J. Randy Taraborrelli
Viaţa secretă a lui Marilyn Monroe
Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie trad.
Graal Soft Integrated Services.
Editor: Vidraşcu şi fiii
Bucureşti: Litera International, 2009

Original title:
The Secret Life of Marilyn Monroe.
By
J. Randy Taraborrelli

Cuprins

Prefaţă 11
Prolog 15
I. Începutul 19
Mama adoptivă a lui Jeane, Ida 19
Bunica Normei Jeane, Delia 21
Gladys, mama lui Marilyn 24
Naşterea Normei Jeane 28
Soarta nefastă a Delle i 30
Viaţa alături de familia Bolender 32
O întâlnire înfricoşătoare cu Gladys 36
Ida vrea să o adopte pe Norma Jeane 38
„A sosit momentul să îţi cunoşti mama". 39
Temporar, o nouă viaţă 43
Vocile revin 47
Grace devine tutorele Normei Jeane 50
Vizita tulburătoare a lui Gladys 53
Norma Jeane într-un orfelinat 54
Grace versus Ida 58
Norma Jeane află că are o soră vitregă 61
Norma Jeane se căsătoreşte 63
II. Perioada de tranziţie 69
Nebunie? 69

Planul inteligent al lui Gladys 71
Probleme în paradis 73
Succes peste noapte 76
Gladys este externată 78
Rugămintea lui Gladys pentru Norma Jeane 79
Jim are parte de o surpriză: Gladys 81
Cum şi-a pierdut Gladys copiii 82
Cea dintâi Norma Jeane 86
Ultimatumul lui Jim 87
Confruntarea finală 88
Norma Jeane semnează contractul cu 20th Century-Fox 90
III. Marilyn 93
Marilyn încearcă să o înţeleagă pe Gladys 93
Revenirea lui Gladys? 97
Sfatul părintesc al lui Wayne Bolender 99
Renunţarea ta suflet 100
Natasha 104
Dezamăgire 106
Johnny Hyde 107
Gladys se căsătoreşte 110
Poze nud pentru cincizeci de dolari? 112
IV. Celebritatea 115
Musafirii nepoftiţi; 115
Jungla de asfalt 117
Totul despre Eva 118
Proastă ca o „vulpe" blondă 120
Sinucidere din cauza lui Johnny? 123
Marilyn încearcă să îşi cunoască „tatăl" 125
Primele filme 128
Decesul lui Jasper 130
Nu e nevoie să baţi la uşă 132
Joe DiMaggio 134
Scandalul calendarului cu poze nud 138
Gladys: „Mi-ar plăcea să mă pot bucura de dragostea copilului meu". 140
Marilyn şi Joe: deja o relaţie tumultuoasă? 144

Vizita surpriza a lui Gladys 146
Niagara 148
I) /1 ÎI în / treieră blondele 149
Gladys o amenință pe Grace 152
Noua casa a lui Gladys 155
Cum să te măriţi cu un milionar 157
Fluviul fără întoarcere 159
V. Vremuri grele 161
Secretul supărător al lui Grace 161
Grace află problemele lui Marilyn 163
O ieşire graţioasă din scenă 165
O descoperire şocantă despre Grace 166
Răzvrătirea lui Marilyn 168
Natasha oacă în continuare dublu 170
Doamna DiMaggio 171
Spectacolul – cea mai bună afacere 175
Şapte ani de căsnicie 177
Marilyn divorţează de Joe 180
Sinatra 183
Razia de la uşa greşită 186
Marilyn la New York 190
Arthur Miller 197
De ce a fost investigată Marilyn de către FBI 200
Staţia de autobuz 201
Natasha non grata 203
VI. Vocile 207
Nefericirea lui Arthur Miller 207
Căsătoria lui Marilyn cu Arthur 208
Prinţul şi dansatoarea 210
Jurnalul blestemat al lui Arthur Miller 214
Liniştea dinaintea furtunii 216
Depresia lui Marilyn 219
Unora le place jazzul 222
Un semn de la Dumnezeu? 227
VII. Moarte lentă 229
Dând glas vocilor 229

Marilyn şi Pat 233
Inadaptaţii 239
Nicio scăpare 244
Marilyn s-a hotărât 248
„Eşti foarte, foarte bolnavă". 250
„Sunt închisă cu nişte bieţi nebuni". 252
„Cum ai îndrăznit să mă trădezi?" 254
Cearşafurile lui Gladys, pline de sânge 255
Întoarcerea în braţele lui Sinatra 257
Reîntâlnirea cu Berniece 262
Diagnosticul lui Greenson 265
A doua părere 268
Medicamentele preferate ale lui Marilyn 269
Dr Greenson preia controlul 274
Eunice Murray 277
VIII. Familia Kennedy 281
În stilul familiei Kennedy 281
Marilyn şi Bobby 284
JFK: „În sfârşit, ai ajuns!" 288
Jucători rău-famaţi 290
Weekendul lui Marilyn cu preşedintele 292
Something's Got to Give 294
Fascinaţia lui Marilyn pentru preşedinte 296
Vizita neaşteptată a lui Marilyn la Pat 299
Supradoză din cauza lui JFK? 300
Să fi fost Marilyn şi Bobby „ultima bârfă"? 301
Bobby: „Preşedintele vrea asta şi eu vreau asta" 305
„La Mulţi Ani. d-le preşedinte" 308
IX. Sfârşituri triste 313
Concedierea lui Marilyn 313
Gladys: „Nu spun la revedere" 317
Pat: „Este prietena mea pe moarte?" 323
Weekendul pierdut 325
„Poate" 329
Căderea cortinei 331
După moartea lui Marilyn 338

Viaţa lui Gladys după moartea lui Marilyn 339
Perspectivă: Marilyn şi fraţii Kennedy 342
Dosarele FBI despre Marilyn 345
Stenogramele lui John Miner 347
Mulţumiri 351
Echipa care m-a susţinut 351
Adevăraţii experţi 352
Documentarea generală 354
Surse şi alte note 357
Partea întâi: începuturile 357
Partea a II-a: Perioada de tranziţie 359
Partea a III-a: Marilyn 360
Partea a IV-a: Celebritatea 361
Partea a V-a: Vremuri grele 362
Partea a VI-a: Vocile 363
Partea a VII-a: Moarte lentă 364
Partea a VIII-a: Fraţii Kennedy 369
Partea a IX-a: Sfârşituri triste 372
Mulţumiri din partea autorului 375
Filmografia lui Marilyn Monroe 377
Index 390

Prefaţă

MARILYN MONROE. Numele în sine suscită imagini diferite, în minţile oamenilor. Pentru unii, este simbolul senzualităţii feminine, al frumuseţii, al graţiei şi al rafinamentului. Pentru alţii, este un nume asociat cu nesiguranţa, cu necazurile şi cu tragedia. Cu toate acestea, ca să înţelegem viaţa complicată şi fascinantă a acestei vedete enigmatice, trebuie să lăsăm deoparte toate prejudecăţile despre ea, iar acest lucru nu e uşor, dat fiind statutul ei de vedetă.

Primul pas către a înţelege cu adevărat cine a fost Marilyn este să acceptăm că toate imaginile pe care le naşte amintirea ei sunt adevărate: de la cele bune, la cele rele, de la cele glorioase, la cele tragice. Într-adevăr, a fost o femeie care a trecut prin nenumărate experienţe, plăcute sau mai puţin plăcute; multe dintre ele sunt binecunoscute, iar câteva – după cum veţi vedea, în paginile acestei cărţi – au rămas necunoscute până în acest moment. Cu toate acestea,

admiratorii ei înfocaţi au simţit, întotdeauna, că o cunosc bine. Cei care o admiră fără rezerve încă se emoţionează până la lacrimi datorită unei anumite secvenţe, poate obsedante, dintr-un film în care a jucat ea. Aceştia se încadrează într-un grup de admiratori ce ar sacrifica aproape totul ca să o readucă la viaţă pe Marilyn, numai că, de data asta, să fie sănătoasă şi fericită. Pentru ei, Marilyn merită să fie adorată şi urcată pe un piedestal, de preferat într-o postură care să se potrivească statutului ei de vedetă. Alţii sunt ceva mai circumspecţi şi o consideră o celebritate răsfăţată de la Hollywood, spunând că viaţa ei este o poveste care avertizează în legătură cu pericolele unei existenţe marcate de excesele celebrităţii, în opinia lor, Marilyn merita să fie compătimită, dar şi iubită. Repet, deşi toate judecăţile şi gândurile pe marginea sorţii ei au un element de adevăr, vreau să vă invit să vă alăturaţi unui grup, când veţi citi această biografie: grupul select de persoane care doresc un singur lucru – adevărul.

E un eufemism să spunem că s-a scris aproape totul despre Marilyn Monroe, dacă s-a pus vreodată problema în felul ăsta. În timpul documentării pentru această carte, am fost surprins cât de încurcate şi de contradictorii au fost mărturiile anterioare despre viaţa ei, de-a lungul anilor. De asemenea, mi-am dat seama că există câteva motive interesante, datorită cărora multe istorisiri despre Marilyn par să nu fi fost despre ea, ca şi cum viaţa ei ar fi fost văzută printr-un filtru de difuzie. În primul rând, nu puţine dintre poveştile fantastice despre ea au fost considerate adevărate. Prin urmare, e greu să separi adevărul de ficţiune, mai ales că multe dintre acestea au fost născocite de Marilyn însăşi! în al doilea rând, încă supravieţuiesc unele dintre vechile obiceiuri de la Hollywood, cu privire la relaţiile cu publicul. Unii dintre cei care au fost implicaţi în viaţa lui Marilyn s-au născut într-o epocă total diferită de cea în care trăim azi. Odinioară, la Hollywood exista o politică a discreţiei cu privire la imaginea celebrităţilor; chiar şi în ziua de azi, în rândul supravieţuitorilor acelei perioade, persistă un sentiment de respect pentru felul în care studiourile doreau să promoveze imaginea vedetelor: să pară inaccesibile…

Cu toate acestea, prezenţa lui Marilyn, atât pe ecran, cât şi în viaţa cotidiană, aducea cu sine promisiunea a ceva diferit. Deseori,

părea deschisă şi disponibilă, ca şi când răspunsurile la tot ce ai fi vrut să afli despre ea erau doar la o întrebare distanţă. Însă asta era o iluzie. Pentru că Marilyn Monroe avea o relaţie de dragoste şi ură cu adevărul şi, uneori, cu realitatea însăşi. Nu mai e niciun mister în ceea ce priveşte motivul pentru care încerca cu atâta disperare să evite adevărul. Deseori, acesta era chinuitor, de nesuportat şi, spera ea, poate ar fi putut să scape de el. De ce? Pentru că Marilyn – imaginea strălucirii şi a încrederii, pentru restul lumii – era o femeie cu mult mai multe probleme decât părea. Deşi încerca să ascundă adevărul de lumea din jur, cu ajutorul imaginii pline de eleganţă şi inteligenţă, cei care-i erau foarte apropiaţi îi cunoşteau cel mai ascuns şi mai întunecat secret: se temea să nu înnebunească. Pentru că mama şi bunica ei erau internate în spitale de psihiatrie, Marilyn trăia în permanenţă cu teama că o va lua razna. Războiul dureros pe care-l purta cu mintea ei nu a mai fost examinat şi prezentat aşa cum ar trebui, până acum. Din fericire pentru această biografie, mulţi dintre contemporanii lui Marilyn au fost convinşi să ia atitudine şi să vorbească despre amănuntele acestui război secret. Cei pe care i-am intervievat, mulţi dintre ei aflaţi la sfârşitul vieţii, au avut un rol crucial în terminarea acestei cărţi. În parte, consider că sprijinul lor a venit odată cu înţelegerea faptului că anumite detalii din viaţa lui Marilyn nu au fost prezentate corespunzător, iar adevărul în ceea ce priveşte strădaniile ei va muri odată cu aceştia.

Majoritatea întâmplărilor din viaţa lui Marilyn Monroe au fost surse de inspiraţie pentru ceilalţi. La urma urmei, este vorba despre o femeie care a depăşit obstacole aparent insurmontabile, ca să devină iubită şi respectată, o femeie care ar putea fi considerată cea mai mare vedetă de cinema din lume. Deşi o mare parte din viaţă şi-a petrecut-o construindu-şi şi apărându-şi cariera, în viaţa privată, Marilyn îşi dorea cu disperare să aibă o familie. Căuta stabilitatea pe care o promitea familia. Din păcate, rareori a avut parte de asta. Netulburată, Marilyn a continuat să ţină legătura cu mama ei, care era internată în permanenţă, şi cu sora vitregă, despre a cărei existenţă lumea nu avea habar. În paginile acestei cărţi, veţi citi pentru prima oară despre aceste relaţii fascinante şi despre multe altele care, în trecut, au fost greşit înţelese. De asemenea, Marilyn s-a străduit să afle cine era tatăl

ei şi să-l cunoască. Într-adevăr, toată viaţa a căutat să aibă relaţii autentice şi pline de însemnătate. Este posibil ca adevărata poveste a acestei femei să se învârtă în jurul unui lucru pe care, în momentele ei cele mai bune, îl avea din plin: speranţă. De-a lungul vieţii, Marilyn a crezut întotdeauna că orice e posibil şi deseori a demonstrat, chiar ea, acest lucru. Până şi cei cărora li se va părea greu să citească detaliile neliniştitoare ale vieţii ei, subliniate în această carte, ar trebui să-şi amintească faptul că, inclusiv spre sfârşitul vieţii, Marilyn avea momente în care credea că marea fericire se afla la doi paşi de ca De fapt, dacă exista ceva care s-o deosebească de majoritatea oamenilor, aceasta era capacitatea ei de a se concentra pe momentul prezent. Ea credea că „acum" era mai important decât „ieri" şi „mâine". Din păcate, în timp ce încerca să rămână în prezent, trecutul o urmărea aproape la fel de tare pe cât îi era de teamă de viitor. Marilyn Monroe însemna mult mai mult decât o vedetă de cinema. Era un suflet vulnerabil, un spirit generos şi un soldat curajos, angajat în lupta devastatoare pe care o purta cu mintea ei. Provocarea pe care mi-am asumat-o, scriind această carte, este încercarea de a explica povestea ei complicată. Astfel, am descoperit cu totul altă faţă a lui Marilyn, o femeie mult mai complexă, mai serioasă şi poate chiar mai tragică decât cea pe care credeam că o cunosc.

Prolog

SALA ÎNTUNECATĂ ESTE PLINĂ DE AGITAŢIE, iar pereţii ei vibrează când din cauza aplauzelor, când din cauza hohotelor de râs. Cu toate acestea, la capătul unuia dintre holurile sale lungi, în spatele unei uşi închise, se află o femeie care trece printr-o experienţă numai a ei. Cu câteva minute mai devreme, a străbătut o mare de spectatori şi de tehnicieni de culise, arborând un zâmbet triumfător şi o ţinută strălucitoare. Însă acum, în timp ce aşteaptă paharul de apă pe care i l-a cerut unui asistent, pare să tremure din cauza neliniştii. „Râd de mine", îi spune ea tânărului care-i oferă un pahar de apă de la robinet. „Ascultă…" însă tânărul nu poate să o urmărească, pentru că este prea fascinat de felul în care ochii ei sunt aţintiţi pe… lui, de felul cum ea îi vorbeşte lui… şi de tot ce înseamnă ea… Marilyn Monroe. Într-adevăr, chiar dacă tânărul a dat mâna cu preşedintele SUA în urmă cu mai puţin de o oră, acesta este momentul pe care-l va preţui toată viaţa.

Cu câteva clipe înainte, femeia fusese o epavă din punct de vedere emoţional, cuprinsă de panică şi confuză, când şi-a scos capul afară din cabină şi l-a rugat să-i aducă ceva de băut. Însă acum îl priveşte într-un scop cu totul diferit. Perspectivă. Încurajare. Poate chiar înţelepciune. După ce devine clar că tânărul este aproape imobilizat de prezenţa ei, Marilyn renunţă la mina ei îngrijorată şi zâmbeşte cu subînţeles. Până la urmă, tânărul este unul dintre milioanele de bărbaţi care o iubesc, iar ea ştie asta. Cu toate astea, ce nu ştie el şi ar putea să-l uimească, este că şi ea îl iubeşte.

Pe 19 mai 1962, Marilyn Monroe îşi redusese deja cercul de prieteni la câţiva foarte dragi sau, poate, circumstanţele vieţii ei o forţaseră să facă, asta. De-a lungul vieţii, mulţi apropiaţi încercaseră să o ajute să treacă peste accesele sale de nelinişte şi de paranoia. Însă eforturile lor au fost aproape întotdeauna inutile. Marilyn era convinsă că ea ştie mai bine. Aflaţi într-o sfâşietoare situaţie fără ieşire, cei mai dragi oameni din viaţa lui Marilyn au renunţat la luptă în faţa nevoii ei de-a avea dreptate, chiar dacă singurul aspect pe care îl judeca în mod corect era legat de necazurile ei. Din cauză că nu mai avea pe nimeni capabil s-o scoată din stările ei cele mai proaste, avea să-şi petreacă majoritatea timpului singură… gândindu-se; desigur, chiar faptul că se gândea aşa de mult era pricina disperării ei profunde. Prin urmare, deseori în momente trecătoare precum acesta – momente petrecute în compania unui străin fascinat de prezenţa ei – i se aducea aminte cine era şi ce se aştepta de la ea.

Marilyn se îndepărtează de peretele de care se sprijinea şi se apropie de tânăr. Când ajunge lângă el, se apleacă înainte, îi ia capul între palme şi-l sărută pe creştet. „Mulţumesc”, spune ea cu o voce dulce. „Acum trebuie să mă pregătesc”.

Când dă să iasă din cameră, tânărul observă că Marilyn se mută în faţa unei oglinzi mari şi suspină adânc. Când tânărul apasă pe clanţă, Marilyn începe să râdă, iar apoi, după ce se închide uşa, se aşterne din nou tăcerea. Acest comportament ciudat îl face să se gândească la acelaşi lucru ca majoritatea celor prezenţi în seara respectivă: Ce se întâmplă cu ea? Nu numai în cabină, ci şi în capul acela minunat al ei.

Prietena ei, Susan Strasberg, explică: „Marilyn a exersat atât de mult pentru seara aceea. Mult prea mult, după părerea mea. Era prea

important pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să cânte «La Mulţi Ani». Majoritatea celor care au cântat ar fi putut s-o facă cu ochii închişi".

Desigur, Marilyn nu era „ca majoritatea". De fapt, nu era nici măcar „ca toţi oamenii". Mai degrabă era o femeie care ducea zilnic o anumită luptă, ca mulţi alţii: cu nebunia. Schimbările ei de dispoziţie şi comportamentul imprevizibil erau considerate de publicul ei nişte excentricităţi fără importanţă. Cu toate acestea, lupta care i-a marcat viaţa, ignorată de aproape toată lumea, este posibil să fi fost cea mai definitorie caracteristică a ei.

Însă, în această noapte, Marilyn, recunoscută la nivel internaţional ca o vedetă de primă mână, de ce-ar fi crezut că oamenii râd de ea? Deşi în trecut se înşelase când crezuse că lumea gândea şi spunea cele mai rele lucruri despre ea, în această seară avea dreptate. Lumea chiar râdea de ea. Până în acea zi, 19 mai 1962, curseseră deja râuri de cerneală, în articole care explicau cine era Marilyn Monroe; nu era nicio noutate. Cu toate acestea, în săptămânile de dinaintea spectacolului de la Madison Square Garden din New York, majoritatea articolelor apărute insistau pe faptul că, mai presus de orice, era iresponsabilă, întârziase tot timpul sau uneori nu se prezentase deloc pe platourile de filmare ale ultimului film în care juca, o producţie din distribuţia căreia avea să fie concediată, până la urmă. Lumea cunoştea acest aspect şi nu-i păsa. Până la urmă, era vorba de Marilyn Monroe. Din perspectiva publicului, ea se bucura de deplină libertate de acţiune. Cei care o admiraseră în ultimii 10 ani, cel puţin, considerau că imprevizibilitatea ei din ce în ce mai pronunţată era un rău necesar, unul dintre lucrurile care o făceau pe Marilyn… să fie Marilyn. Însă adevărul este că purtarea ei tot mai ciudată era mult mai mult decât ifose de vedetă despre care să se facă glume la cocktailuri. Era un semn că i se întâmpla ceva foarte grav.

În acea seară, pe scenă s-au adunat mulţi interpreţi renumiţi, pentru a sărbători ziua preşedintelui John F. Kennedy. Erau prezenţi Frank Sinatra, Diahann Carroll, Jack Benny, Henry Fonda, Leontyne Price şi multe alte celebrităţi. Fiecare a cântat după ce a fost prezentat într-un mod respectabil. Cu toate acestea, Marilyn a avut parte de o prezentare foarte diferită.

„D-le preşedinte, Marilyn Monroe", a anunţat, de mai multe ori,

pe parcursul ceremoniei, distinsul actor britanic Peter Lawford. „Poanta" acestor prezentări a fost că, atunci când Marilyn era anunţată, reflectorul se muta într-un colţ al scenei şi… nu se întâmpla nimic. Nu apărea. Bineînţeles, toată lumea râdea. Până la urmă, devenise de notorietate faptul că nu te puteai baza pe Marilyn Monroe. Oare era amuzant? Nu chiar, mai ales dacă s-ar fi gândit un pic de ce devenise ea atât de nedemnă de încredere.

Marilyn fusese pusă la curent cu această glumă şi chiar păruse încântată de faptul că prezenţa ei avea să fie anunţată de atâtea ori în timpul ceremoniei de patru ore. Într-adevăr, aşa cum fusese deseori cazul, de-a lungul vieţii sale, Marilyn ştia că aşteptările publicului în ceea ce o priveşte aveau legătură mai degrabă cu ce-i lipsea decât cu ce avea. „Majoritatea oamenilor nu se gândeau la talent, când era vorba de Marilyn", a punctat Dean Martin la un moment dat., vedeau o fiinţă care, din întâmplare, fusese binecuvântată cu o frumuseţe ieşită din comun şi cu un creier de găină". Însă Marilyn nu era o blondă prostuţă; era mult mai inteligentă decât credeau majoritatea oamenilor. Ani de zile îşi folosise inteligenţa ca să-şi ascundă problemele. Încă o dată, avea să-şi mobilizeze întreaga voinţă ca să treacă de această seară, pentru ca muritoarea să se transforme în zeiţa pe care lumea o cunoştea şi o iubea. Când Marilyn a urcat în sfârşit pe scenă, sala a izbucnit în aplauze furtunoase. Era carismatică, plină de încredere şi, desigur, minunat de frumoasă. Peter Lawford a privit-o cum se îndreaptă către el cu paşi mici, din cauza croielii foarte strâmte a rochiei. După ce a spus poanta glumei pe care o tot repetase în seara aceea – „D-le preşedinte, tot timpul în întârziere… Marilyn Monroe" –, Lawford s-a apropiat de decolteul generos al lui Marilyn şi i-a luat haina de hermină. Şi iat-o, stând aproape goală, înfăşurată numai în frumuseţea ei ireală, strălucind în rochia plină de strasuri şi mărgele, sub o lumină orbitoare.

Singură pe scenă, a aşteptat ca publicul să se liniştească, înainte să înceapă să cânte. Publicul nu s-a oprit prea curând. Aplauzele s-au diminuat, pe măsură ce o mulţime de suspine şi de ovaţii s-a făcut auzită, mai ales din partea bărbaţilor din public. De fapt, au trecut cam 30 de secunde de la „dezvelirea" rochiei şi până când a putut să înceapă să cânte. În acest timp, reacţia publicului s-a modificat de la

ţipete şi strigăte la mormăieli şi, în final, la râsete disparate. Ea îşi ţinea mâinile deasupra sprâncenelor ca să-şi ferească ochii de lumina reflectoarelor şi, poate, spera să-l vadă mai clar pe invitatul de onoare, un bărbat care, după cum se aştepta, avea să fie pentru ea într-o zi mai mult decât preşedintele ţării. Apoi, după un hohot de râs foarte zgomotos, venit de la un bărbat aflat în primele rânduri, umerii lui Marilyn au căzut şi a suspinat adânc. Până la urmă s-a hotărât să nu mai aştepte să se facă linişte şi a început să cânte, în timp ce publicul încă reacţiona la apariţia ei.

„Mulţi ani… trăiască", a gângurit Marilyn, iar vocea ei semăna cu o şoaptă senzuală şi, poate, un pic falsă. „La Mulţi Ani. La Mulţi Ani… d-le preşedinte. La Mulţi Ani". Publicul şi-a continuat manifestările zgomotoase, în timp ce Marilyn făcea tot posibilul să îi ofere ceea ce dorea: o amintire foarte clară şi de neconfundat cu Marilyn Monroe. La sfârşitul primului refren, a rugat publicul să i se alăture: „Toată lumea! La Mulţi Ani…" Mulţimea a răspuns invitaţiei şi a încercat să cânte după indicaţiile, întrucâtva neregulate, pe care le făcea cu mâinile.

După ce a terminat de cântat, un bărbat s-a apropiat de Marilyn, din culise, în timp ce camerele de filmat s-au focalizat asupra imaginii tortului care era adus în scenă, Marilyn a fost condusă în culise şi departe de momentul la care dorise să participe: urcarea preşedintelui John F. Kennedy pe scenă, care avea să spună câteva cuvinte de mulţumire. Marilyn dorise numai să-i dea un pupic pe obraz şi apoi să se retragă în culise. Însă multă lume considerase că era mult prea imprevizibilă în seara aceea, prea necontrolată. „Da, au existat anumite nelinişti în ceea ce priveşte apariţia ei, în acea seară", îşi aminteşte Diahann Carroll. „Nu pot afirma că ştiu motivul sau că ştiam ce se întâmplă. Însă îmi aduc aminte de o anumită… tensiune. Unii erau destul de… nervoşi".

Din culise, Marilyn l-a auzit pe preşedinte mulţumindu-i pentru cântec. „Acum mă pot retrage din politică", spuse el, „după ce mi s-a cântat „La Mulţi Ani" într-un mod atât de dulce şi de cuprinzător". Cu câteva luni în urmă, Marilyn îi spusese lui JFK că fostul ei soţ, Joe DiMaggio, dorise ca ea să se retragă din show business ca să se mărite cu el. Acum, la auzul cuvintelor preşedintelui, a rămas surprinsă. Mai târziu, avea s-o întrebe pe sora lui JFK, Pat Kennedy Lawford, dacă

Kennedy făcuse această afirmaţie pentru binele ei. În mod sigur, răspunsul rezonabil la această întrebare ar fi fost nu. Cu toate acestea, în acel moment, capacitatea lui Marilyn de a înţelege se deteriorase. Trecea prin momente definite de confuzie şi de lipsă de claritate. Ani de zile, Marilyn Monroe îşi folosise talentul ca să întreţină o iluzie. Într-adevăr, imaginea celebrităţii pe care publicul o vedea spre sfârşitul vieţii ei nu era decât o cochilie goală, o proiecţie meşteşugită a unei persoane care dispăruse cu mulţi ani în urmă… Asta, dacă ea existase vreodată cu adevărat.

PARTEA I

Începuturile

Mama adoptivă a lui Jeane, Ida

CUM SĂ V-O DESCRIU PE IDA BOLENDER? Ochi căprui-închis, ochelari rotunzi, faţă alungită şi severă; arăta ca o învăţătoare. Ar fi putut fi atrăgătoare, dacă ar fi vrut. Însă nu avea timp să-şi bată capul cu mărunţişuri. Coafura ei era un amestec ciudat de forme. Tăiat imediat sub nivelul urechilor şi în trepte de jur-împrejur, părul ei arăta ca şi cum ar fi luat singură o foarfecă şi s-ar fi tuns, fără să stea să stea prea mult pe gânduri. Rezultatul era o coafură pur întâmplătoare, de forma unei scufii negre. Hainele spuneau, de asemenea, multe despre ea. Purta acelaşi model de rochie în fiecare zi – o rochie cu mâneci scurte care îi atârna pe corp ca un sac de iută. Ea numea acest tip de îmbrăcăminte funcţional şi practic „rochia ei de casă”. Deşi era încă o femeie tânără, de doar treizeci şi şapte de ani, era un model de eficienţă şi sârguinţă şi părea mult mai în vârstă – arăta ca o femeie în jur de cincizeci de ani. Era mereu ocupată, fie cu gospodăria, fie cu diverse activităţi pe care le făcea ca enoriaşă a Bisericii Comunităţii1 din Hawthorne, California.2

Pentru unii, Ida era o femeie oarecum rece şi insensibilă, care, în ciuda faptului că era mamă adoptivă, nu era prea ataşată de copii. Uneori părea distantă şi retrasă, motiv pentru care lumea se îndoia că îşi doreşte cu adevărat să aibă grijă de copii. Se gândeau că era interesată mai mult de banii pe care îi primea pentru îngrijirea acestora – înjur de douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână pentru fiecare copil, primiţi fie de la familia lui, fie de la stat.3 Dar nu aveau dreptate.

Note:

1 Community Church (n.tr.)

2 Biserica Comunităţii Hawthorne avea o doctrină foarte asemănătoare cu cea baptistă.

3 Trebuie înţeles faptul că nu era vorba de termenul „adoptiv" în sens strict. Ida le oferea copiilor ceea ce astăzi se cheamă „îngrijire permanentă a copiilor". Ea, împreună cu soţul ei, avea dreptul de a îngriji copii în întregul district Los Angeles.

De fapt, Ida primise în casă copii săraci încă din perioada dificilă a anilor 1920. Era o vreme în care foarte mulţi copii erau daţi spre adopţie, într-o oarecare măsură din cauza economiei instabile şi a faptului că multe tinere doreau să se angajeze, răspunzând nevoii de forţă de muncă. Chiar dacă nu avea nicio înclinaţie către afaceri, Ida îşi dorea o viaţă mai bună, o viaţă pe care salariul mic al soţului său, care era poştaş, nu io putea oferi. Poate că venitul suplimentar primit în urma îngrijirii copiilor nu era îndestulător, însă era de ajuns ca ea să se simtă utilă şi să aibă un oarecare nivel de independenţă. În plus, după cum ne explică una dintre fiicele sale adoptive, Nancy Jeffrey, „unul dintre motivele pentru care Ida părea pe altă lume erau problemele pe care le avea cu auzul şi lipsa unui aparat auditiv. Deseori trebuia să citească pe buze, mai ales după ce a îmbătrânit". Fiind o persoană mândră, Ida Bolender îi făcea pe ceilalţi să creadă că aude ceea ce i se spune, când, de fapt, nu auzea nimic. Acesta era motivul pentru care părea distantă.

Fiica unor baptişti evlavioşi, Ida fusese învăţată că mândria prea mare era semnul necuratului. De aceea, îşi recunoştea rareori meritele, cum ar fi notele bune de la şcoală sau faptul că era plăcută de ceilalţi colegi. Părinţii ei erau severi şi nu făceau niciun compromis. Fiecare zi era o încercare dată de Dumnezeu. Fie că trecea acest examen, fie că nu (şi de obicei nu trecea, cel puţin după spusele lor, mai ales ale mamei), cu siguranţă că procesul era unul lung şi dificil. Părinţii îi insuflaseră atât de repede un simţ al responsabilităţii şi al datoriei, încât, în mica fermă de lângă Buffalo, New York, Ida a lăsat tinereţea să treacă pe lângă ea fără să se distreze prea mult.

În 1918, după un început cast al vieţii de adult, Ida s-a căsătorit cu un bărbat liniştit şi blând, Albert Wayne, cunoscut mai ales după cel

de-al doilea nume. Soţul ei crescuse tot la o fermă din districtul Brown, Ohio. Din moment ce fusese educat în acelaşi spirit ca Ida, avea ţeluri uşor de atins. De fapt, cei doi nu şi-au plănuit nimic atunci când s-au căsătorit, decât să muncească din greu, să se roage mult şi să încerce să ducă o viaţă decentă, conform doctrinei religioase. S-au mutat în California, în 1919.

În afară de îngrijirea copiilor, Ida avea puţine pasiuni în viaţă – şi, ca să spunem adevărul, nici îngrijirea copiilor nu o pasiona prea tare, din moment ce era mai degrabă o datorie. Însă, în calitate de membru devotat al comunităţii religioase din care făcea parte, participa cu entuziasm la acţiunile de strângere de fonduri. Biserica organiza vânzări de prăjituri făcute în casă şi tombole, dar acţiunile cele mai profitabile erau, în principal, mult lăudatele târguri de vechituri. Femeile veneau de departe pentru a căuta printre lucrurile uzate ale enoriaşilor pălăria, rochia care să li se potrivească sau alte articole de îmbrăcăminte la preţuri modice. Însă nu doar bunurile enoriaşilor erau scoase la vânzare, ci şi alte articole. După cum povestesc membrii familiei, pentru a vinde mai mult, Ida făcuse o înţelegere secretă cu o femeie pe nume Anna Raymond, o croitoreasă de la Hollywood, care aducea, o dată pe lună, la casa familiei Bolender, cutii pline cu haine. Lucrurile erau în mare parte articole de vestimentaţie pe care Ida nu le-ar fi purtat niciodată, cum ar fi rochii foarte colorate, cu volane, bijuterii cu pietre enorme care le imitau pe cele preţioase sau pantofi cu toc care o făceau pe Ida să se cutremure. Presupunem, pe bună dreptate, că aceste lucruri fuseseră folosite la diverse producţii cinematografice, însă este imposibil de aflat, după atâţia ani, cum reuşea domnişoara Raymond să intre în posesia lor.

De-a lungul timpului, Ida le vorbea adesea membrilor congregaţiei sale despre anumite femei din comunitaie, pe care le considera „fanfaroane”. În mod inevitabil, acestea erau persoane care se bazau pe feminitatea lor pentru a obţine ceea ce îşi doreau, comportament văzut de Ida drept echivalent al unui păcat de moarte. Întâmplarea a făcut ca în viaţa Idei să intre o femeie al cărei comportament se încadra perfect în acea descriere, femeie pe care avea să o cunoască într-un loc ce poate părea ironic: Biserica Comunităţii din Hawthorne, într-adevăr, ori de câte ori Ida Bolender

avea o tarabă la târgul de vechituri, abia aştepta să vândă cât mai multe din mărfurile sale ciudate celei mai entuziaste cliente: vecina sa de peste drum, Delia Monroe.

Bunica Normei Jeane, Delia

După standardele din 1925, Delia Monroe, în vârstă de patruzeci şi nouă de ani, nu era, cu siguranţă, o femeie înstărită, însă avea o dorinţă nestăvilită de a fi extravagantă. Fără să aibă posibilitatea să îşi cumpere lucruri deosebite la preţurile din magazinele care vindeau cu amănuntul, aceasta vâna tot felul de chilipiruri ori de câte ori avea ocazia, mergând chiar şi în locurile unde nu se simţea binevenită. Auzise cu siguranţă, în timp ce cobora în subsolul Bisericii Comunităţii din Hawthorne, şoaptele celor care o judecau şi cu siguranţă că, atunci când vorbeau despre blănurile sale luate la mâna a doua şi despre bijuteriile purtate de actriţe, nu foloseau cuvântul „elegant".

În tinereţe, Delia fusese o femeie cu adevărat atrăgătoare. Atunci, chipul aproape mereu zâmbitor, cu ochi verzi-albăstrui uimitori, era încadrat de părul des şi negru. Atrăgea privirile şi era plină de viaţă. Însă timpul lăsase urme pe acest chip. Pielea, odinioară netedă şi fină ca porţelanul, se lăsase şi îşi pierduse strălucirea. Acum părea neîngrijită, părul i se subţiase, iar şuviţele sârmoase păreau că îi atârnă fără viaţă. Şi nu doar semnele aşteptate ale bătrâneţii o transformaseră pe Delia. În trecut, avusese o fire comunicativă, cu o inteligenţă vioaie şi o personalitate exuberantă. Sub rujul roşu-ţipător se aflase întotdeauna un zâmbet strălucitor. Însă, odată cu trecerea timpului, lumina din ochii săi începuse să pălească. Pe măsură ce îmbătrânea, devenea mai retrasă. Era ca şi cum o distanţă enormă se aşeza între lume şi viaţa Delle i. Toţi cunoscuţii observară această schimbare treptată, dar nimeni nu ştia ce se putea face. De fapt, totul începuse odată cu naşterea copiilor săi.

„Eu aşa am auzit, că a avut nişte stări grave de depresie după naşterea copiilor", şi-a amintit Louise Adams, a cărei mamă era secretara părintelui Charles Lewis, pastorul Bisericii Comunităţii din Hawthorne. „Mama îmi povestea că Delia plângea din nimic [sic], fără să se poată controla, deşi, până atunci, nu fusese deloc plângăcioasă. Apoi era totul bine. Însă, după câteva zile, începea din nou să plângă, fără vreun motiv anume, şi continua zile întregi sau cel puţin aşa ni se

părea. După aia, iar era bine. Nu voia să mănânce şi slăbise îngrozitor.

Nu putea să doarmă. Nimeni nu ştia ce se întâmpla cu ea, dar nici nu prea aveau ce să îi facă, decât să se gândească la ea şi să spere că totul se va îndrepta".

Desigur că este posibil ca Delia Monroe să fi suferit o depresie postpartum, însă, din cauza faptului că obstetrica modernă nu a început să se dezvolte decât la începutul anilor 1930, simptomele grave, cum erau ale Delle i, erau adesea ignorate sau puse pe seama stărilor denumite „baby blues" 1 şi nu erau luate în serios. În cazul ei, însă, tot ceea ce i se întâmpla în urma sarcinilor prevestea lucrurile ce aveau să urmeze. Fireşte că nimeni nu ştie sigur, dar familia crede că sarcinile Delle i au declanşat o boală mintală, din care ea nu şi-a mai revenit.

Totuşi, trecerea timpului nu reuşise să îi fure Delle i amintirile tinereţii sale dezlănţuite. Primise adesea cu plăcere privirile rătăcitoare ale reprezentanţilor sexului opus, care îi ameninţau relaţia cu prietenele şi care îndepărtau din ce în ce mai tare posibilitatea de a se apropia de acestea. De aceea, atunci când dorea compania cuiva, de obicei, compania era aceea a unui bărbat. Într-adevăr, în tinereţe, Delia bea cu plăcere un pahar de tărie cu un amic, de cele mai multe ori fără a-şi dori să se implice într-o relaţie amoroasă.

Era „una de-a lor" în timpul multelor ore petrecute la cârciuma din oraş, lucru care a dus la un număr mare de întâlniri intime nocturne şi, desigur, la bârfele inevitabile ale femeilor pentru care apucăturile sale nu erau un secret.

Trecută de prima tinereţe, Delia trăia cu un bărbat pe nume Charles Grainger în casa ei de pe strada East Rhode Island, din Hawthorne. Ea susţinea insistent că sunt soţ şi soţie, dar nimeni nu văzuse vreodată vreun certificat de căsătorie şi nimeni nu credea că ar fi fost vreodată căsătoriţi.

Chiar dacă dorinţa de a capta atenţia bărbaţilor scăzuse, instinctul Delle i de a se înveşmânta în ceea ce ea considera a fi haine stilate, dăinuia. Aşa se justifica vizita ei la biserică în acea zi de octombrie a anului 1925, unde avea să o întâlnească pe vecina de peste drum, Ida Bolender, în vârstă de treizeci şi şapte de ani.

În mod evident, viaţa Delle i fusese foarte diferită de cea a Idei.

În timp ce Delia fusese întotdeauna un spirit liber şi, conform standardelor de la începutul anilor 1900, o femeie frivolă, personalitatea şi comportamentul Idei erau constrânse de o doctrină religioasă rigidă. Să fi ştiut Ida câteva dintre experienţele anterioare ale Delle i, nu ar fi vrut nici măcar să stea în preajma acesteia. Cu toate acestea, între cele două s-a stabilit o legătură neobişnuită. De fapt, în ceea ce-i priveşte garderoba, Delia începuse să fie dependentă de hainele ţipătoare şi de bijuteriile ieftine pe care le găsea tot timpul la târgul de vechituri, doar la standul Idei. De-a lungul timpului, Ida avea să expună chiar şi cele mai ţipătoare mărfuri – haine şi alte articole pe care nu s-ar fi gândit nimeni să le cumpere vreodată – ştiind că şi cele mai ofensatoare ţinute vor fi înşfăcate cu entuziasm de către Delia.

În calitate de „furnizor" al Delle i, Ida aducea un profit substanţial bisericii – şi probabil câştiga şi ea câte ceva. Până la urmă, i-a deschis Delle i chiar şi uşa casei, pentru ca aceasta să poată cumpăra lucruri fără să mai fie nevoie să aştepte următorul târg. Într-o astfel de situaţie, prin octombrie 1925, Delia avea să observe ce bine se purtau cei doi copii adoptivi crescuţi de Ida şi i-a spus acest lucru fiicei sale, Gladys Baker, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, care era însărcinată cu cel de-al treilea copil. Sarcina ridica destule probleme, explică ea, pentru că Gladys nu era căsătorită. Delia spunea că Gladys avea o carieră la Hollywood, lucra la Consolidated Studios, la tăierea filmelor. De fapt, Delia chiar i-a oferit fiicei sale câteva haine cumpărate de la Ida, dorind astfel să-i însenineze puţin zilele, pentru că, de când fusese nevoită să renunţe la primii doi copii pe care-i purtase în pântec, era foarte schimbată. Ambii copii erau crescuţi acum de fostul ei soţ, împreună cu actuala sa soţie. Delia recunoştea că, după pierderea lor, Gladys se apucase serios de băut.

Chiar în acea perioadă, Delia se pregătea să meargă la soţul ei, Charles, în India, unde acesta fusese transferat de către compania petrolieră la care lucra. Urma să plece în decembrie. Cu toate acestea, el nu părea prea nerăbdător să o vadă. Într-o vedere, el îi scrisese că voiajul avea să fie „prea mult" pentru ea şi poate că ar fi mai bine „să rămâi acolo unde eşti o perioadă nedefinită de timp". Însă Delia era deja hotărâtă. Totuşi, i-a spus Idei că e îngrijorată de ce i se putea întâmpla fiicei sale, Gladys, şi bebeluşului ce avea să se nască. „Nu voi fi

aici ca să văd dacă totul e bine", explică ea. Ida i-a spus, „poate ar trebui să mai rămâi puţin ca să te asiguri că totul va fi în regulă". Delia stătu un moment pe gânduri, apoi hotărî: „Nu, nu cred".

Note:

1 Stări de depresie ce apar după naştere (n.tr.)

În timpul acelei conversaţii, Ida deveni din ce în ce mai îngrijorată, nu de ce i se putea întâmpla lui Gladys, ci de viitorul copilului acesteia. Ida înţelegea foarte clar că nu doar programul de lucru şi viaţa socială ale lui Gladys aveau să reprezinte o problemă în ceea ce priveşte creşterea copilului, ci şi un alt adevăr de necontestat, şi anume moralitatea acesteia. Existau şi întrebări cu privire la tatăl acestui copil. Delia spunea că nu se ştia sigur cine era tatăl copilului fiicei ei şi că la acest titlu puteau candida mai mulţi bărbaţi. Această situaţie nefericită i se păru mai mult decât neplăcută Idei. Pentru ea, toate aceste lucruri erau ceva de neimaginat. Din punctul ei de vedere, nici Gladys – cu toate lucrurile pe care le aflase despre ea –, şi nici Delia – cu tot ce văzuse la ea –, nu „urmau calea Domnului".

Ida a întrebat-o pe Delia cum anume intenţiona Gladys să îşi crească copilul, având în vedere mai ales faptul că Delia avea să fie plecată din ţară. Avea să urmeze cuvântul lui Dumnezeu? Se gândiseră ce şcoală va urma micuţul? Va reuşi Gladys să fie un model demn de urmat pentru copilul său? Din perspectiva Idei, era o situaţie de neconceput şi îi venea greu să creadă că discuţia era reală. În mintea ei, întreaga problemă era controversată, din moment ce Gladys nici măcar nu era căsătorită „şi în acest caz, cu siguranţă nu ar trebui lăsată să aibă grijă de copil", conchise ea.

„Dar tu, Delia?" a întrebat Ida cu un zâmbet temător. „Ştii, nici tu nu eşti tocmai cea mai stabilă femeie".

Delia – după cum avea să-şi amintească mai târziu – nu păru că înţelege foarte bine despre ce vorbeşte Ida. Însă, într-o oarecare măsură, trebuie să-şi fi dat seama că Ida se referă la stările ei schimbătoare şi, mai ales, la faptul că începuse să susţină insistent că este supravegheată în secret. „Atunci când ies din casă, ştiu că sunt urmărită", îi spunea adesea Idei. „Atâta timp cât ei ştiu că eu ştiu asta, mă simt în siguranţă. Dar nu las niciodată garda jos. Nu-s o femeie proastă". Paranoia devenise o temă ce revenea atât de des în viaţa

Delle i, încât prietenii începuseră să nu o mai ia în seamă şi chiar să fie deranjaţi de toată situaţia.

„În orice caz, dacă Gladys nu poate creşte acel copil", i-a spus Ida cu sinceritate, „sunt sigură că nici tu nu poţi".

„Oricum nu contează", a zis Delia, „pentru că o să plec în India şi nu o să mă mai întorc".

Nimic din ce îi spunea Delia nu avea niciun sens pentru Ida. Era cu doisprezece ani mai tânără, dar i se părea că Delia era cea mai imatură dintre ele. Nici măcar nu reuşea să îşi imagineze cum femeia aceasta putea să plece din ţară, lăsându-şi în urmă fiica ce avea astfel de probleme. Şi, mai mult decât atât, nu putea concepe cum o mamă o poate lăsa pe fiica sa să ajungă într-o astfel de situaţie.

„Trebuie să te gândeşti la asta", a spus Ida. „Noi două trebuie să mai vorbim despre asta. Suntem mame. Ştim ce e bine".

În zilele următoare, încercările continue ale Idei de a o face pe Delia să conştientizeze gravitatea problemei au dus la o serie de situaţii neprevăzute, care aveau să schimbe vieţile tuturor celor implicaţi. Atenţionările Idei dădură totuşi rezultat. Delia reuşi, până la urmă, să o convingă pe Gladys că nu ar trebui să fie principala persoană care să aibă grijă de copilul ce urma să se nască. Mai întâi, nu putea fi negat faptul că era o pasăre de noapte – la lăsarea întunericului, Gladys revenea la viaţă. Bineînţeles, mai avea şi alte probleme. Cu siguranţă că şi Gladys simţea că este urmărită. Să fi fost oare aceeaşi persoană care o urmărise pe Delia? Mama şi fiica îşi înţelegeau foarte bine temerile, pentru că problemele lor erau aceleaşi.

Într-un final, Delia Monroe reuşi să îşi convingă fiica, Gladys Baker, ca, după ce avea să nască, să îşi lase bebeluşul „o perioadă" în grija femeii credincioase şi drepte ce locuia în apropiere, Ida Bolender.

Gladys, mama lui Marilyn

La prima vedere, Gladys Pearl Monroe părea mereu o tânără fericită, lucru surprinzător având în vedere tinereţea ei tumultuoasă. Fiica lui Otis şi a Delle i Monroe s-a născut pe 27 mai 1900, în Piedras Negras, Mexic – la vremea aceea Porfirio Díaz, după preşedintele Mexicului, José de la Cruz Porfirio Díaz Mori.

În această zonă, tatăl ei găsise o slujbă la căile ferate Pacific Electric. La scurt timp după naşterea acesteia, familia s-a mutat la Los

Angeles.

Toată lumea întorcea capul după Delia, mama lui Gladys. Dar se pare că, pe cât era de atrăgătoare, pe atât era de dură. Primele fotografii ale părinţilor lui Gladys ne înfăţişează o femeie frumoasă, oarecum robustă, cu o privire severă – aceasta era Delia – lângă un bărbat speriat de moarte – Otis.

Dacă, la început, lui Otis îi era teamă să îi spună Delle i ce să facă, mai târziu avea să descopere că oricum nu ar fi avut niciun rost. Delia nu era omul care să ţină cont de dorinţele altcuiva. Din acest motiv, certurile dintre cei doi începură chiar în luna de miere şi nu se mai opriră niciodată. Într-una dintre fotografiile lor de familie, Otis avea o cicatrice adâncă pe obraz şi nu avem de unde să ştim cum a căpătat-o, însă un lucru e sigur: aceasta nu exista în pozele dinaintea căsătoriei cu Delia.

Curând, Gladys, împreună cu fratele ei, Marion Otis – născut în 1905 – se adaptară stilului de viaţă nomad, familia Monroe mutându-se, între 1903 şi 1909, din aproape zece apartamente şi case închiriate în California. Otis, care nu-şi putea păstra prea mult timp locul de muncă, începu să ducă o viaţă dezordonată şi uşuratică. Nu avea probleme numai cu băutura, ci începu să îşi piardă brusc cunoştinţa şi să aibă momente în care nu-şi mai amintea nimic.

Până în 1908, când Otis avea doar patruzeci şi unu de ani, sănătatea sa fizică şi mintală intraseră într-un declin atât de rapid, încât era clar că avea o problemă gravă. Devenise temperamental şi imprevizibil şi corpul său părea că tremură mereu. Durerile sale de cap deveniseră atât de puternice, încât abia le mai putea suporta.

Atunci când nu se simţea slăbit fizic, era stăpânit de o mânie oarbă. Uneori, când avea crize violente de furie, Delia nu avea de ales şi îşi ducea copiii la vecini, aşteptând să treacă furtuna. Doctorii nu aveau nicio explicaţie pentru comportamentul schimbător al lui Otis. „Otis şi-a pierdut minţile şi va trebui pur şi simplu să mă obişnuiesc cu asta”, scria Delia într-o scrisoare din acea perioadă.

În 1909, Otis a murit din cauza unor complicaţii nervoase ale unui sifilis mai vechi. Avea doar patruzeci şi trei de ani. „Cum o să le explic asta copiilor?” îi întreba Delia pe doctori. Pentru că aceştia nu i-au putut fi de ajutor, Delia le-a spus, pur şi simplu, lui Gladys, în

vârstă de nouă ani, şi lui Marion, de patru ani, că tatăl lor a înnebunit şi a murit. Mai târziu, nişte rude au susţinut că nu era nebun atunci când a murit, ci că se îmbolnăvise de sifilis şi murise în urma acestei boli. Alţii spuneau că el înnebunise tocmai din cauza sifilisului. La începutul anilor 1900, în afară de specialişti, nimeni nu făcea vreo diferenţă între cele două afecţiuni.

„A luat-o razna şi a urcat la Dumnezeu", era explicaţia dată de Delia, care spera că va pune capăt tuturor întrebărilor. Însă discuţia, cu siguranţă, nu s-a încheiat aici. De fapt, teama unei nebunii ereditare avea să îi ţină câteva zeci de ani pe urmaşii familiei Monroe într-o tensiune continuă. Totul a început cu afirmaţia Delle i că moartea lui Otis Monroe a fost provocată în mod direct de nebunie.

După moartea lui Otis, Delia – în vârstă de doar treizeci şi trei de ani – rămase singură cu doi copii mici. Era atrăgătoare şi o companie neaşteptat de plăcută, însă, în timpul stărilor ei de disperare, avea momente în care putea fi extrem de schimbătoare şi chiar ursuză. În martie 1912, când avea treizeci şi cinci de ani, s-a căsătorit cu un supraveghetor de macazuri pe nume Lyle Arthur Graves, cu şase ani mai tânăr decât ea. Relaţia lor s-a terminat însă rapid. După divorţ, Delia începu să se întâlnească cu mai mulţi bărbaţi, unii respectabili, dar foarte nesăraţi, care intrau şi ieşeau rapid din viaţa ei, nu înainte însă de a petrece măcar o noapte cu ea. De fapt, aceasta este perioada care a urmat imediat după sfârşitul celei de-a doua căsătorii, perioadă în care Delia a avut un comportament de o moralitate ce poate fi pusă sub semnul întrebării, nefiind preocupată de felul în care îi va afecta şi influenţa pe cei doi copii ai săi, Gladys, acum în vârstă de doisprezece ani, şi Marion, de şapte.

În adolescenţă, Gladys Monroe îşi purta părul castaniu – care uneori părea mai mult roşcat – în valuri blânde şi bucle lungi ce-i cădeau elegant pe spate. Era foarte atrăgătoare, cu ochii albaştri ca cerul, buze cărnoase, dinţi uimitor de albi şi o piele ce emana vitalitate. Era micuţă de statură, suplă, cu o siluetă demnă de invidiat şi, la maturitate, avea doar un metru cincizeci înălţime. Însă, datorită personalităţii sale exuberante şi captivante, era foarte plăcută de colegi şi era sufletul oricărei petreceri.

Când Gladys avea în jur de şaisprezece ani, mama ei l-a expediat

de acasă pe Marion, de unsprezece ani. Delia nu mai ştia ce să facă cu el, pentru că intra mereu în buclucuri la şcoală, iar acasă era neascultător. Observaţiile pe care i le făcea păreau să nu aibă niciun efect. Aşa încăpăţânat şi refractar cum era, îi punea tot timpul răbdarea la încercare. Prin urmare, într-o dimineaţă, îi adună toate jucăriile şi i le puse într-o faţă de pernă. Apoi plecă cu maşina la San Diego, cu Marion suspinând pe bancheta din spate şi cu Gladys pe scaunul din dreapta, privind tăcută înainte. Îşi lăsă băiatul acolo, în grija unei verişoare, şi aceasta fu ultima oară când se mai auzi ceva de Marion.

Cam în aceeaşi perioadă, în 1916, Gladys întâlni un tânăr afacerist pe nume John Newton Baker, căruia i se spunea Jasper. Acesta tocmai terminase armata şi se mutase din Kentucky în Los Angeles. Jasper era înalt şi slab, tras la faţă şi colţuros, cu părul drept şi închis la culoare, pieptănat cu mare grijă într-o parte. Părea interesat cu adevărat de Gladys încă de la început, o asculta atunci când îşi povestea numeroasele probleme şi chiar o ajuta să găsească soluţii rezonabile. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea, avea mai multă experienţă şi părea dornic să o ţină departe de viaţa aceea grea şi chiar să o protejeze de orice suferinţă. De aceea, atunci când o ceru în căsătorie, Gladys acceptă imediat. Delia nu numai că era de acord cu această legătură dintre tânăra ei fiică şi Jasper, ci o şi încuraja din toată inima.

Gladys Monroe, atunci în vârstă de şaisprezece ani, s-a căsătorit cu John Newton Baker la data de 17 mai 1917. Înainte ca relaţia lor să înceapă să se destrame, se născură doi copii: Robert Kermit, poreclit Jack, şi Berniece. Jasper s-a dovedit a fi un alcoolic violent. (…) bătea pe Gladys. şi îi făcea viaţa un coşmar, lovind-o deseori în cap, provocându-i, în două rânduri, răni grave. După divorţ, Jasper luă ambii copii şi se mută în Kentucky, hotărând că Gladys nu era o mamă bună. Ea nu avusese mare lucru de spus în legătură cu această decizie şi, cu siguranţă, nu putuse să îşi plătească un avocat.

În 1924, Gladys, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, se căsători a doua oară, cu Martin Edward Mortenson – căruia i se spunea Edward. În vârstă de douăzeci şi şapte de ani, fiu al unor imigranţi norvegieni, Mortenson nu se încadra în tiparele clasice de frumuseţe,

dar era fără îndoială un bărbat arătos, cu fruntea lată, pometi proeminenţi şi un zâmbet larg. Înalt şi solid, părea genul de bărbat stabil şi prietenos, gata să îi facă pe plac soţiei sale şi să aibă grijă de ea. Dar nu a fost să fie astfel, pentru că, atunci când Gladys avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, îşi dădu seama că ceva nu e în regulă cu ea. La fel ca mama ei, Gladys începu să aibă schimbări bruşte de dispoziţie şi crize de plâns. Edward Mortenson divorţa după doar câteva luni de căsnicie.

Imediat după ce se simţi eliberată de constrângerile matrimoniale, chiar dacă divorţul încă nu se pronunţase, Gladys Baker luă exemplul mamei sale şi deveni o femeie de o promiscuitate notorie. Avu mulţi amanţi, căpătă o reputaţie proastă la locul de muncă de la Consolidated Studios, unde lucra la tăierea şi montarea filmelor. În scurt timp începu o relaţie cu un bărbat pe nume Charles Stanley Gifford, director de vânzări în cadrul companiei.

Stanley Gifford se născuse la Newport, Rhode Island, în 1898. Când avea douăzeci şi şapte de ani, se mutase la Los Angeles, după un mariaj nereuşit din care rezultaseră doi copii. Se angajase la Consolidated, ca şef de echipă în tura de zi. Gladys se îndrăgosti de el imediat ce îl cunoscu. Un bărbat arătos, cu mustaţa subţire, ochii negri şi părul negru ondulat, era elegant şi ieşea în evidenţă în orice situaţie. Bine crescut şi chipeş, făcea ravagii în rândul femeilor. Era inteligent şi cu simţul umorului şi, ca orice persoană care făcea parte dintr-o familie cu ceva bani, lua parte din când în când la meciuri de polo. Familia sa se îmbogăţise din afaceri în domeniul construcţiilor de vapoare şi Gifford era acum destul de înstărit pentru a-şi permite două case în Los Angeles, în timpul Marii Crize, perioadă grea pentru majoritatea oamenilor, care aveau numai una.

„Avea o slujbă decentă", spune fiul său, Charles Stanley Gifford, în vârstă de optzeci şi şase de ani. „Ducea o viaţă bună. În afară de jocul de polo, mai mergea la vânătoare şi la pescuit. Eu m-am născut în 1922 şi părinţii mei au divorţat în 1926. Însă a reuşit să fie un tată minunat pentru mine şi pentru sora mea. Le-am cunoscut pe singurele femei cu care tata a avut o relaţie serioasă de-a lungul anilor. Cu două dintre ele s-a căsătorit, respectiv mama mea şi, apoi, cea de-a doua soţie, Mary. Gladys nu a fost una dintre cele trei femei. Cealaltă era o le mele

catolică, foarte drăguță, cu care însă nu s-a căsătorit din motive personali nu este vorba de Gladys. Nu cred că a avut vreodată intenţii serioase eu pentru că altfel mi-ar fi spus şi mic ceva, la un moment dat. Mi-a spus d. ui ui a cunoscut-o, că au ieşit în oraş de câteva ori şi cam atât. Adevărul este că Gladys era o femeie foarte atrăgătoare, care se întâlnea cu mulţi bărbaţi la vremea aceea".

Spre sfârşitul anului 1925, Gladys rămase însărcinată. Dar cine era tatăl? De-a lungul anilor, s-a tot scris că Gladys nu ar fi avut niciun răspuns la această întrebare, că nu ştia exact cu cine se culca, ci doar se distra. Însă nu este chiar aşa. De fapt, ea a insistat întotdeauna că Stanley Gifford era tatăl copilului şi nu a susţinut niciodată altceva. Biografii şi alţi autori pur şi simplu nu au vrut să o creadă, aducând mereu în discuţie, ca motive de îndoială, instabilitatea ei mintală şi promiscuitatea în care trăia. Nu este însă corect să tragem concluzia că, doar pentru că Gladys avea probleme serioase, a trebuit să se renunţe complet la identificarea tatălui fiicei ei, mai ales că Gladys a susţinut mereu acelaşi lucru.

În 1925, când Gladys i-a spus lui Stanley Gifford că e tatăl copilului ei, acesta refuză să îşi asume această responsabilitate, spunând că ştie că, în această perioadă, ea mai fusese şi cu alţi bărbaţi. Cu cât insista mai mult, cu atât el se enerva mai tare, pentru ca, în sfârşit, să o părăsească definitiv. Mai avea să îl vadă de câteva ori, dar el nu a crezut-o niciodată. Ea îşi dădu atunci seama că va trebui să crească copilul de una singură şi era gata să facă acest lucru – sau cel puţin aşa credea pe atunci.

În anii 1940, după cum vom vedea mai târziu, Gladys va continua să susţină că Gifford este tatăl copilului ei. La fel, şi în anii 1960. De fapt, în 1962, imediat după moartea lui Marilyn Monroe, Gladys a discutat despre paternitatea actriţei cu Rose Anne Cooper, o tânără asistentă medicală de la Rock Haven Sanitarium din La Crescenta. În acea vreme, Cooper avea doar douăzeci de ani. Gladys avea şaizeci şi doi. „Mi-a povestit totul foarte clar", şi-a amintit Cooper. „Spunea că avusese relaţii intime cu câţiva bărbaţi şi vorbea despre trecutul ei într-un mod deschis, spunând că tinereţea ei fusese, şi aici o citez, «foarte sălbatică». Însă era sigură că tipul de intimitate care putea duce la o sarcină era cel pe care l-a avut cu bărbatul pe nume

«Stan Gifford». Povestea că a deranjat-o mereu faptul că nimeni nu părea să o creadă, dar acesta era adevărul. Spunea că nici măcar mama ei nu a crezut-o. «Toată lumea credea că mint», a spus ea, «sau că pur şi simplu nu ştiu. Ştiam. Întotdeauna am ştiut.»”.

Naşterea Normei Jeane în dimineaţa zilei de 1 iunie 1926, fiica Delle i Monroe, Gladys Baker, dădu naştere unei fetiţe, în salonul destinat celor fără posibilităţi financiare, al Spitalului General din Los Angeles (cunoscut acum sub denumirea de Los Angeles County USC Medical Center, situat pe strada North State, la numărul 1200). Colegii de serviciu ai lui Gladys strânseseră bani ca s-o ajute să se descurce până se întorcea la serviciu şi, de asemenea, pentru cheltuielile medicale care nu aveau să fie acoperite de spital. În timp ce aceasta se odihnea la recuperare, obosită după orele de travaliu, în sala de aşteptare nu se afla niciun tătic agitat, aşteptând naşterea copilului. Nici măcar mama ei nu se afla pe-acolo, fiind plecată, din luna decembrie, în India.

Trebuie să ne amintim că, în acea perioadă, mamele singure erau foarte blamate de societate. Gladys simţea, fără îndoială, faptul că până şi asistentele medicale din Spitalul General o judecau. Actele pe care a trebuit să le completeze înainte de a intra în spital o ajutaseră prea puţin să treacă peste situaţia delicată în care se afla. De exemplu, unul dintre primele lucruri pe care a trebuit să le completeze era numele tatălui. Gladys scrise că tatăl copilului era un bărbat pe nume Edward Mortenson, chiar dacă se despărţise de el de ceva timp. Din greşeală, scrisese numele de familie „Mortensen”, schimbând o literă. Faptul că ea şi tatăl copilului nu aveau acelaşi nume de familie era deja un subiect de discuţii, dar răspunsul la următoarea întrebare – domiciliul tatălui – a dat naştere unor bârfe teribile. Dacă ne uităm la formularele completate de Gladys în acea zi, cuvântul „necunoscut” apare mâzgălit mai apăsat. Cu siguranţă că nu i-a fost uşor să completeze acele hârtii. Îşi dădu propria adresă, fără probleme. Apoi, la întrebarea câţi copii născuse până atunci, răspunsul a fost „trei” – lucru ciudat, având în vedere că încă nu îl născuse pe cel de-al treilea. La următoarea întrebare – „Numărul de copii în viaţă” – a răspuns greşit fie dinadins, fie pentru că nu înţelesese întrebarea. A răspuns că în viaţă mai era doar „1” dintre cei trei copii. Realitatea era că mai

născuse doi copii, dar aceştia erau crescuţi în prezent de către fostul ei soţ, Jasper. Într-adevăr, Gladys avea un trecut tumultuos. Poate că minţise special ca să capete puţină simpatie din partea asistentei medicale.

Poate că se gândea că, dacă primii copii îi muriseră, avea o justificare pentru naşterea celui de-al treilea copil în afara căsătoriei. Oricare ar fi fost motivele ei, întrebările respective şi felul în care a răspuns la ele ne arată că acea zi a fost una grea pentru ea. Câţiva ani mai târziu, i-a spus unei prietene: „Încă mai visez spitalul ăla. Totul părea atât de luminos, prea luminos şi asistentele îmi păreau ca nişte măicuţe, nişte măicuţe groaznic de rele".

La fel ca multe alte femei, Gladys avu o cădere emoţională imediat după naştere. Este posibil ca o cauză a acestor stări să fi fost depresia postpartum. Cu siguranţă că multe persoane din familia ei se gândeau că şi mama ei, Delia, suferise de acest tip de depresie, din care probabil că nu-şi revenise niciodată, în orice caz, Gladys păru dezorientată multe zile după naştere. Atunci când asistenta medicală îi aduse bebeluşul în salonul de recuperare, micuţa fu aşezată pe pieptul mamei sale. „O ţinu aşa, cu ochii închişi", scrise Delia unei rude, descriindu-i acel moment, chiar dacă ea nu fusese acolo. „Mă simt groaznic. Ştiu că nu poate păstra copilul. Nu se simte bine acum. Mai întâi trebuie să se adune".

Gladys petrecu două săptămâni cu fetiţa ei înainte de a face ce promisese: înainte ca mama ei să părăsească oraşul, Gladys căzuse de acord să îşi lase fetiţa unei străine, pe nume Ida Bolender. În acele două săptămâni, se întâmplă un lucru groaznic ce dovedi că aranjamentul dintre Delia şi Ida era întemeiat. O prietenă şi colegă de serviciu a lui Gladys, de la Consolidated Studios, pe nume Grace

McKee, a venit la ea acasă pentru a avea grijă de bebeluş într-o după-amiază în care Gladys plecase la cumpărături (Grace avea să joace un rol important în vieţile lui Gladys şi Normei Jeane în anii urmai ori). Când Gladys se întoarse acasă, intră într-o criză maniacală, fără vreun motiv anume, acuzând-o pe Grace că i-a otrăvit copilul. Dintr-una într-alta, Grace se trezi înjunghiată de Gladys cu un cuţit de bucătărie. Chiar dacă rana lui Grace nu era gravă, un lucru apărea limpede: Gladys reprezenta un pericol pentru bebeluşul ei. După acest

episod violent, care a uimit şi îngrijorat pe toată lumea, decizia de a o duce pe Norma Jeane la Ida a fost uşor de luat.

Momentul, cu o mare încărcătură emoţională, s-a petrecut la data de 13 iunie 1926, când Gladys Baker se înfăţişă la uşa Idei Bolender cu bebeluşul ei, în vârstă de două săptămâni. După o despărţire lungă şi grea, părăsi casa Idei fără fetiţa ei, pe nume Norma Jeane Mortensen.1 Norma Jeane era un copil neajutorat, care venise pe lume fără să fie întâmpinat de cineva. Nu o aştepta o cameră nouă, special amenajată pentru ea, niciun dulăpior micuţ cu haine, pentru că, de fapt, nu era nimeni pe lume pentru care naşterea ei să însemne o schimbare a vieţii, în primele zile, Norma Jeane a fost ţinută în viaţă, nu îngrijită. Era o povară, una de care mama ei trebuia să scape rapid. Nimeni nu poate şti sigur, dar se pare că aceasta şi-a dat seama de la o vârstă destul de fragedă că, în lumea ei, ceva nu e în regulă – că nu i se dădea destulă atenţie. Într-adevăr, avea să petreacă o mare parte a vieţii ei încercând să schimbe acest aspect, dar, pentru asta, a trebuit ca, într-o bună zi, să devină… Marilyn Monroe.

Soarta nefastă a Delle i

La doar câteva zile după ce o dăduse pe Norma Jeane Idei şi lui Albert Wayne Bolender, Gladys Baker a început să regrete hotărârea luată. „Cred că se gândea că ar fi putut face pentru acest copil ce nu făcuse mama ei pentru ea – să o iubească şi să îi fie alături", ne-a povestit o rudă a ei. A fost de acord să plătească familiei Bolender douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână pentru creşterea Normei Jeane, lucru pe care l-a făcut în perioada în care micuţa s-a aflat în grija acestora. La început, le-a dat câţiva dolari în plus săptămânal, pentru a putea sta câteva weekenduri la ei, împreună cu fetiţa. Acest obicei nu a durat însă prea mult. „Adevărul este că lui Gladys îi era greu să o vadă pe Ida crescându-i copilul", a spus Mary Thomas-Strong, a cărei mamă era o prietenă apropiată a Idei. „Ida era severă şi controla totul. Ştia ce trebuie făcut. Era o mamă de profesie, în adevăratul sens al cuvântului. Voia să facă ce credea ea de cuviinţă cu Norma Jeane şi lui Gladys îi venea greu să stea deoparte. De aceea, se mută înapoi la Hollywood, hotărâtă să îşi viziteze copilul în fiecare weekend. Făcea

Note:

1 (Notă pentru cititor: din acest moment, câini ne referim la

Edward, vom spune Mortenson. Când ne vom referi la Norma Jeane, numele ei va fi Mortensen.)

mult pe drum pentru a-şi vedea fetiţa". Într-un recensământ din anii 1930, s-a consemnat că Gladys locuia împreună cu soţii Bolender.

Nu mică fu uimirea lui Gladys când mama ei se întoarse, în această perioadă, din India, suferind de malarie. „Soţul" ei, Charles Grainger, se hotărâse să nu revină cu ea în Statele Unite, făcându-i pe toţi să creadă că relaţia lor se încheiase. Delia era într-o stare gravă, de câteva săptămâni; avea febră şi delira.

În vara anului 1927, Delia trecu strada pentru a o vedea pe Norma Jeane, în casa familiei Bolender. Bătu la uşă, dar Ida nu o lăsă să intre. Nu se ştie de ce luase această hotărâre, dar este posibil să se fi gândit că Delia nu e stăpână pe sine şi poate reprezenta un pericol pentru copil. Şi chiar aşa a fost. Delia a spart geamul uşii de la intrare şi a pătruns în casă. Aflăm de la membrii familiei că Delia a făcut-o răspunzătoare pe Ida pentru că avea impresia că Norma Jeane a murit şi nimeni nu o anunţase nici pe ea, nici pe Gladys. În stare de panică, neştiind cum să facă faţă situaţiei, Ida a lăsat-o pe Delia să îşi vadă nepoata care dormea în pătuţ. Plecă să îi aducă Delle i un pahar cu apă şi, când s-a întors, a găsit-o pe Delia sufocând-o pe fetiţă cu o pernă. „Ida aproape că îşi pierdu cumpătul", povesteşte o prietenă a lui Gladys. „Înşfacă fetiţa. Delia i-a spus că perna căzuse şi ea o punea la loc. Însă Ida era foarte nervoasă şi îi ceru Delle i să plece". De-a lungul anilor, Marilyn Monroe – şi chiar familia Bolender – aveau să povestească diverse variante ale acestei întâmplări.

„Ida şi Wayne au chemat poliţia", ne spune Mary Thomas-Strong. „Când au venit, poliţiştii au găsit-o pe Delia bolborosind incoerent. Scena respectivă era foarte derutantă pentru poliţie; Norma Jeane plângea în dormitor şi Ida ţipa, acuzând-o pe Delia. Au însoţit-o pe Delia înapoi la ea acasă şi au lăsat-o acolo, în mod normal, ar fi trebuit să o ducă la spital".

Mult timp după aceea, Delia fu copleşită de o tristeţe dureroasă. Suferinţa ei nu numai că era foarte mare, ci se şi transformase într-o furie abjectă, îndreptată spre oricine se întâmpla să fie în aceeaşi cameră cu ea. Din păcate, de obicei, acolo se afla Gladys, care se mutase de puţin timp cu mama ei pentru a avea grijă de ea. După o serie de

analize, medicii hotărâră că Delia avea inima slăbită, suferind probabil şi de o boală de inimă. Desigur că acest diagnostic nu justifică numeroşii ani de comportament imprevizibil, care începuse odată cu naşterea copiilor. După începerea tratamentului medicamentos, situaţia s-a înrăutăţit. Stările ei aminteau unor membri ai familiei de nebunia bruscă a fostului soţ al Delle i, Otis. Gladys se aştepta la ce e mai rău. Lucrurile groaznice de care suferise tatăl ei îi afectau acum mama.

La câteva nopţi după ce Gladys se mutase la Delia, aceasta veni alergând din dormitor strigând că Charles Grainger venise peste ea şi o violase. Nu a fost nevoie nici măcar ca Gladys să verifice toată casa ca să se convingă că Grainger nu era acolo – ştia că el nu era acolo. În noaptea aceea, nu avu cum să o calmeze pe Delia. Peste câteva zile, a început să se plângă că măcelarul îi pusese cioburi în carnea tocată. Peste o săptămână, pe 1 august, starea Delle i se înrăutăţi atât de mult, încât Gladys şi Grace au fost nevoite să o ducă la doctor. „Acesta le-a spus că Delia trebuia, fără îndoială, internată", povesteşte Mary Thomas-Strong. „Lui Gladys nu-i venea să creadă. Nu avea să permită că aşa ceva să se întâmple, însă un lucru foarte ciudat avea să se petreacă". Membrii familiei povestesc, aşa cum au auzit de la părinţii şi de la rudele lor, că, pe 3 august, mama şi fiica luau liniştite masa în bucătărie. Probabil că Gladys încerca să îşi pună gândurile în ordine, dorind, poate, să îşi dea seama ce ar trebui să facă cu mama ei. Cu trecerea anilor, Delia devenise cel mai loial confident al lui Gladys. Până la urmă, mama şi fiica sufereau de acelaşi tip de probleme mintale şi deseori trebuiau să se convingă una pe alta că vocile „auzite" nu erau reale şi că oamenii care le „urmăreau" erau imaginari. Cum îşi putea lua Gladys rămas-bun de la Delia? în lipsa ei, cine urma să aibă grijă de ea? îşi pierduse deja cei trei copii şi acum şi mama, această femeie care îi stătea alături cu o privire goală? Gladys nu putea accepta asta, mai ales pentru că ştia că tatăl ei fusese trimis într-un loc asemănător şi nu se mai întorsese de acolo. Se gândise mereu la soarta lui, mai ales în ultimele săptămâni.

Dintr-odată, într-un moment de o luciditate surprinzătoare, Delia îşi ridică privirea din farfurie şi o privi pe fiica ei cu ochii trişti. „Trebuie să renunţi la mine, Gladys", a spus ea cu sinceritate. „A venit

momentul să plec. Vreau să plec". Mama şi fiica se priviră intens o lungă perioadă de timp, infinit de dureroasă. Apoi, când lacrimile începură să curgă pe chipul lui Gladys, Delia începu din nou să mănânce. Pe 4 august 1927, Delia Monroe a fost internată la Spitalul de Stat Norwalk. A murit douăsprezece zile mai târziu, pe 23 august. A fost îngropată în cimitirul Rose Hill din California, alături de primul ei soţ, Otis. Avea doar cincizeci şi unu de ani.

Viaţa alături de familia Bolender în 1929, când încă nu împlinise trei ani, Norma Jeane Mortensen era o fetiţă extraordinar de frumoasă, cu bucle blonde ca mierea şi ochi albaştri. Chipul ei palid părea perfect, ca sculptat în marmură. Era imposibil să treci pe lângă ea şi să n-o observi. Un lucru interesant este faptul că, în ciuda agitaţiei stârnite în jurul ei, în tot acest timp, micuţa reuşise să se adapteze la viaţa din sânul familiei Bolender. Nu era nefericită. „Ne purtam cu ea la fel cum ne-am fi purtat cu propriul nostru copil", spune Ida Bolender, în 1966, „pentru că o iubeam". Însă, în anii ce vor urma, diferiţi autori aveau să redea o imagine foarte sumbră a acestei perioade din viaţa lui Marilyn.

„Cred că aici este vorba şi de un efort de adăugare de elemente senzaţionale", spune Nancy Jeffrey, singurul copil încă în viaţă dintre cei îngrijiţi de familia adoptivă Bolender. „Din cauza destinului lui Norma Jeane, toţi biografii ei au vrut să facă publicul să creadă că acasă la noi era groaznic, dar eu am rămas ultima în viaţă şi vă pot spune că nu a fost aşa. Norma Jeane a fost fericită în casa asta. Era o familie iubitoare, un cămin fericit şi plin de copii. Mama era foarte gospodină. Ne făcea singură toate hainele. Ne iubea mai presus de orice şi era foarte ataşată de noi. Nu voia să ni se întâmple nimic rău. Ori de câte ori plecam de acasă, oriunde ne-am fi dus, ne zicea: «Stai o clipă!» şi atunci ne spunea câte o rugăciune scurtă pentru ca noi să fim în siguranţă".

Desigur, o explicaţie a acestei situaţii este faptul că, atunci când a devenit faimoasă, Marilyn făcea mereu referiri la mediul sărac din care provenea şi lucrurile pe care le povestea din vremurile acelea erau modificate pentru a părea mult mai grave decât fuseseră în realitate. Jeffrey a povestit că, atunci când Ida era încă în viaţă, era „foarte supărată" de descrierile negative făcute perioadei petrecute de Norma Jeane în casa familiei Bolender. Pe terenul agricol de un hectar

al Idei şi al lui Wayne Bolender, din Hawthorne, aceştia creşteau păsări şi capre şi cultivau legume. „Am crescut cu roşii proaspete, cu porumb, pepene, fasole verde şi dovleac", îşi aminteşte Nancy Jeffrey. „Pomii erau plini de prune, mere şi lămâi. Mai era şi un smochin enorm în care Norma Jeane şi Lester – fratele nostru vitreg, singurul copil adoptat cu adevărat de mami şi tati – se urcau mereu. Îşi urcau păturile în copac şi cu ele construiau o fortăreaţă. Aveam şi pui şi iepuri, iar tati ne-a cumpărat şi o capră, pentru că unii dintre noi, atunci când eram mici, aveam alergie la laptele de vacă. Nu era nevoie să mergem la magazin prea des, dar, atunci când ne duceam, tati ne lua cu Fordul său model T şi ne punea să aşteptăm în maşină cât timp mama mergea la cumpărături. Inventam tot felul de ghicitori, aveam cântecelele noastre preferate şi tati ne spunea poveşti. Un alt lucru pe care mi-l amintesc din copilărie este că, în zilele ploioase, stăteam acasă şi ne făceam o fortăreaţă sub masa din sufragerie, cu scaunele care delimitau fiecare încăpere în parte. Apoi acopeream masa cu pături. Uneori mama ne lăsa să mâncăm tot acolo. Normei Jeane îi plăcea mult asta". Casa în sine, aflată pe strada East Rhode Island, numărul 459, 1 era mică şi înghesuită, o dărăpănătură aflată într-un loc ce copiilor le părea a fi… tărâmul de nicăieri. În toţi cei şapte ani petrecuţi de Norma Jeane în această casă, un număr destul de mare de copii s-au perindat pe acolo, însă doar cinci aveau să stea tot timpul: Lester, pe care l-am menţionat mai devreme, Mumsy, Alvina, Noel şi Nancy. „În perioada Marii Crize, mulţi părinţi nu aveau cu ce să îşi crească copiii", îşi aminteşte Nancy Jeffrey, „şi, de aceea, îi lăsau la orfelinate sau la familii adoptive până când puteau să aibă din nou grijă de ei. Era un lucru obişnuit atunci". Din ce ni s-a povestit, Norma Jeane se înţelegea bine cu toţi frăţiorii ei vitregi, mai ales cu Lester, care era cu două luni mai mic ca ea. Wayne Bolender era un bărbat prietenos şi cu inima deschisă, plăcut de toată lumea, care primise cu entuziasm ideea de a creşte copiii altora. Era slab, cu ochii gri deschis. Purta ochelari cu lentile foarte groase. Trăsătura cea mai

Note:

1 Reîmpărţirea districtelor a avut loc în Hawthorne în anii 1940 şi adresa s-a schimbat în acel moment la numărul 4201, de pe West 134th Street. Casa lor este încă în picioare.

proeminentă a feţei sale era nasul foarte mare. Avea un aer foarte jovial. Dârz şi demn de încredere, lucra de treizeci şi cinci de ani pe acelaşi traseu (strada 48 şi bulevardul Vermont din Los Angeles), ca poştaş în cadrul Serviciului Poştal al Statelor Unite.

„Îi plăcea la nebunie să stea în preajma copiilor", aflăm de la o persoană care îi cunoştea pe membrii familiei Bolender, „şi copiii îl iubeau. Era foarte credincios, la fel ca Ida. Avea în casă o mică maşină de tipărit, cu care făcea cărticele de rugăciuni pentru biserică".

Chiar dacă erau membrii aceleiaşi comunităţi religioase şi respectau în linii mari aceleaşi valori, Wayne şi Ida nu aveau o relaţie foarte apropiată. Îşi vorbeau rareori şi, atunci când o făceau, era de obicei când Ida îl pedepsea pentru ceva ce ei i se părea a fi o greşeală sau atunci când insista ca el să facă ceva şi el nu dorea. Cu siguranţă era intimidat de ea şi, după părerea unora, poate chiar se temea de soţia lui. Într-adevăr, Ida îşi organiza casa după reguli stricte şi după regulamente demne de un orfelinat din Evul Mediu, luând foarte în serios responsabilităţile pe care le avea faţă de copiii de care îngrijea.

De-a lungul anilor, s-au spus multe despre ideile religioase habotnice ale Idei şi ale lui Wayne. S-a scris că erau fanatici în privinţa religiei protestante. „În primul rând, eram baptişti", spune Nancy Jeffrey. „Chiar dacă am impresia, de fapt, că mama făcea parte dintr-o biserică penticostală unită. În dimineţile de duminică mergeam la şcoala de duminică, iar miercurea mergeam la slujba de seară. Nu cred că era un lucru exagerat. Uneori, mama gătea pentru mesele organizate de biserică – biserica dădea mese mari pentru congregaţie – şi, uneori, membrii bisericii veneau pe la noi. Nu îmi dau seama cum s-a ajuns să se spună că părinţii mei erau fanatici. Poate că lucrul ăsta este doar o parte din mitul creat în jurul Normei Jeane atunci când a devenit Marilyn Monroe. Mama ne-a învăţat să îl iubim pe Dumnezeu şi, astfel, să ne iubim aproapele. De fapt, acesta a fost singurul punct de sprijin din viaţa Normei Jeane şi cred că a influenţat-o într-un mod pozitiv. Oricum, ştiu că asta a fost intenţia mamei".

Se spune, cel puţin în cărţile despre perioada de maturitate a lui Marilyn Monroe, că aceasta a fost obligată, atunci când avea în jur de patru ani, să înveţe următoarea rugăciune pe de rost – şi că era deseori ascultată, pentru a vedea dacă a reuşit să o reţină: „Promit, cu ajutorul

lui Dumnezeu, să nu cumpăr, să nu beau şi să nu vând băuturi alcoolice toată viaţa mea; mă voi abţine de la tutun şi nu voi lua niciodată numele lui Dumnezeu în deşert". Sora ei vitregă, Nancy Jeffrey, râde de această idee. „Nu am auzit în viaţa mea rugăciunea asta. Şi, oricum, nu mi s-ar părea în neregulă dacă mama ne-ar fi pus să spunem aşa ceva. Dar nu ne-a pus niciodată".

O altă poveste ne spune că mersul la cinema era strict interzis, pentru că cine ştie ce ar fi putut vedea Norma Jeane acolo. De fapt, Marilyn avea să îşi amintească odată cum Ida îi spunea: „Dacă ar veni sfârşitul lumii în timp ce tu stai şi te uiţi la filme, ştii ce s-ar întâmpla? Ai arde împreună cu toţi oamenii răi. Noi suntem oameni de biserică, nu de cinematograf". Câţiva ani mai târziu, Marilyn avea să spună: „Nu cred că e corect să te foloseşti de Dumnezeu ca să sperii un copil în halul ăsta. După părerea mea, e un lucru urât".

Din nou, Nancy Jeffrey nu este de acord cu acest episod. „Adevărul este că nu ni se dădea voie să mergem la film duminica. De fapt, noi oricum nu prea ne duceam la film. Eram copii mici. Câte filme puteam vedea între vârsta de unu şi şapte ani? Chiar nu cred că mama ar fi speriat-o pe Norma Jeane în halul ăsta. Poate că i-a spus ceva de genul, «Noi suntem oameni de biserică, nu de cinematograf». Ăsta e genul de lucru pe care îmi imaginez că l-ar fi spus. Dar restul, cu oamenii răi care vor arde? Nu o recunosc deloc pe mama în cuvintele astea".

Fie că mergea sau nu la film – şi bineînţeles că nu avea cum să meargă fără să o însoţească un adult –, uneori, Norma Jeane simţea că nu prea avea ce să facă pentru a intra în graţiile Idei. Oricât de tare ar fi încercat, nu s-a putut ridica niciodată la standardele comportamentale şi de curăţenie ale mamei dominatoare din familia Bolender. „Săraca Norma Jeane intra mereu în bucluc", spune Mary Thomas-Strong. „Îi plăcea să se joace pe pământ, ca mulţi alţi copii. Ida se supăra din cauza asta. Ida o îmbrăca în haine frumoase şi Norma Jeane pleca la joacă şi se întorcea, după jumătate de oră, murdară din nou. Asta o înnebunea pe Ida. Voia ca Norma Jeane să facă ce i se spune. Uneori, era foarte severă".

Într-adevăr, Ida Bolender putea fi foarte dificilă – se pare că nimeni nu a susţinut vreodată contrariul. Era dură şi rezistentă, o

femeie încăpăţânată. „Însă cred, până în ziua de azi, că a fost una dintre influenţele majore care au dat stabilitate vieţii Normei Jeane şi, de fapt, prima femeie puternică cu care avea să intre în contact", spune fiica ei adoptivă, Nancy Jeffrey. Poate că Ida simţise că în lumea Normei Jeane exista lipsa unei stabilităţi date de o persoană adultă şi se hotărâse ca ea să fie acea persoană – indiferent ce ar fi putut crede fiica ei adoptivă sau oricine altcineva despre ea. „Eram dură cu ea, spre binele ei", îi explicase ea odată lui Jeffrey. Apoi adăugase, foarte optimistă: „Însă ştiu că am crescut-o cum trebuie. Inima mea îmi spune că am dreptate".

Multe dintre trăsăturile pozitive de caracter ale Idei Bolender aveau să se întipărească în mintea Normei Jeane Mortensen în timpul celor şapte ani petrecuţi în casa familiei Bolender. Poate că, din cauza faptului că mama care o născuse era într-o stare deplorabilă, din punct de vedere emoţional, a fost bine pentru tânăra fată să o aibă drept model pe mama ei adoptivă, o persoană ferm şi echilibrată. Într-adevăr, forţa şi dârzenia Idei au fost două elemente au ajutat-o pe Norma Jeane să supravieţuiască în lumea showbizuF trăsăturile lui Gladys, vulnerabilitatea extremă şi instabilitatea eme reprezentat, de asemenea, o parte foarte importantă din comporta".

Jeane. De exemplu, era foarte bine pregătită pentru a face far" y w viaţa profesională, la fel cum ar fi făcut şi Ida. Însă aplicare ne personală s-a dovedit foarte dificilă, exact ca în cazul 1 C, a

„Tot ce şi-a dorit a fost ca Norma Jeane să fie la fi cercă a spus Nancy Jeffrey despre mama ei adoptivă. „ÎntOL pânză de faptul că [Norma Jeane] urma să aibă o viaţă grea. Şi de i dureze familial nu avea să îi fie de vreun ajutor, că acesta putea chiar să o tragă în jos. De aceea, nu avea să o răsfeţe. Ida spunea: «Fata asta va întâlni duşmani mai puternici ca mine, asta îţi spun sigur. Trebuie să se poată ţine pe picioarele ei. Nu contează dacă acum mă urăşte, pentru că mai încolo va fi puternică. Va avea o viaţă bună.»".

O întâlnire înfricoşătoare cu Gladys în toamna lui 1929, la doi ani de la moartea Delle i Monroe, Gladys se obişnuise să îşi ducă traiul fără a depinde în totalitate de cineva. Niciuna dintre relaţiile ei amoroase nu durase prea mult şi copiii fie îi fuseseră luaţi, fie îi dăduse chiar ea. Slujba pe care o avea la Consolidated Studios nu îi oferea prea

des şansa de a-şi face prieteni. De fapt, în calitate de tăietor1 de film, rolul ei era unul de slugă. I se spunea unde şi cum să taie bucăţile de film pentru a putea fi montate şi vizionate ca un întreg. Probabil că Gladys nu şi-a dat seama niciodată de ironia acestei vocaţii, care poate fi privită ca o interesantă metaforă ce ilustra cea mai importantă provocare a stării ei mintale: alipirea părţilor lipsă din viaţa ei. Este adevărat că avea o prietenie strânsă cu Grace McKee. Însă, după moartea Delle i, Grace nu mai reuşise să se apropie de Gladys. Era ca şi cum ceva din Gladys se stinsese şi ea pur şi simplu nu mai era interesată de relaţiile cu ceilalţi. Poate, pentru că Gladys nu reuşise să liniştească vocile care îi strigau în minte.

Până la urmă, se pare că mama ei fusese singura care reuşise să îi aducă gândurile pe un făgaş normal. De una singură, nu avea abilitatea să privească lucrurile detaşat. Fără acea perspectivă, fiecare moment era pentru ea ceva nou. Îi era imposibil să-şi stabilească un ţel şi imposibil să calculeze care ar putea fi consecinţele. Se afla într-o stare de dezechilibru şi toate persoanele din viaţa ei vedeau asta, dar nu ştiau ce să facă.

Chiar dacă dezechilibrul emoţional cu care se confrunta era chinuitor, Gladys reuşea să îşi ducă sarcinile la bun sfârşit. De exemplu, venea la lucru la timp, făcea cumpărături, îşi aducea aminte să ude florile. De aceea, dacă ar fi să o judecăm doar după programul ei zilnic, Gladys Baker părea a fi un om obişnuit, însă felul în care trăia şi în care reacţiona la ceea ce i se întâmpla ne dovedeşte faptul că era diferită.

Chiar şi spre sfârşitul vieţii sale, Delia reprezentase un oarecare factor de stabilitate pentru fiica ei. Probabil că acest lucru se datora şi faptului că Gladys se ocupa de sănătatea fizică şi mintală a mamei sale. Această datorie a ajutat-o să nu îşi mai îndrepte atenţia asupra propriilor sale halucinaţii paranoice. Însă paranoia începea acum să se manifeste – şi, în momentele în care era singură, lui Gladys îi era din ce în ce mai greu să aibă un comportament raţional.

Note:

1 Film cutter, în limba engleză (n.tr.)

Bineînţeles că primul său plan viza găsirea unui bărbat, pe care îl alegea dintre cei ce îi erau în apropiere şi cu care putea vorbi orice. Dar aceste relaţii nu durau mai mult de o noapte sau două. De

asemenea, îi era din ce în ce mai greu să atragă reprezentanţi ai sexului opus şi nu neapărat din cauza reputaţiei sale de femeie cu moravuri uşoare, cât din cauza faptului că ceva părea puţin „aiurea" la ea. Având în vedere toate acestea, Gladys a simţit că avea dreptul să aibă măcar o persoană care să-i fie alături mereu: Norma Jeane. Până la urmă, era fiica ei, nu? Atunci când i-a dat-o Idei, a făcut-o sperând că, într-o zi, va fi capabilă să aibă grijă singură de copilul ei.

Într-o după-amiază, în timpul unei crize de paranoia, Gladys bătu cu putere la uşa familiei Bolender. Fiicele unei prietene care mergea la aceeaşi biserică cu Ida (ambele au fost intervievate în această carte) au explicat pentru prima dată ce s-a petrecut atunci, aşa cum le povestise mama lor:

„Unde e Norma Jeane?" a întrebat Gladys, împingând-o pe Ida la o parte.

„Ce este, Gladys? a spus Ida privind-o cu atenţie. „Ce s-a întâmplat?"

Gladys a spus că Norma Jeane nu mai putea sta la familia Bolender. A insistat că venise să o ia. Ochii, ca nişte săgeţi, scrutau camera. Nu te puteai înţelege cu ea. Ida i-a spus că nimic din ce îi spune nu are sens şi a sfătuit-o să ia loc pentru a sta de vorbă. Chiar şi aşa, Gladys era de neclintit. Cu ochii ieşiţi din orbite, a strigat din nou că Norma Jeane era fiica ei şi că vrea să o ia înapoi, acasă. Ida a apucat-o de braţ pe Gladys, ţinând-o un moment în loc. „Asta este casa ei", i-a spus. „Încă nu este un lucru oficial… dar, odată ce actele de adopţie vor fi gata…" Gladys a insistat atunci că nu va avea loc nicio adopţie. Norma Jeane era a ei şi nu a Idei. Spunând asta, s-a smuls din strânsoarea Idei şi a fugit în curtea din spatele casei, unde micuţa, în vârstă de trei ani, se juca cu un căţel care îl urmase într-o zi pe Wayne până acasă şi pe care ea îl botezase Tippy.

Ida a urmat-o pe Gladys în curte, rugând-o să îşi vină în fire. Însă Gladys a insistat că ia pur şi simplu ceea ce îi aparţine de drept. Apoi a ridicat-o pe Norma Jeane, care începuse să plângă, şi i-a spus: „O să mergi cu mami, scumpa mea".

Povestea, transmisă în familie de la o generaţie la alta, spune că acolo fusese un haos total – câinele lătra, copilul plângea şi Ida trăgea de Gladys, încercând să scape fetiţa din mâinile unei femei derutate şi

poate chiar periculoase. Lupta a continuat până au ajuns în bucătărie, când Gladys a reuşit să o împingă pe Ida afară, încuindu-se pe interior.

Ida bătu înnebunită în uşă. Apoi încercă, cu toate puterile, să dărâme uşa. După câteva momente de efort inutil, dădu ocol casei şi intră pe uşa din faţă, gâfâind. Ascultă o clipă. Nimic. Ida ieşi iar în curte pentru a vedea dacă nu cumva fugise. Se uită în dreapta şi în stânga – dar nu văzu nimic. Neştiind ce să mai facă, era cât pe aci să izbucnească în lacrimi, când uşa se deschise brusc. Era Gladys. Ida se făcu roşie la faţă.

Apoi Ida auzi ţipetele înăbuşite ale Normei Jeane. Fu îngrozită când văzu că Gladys reuşise să îl îndese pe copil într-o raniţă militărească în care Wayne Bolender îşi ţinea de obicei uneltele. Ţinea geanta pe umăr şi fermoarul era închis complet. Gladys, care se mişca greoi din cauza ciudatului bagaj, încercă să traverseze grădina. Ida apucă de unul din mânerele sacului de pânză încercând să-l smulgă din mâinile lui Gladys. Bizara încăierare avea să dureze doar câteva momente, sfârşind cu deschiderea bruscă a sacului şi cu Norma Jeane căzând la pământ. Plânsul Normei Jeane se opri o clipă şi după aceea strigă: „Mami!”. Ambele femei se întoarseră spre fetiţa care stătea acum cu mâinile întinse – în direcţia Idei. Ida luă copilul în braţe şi fugi în casă, încuind uşa în urma ei.

Aflată acum înăuntru, extrem de agitată, Ida Bolender stătea în uşa de la bucătărie. Ţinând-o pe micuţa Norma Jeane, ca pe bunul ei cel mai de preţ, se uita fix la uşa din faţă, fiind pregătită în acelaşi moment să fugă în spate dacă Gladys ar fi încercat să intre pe acolo. Nu auzea decât scâncetele copilului, în timp ce privea clanţa care se mişca. Gladys nu reuşi să intre în casă. Ida petrecu următoarele câteva minute spionând-o pe la ferestre pe Gladys, care dădea ocoluri casei în încercarea de a deschide o fereastră sau o uşă. Într-un final, Ida îşi făcu puţin curaj şi strigă printr-o fereastră închisă: „Am chemat poliţia! O să vină curând!”

Cu Norma Jeane, care stătea liniştită în braţele ei, Ida Bolender asculta. Era linişte. Gladys Baker dispăruse la fel de brusc cum apăruse.

Ida vrea să o adopte pe Norma Jeane în decursul ultimilor trei ani, Ida Bolender se ataşase de micuţa Norma Jeane şi începuse să ţină la ea ca la propriul ei copil. Şi Norma Jeane se ataşase de ea şi acum o

numea „mătuşa Ida”. Intenţia ei fusese întotdeauna să aibă grijă ca micuţa să fie crescută cu un sentiment de independenţă, chiar de la vârsta aceasta fragedă. Ştia că viaţa îi va fi grea şi luase deja hotărârea de a o pregăti pentru ceea ce avea să se întâmple. Privea acest lucru ca pe o misiune, ca pe un plan al lui Dumnezeu nu doar pentru Norma Jeane, ci şi pentru ea.

Intenţiile ei erau serioase – cum erau majoritatea hotărârilor pe care le lua. Însă, se spune că Ida făcea adesea contrariul a ceea ce-şi propunea, pentru că, ori de câte ori fetiţa pe care o avea în grijă afişa un oarecare grad de voinţă – şi se dovedea a fi încăpăţânată – Ida i-l înăbuşea, aducând-o la ordine, ca să nu devină şi mai neascultătoare. Ida considera că există o graniţă foarte fină între independenţă şi neascultare şi cu Norma Jeane avea probleme în legătură cu această delimitare. Cu toate acestea, o iubea din tot sufletul şi s-a hotărât s-o adopte în mod legal.

După cum îşi aduc aminte membrii familiei – Monroe şi Bolender – Ida a invitat-o pe Gladys să o viziteze pe Norma Jeane, să ia cina la ea şi să discute despre posibilităţile unei adopţii. Grace McKee îi explicase Idei că purtarea lui Gladys din ziua în care încercase să o ia pe Norma Jeane se datora faptului că nu îşi luase pastilele. Cunoscând acest motiv, Ida încerca să dea uitării groaznica întâmplare. Însă nu avea să îi fie uşor. Ea a rămas toată viaţa cu amintirea acelei zile, nereuşind să ajungă vreodată la o înţelegere cu Gladys, după acele evenimente traumatizante. Însă era genul de femeie care găsea întotdeauna o modalitate de a se concentra asupra priorităţilor. Trebuia să se întâlnească cu Gladys – nu avea cum să evite acest lucru – şi ştia că Wayne era acasă, în camera alăturată, putând să îi sară în ajutor în caz că se întâmpla ceva.

După ce terminară de mâncat, Gladys începu să se joace cu fiica ei. Ida s-a dus şi a luat copilul în braţe. Atunci, Norma Jeane se apucă strâns de ea. Ida se aşeză pe canapea lângă Gladys. Având copilaşul în braţe, Ida îi aminti lui Gladys că trecuseră trei ani de când lăsase copilul în grija ei şi a soţului ei. Îi explică faptul că ambii o iubeau foarte mult pe Norma Jeane şi se gândeau că cel mai bine ar fi dacă ea le-ar permite să o adopte pe micuţă. Pe când spunea acestea, copilaşul adormi cuibărit în braţele Idei, fericit.

După ce o ascultă pe Ida, Gladys începu să plângă încetişor. I-a spus Idei că nu poate suporta să piardă încă un copil. Pierduse deja doi copii. Bineînţeles că Ida înţelegea. Însă, în timp ce o mângâia pe Norma Jeane pe spate, era uşor de văzut că fetiţa era fericită alături de ea. Cu siguranţă, i-a spus lui Gladys: „Vrei să fie fericită tot restul vieţii, nu-i aşa?"

„Desigur".

„Atunci, te rog, ia decizia corectă", a spus Ida, aşa cum avea să îşi amintească mai târziu. „Oferă-i micuţei viaţa pe care o merită. Aşa e cel mai bine pentru ea. O să ocupe întotdeauna un loc important în inima ta, draga mea".

Gladys se ridică de pe canapea. „Niciodată!", a spus ea cu hotărâre. Apoi se întinse să îşi ia copilul de la Ida. Însă, imediat ce o atinse, Norma Jeane începu să plângă. Lacrimile i-au curs fără oprire timp de un minut. Chiar dacă fetiţa se afla încă în braţele Idei, aceasta stătea nemişcată, aşteptând-o pe Gladys să întindă mâinile după ea. A fost un moment straniu, sentimentele celor două femei care priveau copilul erau puternice şi niciuna nu îndrăznea să facă ceva. În sfârşit, Ida a preluat iniţiativa şi a început să o liniştească pe fetiţă. Când nu mai putu face faţă momentului, Gladys, înlăcrimată, a părăsit camera şi a ieşit din casă.

„A sosit momentul să îţi cunoşti mama".

Anii trecură repede…

Când Norma Jeane împlinise doar şapte ani, în iunie 1933, îi venea greu să-şi facă prieteni. Nu se înţelegea bine nici cu cei de vârsta ei, la şcoala Washington Street din Hawthorne, la care mergea. Cu siguranţă, Lester, copilaşul ce fusese adoptat de familia Bolender, îi era aliat. Cât despre ceilalţi, se părea că îi este teamă să îi cunoască şi nu voia să se joace cu ei. Avea o tristeţe profundă, care era însă de înţeles. Se spune şi că se făcuse neobişnuit de frumoasă, odată cu trecerea timpului. Avea un chip curat şi luminos şi părul blond-strălucitor – Ida îl spăla cu suc de lămâie pentru a-i da acest efect, lucru care ne demonstrează că şi ea era fascinată de frumuseţea copilului: micuţa Norma Jeane era cu adevărat minunată.

În anii ce au urmat, Norma Jeane începuse să creadă că Ida Bolender era mama ei. Însă Ida o lămurea mereu în acea privinţă.

Odată ce se stabilise faptul că nu urma să aibă loc nicio adopţie legală, micuţei i se făcea observaţie ori de câte ori se referea la Ida ca fiind mama ei. „Nu sunt mama ta adevărată", îi spunea Ida scurt, „şi nu vreau să îi faci pe oameni să creadă asta". În autobiografia lui Marilyn Monroe, aceasta o citează pe Ida, care i-ar fi spus: „Eşti destul de mare ca să ştii asta. Noi nu suntem rude. Mama ta vine să te vadă mâine. Ei poţi să îi spui mamă". Din punctul de vedere al Idei, adevărul era unul singur. Pur şi simplu nu era ea mama fetei. Cu cât Norma Jeane se obişnuia cu acest adevăr, cu atât mai bine. Ida era o femeie pragmatică, fără multe sentimentalisme, într-adevăr, s-ar fi putut comporta cu mai multă diplomaţie, dar era cine era şi nu avea să îşi ceară vreodată scuze pentru asta.

S-a afirmat (de fapt, Marilyn a făcut-o) că Norma Jeane nu avea voie să spună că Wayne Bolender ar fi fost tatăl ei. Lucrul acesta nu era adevărat. De fapt, aceasta îi spunea „tati" şi aşa avea să îl strige toată viaţa. Cu chipul bătut de vreme din cauza muncii în aer liber, Wayne avea un zâmbet iubitor şi ochi blânzi, plini de bună dispoziţie. Era ca şi cum Norma Jeane simţise empatia care exista între ei, ataşându-se imediat de el. Din moment ce fetiţa credea cu adevărat că situaţia ei era una nefericită, făcea tot ce-i stătea în putere să fie un copil cuminte. Nancy Jeffrey îşi aduce aminte: „Mama era, fără îndoială, elementul ce aducea disciplina în această familie, în timp ce tata era foarte liniştit şi reprezenta o alinare pentru noi. Sunt sigură că acesta este motivul pentru care Norma Jeane gravita mereu în jurul lui. Era foarte curioasă. Lângă cadă era un taburet şi îmi aduc aminte că se aşeza acolo când el se bărbierea şi îi punea tot felul de întrebări". Şi Marilyn avea să îşi aducă aminte odată: «În ce parte e estul şi în ce parte sudul? câţi oameni sunt acum pe lume? De ce cresc florile? Aveam atâtea întrebări şi tata ştia mereu ce să îmi răspundă.»".

Din păcate, Wayne nu îi putea fi de mare ajutor Normei Jeane atunci când Ida era supărată pe ea. Intimidat de soţia sa, menţinea o atmosferă liniştită în familie, tăcând pur şi simplu. Nu îi convenea atunci când vedea că fata era nedreptăţită, dar nici atunci nu făcea nimic. Mai mult, Ida se supăra foarte tare dacă acesta îi dădea mai multă atenţie Normei Jeane decât oricărui alt copil venit în casa lor. Cu ochii ei negri scăpărători, îl mustra, acuzându-l că îi cocoloşeşte prea

tare, îngreunându-i ei sarcina de a-i creşte. Bineînţeles că apoi îi părea rău că îşi pierduse cumpătul şi îşi cerea iertare, câteva ore mai târziu.

În iunie 1933, curând după ce Norma Jeane împlinise şapte ani, viaţa ei căpătase anumită stabilitate – cât de stabilă putea fi în situaţia dată. Da, existau probleme în familia Bolender, dar aceasta era singura familie pe care o cunoştea şi îi era bine acolo. Se înţelegea bine cu fraţii ei vitregi şi avea un prieten loial care îi era mereu alături şi care nu îi aducea decât bucurie: căţeluşul ei, Tippy.

Din păcate, un eveniment nefericit în care avea să fie implicat Tippy a reprezentat elementul ce a grăbit plecarea Normei Jeane din casa familiei Bolender. Povestea spune – şi a fost istorisită de-a lungul anilor de numărate ori, în diverse variante – că un vecin al familiei Bolender s-a enervat din cauză că Tippy lătra mereu. În memoriile sale, Marilyn a scris că vecinul, ajuns la limita răbdării şi aflat într-un moment de furie, a atacat câinele cu o sapă, tăindu-l cu sălbăticie pe Tippy în două.

Un membru al familiei Bolender a explicat că, de fapt, Tippy fusese călcat de o maşină. Ida, care asistase la întâmplare, a intervenit pentru ca animalul să nu rămână pe stradă şi să fie zdrobit de maşini. De aceea, a luat o sapă şi a dus animalul în curte. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu problema asta şi de aceea hotărî să îl aştepte pe Wayne să se întoarcă acasă şi să facă ceva cu câinele, însă Norma Jeane avea să se întoarcă de la joacă înaintea lui Wayne. Cum era de aşteptat, fetiţa a fost distrusă atunci când şi-a văzut cel mai bun prieten mort, mutilat şi întins pe iarbă lângă o unealtă de grădinărit care părea că face parte din întreaga scenă macabră. Scoase un ţipăt, izbucni în lacrimi şi fugi în casă. Timp de câteva ore, a fost imposibil ca Ida să o oprească din plâns.

În încercarea de a face durerea morţii căţelului mai suportabilă în faţa Normei Jeane, îi explică acesteia că un necunoscut îl împuşcase pe Tippy în cap şi că acesta murise imediat. Se gândise că, dacă fata credea că Tippy nu suferise mult, avea să se simtă mult mai bine. Însă Norma Jeane refuză să o creadă pe Ida şi inventă propria poveste. „Tippy a fost tăiat cu o sapă", insista Norma Jeane printre lacrimi. „Vecinii au reuşit până la urmă să îl omoare!"

Ida a încercat tot ce i-a stat în putinţă pentru a scoate acest

scenariu din mintea Normei Jeane, spunându-i, la un moment dat, chiar adevărul. Încercările nu au avut niciun rezultat. Fata era absolut convinsă că vecinii complotau de ceva timp să îi omoare cățelul și până la urmă reușiseră. Idei i se părea o idee foarte enervantă – poate chiar paranoică. „Ida se întreba dacă Norma Jeane nu cumva începe să aibă halucinații, ca mama ei, Gladys", explică o rudă, „pentru că, pur și simplu, nu renunța la ideea că vecinii îi omorâseră cățelul. Cred că, la un moment dat, Ida s-a temut întotdeauna de Gladys… și acum începea să își pună întrebări în legătură cu fiica ei. Problema o neliniștea din ce în ce mai mult".

Starea de surescitare a Normei Jeane s-a menținut și în ziua următoare, familia bucurându-se de liniște doar când aceasta dormea. Ida avea o mare problemă cu acest tip de exprimare a sentimentelor. De fapt, de ceva timp, începuse să se întrebe dacă era cu adevărat menirea ei să aibă grijă de un copil atât de sensibil. Cu siguranță că episodul din ziua precedentă nu fusese prima situație în care Norma Jeane se supărase atunci când ceva din micul ei univers mergea anapoda. Ida a început să se întrebe dacă nu cumva influența ei dădea rezultate greșite. Scopul ei fusese mereu să o întărească pe Norma Jeane, însă poate că mâna ei fermă și atitudinea distantă avuseseră un efect negativ asupra fetei. Crescuse oare un copil care își pierdea controlul atunci când era supus unei traume emoționale?

Acum este limpede că Ida era tulburată și i se părea că viața ei și a fiicei ei adoptive se află într-un moment hotărâtor. În trecut, crezuse că o va adopta împreună cu Wayne. Însă Gladys îi spusese clar că acest lucru iese din discuție.

De fapt, în ultimele luni, Gladys începuse să spună că o vrea pe Norma Jeane înapoi. Ida trăgea de timp și găsea mereu o scuză pentru care fetița nu putea fi luată înapoi – era la școală, își făcuse prieteni, nu se simțea bine. Într-un final, Ida hotărî că sosise momentul. Norma Jeane era deja derutată, i-a spus Ida lui Wayne. De ce să nu lăsăm amintirea traumatizantă a morții cățelului ei să se amestece cu greutățile pe care le-ar avea de suferit odată cu schimbarea familiei? În după-amiaza zilei următoare, îi telefona lui Gladys. „Cred că ar fi bine dacă ai veni să o iei pe Norma Jeane acum", i-a spus acesteia. „E foarte supărată. Cred că are nevoie de mama ei".

Nu i-a fost uşor Idei să ia această hotărâre. „O iubea”, povesteşte una dintre rudele ei, „dar cred că începuse să creadă că a dat greş cu Norma Jeane. A considerat fragilitatea copilului o dovadă că nu reuşise să facă pentru ea ce îşi propusese, adică să o facă mai puternică. Dar Norma Jeane era puternică. Era doar o fetiţă foarte sensibilă, foarte vulnerabilă… şi cred că asta a făcut-o pe Ida să renunţe la ea”.

A doua zi, i-a spus Normei Jeane că mama ei e pe drum şi că o va lua acasă cu ea. Acest lucru era foarte derutant. „Dar sunt acasă”, a spus Norma Jeane. „Da, eşti”, îi răspunse Ida, „şi te poţi întoarce aici oricând vrei”.

Plângând în linişte tot restul zilei, micuţa a rămas cu ochii pironiţi pe fereastră, aşteptând-o pe femeia aceea misterioasă – şi uneori înfricoşătoare – care venea uneori în vizită şi îi promitea că „într-o bună zi” îi va putea oferi o viaţă mai bună.

Liniştită şi concentrată doar să ducă lucrurile la bun sfârşit într-o manieră eficientă, Ida a strâns câteva lucruri ale Normei Jeane într-o valijoară. Apoi a chemat-o în bucătărie pentru a sta puţin de vorbă cu ea., vreau să ştii că noi vom fi mereu alături de tine”, i-a spus ea, după cum avea să îşi amintească mai târziu. Vorbea foarte rar pentru a da o anumită greutate cuvintelor sale. „Te vom iubi mereu”, o linişti. „Dar, pur şi simplu, credem că a venit momentul să îţi cunoşti mama. Mama ta adevărată. Înţelegi?”

În timp ce Ida stătea de vorbă cu Norma Jeane, toţi ceilalţi copii se adunaseră în sufragerie, plângând. Probabil că zgomotul o scosese pe Ida din sărite. Era limpede că nimeni nu voia ca Norma Jeane să plece, chiar dacă sosise momentul. Ida începu să se gândească mai bine. Oare luase hotărârea corectă? Sau poate se grăbise? Oare să o sune pe Gladys şi să îi spună că s-a răzgândit? Nu. Fusese întotdeauna o persoană hotărâtă şi nu era acesta momentul în care să-şi schimbe decizia.

În sfârşit, Gladys opri maşina în faţa casei familiei Bolender şi claxona. Nu a ieşit din maşină.

În casă, Ida îi puse hăinuţa Normei Jeane şi o încheie la nasturi. Aplecându-se, îi puse mâinile sale puternice pe umeri. Ochii i se umplură de căldură când văzu chipul trist al fetiţei pe care o cunoştea şi pe care o iubea de când era mică. O îmbrăţişa strâns. „O să-mi fie dor

de tine, Norma Jeane", a spus ea. Apoi îi dădu valijoară şi o lăsă să plece.

Cu o privire încurcată, Norma Jeane ieşi în stradă şi intră în maşina unei străine. Nu se aşeză pe scaunul din faţă, alături de ea. Deschise portiera şi se aşeză pe bancheta din spate. Apoi, privind pe fereastră în timp ce maşina se îndepărta, o văzu dispărând încet-încet pe singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Norma Jeane Mortensen nu avea habar încotro mergea. Spera doar că oriunde ar ajunge, va fi… acasă.

Temporar, o nouă viaţă

Când Gladys Baker şi-a luat fiica de la familia Bolender, nu era singură. Era cu prietena ei apropiată, care avusese grijă o perioadă scurtă de micuţa Norma Jeane, o femeie care avea să devină o figură marcantă în viaţa tinerei, Grace Atchinson McKee. Locuise o vreme cu Gladys şi lucra împreună cu ea la Consolidated Studios, ca „tăietor" de negative de film.

Consolidated era atât laborator de film, cât şi companie de procesare, lider în domeniul său de activitate în Los Angeles timp de câteva zeci de ani. Până la urmă, Gladys avea un salariu bun acolo, reuşind să ducă o viaţă relativ stabilă. Munca era însă anostă. În principiu, şase zile pe săptămână verifica role nesfârşite de negative de film şi tăia zonele marcate anterior de către editori. Apoi trimitea materialul către un alt departament pentru montajul final. Pereţii clădirii în care lucra erau din ciment gros şi nu existau prea multe ferestre. Nu aveau aer condiţionat şi uneori înăuntru era sufocant. Însă era o slujbă stabilă şi asta e tot ce conta. Acolo îşi făcuse şi o prietenă bună, Grace.

Născută în Montana, Clara Grace Atchinson avea, în 1933, treizeci şi şapte de ani. Grace – care la vremea aceea divorţase deja de două ori – era o femeie micuţă, la fel ca Gladys, doar de un metru cincizeci.1 De fapt, acestea făceau deseori schimb de haine. Grace era o prezenţă plăcută şi o persoană populară. Atunci când Grace era într-o încăpere, era greu să nu îţi atragă atenţia prin prezenţa ei puternică. Chiar dacă nu era o femeie frumoasă, în sensul general acceptat al cuvântului, era atât de carismatică, încât era văzută de ceilalţi ca o adevărată frumuseţe. Părul ei ondulat era de obicei vopsit blond, cu

peroxid, dar uneori îl lăsa de culoarea sa naturală, şaten. Avea ochii căprui şi buzele subţiri, arcuite de obicei într-un zâmbet. Grace voia să devină actriţă, însă, chiar dacă avea multă ambiţie şi poate şi puţin talent, nu şi-a atins niciodată ţelul. Îi scria odată unei verişoare: „ce bine ar fi fost dacă aş fi avut viaţa lui Jean Harlow. Cred că visul meu este să devin actriţă. Nu ştiu dacă lucrul ăsta o să se poată întâmpla. Dar nu mă opreşte nimeni să visez, nu?"

Grace şi Gladys se înţelegeau de minune, chiar dacă, din când în când, mai aveau probleme. Dovada cea mai grăitoare a loialităţii lui Grace faţă de Gladys este faptul că aceasta a reuşit să treacă peste incidentul cu înjunghierea, imediat după naşterea Normei Jeane. În sălbaticii ani 1920, amândouă erau puse pe distracţie. Nu au avut niciodată probleme când era vorba să găsească băutură sau bărbaţi. Dacă am spune pur şi simplu că se distrau bine pe vremea aceea, ar însemna să le subestimăm mult stilul de viaţă. „Ne dISTRĂM", îi scria Grace verişoarei sale, având grijă să scrie acest cuvânt cu majuscule, pentru a se face înţeleasă.

Mai mult, Gladys începuse să fie aproape dependentă de sfaturile şi de indicaţiile lui Grace, aproape în toate aspectele vieţii sale.

Note:

1 S-a spus mai demult că în 1933 ar fi fost căsătorită deja de trei ori. Nu este adevărat. Până în acel moment, avusese doar doi soţi: Reginald Evans şi Wallace McKee.

După dispariţia Delle i, avea nevoie de un sprijin şi, pentru moment, acesta era Grace. Începuseră să se comporte ca o echipă, luând decizii comune cu privire la vieţile lor. Grace era inteligentă şi încrezătoare şi credea că are soluţii pentru orice fel de problemă – nu doar pentru problemele ei, ci pentru ale tuturor. Simţea că e de datoria ei să le dea sfaturi oamenilor, chiar şi celor care nu le cereau. Acesta era unul dintre motivele pentru care niciuna din căsniciile ei nu mersese bine. De exemplu, avea obiceiul de a începe o conversaţie cu următoarea întrebare: „Ştii care e, de fapt, problema ta?" Apoi continua să explice „problema" respectivă, chiar dacă nu i se ceruse sfatul. Gladys, care nu simţise niciodată influenţa maternă în viaţa ei, gravita în jurul lui Grace şi aprecia faptul că prietena ei cea mai bună ţinea

îndeajuns de mult la ea pentru a-i da sfaturi.

„În multe feluri, Grace îşi trăia viaţa prin alţii", observa, în 1976, Bea Thomas, care o cunoştea pe Grace. „Unele persoane spuneau că nu e foarte atrăgătoare şi că încearcă să facă pentru alţii ceea ce nu putea face pentru ea în materie de farmec. Însă avea o frumuseţe interioară şi acest lucru se vede chiar şi în fotografii. Grace a avut o mare influenţă asupra înfăţişării lui Gladys. Când i-a spus că părul negru îi dădea un aspect de „şoricel" şi că i-ar sta mult mai bine cu un roşu aprins, Gladys s-a vopsit imediat. Când i-a spus lui Gladys că se îmbrăca într-un mod prea conservator, sugerându-i să fie mai provocatoare, Gladys a fost de acord. Cele două mergeau la cumpărături şi Grace – nu Gladys – era cea care alegea fiecare haină în parte. Grace era de părere că vocabularul lui Gladys avea nevoie de îmbunătăţiri şi îi corecta adesea greşelile de gramatică, atunci când se aflau în compania prietenilor. Grace nu putea avea copii, de aceea o încuraja pe Gladys să îşi asume responsabilitatea de mamă faţă de Norma Jeane".

În această perioadă, Gladys şi Grace locuiau într-un apartament foarte mic din Hollywood. Norma Jeane mai fusese acolo. Uneori, Gladys o lua de la familia Bolender şi o aducea la ea acasă, în vizită sau ca să rămână acolo peste noapte, evenimente ciudate pentru micuţa Norma Jeane. Mai târziu, Marilyn avea să povestească cum, mare parte din timpul petrecut cu mama sa, stătea „închisă în dulap, ascunsă printre haine. Îmi adresa foarte puţine cuvinte şi, atunci când o făcea, acestea erau: «Nu face prea mult zgomot, Norma.»". Spunea asta chiar şi seara când stăteam în pat şi citeam o carte. Nu suporta să audă nici măcar când dădeam o pagină".

Acum, deodată, era de aşteptat ca între Gladys şi Norma Jeane să se închege o relaţie fericită. Nu avea să fie uşor. Şi, ca să spunem drept, nici măcar nu se cunoşteau prea bine. Odată ce Norma Jeane a venit să locuiască la ea, Gladys s-a convins că fata era nefericită. „A locuit timp de şapte ani într-o fermă spaţioasă şi acum vrei să stea aici? îi spunea lui Grace. „Sunt sigură că e groaznic de nefericită aici". De fapt, Gladys avea dreptate. Normei Jeane îi era tare dor de mătuşa Ida şi de fraţiorii ei vitregi. Era o fetiţă dezrădăcinată din singurul mod de viaţă pe care îl cunoscuse până atunci, separată de singurii oameni pe care îi iubise.

Probabil că totul i se părea tare nedrept. Şi, cu siguranţă, nu îşi putea ascunde părerea referitoare la asta, chiar cu riscul de a o supăra pe mama ei. „Când mergem să o vizităm pe mătuşa Ida?" întreba ea mereu.

Însă Gladys şi Grace hotărâseră că ar fi de preferat ca Norma Jeane să nu mai meargă deloc la familia Bolender. Se gândeau că s-ar adapta şi mai greu la noua ei viaţă.

„Între timp, Gladys se adâncea din ce în ce mai mult în starea de depresie şi părea mai derutată ca oricând", după cum povestea Ester Thompson, a cărei mamă, Ruth, lucrase cu Grace la Consolidated. Cele două erau prietene foarte apropiate. „Spunea că are nevoie de mai mult timp ca să facă unele schimbări. Voia să fie pe picioarele ei şi să se mute într-o casă şi, după aceea, să îşi ia fiica şi să aibă grijă de ea. Apoi, Grace, care credea că totul este posibil, a încurajat-o, spunându-i că pentru asta era nevoie doar să îşi pună amândouă mintea la contribuţie".

Este interesant faptul că Grace McKee era atât de sigură că ar fi putut cumpăra o casă împreună cu Gladys, în ciuda faptului că America se confrunta, în preajma anului 1933, cu o criză economică gravă. Aproape cincisprezece milioane de americani erau şomeri. Dintre aceştia, două milioane umblau pribegi prin ţară, în căutarea unei slujbe. Sute de mii de oameni nu aveau un acoperiş deasupra capului, locuiau în corturi sau în locuinţe dărăpănate. În treizeci şi opt de state băncile fuseseră închise pentru că investitorii îşi retrăseseră toţi banii. Este aproape imposibil să ne imaginăm această ţară într-o asemenea situaţie, dar Marea Criză a fost cu adevărat o perioadă devastatoare. Încă de la început, noul preşedinte al Americii, Franklin Delano Roosevelt, în vârstă de cincizeci şi unu de ani, a încercat să reconstruiască încrederea poporului american. „Singurul lucru de care trebuie să ne temem", a spus el în primul său discurs din martie 1933, „este însăşi teama – teroarea, fără nume, fără raţiune şi fără motiv". Un lucru e sigur despre Grace McKee: nu se temea de nimic. Încrederea că va găsi o soluţie o făcea pe Gladys să creadă că poate avea şi ea un viitor mai luminos, în ciuda tuturor întâmplărilor din jur.

Într-un final, cele două femei hotărâră să îi mai ofere Normei Jeane o familie adoptivă – familia Atkinson – însă temporar.

George şi Maud Atkinson, ambii englezi, aveau amândoi slujbe mărunte in show business, interpretând roluri mici în filme. George lucrase şi ca dublură a apreciatului actor britanic George Artiss, primul englez care câştigase premiul Academiei pentru Cel mai bun actor. Atkinson şi Maud aveau o fetiţă pe nume Nellie, cam de aceeaşi vârstă cu Norma. S-a hotărât că Norma Jeane avea să fie mai fericită alături de aceştia, în timp ce Gladys şi Grace îşi puneau la punct strategia.

Roosevelt promisese că nu va sta cu mâinile în sân în timpul agravării crizei. Dorea să reclădească încrederea publică în guvern şi, pentru aceasta, elaborase o serie de programe în toate domeniile de activitate, ce urmau să fie aplicate între 1933 şi 1938, reunite în aşa-zisul program New Deal. Această soluţie le putea oferi americanilor linişte şi reformă în vremuri incredibil de grele. Într-adevăr, pentru ca americanii cu venituri mici să îşi poată cumpăra case cu credite ipotecare ale căror rate să aibă valori mici, a pus bazele Home Owners' Ioan Corporation (Casei de împrumut pentru proprietarii de case). În iulie 1933, Grace a strâns toate informaţiile necesare şi a găsit o modalitate prin care Gladys să poată profita de planul lui Roosevelt. S-a ocupat de toate actele şi s-a fofilat printre toate formalităţile pentru a o ajuta pe Gladys să îşi achiziţioneze o casă. Însă tot Grace se răzgândi în ultimul moment, spunând că nu era încă timpul să facă un asemenea angajament financiar, pentru că auzise că studioul la care lucrau urma să intre în grevă şi asta nu avea cum să fie un lucru bun pentru ele.

În august, Gladys cumpără o casă cu două etaje şi trei dormitoare pe Arbol Drive, lângă Hollywood Bowl. Gladys dădu un acont de 5.000 de dolari, după ce obţinuse un credit de la Compania de Garanţii Ipotecare din California. Un lucru interesant este faptul că în formularul de aplicare a declarat fals că era „Gladys Baker, femeie căsătorită".

Odată mutată în noua casă, Gladys încă avea rezerve că o va putea creşte pe Norma Jeane acolo. Pur şi simplu nu putea trece de ideea – sau de scuza – că Norma Jeane avea să fie nefericită, oricât de mult ar fi încercat Grace să o convingă că nu era cazul să aibă asemenea temeri. De fapt, Gladys era îngrijorată că o avea pe Norma Jeane în grijă şi că va trebui să răspundă de ea. Este de înţeles. Până la

urmă, în adâncul inimii, îşi dădea seama că e o persoană instabilă şi că nu se putea şti cum urma să reacţioneze în situaţiile de zi cu zi. Din când în când, mai auzea voci, glasuri care o înspăimântau, o necăjeau şi o avertizau că ceva iminent se va produce – de fapt, ceva inexistent – tot ce intervenea era realitatea.

Grace a avut ideea ca familia Atkinson să se mute împreună cu Gladys şi cu Norma Jeane, pentru ca Gladys să nu fie presată de o responsabilitate prea mare. Familia Atkinson tocmai trecea printr-o perioadă dificilă din punct de vedere financiar; de aceea, mutarea li se păru o soluţie bună. Chiar dacă lucrurile luaseră o întorsătură ciudată, Gladys era mai în largul ei aşa.

În timp ce familia Bolender era credincioasă şi, dacă e să ne gândim doar la Ida, destul de severă, familia Atkinson era mult mai nepăsătoare. „Le plăcea să bea câte ceva, să fumeze, să danseze, să cânte şi să joace cărţi, toate lucrurile despre care eu ştiam că sunt păcate", şi-a amintit Marilyn Monroe, mulţi ani mai târziu. „Şi totuşi, mi se păreau nişte oameni foarte drăguţi".

Într-o zi, George Atkinson i-a arătat Normei Jeane o revistă pe coperta căreia era actriţa Joan Bennett şi i-a spus că ea arată ca o variantă în miniatură a acestei actriţe. Normei Jeane nu i se părea că seamănă deloc cu Bennett, dar, după cum a spus mai târziu: „Pentru mine a fost un moment interesant. Mi-a dat de gândit…". Într-adevăr, în lunile petrecute alături de familia Atkinson, Normei

Jeane au început să îi placă filmele şi prinse să se întrebe cum ar fi să apară ea însăşi pe ecran.

Începutul anilor 1930 avea să fie o perioadă interesantă din istoria show businessului. Cuvintele de îndemn din piesa muzicală a campaniei lui Roosevelt, „Zilele fericite s-au reîntors", încă mai răsunau în urechile americanilor în 1933, dar materialele produse la Hollywood nu reflectau aceeaşi euforie şi aceeaşi stare jovială. Cel puţin nu acum. Produsele din capitala filmului erau dominate, în 1932, de filme de acţiune oferite de Warner Bros. (Scarface, Sunt un evadat, ambele cu actorul Paul Muni); filme de groază (Freaks, Crimele din Rue Morgue, White Zombie, The Old Dark House, Mumia); filmul Grand Hotel, în care jucau multe vedete, şi Tarzan, omul-maimuţă, ambele de la MGM; precum şi filmul de pe coasta de est, ce reflectă stilul

strălucitor al Marlenei Dietrich, Shanghai Express. Lista primelor zece staruri din Almanahul lui Quigley din 1932 – 33 o avea pe primul loc pe actriţa Marie Dressier, în vârstă de şaizeci şi patru de ani.

Peste doi ani, Dressier a murit de cancer, locul fiindu-i luat, în scurt timp, de cel mai renumit copil-vedetă din toate timpurile, Shirley Temple. În anul următor, 1933, situaţia s-a schimbat, în Top Ten intrând trei filme muzicale de la Warner Bros.: 42nd Street, Footlight Parade şi Parada aurului din 1933. Grace ştia cam tot ce se putea şti despre aceste filme – cine juca în ele, cine era regizorul, cine era producătorul. Îi plăcea foarte mult să o ducă pe Norma Jeane să vadă astfel de filme şi, împreună cu familia Atkinson, o încuraja pe micuţă spunându-i că, poate, într-o zi, va fi şi ea pe marile ecrane.

Chiar dacă Gladys nu ştia cum să reacţioneze la interesul subit al fiicei ei faţă de o carieră artistică, uneori o ducea pe Norma Jeane la Grauman's Chinese Theater, ca să vadă cele mai noi filme. La fel ca multe generaţii viitoare de cinefili, Norma Jeane Mortensen avea să îşi măsoare palmele şi tălpile cu cele imprimate de vedetele vremii, entuziasmată de posibilitatea de a fi atât de „aproape" de actorii şi de actriţele pe care ajunsese să îi iubească pentru că jucau în filmele ei preferate. Trebuie reţinut faptul că, în această perioadă, Norma Jeane încă resimţea şi influenţa familiei Bolender asupra vieţii sale. Avea să îşi amintească că se simţea vinovată că se bucura de un stil de viaţă fără griji, la fel ca Gladys, familia Atkinson şi chiar şi Grace. Din acest motiv, noaptea se ruga în genunchi pentru toţi aceştia – aşa cum ar fi insistat Ida Bolender, în speranţa că le vor fi iertate păcatele.

Vocile revin

Doar câteva luni – din august până în octombrie –, Norma Jeane Mortensen a dus o viaţă destul de liniştită. Începuse să se obişnuiască să trăiască alături de Gladys şi de familia Atkinson.

În 1933, Norma Jeane intra în clasa a doua, la şcoala primară de pe bulevardul Selma, şi părea că se obişnuieşte cu noii colegi de clasă şi cu profesorii. Simţea că Gladys îşi dădea toată silinţa pentru ca lucrurile să meargă bine între ele, lucru care îi dădea, fără îndoială, un sentiment de siguranţă. Oare cerea prea mult dacă îşi dorea ca acest sentiment să dureze mai mult de două luni?

Din păcate, în octombrie, totul se termină când Gladys primi o

scrisoare de la fostul ei cumnat, Andrey. Nu mai avea nicio veste de la el de ani de zile, iar acum acesta îi transmitea vestea groaznică că fiul ei, Jackie, în vârstă de treisprezece ani, murise de tuberculoză la rinichi. Gladys sperase întotdeauna că micuţii ei erau fericiţi în grija tatălui lor şi a soţiei acestuia. Nu ştia că Jasper făcuse multe greşeli în creşterea lui Jackie. De exemplu, îl luase din centrul de reabilitare, neluând în seamă sfaturile medicului. Apoi, băieţelul îşi pierduse un ochi în urma unui accident cu o petardă. La puţin timp după aceea, începuse să aibă probleme grave la rinichi. „Tata ar fi trebuit să îl ducă la spital", şi-a amintit Berniece, fiica lui Gladys. „Până la urmă, rinichii lui Jackie au cedat".

Trebuie să ţinem cont de faptul că Jackie şi Berniece fuseseră crescuţi într-un cămin relativ stabil. În primii lor ani de viaţă, Gladys voia să îi crească chiar ea. După ce i-au fost luaţi de Jasper, Gladys se împăcase cu pierderea lor şi începuse să aştepte sosirea unei noi perioade în viaţa sa, una în care avea să fie pregătită emoţional pentru a fi o mamă bună pentru cei doi copii ai săi. Credea că ziua aceea va veni când copiii aveau să fie deja adulţi.

Spre deosebire de cei doi copii, Norma Jeane se născuse în circumstanţe total diferite: era copilul nelegitim al unei mame singure, ce ducea o luptă deja pierdută cu propriile probleme psihice. Gladys ştia că urma să renunţe la acest copil – nu încăpea îndoială. În mintea ei, Norma Jeane era copilul care valora cel mai puţin pentru ea. Şi, bineînţeles, Norma Jeane a simţit asta. Însă acea zi avea să îi dezvăluie, în cel mai crud fel posibil, situaţia în care se afla. În disperarea ei, Gladys îi strigase: „De ce nu ai fost tu în locul lui? De ce nu ai fost tu?". Gladys simţea că ar putea trece mai uşor peste moartea Normei Jeane, dar nu şi peste cea a lui Jackie.

Începând din acea groaznică zi, Norma Jeane nu a avut de ales şi a devenit martora deteriorării treptate a stării mamei sale.

La scurt timp după vestea morţii lui Jackie, Gladys primi un telefon de la o rudă: murise bunicul ei. În timpul acestei convorbiri, ruda i-a povestit şi despre Tilford Marion Hogan, care se pare că înnebunise din această cauză. De asemenea, se pare că moartea nu survenise din cauze naturale – bunicul ei se spânzurase. Gladys deja credea că ambii ei părinţi înnebuniseră şi acum se întreba dacă acelaşi

lucru se întâmplase şi cu bunicul ei. Mai rău, avusese întotdeauna îndoieli cu privire la propria sănătate mintală. După acel telefon, întrebarea pe care şi-o punea de mult timp se transformase într-una ce putea avea consecinţe şi mai grave: oare ea urma?

Ani de zile, Gladys încercase să facă abstracţie de vocile din capul ei. Dar, din cauza tragediilor din jurul ei, acestea deveniseră mai insistente, imposibil de ignorat. Încercând să facă faţă celor două pierderi, începu să aibă halucinaţii;

spunea că îl auzea pe băieţelul ei strigând-o, rugând-o să vină afară să se joace cu el. Mai spunea că îl vede pe bunicul său în diferite încăperi din casă. Familia Atkinson s-a alarmat atât de tare din cauza acestei situaţii, încât nu a mai dorit să fie în preajma ei. Şi Grace era înspăimântată şi nu mai ştia ce să facă în această situaţie disperată – un lucru neobişnuit pentru ea, o femeie formidabilă, capabilă să rezolve aproape orice problemă. Însă, în cazul acesta, părea că nu exista nicio soluţie. Gladys se pierdea. „Era ca şi cum în ea s-ar fi stins o lumină", avea să spună Grace. „De atunci înainte, avea să se afle într-o beznă completă".

Ca şi cum soarta nu i-ar fi adus lui Gladys destulă dezamăgire şi suferinţă, necazurile ei nu erau nici pe departe aproape de sfârşit. La câteva săptămâni după ce a aflat de sinuciderea bunicului ei, studioul la care lucrau, atât ea cât şi Grace, a fost afectat de mişcările sindicale. „Părea că toate veneau odată, tocmai pentru a-i îngreuna situaţia", avea să îi spună Grace lui Berniece, subestimând oarecum problema.

Primele luni ale lui 1934 au fost groaznice. Norma Jeane a stat mai tot timpul urmărind-o pe mama ei cum înnebuneşte. „În primele şase luni ale acelui an, sărmanul copil a fost martor al unor experienţe atât de sinistre, încât e greu să ne gândim în ce fel acestea i-au modelat viaţa", a spus Mary Thomas-Strong. „Atunci când membrii familiei vorbesc despre această perioadă, au tendinţa de a răstălmăci o mare parte din întâmplări. Probabil pentru că toată lumea ştie că Norma Jeane a suferit foarte mult şi că nimeni nu avea ce să facă în această privinţă. Locuia într-o casă alături de mama ei care înnebunea. Cine ştie la ce scene de groază asista fata în fiecare zi? Tot ce pot spune cu siguranţă este că Grace era îndeajuns de îngrijorată de situaţie, încât a rugat-o pe Ida să vorbească cu Norma Jeane".

Într-adevăr, în această perioadă, Ida o sună pe Norma Jeane., Vrei să te întorci să locuieşti cu noi, draga mea?" a întrebat-o ea cu o voce îngrijorată. „Pentru că, dacă îţi doreşti asta, tati o să vină să te ia. De fapt, cred că aşa ar fi cel mai bine". Norma Jeane i-a spus că va trebui să ceară voie de la mătuşa Grace. (Norma Jeane ştia că Grace nu era mătuşa ei, dar îi plăcea să îi spună aşa.) Când îi ceru voie, Grace se enervă foarte tare şi îi telefona imediat Idei. „Te-am rugat să o suni ca să îi spui că încă o mai iubeşti", i-a spus Grace furioasă (conversaţie relatată de rude). „Nici pe departe nu mă gândeam că o să încerci să o iei iar de la noi". Iar? Ida se simţi imediat jignită. „Tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca fetiţa asta să se simtă iubită", i-a spus ea lui Grace. „Cum îndrăzneşti să îmi vorbeşti pe tonul ăsta! Şi eu o iubesc. Am avut grijă de ea timp de şapte ani! Sau ai uitat asta?" Grace închise telefonul. Probabil că, în momentul acesta, îi era deja greu să îşi mai controleze nervii.

În vara anului 1934, era limpede faptul că Gladys trebuia neapărat ajutată. Grace se hotărî în cele din urmă să o ducă la un neurolog, unde lui Gladys i se făcură o zi întreagă o mulţime de teste. Însă nu i s-a pus niciun diagnostic clar, pentru că, fără îndoială, testele din anii 1930 nu erau prea sofisticate. S-a ajuns pur şi simplu la concluzia că aceasta îşi pierdea minţile şi că nu aveau ce să îi facă.

Într-o zi, Grace veni acasă şi o găsi pe Gladys întinsă pe canapea. Părea să aibă un fel de convulsii. „A început să dea din picioare şi să strige", şi-a amintit Grace mai târziu. „Era întinsă pe spate, se uita fix la scări şi urla: «Coboară cineva să mă omoare!»".

Ce s-a întâmplat ulterior avea să fie povestit de mai multe persoane, în multe versiuni diferite. Unii spun că Gladys ar fi învârtit în aer un cuţit pe care îl avea pregătit pentru lupta cu „atacatorii" imaginari. Marilyn avea să păstreze în memorie agitaţia care a însoţit acest moment.

Marilyn lua micul dejun alături de „cuplul englez" (familia Atkinson) când auzi pe cineva căzând pe scări. Era mama ei. Chiar dacă i s-a spus să rămână în bucătărie, fetiţa a tras cu ochiul şi a reuşit să o vadă pe Gladys care ţipa, râdea şi se purta într-o manieră complet necontrolată. Norma Jeane era perfect conştientă de ce se întâmplă şi, fără să dea niciun semn că i-ar fi fost teamă, se părea că îşi dă seama că

acest moment era unul definitoriu în ceea ce o priveşte pe mama ei. Într-adevăr, Gladys Baker trecea printr-o criză gravă de psihoză. Pentru că acum părea un pericol atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi, a fost chemată poliţia şi Gladys a fost trimisă la o evaluare psihiatrică.

La spital, un număr mare de doctori ajunseră la aceeaşi concluzie. Gladys a fost diagnosticată cu schizofrenie paranoidă. Trebuia, fără îndoială, internată, o perioadă nedefinită, în spitalul pentru boli mintale Norwalk. Totul se petrecea atât de repede – sau poate doar aşa părea? De fapt, lucrurile evoluaseră de ani de zile. Schizofrenia este o afecţiune a creierului adesea greşit înţeleasă, care afectează aproximativ 1% din populaţia adultă a Statelor Unite. Aici, anual, sunt diagnosticaţi cu schizofrenie mai mult de o sută de mii de pacienţi. Unul din patru va încerca cel puţin o dată în viaţă să se sinucidă, iar unul din zece reuşeşte. Schizofrenia paranoidă – o formă gravă a acestei boli –, are simptome înfricoşătoare, majoritatea persoanelor bolnave aud voci, cred că ceilalţi le pot citi gândurile şi că plănuiesc să le facă rău. Adesea, schizofrenicii nu prezintă niciun semn al bolii până la o anumită perioadă din adolescenţă, când are loc o modificare, în timp ce, la bărbaţi, această schimbare survine mai devreme (spre sfârşitul adolescenţei sau în jurul vârstei de douăzeci de ani), femeile sunt afectate de această schimbare cu consecinţe majore ceva mai târziu, de obicei între douăzeci şi treizeci de ani.

Trebuie menţionat şi faptul că teribilul diagnostic i-a adus lui Gladys şi celorlalţi şi o oarecare uşurare. După ani întregi în care se temuseră de o criză, teama era acum de domeniul trecutului. La vârsta de treizeci şi doi de ani, Gladys Baker petrecuse o mare parte din viaţa sa luptându-se cu vocile din mintea ei. Acum nu mai încăpea îndoială – vocile câştigaseră.

Grace devine tutorele Normei Jeane

Cu Gladys internată la azil pe o perioadă nedeterminată, se punea mereu întrebarea: ce e de făcut cu Norma Jeane?

La maturitate, Marilyn Monroe îşi va aduce aminte o conversaţie dintre Grace şi câţiva prieteni ai ei, în care aceştia din urmă încercau să o convingă să nu îşi asume responsabilitatea creşterii unul copil. Spuneau că şi ea are „probleme mintale”. Marilyn a povestit că stătea în pat „tremurând” pentru că, deşi nu ştia ce erau acelea problemele

mintale, era convinsă că nu erau un lucru bun. Într-adevăr, prietenii lui Grace discutau despre toţi membrii familiei Normei Jeane care avuseseră astfel de probleme şi erau convinşi că micuţa urma să aibă aceeaşi soartă. Însă Grace se hotărî să aibă grijă într-un fel sau altul de fiica prietenei ei şi depuse curând actele pentru a deveni tutorele ei.

Totuşi, o perioadă de timp, Grace a considerat că era mai bine dacă Norma Jeane continua să locuiască cu familia Atkinson. De aceea, fetiţa rămase la ei, în casa de pe Arbol Drive, până la sfârşitul anului 1934. După ce abia se obişnuise să fie în preajma mamei sale, acum trebuia să se obişnuiască să trăiască fără ea. În săptămânile care urmară, Norma Jeane întreba mereu unde e Gladys şi când se întoarce. Chiar dacă trecuse şi prin momentul groaznic în care mama ei îi spusese că ar fi dorit ca ea să moară în locul lui Jackie, Norma Jeane simţea că, în ultimele luni, se apropiase mai mult de mama ei. Era, în sfârşit, fericită. Acum totul părea că se termină şi voia să ştie de ce. Ca întotdeauna, Grace avu foarte multă răbdare cu ea. „Mămica ta a plecat, draga mea", i-a spus ea, „şi nu o să se întoarcă prea curând. Dar acum mă ai pe mine".

După greva sindicatului de la Consolidated Studios, Grace s-a angajat la arhiva de film a companiei Columbia Pictures. Datorită faptului că lucrase in show business, Grace cunoştea numeroase persoane din industria filmului şi discuta deseori despre generaţia actuală de staruri de cinema şi despre carierele lor de la Columbia. Însă, în acea perioadă, Columbia Pictures era văzută ca o firmă „săracă": nimeni nu îşi imagina succesul pe care urma să îl aibă în viitor.

La începutul anilor 1930, Columbia era o companie care de abia se lansa, dar care se putea mândri cu cel mai renumit trio de comedie din acea perioadă, Three Stooges (Trei bufoni), ale căror peripeţii pline de umor ieftin erau prezentate în 190 de filme scurte, realizate între 1934 şi 1957. Studioul se axa în primul rând pe comedii cu buget redus, westernuri, seriale de duminică după-amiază şi orice poveste ce putea fi filmată într-o săptămână, urmând să apară în cinematografe o săptămână mai târziu. Viteza şi economia erau punctele forte ale companiei, Columbia fiind cel mai bun studio din Hollywood pentru materiale de acest fel. Astfel, Grace începu să se întrebe dacă nu cumva

se putea implica în industria filmului şi în alt fel decât în calitate de tăietor de film. Pe măsură ce Grace avea să o cunoască mai bine pe Norma Jeane, aceasta începea să creadă că fata avea un oarecare potenţial pentru show business, putând deveni chiar actriţă. Nu numai că era frumoasă, dar avea şi alte calităţi. Avea ochii mari şi inteligenţi. Avea trăsături interesante şi o carismă neobişnuită pentru un copil atât de mic. Dacă ne gândim la aspectul fizic al lui Marilyn, desigur că e uşor să-ţi dai seama că tot ce s-a spus despre felul cum arăta micuţa Norma Jeane e adevărat. Grace le-a spus tuturor că simţea cu toată tăria că „s-ar putea ca fetiţa asta să aibă ceva special". Astăzi, s-ar spune că ceea ce Grace văzuse în Norma Jeane era factorul X – o calitate ce nu poate fi descrisă, dar care se pare că asigură succesul. „Mama mi-a povestit că Grace o îmbrăca cu cele mai frumoase rochiţe şi o aducea cu ea la serviciu", îşi aminteşte Dia Nanouris, a cărei mamă era asistent editor la Columbia. „Se mândrea cu ea şi se părea că o iubeşte foarte mult, ca şi cum ar fi fost propriul ei copil. De fapt, majoritatea oamenilor credeau că sunt mamă şi fiică. Grace era un mare fan al actriţei Jean Harlow şi mama mea credea că Grace visa la aceeaşi carieră pentru Norma Jeane. Un lucru era sigur: Grace hotărâse că Norma Jeane va intra in show business şi, din ce se ştia despre Grace, odată ce îşi punea ceva în gând, în majoritatea cazurilor acest lucru chiar se întâmpla. A dus-o pe Norma Jeane să vadă câteva filme cu Jean Harlow şi îi vorbea micuţei foarte des despre aceasta". Ajunsă la Hollywood în timpul ultimilor ani ai epocii filmelor mute, Jean Harlow (născută Harlean Carpenter) a străbătut drumul obişnuit urmat de starlete, apărând în filmele scurte ale lui Hal Roach şi jucând roluri mici în filme repede date uitării. S-a lansat în 1930, când a fost distribuită în rolul feminin principal din filmul îngerii iadului al legendarului Howard Hughes. Subiectul filmului era legat de aviaţia din Primul Război Mondial, iar filmul a avut un succes internaţional. În anul următor, Jean Harlow apărea în cinci filme, produse de cinci studiouri diferite, inclusiv în Inamicul public, un impresionant film cu gangsteri, care l-a consacrat pe James Cagney şi care a făcut din Warner Bros. cel mai mare studio specializat în filme de acest gen. 1931 avea să fie şi anul în care directorul Columbia Pictures, Frank Capra, a distribuit-o în Platinum blonde, film care a consacrat-o.

Probabil că Grace McKee nici nu-şi imagina câtă dreptate avusese în legătură cu viitorul Normei Jeane. Saratoga, ultimul film al lui Jean Harlow, chiar dacă a rămas neterminat, îl avea în rolurile principale şi pe Clark Gable şi ne este dificil să ignorăm ironia sorţii: ultimul film complet al lui Marilyn a fost Inadaptaţii, în care juca, de asemenea, alături de Gable (unii biografi ai lui Monroe spun că ultimul ei film ar fi Something's Got to Give, dar filmul nu a fost nici terminat şi nici lansat în cinematografe).1

Note:

1 în afară de rolurile în care erau partenerele lui Clark Gable şi care aveau să reprezinte pentru ele cântecul de lebădă, carierele celor două actriţe, Harlow şi Monroe, mai au în comun şi alte coincidenţe. La fel cum avea să facă şi Marilyn peste câţiva ani, Jean Harlow va poza nud (în Griffith Park în 1928, fotografiată de Edward Bower). De asemenea, Harlow a fost prima actriţă de cinema care a apărut pe coperta revistei Life (ediţia din 3 mai 1937). La fel ca ea, Marilyn a apărut pe coperta primului număr din Playboy, în august 1954. Marilyn a primit un scenariu şi propunerea să joace într-un film biografic despre viaţa lui Harlow, dar, după ce l-a citit, a refuzat, spunându-i impresarului ei: „Sper să nu îmi facă şi mie asta după ce o să mor". Bineînţeles că, după dispariţia ei, aşa s-a şi întâmplat – şi chiar de mai multe ori. Fostul ei soţ, Arthur Miller, a fost printre primii care au făcut asta. Personajul din After the Fall este inspirat de Marilyn şi ne prezintă o imagine deloc flatantă a acesteia.

„Era ceva puţin neobişnuit în interesul intens al lui Grace faţă de Jean Harlow", îşi aminteşte Dia Nanouris. „Mama îmi spuneată, de fiecare dată când o aducea pe fetiţă la serviciu, era ca şi cum ar fi adus-o să dea o probă. O punea să ţopăie, să pozeze şi să se strâmbe". Spunea: «Arată-le ce drăguţă eşti, Norma. Exact ca Jean Harlow! Sau arată-le cum zâmbeşti. Exact ca Jean Harlow. Arată-le.» Mamei i se părea cam ciudat. Până la urmă, Norma Jeane avea doar opt ani. Fetiţa era puţin machiată, Grace îi punea părul pe bigudiuri şi se gândea să îi «ajusteze» puţin nasul! Grace îi dădea să poarte o pălărie cu boruri enorme ca să îi apere faţa de soare. «Nu-i aşa că e stilată?» întreba ea. Dar Grace a fost întotdeauna puţin excentrică. Dacă ne uităm la pozele ei de pe vremea aceea, avea părul blond, decolorat cu peroxid, şi se

machia foarte mult, deşi o făcea bine. Era foarte îngrijită şi pusă la punct. Avea ceva teatral în atitudine. Când mă uit la fotografiile din albumele de familie, nu pot să nu văd că a exercitat o mare influenţă asupra aspectului lui Marilyn Monroe".

Marilyn a fost cea care a descris cel mai bine relaţia dintre ele. „Mătuşa Grace îmi spunea lucruri pe care nimeni nu mi le-ar fi spus… Stăteam una lângă alta, îmi povestea tot felul de lucruri şi mă ţinea de mână. Era totul foarte nou. Creştea inima în mine".

Vizita tulburătoare a lui Gladys

Spre sfârşitul lui 1934, medicii au hotărât că Gladys Baker va putea părăsi I sanatoriul din când în când, pentru a petrece unele weekenduri acasă. Datorită faptului că medicamentele pe care le lua păreau să dea rezultate, doctorii au fost de părere că ar fi bine pentru ea să poată ieşi din sanatoriu, atâta timp cât putea fi supravegheată de o persoană responsabilă. Desigur că Grace era nerăbdătoare ca prietena ei să reintre oarecum în normalitate şi s-a declarat foarte dornică să o aibă în grijă în timpul perioadelor petrecute în afara sanatoriului.

Aceste weekenduri petrecute în compania lui Gladys, o dată pe lună sau mai des şi care au început în luna septembrie, s-au dovedit însă destul de dificile. Gladys, deşi era ceva mai bine decât în momentul în care fusese internată, tot nu se refăcuse complet.

Cu ocazia unui astfel de weekend pe la sfârşitul lui noiembrie 1934, Grace le duse pe Gladys şi pe Norma Jeane la hotelul Ambassador, unde spera să ia împreună un prânz plăcut, într-un loc elegant. Ambassador era un hotel foarte I popular, de pe bulevardul Wilshire din Los Angeles, şi cuprindea, în acea perioadă, şi clubul de noapte Coconut Grove, frecventat de cele mai mari vedete de la Hollywood. De fapt, ştiind că cea de-a şasea decernare anuală a Premiilor Academiei avuseseră loc în Fiesta Room cu opt luni înainte, Grace era sigură că masa într-un loc atât de sofisticat va fi o delectare pentru toate trei. Mai mult, Grace era mândră de transformările fizice care avuseseră loc în ultimul an, cât timp o avusese în grijă pe fetiţă, şi voia ca Gladys să vadă toate acestea cu ochii ei.

Norma Jeane avea acum părul lung şi blond, aranjat în bucle care îi cădeau pe umeri. Ochişorii ei erau albaştri ca florile de câmp, iar

pe buze avea o nuanţă mai aprinsă de roşu. Copila părea mult mai matură decât data trecută când o văzuse Gladys. De fapt, unele persoane din cercul de prieteni ai lui Grace considerau că aceste schimbări erau puţin cam îngrijorătoare. Norma Jeane părea mult mai matură decât ar fi fost normal la vârsta de opt ani, fiind parcă forţată să treacă la stadiul de adult – şi nici copilăria ei nu fusese până atunci una demnă de invidiat. Însă Grace avea o anumită concepţie cu privire la felul în care Norma Jeane trebuia să arate şi să se comporte în public şi petrecea mult timp învăţând-o ce trebuie să facă pentru a se ridica la acele standarde. De exemplu, o învăţase cum să facă o plecăciune, să fie politicoasă, să îşi privească interlocutorii în ochi, să vorbească clar şi să pronunţe fiecare silabă în parte. Era ca şi cum Grace conducea o şcoală de bune maniere la care avea înscris un singur elev.

Conform unei relatări ulterioare, Gladys nu păru impresionată în vreun fel atunci când dădu ochii cu această nouă imagine a fiicei sale. „Cred că am fi putut lua masa la cafeneaua de jos şi ar fi fost mult mai bine decât aici", i-a spus ea lui Grace, ignorând-o pe Norma Jeane. Părea nervoasă. De fapt, cât timp luară masa, Gladys nu avea să îşi schimbe expresia de severitate de pe chip. „Nu ar trebui să mă ţină în locul ăla", insista mereu, vorbind bineînţeles despre sanatoriu. „Vreau să ies de acolo".

Norma Jeane, ascultătoare şi foarte liniştită, ciugulea fără chef din farfurie, în timp ce Grace se chinuia să lege o conversaţie cu Gladys.

De fapt, Gladys era prea preocupată în acest moment de tot ceea ce ţinea de boala ei, încât nu mai avea timp să îi pese de Norma Jeane sau de oricine altcineva. Era atât de cufundată în boala ei mintală şi în dorinţa de a se elibera, încât nu conta faptul că o avea în faţă chiar pe fiica ei. Scenele de acest fel se vor repeta în anii următori, ori de câte ori Norma Jeane avea de petrecut un weekend alături de mama ei. „De fapt, nici nu prea cred că mă plăcea prea tare, darmite să mă iubească!" îşi va aminti Marilyn. Desigur, existau o mulţime de motive pentru distanţa emoţională ce se aşezase între Gladys şi fiica sa, atât de multe, încât devenise imposibil să fie explicate celorlalţi – spre exemplu, lui Grace – pentru ca aceştia să poată măcar încerca să înţeleagă ce se întâmpla în mintea lui Gladys.

La un moment dat, în timpul acestui prânz tulburător, Grace i-a

zis Normei: „Spune-i mamei tale ce vrei să te faci când o să fii mare”. Norma Jeane, probabil dorind să îşi impresioneze mama cu scopul ei măreţ, se întoarse spre Gladys, cu ochii strălucind, şi îi spuse: „Vreau să fiu vedetă de cinema”. Ca răspuns la această afirmaţie, Gladys îi aruncă o privire rece, ca de gheaţă. Apoi începu din nou să mănânce, fără să îi adreseze un cuvânt.

Norma Jeane într-un orfelinat

Capitolul următor din viaţa Normei Jeane a fost întotdeauna unul confuz pentru cei care au dorit să scrie despre Marilyn Monroe. În toamna anului 1935.

Grace McKee s-a hotărât să o ducă pe Norma Jeane la orfelinatul de pe bulevardul El Centro, la numărul 815, din nordul oraşului Los Angeles, Hollywood.1 Toată lumea s-a întrebat de ce Grace, care nu avea doar instincte materne puternice faţă de Norma Jeane, ci şi visul de a o transforma într-o vedetă, a trimis-o dintr-odată la orfelinat. Unii autori care au scris despre Marilyn au formulat ipoteza conform căreia familia Atkinson s-ar fi purtat urât cu Marilyn chiar dacă aceasta nu a dat de înţeles niciodată în interviurile sale că acest lucru s-ar fi întâmplat. Însă Grace McKee i-a povestit lui Berniece, mulţi ani mai târziu, că aflase că aceştia nu se purtau frumos cu Norma Jeane şi de aceea i-a dat afară. Poate că e adevărat, însă familia Atkinson spune că le-au fost oferite anumite oportunităţi în Londra şi s-au hotărât să se reîntoarcă în ţara lor natală. În acelaşi timp, Grace devenise custodele legal al tuturor bunurilor şi problemelor financiare ale lui Gladys, fiind responsabilă de rezolvarea dificultăţilor lăsate în urmă de aceasta. Printre primele decizii s-a numărat vânzarea casei lui Gladys, pentru a-i plăti datoriile, în mare parte cheltuieli medicale. Următorul punct pe lista ei de priorităţi era posibilitatea adoptării micuţei Norma Jeane. Era doar o idee pe care avea să o discute deschis cu prietenii ei (şi se pare că majoritatea prietenilor au fost împotrivă). Grace deja o considera fiica ei şi ştia că Gladys nu s-ar opune. În ceea ce o privea, Norma Jeane nu avea cu cine să stea decât cu ea sau cu mătuşa Ida. O iubea pe „mătuşa Grace” şi simţea că şi nu avea cum să greşească în faţa ei. În această perioadă, Grace se căsătorise şi divorţase deja de cel de-al treilea soţ şi acum era la al patrulea. În toate mariajele anterioare, faptul că nu putea avea copii fusese o problemă. De fapt,

din această cauză, cel puţin unul dintre soţii ei o părăsise, iar cu ceilalţi doi se certase. Cel de-al patrulea soţ, însă, avea deja familie. El se numea Ervin Silliman Goddard – şi i se spunea Doc. Cu zece ani mai tânăr decât ea, era divorţat şi avea custodia celor trei copii ai săi, în vârstă de nouă, şapte şi cinci ani. Lui Doc îi plăcea să inventeze tot felul de lucruri – de aici îi venea şi porecla –, iar profesia lui nu era tocmai una profitabilă. Grace simţea că mariajul acesta I trebuie să dureze. Trecuse deja de patruzeci de ani şi îl vedea ca pe ultima şansă de a fi cu adevărat fericită. Deşi era foarte încăpăţânată şi independentă, încă mai dorea să aibă un partener de viaţă. „Nu vreau să îmbătrânesc singură", spunea ea. Şi considera că micuţa Norma Jeane s-ar fi încadrat perfect în noua ei familie. Însă, în calea ei, avea să se aşeze un obstacol demn de luat în seamă.» Din cauza faptului că Norma Jeane se ataşase foarte tare de Grace, i-a fost foarte greu să îşi vadă tutorele îndreptându-şi atenţia nu doar asupra unui bărbat, ci şi a fiicei acestuia, Nona, singura dintre cei trei copii care locuia cu el în acea perioadă. Fără îndoială că toate acestea au făcut-o pe Norma Jeane să se întrebe dacă nu va fi abandonată. Avusese atât de mult de suferit în cei nouă

Note:

1 Acest orfelinat a fost reconstruit în 1956 şi, un an mai târziu, a primit numele de Orfelinatul Hollygrove.

ani de viaţă şi acum se gândea că o poate pierde şi pe Grace. Comportamentul fetiţei s-a schimbat ca reacţie la aceste îngrijorări: începu să aibă toane şi ieşiri emoţionale alarmante. Începu să îi ceară tot felul de lucruri imposibile lui Grace, plângând ori de câte ori aceasta nu putea fi cu ea. Uneori se înţelegea de minune cu Nona, însă, de cele mai multe ori, nu se înţelegeau deloc. Temerile Normei Jeane de a o pierde pe Grace deveniră rapid realitate. Lui Doc i se părea că nu are destui bani nici măcar pentru a creşte un singur copil, deşi dorea să-i aducă cât mai repede şi pe ceilalţi doi copii să locuiască la el. „Cred că ar trebui să plece", a spus el cu privire la Norma Jeane. Grace se temea că, dacă nu va face ceva în curând, va ajunge să fie din nou singură. Şi, cu siguranţă, nu dorea să îşi piardă noul soţ. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să o adopte pe Norma Jeane şi să trăiască cu toţii până la adânci bătrâneţi. Neştiind ce să mai facă, luă o hotărâre dificilă.

O luă pe Norma Jeane la o plimbare scurtă şi îi explică, între patru ochi, faptul că trebuia să o trimită la un orfelinat, „dar numai o perioadă, îţi promit”. Bineînţeles că Norma Jeane nu înţelegea această decizie. „O să fiu cuminte”, a spus ea plângând. „Te rog, nu mă trimite acolo”. Grace încercă să o calmeze, dar în zadar.

Nu se ştie cum, dar Ida Bolender a aflat că Norma Jeane urma să fie trimisă la orfelinat. „Nici să nu se gândească”, a fost reacţia ei, relatată de o rudă. „A spus că nu o să permită în ruptul capului acest lucru. O sună pe Grace şi îi spuse: «Te rog, te implor, lasă-ne să o adoptăm. Sau cel puţin lasă-ne să avem din nou grijă de ea. Nu o duce la orfelinat. Gândeşte-te la binele ei. Fratelui şi surorilor ei le e dor de ea. O iubim. Aici, cu noi, era la ea acasă. Nu-i face asta!»”.

De fapt, se ştia deja că Grace Goddard nu o plăcea pe Ida. I se părea că era prea posesivă atunci când venea vorba de Norma Jeane. În plus, îi promisese lui Gladys că nu-i va permite Idei să o ia pe fată. Se pare că Gladys îi spusese că, dacă o va lăsa pe Ida să o ia pe Norma Jeane, nu o vor mai vedea niciodată pe fetiţă. Desigur că această afirmaţie era aceea a unui om bolnav, însă Grace s-a lăsat influenţată. Cele două femei aveau în cap ideea că Ida Bolender le era duşman şi nimic nu putea să le schimbe această părere.

În această perioadă, Ida Bolender îi trimise o scrisoare lui Grace Goddard în care îi amintea câte făcuse pentru Norma Jeane. „Am iubit-o, am avut grijă de ea… Când era bolnavă, am îngrijit-o. împreună cu soţul meu, am fost singura ei familie şi ne-am bucura tare mult să o putem lua înapoi, în loc să o vedem dusă la un orfelinat înspăimântător”.

„Îţi mulţumesc de ofertă”, îi răspunse Grace Idei. „Dar am făcut deja demersurile în ceea ce o priveşte pe Norma Jeane”.

Pe 13 septembrie 1935, Grace împacheta lucrurile Normei Jeane într-o valiză şi o plasă de cumpărături şi o duse pe micuţă la noua ei casă.

„Credeam că mă duce la închisoare”, îşi amintea Marilyn, mulţi ani mai târziu. „Ce le făcusem de se descotoroseau acum de mine? Mi-era frică de orice şi mi-era chiar teamă să arăt cât de înspăimântată sunt. Nu mai puteam face altceva decât să plâng”.

Norma Jeane avea nouă ani când a ajuns la Casa de copii din Los

Angeles. Ca adult, Marilyn Monroe avea să prezinte întotdeauna perioada petrecută acolo – aproximativ un an şi jumătate, din 1935 până la mijlocul lui 1937 – drept una dintre cele mai întunecate perioade din viaţa ei. „Ştiţi cum e să te împingă cineva cu forţa într-o situaţie necunoscută, incertă?" a întrebat ea odată. Ea îşi mai amintea şi că nu se simţea ca o orfană, pentru că mama ei trăia şi pentru că o avea şi pe mătuşa Grace. Nu voia să meargă la orfelinat şi stătea pe treptele clădirii strigând în gura mare: „Dar eu nu sunt orfană. Nu sunt orfană". Astfel, trăi încă o întâmplare nefericită, într-un destin deja plin de disperare şi de tristeţe.

Fratele vitreg al Magdei Bernard, Tony, a locuit în Casa de copii din Los Angeles în aceeaşi perioadă ca Norma Jeane. Magda Bernard îşi aminteşte: „Familia mea se afla într-o situaţie dificilă: a fost nevoie ca Tony să stea la orfelinat până când puteam să îl luăm din nou acasă. Însă veneam să îl vedem în fiecare săptămână. Mi-o amintesc foarte bine pe Norma Jeane. Era o fetiţă drăguţă, cu ochii albaştri şi cu un suflet bun şi tot ce îşi dorea era să fie iubită. Era un copil frumos, dar trist.

Orfelinatul nu era un loc atât de rău precum aţi crede, dacă judecaţi doar după spusele Normei [ca adult]. Părerea mea este că se purtau cum trebuie cu copiii. La orfelinat erau aproape şaizeci de copii, dintre care douăzeci şi cinci erau fete. În fiecare cameră erau câte douăsprezece paturi. Copiii aveau vârste 1 cuprinse între şase şi paisprezece ani. În vacanţe se organizau petreceri, excursii de o zi la plajă. Orfelinatul avea şi o casă pe plajă în care îi duceau destul de des pe copii ca să se poată juca în nisip şi în apă. Toată lumea primea cadouri de Crăciun. Li se dădeau şi ceva bani de buzunar, pentru dulciuri. Îi duceau la circ şi organizau tot felul de excursii de o zi în locuri cum ar fi Observatorul Parcului Griffith. Erau duşi şi la studiourile RKO, unde puteau face cunoştinţă cu vedete. În timpul săptămânii „îmbrăcaţi în uniformele lor de pânză, mergeau la şcoala Vine Street. Duminica. Se îmbrăcau frumos şi mergeau la slujba ce avea loc la biserica metodistă Vine Street. Cred că situaţia copiilor era destul de bună.

Ştiu că, în anii ce au urmat, Marilyn s-a plâns de sarcinile pe care le avea de îndeplinit la orfelinat. Ţin minte că a povestit că avea de

spălat sute de farfurii şi uneori stătea ore întregi şi spăla rufe. Spunea că trebuia să cureţe toaletele şi să spele pe jos. Exagera!"

După ce Marilyn a devenit faimoasă, doamna Ingraham, reprezentantă a orfelinatului, a declarat: „Chiar nu ştiu de ce povesteşte domnişoara Monroe lucrurile astea groaznice. Şi de ce ziarele îi publică tot timpul declaraţiile, oricare ţ ar fi ele. Povestea asta cum că Marilyn trebuia să spele vasele e chiar stupidă. Niciodată nu a trebuit să spele vasele. Niciodată nu a curăţat toaletele. Trebuia să şteargă vasele o oră pe săptămână. Asta-i tot. Trebuia să îşi facă singură patul şi să îşi facă ordine în locul în care se juca, atât doar".

„Uneori, mă trezeam şi aveam impresia că am murit", i-a povestit odată Marilyn unui prieten pe nume Ralph Roberts, despre această perioadă. „Era ca şi cum murisem în somn şi nu mă mai aflam în corpul meu. Nu mai simţeam nimic şi aveam impresia că lumea din jurul meu se sfârşise. Totul părea atât de departe şi era ca şi cum nimic nu mă mai putea afecta vreodată".

Probabil că cele mai interesante lucruri care pot fi spuse despre aceste zile groaznice ale copilăriei lui Marilyn sunt relatările sale despre petrecerea timpului liber. Se retrăgea în lumea ei imaginară şi visa să fie aleasă din mulţimea de copii pentru că era specială. „Visam să mă fac atât de frumoasă, încât lumea să întoarcă capul după mine", îşi amintea aceasta. Visam să mă plimb cu mândrie în haine frumoase şi să mă admire toată lumea – bărbaţi şi femei – şi să aud numai cuvinte de laudă. Inventam singură cuvintele frumoase pe care mi-ar fi plăcut să le aud şi le repetam cu voce tare, ca şi cum altcineva le-ar fi spus". 1

Grace versus Ida

Grace Goddard crezuse că nu mai are nicio altă posibilitate decât să o ducă pe Norma Jeane Mortensen la orfelinat, însă îi era, în continuare, devotată. În viaţă, lucrurile nu îi ieşiseră chiar aşa cum sperase, dar era hotărâtă să o aducă, într-o zi, pe Norma Jeane înapoi, în casa familiei Goddard. Între timp, o vizita pe Norma Jeane săptămânal, aducându-i cadouri şi haine noi. Uneori, o lua de acolo şi mergea cu ea la film. „Se simţea foarte vinovată", spune Bea Thomas. „Pleca de fiecare dată plângând de acolo. Dar, cât era cu ea, discutau despre filme şi Grace îi spunea Normei Jeane: «într-o bună zi, o să fii

exact ca Shirley Temple. Ai răbdare şi o să vezi.» Nu renunţase la ideea că Norma Jeane va fi actriţă de cinema, dar trecuse de la idealul reprezentat de Jean Harlow la Shirley Temple".

Activităţile zilnice de la orfelinat ale Normei Jeane se schimbaseră considerabil când au început să o viziteze Ida şi Wayne Bolender. Având în vedere cât de mult ţineau la ea, nu e de mirare că voiau să o vadă. Norma Jeane s-a bucurat enorm atunci când i-a văzut. Îi considera în continuare părinţii ei şi, dacă

Note:

1 Şi, bineînţeles, dorinţa i s-a împlinit – bărbaţi şi femei. O poveste interesantă spusă de James Haspiel, care a scris despre viaţa lui Marilyn Monroe: „Avea un fel de «Vineri», pe nume Peter Leonardi, care o ducea cu maşina peste tot prin oraş. Într-o zi, Marilyn a mers la cumpărături la Saks pe Fifth Avenue cu sora acestuia, Marie. După ce s-au întors în apartamentul lui Marilyn din Waldorf Towers, voiau să probeze câteva din haine. Dar Marilyn a spus că vrea să facă o baie înainte de a îmbrăca hainele cele noi. S-a dus în baie, a intrat în cadă şi cele două femei au continuat să discute, Marie fiind în sufragerie.

Până la urmă, Marilyn a spus: «Vino încoace, să te aud mai bine.»

Marie, această femeie cu orientări 100% hetero-sexuale, a intrat în baie şi avea să îmi povestească mai târziu: «Jimmy, m-am uitat în cadă şi, când am văzut ce frumoasă era, mi s-a tăiat respiraţia. Nu mi-a venit să cred. Chiar şi degetele de la picioare erau frumoase. M-am simţit atrasă lângă ea şi i-am spus: «Marilyn, trebuie să plec. Chiar acum!» Dacă nu plecam, m-aş fi apropiat de ea şi m-aş fi făcut de râs!»" lucrurile ar fi depins de ea, cu siguranţă ar fi locuit şi acum cu ei şi cu fraţii ei Vitregi şi nu împreună cu nişte străini, într-un orfelinat. De fiecare dată, Ida venea la orfelinat cu prăjiturele calde cu ciocolată şi cu hăinuţe de la surorile vitrege ale Normei Jeane, iar fetiţa îi povestea cum ea avea să fie următoarea Shirley Temple. Curând, chiar şi Ida începu să o încurajeze să viseze la o carieră asemănătoare lui Shirley Temple. Când Norma Jeane i-a spus lucrurile acestea lui Grace, aceasta deveni suspicioasă. I se părea ciudat că o femeie credincioasă şi adesea habotnică, precum Ida Bolender, începuse să încurajeze visele de vedetă ale Normei Jeane. Rudele lui Grace îşi amintesc că aceasta, cu

cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât se întrista din ce în ce mai tare. Până la urmă, vremurile erau grele. Wayne Bolender era poştaş şi bugetarii erau în pericol pe timpul crizei. Oare Ida se gândea că ar putea profita de pe urma Normei Jeane? Fata era neobişnuit de frumoasă şi poate chiar talentată. Grace se gândea că, dacă ea era convinsă că acest lucru se va întâmpla – că fata va fi renumită –, de ce să nu gândească şi Ida la fel?

„Când Grace o întreba pe Norma Jeane despre ce discutase cu Ida, răspunsul era întotdeauna: «Shirley Temple, Shirley Temple, Shirley Temple.»", povesteşte Bea Thomas. „Lui Grace nu îi plăcea asta. Şi aşa nu o plăcea pe Ida şi, acum, că se arăta brusc interesată de aspiraţiile de vedetă de cinema ale Normei Jeane, era deja prea ciudat. Nu-mi permit să spun că Grace ar fi dorit să o exploateze, dar… ce pot să spun cu siguranţă este că nu voia ca Norma Jeane să mai fie vizitată de Ida". Într-adevăr, pe 5 decembrie 1935, Grace i-a scris o scrisoare furioasă diree-ltoarei orfelinatului, Sula Dewey – o femeie în vârstă, cumsecade, cu un aspect obişnuit de bunică –, spunându-i că nimeni nu mai avea voie „să o vadă sau să vorbească cu micuţa Norma Jeane fără permisiunea mea scrisă". Uneori, Normei Jeane i se spunea Baker, dar nimeni nu folosea cu consecvenţă un nume de I familie, nici măcar Grace. Mai mult, Grace a subliniat foarte clar în scrisoarea»" ei că o anumită persoană nu trebuia lăsată să o viziteze pe fată, orice s-ar întâmpla. Era vorba de Ida Bolender. A scris şi că Norma Jeane era foarte supărată de fiecare dată când primea o vizită din partea Idei. Directoarea nu avea cum să ştie că lucrurile scrise de aceasta nu sunt adevărate. Doamna Dewey îi scrise lui Grace, confirmând: „Norma nu e aceeaşi după ce o vizitează doamna B. Nu pare la fel de fericită". În final, directoarea trase concluzia: „Voi face aşa cum mi-aţi cerut". Însă, într-o scrisoare ulterioară, se pare că doamna Dewey îşi schimbase părerea: „Probabil că nu e o idee prea bună să evaluăm stările Normei Jeane în funcţie de vizitatorii pe care îi are. Am observat că fetiţa aceasta e uneori tristă fără vreun motiv anume. Dacă mă gândesc bine, nu cred că e de preferat să o ţinem departe de doamna B. Ieri am purtat o conversaţie îndelungată la telefon cu dânsa. Sunt convinsă că problemele nu apar din cauza ei. Aş dori să ne întâlnim ca să discutăm despre vizitele viitoare ale domnului şi doamnei B". Grace răspunse

imediat printr-o scrisoare foarte succintă: „Vă rog să procedaţi cum v-am rugat. Am motive bine întemeiate să vă cer asta. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi respecta dorinţa".

„Cred că toate astea spun mult mai multe despre Grace decât despre Ida", declară Bea Thomas. „Să fim serioşi, Ida nu avea niciun gând să o introducă pe Norma Jeane în cinematografie ca să o exploateze. Cum ar fi putut să facă asta? Nu avea nicio legătură cu domeniul. Grace era cea care avea relaţii. După mine, asta este o dovadă a paranoiei lui Grace.

Relaţia dintre cele două femei a devenit extrem de tensionată, mai ales când Ida a aflat că nu mai are voie să o viziteze pe Norma Jeane. Vă imaginaţi ce reacţie a avut când s-a dus într-o zi la orfelinat şi doamna Dewey i-a explicat în termeni foarte neclari că nu mai avea dreptul să o viziteze pe micuţă. Trebuie să spunem însă că, după aceea, Ida nu a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului".

În sfârşit, pe 26 iunie 1937, Norma Jeane părăsea Casa de copii din Los Angeles pentru a locui din nou cu Grace şi cu Doc Goddard. Cu o lună în urmă, tânăra actriţă, modelul după care Grace spera să o croiască pe Norma Jeane – Jean Harlow – murise, la numai douăzeci şi şase de ani. Cu o înclinaţie aparte pentru declaraţiile teatrale, Marilyn Monroe şi-a amintit mulţi ani mai târziu că a avut „un sentiment ciudat de eliberare într-o lume în care Jean Harlow nu mai era în viaţă". 1

Grace spera că, dacă Norma Jeane se va muta înapoi la ei acasă, ea îl va putea convinge pe soţul ei că acolo îi e locul. Însă nu a fost să fie. Norma Jeane era pentru a doua oară în casa familiei Goddard şi din nou agitaţia produsă în viaţa de familie avea să o convingă pe Grace că mariajul îi putea fi afectat. E greu de crezut că o fetiţă ar fi putut cauza un asemenea haos şi, dacă analizăm bine situaţia, vom descoperi că problemele dintre Grace şi Doc, probabil, nu aveau nimic de-a face cu Norma Jeane. În perioada aceea, Doc bea foarte mult şi Marilyn şi-a amintit, mulţi ani mai târziu, că acest lucru o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. „De câteva ori mi-a spus: «Nu vrei să mă săruţi?» Atunci fugeam repede din cameră. Mă speria".

După şase luni de şedere la familia Goddard, lui Norma Jeane i se făcea din nou bagajul. „Dar vreau să stau aici", i-a spus lui Grace. „Ştiu", îi răspunse aceasta. „Dar a sosit momentul să pleci". Într-adevăr,

mereu era momentul ca Norma Jeane să plece, nu-i aşa? Poate ar fi fost mai bine dacă o lăsau la orfelinat, însă, de fiecare dată când venea la ea în vizită, se vedea clar că fata era nefericită.

În decembrie 1937, când avea cam unsprezece ani, Norma Jeane fu înscrisă la şcoala primară Lankershim şi Grace o rugă pe mătuşa fetei, Olive Monroe, să o primească la ea acasă, în North Hollywood. Olive Monroe avea şi ea

Note:

1 în octombrie 1947, la zece ani după ce Norma Jeane părăseşte orfelinatul, doamna Dewey îi scrie lui Grace Goddard să o întrebe ce mai face fata. Grace îi răspunde: „Norma Jeane [sic] Baker are un mare succes în filme şi promite să devină vedetă. Este o femeie foarte frumoasă, iar numele ei de actriţă este Marilyn Monroe". problemele ei. Cu zece ani înainte, soţul ei, Marion Otis – fratele lui Gladys, cel pe care Delia îl „dăduse afară" din familie –, o părăsise pe Olive şi pe cei trei copii ai lor. Mama ei, Ida Marvin, o femeie foarte disciplinată, s-a mutat la ea, dar cele două nu se înţelegeau deloc.

Familia aceasta dezbinată sărăcise şi de-abia mai aveau din ce trăi. E de mirare faptul că Olive a acceptat să o primească pe Norma Jeane şi faptul că Grace i-a cerut să facă acest lucru însemna că era disperată să găsească rapid o casă pentru micuţa ei povară. Odată ajunsă acolo, Normei Jeane nu avea să îi placă deloc viaţa alături de familia Monroe. „Copiii ştiau că eram rudă cu ei", şi-a amintit ea, „dar mă simţeam ca pe o insulă pustie cu nişte băştinaşi primitivi din munţii Apalaşi. Eram mai singură şi mai departe de toate decât fusesem vreodată. Simţeam din plin necazurile vieţii şi asta mă deprima atât de mult, încât mi se făcea rău şi nu mai puteam mânca. În puţinele momente când reuşeam să mănânc ceva, vomitam". Marilyn îşi va aduce aminte că era mereu ultima la rând, „fie că era vorba de micul dejun, de joacă, de baie sau de culcare".

Norma Jeane află că are o soră vitregă în iarna lui 1938, Gladys Baker, care era în continuare internată la Spitalul de stat Agnews din San José, California, era mai disperată ca oricând. De fapt, aproape reuşise să evadeze de acolo. Încercarea ei a fost precipitată de mai multe telefoane primite de la Edward Mortenson, fostul ei soţ, bărbatul despre care declarase în certificatul de naştere al Normei Jeane că ar fi

tatăl acesteia. Gladys Credea că Mortenson nu mai era în viaţă, însă el era bine sănătos şi se declara dornic să reia relaţia cu ea. Cum se putea întâmpla aşa ceva, mai ales că era chisă în sanatoriu? Gladys – care avea să dovedească, în repetate rânduri, că foarte hotărâtă să îşi recapete libertatea – a făcut rost, nu se ştie cum, de o niformă de asistentă medicală, a îmbrăcat-o şi a fugit din sanatoriu. A fost găsită după ore întregi de căutare, colindând pe stradă, fără să ştie unde este „u încotro se îndreaptă. Mai târziu, aceasta a explicat că Mortenson îi promisese se întâlnească cu ea la o anumită adresă dacă va reuşi să evadeze. Însă el nu venit la adresa respectivă. S-a întors în sanatoriu fără nicio problemă, dar cu ima frântă. Tot în acea săptămână, când Grace Goddard veni la ea în vizită, ladys a implorat-o să o scoată de acolo. Însă Grace ştia bine care e situaţia, ladys era în mod evident instabilă mintal şi se afla exact acolo unde trebuia a se afle în acea perioadă din viaţa ei. Grace nu avu de ales decât să refuze gămînţile prietenei sale. Însă Gladys încercă şi altfel. Îi scrise fiicei ei, Berniece, e care nu mai ştia nimic de mult timp. Bineînţeles că, la început, nu a ştiut unde o găsească şi a trimis scrisoarea unei rude a fostului ei soţ, în Flat Lick, ntucky. Nu se ştie cum, dar scrisoarea a ajuns în mâinile lui Jasper. Acesta nu tia în ce fel anume să procedeze, dar, după ce discută problema cu soţia sa, oţărî sceptic să i-o dea lui Berniece. Berniece avea deja nouăsprezece ani. Se căsătorise recent, locuia în Pineville şi era însărcinată cu primul ei copil – nepotul lui Gladys.

Berniece a fost uimită când a primit o scrisoare de la mama ei, o femeie despre care credea de mult timp că nu mai e în viaţă. Chiar dacă nu ştia multe despre Gladys, lucrurile pe care le cunoştea nu erau prea plăcute. Ani de zile, mama ei vitregă, Maggie, o criticase pe Gladys că îşi părăsise copiii, ca şi cum Gladys avusese de ales. Fiica lui Berniece, Mona Rae Miracle, povesteşte că tot ce aflase mama ei despre Gladys trebuia „scos cu cleştele de la Jasper şi Marie". Însă Berniece era în continuare curioasă cu privire la mama ei şi păstrase mereu o fotografie înrămată a acesteia, pe noptieră. Îi amintea adesea lui Jasper cât de frumoasă era mama ei şi acesta era de acord, dar ştia că, din păcate, era o femeie iresponsabilă. Lui Berniece îi era clar faptul că nu va putea avea niciodată o relaţie adevărată cu mama sa şi, după ani de zile de speranţe, acum se gândea la Gladys ca şi când ar fi fost moartă.

Apoi primi o scrisoare de la aceasta, sosită parcă din neant. În scrisoare, Gladys o ruga să o scoată din sanatoriu. Îi cerea lui Berniece să ia legătura cu o mătuşă a lui Gladys, Dora, care locuia în Oregon, şi să îi ceară să o scoată de acolo. Apoi îi dădea lui Berniece o veste uimitoare. O anunţa că are o soră vitregă, în vârstă de doisprezece ani, pe nume Norma Jeane. Gladys îi trimise lui Berniece şi adresa Normei Jeane şi a lui Grace Goddard, sugerându-i să le contacteze.

Berniece era surprinsă: aflase că mama ei era în viaţă, dar internată într-un spital de boli nervoase şi că avea o soră vitregă. Nu începea nicio discuţie: îşi dorea să ia legătura cu aceasta. Se hotărî să îi scrie mai întâi lui Grace. O săptămână mai târziu, primi răspuns de la Grace, care era entuziasmată şi îi sugera să îi scrie Normei Jeane. Apoi Grace i-a spus Normei Jeane că are o soră vitregă. „Grace s-a gândit că îi va prinde bine Normei Jeane să ştie că nu e singură pe lume", şi-a amintit o rudă a lui Grace, „că avea o rudă care chiar voia să o cunoască. Toate păreau că se aranjează: scrisoarea lui Gladys către Berniece, hotărârea lui Grace că era bine ca Berniece să o contacteze pe Norma Jeane şi faptul că Norma Jeane afla că are o soră".

Norma Jeane a fost foarte mirată când a aflat că are o soră vitregă în Kentucky. „Era ca şi cum rugăciunile ei primeau, în sfârşit, un răspuns", povesteşte un membru al familiei. „Totul s-a schimbat pentru Norma Jeane. Voia să o cunoască pe Berniece, să afle totul despre ea. I-a scris o scrisoare, în care i-a trimis şi o poză cu ea. Berniece i-a răspuns imediat, trimiţându-i şi ea o poză. Legătura dintre ele a fost uimitoare încă de la început. Încă de la prima scrisoare, Norma Jeane se semna «sora ta». Între ea şi Berniece s-a legat o prietenie nouă, care va dura toată viaţa Normei Jeane".

„Ambele crescusem cu sentimentul că fuseserăm abandonate", va explica Berniece mulţi ani mai târziu, „şi, chiar dacă ni se spusese amândurora că suntem frumoase şi talentate, aveam în continuare nevoie de foarte mult curaj şi de putere. Ne-am sprijinit una pe cealaltă".

Norma Jeane se căsătoreşte în toamna anului 1938, s-a hotărât că Norma Jeane Mortensen va merge să locuiască cu Edith Ana Lower, sora tatălui lui Grace. Lower părea cea mai indicată persoană care să aibă grijă de Norma Jeane, în comparaţie cu toţi cei care stătuseră cu

ea de-a lungul anilor. La vârsta de cincizeci şi opt de ani, Edith Ana Lower era o femeie blândă, cu părul grizonant şi care părea că doreşte binele tuturor celor din viaţa ei. Divorţată, dar stabilă din punct de vedere financiar, aceasta era proprietara unui imobil de două etaje pe bulevardul Nebraska, la numărul 11348, închinând unul dintre etaje, în timp ce ea locuia în celălalt. Lucra, de asemenea, ca propovăduitor al Ştiinţei Creştine, adică stătea şi se ruga împreună cu clienţii şi le preda învăţăturile lui Mary Baker Eddy, fondatoarea mişcării Ştiinţei Creştine. O femeie cu o gândire pozitivă şi extrem de spirituală, Ana va avea o influenţă foarte bună asupra vieţii Normei Jeane. Aceasta din urmă o numi în scurt timp „mătuşa Ana" şi cele două se vor înţelege de minune, încă de la început.

Când Norma Jeane se mută la ea, Ana îşi stabili prioritatea de a purta cu aceasta discuţii motivante, pentru a-i forma respectul de sine. „I-a spus că nu trebuie să dea importanţă lucrurilor pe care le cred ceilalţi despre ea", relatează Marybeth Miller-Donovan, a cărei mătuşă, Ethel, era cea mai bună prietenă a Anei. „Îi amintea că este o fată frumoasă nu numai în exterior, ci şi în interior şi că nu are niciun motiv să se simtă altfel".

La aproximativ un an jumătate după ce s-a mutat la Ana, Norma Jeane va începe să frecventeze cursurile gimnaziului Emerson din Westwood, la vârsta de treisprezece ani. Mabel Ella Campbell, profesoara ei de ştiinţe, îşi aminteşte odată: „Arăta ca un copil de care nu prea avea nimeni grijă. Hainele o diferenţiau puţin de restul fetelor". Odată ajunsă acolo, va începe să afişeze mai multă încredere de sine, îmbrăcându-se cu haine care îi puneau în evidenţă silueta şi folosind ceva mai mult machiaj decât celelalte fete. Începuse să se vadă într-o lumină diferită şi, în curând, şi ceilalţi o vor vedea astfel, devenind foarte plăcută în rândul colegilor. Aceasta este perioada în care va începe să îşi dea seama de valoarea frumuseţii sale şi de efectele pozitive pe care aceasta le putea avea asupra ei. Începuse să îşi considere aspectul exterior atrăgător ca pe o entitate aparte, fără vreo legătură cu sexualitatea. Într-adevăr, acesta era un magnet care îi putea atrage pe ceilalţi. Când şi-a dat seama de toate acestea, a început să caute metode de a-i face pe ceilalţi să o iubească şi mai mult şi să o considere chiar şi mai frumoasă. Aspectul ei suferea din ce în ce mai

multe îmbunătăţiri. Machiaj. Ruj. Haine mai strâmte. Voia să facă tot posibilul pentru „îmbunătăţirea ofertei". Începu să creeze un personaj pe care oamenii nu numai că îl vor iubi, ci îl vor adora – proces care va începe la vârsta de treisprezece ani şi va continua până la moartea ei, la treizeci şi şase de ani. „Până atunci, simţeam că sunt în afara lumii", îşi va aminti ea mai târziu, „şi, dintr-odată, lumea se deschidea în faţa mea. Chiar şi fetele îmi dădeau ceva atenţie pentru că se gândeau: «Hmmm, e bine să ai de a face cu ea.» Drumul până la şcoală era lung – trei kilometri jumătate până la şcoală şi trei kilometri jumătate înapoi, spre casă –, dar era o plăcere. Toţi bărbaţii claxonau… lumea devenise prietenoasă".

Chiar dacă a avut o influenţă clară în viaţa tinerei fete, perioada petrecută de Norma Jeane la Ana nu va dura mult. Acum în vârstă de şaizeci de ani, Ana avea probleme de sănătate, chiar şi cu inima. Deşi nu dorea să facă acest lucru, aceasta se va hotărî, în februarie 1940, să o trimită pe fată înapoi, la Grace şi la Doc Goddard. Ana avea să se mute în West Los Angeles, iar familia Goddard, în vechea ei casă de pe Van Nuys. Dar, înainte ca drumurile Anei şi al Normei Jeane să se despartă, Ana îi vorbi despre încrederea în propriile forţe. „Nu trebuie să depinzi toată viaţa de ceilalţi", i-a spus ea, după cum îşi aminteşte un prieten de familie. „Când o să creşti mare, va trebui să fii pe picioarele tale. Eu nu o să pot fi mereu lângă tine. De fapt, nimeni nu va fi mereu alături de tine".

Norma Jeane spera că de data aceasta se va putea integra în sânul familiei Goddard. Începutul părea promiţător. După ce se mută înapoi cu Grace şi cu Doc, Norma Jeane se împrieteni cu fiica lui Doc, Bebe, şi chiar cu rudele mai îndepărtate ale familiei Goddard. Acum, că Norma Jeane avea mai multă încredere în sine, păreau să izbucnească mai puţine conflicte între ea şi familia Goddard.

În septembrie 1941, Norma Jeane şi Bebe intrară la liceul Van Nuys. Transportul fetelor la şcoală genera o problemă destul de importantă. Locuinţa anterioară a lui Grace era în apropierea liceului Van Nuys. Casa Anei – în care locuia acum împreună cu Norma Jeane –, era destul de departe de şcoală. Văzând că Norma Jeane era în sfârşit fericită şi plăcută de ceilalţi, Grace nu dori să o înscrie la altă şcoală. Grace era încă destul de apropiată de fosta ei vecină, Ethel Dougherty

şi ştia că fiul lui Ethel, Jim, avea maşină. Dacă, după şcoală, fetele mergeau până acasă la familia Dougherty, le-ar putea duce apoi Jim până la ele în cartier? Ethel l-a întrebat pe Jim, care a privit ideea cu reticenţă, spunând că fetele erau mici şi puse pe şotii – el era cu cinci ani mai mare decât ele – şi ştia că nu puteau avea nimic în comun. Totuşi, a căzut de acord.

Născut pe 12 aprilie 1921, în Los Angeles, James Dougherty era un tânăr chipeş, cu părul şaten auriu ciufulit şi cu nişte ochi albaştri atât de adânci, încât uneori păreau violet. Deasupra zâmbetului său larg, care-i dezvelea dantura, purta o mustaţă tunsă scurt.

Înalt şi robust, era un tânăr cu o conformaţie atletică. Era cel mai mic dintre cei cinci copii care crescuseră în condiţii dificile, familia lui aflându-se mereu într-un impas financiar. Foarte popular la şcoală, făcea parte din echipa de fotbal a şcolii şi era preşedintele organizaţiei elevilor din ultimul an. Grace îl plăcea foarte mult şi se gândea că ar fi o pereche potrivită pentru Norma Jeane. Ea a fost cea care a pus la cale prima întâlnire dintre Jim şi Norma Jeane, la o petrecere, în 1941. După câteva întâlniri, era clar că cei doi se arătau cel puţin interesaţi unul de celălalt. Pare ciudat că Grace s-a hotărât să încurajeze relaţia Normei Jeane cu Jim, care era mai mare decât ea, dar nu mai pare ciudat după ce aflăm ce a urmat. În această perioadă, Doc Goddard a obţinut o slujbă ca şef de vânzări pe Coasta de Est la compania Adel Precision şi familia Goddard se hotărî să se mute în Virginia. Hotărârâ, de asemenea, că Norma Jeane nu va merge I cu ei. Doc pur şi simplu nu dorea să poarte responsabilitatea unui copil, în plus faţă de marea mutare. Deci, ce era de făcut cu Norma Jeane de data aceasta?

Norma Jeane era, bineînţeles, foarte deziluzionată. Avusese mereu încredere în Grace şi acum, că era lăsată baltă, nu putea să simtă decât că încrederea îi fusese trădată. „Dar, cu siguranţă, avea dreptate", observă Jim Dougherty. „Când Grace o luase pe Norma Jeane de la orfelinat pentru a o duce la ultima ei familie «adoptivă», îi spusese că era cea din urmă oară când i se întâmplă acest lucru. Norma Jeane vedea cum Grace îşi încalcă acum promisiunea".

După epuizarea tuturor posibilităţilor, se părea că Norma Jeane va trebui să se întoarcă la orfelinat şi să aştepte fie să fie adoptată, fie să împlinească i optsprezece ani. Ştiind cât de nefericită va fi dacă se va

întoarce acolo, Grace căuta cu disperare o soluţie pentru a evita asta. În consecinţă, puse la cale un plan împreună cu Ethel Dougherty. „Ce ar fi dacă fiul tău s-ar căsători cu Norma Jeane?” sugeră Grace. „Aşa nu ar mai fi nevoie să meargă la orfelinat şi, oricum, nu e ca şi cum cei doi nu s-ar plăcea deja”. Ethel fu şi ea de părere că era o idee bună, spunându-i asta şi fiului ei.

Norma Jeane urma să împlinească şaisprezece ani în iunie şi aceasta era vârsta legală pentru căsătorie în California. Chiar dacă Jim era de părere că Norma Jeane era prea mică pentru el, trebui totuşi să recunoască faptul că o plăcea. Era drăguţă şi simpatică.

Dar să iasă cu ea în oraş era una şi să se căsătorească cu ea era altceva. Mulţi ani mai târziu, când Jim va discuta despre procesele de conştiinţă pe care şi le făcuse în acea perioadă, va spune că nu găsea niciun motiv plauzibil ca să respingă ideea, mai ales că aşa o putea salva pe Norma Jeane de la orfelinat.

Cât despre ea, Norma Jeane nu avea mare lucru de spus în problema aceasta. Când îi prezentară ideea, căzu de acord, însă cu reticenţă. Până atunci nu văzuse nicio căsătorie reuşită şi îi era şi teamă de consecinţele statutului de soţie a lui Dougherty. Problema intimităţii o măcina cel mai tare. Când şi-a exprimat toate aceste temeri în faţa lui Grace, aceasta încercă să fie înţelegătoare, spunându-i că „va învăţa cu timpul”. Probabil că Grace ar fi putut fi şi mai înţelegătoare atunci când era vorba de temerile Normei Jeane. Însă, în linii mari, se pare că principalul obiectiv al lui Grace era să o mărite pe fată cât mai repede posibil. Prietenii lui Grace aveau să spună, câţiva ani mai târziu, că aceasta făcea tot posibilul să nu fie nevoită să o trimită pe Norma Jeane din nou la orfelinat. Însă alte persoane sunt mai critice şi spun că Grace dorea să o mărite pe Norma Jeane pentru că i se părea că găsise modalitatea cea mai eficientă şi mai elegantă prin care viaţa familiei lor putea continua fără probleme, iar ea putea avea conştiinţa împăcată.

Planurile acestora se materializară rapid. La sfârşitul anului 1942, familia Goddard plecă în Virginia. Între timp, Norma Jeane renunţă la şcoală în penultimul an de studii, spunând că doreşte să înveţe cum să fie o soţie bună. Avea să regrete întotdeauna faptul că nu terminase şcoala. „Îi părea rău că renunţase”, va spune Jim peste câţiva

ani, „şi o făcuse chiar dacă nu era nevoie. Cred că renunţarea la studii a fost o decizie luată în pripă. Totul se întâmpla atât de repede, încât cred că simţea nevoia să se concentreze pe un singur lucru".

Cununia, oficiată de un preot, avu loc în seara zilei de 19 iunie 1942, în casa unui prieten al familiei Goddard, Chester Howell. Strănepotul lui Howell, Alexander, spune: „Din ce am aflat de-a lungul anilor de la familia mea, se pare că a fost vorba de o chestie făcută la întâmplare. Familia Goddard nici măcar nu a venit la nuntă, fapt care a surprins pe toată lumea.

Bineînţeles că nici mama Normei Jeane, Gladys, nu a fost prezentă. În schimb, au venit Ida şi Wayne Bolender şi, din câte am înţeles, s-au iscat ceva discuţii pe tema venirii acestora".

Într-adevăr, Norma Jeane declarase că nu se căsătoreşte dacă nu vine la nuntă „mătuşa Ida" împreună cu „tati". Norma Jeane era destul de mare ca să fie conştientă de animozităţile dintre Grace şi Ida. Însă ştia că Grace nu va fi prezentă la nuntă – de abia ajunsese în Virginia şi nu avea să se întoarcă acum înapoi – şi nu vedea deci niciun motiv pentru care să nu o invite pe Ida. Când i-a spus lui Ethel Dougherty ce planuri avea, Ethel consideră de cuviinţă să o înştiinţeze pe Grace. Cum era de aşteptat, Grace nu fu deloc încântată. O sună pe Norma Jeane şi îi spuse că ar prefera să nu o invite pe Ida. Nu avea nicio problemă cu prezenţa lui Wayne, dar nu putea spune acelaşi lucru când venea vorba de Ida. Norma Jeane a spus că nu mai doreşte să fie la mijloc în conflictul dintre cele două mătuşi ale sale şi că nici nu se gândea să se căsătorească cu Jim Dougherty fără ca Ida să fie de faţă. „De fapt, o să mă întorc pur şi simplu la orfelinat", a spus aceasta, după cum povesteşte una dintre rudele Idei Bolender. „Ce mai contează? Am mai fost nefericită şi până acum şi pot fi şi de acum înainte. O să fac faţă". Într-adevăr, odată cu trecerea anilor, se părea că Norma Jeane semăna din ce în ce mai mult cu Ida – o tânără îndărătnică şi hotărâtă, căreia nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Într-un final, Grace nu avu de ales. I-a zis Normei Jeane să facă ce crede ea de cuviinţă, dar, până să îi spună toate acestea, Norma Jeane o sunase deja pe Ida să o invite la ceremonie, părerea lui Grace fiind deci inutilă.

Norma Jeane îi invită nu doar pe Ida şi pe Wayne Bolender la nuntă, ci şi pe toţi fraţii ei vitregi, inclusiv pe Nancy Jeffrey, care va

povesti: „Îmi amintesc de scările unduitoare din sufragerie şi de noi, care stăteam şi o aşteptam să apară. Ce mireasă frumoasă!”

În momentul în care Ida o văzu pe Norma Jeane într-o rochie brodată, din dantelă, cu mâneci lungi şi cu voal, emoţiile o copleşiră şi începu să plângă. Fata avea doar şaisprezece ani şi prefigura deja femeia extraordinară pe care, într-o zi, lumea o va cunoaşte drept Marilyn Monroe. Avea un zâmbet uimitor şi ochii albastru cobalt. În perioada aceea era brunetă.

Ceremonia trecuse şi Ida tot nu se putea opri din plâns, admirând-o mereu pe Norma Jeane. Faptul că fusese ţinută departe de fiica ei adoptivă atâţia ani şi că multe persoane se aliaseră, în timp, împotriva ei, o consumase foarte mult pe Ida. „Îţi mulţumesc din suflet că ne-ai invitat”, i-a spus ea îmbrăţişând-o strâns. „N-ai idee ce mult înseamnă asta pentru mine. N-ai idee, Norma Jeane”.

Mireasa îi ţinea mâinile Idei într-ale ei şi o privea cu dragoste. „Ziua asta nu putea fi completă fără tine”, îi spuse, plângând şi ea de data aceasta. „Crezi că sunt frumoasă, mătuşă Ida?” o întrebă. Copleşită de emoţii, Ida nu putu decât să dea din cap. Apoi Norma Jeane se duse la Wayne şi îl îmbrăţişa. În timp ce îşi ştergea lacrimile de la ochi, acesta zâmbi şi o întrebă: „Mai ai vreo întrebare pentru mine? Aveai mereu atât de multe întrebări, Norma Jeane”. Toată lumea începu să râdă. „Una singură”, a spus Norma Jeane. „Promiţi că o să mă iubeşti mereu, tati?” Acesta zâmbi. „Promit”, zise el. „Îţi promit din toată inima”. Şi se pare că aşa a şi făcut.

PARTEA A II-A

Perioada de tranziţie

Nebunie?

DUPĂ CĂSĂTORIE, JIM ŞI NORMA JEANE DOUGHERTY s-au mutat, până la urmă, într-o căsuţă cu patru camere din Van Nuys, California. Sărind peste tradiţionala lună de miere, Jim reluă munca la Lockheed, iar Marilyn începu o nouă etapă din viaţa ei – aceea de soţie. Părea că îi place să îşi aranjeze casă, să hotărască ce mobilier sărăcăcios să îşi cumpere. Jim o lăsase să hotărască o mare parte din aceste lucruri. Fiecare articol din casă era atent selectat: paharele, tacâmurile, chiar şi preşul din faţa uşii. Îi plăcea la nebunie să pună la punct, pentru prima dată, o casă a ei. Avea grijă să fie întotdeauna

proaspăt spălată şi frumos îmbrăcată la întoarcerea soţului ei acasă la cină. Dorea să îl facă să se simtă special şi voia ca şi el să o vadă aşa.

Jim va spune mai târziu că era convins că Norma Jeane era virgină atunci când s-au căsătorit. Desigur că acest lucru este normal. Pentru a susţine şi mai mult acest fapt deja evident, acesta va mai spune despre ea că era extrem de neexperimentată – a trebuit să o înveţe chiar şi cum să folosească diafragma –, dar, odată ce a înţeles cum stau lucrurile, îi plăcu foarte mult să facă sex. „Totul era atât de natural, ca micul dejun dimineaţa", şi-a amintit el. „Niciodată nu am avut probleme la capitolul acesta". De-a lungul anilor, Jim avea să fie destul de indiscret cu privire la momentele intime ale cuplului lor. „Niciodată nu mai întâlnisem o fată care să se bucure atât de mult de un contact sexual", îşi mai aminti acesta. „De fiecare dată când făceam dragoste era o bucurie totală". El mai povesti că făcuseră dragoste şi în aer liber, în locuri publice, la adăpost de privirile celorlalţi. Se pare însă că aceste amintiri nu trebuie luate chiar aşa cum le-a povestit Jim, pentru că tot el susţinuse şi lucruri total opuse despre Norma Jeane.

„Jim mi-a spus, în particular, că Norma Jeane şi-a petrecut o mare parte din începutul căsniciei lor încuiată în baie", povesteşte Martin Evans, prieten cu Jim în perioada în care acesta era căsătorit cu Norma Jeane. „Aceasta avea cărţi şi manuale despre sex pe care le primise de la Grace Goddard, dar se pare că nu aveau niciun efect. Era speriată. Din câte am aflat, se pare că o întrebase pe Grace dacă era posibil să nu facă niciodată sex cu Jim. Nu puteau fi oare doar prieteni? se întreba ea. Nu era deloc dornică să facă sex cu el şi, să fiu sincer, nu cred că au avut niciodată o viaţă sexuală prea bună – în ciuda afirmaţiilor ulterioare ale lui Jim".

Dacă stăm să ne gândim mai bine, comentariile lui Jim Dougherty despre viaţa sexuală cu Norma Jeane au fost făcute la mulţi ani după ce ea devenise renumita Marilyn Monroe. De fapt, au fost făcute la zece ani după moartea ei. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, un bărbat se căsătoreşte cu o fată, care, după divorţ, va deveni unul dintre cele mai mari sex-simboluri din toate timpurile, o personalitate emblematică. Atunci când a fost întrebat dacă a satisfăcut-o din punct de vedere sexual, ar fi putut oare spune nu?

Biograful lui Marilyn Monroe, James Haspiel, care a cunoscut-o

în 1954 şi i-a rămas în preajmă până la moartea ei, în 1962, are o viziune interesantă asupra acestui subiect, făcând următoarea observaţie: „Se poate spune că mariajul lui Jim Dougherty cu Marilyn Monroe a fost cel mai important lucru pe care acesta l-a făcut toată viaţa lui. Vreau să spun că un bărbat poate avea în viaţă mari succese pe plan profesional, dar cine poate egala în vreun fel succesul unei căsătorii cu Marilyn Monroe? Căsătoria asta îl va duce prin toată lumea, la tot felul de emisiuni de televiziune în care a vorbit despre Marilyn şi îl va face faimos ca prim soţ al acesteia. Însă, pe de altă parte, toţi cei care au făcut parte din viaţa ei – şi despre care s-a ştiut că au făcut parte din ea – au devenit celebri. Dougherty a jucat un rol într-o poveste clasică şi a profitat de el, aşa cum, probabil, şi trebuia să facă. Şi, cine ştie, poate chiar astea sunt lucrurile pe care şi le aminteşte despre ea".

Iată părerea lui Marilyn cu privire la viaţa lor: „Efectul pe care l-a avut prima căsătorie asupra mea a fost să îmi sporească lipsa de interes faţă de sex".

Este normal ca Norma Jeane să fi fost îngrijorată din pricina vieţii ei sexuale alături de Jim. Până la urmă, adevărul este că circumstanţele o forţaseră să îşi dăruiască virginitatea unui bărbat pe care de-abia îl cunoştea, şi toate acestea ca să nu meargă la orfelinat. Situaţia era departe de a fi ideală pentru o tânără care trecuse deja prin prea multe situaţii traumatizante. De fapt, Norma Jeane începuse să inventeze tot felul de soluţii pentru a evita să facă dragoste cu soţul ei. Jim avea să spună mai târziu că era conştient de faptul că multe, dacă nu chiar toate durerile ei de cap fantomă, crampele sau dieta dezordonată erau încercări de a se eschiva în faţa obligaţiilor sale conjugale. În marea majoritate a cazurilor, acesta a avut răbdare cu ea. Într-o noapte însă, a fost insistent. I-a spus că va face un duş rapid şi după aceea vor merge în dormitor ca să facă dragoste. După terminarea duşului, Jim ieşi din baie, imaginându-şi că o va găsi pe Marilyn în pat, aşteptându-l. Însă nu o găsi. Marilyn dispăruse.

După ce o căută repede prin casă, se gândi că Marilyn şi-a pus rapid haina pe ea şi a fugit pe uşa de la intrare. Era o seară liniştită, dar, având în vedere că nu era îmbrăcată decât în cămaşa de noapte, Jim se gândi că nu ar fi putut ieşi afară aşa.

Jim se aşeză în faţa geamului şi stătu acolo mai bine de o oră. Apoi, zări pe strada întunecată şi pustie o siluetă albă. Era soţia lui, doar în cămaşa de noapte, îndreptându-se în viteză – aproape alergând – spre casă. Jim se întoarse repede în dormitor şi se prefăcu că doarme. Într-un minut, Norma Jeane intră pe uşa principală şi sări în pat lângă soţul ei, strângându-l în braţe cu disperare.

„Mă urmăreşte un bărbat", şopti ea.

„Poftim?"

Norma Jeane i-a spus din nou că un bărbat o urmăreşte. Îi explică faptul că a trebuit pur şi simplu să iasă din casă şi, pe când se îndepărta, a observat că cineva o urmărea. Jim a spus că nu era de mirare că o urmărise, având în vedere că era îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte. „Poate credea că nu eşti în toate minţile", îşi dădu el cu părerea.

Foarte agitată, Norma Jeane începu să îi explice că bărbatul pe care îl văzuse era neobişnuit de rapid. La un moment dat era sus într-un copac, apoi într-o casă întunecată… mai târziu într-o maşină parcată. După părerea lui Jim, bărbatul fie avea puteri supraomeneşti, fie era un produs al imaginaţiei soţiei sale. Apoi, aceasta îi ceru lui Jim să îl caute pe urmăritor pe la ei prin casă. El dispăru un moment, apoi se întoarse spunându-i că l-a căutat. Bineînţeles, nu o făcuse.

Se întoarse spre Norma Jeane, care, acum, tremura şi mai tare. „Vezi? Ţi-am spus, nu e nimeni aici", i-a spus el foarte calm. Din ce le va povesti mai apoi prietenilor, aceasta era prima oară când o văzuse pe tânăra sa soţie având mai mult decât o simplă stare de nesiguranţă. Începu să se teamă că va avea aceeaşi soartă nefericită ca mama ei.

„Dar chiar mă urmărea", îi răspunse ea.

Dougherty scoase un oftat. „Haide, Norma Jeane", a spus el. „Tipul ăsta nu putea fi chiar peste tot. Nu vezi că e o nebunie?"

Ultimul cuvânt al lui Jim, „nebunie", rămase în aer şi agitaţia şi neliniştea din ochii tinerei se stinseră uşor. Se întinse în linişte, cu privirea acum goală şi distantă.

Planul inteligent al lui Gladys

Norma Jeane şi Jim nu mai discutară niciodată despre incidentul cu urmărirea. A fost pur şi simplu dat la o parte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. În celelalte privinţe, în 1943, mariajul părea că decurge

destul de bine. Însă aveau să mai apară câteva semne îngrijorătoare. De exemplu, Norma Jeane insista să îi spună lui Jim „tati”. Martin Evans, care era prieten cu Jim în acea perioadă, își amintește: „Mi-a spus că nu îi plăcea asta. Era îngrijorat, gândindu-se că dacă fata nu știe cine îi era tatăl adevărat, acest lucru s-ar fi putut transforma într-o problemă. Mi-a spus: «Nu vreau să se gândească la mine ca la un tată. Eu sunt soțul ei.» Jim mi-a mai spus că Norma Jeane îl amenințase că, dacă s-ar întâmpla ceva cu căsnicia lor, ea și-ar face rău singură. «O să sar de pe pod, tati», spunea ea și nu părea deloc că glumește. Jim chiar o credea în stare să facă asta. Era extrem de nesigură, dar treaba cu «tati» îl deranja în continuare cel mai tare. Avea senzația că, dacă ar fi corectat-o sau ar fi pedepsit-o, Norma Jeane nu s-ar mai fi oprit din plâns. Mi se pare că, în preajma ei, se simțea mereu pe teren alunecos”.

În această perioadă, mama Normei Jeane, Gladys Baker, era tot internată în sanatoriu. Viața acesteia în spitalul de boli nervoase din San José era, din multe puncte de vedere, o viață ireală. Era într-o continuă stare de halucinație.1 își dorea cu disperare să iasă de acolo și epuizase deja toate ideile salvatoare, apelând chiar și la fiica ei, Berniece, pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Însă Gladys părea că este totuși conștientă de crudul adevăr: nimeni nu o voia. Dar, în loc să se obișnuiască cu acest gând, își imagina în permanență cum ar fi să trăiască din nou alături de fiica ei, Norma Jeane, și chiar alături de tatăl acesteia. Și a găsit o manieră inteligentă de a-și manifesta această dorință. A hotărât că eliberarea din sanatoriu depinde de un bărbat din trecutul ei.

În această perioadă, Grace Goddard se mutase deja la Chicago. În timpul unei vizite scurte în California, aceasta se hotărî să meargă să o vadă pe Gladys Baker în sanatoriul din San José și apoi să își viziteze prietena, Ethel Dougherty, în Los Angeles. În dimineața în care a fost la sanatoriu, Gladys i-a spus că are niște veşti uimitoare. I-a dezvăluit că Charles Stanley Gifford – bărbatul cu care începuse să se vadă înainte de a divorța de Edward Mortenson – e tatăl Normei Jeane. Desigur, din câte știm, Gladys îi spusese lui Gifford că Norma Jeane este copilul lui, imediat după ce a rămas însărcinată, cu șaptesprezece ani în urmă, dar acesta a refuzat să o creadă. Grace nu a fost deloc surprinsă de ceea ce îi dezvăluise Gladys. Cele două femei discutaseră și în trecut despre

Gifford şi Grace avea bănuielile ei cu privire la această poveste, însă acum era prima dată când Gladys i le confirma.

Ce se petrecea oare în mintea lui Gladys? De ce îi spusese toate lucrurile acestea? Nu este exclus ca Gladys să îi fi povestit lui Grace în speranţa că aceasta îi va spune Normei Jeane şi că Norma Jeane îl va căuta pe Gifford şi îi va spune că este tatăl ei. Povestea urma, la modul ideal, cam aşa: Gifford avea să recunoască că fata aceea frumoasă este fiica lui şi se hotăra să înceapă o viaţă nouă alături de ea. Odată ce tatăl şi fiica aveau să se cunoască, în sfârşit, care mai era elementul lipsă din această ecuaţie? Bineînţeles, Gladys, mama. Într-adevăr, se pare că Gladys găsise posibilitatea implicării unei persoane la care nu mai apelase până acum – Charles Stanley Gifford – şi care trebuia să o scoată din sanatoriu.

După ce plecă de la Gladys, Grace nu ştia cum să procedeze cu noile veşti primite. Oare trebuia să îi spună Normei Jeane? Fata era, în sfârşit, fericită. Ce impact vor avea oare aceste veşti asupra ei? Oare era mai bine să nu mai spună

Note:

1 într-o scrisoare nedatată de la Grace Goddard, aceasta spune clar faptul că Gladys avea probleme mintale grave.

„Crede că a fost internată în spital pentru că votase cu mulţi ani înainte cu partidul socialist", scria Grace. „Doarme cu capul în partea cealaltă a patului ca să nu vadă pozele cu Marilyn – o deranjează… Şi-ar fi dorit să nu fi avut nicio experienţă sexuală, pentru a se apropia mai mult de modelul Mântuitorului". nimănui? Se afla într-un real impas. Se hotărî atunci să discute cu prietena ei apropiată, Ethel, mama lui Jim Dougherty şi soacra lui Marilyn.

Ethel era sigură că Norma Jeane avea nevoie de acea informaţie. „Merită să ştie adevărul", a spus ea. „Dar dacă nu e ăsta adevărul?" se întreba Grace. „Oare putem avea încredere în spusele lui Gladys? Şi cum o să fie Norma Jeane afectată de toate astea?" Ethel era convinsă că Norma Jeane trebuie să afle veştile date de Gladys, fie că erau sau nu adevărate. „Ar trebui să îi spui chiar tu", i-a spus Grace lui Ethel. „Chiar cred că ar trebui să afle asta de la un membru al familiei".

Cum era de aşteptat, Norma Jeane a fost foarte surprinsă când Ethel i-a spus că tatăl ei era un bărbat pe nume Charles Stanley Gifford.

„Sentimentele ei erau foarte confuze, din câte îmi amintesc”, a spus Martin Evans, din ce îşi amintea că îi povestise Jim Dougherty. „Îi era teamă să îl contacteze, dar ştia că trebuia să facă asta”.

Pe 1 februarie 1943, Norma Jeane i-a scris lui Grace Goddard, spunându-i că era nerăbdătoare să îl cunoască pe Gifford. Toată viaţa visase să îşi cunoască tatăl şi acum era sigură că şi el îşi dorea să o cunoască. După ceva căutări, dădu de doi foşti angajaţi de la Consolidated Studios care îl cunoscuseră pe Gifford şi care aveau numărul lui de telefon. Apoi, într-o seară, având-u-i lângă ea pe Jim şi pe mama lui, Ethel, Norma Jeane îl sună.

„Sunt Norma Jeane”, a spus ea cu o voce tremurată. „Sunt fiica lui Gladys Baker”. Peste câteva secunde, lăsă receptorul din mână. „Mi-a închis”, a spus ea şi începu să plângă. Jim încercă să o consoleze, dar fără folos.

„Jim mi-a povestit că a fost o mare lovitură pentru ea”, a spus Martin Evans. „O mare lovitură”.

Astăzi, Charles Stanley Gifford-jr., în vârstă de optzeci şi cinci de ani, refuză să creadă povestea asta. „Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva”, insistă el. „Pare ceva fictiv – ceva inventat de ea [Marilyn Monroe]. A inventat o mulţime de poveşti despre viaţa ei. De fapt, eu cred că le-a spus celorlalţi că îl va suna şi chiar a sunat pe cineva, dar nu pe tatăl meu. Tata nu i-ar fi închis niciodată telefonul lân nas. Şi-ar fi dorit să o cunoască mai bine şi să afle ce fac ea şi Gladys. Cred că pur şi simplu a format un număr de telefon… şi după aceea a inventat toate stea, având-u-i pe ceilalţi martori”.

„A fost foarte dezamăgită”, povesteşte Jim Dougherty – care fusese de faţă când Marilyn a dat acel telefon. „Gifford a ratat şansa de a-i fi tată. Bineînţeles că, după ce a făcut, nu merita să îl respect. Am fost mai atent decât de obicei cu Norma Jeane şi, până la urmă, i-a trecut. Dar a fost o poveste tristă”.

Probleme în paradis

Jim şi Norma Jeane Dougherty au fost conştienţi încă de la început că nu aveau o căsnicie bazată pe dragoste şi, fără îndoială, acesta a fost motivul pentru care cei doi au hotărât să nu aibă copii. De fapt, Norma Jeane se temea foarte tare să fie mamă. Avea numai şaptesprezece ani şi era, după cum a mărturisit chiar ea mai târziu,

„îngrozită de posibilitatea de a rămâne însărcinată. Femeile din familia mea nu s-au priceput niciodată să își crească copiii cum trebuie”. Mai târziu, va spune că îi era teamă și că mariajul ei se va sfârși la un moment dat, că Jim va pleca și că „în urma lui va rămâne o fetiță într-o rochiță albastră și o bluză albă care va locui în casa unei «mătuși», unde va spăla mereu vasele și va fi ultima la rând să facă baie sâmbătă seara”.

În primăvara lui 1943, Jim Dougherty se va înscrie în Marina Comercială și, în scurt timp, va fi trimis pe Insula Cătălina, la o distanță destul de mică de Los Angeles. Astfel, cei doi își vor permite să achiziționeze un apartament pe insulă. Căsătoria lor însă nu mergea bine încă înainte de a ajunge pe insulă. Norma Jeane avea să fie foarte plăcută de cei de acolo, cu costumele ei de baie minuscule și cu zâmbetul ei larg – și lui nu-i plăcea deloc asta. Tot aici, Norma Jeane începu să consume și ceva alcool – dar nu mult – și Jim era deranjat și de acest lucru, pentru că se gândea că i se putea înceţoșa gândirea și putea fi tentată să îl înșele. Însă nu ar fi trebuit să își facă griji din cauza aceasta. „Eram fidelă pentru că sexul nu mă interesa deloc”, va explica ea mai târziu.

Este foarte interesant faptul că Norma Jeane avea să îi povestească surorii ei, Berniece, într-o scrisoare de trei pagini, o excursie făcută alături de mama ei pe Insula Cătălina (este evident faptul că excursia avusese loc înainte ca Gladys să intre în sanatoriu). Ca răspuns la prima scrisoare primită de la Berniece, Norma Jeane îi va scrie acesteia:

„Nu ai idee cât de mult semeni cu mama… Mătușa Ana [Lower] mi-a spus că de abia semănăm una cu alta și că tu semeni mult mai mult cu mama decât mine. Eu am ochii, fruntea și părul (sic) mamei, dar, în rest, semăn cu tatăl meu. Nu știu dacă ai auzit până acum de Insula Cătălina… mama m-a adus aici într-o vară când aveam vreo șapte ani. Țin minte că ne-am dus la cazino la o petrecere. Bineînțeles că eu nu am dansat, dar m-a lăsat să stau pe margine și să mă uit la ea, deși era mult peste ora mea de culcare… Și uite că acum am fost cu Jimmie la o mare petrecere organizată de Marină. A fost foarte interesant să mă văd dansând pe același ring de dans ca acum zece ani”.

Continuă scrisoarea întrebând-o dacă nu putea veni împreună cu soţul ei, Paris, în California, şi chiar o sfătui unde-şi putea acesta depune candidatura pentru a obţine o slujbă în armată: „la Marină… de unde poate pleca oricând onorabil şi unde poate face aproape tot ce doreşte".

Îşi încheie scrisoarea astfel: „Sper că o să îmi scrii şi o să îmi spui totul despre tine… Cu mult drag, Norma Jeane. P.S. Îţi mulţumesc din nou pentru fotografie. Toată lumea mă întreabă: «Cine e cuplul acela frumos?» Şi eu le explic, bineînţeles cu mândrie, că sunt sora mea împreună cu soţul ei".

După un an, Jim s-a transferat la Western Pacific. În ciuda problemelor existente în relaţia lor, i-a fost foarte greu să îşi ia la revedere în ziua în care a plecat din San Pedro, California. Norma Jeane încerca să fie puternică în faţa acestui nou „abandon" din viaţa ei. Se mută din nou cu părinţii lui Jim, aşteptând veşti de la soţul ei.

În această perioadă, Norma Jeane Dougherty se angaja pentru prima dată, la Radioplane. Compania se găsea în Burbank şi producea avioane teleghidate, folosite drept ţinte în antrenamentele pentru război. Ea se ocupa de vopsirea părţilor componente ale avioanelor. „Nu era o sarcină prea uşoară", spune Anna DeCarlo, a cărei mamă a lucrat la Radioplane în aceeaşi perioadă. „Programul de muncă era foarte lung, uneori chiar douăsprezece ore pe zi. Vopseaua avea un miros foarte puternic. Îi intra în păr şi în piele şi era imposibil de scos. Întârzia deseori la lucru. De fapt, toată lumea ştia că Norma Jeane întârzie mereu, oriunde s-ar duce. Dar ceilalţi angajaţi o simpatizau foarte tare. Era o persoană foarte apropiată şi cu toţii ştiau că pot să apeleze la ea atunci când aveau probleme".

Jim era plecat mai tot timpul şi, de aceea, Norma Jeane nu avea cum să nu se simtă singură. Spre finele lui octombrie 1944, se hotărî să ia toţi banii pe care-i câştigase la Radioplane şi să plece cu trenul să-şi viziteze pentru prima dată sora, care, acum în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, se mutase în Detroit. Apoi Norma Jeane dorea să o viziteze şi pe Grace Goddard, la Chicago. Normei Jeane nu îi venea să creadă că urma să îşi vadă sora. Aşteptase atât de mult momentul acesta şi iată că, în sfârşit, el sosise.

Când a ajuns la Detroit, Norma Jeane a fost întâmpinată de

Berniece, împreună cu fiica ei, Mona Rae şi cu soţul său, Paris. Venise la gară chiar şi sora lui Paris, Niobe.

„Norma Jeane îmi spusese în ultima ei scrisoare cum şi în ce culoare va fi îmbrăcată, ca să o recunoaştem", şi-a amintit Berniece. „M-am dus împreună cu Paris şi Niobe până aproape de linii aşteptând oprirea trenului. Mă întrebam care dintre noi o va recunoaşte primul sau dacă era posibil pur şi simplu să nu o vedem. Ei bine, nu aveam cum să nu o observăm! Toţi pasagerii care coborau din tren arătau atât de obişnuit şi, deodată, apăru o fată înaltă, superbă.1 Am strigat-o cu toţii odată. Niciun alt pasager nu mai arăta ca ea: era înaltă, atât de frumoasă şi de proaspătă, îmbrăcată în hainele pe care ni le descrisese, adică Un costum din lână albastru-cobalt şi o pălărie în formă de inimă".

Nu este un lucru surprinzător faptul că vizita a fost plăcută. Cele două surori au apucat să se cunoască mai bine şi au povestit foarte multe lucruri despre familia din care făceau parte, uitându-se la poze şi încercând să pună cap la cap poveştile pe care le auziseră despre rudele lor.

Note:

1 Norma Jeane avea o înălţime de 1, 65 m.

În timp ce priveau pozele din tinereţea lui Gladys, care era atât de frumoasă în vremurile acelea, Berniece a întrebat cum arată acum. Norma Jeane i-a spus că era „în continuare destul de drăguţă", dar că nu mai zâmbea deloc şi că pentru ea devenise „o străină". „O parte din mine îşi doreşte să-i fie alături", a spus Norma Jeane, „însă o parte din mine se teme de ea".

Au mai vorbit şi despre tatăl lui Berniece, Jasper, bărbatul care o luase pe ea şi pe fratele ei de la Gladys demult de tot şi care îi crescuse apoi împreună cu noua sa soţie. Berniece recunoscu faptul că nu era foarte apropiată de tatăl ei şi că acesta avea o problemă cu băutura. I-a mai spus Normei Jeane că o iubeşte foarte mult pe mama ei vitregă – femeia care o crescuse, în locul lui Gladys.

Vizita aceasta plăcută a fost brusc întreruptă când Norma Jeane a aflat că soţul ei venise în mod neaşteptat acasă în permisie. Plecă repede la Chicago pentru a se întâlni cu Grace înainte de a se întoarce acasă, la Van Nuys. Trebuie menţionat faptul că, în tot acest timp,

Norma Jeane îi trimitea bani „mătuşii Grace”, deoarece, se pare, Grace şi Die aveau probleme financiare. Nici Norma Jeane nu câştiga cine ştie ce, dar găsise o modalitate de a fi generoasă faţă de o persoană care o iubise foarte mult în toţi aceşti ani. Merită menţionat şi faptul că părea că a iertat-o pe Grace deşi aceasta o abandonase, mutându-se împreună cu noua ei familie în Virginia. Probabil că, până la această vârstă, Norma Jeane îşi dăduse seama că viaţa este foarte complexă şi nu toată lumea obţine ce îşi doreşte – iar iertarea este soluţia optimă pentru un om care îşi doreşte să ducă o viaţă normală.

La întoarcerea în California, viaţa Normei Jeane avea să se schimbe într-o fracţiune de secundă, într-un fel în care nimeni nu şi-ar fi putut imagina vreodată.

Succes peste noapte

La finele anului 1944, când Norma Jeane s-a întors la lucru după mica ei vacanţă, o unitate militară care făcea un film despre armată a chemat câteva femei care lucrau acolo să pozeze. Fotografiile au apărut într-o revistă guvernamentală numită Yank. Norma Jeane nu era sigură că se va descurca, însă ştia cu siguranţă că doreşte să încerce. Grace Goddard îi spusese de multe ori că e frumoasă şi că, într-o bună zi, o să se lanseze in show business. Desigur, aici nu era tocmai show business, dar cu siguranţă era ceva palpitant. În ziua în care fotografii, printre care şi un bărbat pe nume David Conover, au venit să o fotografieze în hainele de lucru – adică o salopetă maronie şi o bluză verde – Norma Jeane a fost mai mult decât încântată. I-a fost foarte uşor. Nu a avut deloc emoţii. Viitorul unui om se poate schimba într-o clipă şi acea schimbare s-a declanşat în momentul în care Conover a făcut prima poză voluptuoasei şi în acelaşi timp castei Norma Jeane. Din acel moment, viaţa i s-a schimbat. „În momentul în care fotograful acela i-a făcut prima poză, viitorul nostru a fost pus în pericol”, a spus odată Jim Dougherty. „Numai că eu nu ştiam asta atunci”.

Când se vorbeşte de ascensiunea rapidă a anumitor celebrităţi din show business, se foloseşte adesea expresia „succes peste noapte”. Deseori, acesta este doar o figură de stil. Însă, în cazul Normei Jeane Mortensen – care avea să devină curând Marilyn Monroe – chiar aşa s-a întâmplat. Povestea aceasta a fost istorisită de nenumărate ori şi nu e greu de imaginat că Norma Jeane a fost rapid preciată de fotografi,

devenind foarte curând un model solicitat. Desigur, de-a ringul anilor, s-au făcut multe speculaţii şi unele persoane chiar au declarat că aceasta întreţinuse raporturi sexuale cu fotografii pentru ca aceştia să o favori-leze. Însă motivaţia fotografilor care au declarat mai târziu că se întâmplase ceva între ei şi Marilyn a fost întotdeauna suspectă. Nimeni nu a susţinut astfel de lucruri până când ea nu a devenit celebră. După aceea, era o mare realizare să te poţi lăuda că prin patul tău a trecut un sex-simbol de calibrul ei. Însă, luate yna câte una, aceste poveşti – şi chiar cărţi! – inventate de fotografi nu stau în picioare pentru că nu sunt consecvente atunci când vine vorba de detalii. Din partea ei, Marilyn a lăsat întotdeauna impresia că nu a fost interesată de sex în acei ani. Nu se ştie. Poate că a aplicat pur şi simplu o strategie de relaţii publice – pe care a susţinut-o însă foarte bine. Persoanele care au cunoscut-o bine spun că ar fi foarte surprinse să descopere că aceasta se culcase cu acei fotografi pentru a avansa rapid în acest domeniu. Până la urmă, era destul de frumoasă ca să reuşească pe cont propriu. De fapt, va avea destul de mult succes pentru a se înscrie într-o agenţie de fotomodele care o va trimite la numeroase interviuri. În primăvara anului 1946, apăruse deja pe mai mult de treizeci de coperte de revistă.

În afară de rapiditatea cu care a venit succesul, a mai fost fascinant faptul că a înţeles foarte repede, încă de la primele şedinţe foto, ce înseamnă o carieră de model. Era foarte interesată de întregul proces şi, de asemenea, extrem de itică cu propriul ei aspect. De exemplu, îi punea lui David Conover tot felul e întrebări despre lumină, despre tipurile de lentile de la aparatele de foto-afiat, despre cum le determina pe modele să fie cât mai expresive. După şedin-le foto se întâlnea cu acesta şi analiza fiecare fotografie în parte, cu o atenţie emnă de un model profesionist. Voia să ştie ce se întâmplă dacă nu era de acord una dintre fotografii. Dacă fotografia nu se ridica la standardele înalte dorite e ea, era respinsă. Ca să fie mulţumită, fiecare imagine trebuia să fie perfectă.

Poate că nu ar trebui să ne surprindă atât de mult faptul că Norma Jeane avea intuiţie atât de bună cu privire la felul cum era prezentată în fotografii. Se ştie ea încercase să câştige admiraţia celorlalţi, încă de la o vârstă fragedă. Poate, dacă Ida ar fi iubit-o destul

de mult, ar fi lăsat-o să îi spună mamă. Poate că, dacă ar fi fost destul de cuminte, ar fi vrut-o şi Gladys. Poate că, dacă ar fi fost estul de frumoasă, Grace ar fi apreciat-o mai mult. Întregul concept cu privire felul în care era percepută de ceilalţi s-a situat întotdeauna pe un plan principal viaţa Normei Jeane, fiind alimentat de nesiguranţa pe care o simţea. Ani de de îi analizase pe ceilalţi, pe toţi cei pe care îi cunoscuse, pentru a vedea ce ce-au aceştia pentru a fi acceptaţi de către ceilalţi. La fel îi analizase şi pe cei în revistele despre cinematografie, pentru a vedea de ce erau atât de speciali. Acum, la vârsta de optsprezece ani, avea posibilitatea să facă un pas înapoi şi să te privească din exterior, ca şi când ar fi fost o altă fiinţă. Făcea artă fără să îşi dea seama, comunicând prin intermediul fotografiilor sale sentimente umane.

În aceeaşi perioadă, în care se contura cariera de model a Normei Jeane, Jim, Dougherty era la datorie, peste ocean şi ar fi preferat să ştie că soţia lui era singură acasă, aşteptându-l să se întoarcă. De fapt, acesta i-a şi scris o scrisoare în care îi spunea că activitatea de model este o bună ocupaţie temporară, dar, imediat ce se va întoarce de peste ocean, îşi doreşte ca ea să rămână însărcinată şi să aibă o familie. „Va trebui să te aşezi la casa ta. Nu poţi avea decât o singură carieră şi o femeie nu poate fi în două locuri în acelaşi timp”. Era interesant faptul că, acum, când găsise şi ea o ocupaţie care îi plăcea, el se hotărâse deodată că doreşte să aibă un copil.

Mama lui Jim, Ethel, care fusese întotdeauna un aliat al Normei Jeane, nu era nici ea de acord cu noua carieră a nurorii. Ea îl ţinea pe fiul ei la curent cu activităţile Normei Jeane (prezentându-le într-un fel care probabil părea mult mai suspect decât în realitate) şi, în acelaşi timp, încerca să o convingă pe Norma Jeane că lucrurile pe care le face sunt neindicate şi îi pot ameninţa căsătoria. Reacţia Normei Jeane fu aceea de a se muta din casa familiei Dougherty în apartamentul mătuşii Ana Lower. Acum, mai mult ca oricând, avea posibilitatea să îşi dovedească faptul că era fata puternică şi încrezătoare pe care încercase să o modeleze Ida Bolender. Ştia ce avea de făcut şi asta avea să facă. Atunci când Jim se întoarse în permisie, în primăvara anului 1945, avea să observe că nu mai era centrul universului Normei Jeane. Aceasta era acum ocupată. Nu avea nevoie de el. Poate că încă îl mai iubea, dar nu mai simţea că are nevoie de el ca să supravieţuiască.

Relaţia dintre ei se schimbase şi lui Jim nu îi plăcea deloc noua ipostază.

Gladys este externată

Gladys Baker făcuse tot posibilul să iasă din Spitalul de stat Agnews, din San José. Şi iată că, în sfârşit, în luna august a anului 1945, medicii hotărâră că aceasta putea fi externată, cu condiţia să locuiască timp de un an la mătuşa ei, Dora Graham, din Oregon. Când află de externarea mamei ei, Norma Jeane nu ştiu ce să creadă. Ştia că Gladys nu era sănătoasă. Puţinele vizite pe care i le făcuse – una la spital şi una la masă, cu mătuşa Ana – nu decurseseră prea bine. Berniece era însă mult mai entuziasmată cu privire la faptul că Gladys urma să-şi reia traiul de dinainte de a fi internată. Corela acest fapt cu vestea că războiul luase sfârşit în luna aceea şi vorbea despre externarea lui Gladys ca despre „miracolul ei personal". Desigur că Berniece nu o cunoştea deloc pe Gladys. Visase ani de zile să o întâlnească şi spera să poată avea o relaţie fericită cu aceasta. Norma Jeane, care trecuse deja prin câteva experienţe tulburătoare alături de ea, era mult mai realistă.

Imediat după externare, Gladys se îngropa aproape complet în Ştiinţa Creştină, la recomandarea mătuşii Ana, practicantă a acestei religii. Adepţii Ştiinţei Creştine cred că rugăciunea vindecă orice boală, de natură spirituală sau fizică. Activitatea acestei secte este controversată şi a fost privită cu suspiciune încă de la înfiinţarea ei, în 1908, sub îndrumarea lui Mary Baker Eddy. Ana îi dădu i câteva cărţi despre credinţă şi Gladys nu se mai putea opri din citit. Părea că acesta era singurul lucru de care era cu adevărat interesată.

Nu era foarte ciudat faptul că Gladys era fascinată de această doctrină. Până la urmă, trăise ani întregi ştiind că, în ciuda tuturor eforturilor, nici doctorii, nici prietenii şi nici chiar mama ei nu o puteau ajuta. Probabil că acum se gândea că, dacă se implică în citirea acestor cărţi, va descoperi un secret care o va face.

În sfârşit, fericită.

Tot în această perioadă, Gladys începu să poarte o uniformă albă, şosete albe I şi pantofi albi, ca şi cum ar fi fost asistentă medicală. Nu avea să explice niciodată motivul pentru care umbla îmbrăcată astfel. Poate că, în urma şederii la sanatoriu, rămăsese cu impresia că asistentele medicale duceau o viaţă bună. Până la urmă, erau libere să

părăsească sanatoriul la sfârşitul zilei şi puteau fi alături de cei dragi, în timp ce pacienţii rămâneau înăuntru. Sau poate că, pur şi simplu, le vedea pe asistente ca pe nişte femei puternice, care îşi cunoşteau drepturile – aşa cum ea nu fusese niciodată. Imediat ce ieşi din spital, se ocupă temporar de îngrijirea bolnavilor. Norma Jeane era îngrijorată de faptul că mama ei avea dreptul să îngrijească alţi oameni. Alte persoane, precum Dora, sperau că Gladys chiar va deveni asistentă medicală, acum, că era, în sfârşit, liberă.

Rugămintea lui Gladys pentru Norma Jeane în decembrie 1945, Jim Dougherty se întoarse din voiaj ca să petreacărbătoarea Crăciunului alături de familie. Fusese plecat optsprezece luni. În tot cest timp, era normal ca lucrurile dintre el şi Norma Jeane să se schimbe şi Jim a conştient de acest lucru încă din momentul în care fusese întâmpinat la gară. Întârziat o oră", şi-a amintit el. „Mi-a spus că avusese de lucru ca model, scuză re nu m-a mulţumit deloc. M-a îmbrăţişat şi m-a sărutat, însă toate gesturile erau oarecum distante. Am fost liber două săptămâni, după care m-am întors datorie, pe coasta Californiei. În aceste două săptămâni nu cred că am stat ai mult de trei sau patru nopţi împreună. Era foarte ocupată cu toate contractele care le avea pentru a poza ca model şi câştiga destul de bine. A fost prima ră când mi-am dat seama că soţia mea e o persoană ambiţioasă". Căsătoria Normei Jeane încă nu se încheiase. Încă mai spera că, într-o zi, Jim i va schimba total părerea. „Da, da, da", îi spunea el în vis. „Acum înţeleg. Şi a, sunt de acord cu cariera ta!" Poate că şi atunci când i-a arătat ultimele tografii făcute de renumitul fotograf André de Dienes, spera să audă aceste vinte. Îşi dorea ca lui Jim să îi placă aceste fotografii – ştia că sunt foarte line – şi credea că poate aşa va reuşi să îl convingă că şi-a găsit chemarea. I-a ai arătat şi câteva dintre numeroasele coperte pe care apăruse recent. Păstra album cu decupaje şi i-l va arăta şi pe acesta, dând pagină cu pagină şi explindu-i unde a fost făcută fiecare fotografie şi cu ce scop. Norma Jeane pozase era şi pentru câteva modele de costume de baie şi era conştientă de faptul că

Jim nu era încântat de acest lucru. Până şi ea era impresionată să vadă câte împliniri avea pe plan profesional şi probabil toată lumea era uimită pe câte coperte apăruse într-un timp atât de scurt – cum era

posibil ca tocmai soţul ei să nu fie impresionat de realizările ei? Cum era posibil să îşi dorească să renunţe? De ce nu voia ca ea… să fie fericită?

„Din punctul meu de vedere, observam pur şi simplu cum se transformă într-o persoană complet diferită", îşi va aminti el mai târziu. „Mi-a arătat fotografiile, toate hainele noi pe care şi le luase – ca şi cum mie mi-ar fi păsat de toate astea. Era foarte mândră de reputaţia pe care o avea la Blue Book [agenţia de fotomodele la care era angajată] şi se aştepta ca eu să fiu la fel". Reacţia de indiferenţă a lui Jim nu a fost un semn bun pentru căsnicia lor. Norma Jeane era dezamăgită şi nu înţelegea de ce soţul ei nici măcar nu se preface că se bucură pentru ea.

Jim era de părere că e nevoie să petreacă o perioadă doar cu soţia lui, să discute şi să încerce să rezolve o parte din problemele lor de cuplu – cu alte cuvinte, să o facă să se obişnuiască cu ideea că trebuie să renunţe la carieră. Hotărî să plece împreună în Oregon şi să o viziteze pe Gladys, care locuia împreună cu mătuşa Dora. Norma Jeane căzu de acord, însă nu fără a avea o reţinere. Ştia că trebuie să îşi viziteze mama, dar ştia că avea să regrete, ca de fiecare dată. Probabil că nu era nici prea entuziasmată să petreacă atâtea zile pe drum, doar ea cu soţul ei, ştiind că lucrurile nu merg cum trebuie între ei.

Jim povesti că vizita nu a mers prea bine. „Prima mea întâlnire cu Gladys m-a şocat", îşi va aminti el mai târziu. „Se părea că nu se leagă nimic între noi, că nu putem stabili deloc o relaţie. Mintea îi era cu totul în altă parte". Jim a fost surprins şi de asemănarea dintre Norma Jeane şi mama ei. „Aproape că îmi puteam da seama cum va arăta Norma Jeane când va fi de vârsta aceea. Gladys era o femeie drăguţă. Dacă s-ar fi machiat şi şi-ar fi aranjat părul în vreun fel, ar fi fost superbă".

Gladys stătea dreaptă într-un scaun din răchită şi nu a avut nicio reacţie când, pe uşă, intrară Norma Jeane şi soţul ei. Purta o rochie albă din nailon, şosete şi pantofi albi: „uniforma ei de asistentă medicală". Norma Jeane îngenunche la picioarele mamei ei şi îi luă mâinile într-ale sale, privindu-i ochii goi, încercând să îşi dea seama la ce se gândeşte şi ce impresie îi face întâlnirea cu fiica ei.

„Cum te simţi, mamă? Te bucuri că ai ieşit, în sfârşit, de acolo?" a

întrebat-o Norma Jeane şovăitor. Gladys zâmbi absent.

Îngenuncheată în continuare în faţa mamei sale, Norma Jeane încercă să umple golul, vorbind despre vizita pe care i-o făcuse de curând surorii ei. Berniece. „De-abia aşteaptă să vină să te vadă, mamă", i-a spus lui Gladys. Însă nimic din ceea ce îi spunea Norma Jeane nu părea să o intereseze în vreun fel. „Mamă, te rog", a spus Norma Jeane în căutarea unei expresii pe chipul mamei ei. Gladys îi răspunse la toate acestea printr-o tăcere deplină. Dar, dintr-odată, ladys o apucă strâns de mână pe Norma Jeane, se aplecă spre ea şi îi şopti că opreşte să vină să locuiască cu ea.

Norma Jeane o privi mirată. Nu ştia cum să reacţioneze. Într-adevăr, acesta ra ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat sau pe care şi l-ar fi dorit vreodată, cmai acum, când se pregătea să renunţe la vechiul ei stil de viaţă – la căsăto-e – şi să înceapă o viaţă nouă, o carieră? Gladys reprezenta o răspundere normă pentru ea. Fără îndoială, dacă de-a lungul anilor, cele două s-ar fi ucurat de o relaţie apropiată, ar fi fost mult mai motivată să ia asupra ei această povară. Însă femeia din faţa ei era aproape o necunoscută, o persoană instabilă imprevizibilă. Cu toate acestea, era mama ei. Ochii Normei Jeane s-au umplut de lacrimi. Îşi trase mâinile din cele ale lui Gladys şi se ridică în picioare. „Trebuie a plecăm acum, mamă", îi spuse, luându-şi haina şi aruncându-i lui Jim o privire disperată. „O să-ţi las adresa şi numărul de telefon al mătuşii Ana, ca să ştii cum a dai de mine. Sună-mă oricând vrei". Se aplecă, o sărută pe Gladys pe frunte fi plecă. Avea lacrimi în ochi. Gladys nu a reacţionat în niciun fel. Norma Jeanei Jim au plecat.

Zilele cât a durat drumul de întoarcere în Los Angeles au trecut în liniște. Norma Jeane era foarte îngândurată şi groaznic de nefericită. Excursia nu ecursese deloc aşa cum îşi imaginase Jim. Nu avusese deloc ocazia să discute U Norma Jeane despre grijile pe care şi le făcea cu privire la căsnicia lor şi la oua ei carieră. Însă, când s-au întors la mătuşa Ana, nu a mai putut aştepta.

— Am săturat de treaba asta cu fotomodelele", i-a spus el Normei Jeane, punând iciorul în prag. „Nu mai suport nicio clipă. Uite ce o să se întâmple. Când o a mă întorc, în aprilie, vreau să te găsesc la noi acasă. Şi, până atunci, vreau te obişnuieşti cu ideea că o să renunţi la prostiile astea şi că o să facem copii. Înţeles, Norma Jeane?" Ea dădu

din cap, fără nicio vorbă. Mai târziu îşi vainti că inima îi bătea atât de puternic încât nu închise un ochi toată noaptea, n fotograf îi dăduse odată o cutie de somnifere, în caz că nu putea dormi, dar – a fost frică să le ia.

Jim are parte de o surpriză: Gladys

Primele luni ale lui 1946 au fost foarte aglomerate. Norma Jeane, în vârstă e aproape douăzeci de ani, nu muncise niciodată atât de mult. Toţi fotografii rău uimiţi de cât de bine ieşeau toate pozele şi era clar că nu mai aveau de-a ace cu o începătoare. Ştia la ce să se aştepte încă de la început şi acum rezultatele erau potrivit aşteptărilor. Lucra fără încetare – atât de mult, încât o prietenă de-a ei, Jacquelyn Cooper, se întreba dacă nu cumva Norma Jeane se culcă cu fotografii. „I-am zis că poate avea încredere în mine, pentru că nu o să mai spun nimănui dacă are aventuri cu tipii ăia", şi-a amintit ea. „Mi-a spus: «în niciun caz!» Ce impresie aveam eu despre ea? S-a supărat foarte tare şi s-a simţit jignită de parcă nu aveam dreptul nici măcar să mă gândesc la asta. De fapt, s-a supărat atât de tare, încât nu m-a mai băgat în seamă câteva zile".

„Mi-era scârbă de bărbaţii care credeau că mă pot cumpăra", îşi va aminti Marilyn peste câţiva ani. „Şi erau o mulţime de bărbaţi care credeau asta. Simplul fapt că îi refuzam îi făcea să crească miza".

Muncea foarte mult şi avea încredere într-un singur fotograf, atunci când era deprimată. Va povesti că uneori avea nişte „stări întunecate care veneau de nicăieri". În vremea aceea era ca şi cum „nu aveam răspunsuri pentru nimic".

Aceste comentarii sunt interesante pentru că ne amintesc de bunica ei, Delia, şi de mama ei, Gladys, care numeau aceste stări „depresii". Însă poate că următoarea afirmaţie, teribil de profetică, vorbeşte cel mai bine despre schimbările de dispoziţie ale lui Marilyn din această perioadă: „Da, aveam ceva special şi eram conştientă de asta. Eram genul acela de fată pe care o găsesc moartă în dormitor, cu o cutie de somnifere în mână. Atunci când eşti tânără şi sănătoasă, luni îţi doreşti să te sinucizi şi, pe urmă, marţi eşti cea mai veselă persoană".

În tot acest timp în care Jim era plecat şi Norma Jeane lucra cu diverşi fotografi, avea să se întâmple un lucru care o va schimba total

pe Norma Jeane şi va modifica imaginea pe care o vor cunoaşte generaţiile viitoare de admiratori. Această schimbare va avea loc în februarie 1946. La sugestia impresarei sale, Emmeline Snively, Norma Jeane şi-a îndreptat mai întâi părul, apoi a renunţat la culoarea lui naturală şatenă în favoarea unei nuanţe de blond auriu. Toate acestea pentru o reclamă la şampon. Acum, mai mult ca oricând, Norma Jeane Baker Mortensen Dougherty începuse să semene foarte mult cu Jean Harlow. Dar, mai important, începuse să semene cu un alt star de cinema, unul dintre cele mai mari din toate timpurile. Începuse să semene cu Marilyn Monroe. Transformarea era aproape completă. Norma Jeane Mortensen aparţinea deja trecutului, cel puţin în ceea ce-l privea pe soţul ei.

Jim s-a întors acasă în aprilie, după cum promisese. Însă Norma Jeane nu a venit să îl întâmpine în golful San Pedro. Supărat, s-a urcat într-un taxi şi a mers direct la casa din Van Nuys în care locuise cu soţia sa. După ce l-a plătit pe taximetrist, se îndreptă spre casă. Observă că draperiile erau date la o parte. Trase cu ochiul. Părea că toată mobila era la locul ei, apoi o zări pe Norma Jeane. Se părea că făcuse aşa cum îi ceruse el. Era în sfârşit acolo. Poate că acum va avea timp să îi bage minţile în cap şi poate chiar să îşi salveze căsnicia. Probabil că se simţea uşurat. Însă acest moment de linişte avea să fie de scurtă durată. Jim Dougherty deschise uşa şi rămase nemişcat.

Nu era Norma Jeane.

Era Gladys.

Cum şi-a pierdut Gladys copiii

„A trecut prin atât de multe la viaţa ei", i-a spus Norma Jeane lui Jim. „Nu pot să o dau afară în stradă". „Dar e nebună", protestă Jim.

„Poate şi tu ai fi înnebunit dacă ai fi trecut prin ce a trecut ea". Norma Jeane era foarte înţelegătoare cu mama ei pentru că ştia o poveste Cunoscută doar de către cele mai apropiate rude. Era povestea în care Gladys îşi pierduse copiii: fratele şi sora vitregă a Normei Jeane fuseseră răpiţi.

În 1922, Gladys Baker – în vârstă de douăzeci şi doi de ani, doar cu doi ani mai mare decât era Norma Jeane în 1946 – se căsătorise şi divorţase deja de Jasper, primul ei soţ. Copiii, Berniece şi micuţul Jackie se aflau în custodia ei. Însă Jasper era îngrijorat cu privire la

comportamentul fostei sale soţii, susţinând că aceasta nu era o mamă bună pentru că avea o viaţă socială prea activă şi bea foarte mult. În ciuda acestor îngrijorări, Jasper plecase din Los Angeles în Kentucky, unde se născuse, jurând că se va întoarce să vadă ce mai fac copiii săi.

Avea să sosească pe neaşteptate, câteva luni mai târziu, la soacra sa, Delia, găsindu-i pe copii singuri cu aceasta. O găsise uşor pe Gladys, care era la o şuetă prin apropiere. Însă Gladys nu îl văzuse. El plecase imediat din „salonul" acela plin de fum. Câteva minute mai târziu, una dintre persoanele din salon îi spusese lui Gladys că tocmai îl văzuse pe fostul ei soţ. Gladys răspunsese că e imposibil, pentru că Jasper nici măcar nu era în oraş. „Dar pot să jur că era el", îi spusese prietena ei. Momentul acesta îi dădu o senzaţie ciudată. Când le povesti toate acestea rudelor sale, le-a spus că, în câteva momente, se convinsese deja a prietena ei se înşelase. Însă, în timp ce sorbea din băutură, devenea din ce ce mai îngrijorată la gândul că era posibil ca Jasper să dea târcoale prin zonă. Începuse să îşi amintească de toate momentele nefericite din relaţia lor. Acesta „spusese de mai multe ori că nu o considera potrivită să fie mamă. Nu trecuse uit timp şi Gladys începuse să se îngrijoreze din ce în ce mai tare, până când înţise nevoia să se întoarcă acasă pentru a se asigura că totul era în ordine cu copiii ei.

Când ajunse la ea în cartier, începu să fugă spre casă, foarte sprintenă, cum ca şi normal pentru vârsta ei. Ajunsă în faţa casei, se opri brusc. Delia era aşezată pe treptele din faţa casei, fumând o ţigară şi plângând. Gladys intră rapid casă. Copiii dispăruseră.

Primele săptămâni petrecute fără copiii săi au fost o perioadă foarte confuză pentru Gladys Baker. După ce a luat legătura cu familia lui Jasper, pentru a se-nvinge că acesta nu se întorsese în Kentucky, Gladys pornise singură în „utarea lui şi a celor doi copii ai săi. Mai întâi merse în San Diego, unde Jasper pusese odată că avea posibilitatea să se angajeze ca docher. Astfel începuse o adevărată odisee de patru luni de autostopuri, moteluri ieftine şi baruri, singurele locuri unde Gladys putea avea o viaţă socială oarecum activă. De pe drum, îi scrisese unei verişoare: „Fac tot ce pot. Dar nu ştiu dacă e destul. Nu am nicio idee dacă mă descurc sau nu". Călătoria nu a avut niciun rezultat. Gladys era din ce în ce mai distantă în urma acestei căutări inutile şi Delia se

hotărî să nu o întrebe niciodată pe fiica ei ce se întâmplase în tot acest răstimp. „Era ca şi cum îi murise zâmbetul de pe chip", povesti Delia unei rude câţiva ani mai târziu.

„Întotdeauna mi s-a părut că e ca un copil, dar, din călătoria asta, s-a întors femeie. De fapt, întotdeauna ne certam fără motiv. Acum pare vlăguită. E doar o femeie foarte tristă".

După ce se întorsese acasă la mama ei, Gladys primise o scrisoare de la cumnatul ei, Andrey. Îngrijorat de situaţia ei, Andrey îi mărturisea că îi ascunsese informaţii vitale: fratele lui, Jasper, locuia de patru luni cu mama lor în Flat Lick, Kentucky, bineînţeles că împreună cu copiii. Îi sugera lui Gladys să îşi continue viaţa fără să mai încerce să îl contacteze pe Jasper.

Delia şi-a amintit mai târziu cum curgeau lacrimile pe obrajii lui Gladys în timp ce citea scrisoarea primită de la Andrey. Chiar dacă Delia încercase să îi ridice moralul, în ziua aceea nu a avut ce să îi facă. Timpul trecuse într-o linişte sumbră. În seara aceea, înainte de culcare, Delia i-a adus fiicei sale un castron mare cu supă. Dimineaţa următoare, când se dusese să îşi trezească fiica, castronul era neatins şi Gladys nu era de găsit.

Pentru a ajunge în Kentucky, Gladys făcuse aproape tot drumul autostopul, mergând din când în când şi cu autobuzul, atunci când se plictisea de maşinile neîncăpătoare şi de şoferii care treceau pe lângă ea fără să o bage în seamă. Prima oprire fu în Louisville, unde se hotărî să stea o zi pentru a se pune din nou pe picioare. Ştia că lunile petrecute pe drum o epuizaseră şi voia să pară măcar odihnită când va da ochii cu copiii ei.

În ziua în care ajunse la Flat Lick, planul ei era să se înfiinţeze la uşa soacrei sale şi să îşi ia copiii înapoi. Apoi aveau să se întoarcă cu toţii în Los Angeles, uitând întâmplările din lunile trecute. Intenţiile lui Gladys de a-şi smulge copiii din braţele bunicii nu au decurs însă cum îşi propusese. Planul i-a fost destrămat din cauza unui lucru extrem de simplu – râsul.

În timp ce stătea peste drum de casa modestă a soacrei sale, Gladys îi privea pe Jackie şi pe Berniece, care se jucau alergând unul după altul. În timp ce micuţii chicoteau în grădină, ea nu a putut să nu observe că micuţul Jackie şchiopăta şi mai tare ca înainte. Cât de bine

îşi amintea ziua în care se lovise! Se întâmplase în 1920, când Jackie avea trei ani. În timp ce mergeau cu maşina în Los Angeles, în vizită la mama lui Jasper, chiar în casa în care se aflau copiii acum, între cei doi a izbucnit o ceartă aprigă. Jackie stătea pe bancheta din spate, singur. Într-un moment, prea groaznic pentru a ni-l putea imagina, copilaşul a căzut din Fordul Model T roadster fabricat în 1909, fără uşi, în timp ce părinţii lui erau ocupaţi cu cearta. Când ajunseră, în sfârşit, în Kentucky, cu copilul rănit, familia lui Jasper, oripilată, a dorit să ştie ce se întâmplase. Chiar dacă Jasper fusese cel ce conducea maşina, el avea să spună tuturor că accidentul avusese loc din cauza soţiei sale, neglijente, care nu avusese grijă cum trebuie de copil. Gladys era deja şocată de ce se întâmplase şi, când s-a văzut învinovăţită de Jasper pentru tot ce se întâmplase, nu a mai putut suporta. Nu îşi putea imagina cum bărbatul pe care îl iubea atât de mult se putea întoarce astfel împotriva ei. Între timp, micul Jackie suferise o lovitură gravă la şold, ale cărei consecinţe urmau să îi afecteze întreaga viaţă.

Acum, mersul şchiopătat al băiatului îi amintea mereu de acest groaznic ceident. Gladys şi-a privit un timp copiii fără să fie observată. Păreau atât de riciţi în curtea aceea mare, cu leagăn, înconjurată de pădure! Gladys s-a întors a plecat fără să o vadă nimeni, însă, pur şi simplu, nu putea să plece din Kentucky fără copii. Dar cum să li ia pe aceştia din locul care, în acel moment, era pentru ei acasă? Ştia că – ereuşitele ei ca mamă vor fi principala armă pe care o va folosi Jasper pentru a-i lua copiii. În acel moment, avea doar două soluţii pentru a-i lua înapoi. Putea lăi fure, exact aşa cum făcuse Jasper. Sau putea dovedi că era o persoană schimbată. Dacă Jasper şi familia lui ar fi văzut că ea e o persoană capabilă să îşi îngrijească copiii, poate că ar lăsa-o pur şi simplu să îi ia. În acest scop, Gladys avea să înceapă o viaţă nouă în Louisville.

În câteva săptămâni, îşi schimbase aspectul în mod radical, purtând haine mai simple, mai adaptate statutului ei de mamă. Începu să nu se mai machieze, aşa cum nu mai făcuse de ani de zile. Acest aspect mai cuminte o putea ajutată obţină imaginea mult dorită. Se angaja ca dădacă la un cuplu înstărit, Margaret şi John „Jack" Cohen, care locuiau în suburbii. Această slujbă îi va „sigura nu doar stabilitate financiară, ci şi posibilitatea de a deveni tipul de femeie pe care Jasper

ar considera-o demnă de a-şi creşte copiii.

Familia Cohen avea o căsnicie fericită şi fiica lor, Norma Jeane, era o fetiţă ine crescută, în vârstă de trei ani. Acestora li se părea că noua angajată era grijitoarea ideală, purtându-se cu fiica lor ca şi cum ar fi fost propriul ei copil, însă singurul scop al lui Gladys era să-şi ia înapoi copiii.

Peste câteva luni, când a considerat că transformarea era completă, s-a dus casă la familia Baker. La uşă a răspuns soacra ei, spunându-i doar câteva cuvinte rin uşa întredeschisă. Apoi a apărut fostul ei soţ, care a invitat-o înăuntru. În bucătărie, a văzut o fetiţă cu ochii mari. Dar, înainte ca Gladys să apuce să o alute, a apărut bunica fetiţei, care a tras-o repede în altă cameră.

Întâlnirea cu Jasper a fost obositoare, iar încercările ei de a părea o femeie schimbată, mai bună, s-au lovit de un zid. Jasper i-a explicat clar că nu îi va da opiii înapoi, orice ar spune sau face ca să îl convingă că era o femeie total schimbată. Gladys l-a întrebat dacă avea măcar dreptul să îi viziteze şi Jasper – a permis să o vadă doar pe Berniece, însă nu şi pe Jackie. După ce câteva luni vusese dureri groaznice, băieţelul era acum în spital şi nu se ştia cât timp avea tă rămână acolo. Jasper îi aminti lui Gladys că neglijenţa ei era motivul principal pentru situaţia disperată a copilului. Distrusă, Gladys a mai întârziat puţin timp în casa lui Jasper, înainte de a fi poftită afară de către fosta ei soacră.

Întoarsă în casa familiei perfecte, care avea un copil perfect, lucrurile i se păreau diferite. Nu mai vedea familia Cohen ca pe un model demn de urmat. De fapt, existenţa lor părea că ia în râs neputinţa ei de a se schimba, de a schimba definitiv femeia care era şi de a o transforma într-o persoană nouă, respectabilă. „Fiecare zi idilică alături de acea familie era un nou pumnal înfipt în inima sfâşiată a lui Gladys”, spune o verişoară de-a ei pe care am intervievat-o pentru această carte. „Acum nu putea decât să plângă după persoana care fusese odinioară, după persoana care ar fi putut deveni”.

În timp ce Gladys făcea tot posibilul să se prefacă că nu se întâmplase nimic în weekendul în care fusese plecată, aceste încercări erau imposibil de dus la îndeplinire din cauza stării ei din ce în ce mai proaste. Cum i se întâmplase de multe ori în trecut, se cufunda într-un

loc întunecat, care, acum, îi era foarte cunoscut. Progresele făcute, numeroasele scenarii fericite pe care şi le imaginase, speranţa – toate acestea dispăruseră. „Noua" Gladys Baker murea încet-încet.

Cea dintâi Norma Jeane în biografiile lui Marilyn Monroe s-a scris de nenumărate ori că bebeluşul lui Gladys Baker, Norma Jeane, fusese botezat după actriţa Jean Harlow. Însă acest lucru nu poate fi adevărat, pentru că numele adevărat al lui Jean Harlow era Harlean Carpenter, nume pe care şi l-a schimbat de-abia în 1928, la doi ani după ce Gladys a născut-o pe Norma Jeane. Alte surse spun că bebeluşul a fost botezat după o altă actriţă, Norma Shearer. Alţii insistă că ar fi fost după Norma Talmadge. Niciuna dintre aceste variante nu este adevărată. În anii 1960, Gladys i-a explicat provenienţa acestui nume tinerei asistente pe nume Rose Anne Cooper, care lucra la sanatoriul Rock Haven.

După ce încercase, fără succes, să recâştige custodia celor doi copii, Jackie şi Berniece, Gladys s-a întors în casa familiei Cohen. Fetiţa în vârstă de trei ani de care avea grijă Gladys se numea… Norma Jeane. Aceasta este fetiţa pentru care Gladys va reuşi să facă ce nu reuşise pentru propriii ei copii. În fiecare zi petrecută alături de ea, Gladys va avea grijă ca aceasta să fie hrănită, distrată, iubită. Însă, după ce Gladys s-a întors din Flat Lick fără cei doi copii ai săi, lucrurile s-au schimbat; cu alte cuvinte, a început să nu se mai poată controla. Avea doar douăzeci şi trei de ani.

Atunci când familia Cohen şi-a dat seama că Gladys avea probleme, au intrat în panică, şi nu fără motiv. Iată cum s-au petrecut lucrurile, conform versiunii transmise din generaţie în generaţie de către membrii familiei Cohen.

Într-o seară, după ce s-au întors de la cină, domnul şi doamna Cohen şi-au găsit copilul singur în cameră. Copilul plângea, scutecele erau murdare, ceea ce dovedea faptul că fusese neglijată destul de mult timp. Când au găsit-o pe Gladys, aceasta era pe jos în spatele pianului, cu genunchii adunaţi la piept. Avea ochii închişi şi vorbea singură. Se vedea că era foarte supărată şi lacrimile îi curgeau şiroaie. După ce i-a privit un moment pe soţii Cohen, a spus: „Au plecat?". „Cine să plece, Gladys?" a întrebat doamna Cohen. „Bărbaţii". Gladys le-a explicat apoi că văzuse un grup de bărbaţi care se furişaseră zilele trecute în casă,

dar nu dorise să îşi îngrijoreze angajatorii.

La început, cuplul s-a îngrijorat, crezând că pot fi în pericol. Pe măsură însă ce Gladys continua să le descrie experienţele prin care trecuse, au început să se îngrijoreze din alt motiv: sănătatea mintală a dădacei copilului lor.

Gladys le-a povestit nişte întâmplări aflate la limita realităţii. Le-a spus că plecase să aducă ceva dintr-un sertar din dulapul din bucătărie şi că găsise un bărbat chiar acolo. Un altul intrase într-o baie de la etaj şi, atunci când a avut în sfârşit curajul să meargă după el, acesta nu mai era de găsit. Familia Cohen avea o mare problemă – o problemă care trebuia rezolvată cât mai repede.

Au mai ţinut-o câteva zile – dar nu au lăsat-o deloc singură în preajma copilului – şi apoi au concediat-o. În acele zile, Gladys era când lucidă, când avea halucinaţii. Acum se purta normal, acum spunea că aude voci, dar vocile nu erau niciodată reale. Când au concediat-o, soţii Cohen s-au purtat civilizat şi i-au spus lui Gladys că nu mai au nevoie de o dădacă.

Dar ce avea să se întâmple cu Norma Jeane? Copilul acesta fusese singurul lucru stabil din viaţa lui Gladys în perioada dificilă petrecută la Kentucky şi nici nu voia să-şi imagineze cum avea să fie dacă nu o va mai vedea. Avea să-i povestească asistentei Rose Anne Cooper că, la un moment dat, s-a gândit să o ia pe Norma Jeane cu ea la Los Angeles şi să înceapă o viaţă nouă. Însă nu a avut Curajul să facă asta. Simţise pe pielea ei cum e să îţi pierzi copiii şi a spus că nu o poate face să sufere la fel pe Margaret Cohen.

Gladys şi-a amintit că, după ce şi-a împachetat lucrurile în seara dinaintea plecării, a stat singură la ea în cameră. Şi-a îndesat puţinele lucruri într-un lăculeţ şi s-a furişat în camera copilului. S-a aşezat pe patul Normei Jeane şi a îngâiat-o pe cap. Apoi a sărutat-o pe frunte şi a învelit-o la loc. După ce şi-a luat restul de lucruri şi a dispărut în noapte, Gladys nu i-a mai revăzut niciodată e membrii familiei Cohen.

Ultimatumul lui Jim

„Dar nu avem decât două camere", i-a spus Jim Normei Jeane atunci când flă că Gladys va sta la ei. „Unde o să o găzduieşti?" „Ăăă..." Jim a aruncat o privire prin casă. Ceva nu era în regulă. În vaza de pe masă nu erau flori şi el tia că Normei Jeane îi plăcea să aducă o pată de

culoare în casă. Pe masă nu ra nicio revistă şi ştia că ea dorea ca oaspeţii lor să aibă ceva de răsfoit în timp ele aduce cafeaua. De fapt, casa arăta ca şi când ar fi fost nelocuită. În timp e se uita prin încăpere, zări o fotografie înrămată cu Norma Jeane, una dintre ele despre care ştia că sunt făcute de André de Dienes. Desigur că acest lucru – a nemulţumit. Când a deschis un dulap pentru a-şi atârna haina, a rămas surrins. Înăuntru rămăseseră doar câteva rochii şi, pe jos, câteva perechi de pantofi, ra evident faptul că Norma Jeane şi Gladys nu locuiau în casa aceea. „Ce se tâmplă aici", a întrebat el, nervos. În timp ce Gladys era aşezată pe pat şi îl rivea, Jim simţea că nu se poate exprima deschis şi a chemat-o pe Norma Jeane fără, să discute. Aceasta i-a explicat faptul că locuia de o vreme împreună cu ladys la mătuşa Ana. Avea mai multe contracte de modeling şi nu o putea lăsa pe Gladys singură, de aceea era de părere că ar fi o idee bună să locuiască împreună cu Ana. „Pur şi simplu nu am crezut că vei înţelege, Jimmie", a spus ea.

Apoi a început să plângă, copleşită de presiunea momentului. Jim se săturase. De fapt, chiar nu înţelegea. Ea îi promisese clar că se va muta înapoi în casa lor.

„Până aici", i-a spus el. „Până aici, Norma Jeane. Trebuie să alegi. Eu sau cariera. Căsnicia noastră sau cariera ta". Şi iată că venise ultimatumul pe care ea spera să nu îl primească, care i se părea o chestiune stupidă. Nu a rostit niciun cuvânt. S-a uitat pur şi simplu la el şi a plecat.

Confruntarea finală

Jim Dougherty era în Shanghai când a primit, la sfârşitul lunii mai 1946, scrisoarea ce începea cu „Dragă John". El va spune mai târziu că scrisoarea era scrisă chiar de Norma Jeane, însă, în realitate, era mult mai impersonală: fusese scrisă de avocata ei, C. Norma Cornwall, care îl informa că soţia sa ceruse divorţul, în Las Vegas. Se pare că Norma Jeane se hotărâse să pună punct mariajului, dar nu era sigură cum trebuia să procedeze. Cunoştea însă o femeie care reuşea întotdeauna să găsească o soluţie pentru orice tip de problemă: „mătuşa" Grace. Desigur, chiar Grace fusese cea care o încurajase pe Norma Jeane să aibă o căsătorie de convenienţă şi planul ei funcţionase, în sensul că Norma Jeane fusese scutită de suferinţa

intrării într-un alt orfelinat. Acum avea douăzeci de ani şi era gata să fie liberă. Grace ştia că cea mai rapidă metodă de a obţine un divorţ era să depună actele în Las Vegas şi apoi să locuiască acolo timp de şase luni şi să aştepte să primească statutul de rezident şi apoi să i se pronunţe divorţul. Un alt aspect favorabil era acela că Grace avea o mătuşă acolo. Norma Jeane plecă deci în Las Vegas la începutul lui mai, pentru a face toate aceste demersuri.

Primul lucru pe care l-a făcut Jim Dougherty atunci când a primit această scrisoare care îi comunica intenţiile Normei Jeane, a fost să îi taie alocaţia dată de guvern soţiilor de militari. Era furios. Din punctul lui de vedere, Norma Jeane obţinuse ce îşi dorise şi acum nu mai avea nevoie de el. Ştia clar ce avantaje avusese ea în urma acestei înţelegeri; dar nu îşi dădea seama care fuseseră avantajele lui. El se gândea că, dacă ar fi fost singur în toţi aceşti ani petrecuţi în armată, s-ar fi putut măcar bucura de avantajele burlăciei. Un lucru era sigur: nu avea să o lase pe soţia sa să iasă prea uşor din acest mariaj. Era hotărât să nu semneze hârtiile până când nu aveau să se vadă faţă în faţă. Mai târziu, va recunoaşte că în sinea lui a crezut că, dacă ar fi făcut sex, ar fi putut-o convinge pe Norma Jeane să renunţe la divorţ. Jim nu va admite mulţi ani după aceea că mariajul lor nu fusese unul perfect. De fapt, începu să insiste că Norma Jeane dorea să divorţeze pentru a obţine un contract cu MGM, care nu ar fi fost semnat niciodată dacă aceasta ar fi fost căsătorită. De ce? Pentru că putea rămâne însărcinată şi banii investiţi de studio ar fi fost pierduţi. Desigur, toate lucrurile acestea nu sunt adevărate. Jim va mai povesti şi că Norma Jeane l-ar fi rugat să spună că ea era „doar prietena lui" şi nu soţia, pentru a-i linişti pe cei de la Studio. Din nou, fals. De fapt, nu se vorbise niciodată despre vreun contract cu MGM. Într-adevăr, cei de la studiourile de film preferau ca noile actriţe să nu fie căsătorite, dar acest lucru nu avea nicio legătură cu decizia Normei Jeane. Era nefericită alături de el şi voia să scape.

Când se întoarse în State în iunie, Jim planifică să meargă în Las Vegas pentru a se vedea cu Norma Jeane. Însă, spre surprinderea lui, aceasta nu se afla în Nevada. Era în Los Angeles la mătuşa Ana, unde stătuse tot acest timp. Când aceasta deschise uşa apartamentului Anei, primul lucru pe care îl observă Jim fu Gladys, care stătea pe pat

într-una din camerele acelea mari. Părea agitată, ca şi cum s-ar fi certat. Norma Jeane îşi ceru iertare că nu poate vorbi cu el în acel moment şi l-a rugat să se întâlnească altă dată. Jim plecă întrebându-se de ce Norma Jeane nu îşi ceruse iertare că îi trimisese cererea de divorţ.

„Îmi pierdeam tot elanul de a fi lângă ea", şi-a amintit el. „Nu mai era femeia lornică să îmi facă pe plac cu care mă căsătorisem. Era calculată, cum nu fusese niciodată până acum. Avusese grijă să fie împreună cu Gladys în momentul în care trebuia să apar eu – pentru ca mama ei să poată ocupa locul în singurul pat lin apartament. Ce urma să facă cu Gladys – o femeie pasivă care îşi punea toată: redinţa în Dumnezeu – nu pot să îmi dau seama".

În următoarele zile, Jim şi Norma Jeane se întâlniră destul de des în încer „ea de a-şi rezolva problemele. La un moment dat, Jim a apelat chiar la ajutorul ei. Spera că măcar ea „îi putea băga minţile în cap" Normei Jeane. Însă a aflat stupoare că aceasta o susţine în totalitate pe Norma Jeane. Întotdeauna fusese n aliat al ei. Mai târziu, va afla că Ana era foarte „impresionată de posibilitatea a Norma Jeane să devină o vedetă de cinema". Şi de aceea, era pur şi simplu extrem de entuziasmată de ideea ca Norma Jeane să îşi urmeze visul. Faptul că un a apelat la Ana demonstrează însă faptul că acesta era disperat să găsească soluţie pentru a-şi salva căsnicia – dar din ce motiv? „Chiar nu îşi dorea să mneze actele de divorţ", spune prietenul lui, Martin Evans, „dar aici nu mai a vorba de dragoste. Era o problemă de orgoliu rănit". „A adus-o pe Norma Jeane la mine acasă pentru că a spus că voia un loc iştit în care să poată sta de vorbă. Întotdeauna era cineva prin preajmă – ama lui, mătuşa Ana sau Gladys. Deci am acceptat. Când au apărut, am obserl că ea era într-o stare groaznică şi nu mai voia să discute despre problema spectivă. Avea o rochie cu flori şi părul strâns în coadă. Mie mi se părea că răta superb, dar Jim spunea în continuu: «Uită-te la ea, Martin. E aşa de parată, că nu mai doarme de câteva zile.» Mie, totuşi, nu mi se părea că e aşa. e aşezară la mine în sufragerie şi eram gata să plec când Jim îmi spuse: «Nu, ai. Poate mă vei ajuta să-i bag minţile în cap.» M-am simţit foarte stingherit, a am rămas. Odată aşezaţi, Norma Jeane a spus: «Am impresia că voi doi v-aţi iar împotriva mea şi nu îmi place deloc, Jimmie.» «Nu am făcut aşa

ceva, urma Jeane»", i-a spus el, din ce îşi aminteşte Martin Evans. «Vrem, pur şi simplu, să ştii că actoria este o meserie grea. Şi tu nu ai forţa necesară penin asta. Nu ştiu cu cine ai vorbit la agenţia de modele, dar să ştii că ţi-au băgat! cap numai prostii, Norma Jeane. Nu e pentru tine.»

Norma Jeane tăcu câteva momente, lăsând vorbele să-şi facă efectul, apo înainte de a apuca să îi răspundă, Jimmie o atacă verbal. I-a spus că este nervo pentru că se folosise de el ca să nu intre în orfelinat şi acum se descotorosea d el. Atunci ea l-a întrebat de câte ori mai trebuia să îi mulţumească înainte de aduce viaţa mai departe. El i-a spus că e o persoană instabilă şi chiar mai rău îl atât, că avea multe în comun cu Gladys – sugerând, bineînţeles, că ambele era bolnave mintal. După toate acestea, Jim ieşi nervos pe uşă, lăsând-o pe Norm Jeane în urmă, cu prietenul lui, Martin. „S-a aşezat jos şi a început să plângă îşi aminteşte Martin Evans. Acesta mai povesteşte că a stat un timp şi a privit-l observând cât putea fi de frumoasă, chiar şi atunci când plângea.

Într-un final, se întoarse spre el. „Ia-mă de aici", a spus Norma Jeane ridicându-se în picioare. „Du-mă departe de locul şi de momentul ăsta".

Norma Jeane semnează contractul cu 20th Century-Fox

Auzise asta de la atât de mulţi fotografi, încât începuse să se întrebe dac, nu cumva era adevărat: „Eşti făcută să joci în filme, Norma Jeane". Într-adevăr se părea că toţi cei care o fotografiaseră până atunci îşi doreau să o încurajezi să intre în industria filmului. De fapt, nu era o idee atât de nebunească. Până la urmă, era uimitoare în fotografii şi obiectivul aparatului de fotografiat reuşe, să îi capteze atât de uşor unicitatea. Gândul că toate aceste calităţi i-ar pute; fi de folos şi pe marile ecrane era unul foarte tentant. Însă, în acelaşi timp, era intimidată de faptul că nu avea niciun fel de experienţă în domeniul cinematografic – nu jucase nici măcar în piesele de teatru de la şcoală, datorită cărora unele actriţe puteau susţine că aveau o oarecare experienţă.

„Nici măcar nu ştiu dacă pot să joc", i-a spus ea mătuşii Ana când cele două discutară despre această posibilitate. „Draga mea, ai jucat toată viaţa", i-a spu Ana, care avusese mereu o intuiţie foarte bună.

„Înţelegi ce vreau să spun, nu aşa?" Era adevărat. Toată viaţa încercase să se integreze, încercase să fie o pei soană mai bună, sperând că va fi, în final, acceptată. „Poţi realiza tot ceea ce îţi propui", îi repetase mereu Ana. „Ştii, Ştiinţa Creştină mai propovăduieşte saltceva". Norma Jeane râse. Auzise asta de o mie de ori. „Propovăduieşte jude câtă dreaptă", a spus ea, completând spusele femeii. „Aşa este", i-a spus Ana „şi judecata mea îmi spune că dacă tu vrei să joci, vei juca".

Inspirată de Ana şi de aprobarea entuziastă a multor altor persoane cu car discutase în primele luni ale lui 1946, Norma Jeane a început să îşi imaginezi posibilitatea unui viitor la Hollywood. Câţiva ani mai târziu, va povesti: „În tim ce admiram luminile din Hollywood pe timpul nopţii, mă gândeam că există în fete care stau singure, la fel ca mine, şi visează să devină stele de cinema, r nu o să îmi fac griji din cauza lor, pentru că eu îmi doresc cel mai mult asta". Înainte de decizia finală de a divorţa de Jim, impresara ei, eficienta Emmeline ively, începuse să caute deja pentru clienta sa tot felul de oportunităţi în lumea Imului. Lucrurile au decurs de la sine şi Norma Jeane a avut în curând o întrevedere cu Ben Lyon, care recruta noi talente şi se ocupa cu distribuirea >lurilor pentru studiourile 20th Century-Fox. Norma Jeane a fost, după cum ra de aşteptat, foarte emoţionată, însă a găsit curajul necesar pentru a se întâlni îl el, la 17 iulie 1946. Acesta îi dădu câteva pagini din scenariul filmului Winged kiory (Victorie înaripată), un film din 1944, inspirat dintr-un spectacol de succes B pe Broadway, al cărui text era scris de Moss Hart. Norma Jeane reuşi să treacă roba de citit. Nu se ştie mare lucru despre asta, dar se pare că a decurs destul B bine, pentru că Lyon va aranja ca ea să dea un test pentru un film.

Două zile mai târziu, Norma Jeane se găsea la studiourile 20th Century-Fox, B platourile noului film al lui Betty Grable numit Mother Wore Tights (Mama Wta colanţi), unde urma să dea prima probă de ecran. În 1946, Fox se mândrea ija cu o listă impresionantă de actriţe şi actori care semnaseră contractul cu: est studio. O listă scurtă a acestor stele de cinema i-ar include pe Henry Fonda, era Tierney, Tyrone Power, Betty Grable, Anne Baxter, Rex Harrison, Maureen Hara şi Vivian Blaine. Testul de ecran, fără sunet, va fi filmat de Leon Shamroy. După ce i s-a dat se schimbe într-o rochie cu crinolină lungă până la

pământ, Norma Jeane at rugată să se aşeze în faţa camerei de filmat şi să execute câteva mişcări ple: să se plimbe încoace şi-ncolo, să se aşeze pe un taburet, să se îndrepte refereastra de pe platou. În timp ce stătea pentru prima dată în faţa unei iere de filmat, emoţionată şi ruşinată, Norma Jeane se transformă brusc într-o ei e total relaxată, extrem de sigură pe sine şi, cel mai important, de o frtt-seţe radioasă. „Mi-am spus că fata aceasta va fi următoarea Jean Harlow", amintit Leon Shamroy în urma acestui test. „Frumuseţea ei naturală, preună cu complexul de inferioritate, îi dădeau un anumit aer de mister. Am ţit un fior. Fata asta avea ceva ce nu mai văzusem de pe vremea filmelorte. Avea o frumuseţe fantastică, precum Gloria Swanson, şi îşi imprima sexuali-ea pe film, la fel ca Jean Harlow. Fiecare cadru din film emana sex. Nu avea oie de sunet, pentru că ea crea efectele în mod vizual. Ne arăta faptul că tea vinde sentimente prin film". În momentul în care studioul o rugă să mai a un test, de această dată Tehnicolor, era clar faptul că cei de aici erau eresaţi de ea. Nu rămâneau de completat decât câteva acte. Însă Darryl Zanuck, şeful mare de la Fox, nu a fost la fel de entuziasmat ca „ceilalţi la vederea testului Normei Jeane. (Şi este interesant faptul că acest bat nu va fi niciodată un fan al ei – chiar şi atunci când compania făcea averetorită ei.) însă, la început, va hotărî că are destul potenţial pentru a semna contract – cu şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână timp de şase luni, cuibilitatea de reînnoire a contractului încă şase luni, dar cu un salariu dublu.

Urma să primească acest salariu fie că muncea, fie că nu. Nu era mare lucru, da era un început şi Norma Jeane era foarte încântată.

Desigur că nimeni nu se bucura mai mult de toate aceste schimbări din viat Normei Jeane decât „mătuşa" Grace, cea care o protejase şi o încurajaşi întotdeauna. Încă nu era o vedetă, dar ajunsese departe într-un timp foarte scurt în acest moment, avea doar douăzeci de ani, cu un an mai mică decât vârst, legală pentru semnarea unui contract în California. De aceea, era normal e, persoana care să semneze contractul alături de ea, la data de 24 august 194 f să fie Grace Goddard.

Chiar înainte de încheierea contractului cu 20th Century-Fox, Norma Jean-Dougherty fu chemată în biroul lui Ben Lyon. Exista o problemă: numele ei. Lyo; îi explică faptul că după părerea lui, numele

ei de familie era prea greu d pronunţat. „Lumea o să se întrebe dacă se spune doe-herty sau do-gerty… săi n-am idee”, i-a spus acesta, „şi de aceea trebuie schimbat. E un nume pre. copilăros. Va trebui să găsim ceva care să îţi scoată în evidenţă vulnerabilitate! dar care să aibă şi puţină clasă”. Dar ea ce părere avea? Norma Jeane nu şti. cum să reacţioneze.

Ştia că oricum divorţa de Jim şi de aceea nu avea niciun motiv să îşi păstrezi numele din timpul căsătoriei. Căzu de acord. Într-un final, ea şi Lyon ajunser, la numele Marilyn Monroe. Marilyn după actriţa Marilyn Miller, care jucase p-Broadway în anii 1920, care semăna oarecum cu Norma Jeane şi cu cineva et care Lyon ieşise de câteva ori, şi Monroe, după numele de fată al mamei ei.

Norma Jeane nu era sigură cu privire la numele propus. Însă Lyon era aţă de entuziast, încât nu putea să refuze. „Ei bine”, a spus ea într-un final cu e strălucire amuzată în ochi, „se pare că sunt Marilyn Monroe”. 1

Note:

1 Un prieten de-al ei, Michael Shaw, care o învăţa actorie, îşi aminteşte: „Atune când cei de la studio i-au schimbat numele, a fost de acord, însă nu era enti ziasmată. Mi-a spus: „Nici măcar nu ştiu cum se scrie Marilyn!” Atât de frustrat era din cauza aceasta. Şi, cu o voce stinsă, mă întrebă: „Dragule, acolo este liter i? I-am spus că da, dar până la urmă s-a dovedit că era un y”.

PARTEA A III-A

Marilyn

Marilyn încearcă să o înţeleagă pe Gladys

ÎN VARA ANULUI 1946, sora vitregă a lui Marilyn, Berniece Baker Miracle, nu mai putea aştepta – trebuia să îşi întâlnească mama, pe Gladys Baker. Nu îşi amintea deloc de ea. Era foarte mică atunci când Gladys o lăsase în Kentucky, ladys ieşise din spital şi Berniece era de părere că venise vremea ca mama şi ca să se întâlnească din nou. Marilyn nu era aşa de sigură de asta. După ternare, Gladys a locuit împreună cu ea şi cu mătuşa Ana şi de aceea Marilyn ci că mama ei nu se făcuse bine cu adevărat. Părea total incapabilă să fie o rsoană drăgăstoasă sau chiar o persoană caldă, ca să nu mai vorbim dentimente materne. Era întotdeauna foarte defensivă şi foarte

certăreaţă, rilyn nu voia să rişte ca Gladys să o supere în vreun fel pe Berniece. „Imaginea care o ai despre mama noastră este mult mai bună decât cea reală”, i-a spus lui Berniece. „Poate că ar trebui pur şi simplu să rămână aşa”. Nu voia să îşi dă sora dezamăgită. Însă nu avea cum să o oprească pe Berniece. Aceasta voia îşi vadă mama şi intenţiona să stea la mătuşa Ana timp de trei luni. Urma să a împreună cu fetiţa ei, Mona Rae. Soţul ei rămânea acasă pentru că nu îşi tea lua liber de la serviciu o perioadă atât de îndelungată. Când sosi ziua în care Berniece şi Mona Rae trebuiau să sosească din Michigan, rilyn le duse cu maşina pe Ana, Grace şi Gladys ca să le întâmpine. Femeileaseră nerăbdătoare pe pistă în aşteptarea rudelor lor. Probabil că Marilyn, a şi Grace se aşteptau deja la un anumit tip de reacţie din partea lui Gladys, revederea fiicei ei pe care nu o mai văzuse de atâta vreme. Imediat ce Berniece şi Mona Rae apărură pe treptele de metal ale avionului, rilyn fugi spre ele. Când ajunseră jos, le îmbrăţişa. Atunci când le prezentă tuşii Ana, cele trei se îmbrăţişară. Apoi, bineînţeles că şi Grace o îmbrăţişa Berniece şi pe fiica ei. „Şi ea este mama, Berniece”, a spus Marilyn într-un al. Întorcându-se către Gladys, spuse: „Mamă, ea e Berniece”. Berniece va „eşti mai târziu că primul lucru pe care l-a observat la mama ei a fost părul zonant, acum scurt şi buclat. Observă şi faptul că Gladys stătea dreaptă, cu mile în jos şi nu exprima niciun fel de emoţie. Berniece era oricum copleşită îşi îmbrăţişa mama. Drept răspuns, Gladys îşi puse braţele în jurul taliei lui niece şi o mângâie pe spate. A fost un moment straniu. Grace Goddard îşi aminti mai târziu de această întâlnire: „Mi se părea că se întreabă în sinea ei de ce toată lumea împărtăşeşte şi simte ceva ce ea nu poate împărtăşi, sau simţi”.

Odată ajunse acasă la Ana, au hotărât că Marilyn va dormi sus, împreui: cu Ana, în timp ce Berniece cu Mona Rae vor dormi în apartamentul de jo împreună cu Gladys. Aceasta însemna că trebuia ca Berniece şi Gladys să doarrr în acelaşi pat, iar Mona Rae pe o canapea, în colţ. Dacă stăm să ne gândim, r putem da uşor seama că aceste aranjamente trebuie să fi fost dificile pentru Gladys. Însă fusese ideea lui Marilyn. „Aranjase totul în aşa fel încât mama să stea cât mai mult cu Berniece, în speranţa că între cele două se va stabili legătură”, explică o rudă. „Tot ce îşi dorea era ca mama ei să simtă ceva. Tot aştept: ca Gladys să intre într-un anumit tip de proces emoţional – şi

crudul adevăr ei că acest lucru nu avea să se întâmple".

Pe măsură ce zilele treceau şi se transformau în săptămâni, Berniece era di ce în ce mai supărată din cauza atitudinii foarte critice a lui Gladys faţă de nou carieră a lui Marilyn. Şi-a amintit de o întâmplare în care Marilyn exersa în fai oglinzii pronunţia anumitor cuvinte. „Ei, dar asta chiar că e ridicol", i-a spe Gladys fiicei sale. „Ar trebui să faci ceva ca oamenii cu viaţa ta. Nu asta". Marih încercă să îi explice că trebuia să îşi îmbunătăţească pronunţia anumitor cuvânt pentru cursurile de actorie organizate la studio, dar Gladys pur şi simplu nu voi să audă.

După ce a asistat la acea scenă, Berniece o trase la răspundere pe Glady „Ar trebui să o încurajezi pe Norma Jeane", i-a spus ea. „Se străduieşte atât d mult să reuşească şi îi mai faci şi tu probleme". Gladys a mormăit ceva şi Berniec s-a hotărât să o lase în pace.

La scurt timp după aceea, Norma Jeane s-a speriat foarte tare când a primi un telefon de la impresara ei, Emmeline Snively, care îi spuse: Voiam doar's, i te anunţ că a trecut mama ta pe aici". Se pare că, în dimineaţa aceea, Glad\. se trezise, îşi îmbrăcase uniforma de asistentă medicală, chemase un taxi şi-s dusese la hotelul Ambassador, unde era şi sediul companiei Blue Book, und. lucra Snively.

Intrase direct în biroul lui Snively şi i-a spus că era tare nemulţumită de cariera fiicei sale şi că dorea să o convingă să renunţe. Snively se arătase puţin surprinsă, dar se comportase bine. Îi spusese că aceasta era o problemă într mamă şi fiică şi deci trebuia rezolvată între Gladys şi Norma Jeane. Glad\ plecase, dar nu înainte de a-i spune lui Snively: „E foarte greşit că le permite; i fetelor tinere să vină aici şi să îşi strice viaţa cu pozele voastre". Când Snivel, i-a explicat toate acestea, Norma Jeane a fost, după cum era de aşteptat, ruşinat, i şi supărată. Gladys o întrebase odată cine o ajuta în carieră şi Norma Jeane i spusese că Snively, dar nu îşi putuse imagina că Gladys ar fi fost în stare să le caute şi să stea de vorbă cu ea. În seara aceea, cele două au avut un schimb> destul de dur de replici pe acea temă. Acesta s-a terminat atunci când Norm Jeane i-a cerut mamei sale să nu se mai bage niciodată în cariera ei. Replica li Gladys a fost: „Bine, dacă aşa vrei tu. Fă ce vrei. Nici că-mi mai pasă". Apoi t din cameră şi a trântit uşa atât de tare, încât a răsunat întreaga casă. „Mereu st aşa de nervoasă?"

s-a întrebat Berniece.

Singura dată când părea că Gladys se implică cu adevărat în ceva era atunci Ana le ducea pe toate la slujbele de duminică ale bisericii Ştiinţei Creştine, eresul lui Gladys faţă de Ştiinţa Creştină nu scăzuse de când ieşise dinatoriu. Era fascinată de ideea de a realiza un lucru cu orice preţ. Era ca şi ar fi fost conştientă de faptul că nu se poate descurca singură şi ca şi cum şi dorit să facă tot posibilul pentru a fi în stare să se controleze măcar puţin, aceeaşi perioadă, Ana şi Marilyn stăteau până noaptea târziu şi citeau din cartea căpătâi a Ştiinţei Creştine, Ştiinţa şi sănătatea, scrisă de Mary Baker Eddy.

Marilyn era interesată de această credinţă încă de când se căsătorise cu Jim Ugherty, iar atunci când căsătoria lor a dat greş, s-a întors şi mai mult către asta. O persoană care o va cunoaşte pe Gladys într-un azil, în anii 1970, vanţa o teorie interesantă cu privire la devotamentul lui Marilyn faţă de Ştiinţa ştină:

„Dacă stăm să ne gândim bine, ne dăm seama că Marilyn studiase mereu reacţiunile dintre oameni: ce reacţii aveau oamenii faţă de ea dacă se prezenta – un anumit fel, cum erau atraşi de ea dacă era altfel. Ce trebuia să facă pentru iubită? Cred că studia mereu toate astea pentru că ştia că mama ei nu arenătate mintală bună. Şi cred că ştia că şi ea avea o oarecare predispoziţie acest tip de probleme, pentru că destinele bunicii şi mamei ei fuseseră mânătoare. Aşa că întreg conceptul de înţelegere a creierului omenesc şi de imbare a vieţii o atrăgea foarte mult. Era ca şi cum spera să descopere ceva neţ, ca şi cum ar fi spus: «Dacă învăţ toate astea acum, poate când voi atinge ta la care mama mea şi-a pierdut controlul, voi face faţă mai bineaţiei.» Cred că întotdeauna se temuse că în interiorul ei se afla ceva gata să declanşeze în orice moment”.

Este interesant faptul că în aceeaşi perioadă – vara anului 1946 – Gladys i-a is mai multe scrisori lui Margaret Cohen, din Kentucky, mama micuţei a Jeane, de care avusese ea grijă timp de un an, în 1922. Fata avea acum azeci şi şapte de ani. Gladys i-a scris că dorea să o vadă pe fată pentru că priile mele fete nu mă înţeleg şi nici nu încearcă să o facă”. Familia Cohen st deranjată de scrisorile lui Gladys. În primul rând, nu îşi puteau da seama fuseseră găsiţi, deşi se mutaseră cu mulţi ani în urmă. În al doilea rând, iseră cinci scrisori în decurs de o

săptămână, texte destul de incoerente în Gladys îşi exprima dorinţa de a o vedea pe Norma Jeane. Apoi au fostnaţi şi de cantitatea mare de fragmente din scrierile Ştiinţei Creştine incluse o respondenţă. Într-una dintre scrisori, vorbea şi despre cariera lui Marilyn. spun cu tristeţe că Norma Jean Lsic] a mea s-a hotărât să urmeze o carieră cinematografie. Sunt total împotrivă. Însă, de fiecare dată când îi spun acest: u, mă opreşte şi îmi spune că nu vrea să audă de asta şi că nu e treaba mamei Mi-ar plăcea tare mult să am un copil care să îmi preţuiască părerile şi Norma

Jean nu este acel copil". Familia Cohen se hotărî să nu răspundă nici uneia dintr-scrisorile lui Gladys.

Dar perioada petrecută de Berniece la mătuşa Ana nu a fost în întregim stresantă. Au existat şi momente plăcute. De exemplu, Marilyn nu mai ave, răbdare să îi arate surorii ei testul filmat pe care îl dăduse la studiourile Fox. D aceea aranja o vizionare privată a acestui material la studio. Uneori, întreaga familie ieşea să ia cina în oraş. La sfârşit de săptămână, Marilyn le ducea e maşina în împrejurimile Los Angelesului, în excursii de o zi la Grauman's Chines Theater, la Piaţa Fermierilor, la casele anumitor vedete (la colţ de stradă tineri vindeau hărţi cu adresele exacte ale acestora, spre nefericirea vedetelor) şi 1 tot felul de localuri de pe West Coast, de care puteau fi interesate, inclusiv plajă. Chiar există câteva fotografii cu acestea pe plaja Santa Monica. În timpi, acestor excursii, Marilyn şi Berniece vorbeau aproape în continuu. Se înţelegeai de minune. Între timp, Ana şi Grace se chinuiau să o implice şi pe Gladys! conversaţiile lor. Uneori cu succes, însă, de cele mai multe ori, Gladys rămâne închisă în cochilia ei. „De ce nu se poate distra pur şi simplu? Chiar nu înţeleg se pare că se întreba mereu Marilyn.

În perioada petrecută în sanatoriu, Gladys Baker se obişnuise ca fiecare să aibă un anumit program. Existau ore fixe pentru masă, pentru activităţile! aer liber, pentru lectură şi apoi pentru culcare. Trăise cu felul acesta de disciplin ani întregi şi, după ce s-a mutat împreună cu Marilyn şi cu Ana, dorea să li păstreze un anumit program în viaţă. Dorea să ştie că fiecare zi avea să fie la fel Acest lucru o făcea să se simtă în siguranţă. Însă venirea lui Berniece dădus peste cap toată rutina pe care încercase să o pună la punct în casa Anei. Timp de

trei luni, nu mai ştia de la o clipă la alta ce urma să se întâmple, unde se va duce şi ce trebuia să facă odată ajunsă acolo.

Cu toate acestea, Marilyn dorea, în continuare, să inventeze tot felul d activităţi care să o distreze pe mama sa şi care să îi stârnească o reacţie emotknală, oricare ar fi ea.

Într-o zi, o rugă pe Grace să le ducă la casa construită chiar cu mâna lui d tatăl lui Gladys, Otis Elmore Monroe (care se spânzurase). Însă chiar şi aceeaşi i excursie cu potenţial nostalgic nu o atinse pe Gladys; nu a avut nicio reacţie la vederea vechii sale case.

Marilyn îi ceru apoi lui Grace să le ducă să vadă casa de la Hollywood, pe care Gladys o cumpărase cu mulţi ani în urmă. Era casa în care Gladys locuişi o perioadă alături de Marilyn şi de soţii Atkinson. În acest loc va reacţiona ca siguranţă în vreun fel. Acesta era şi locul în care avusese episodul acela d psihoză în urma căruia fusese internată la sanatoriu. Femeile statură în maşina în faţa casei un timp îndelungat, povestind despre mobilierul care se aflase acol odinioară – despre pianul pe care Marilyn îl iubise atât de mult şi la care Glad\ îi promisese că va cânta frumos, despre florile care nu lipseau niciodată di i sufragerie, despre bucătăria însorită. Nimic. Gladys nu arăta că ar simţi ceva

Revenirea lui Gladys?

Pe 13 septembrie 1946, la câteva luni după teribila confruntare cu Jim ougherty, Norma Jeane şi femeia cu care susţinea că locuieşte – o văduvă în rstă de şaizeci şi nouă de ani, pe nume Minnie Wilette – se prezentară în faţa nu-i judecător din Reno, Nevada.

În cererea de divorţ, contestată de Jim (care, de fapt, ar fi putut folosi în voarea sa faptul că Norma Jeane nu petrecuse cele şase luni obligatorii în Las gas), aceasta scrisese că soţul ei exercitase asupra ei „o cruzime mintală extre-a, care i-a dăunat grav sănătăţii".

Acum, la audiere, avocatul îi puse câteva întrebări. Intenţiona să rămână de t în Nevada? Da, răspunse Norma Jeane. Aceasta fusese intenţia ei încă din ai, de când venise? Da. Plănuia să rămână în Nevada o perioadă nelimitată e timp? Da. Apoi, o rugă să descrie modul în care se comportase cu ea Jim ougherty. Norma Jeane răspunse: „Ei bine, în primul rând, soţul meu nu m-a rijinit şi nu a dorit niciodată ca eu să am o carieră. Mă critica mereu din cauza ta, se enerva şi mă lăsa singură,

mă certa de faţă cu prietenii mei. Nu a încercat iciodată să îmi asigure un cămin". Ea a mai spus că faptele lui o „supărau şi agitau". Şi-a menţinut punctul de vedere că situaţia nu se putea îmbunătăţi b nicio formă şi că nu exista nicio şansă de împăcare. Judecătorul le acordă vorţul. Întreaga poveste dură cam cinci minute, după care Marilyn se urcă tr-un avion şi plecă înapoi la Los Angeles.

Când ajunse acasă la mătuşa Ana, era foarte fericită. „Când a intrat în casă, vedea că se simte minunat", şi-a amintit Berniece. „De îndată ce m-a văzut – a luat în braţe. «Sunt din nou o femeie liberă», a spus Marilyn râzând. «Vreau sărbătoresc!»".

Marilyn a alergat apoi prin toată casa până a găsit-o pe Gladys, care era parată fără vreun motiv anume. Chiar dacă încercase să stabilească o legătură mama ei de nenumărate ori până atunci, de data aceasta Marilyn a simţit că „st lucru se putea întâmpla. Poate că motivul era că se simţea liberă şi avea o eră în plină ascensiune şi de aceea simţea că era posibilă şi o îmbunătăţire a îi luă Gladys. Mama şi fiica petrecură o mare parte a acestei după-amiezi gătindu-se să iasă în oraş. În timp ce toate persoanele din casă asistau la aşa-zisa entre a lui Gladys, în aer plutea un sentiment de salvare dintr-o nefericire fără rgini. De fiecare dată când întrezărise un astfel de semn de îmbunătăţire aaţiei, Marilyn sperase că acea stare avea să fie de lungă durată. Întotdeauna rase că Gladys ar fi putut deveni stabilă din punct de vedere mintal dacă ar fi t îngrijită corespunzător – dacă cei din jurul ei s-ar fi comportat cum trebuie ea. Încercase atât de multe tactici în trecut, însă cu prea puţine rezultate. Dar, ziua aceea, se părea că săpase destul de adânc pentru a găsi o persoană în faţa reia Gladys ar fi putut avea o reacţie bună: o personalitate jovială care părea să rindă o scânteie de viaţă în inima mamei sale.

În seara aceea, în timp ce se duceau să ia cina la restaurantul Pacific Seas în centrul Los Angelesului, Marilyn era încă transpusă în pielea personajului pe can îl crease mai devreme, în după-amiaza aceea – un amestec de încredere şi d (naivitate… un şarm plin de prestanţă… o exuberanţă fără griji. Flirta şi era simpa tică. Părea că lui Gladys îi plăcea să o vadă în acţiune. La masă erau Gladys şi Ana, Grace şi sora ei, Eunice, Marilyn, sora ei, Berniece, şi fiica acesteia, Mon; Rae, care va povesti mai târziu ce îşi mai amintea din acea seară.

Directorul restaurantului Pacific Seas era Marvin, tatăl lui Beverly Kramei Acesta era bun prieten cu soţul lui Grace, Doc. Beverly era şi ea chelneriţă; restaurant şi avea în jur de optsprezece ani. „Grace îşi aducea deseori familii; la restaurant", şi-a amintit Beverly. „Am văzut câteva poze făcute în seara aceea deci îmi amintesc destul de bine". „Şi ce am mai sărbătorit!", şi-a amintit Berniece. „În seara aceea ne-am simţit cu toţii bine". Marilyn ridică paharul „Doresc să fac un toast! Pentru viitor", a spus ea. „Oh, da, pentru viitor", aprob; Grace. „Pentru viitor", se auziră vocile celorlalţi.

Marilyn repetă: „Pentru viitor, mamă!", cu un zâmbet cald, adresat lui Gladys în momentul acela, Gladys ridică paharul către fiica sa şi iată că se întâmplă Dură doar o fracţiune de secundă, dar nu aveai cum să nu observi. Gladys zâmbi

„Ştiu că toată lumea era îngrijorată din pricina lui Gladys", a spus Beverh Kramer, „şi că, de fiecare dată când o aduceau aici la restaurant, aceasta păre; nefericită. Însă, în seara aceea, ţin minte că era veselă. Zâmbea. Părea că se înţelege bine cu toată lumea şi mai ales cu Norma Jeane".

În seara aceea, în restaurant era o trupă ce interpreta muzică în stil polinezian cu un grup de fete care cântau la un singur microfon. La un moment dat, feteli se răspândiră prin marea de mese, în căutare de persoane dornice să danseze hui; pe scenă. „Îmi amintesc că, înainte de a fi aleasă, Marilyn a ţâşnit din scaun ş. s-a dus pe scenă aşteptând să vină şi restul dansatorilor", povesteşte Beverly Kramei

„A fost o situaţie extrem de comică, toată lumea se străduia să danseze cum trebuie şi cei de la mese le aplaudau încercările lor. Însă Marilyn ştia piesa când tată de trupă. Era „Blue Hawaii", din filmul cu Bing Crosby, Nuntă în Waikiki şi începu să cânte alături de ei. Kramer îşi aminteşte că Marilyn era atât de convingătoare în tot ce făcea, încât momentul devenise stânjenitor pentru mult de pe scenă. Majoritatea femeilor se întoarseră rapid la mesele lor. „Însă se pare că lui Gladys îi plăcea", îşi aminteşte Kramer. „Ţin minte că zâmbea. Şi avea lui – zâmbet foarte frumos".

La doar câteva zile după ce Marilyn simţise că se putea crea o legătură între ea şi mama ei, Gladys făcu un anunţ uimitor. La micul dejun, o privi pe Marilyi cu tristeţe şi spuse: „Ştii, nu o să poţi să mă ţii

aici pentru totdeauna, Norm; Jeane". Această afirmaţie i-a nedumerit pe toţi. Marilyn nu ştia cum să reacţio neze. Gladys s-a dus la ea în cameră şi a început să îşi facă bagajele. Câne Marilyn a venit după ea, Gladys i-a spus că se hotărâse să se întoarcă la mătuş; Dora, în Oregon. „Te rog mult să rămâi aici cu mine, mamă!", i-a zis Marilyn pe un ton rugător. Chiar dacă i-a spus că va fi îngrijorată din pricina ei şi că nu voi;

O vadă plecând, Gladys era hotărâtă. Nu avea cum să o convingă să renunţe idee. Marilyn a rugat-o să mai stea măcar o zi şi Gladys a căzut de acord. A doua zi, Marilyn s-a dus la magazin şi i-a cumpărat mamei sale un cadou – a pus într-o cutie, l-a împachetat frumos şi i l-a oferit în seara aceea. Gladys deschis cutia şi a scos din ea o uniformă apretată de asistentă medicală. „M-am gândit că o să îţi placă", a spus Marilyn cu lacrimi în ochi. Gladysaliză atent uniforma. „Eşti sigură că e mărimea mea?" a întrebat ea cu sceptiism. Marilyn i-a spus că era sigură că îi venea perfect. Atunci Gladys a zâmbit i-a pus-o la loc în cutie, spunând: „Atunci sunt mulţumită".

În ziua următoare, Marilyn şi Berniece au condus-o pe mama lor până lataţia de autobuz, i-au cumpărat un bilet cu destinaţia Oregon şi s-au despărţit e ea cu lacrimi în ochi. Berniece era convinsă că o vor mai revedea, însă Marilyn U era atât de sigură. Două săptămâni mai târziu, Marilyn a sunat-o pe Gladys acasă la mătuşa ra. Poate că Dora nu i-a spus un lucru prea surprinzător, totuşi, şocul fu destul e mare. Gladys nu ajunsese la ea.

Sfatul părintesc al lui Wayne Bolender

După timpul petrecut alături de mama ei, Gladys Baker, Marilyn nu mai ştia să creadă. Nu ştia dacă reuşise să îi influenţeze în vreun fel viaţa. Spera totuşi perioada petrecută cu ea îi făcuse bine. Însă, după cum va povesti mai târziu, simţea că lui Gladys nu îi va fi deloc dor nici de ea, nici de Berniece şi acesta a realitatea care îi străpungea inima ca o lamă de cuţit. Este demn deenţionat faptul că, în aceste momente, i-a scris fostului ei soţ, Jim Dougherty, ntru puţină alinare. Martin Evans, prietenul lui Jim Dougherty, îşi aminteşte: nu mi-a spus că a primit o scrisoare foarte afectată de la Norma Jeane în care asta îi scria că petrecuse, recent, mai mult timp cu mama ei şi că nu îi fusese loc uşor. A mai povestit că îi scrisese că femeia era foarte bolnavă mintal şi

dispăruse fără urmă. Norma Jeane voia să ştie dacă era posibil să trimită litia pe urmele ei… şi ce paşi ar trebui făcuţi ca poliţia să cerceteze toată asta de Vest în căutarea ei. Jim îi răspunse că era dispus să discute faţă în faţă, ntru că era prea dificil să se implice în acea problemă prin intermediul respondenţei. Însă, din câte ştiu, discuţia aceasta nu a avut loc". În perioada aceasta, Marilyn a mai trecut printr-un moment dificil, când, în a unei vizite la ginecolog, află că avea anumite probleme care ar fi putut să rupiedice să facă copii. Până acum nici nu se gândise dacă voia sau nu să aibă pii. În unele momente se gândea că ar fi mai bine să nu se întâmple acest ru. Dacă nu ar fi în stare să aibă grijă de copil şi ar ajunge ca ea – într-un „elinat? în alte momente, simţea că ar fi o mamă extraordinară şi că ar putea e pentru copilul ei ce nu făcuse mama ei pentru ea: să îi ofere dragoste, toată ja necesară şi o viaţă bună. Însă urmau zile în care era bântuită de alt tip de gânduri: dacă ar avea un copil şi acesta ar avea aceeaşi soartă ca bunica şi ca mama ei? De fapt, existaseră câteva momente în care se îndoise de propria ei sănătate mintală. Ce rost avea să aducă un copil pe lume, în circumstanţe atât de nefavorabile? Nu era sigură ce să mai creadă. De aceea, se hotărî să se ducă înapoi, în locul în care se simţise cu adevărat iubită – în casa familie Bolendet – pentru a le cere sfatul. Drept pretext, a spus că dorea să îi ceară ajutorul fratelui ei vitreg, Lester, cu mutatul mobilei care încă mai era în casa lui Jim Dougherty Merse cu maşina, singură, până la Hawthorne. Când ajunse acolo, Ida nu era acasă. Uşa fu deschisă de Wayne şi cu ocazia aceasta Marilyn făcu cunoştinţă şi cu o nepoată de-a lui, care venise, de asemenea, în vizită. Sora ei vitregă, Nanq Jeffrey, citează dintr-o scrisoare scrisă de acea nepoată despre vizita lui Marilyn: „Venisem să îi fac o vizită lui Wayne şi pe uşă intră Norma Jeane. Aceasta îl întrebase pe Lester dacă o putea ajuta să se mute după despărţirea de soţul ei Apoi a purtat o discuţie foarte serioasă cu unchiul Wayne şi părea că o preocupă ceva. Toată ziua se gândise dacă ar trebui sau nu să facă un copil şi dacă nu cumva copilul va ajunge ca mama ei. Cred că avea nevoie de binecuvântarea unchiului Wayne. Din câte ştiu, a fost singura prezenţă masculină stabilă din viaţa ei".

După ce Marilyn i-a explicat de ce e îngrijorată, Wayne i-a oferit un sfat foarte clar. „Nu semeni deloc cu mama şi cu bunica ta", a spus

el. „Am cunoscut-o pe Delia şi o cunosc pe Gladys şi îţi pot spune sigur că nu semeni deloc cu ele”.

Marilyn spera din toată inima că „tati” al ei îi spusese adevărul.

La scurt timp după divorţ, Marilyn se mută de la mătuşa Ana în propriul ei apartament din Hollywood. Sfârşitul anului 1946 şi întregul an 1947 i-au adus atât frustrare, cât şi stări de bucurie euforică. Mai întâi, studioul îi pregătise o biografie ce urma să fie trimisă către mass-media. În biografie se spunea că era orfană şi că fusese descoperită de un director al studiourilor 20th Century-Fox care îi lăsase copilul în grijă – tertipuri clasice la care recurgeau companiile d (film. Presa va mai prezenta şi alte picanterii neadevărate – de fapt, aveau să urmeze ani întregi de astfel de istorisiri. Berniece Miracle va povesti că, de fapt, fusese ideea lui Grace Goddard ca Marilyn să spună că îi muriseră părinţii. De fapt aceasta dorea să evite – şi Marilyn era întru totul de acord – ca presa să afli de Gladys. Tactica aceasta a funcţionat… cel puţin o perioadă.

Renunţarea la suflet în ciuda vitezei cu care semnase contractul, nu se întrezărea niciun rol în vreun film pentru noua actriţă pe nume Marilyn Monroe. În februarie 1947, Fox îi va reînnoi contractul pentru încă şase luni, chiar dacă tot ce făcuse până atunc; era să pozeze în costume de baie şi neglijeuri pentru reviste.

Când a jucat pentru prima dată într-un film. The Shocking Miss Pilgrin: (1947), avea aproape douăzeci şi unu de ani şi era mai frumoasă ca oricând ochii albaştri-cobalt şi părul blond şi neted ca mătasea. Din păcate, rolul ei Miss Pilgrim a fost de foarte scurtă durată, apărând într-un singur cadru rapid rolul de telefonistă. Majoritatea fanilor ei spun că nu au reuşit să o observe filmul respectiv. Va fi văzută (prea puţin), din nou, în filmul Dangerous Years, n 1947. „Te rog din suflet, nu clipi, că nu o să mă vezi!” îi scrise ea lui Berniece. r mai urma patru filme (lansate în 1948), asta dacă numărăm şi musicalul u were mantfor me, al lui Jeanne Crain-Dan Dailey, încadrat de unele surse filmografia lui Monroe. O mai putem zări pe Marilyn în Scudda-Hoo! udda-Hay! un film absurd a cărui acţiune se desfăşoară în statul Hoosier, in re June Haver se întrece cu doi catâri de rasă pentru a câştiga afecţiunea lui n McCallister, în timp ce Natalie Wood, în vârstă de zece ani, în rolul surorii sfătate a lui Haver, nu reuşeşte decât să

sporească zăpăceala generală. De-a lungul anilor, s-a scris destul de des – şi chiar Marilyn şi studiourile Fox au cunoscut asta! – că micuţa scenă în care apărea şi ea a fost scoasă din în Nu este adevărat. Scena este acolo. Sunt numai două cuvinte, dar există, ot în acest film mai este şi o scenă în care Marilyn apare cu spatele la cameră, într-o barcă.)

„Era ca un iepuraş speriat", a spus Diana Herbert, al cărui tată, F. Hugh erbert, era autorul scenariului. „Am strecurat-o în secret într-o cameră dezionări în care tata se ocupa de editare şi Marilyn a avut şansa să se vadă în „na respectivă înainte ca aceasta să fie scurtată. Avusese o singură replică şi i şopti: „Aşa de groaznic vorbesc şi în realitate?" Tatăl meu mi-a spus atunci Marilyn era foarte telegenică şi că va deveni o mare vedetă". Tot în 1947, Fox schimbă bucolicul stat Indiana cu peisajul din Wyoming şi rechea de catâri cu un armăsar alb, şi Marilyn obţinu din nou un rol derantă într-o scenă de dans tradiţional în filmul Green Grass of Wyoming. După cea, în august 1947, cei de la studio hotărâră să nu îi mai reînnoiascăntractul. Impresarul ei, Harry Lipton, îşi aminteşte: „Când i-am spus că Fox mai voia să colaboreze, Marilyn a reacţionat ca şi cum lumea din jurul ei s-ar prăbuşit. Apoi a scuturat din cap, şi-a înălţat privirea şi a spus: «Ei bine, babil nici nu mai contează – e o problemă de cerere şi de ofertă.» înţelesese ja cum mergea treaba în industria filmului şi era doar un novice. Ştia că diourile semnează contracte cu mulţi actori şi cei care aveau succes peste apte rămâneau, iar ceilalţi, care se străduiau, erau până la urmă îndepărtaţi, toate astea, viaţa trebuia să meargă mai departe".

Între timp, în 1947, în viaţa lui Marilyn vor avea loc nişte întâmplări ciudate, vor anticipa problemele emoţionale pe care aceasta le va întâmpina mai în Una dintre întâmplări este povestită de Diana Herbert. De aceeaşi vârstă Marilyn, Herbert a cunoscut-o pe aceasta în timpul filmărilor la Scudda-Hoo! udda-Hay! şi au rămas prietene. Şi-a amintit că, după încheierea filmărilor, organizat o petrecere la piscină la casa părinţilor ei, din Bel Air, la care urmau vină prieteni de-ai ei de la UCLA. Marilyn i-a spus că era încântată de invitaţie că în ziua aceea trebuia să ia parte, împreună cu noua ei prietenă, actriţa

Shelly Winters, la un curs la Actors' Laboratory – un atelier

pentru actori, regizor şi scriitori, marea majoritate din New York. După aceea, urma să vină 1; petrecere.

În ziua cu pricina, Marilyn apăru foarte târziu. „Veni foarte liniştită, cu geant; de plajă", îşi aminteşte Diana Herbert. „Am ieşit din piscină şi i-am arătat undi era cabina în care se putea schimba. Trecu mult timp şi Marilyn – nicăieri. M-an îngrijorat şi m-am dus să bat la uşă. «Marilyn?» am strigat. «Te simţi bine?» Şi mirăspuns: «Da» cu o voce stinsă. «Ies imediat, trebuie doar să mă schimb.» Aşa e, m-am dus din nou la piscină. Mai trecu o oră şi Marilyn nu mai apărea. M-an dus din nou la uşa cabinei şi am ciocănit. «Ies imediat», mi-a spus ea. Trecuse mul timp şi lumea ieşea deja din piscină, se usca şi pleca acasă. După alte câteva zei de minute, m-am dus iar până la cabină şi am ciocănit. Dar… dispăruse. Nu. vrut să iasă deloc din cabină – decât ca să plece acasă". De-a lungul anilor vo fi consemnate numeroase întâmplări de genul acesta din viaţa lui Marilyn.

La sfârşitul anului, Marilyn a contractat pentru scurt timp serviciile unor no „impresari", Lucille Ryman şi John Carroll. Însă aceştia nu erau tocmai impresari. Carroll era un actor cu multe relaţii şi Lucille era directorul departamentului de talente de la MGM şi cunoştea, la rândul ei, multă lume. Nu este clar ce anume era stipulat în aranjamentul lor – fie îi plătea ca să o reprezinte (lucru greu de crezut, având în vedere faptul că nu prea avea bani), fie luau un anumi procentaj din ce câştiga ea (de asemenea, greu de crezut din moment ce nu ave, de lucru). De fapt, nici nu contează, pentru că au intrat şi au ieşit din viaţa e foarte rapid, dar nu înainte de a asista la câteva momente neobişnuite.

Lucille, soţia lui Carroll, a susţinut insistent că Marilyn le-a spus, ei şi soţului său, că în acea perioadă lucra ca prostituată, făcând sex de ocazie cu bărbaţi necunoscuţi, în maşină, pentru a câştiga bani de mâncare. „Ne-a spus fără mândrii dar şi fără ruşine că făcuse un târg – făcea ce făcea şi clienţii îi făceau apoi cinsti cu micul dejun sau cu prânzul". Lucille a mai povestit şi că Marilyn i-a spus e; micuţul apartament în care locuia fusese călcat de hoţi şi că îi era frică să mai stea acolo. Lucrurile mergeau atât de rău, încât trebuia să continue să lucrezi pe stradă. Mai mult, îi povestise că fusese violată la vârsta de nouă ani şi că la unsprezece ani făcea sex în fiecare zi. „Era un fel de a

ne spune să o luăm în grija noastră şi am acceptat". Au lăsat-o să stea într-unul dintre apartamentele lor

Se ştia că Marilyn inventa câteodată poveşti pentru a câştiga simpatia celorlalţi. Şi acest fapt complică mult lucrurile, atunci când cineva doreşte să afle dacă un anumit episod din viaţa ei este real sau un produs al bogatei sale imaginaţii Pe scurt, de fiecare dată când persoanele din viaţa ei credeau că încep să i înţeleagă, aflau că nu pot fi niciodată sigure de adevărul celor spuse de Marilyn în orice caz, a ajuns să ducă o viaţă mai bună datorită mărinimiei acestui cuplu Apoi, într-o noapte din luna noiembrie 1947, un lucru ciudat s-a întâmplat. Soţi Carroll au primit un telefon foarte agitat de la Marilyn.

„E un copil aici care mă spionează", a spus Marilyn, cu o voce foarte agitată „Despre ce vorbeşti?" a întrebat Lucille. „Suni urmărită". „Dar cum se poan la?" „Are o scară şi s-a urcat pe ea şi stă şi mă spionează", a continuat Marilyn. „Arilyn, nicio scară nu ajunge până la etajul trei. Probabil ai visat", i-a spus ucille. „Dar sunt trează. Sunt trează.'1

Această conversaţie continuă până când soţii Carroll se hotărâră într-un final o aducă la ei acasă în noaptea aceea. Simţeau că problemele ei îi vor solicita arte mult şi nu ştiau ce să facă cu ea. „La un moment dat, am stat să ne gândim ne-am dat seama că ne conducea vieţile, sunându-ne la orice oră, plângând telefon", spune Lucille. „Nu ştiam ce să mai facem. Se întâmplau o mulţime e lucruri ciudate… era prea mult. Nu prea ştia să se descurce în viaţă… era distrusă. Ne plăcea de ea, dar nu aveam nevoie de genul ăsta de nebunie în vieţile noastre".

Soţii Carroll îşi văzură visul cu ochii când Marilyn plecă din casa lor, la ceputul anului 1948. În februarie, au luat-o cu ei la o petrecere unde l-anoscut pe omul de afaceri Pat DeCicco, un aventurier din Hollywood caresese căsătorit o vreme cu Gloria Vanderbilt. Acesta era prieten şi cu Joe Schenck, reşedinţele studiourilor 20th Century-Fox, în vârstă de şaizeci şi nouă de ani.

Întâmplă ca Schenk să îl roage pe DeCicco să îi găsească nişte modele care participe la o petrecere cu jocuri de cărţi, care urma să aibă loc la el acasă. elicco a întrebat-o pe Marilyn dacă era interesată. Tot ce trebuia să facă era se aranjeze şi să toarne băuturi în paharele

prietenilor lui Schenck şi, eventual, le ofere câte un trabuc şi doar atât. Părea destul de simplu şi era o oportunitate arte bună, deci Marilyn fu de acord. Desigur că asta nu era tot ce avea să se tâmple la petrecere, după cum va vedea Marilyn odată ajunsă acolo. Unelentre femeile prezente – toate modele sau actriţe în devenire – erau dornice şi pabile să se ofere oricăruia dintre invitaţi, din moment ce toţi erau jucători înaltă clasă in show business. Marilyn va sta însă în preajma lui Schenk. La „arşitul serii, acesta era deja nebun după ea, spunând că „are o calitate ectrică… străluceşte şi este proaspătă ca un izvor". În ziua următoare, a trimis limuzină după ea şi au luat cina împreună. În seara aceea, Marilyn a petrecut aptea cu el.

„Nu pot spune că mi-a plăcut", i-a povestit dublurii sale, Evelyn Moriarty, spre relaţia cu Schenk. „Tot ce pot să spun e că nu mi se părea că am de ales". spus că i se părea că toată întâmplarea era una foarte nefericită şi că se simţea oaznic". „Era ca şi cum renunţam la propriul meu suflet". Astfel, începu să înţeleagă, jocurile Hollywoodului" şi ştia că nu are de ales decât să joace dacă rea să îşi facă nume in show business. Şi-a dat seama de un lucru trist, însă cela era adevărul", a fost concluzia pe care a tras-o. Relaţia cu Schenk maintinuă o perioadă. Până la urmă, se pare că Marilyn chiar s-a ataşat de el. Schenck îl convinse pe Harry Cohn, directorul de la Columbia Pictures, să nee o privire asupra testului ei de actorie. Cohen nu păru la fel de teresat. Însă materialul filmat a început să circule prin studio până când a ajuns biroul lui Max Arnow. Acesta se ocupa cu găsirea de noi talente. Nici el nu fost impresionat, dar a rugat-o pe Natasha Lytess să arunce şi ea o privire. Nici ea nu a fost mişcată – se părea că nimeni nu e impresionat. Lytess a declarat e Marilyn părea că nu are deloc încredere în sine, însă, în acelaşi timp avea cev interesant. Era greu de explicat ce anume, dar cu siguranţă era vorba de in muşeţea şi de vulnerabilitatea pe care le afişa. Voia să lucreze cu ea, spunân că „poate are ceva potenţial". Harry Cohn se hotărî să îi ofere lui Marilyn u contract pe şase luni, cu câte 125 de dolari pe săptămână, începând din 9 marţi 1948. Dintr-odată, Marilyn se văzu angajată la Columbia Pictures.

Natasha

Natasha Lytess, care, în 1948, avea treizeci şi cinci de ani, a

povestit că, atunc când Marilyn a apărut în biroul ei la data de 10 martie 1948, era îmbrăcat într-un maiou roşu de lână şi o rochie mult prea scurtă, aspect care i s-a part „neglijent". Când a cunoscut-o pe Marilyn, suspiciunile ei cu privire la lips acesteia de încredere i s-au confirmat. De fapt, era „incapabilă să se refugiez în propria ei nimicnicie". Însă şi Natasha avea ceva special. Din cauza silueh ei subţiri şi a tenului palid părea că are probleme de sănătate. Avea nişte ocl întunecaţi, ameninţători. Zâmbea foarte rar. Era o actriţă şi un instructor d actorie foarte serios – tot ce spunea despre domeniul actoriei era, după părere ei, foarte necesar. Îşi dădea foarte multă importanţă şi îi judeca pe toţi din viaţ. ei. Cu toate acestea, se spune că era o profesoară strălucită. În acel momem Marilyn avea nevoie de o personalitate puternică în viaţa ei – o Grace Goddan care trebuia să facă mai mult decât să viseze că Norma Jeane ar putea fi vedetă în biroul de acasă, Natasha avea o bibliotecă impresionantă despre shov business, pe care Marilyn începu să o devoreze. Cele două femei au petrecut ori întregi discutând despre actorie şi despre cum îşi putea îmbunătăţi Marilyn înzestrarea nativă. Natasha lucră la dicţia lui Marilyn, la felul în care transmite, emoţiile, la stil. De fapt, o parte din lucrurile învăţate de Marilyn de la Natasha se vor întoarce la un moment dat împotriva ei. Felul exagerat în care enunţa fiecare silabă şi faptul că îşi mişca buzele înainte de a scoate vreun sunet sun consecinţe nefericite ale lucrului cu Natasha. În anii următori, Marilyn va trebuia să se chinuie să renunţe la aceste obiceiuri pentru că, deşi era potrivit pentru comedie, stilul acesta nu era adecvat pentru rolurile de film.

Când a început să lucreze cu Natasha, Marilyn era ca un diamant neşlefuit I se putea transmite foarte uşor orice tip de viziune artistică. „Ca om, era aproape total lipsită de tărie", va spune Natasha despre ea. „Poţi spune că se temea de propria-i umbră, atât era de nesigură şi de timidă, neştiind niciodată ce să zică Mă întreba pe mine: «Ce să spun?»

Am încercat să o facă să îşi îndrepte atenţia spre sine, spre propriile ei experienţe, dar nu cred că a făcut vreodată asta. Marilyn îşi nega propria personalitate, cu excepţia atracţiei pe care o exercita asupra bărbaţilor, atracţie în car.

Ifea încredere. Ştia că dă rezultate – şi atrăgea prin grade, la fel

ca o înotătoare ku ca o balerină".

„Doresc să te recreez", i-a spus ea lui Marilyn. „O să te transform în marea ptriţă despre care cred – dar nu ştiu sigur – că poţi fi. Ai înţeles?" Intenţiile ei le natură sexuală erau clare şi Marilyn a înţeles acest lucru. Însă nu voia să bdeze. Cedase în faţa lui Joe Schenck şi după aceea regretase, chiar dacă o kuse pentru carieră. Se hotărî rapid că nu va face acelaşi lucru şi cu Natasha ITtess. Însă nu voia să spună nu – deocamdată.

În relaţia dintre un profesor de actorie şi elevul său ies la iveală numeroase moţii. Elevul şi profesorul ajung să aibă anumite sentimente şi le transferă în rsonaje, în roluri – şi uneori în ei înşişi. Natasha povesteşte în memoriile sale publicate că într-o zi a îmbrăţişat-o pe Marilyn şi i-a spus: „Vreau să te iubesc". spunsul lui Marilyn a fost: „Nu trebuie să mă iubeşti, Natasha – atâta timp t lucrezi cu mine". De ani de zile, Marilyn se obişnuise să le dea femeilor din „ţa ei ceea ce îşi doreau – Idei, lui Gladys şi lui Grace. Era ca şi cum punea punct. Helena Albert era o elevă a Natashei în această perioadă şi, de asemenea, nfidenta ei. „Natasha sărea deseori calul", şi-a amintit ea. „A făcut asta şi cu ine. Dar, atunci când a apărut Marilyn în peisaj, nimeni altcineva nu a înaintat atât de mult. Sunt de părere că Marilyn ar fi trebuit să se retragă atunci nd şi-a dat seama cât de mult ţinea Natasha la ea; dar, în loc să facă asta, a nsformat acest lucru într-un avantaj. Pentru Natasha era o tortură. În schimb, ntru Marilyn, nu era chiar aşa. Avea o profesoară priceputâ, o femeie inteli-mă în viaţa ei – o persoană pe care o putea admira şi de la care avea ce să etc. Nu o pot învinovăţi pentru că şi-a dorit ca situaţia aceasta să dureze. Am tras-o la răspundere din cauza asta". După spusele Hélènei, Marilyn se dusese într-o zi la Natasha şi a găsit-o plâns. „Nu pot sta de vorbă acum", i-a spus, trecând repede pe lângă ea. Helena A în casă şi o găsi pe Marilyn aşezată pe scaun, privind în gol. „S-a întâmplat a?" a întrebat-o ea pe Marilyn. Marilyn continua să privească drept înainte, arilyn? S-a întâmplat ceva?" „Da, s-a întâmplat", a spus Marilyn într-un final, şi cum şi-ar fi venit în fire. „Mi-e teamă că Natasha nu ştie ce înseamnă nu. am obosit să i-o tot spun de fiecare dată. De ce nu putem face ceea ce ştim i mai bine – adică să jucăm?" „E mai complicat de atât", îşi permise să spună lena. „Şi tu ştii asta, Marilyn". „Nu, nu este", a spus

Marilyn. S-a ridicat în ioare şi a privit-o drept în ochi. „Nu primeşti mereu ce îţi doreşti de la viaţă, lena”, a spus ea. „Mi-am dorit o mulţime de lucruri şi nu am primit aproape ic din ceea ce am visat. Ştii ce cred? Cred că Natasha e o răsfăţată. Cred că a dat mereu ce şi-a dorit şi acum, că nu se întâmplă asta, nu ştie ce să facă”. Era limpede faptul că Marilyn nu numai că îşi pierduse răbdarea faţă de tasha, dar era şi foarte rece cu ea şi deloc înţelegătoare. După ce petrecuse la timp înăbuşindu-şi sentimentele şi încercând să fie aşa cum îşi doreau ilalţi, poate că nu înţelegea de ce nu putea şi Natasha să facă acelaşi lucru – a strâns lucrurile şi, înainte de a pleca, s-a întors spre Helena. „Dacă o vezi, spune-i că îmi pare rău”, a zis ea, „dar n-am ce face. Spune-i că sper să conţinut să lucreze cu mine, dar dacă nu o să vrea, o să încerc să înţeleg”. Spunâno acestea, a plecat.

„Adevărul este că viaţa şi sentimentele mele erau aproape în totalitate în mâinile ei”, va spune Natasha Lytess mulţi ani mai târziu. „Eu eram femeia mă în vârstă, profesoara, însă era conştientă de profunzimea sentimentelor pe can i le purtam şi exploata acele trăiri cum numai o persoană tânără şi frumoasă putea să o facă. Spunea mereu că dintre noi, ea era cea săracă. Din păcate, era exact invers. Am petrecut alături de ea o perioadă de permanentă renegare a propriei mele persoane”.

Şi acest lucru avea să mai dureze – încă şase ani foarte lungi.

Dezamăgire

La data de 14 martie 1948, la doar o săptămână de la semnarea contractului cu Columbia, draga ei mătuşă Ana se stinse din cauza unei boli cardiace. Avea şaizeci şi opt de ani. Este ciudat faptul că a fost îngropată într-un mormânt fără niciun înscris, în cimitirul Westwood Memorial Park, chiar dacă, peste câţiva ani, i-a fost ataşată o plăcuţă. În trecut s-a scris că Marilyn nu a participat la slujba de înmormântare pentru că era prea preocupată de carieră. După spuselt surorii sale Berniece, acest lucru nu a fost adevărat. Marilyn nu ar fi putut să lipsească de la înmormântarea Anei. De fapt, ea a avut, împreună cu Grace şi cu Doc, un moment de reculegere în faţa Anei, apoi a plecat, cu lacrimi în ochi, înainte de venirea celorlalţi participanţi la înmormântare.

Va spune mai târziu despre Ana: „A fost singura persoană care

mi-a arătat ce înseamnă dragostea". Ana i-a lăsat lui Marilyn o carte intitulată Olarul (The Potter), împreună cu un bileţel: „Dragă Marilyn, citeşte această carte. Nu îţi las mare lucru în afară de iubirea mea. Şi nici chiar moartea nu poate schimba asta şi nu mă poate îndepărta de tine".

Marilyn Monroe va povesti că s-a simţit „groaznic" după moartea Anei pentru că, după spusele ei: „Nu mai aveam cu cine să vorbesc despre toate speranţele şi problemele mele". Probabil că a fost bine că în acea perioadă a trebuit să st concentreze mai mult asupra carierei sale. A început să lucreze la un musical cu buget redus, primul ei film pentru Columbia, Piaza rea (Ladies of the Chorus). În filmul acesta va avea rolul principal şi va interpreta două piese solo: „Even Baby Needs a Da Da Daddy" şi „Anyone Can See I Love You", precum şi două duete cu Adele Jergens. În acest film erau şi câteva scene de dans, o reală provocare pentru Marilyn. A fost un film ciudat, care dura numai o oră şi cart s-a făcut în zece zile, dar Marilyn s-a dovedit uimitor de bună. Vocea ei a fost o revelaţie. Însă, după lansare, filmul nu va avea niciun impact asupra carierei sale. La scurt timp după lansare, Marilyn va fi concediată de la Columbia, spre dezamăgirea ei. „M-am dus la mine în cameră, m-am întins în pat şi am plâns" arturiseşte ea. „Am plâns timp de o săptămână. Nu am mâncat şi nu am vorbit nimeni şi nu m-am pieptănat. Plângeam în continuu, ca şi când aş fi îngropat-o Marilyn Monroe. Mă uram pentru că fusesem atât de naivă şi îmi făcusem uzii că sunt atrăgătoare. Mi se întâmplase ceva groaznic. Nu eram atrăgătoare, ram o blondă necizelată şi necoaptă".

În iunie 1948, Marilyn s-a mutat într-o cameră dublă la Hollywood Studio lub, unde plătea doisprezece dolari pe zi pe cazare şi masă. Trebuia să facă economie – lucrurile nu mergeau aşa cum sperase – şi aceasta părea cea mai una soluţie. Însă locul nu îi plăcea pentru că îi aducea aminte de orfelinat. În „noada aceea, se întâlnea cu un bărbat pe nume Fred Karger, care se ocupa de ustraţia muzicală a filmului Piaza rea şi lucrurile nu mergeau bine nici cu el. chiar dacă vremurile erau dificile, Marilyn încerca să-şi ţină capul sus. Spre sfârşitul anului, fusese distribuită în reclame de televiziune şi probabil simţea deja că sfârşitul carierei ei cinematografice era aproape. Avusese o viaţă curta şi acum se termina. „Dar ceva nu mă lăsa să mă

întorc în lumea Normei cane", şi-a amintit ea. „Nu aveam ambiţia să fiu bogată şi renumită. Nu credeam am vreun talent ascuns şi nici măcar nu mi se părea că sunt în vreun fel trăgătoare. Dar aveam ceva în adâncul meu, un fel de nebunie, care nu mă lăsa. era din mine mă încuraja în continuare".

„Niciodată nu ştii când o să dai lovitura", îi spunea mereu Natasha. „Dar când să se întâmple lucrul ăsta, o să îţi dai seama cu siguranţă". Într-adevăr, Marilyn da lovitura la sfârşitul anului, la petrecerea de Anul Nou, organizată în casa roducătorului Sam Spiegel. În cursul acestei seri, l-a cunoscut pe un impresar e la William Morris, pe nume Johnny Hyde. În momentul în care a dat mâna acesta, în viaţa ei s-a produs o mare schimbare… şi lucrurile nu aveau să mai e niciodată la fel.

Johnny Hyde în ultimii ani, Marilyn Monroe îşi făcuse foarte mulţi cunoscuţi in show usiness, dar niciunul dintre ei nu-l plăcea pe Johnny Hyde. În vârstă de tindei şi trei de ani, înalt în jur de un metru cincizeci, puţin adus de spate şi cu început de chelie, Johnny nu era chiar atrăgător. Avea gâtul scurt, nasul thţire şi ochii prea apropiaţi. Arăta fragil şi bolnăvicios – şi, într-adevăr, suferea e inimă, trebuind să meargă săptămânal la cardiolog. Fiu al unui acrobat rus, ra plin de contradicţii: de exemplu, în ciuda aspectului său deloc impresionant i-a comportamentului său de om bolnav, era o persoană extrem de puternică, arte respectat în industria filmului, era foarte priceput atunci când venea vorba e apărarea propriilor interese.

Pentru el, industria filmului era mereu pe primul loc. „Toată lumea ştia că ohnny mănâncă showbiz pe pâine", a spus odată un prieten de-al său. Se ocupa de cariera multor actriţe, precum Rita Hayworth, Lana Turner şi Betty Hutton îl reprezenta, de asemenea, pe Bob Hope.

Când Johnny a cunoscut-o pe Marilyn, timpul parcă s-a oprit în loc. Nu mă văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă şi ştia că trebuia să fie a lui. „Ei; un tip interesant", va spune Bill Davis, un tânăr de şaptesprezece ani, care lucr; la agenţia William Morris, foarte des colaborând direct cu Hope. „Era foart. inteligent. Agresiv. Pasionat. Umbla mereu cu femei, chiar dacă nu era arătos S-a îndrăgostit foarte tare de Marilyn încă de la început, i-a trimis cadouri şi scrisori de

dragoste şi toate într-un timp foarte scurt. Cred că i-ar fi fost foartt greu să nu dea atenţie acestor lucruri sau să îl refuze pentru că, până la urmă era un bărbat influent. Era la ananghie. Avea nevoie de ajutor în carieră".

„Îmi stă în putere să te fac vedetă", îi va spune Johnny, la scurt timp dup. ce a cunoscut-o. „Şi nu mă refer la contracte mici. Un adevărat star!"

„Când am discutat prima dată cu Johnny Hyde despre speranţele mele îi materie de actorie, acesta nu a zâmbit deloc", şi-a amintit Marilyn. „M-a asculta şi a spus: «Desigur că poţi deveni actriţă!» A fost prima persoană care m-a lua în serios când a venit vorba de actorie şi îi voi fi recunoscătoare pe viaţă penin asta". Probabil că exprimarea este puţin exagerată, însă se înţelege ideea.

„Din câte ştiu, au făcut de la început o înţelegere clară", a spus Bill Davis „Ea îi declarase că vrea să joace în filme. El îi spusese că o poate ajuta. Era un om foarte influent în lumea asta. După părerea mea, faptul că l-a cunoscut a fos: cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla în momentul acela. Erau zeci di starlete care voiau să ajungă în patul lui, doar ca să se poată lăuda după aceea că îl cunosc. Desigur că trebuia să se culce cu el. Vreau să spun că şi el trebuia să câştige ceva din asta… Aşa mergea treaba".

În ianuarie 1949, Marilyn a mers cu Johnny în Palm Springs. Acolo se va consuma relaţia lor, în ciuda faptului că acesta era căsătorit. Şi, cum puterea este un afrodiziac foarte puternic, Marilyn se simţea realmente atrasă de acesta şi nu s-a folosit de el doar pentru a avansa în carieră – chiar dacă relaţia cu el nu i-a stricat.

La doar o lună după ce l-a cunoscut pe Johnny, îşi va face apariţia diafană într-o comedie produsă de Marx Brothers, intitulată Love Happy. A fost un film United Artists cu buget redus, cu scene de agitaţie şi furt de diamante, film ce merită amintit doar pentru că a reprezentat ultima apariţie a legendarilor Marx Brothers.

Turneul de promovare a filmului Love Happy în care va porni Marilyn (filmul fiind lansat în vară) avea să fie mult mai demn de menţionat decât filmul în sine. Marilyn va avea ocazia să viziteze marile oraşe şi să stârnească interesul presei. „Eu apăream pe ecran mai puţin de şaizeci de secunde", şi-a amintit ea. exagerând ca de

obicei, „dar am avut de lucru timp de cinci săptămâni… contribuind la promovarea filmului în opt oraşe mari. Mă simt vinovată că am apărut pe scenă, chiar dacă aveam un rol atât de nesemnificativ, dar se părea că publicului nu îi pasă”. În această perioadă, a devenit cunoscută ca „The Mmmmm Girl”.

castă replică recomandată de specialiştii de relaţii publice se referea la faptul unele persoane nu pot fluiera, iar atunci când o văd pe Marilyn tot ce pot face e să spună „Mmmmm”. Însă, în viitor, nici filmul Love Happy nu a rămas în întirea publicului. Johnny Hyde, cu toate relaţiile pe care le avea, îi putea oferii Marilyn cu siguranţă mai mult de „şaizeci de secunde” într-un film al lui oucho Marx.

„El i-a spus foarte clar de la început că va face eforturi pentru ea”, a spus Billa vis. „Nu era o afirmaţie subtilă. Nu era sugerată. Era foarte limpede. Chiar – am aflat în prezenţa lor la scurt timp după ce făcuseră cunoştinţă, şi l-am auzit unându-i: «O să fii cea mai grozavă actriţă dacă o să îmi dai puţin timp să îţi anjez nişte chestii.» Ea pur şi simplu zâmbea şi cocheta. Ţin minte că m-amndit atunci că e încă o pipiţă fără multă minte care cunoaşte arta seducţiei, r asta este impresia pe care mi-o făcuse. Nu părea să aibă cine ştie ce în cap. auzisem spunând numai: «Da, Johnny.» şi «Nu, Johnny.» şi «Cum zici tu, hnny.» Uneori o mustra, dar ea nu se supăra. Câteodată îi spunea «tati». Îmi amintesc că mă gândeam în sinea mea: «O, şi ce o să îi mai placă soţiei lui când să audă asta.»”.

În timpul acestui turneu de promovare, un prieten, pe nume Bill Purcel, care uia în Nevada şi pe care Marilyn îl cunoscuse în perioada în care era în divorţ, primit un telefon de la aceasta. Era foarte supărată. Plângea. „Nu suport faptul ne fotografiază tot timpul”, i-a spus ea. „O să-mi arunc acid sulfuric pe faţă”, eninţa, „orice, numai să îi pot opri!” Părea că avea să facă o cădere nervoasă încă nu era atât de renumită. „Nu avea intimitate şi unii fotografi erau bădăi şi cereau mult de la ea”, şi-a amintit Purcel, „de parcă le-ar fi fost datoare ceva”. Marilyn înţelesese că era de datoria ei să pozeze pentru fotografi, dar, timpul acestui turneu, a simţit că puţinul renume pe care îl avea era prea şanţ. Într-un final, va claca.

Johnny va spune că s-a îndrăgostit nebuneşte de Marilyn din clipa în care u întâlnit şi că i-a rămas devotat tot anul ce a urmat. Ea nu

a avut niciodată le-aş sentimente faţă de el. Însă era atât de inteligent, de interesant şi, bine-eles, atât de puternic, încât se simţea atrasă de el. Hyde o încuraja pe Marilyn aprofundeze şi mai tare arta actoriei, mai mult decât făcuse deja alături de tasha. El dorea ca ea să îşi îmbogăţească cunoştinţele prin lectură: Turgheniev Tolstoi. Lui Marilyn i-au plăcut la nebunie aceşti doi autori. A apreciat foarte uit şi cele două volume din Autobiografia lui Lincoln Steffens. Steffens 866 – 1936) a fost unul dintre primii jurnalişti celebri care au combătut status o-ul. Atacurile sale la adresa corupţiei din politică erau atât de controversate, cât preşedintele Theodore Roosevelt a inventat un termen care să caracterizeze este atacuri – „muckraking". Johnny i-a mai recomandat şi romanele lui omas Wolfe şi Marcel Proust, cât şi lucrări de specialitate despre industria ematografică. Ea se implica plină de devotament în tot ce îi cerea el cu privire această meserie. Când i-a dat cartea lui Stanislavski Un actor se pregăteşte, a tit-o din scoarţă-n scoarţă pentru că ştia că o să îi pună întrebări detaliate. La capitolul acesta stătea foarte bine. Avea un apetit pentru cunoaştere şi de abi, aştepta să discute cu Johnny despre orice carte îi recomanda. „Ai trecut prii atâtea", îi spunea el, repetând ce auzise deja de atâtea ori de la Natasha Lytess „Ar trebui să te foloseşti de toate astea când joci". Sfaturile lui le regăsea în man parte şi în cartea lui Stanislavski.

Johnny nu voia ca Marilyn să piardă nicio clipă. De exemplu, ea avea obi ceiul să vorbească ore întregi la telefon şi lucrul acesta trebuia să ia sfârşit., ybi; ca fiecare moment din viaţa ei să fie devotat evoluţiei carierei sale", a spu Marybeth Hughes, o frumoasă actriţă blondă care a ieşit o perioadă cu Hyde „Odată ce intrai în vârtejul lui Johnny, viaţa ta nu îţi mai aparţinea. Majoritate femeilor nu făceau faţă. Aproape toate credeau că nu meritau să aibă parte d'asemenea scene. Trebuia să fii destul de puternică pentru a avea o relaţie e\ Johnny Hyde".

La fel cum Johnny a spus că nu a întâlnit niciodată pe cineva ca Marilyn şi ea putea să spună acelaşi lucru. Toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse în trecut e dezamăgiseră, începând cu Wayne Bolender, care cu siguranţă că o iubea, da' nu fusese destul de puternic ca să facă faţă soţiei sale, Ida. Ea nu îşi pute, imagina că Johnny ar putea fi luat vreodată în râs de cineva. Era protectorul ei în braţele lui se simţea în

siguranţă. Desigur că Johnny devenise un fel de tat pentru ea. Era evident faptul că îşi dorea un tată şi el se încadra perfect în ţipai într-un final, însă, existau atât de multe aspecte diferite în povestea lor de dragoste, atât de complexă, încât era adesea presărată de conflicte. Din fericiri pentru Marilyn, pe cât era de generos, pe atât de mult o sprijinea. Ca prieten, a lui Johnny, Marilyn nu ducea niciodată lipsă de bani, o schimbare binevenit, în viaţa ei. În sfârşit, se putea relaxa şi se putea concentra pe cariera sa – aş, cum îi cerea el – şi nu pe problemele financiare. După ce i-a oferit lui Marilyt o stabilitate financiară, luând-o la el acasă după ce şi-a părăsit soţia şi copiii Hyde a început să o ceară în mod insistent în căsătorie. S-a folosit de tot felii de trucuri, la fel cum făcea şi ea, cum ar fi ilustrarea unor circumstanţe cât mă nefericite în efortul de a-i câştiga simpatia. „Sunt pe moarte", îi va spune el. „Ştii sufăr de inimă, Marilyn. Sunt pe ducă şi nu mai am mult. Şi atunci când o's; mor, o să fii o femeie bogată dacă te căsătoreşti cu mine". Toate rugăminţile lu' Johnny se loviră ca de un zid. Marilyn avea o relaţie intimă cu el – era o persoane, foarte cumsecade şi într-o oarecare măsură îl iubea, chiar dacă nu era îndrăgostită de el, dar nu voia să se mărite cu el. Însă un alt membru al familiei lu' Marilyn urma să se căsătorească: Gladys.

Gladys se căsătoreşte în timp ce Marilyn Monroe se afla pe un teren alunecos în relaţiile cu Natash, Lytess şi cu Johnny Hyde, Gladys avea parte de propria ei escapadă romantici re surprinderea tuturor, în aprilie 1948, va fugi şi se va căsători cu un bărbat nume John Stewart Eley. Vestea aceasta a şocat-o pe Marilyn. Cu siguranţă Gladys nu era pregătită emoţional pentru o căsătorie, însă făcuse din nou o iscare neaşteptată şi se căsătorise. „Dar cine este bărbatul ăsta?" a întrebat-o arilyn pe Grace Goddard. „N-am nici cea mai mică idee", i-a spus Grace. „O, i. Acum chiar că sunt îngrijorată", a spus Marilyn, care a considerat imediat e vina ei. Însă nici măcar nu ştia unde fusese Gladys până atunci, fiindcă era icil să o urmărească. Grace i-a spus lui Marilyn că e imposibil să aibă o carieră show business şi să se ocupe şi de mama ei, care făcea tot felul de lucruri chibzuite. „Trebuie să îşi trăiască viaţa", a spus Grace. „O, Doamne", atât a mai tut răspunde Marilyn.

Bill Davis, care era în continuare angajatul lui Johnny Hyde la

agenţia illiam Morris, îşi va aminti: „Eram în birou cu Johnny când Marilyn a dat zna înăuntru, cu o privire sălbatică. Ţin minte că era îmbrăcată cu o bluză albă mâneci lungi, încheiată până sus şi cu nişte pantaloni albi pescăreşti. Îmi amintesc toate astea pentru că mă izbise faptul că, pentru o zeiţă a sexului, în aţa de zi cu zi nu umbla deloc descoperită". 1

„Johnny, o, Johnny. Ajută-mă", spunea Marilyn. „Bineînţeles, păpuşa mea.

s-a întâmplat?" „Mama s-a căsătorit cu un ratat şi sunt foarte îngrijorată din uza ei", a spus Marilyn supărată. S-a aşezat pe scaun, sfârşită. A spus că vrea Johnny să afle tot ce poate despre John Eley. „Nu îmi vine să cred că mama căsătorit", a spus ea. „Ţie îţi vine să crezi?"

Din moment ce Johnny nu o cunoscuse niciodată pe Gladys, nu avea cum aibă vreo părere cu privire la căsătoria acesteia. Însă cu siguranţă că urma să ajute. Şi avea toate relaţiile necesare pentru a reuşi să facă asta. În timp ce rilyn era aşezată în faţa lui, Johnny ridică receptorul şi angaja un detectivrticular care să studieze problema.

Câteva săptămâni mai târziu, Gladys îi scrise fiicei sale Berniece, care tocmai mutase în Florida împreună cu soţul şi fiica sa. Îi explică faptul că Eley era

Boise, statul Idaho şi că venise de puţin timp în California „cu serviciul", fără dea mai multe detalii clare cu privire la ocupaţia acestuia. I-a trimis şi o poză el. „Arată destul de drăguţ", i-a spus Berniece lui Marilyn, la telefon. „Şi

Note:

1 Biograful James Haspiel, care a scris despre viaţa lui Marilyn Monroe, a adăugat următoarea observaţie: „Această femeie, ale cărei apariţii şi imagine publică se presupune că erau întotdeauna asociate cu sexul, era, în viaţa particulară, foarte modestă. Dacă ne uităm la înregistrarea din Coreea, este aplecată pe scenă, în mijlocul unui grup de soldaţi şi este îmbrăcată într-o rochie de seară. Însă îşi ţine mâinile încrucişate pe piept. Cu alte cuvinte, este ca şi cum aceasta se proteja în mod inconştient, că nu dorea să fie prea expusă. Aceasta este desigur aceeaşi femeie care va poza nud pentru un calendar.

Însă, dacă priviţi orice poză pe care i-am făcut-o personal, sau

multe alte poze, veţi vedea că nu poartă niciodată obiecte de vestimentaţie decoltate. Toate sunt încheiate aproape mereu până la gât".

Johnny se interesează de problema asta, eu l-am rugat", i-a spus Marilyn lu' Berniece. „O să aflăm noi tot. Am încredere în el".

În curând, detectivul a început să aducă tot felul de informaţii despre Johi şi Gladys. Se pare că cei doi se cunoscuseră într-un bar, undeva în Santa Barbara Eley le spusese prietenilor săi că „dăduse peste bătrâna lui Marilyn Monroe's că aştepta momentul să o cunoască pe vedeta de cinema. Între timp, încerca's, aibă grijă de mama acesteia, despre care spunea că este „cea mai nebună tip. pe care a cunoscut-o vreodată". A spus că Gladys auzea voci, vorbea singură şi după cum îi va spune unui prieten, „mă sperie de mi se face părul măciucă".

Atunci când Johnny Hyde i-a dezvăluit aceste informaţii, Marilyn a fos furioasă. „Nenorocitul", a spus ea. „Se foloseşte de mama ca să ajungă la mine? Hyde nu era sigur, dar era de acord că ceea ce gândea Marilyn putea fi adevărai I-a promis că va mai investiga problema.

După câteva săptămâni, Marilyn primi acasă la ea o scrisoare de la John Ele\ I-a scris că se îngrijea de mama ei, dar că avea nevoie de mai mulţi bani ca's. se descurce şi că, dacă ţine măcar un pic la mama ei, să îi trimită un cec de i mie de dolari.

Marilyn i-a arătat scrisoarea lui Johnny şi l-a întrebat ce era de făcut. „În orio caz, nu o să te apuci acum să îi dai nenorocitului ăla câteva mii de dolari. E vorb. de o grămadă de bani", i-a spus Johnny. Au hotărât ca Marilyn să nu răspund, deloc la scrisoarea aceea. După părerea lui Johnny, dacă ar fi răspuns, Eley a; fi crezut că între ei se stabilise o legătură şi îi va cere mereu bani. Toate aceşti probleme o afectau foarte mult pe Marilyn. „Cred că o să mă confrunt cu genu' ăsta de probleme tot restul vieţii mele", i-a spus ea lui Johnny Hyde. Acesta! zâmbi cu blândeţe. „Întotdeauna ai spus că ţi-ai dorit să ai o mamă, scumpa mea Ei bine, uite că ai. Puştoaico, din păcate n-ai cum să îţi alegi mama".

La scurt timp după aceea, Berniece primi şi ea o scrisoare de la Eley. De data aceasta, el se întreba dacă era posibil să se mute împreună cu Gladys la Berniece îi spunea că se ocupă cu repararea aparatelor electrice şi electrocasnice şi ca lucrează în camioneta sa. Se

gândea să îşi parcheze camioneta în faţa case familiei Miracle şi să locuiască la ei în perioada în care muncea în zona aceea Lui Berniece nu i se păru deloc o idee bună. Când i-a povestit lui Marilyn, aceasta a fost la fel de sceptică. A spus că nu ştie cum se lipise John Eley de mama lot dar cu siguranţă Gladys nu se găsea într-o situaţie prea bună.

Avea dreptate.

Într-o lună, detectivul particular al lui Johnny se întoarse cu veşti: John Ele\ era bigam – mai avea o soţie în Idaho.

Poze nud pentru cincizeci de dolari?

În mai 1949, Marilyn simţea că ajunsese într-un impas emoţional în relaţia cu Johnny Hyde. El dorea în continuare să se căsătorească cu ea şi devenea din în ce mai insistent. Însă ea nu voia să fie forţată să se căsătorească din nou ţinea la fel de mult la ideile sale. Johnny îi cumpărase mai demult un apartament la Beverly Carlton, pe levardul Olympic din Beverly Hills, acum hotelul Avalon, în timp ce ea locuia preună cu el în casa lui. Apartamentul fusese cumpărat doar de dragul apanţelor. Însă, în mai, Marilyn se mută acolo, hotărâtă să îşi plătească singură iria şi celelalte cheltuieli. Trebuia să facă ceva ca să se poată întreţine. „Nu am

St niciodată o femeie întreţinută", a spus ea în 1962. „Întotdeauna am avut ijă de mine. Sunt mândră de faptul că eram independentă". În câteva luni, hnny i-a aranjat o scurtă apariţie într-un film foarte prost, intitulat A Ticket Tomahawk. Din nou, suma câştigată nu va fi mare. Când şi-a pierdut maşina, ştiut că trebuie să facă ceva. Într-o zi, în timp ce scotocea prin cărţile de vizită sperând că vreuna din ele va inspira să îşi găsească de lucru, văzu o carte de vizită pe care o primise de un bărbat pe nume Tom Kelley. Marilyn îl cunoscuse în timpul unor eveniente ciudate. În octombrie (1948), mergea cu maşina către un loc unde trebuia dea o probă pentru un film şi a fost implicată într-un mic accident de circu

!

e. Unul dintre martori a fost Kelley, fost cameraman al agenţiei de presă ociated Press. Marilyn i-a spus că avea o probă importantă şi, din cauza identului, nu mai avea cum să ajungă acolo, neavând nici bani de taxi. Lui ley i se făcu milă de ea şi îi dădu cinci dolari şi cartea lui de vizită. Aceasta; se ultima dată când se gândise la el, înainte de a-i

găsi cartea de vizită, în loc să îl sune pe Kelley, Marilyn se hotărî să îşi facă pur şi simplu apariţia tudioul acestuia din Hollywood. În urma unei conversaţii scurte, el i-a spus: pe punctul de a filma o reclamă pentru berea Pabst şi fata care trebuia să: e în reclamă se îmbolnăvise. Putea să joace în reclamă? Desigur. A filmat; va role de film cu Marilyn care se juca cu o minge de plajă, i-a strâns mâna, dat câţiva dolari şi Marilyn plecă. După două săptămâni, pe 25 mai, Tom o sună pe Marilyn spunându-i căul pe care îl făcuse la campania pentru bere fusese foarte apreciat de comlia Pabst şi că, nu se ştie cum, afişul ajunsese în mâinile unei persoane care; a calendare la Chicago. Aceasta dorea ca ea să pozeze nud pentru un calen –, Toată afacerea urma să fie discretă, însă, cu siguranţă, ea trebuia să pozeze… I. Se gândi dacă să accepte, însă nu pentru mult timp, pentru că nu i se părea în fi vreo problemă. Astfel, două zile mai târziu, Marilyn se învârtea în faţa unei draperii roşii de ifea, pozând, alintându-se, cu buzele ţuguiate şi cu spatele arcuit pentru a ale şi mai mult în evidenţă două dintre cele mai de preţ bunuri ale ei. Între p, Tom Kelley fotografia fără încetare. După standardele din zilele noastre, Dgrafiile rezultate erau foarte cuminţi, dar, chiar şi aşa, Marilyn nu voia să ţie că a pozat nud, de aceea, la primirea celor cincizeci de dolari, a semnat IMona Monroe". Ne vine în minte un citat grozav din Marilyn Monroe: „Nu îmi pasă de bani. Vreau doar să arăt minunat". După câţiva ani, va descrie aceeaşi experienţă ca „foarte simplă… şi friguroasă!" Din punctul ei de vedere, poveste aceasta luase sfârşit. Pentru moment.1

Note:

1 Mai târziu, după ce se va afla că ea era modelul respectiv, se spune că Marilyi ar fi dat nişte declaraţii foarte interesante. Când a fost întrebată cu ce parfum se dăduse, ea a răspuns: „Chanel no.5", glumind apoi în legătură cu faptul că ni purta nimic.

PARTEA A IV-A

Celebritatea

Musafirii nepoftiţi

HINIONUL LUI MARILYN MONROE în materie de filme va lua sfârşit spre finele anului 1949, după ce avea să facă o călătorie care îi va influenţa întreaga carieră la Culver City, patria Metro-Goldwyn-Mayer. MGM sau etro, denumire dată de cunoscători,

era bijuteria coroanei industriei diourilor de film din vremurile acelea. Acest studio o va distribui pe Marilyn noul film ce urma să fie regizat de John Huston, Jungla de asfalt, bazat pe manul lui W.R. Burnett. Johnny Hyde reuşise, în sfârşit, să o ajute, aranjân-U-i o întâlnire cu Huston şi cu Arthur Homblow, producătorul. Din păcate, „arilyn era cât pe ce să rateze acest rol pentru că s-a îmbrăcat prea provocatomd a venit să dea probă (trebuia să citească ceva din scenariu). Ştia că rsonajul ei trebuia să fie sexy şi considerase că e necesar să se arate sexy. Era a mult. Era ca şi cum s-a fi bazat doar pe aspectul ei fizic şi nu pe aptitudinile actoriceşti pentru a obţine rolul. Era foarte emoţionată. Proba nu a decurs 'ne însă va fi chemată pentru un test de ecran. S-a încadrat mult mai bine în 1, graţie efortului pe care l-a depus atunci când s-a pregătit cu Natasha Lytess. uis B. Mayer a fost impresionat de rezultat şi a distribuit-o în rolul respectiv. Acesta a fost un moment important în cariera lui Marilyn, care era, cu siguţă, foarte emoţionată. Chiar şi Johnny Hyde – care avea încredere în Marilyn – înţea unele îndoieli. „În scena asta trebuie să izbucneşti în lacrimi", îi spuse, „rezi că o să reuşeşti?" „Dar tu mi-ai spus că sunt vedetă", i-a spus ea., Vrei să spui că nu o să reuşesc?" „Nu vreau să spun asta", îi zise el. „Dar sunt pur şi simplu îngrijorat. Hai să lăsăm pe Natasha să se ocupe în continuare de tine".

După ce Natasha începu să lucreze împreună cu Marilyn scenariul de la ungla de asfalt, avu loc un episod atât de îngrijorător, încât Natasha a trebuit a fi contacteze direct pe Johnny.

Desfăşurarea evenimentelor va fi descrisă de o prietenă şi elevă a Natashei. În ce mi-a explicat Natasha, se pare că lucra împreună cu Marilyn la o scenă care personajul ei trebuia să discute vesel despre o excursie ce urma să aibă ºC. Cineva ciocane la uşă şi aceasta se sperie. [în scenariu] intră un grup de arbaţi care o ameninţau cu închisoarea dacă nu recunoştea că a minţit în legătură cu ceva. Într-o seară, Natasha a venit în apartamentul lui Marilyn ca să lucreze la scena respectivă. Însă Marilyn nu a răspuns la uşă. Când a ajut în faţa clădirii, Natasha a văzut că luminile erau aprinse la Marilyn, însă, du] ce ciocăni la uşă şi aşteptă câteva minute, luminile s-au stins. Natasha a insista strigând-o pe Marilyn, până când, într-un final, luminile se aprinseră din no şi uşa se deschise. Marilyn a spus că auzise toată seara nişte

bărbaţi în faţa us ei şi, când auzise ciocănitul la uşă, îşi pierduse cumpătul şi intrase în panică

La început, Natasha nu a dat atenţie întâmplării, crezând că Marilyn încean să creeze, în viaţa reală, frica pe care trebuia să o afişeze în film. Însă, în să seară, Marilyn se va opri adesea din lucru spunându-i Natashei că auzea voci. rugând-o să asculte cu atenţie să vadă dacă nu cumva le auzea şi ea. Prieter Natashei continuă: „Întreba: «Ai auzit asta? Ai auzit?». Natasha o ruga să sconcentreze. Credea că îşi caută scuze pentru că nu învăţase replicile. ins; înainte de sfârşitul repetiţiilor, Natasha începu să simtă că Marilyn era t adevărat pe cale să facă un fel de cădere nervoasă".

Câteva seri mai târziu, Natasha l-a rugat pe Johnny Hyde să se întâlneast cu ea.

În acea perioadă, Natasha credea că Johnny o folosea pe Marilyn pentru pl; cerile lui personale şi pentru a se putea lăuda cu ea în societatea hollywoodian; Natasha, care îşi recunoscuse propriile sentimente puternice faţă de Marilyn, să bucurat să îl vadă pe Johnny exclus din viaţa lui Marilyn. Era de părere e Marilyn nu avea nevoie de Johnny. Considera că, dacă va lucra în continuat cu ea, va putea fi cea care să o ajute pe Marilyn să îşi clădească o carieră.

Noua reputaţie de actriţă bună a lui Marilyn avea să îi asigure, după părere Natashei, roluri în filme importante. Mai mult, prezenţa lui Johnny în viaţa li. Marilyn ameninţa să o pună pe Natasha pe un plan secundar. Cum ar fi fost dacă în final, el ar fi considerat răspunzător de succesul lui Marilyn? Ce s-ar întâmpl dacă Marilyn ar fi de părere că el este mai important pentru ea decât Natasha Aceasta din urmă se găsea acum într-o stare permanentă de teamă, nesiguranţ şi gelozie. „Voia ca Johnny să iasă din viaţa lui Marilyn", continuă prietena's eleva ei. „Cred că spera că acesta îşi va pierde interesul faţă de Marilyn, dac va afla că îşi pierdea minţile. Atunci Marilyn ar fi putut fi din nou a ei".

Cu aceste gânduri, Natasha i-a spus lui Johnny că e îngrijorată din cauza h: Marilyn şi că i se pare că acesta o supune unei situaţii prea stresante pentru ea A susţinut chiar că „atenţia personală" pe care el o aştepta din partea ei şi adaugă peste toate celelalte situaţii stresante. La început vorbi în termeni generali şi nu menţiona niciun eveniment

mai neobişnuit care avusese loc în timpul orelor de actorie. Însă, când văzu că Johnny părea, în continuare, neclintit Natasha i-a spus verde în faţă. „Aude voci", i-a spus aceasta. Vestea nu l-a sui prins deloc pe Johnny. Era ca şi cum ştia deja de „vocile" lui Marilyn. Poate c. ea îi mărturisise deja că aude voci. Johnny nu avu nici de departe reacţia la can sperase Natasha. Nici gând să renunţe la Marilyn. În schimb, se hotărî imedia să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să o ajute.

„Johnny credea că doctorii sunt nişte magicieni", explică un coleg de serviciu acestuia. „Se comporta la fel cum o făceau toţi ceilalţi din industria filmului vremea aceea. Dacă un actor nu reuşea să filmeze o scenă, trebuia chemat lediat un doctor".

Fie că era vorba de tratarea unei răceli sau a unui atac de panică, Johnny ia că barbituricele erau mereu binevenite în lumea cinematografiei. Se pare el a fost cel care îi va prezenta lui Marilyn o realitate cu totul nouă, cea a irbituricelor. Johnny era de părere că aceste medicamente o puteau ajuta pe fetena lui şi o puteau face să se simtă mai în siguranţă. Mai credea, la fel ca uite alte persoane în perioada aceea, că aceste produse farmaceutice nu avea uecte adverse. Le considera o cale către fericire şi împlinire şi vedea faptul că iau aproape exclusiv la îndemâna celor bogaţi şi puternici ca pe o dovadă aicienţei lor.

Poate că el considera un exemplu al eficienţei acestor medicamente strălucita irieră a actriţei Judy Garland, care, în ultimii zece ani, fusese un fel de banco-iat pentru Metro: depuneai medicamente – urmau ceva crize, căderi, reveniri, ÎI contează ce-şi după aia scoteai bani, o mulţime de bani.

La cererea lui Johnny, doctorii de la studio începură să îi prescrie constant jest tip de medicamente lui Marilyn, care le lua fără nicio problemă. O ajutau, îl puţin pe termen scurt. Nu se mai temea atât de mult de tot felul de lucruri, de se auzeau din ce în ce mai încet şi nu o mai deranjau aşa de tare. Desigur, o mare problemă cu noua realitate în care intrase Marilyn Monroe. Nu era reală.

Jungla de asfalt în toamna lui 1949, Marilyn începu să lucreze la filmul de acţiune Jungla de „alt, primul film cu crime povestit din perspectiva unor răufăcători. Marilyn o prezenţă spectaculoasă şi memorabilă – trei apariţii scurte, de aproximativ ci minute – în

personajul clasic în stil noir pe nume Angela Phinley, cu sex peal, amanta unui escroc (avocat) bătrân, căsătorit, rol jucat de actorul Louis lhern, unul dintre veteranii MGM. După lansarea din mai 1950, filmul va gistra patru nominalizări la premiile Oscar, două pentru scenariul şi regia Huston şi celelalte pentru imagine şi pentru cel mai bun actor în rol secundar am Jaffe). Prestaţia lui Marilyn a fost de asemenea foarte apreciată, ea de-nstrându-şi talentul actoricesc şi abilităţile. Însă numele ei nu a apărut printre e prezentate în deschiderea filmului. A apărut însă pe o listă la finalul filmului al unsprezecelea din cincisprezece nume. Însă era un început – un film foarte portant care va fi un catalizator pentru marile momente ce aveau să urmeze viaţa şi în cariera sa.

„A muncit mult la acest film şi se pare că se preocupa foarte mult să-şi bunătăţească cunoştinţele", va spune John Huston mai târziu. „Ţin minte că ba pe care a dat-o ea a fost interesantă pentru că se presupunea că scena se desfăşoară pe canapea şi acolo nu era nicio canapea, deci Marilyn se întinse p jos pentru a citi scenariul. Însă nu a fost deloc mulţumită de ce făcuse şi întrebat dacă mai poate da proba odată. I-am spus că bineînţeles că poate. «D câte ori doreşti.» Ea nu ştia, dar primise rolul înainte să rostească vreun cuvân

Eram convins că era perfectă pentru filmul acesta chiar şi înainte de a vede scenariul şi de a da proba. Era atât de vulnerabilă, atât de dulce, de deschis; încât te topeai în faţa ei. Ţin minte că m-am întrebat cum putea cineva să reziste şi să nu îi dea un rol într-un film? Era perfectă pentru rolul din Jungl de asfalt. Mi-a spus: «Vreau să ştiţi că acesta va fi cel mai important film al meu şi eu i-am spus: «Succes.» Era îngrijorată că poate nu va fi atât de bună pe e; credeam eu că va fi. «Dacă o să vă dezamăgesc?» m-a întrebat. «Nu o să în dezamăgeşti», i-am spus. «Fii tu însăţi şi va fi bine.» Simţeai pornirea să îi doreş: tot binele din lume. Poate că pentru ea a fost doar un noroc, nu ştiu. Un luci e sigur şi anume că era pregătită. Era pregătită şi a avut noroc".

Cum era de aşteptat, Marilyn se va asigura că Natasha era în fiecare zi p platou cu ea. De fapt, există şi un moment în film în care Marilyn se uită în afar, platoului, se presupune că în direcţia Natashei. „Nu ştiu ce am făcut", a spu Marilyn după ce a terminat lucrul la Jungla de asfalt, „dar ştiu că m-am simţ; minunat!"

Câţiva ani mai târziu, Marilyn îşi va aminti că prima oară a văzut filmi; ţinându-l pe Johnny strâns de mână. În drumul spre casă, nu au scos nici u-cuvânt, ambii erau impresionaţi de prestaţia lui Marilyn. „Inima lui se bucur pentru mine", şi-a amintit ea. Se simţea lipsa lui de egoism şi profunda lu' bunătate. Niciun bărbat nu mă privise vreodată cu atâta bunătate. Nu mă cunoştea doar pe mine, o cunoştea şi pe Norma Jeane. Cunoştea toată durerea şi disperarea din mine. Atunci când m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că mă iubeşte, an ştiut că e adevărat. Nimeni nu mă iubise vreodată aşa", a conchis ea. „Îmi doreau din toată inima să îl pot iubi şi eu, la rândul meu".

Totul despre Eva

Chiar dacă Marilyn ştia că făcuse o treabă bună în Jungla de asfalt, filmul în avea să fie lansat imediat. De aceea, anul 1950 a fost pentru ea un an al marilor aşteptări – şi al unor mari frustrări.

În ianuarie, Marilyn va juca într-un alt film groaznic pe care i-l găsise Johnn-Hyde, un alt rol mic, de data aceasta un film despre concursurile de patru. cu rotile, intitulat The Fireball, avându-l în rolul principal pe Mickey Roone\ Rolul lui Marilyn era pur decorativ, jucând doar în puţine scene şi având doua câteva replici.

Marilyn a mai jucat un rol nesemnificativ într-un film produs în acelaşi sezon intitulat Right Cross. Era un film cu scene de box, în care juca starul MGM Jun. Allyson, împreună cu soţul ei, Dick Powell. Marilyn a avut un rol minor, intram pielea personajului Dusky Ledoux, o chelneriţă care se va întâlni scurt timp personajul interpretat de Powell. Apoi, în primăvara lui 1950, Marilyn va mai distribuită într-un alt film mediocru, intitulat Home Town Story. Cu cât spunem puţine despre acest film, cu atât mai bine, chiar dacă, după moartea lui Marilyn, ul a devenit cunoscut şi considerat o curiozitate. Aici Marilyn va apărea într-o enă de două minute, jucând rolul unei secretare la redacţia unui ziar. Motivul pentru care Johnny o punea pe Marilyn să joace aceste roluri scurte filme atât de proaste era că acesta spera că, dacă va fi văzută de multe ori marile ecrane, MGM îi va oferi, până la urmă, un contract. Însă acest lucru U s-a întâmplat. Între timp, Marilyn îşi va petrece o mare parte a timpuluizând pentru reclame, afişe şi în fotografii pe diverse subiecte, orice numai să câştige existenţa până când urma să cucerească acest domeniu în care era greu pătrunzi.

Între timp, Johnny continua să se afişeze cu Marilyn prin oraş. În mod ironic, portul din relaţia lor se schimbase. În trecut, ea era cea care simţea că are „voie de el. După un an, acesta se comporta ca şi cum el ar fi avut nevoie deşi părea capabil să facă orice îi stătea în putinţă pentru a o vedea fericită, cundiţia să nu îl părăsească. Dacă privim înapoi, Jungla de asfalt a fost cu aderat un film important pentru că arăta de ce era în stare Marilyn, însă era un 1 atât de scurt, încât a trecut neobservat de către critici. Tot în acel an, Johnny va distribui într-o reclamă de televiziune – prima şi singura – pentru un ulei motor!

În aprilie 1950, Johnny Hyde îi va face cunoştinţă lui Marilyn cu scenaristul regizorul Joseph L. Mankiewicz, care urma să lucreze la noul film pentru Darryl nuck, la studiourile Fox. Filmul se intitula Totul despre Eva şi Mankiewicz a „trebuit-o pe Marilyn într-un rol mic, însă important, bazându-se pe ce văzuse Jungla de asfalt. „M-am gândit că era potrivită pentru rolul acesta, rolul unei ere actriţe la început de carieră", şi-a amintit el câţiva ani mai târziu „şi, la mea aceea, Marilyn nu era mai mult decât o actriţă în devenire. I-am spus personajul acela ar face tot ce i-ar sta în putinţă ca să avanseze şi am simţit în Marilyn exista un anumit echilibru între viclenie şi inocenţă. Mi se părea combinaţie fascinantă: pe de o parte, era vulnerabilă, pe de altă parte, era leulată. Ştia ce vrea. Niciodată nu făcea un pas greşit". Povestea Evei, adaptată după o povestire din Cosmopolitan, este binecunostă – nemiloasa, aparent ingenua Eve Harrington (Anne Baxter), se implică ptat în viaţa şi cariera unei actriţe de pe Broadway, în vârstă, pe nume Margo anning (Bette Davis), distrugând vieţile tuturor celor pe care îi cunoaşte, în p ce îşi croieşte, prin orice mijloace, drumul către celebritate şi o carieră în atru. În două sau trei scene importante ale filmului, Marilyn a strălucit, proiţând chiar de atunci că personalitatea ei va ajunge să domine ecranele înătorii cincisprezece ani. Într-o scenă desfăşurată pe scări, în care e vorba de aniversare sărbătorită în apartamentul lui Margo, Marilyn este aşezată în mijloc, toate celelalte vedete dispuse în jurul ei – Baxter, Gary Merrill, Celeste Holm.

George Sanders, Gregory Ratoff – şi este imposibil să îţi iei privirea de pe ea chiar şi când celelalte personaje îşi rostesc mai departe replicile. Cum s-a spu de o mie de ori până acum, camera o

iubeşte şi la fel de mult o iubim şi noi. î; cealaltă scenă, desfăşurată în holul unui teatru, personajul lui Marilyn nu-şi poai stăpâni emoţiile în urma unei probe nereuşite pentru un rol. Când a ajuns 1 toaletă i s-a făcut rău. Inconfundabila ei stânjeneală te făcea să vrei să îi pui u: prosop rece pe frunte. Sentimentele ei erau veritabile, crude.

Chiar şi astăzi, Totul despre Eva este recunoscut ca unul dintre cele mai bun filme din toate timpurile şi este cu siguranţă cel mai bun film despre Broadwa\ S-au scris cărţi întregi despre acest film, cea mai bună fiind Mai multe despi „Totul despre Eva" (More About All About Eve), scrisă de Sam Staggs. S-au spuşi multe anecdote despre acest film, de exemplu, faptul că finalizarea lui a fos constant amânată din cauza lui Marilyn, care întârzia mereu.

În orice caz, după lansare, Totul despre Eva a primit patru nominalizări 1 Oscar. Acest film va deţine şi recordul Academy of Motion Picture Arts an Sciences, pentru cele mai multe nominalizări pentru un singur film, recor menţinut până în 1997, când povestea lui James Cameron despre dezastrul di pe Titanic va primi acelaşi număr de nominalizări – dintre care Titanic va câştig, unsprezece premii Oscar, în timp ce Eva doar şase, inclusiv premiul pentru Ce mai bun film, Cel mai bun regizor şi Cel mai bun scenariu. De asemenea, est interesant de menţionat faptul că Marilyn îşi va face, cu această ocazie, singur, apariţie la premiile Oscar – la data de 29 martie 1951 – pentru a-i înmâna lu' Thomas Moulton premiul pentru Cea mai bună înregistrare sonoră din filmti Totul despre Eva.

Având în vedere rolul minor pe care îl jucase în Totul despre Eva, s-ar cred că aceasta ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă să nu întârzie. Dar Marilyn ni funcţiona după astfel de reguli. Într-o zi, actorul Gregory Ratoff va declara despre ea: „Fata asta o să fie o mare vedetă!" Celeste Holm îşi dădu ochii peste cap's spuse: „De ce? Pentru că îi face mereu pe toţi să o aştepte?" într-adevăr, s-a discutat mulţi ani despre această înclinaţie a lui Marilyn de a întârzia tot timpul întârzia aproape la orice fel de programare făcută, fie că era vorba de o sarcină de serviciu sau de o întâlnire la o cafea. Indiferent de ocazie, toţi cei din viaţa ei ştiau că ea avea să întârzie. Acesta era un obicei care îi scotea pe toţi din sărite dar, pentru că era cine era, majoritatea nu reacţionau în niciun fel. Ca să spunen drept, de obicei merita să o

aştepţi atât. Un lucru era sigur: prezenţa ei lumina încăperea. „Nu e vorba că sunt eu mereu în întârziere", va spune ea sarcastii odată, „pur şi simplu toţi ceilalţi sunt mereu grăbiţi!"

Proastă ca o „vulpe" blondă în toamna lui 1950, Marilyn, acum în vârstă de douăzeci şi patru de ani, şi-a reluat studiile. S-a înscris într-un program de zece săptămâni la Universitatea

California, în Los Angeles, unde studia literatura universală. Colegii de clasă îşi amintesc mare lucru despre ea pentru că a făcut tot posibilul să se inreze în grup şi să nu atragă atenţia asupra ei. „Vreau să îmi lărgesc orizontu-e", i-a explicat ea lui Grace Goddard, care o aproba cu toată inima. În ultimii i, când şi-a trăit viaţa după propriile sale reguli şi a cunoscut o mulţime de – icni fascinanţi, a devenit mult mai reflexivă şi mai orientată spre introspecţie, şi cei care au crezut că era o blondă fără minte s-au lăsat păcăliţi de imaginea construită cu atenţie. Este adevărat faptul că, în adâncul sufletului, era înntinuare un copil vulnerabil şi speriat. Norma Jeane era prezentă în toate ţiunile şi temerile lui Marilyn – în viaţa şi cariera ei. Însă măcar avea situaţia b control. Marilyn nu era la fel de neajutorată cum fusese Norma Jeane şi crul ăsta era deja limpede, acum că avea douăzeci şi patru de ani. Însă era şi netientă de faptul că fragilitatea ei va reprezenta un avantaj. Ştia că nu era ic mai atrăgător pentru un bărbat puternic decât o tânără frumoasă şi extrem vulnerabilă. „Atunci când se ducea la o petrecere, juca un rol în faţa tuturor", spus Jerry Eidelman, un actor aspirant care o cunoştea pe Marilyn. „În perioada „ta locuia într-un duplex pe Fountain Avenue, în West Hollywood, cu o fesoară înspăimântătoare de actorie. [Marilyn se mutase cu Natasha – însă tr-o relaţie platonică, pentru a economisi ceva bani]. Într-o seară, a organizat preună cu profesoara ei o petrecere şi m-au invitat şi pe mine pentru că uiam în cartier. De fiecare dată când o vedeam pe Marilyn, mi se părea că este teligentă… şi interesată. Dar când m-am dus la această petrecere, prezenţa ei – a uimit. Lăsa impresia că nu are doi neuroni în cap. Flirta cu toţi cei care ar putut-o ajuta în vreun fel, cu toţi invitaţii profesoarei ei de actorie, despre care» e m-am gândit că puteau fi impresari. Era îmbrăcată cu o rochie atât de strâmtă, cât nu avea cum să se aşeze cât timp o avea pe ea. Am observat cum s-a spriji-l de un perete cu un pahar de martini în mână şi îşi primea admiratorii ca şi în ar fi fost o

prințesă – una puțin beată. Avea o voce cam de fetiță, care nu a semăna cu vocea pe care știam că o avea în viața de zi cu zi. Știam că vorbea că se purta așa în unele filme, dar nu știam că face asta și în viața reală". 1

Partenerul ei din filmul The Fireball, James Brown, era de acord. „Stătea acolo dădea din gene ca să îți dea impresia că e o fată cam prostuță, însă, în spatele vintelor sale, se afla o sinceritate intensă, aproape secretă, care mi-a lăsat presia că fata asta e un mister. A fost cu adevărat un mister". John Eidelman continuă: „Ziua următoare am văzut-o plimbând un căţel, ci că era un chihuahua. Îmi amintesc că era îmbrăcată cu niște pantaloni

Note:

1 Din nou, datorită lui James Haspiel, beneficiem de o altă amintire cu Monroe. Acesta povestește că, în cei opt ani în care a stat prin preajma ei, nu avea să o vadă niciodată pe Marilyn „beată, nici măcar ameţită". Însă într-o zi acesta îi arătă o fotografie făcută într-un moment în care, cu siguranță, băuse cam mult. Îi dădu poza și îi spuse: „Poza asta a fost făcută în liftul blocului în care stă Marlene Dietrich și erai ameţită rău de tot.

Fără nicio tresărire, Marilyn îl privi în ochi și îl întrebă: „La ce etaj eram?" pescărești cu pătrățele alb-negru și cu o bluziță albă, simplă, încheiată până su și în picioare avea un fel de balerini – niște pantofiori fără toc, dintr-un materi. satinat. În orice caz, dacă o plăceai atât de mult cum o plăceam eu, ţineai mim imediat cu ce era îmbrăcată, ori de câte ori te întâlneai cu ea – cel puţin mie as mi se întâmpla. Am oprit-o și i-am spus: «Știi, Marilyn, aseară la petrecere ei; tare schimbată.» Mă privi cu ochii mari și spuse: «Cum așa? Ce vrei să spu Jerry?» I-am zâmbit și am spus: «Știi ce vreau să spun.» Mi-a aruncat o privin «Marilyn, tu nu eşti o blondă proastă și tu știi asta», i-am spus. «Dacă e să fii i vreun fel, eşti la fel de prostuță ca o vulpe blondă.» I-a plăcut mult asta. «Ni. nu știu ce înseamnă asta, dar sună destul de nostim, Jerry.» Apoi mi-a făcut t ochiul și a pornit mai departe, împreună cu căţelul ei".

În această perioadă, starea de sănătate a lui Johnny se înrăutățea și! petrecea o mare parte a timpului în pat. Pentru un bărbat care încercase's rămână activ, în ciuda bolii sale de inimă, aceasta era o cruce foarte greu de du îi era în continuare devotat lui Marilyn, chiar

dacă aceasta părea mai puţi interesată de el – mai ales după ce se îmbolnăvise. „Nu ştiu cum să fac fat situaţiei”, i-a spus ea unei rude. „Mă întristez atât de tare când îl văd aşa. Sui sigură că el crede că n-am pic de inimă că nu vreau să îl văd aşa, dar pur şi simpinu mai ştiu ce să fac”.

La sfârşitul anului, Marilyn a semnat un contract pe trei ani cu agenţi William Morris. Până atunci, lucrase pentru această agenţie doar în urma untu acord verbal cu Johnny. Venise momentul să oficializeze contractul. În aceeaşi perioadă, Johnny a aranjat ca Marilyn să dea un test important pentru Fox. „Ţin minte că era foarte entuziasmată din cauza asta”, a spus Jerry Eidelman. „Mii spus că tot ce îşi dorea era să facă o treabă bună, să semneze contractul cu Fo\ şi, ca să o citez, «să devin cea mai mare vedetă din lume, Jerry – cea mai mari vedetă din lume!» I-am spus: «Ştii, Marilyn, in show business să fii vedetă nu e totul. Trebuie să fii un bun actor.» M-a privit drept în ochi şi mi-a spus spus: «Da, Jerry, însă, din păcate, nu prea apuci să joci dacă nu eşti o mare vedetă. Aici avea dreptate. După ce a dat testul, era în al nouălea cer. Mi-a spus cu mersese foarte bine. La câteva zile după aceea, părea puţin abătută. Mi-a spucă nu obţinuse un contract prea bun la studio, dar urma să joace într-un film «E o comedie», a spus ea cu un aer ursuz. «Joc rolul unei secretare.» Am între bat-o cum se cheamă filmul. Mi-a spus: «Ce mai contează, Jerry? Interprete, rolul unei secretare proaste, rol care nu o să mă ducă nicăieri unde nu am fo’. v până acum.» I-am spus că poate are nevoie de un nou impresar. «Extraordinar mi-a spus ea, dându-şi ochii peste cap. «Tocmai am semnat contractul cu Willian; Morris pe trei ani.» Apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs. «Cred că mi-am pu pielea pe băţ», a spus ea. «Dacă mă mai vezi şi luna viitoare pe afară plimbat; du-mi căţelul, să ştii că a fost un rol minor, ca în toate celelalte filme.» Ei dezamăgită, însă avea ceva în ea care îţi spunea că nu o să se dea bătută. M-an gândit în sinea mea că Marilyn Monroe e cu adevărat cineva”.

Filmul la care se referise avea să se numească As Young as You Feel. Johnny de era, bineînţeles, cel care îi aranjase totul, având în perspectivă contractul Fox.

Se străduia foarte mult pentru ea, pentru că o iubea foarte mult. „Ştii, poate trebui să te căsătoreşti cu el”, i-a spus Joseph Schenck lui

Marilyn. „Ce ai de erdut?” De obicei, îi respecta părerea lui Schenck, dar nu şi de data asta. „Nu căsătoresc cu cineva dacă nu îl iubesc”, i-a răspuns. „Dar Marilyn, ce ai fera – un băiat sărac, pe care să îl iubeşti cu toată inima, sau un bărbat bogat, să te iubească din toată inima lui?” Mi-a răspuns că l-ar prefera pe cel sărac, credeam mai inteligentă”, i-a spus Schenck, în glumă. „M-ai dezamăgit, Marilyn”. În mijlocul lunii decembrie, Marilyn şi Natasha s-au dus la cumpărături în! uana. Johnny a plecat împreună cu secretara lui într-un weekend la Palm rings. Acolo a făcut infarct. A fost dus de urgenţă, cu ambulanţa, înapoi în Los geles şi Marilyn s-a grăbit să ajungă cât mai repede în oraş. Norman Brokaw, potul lui Johnny – care o reprezenta şi el pe Marilyn la William Morris – o va oţi la Cedars of Lebanon Hospital (acum Cedars-Sinai Medical Center). Când ajuns, Johnny se stinsese deja. I s-a spus că înainte de a muri strigase: arilyn! Marilyn!”

Angajaţii de la spital o lăsară pe Marilyn să intre în camera lui Johnny, împrea cu Norman, pentru a-i vedea trupul acoperit cu un cearşaf alb. Marilyn, „trusă, cu ochii întunecaţi de durere, s-a îndreptat tremurând până la patul lui hnny şi îi trase cearşaful de pe faţă până la nivelul umerilor. Johnny i-a spus aţă că dacă va muri, aceasta va trebui doar să îl ţină în braţele ei şi el va învia, ar pentru ea. În timp ce îl privea, pe faţă îi curgeau şiroaie de lacrimi pline regret şi de suferinţă. „Johnny, te-am iubit. Te rog să ştii că te-am iubit!” a „gât ea.

Sinucidere din cauza lui Johnny?

Înmormântarea lui Johnny a fost extrem de problematică, pentru că fosta sa le nu a vrut să îi permită lui Marilyn Monroe să ia parte la slujbă. „Credeau sunt o persoană groaznică”, şi-a amintit mai târziu aceasta. S-a spus că rilyn şi Natasha Lytess s-au deghizat în servitoare şi au reuşit până la urmă ia parte la înmormântarea care a avut loc în casa lui Johnny, din North Palm ve. Elia Kazan a susţinut multă vreme că Marilyn a pătruns ilegal în casă în aptea de dinainte de înmormântare şi a vegheat până dimineaţa lângă sicriul Marilyn a fost aceea care a început acest gen de poveşti, în propria sa carte: – am aruncat pe sicriu şi am plâns. Voiam să fiu şi eu moartă, alături de el”.

Imeni nu îşi aminteşte că s-ar fi întâmplat aşa ceva la înmormântare. Din contră, Marilyn a părut liniştită şi gânditoare pe tot parcursul slujbei de la Fore Lawn Memorial Park.

După aceea, Marilyn a rămas câteva ore singură la mormântul lui John doar ea, cu gândurile şi amintirile ei. De fapt, a stat atât de mult, încât, după api sul soarelui, un gardian i-a spus că trebuie să plece. După spusele fostului impres; de la Hollywood, Norman Winters, povestea aceasta este chiar adevărată.

Nu îl iubise pe Johnny şi asta îi era limpede. Între ei era doar o atracţie. N dorise niciodată să îl păcălească, dar nu ştia cum să îl păstreze în viaţa ei – într-adevăr, în cariera ei – fără să întreţină relaţii intime cu el. Mai târziu \ recunoaşte că şi acesta era „probabil, un fel de a-l păcăli". Însă petrecuseră atân momente intime împreună, încât era sigură că nimeni nu îl cunoştea mai bin ca ea".

Note:

1 Johnny. Mai târziu vor apărea tot felul de poveşti, cum că în ziua următoare, înmormântare, aceasta s-a trântit pe sicriu, dând din picioare şi urlând.

„Nimeni nu cunoaşte profunzimea momentelor împărtăşite de noi", îi \ spune mai târziu uneia dintre cele mai bune prietene ale ei. „Când eram în p; doar noi doi şi era beznă, ne ţineam în braţe, îi puneam capul pe piept ascultam cum îi bătea inima, ăsta este un moment în care cunoşti cu adevăr; o persoană. Atunci când inima lui bate pentru tine, îţi dai seama că îl cunoş cu adevărat".

„Dacă nu l-aş fi cunoscut niciodată, acum ar fi fost în viaţă împreună e familia lui", i-a spus Marilyn Natashei. „Şi acum sunt singură".

„Nu eşti singură", i-a spus Natasha, strângând-o în braţe. „Eşti cu mint Marilyn, eşti cu mine".

„Trebuia să îi spun în continuu că nu e singură", îşi va aminti mai târziu Natasha, „pentru că o credeam cu adevărat în stare să îşi pună capăt vieţii.

„Nu o văzusem de ceva timp", a spus vecinul ei, Jerry Eidelman, „şi m-ar întâlnit cu ea – într-un loc dintre cele mai neaşteptate – la magazin. Cred că ei la o zi sau două după înmormântare. Cumpăra tot felul produse de curăţenii Ţin minte că era îmbrăcată cu nişte pantaloni pescăreşti galbeni şi cu un pulove de angora alb cu galben, părul prins în coadă şi ochelari cu ramă. «Faci curăţeni în casă?» am întrebat-o. A zâmbit puţin forţat şi a spus: «Nu, eu nu fac curai Jerry.

Altcineva face curat pentru noi. Dar dacă o trimit să facă şi cumpărăturik ne costă şi mai mult, deci mă duc eu.» Apoi a spus: «Trebuie să am în permanenţă o ocupaţie. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Johnny Hyde?» I-am spus că d; – «E groaznic. Nu mai ştiu cum o să fac faţă situaţiei. Şi pe urmă şi treaba eu m-am mea mă înnebuneşte.» Am întrebat-o despre ce vorbeşte şi mi-a spus că m-am ei se căsătorise cu un nemernic şi era îngrijorată foarte tare din cauza ei. A spu că se gândea să plece să o caute şi să o salveze de soţul ei. I-am spus, «Dai Marilyn, nu poţi face asta. Sau cel puţin nu singură. Ia-mă cu tine. O găsii: împreună.» Ea a răspuns: «Nu cred că pot să te expun nici pe tine, nici pe altcineva mamei mele. Nu ştii prin câte am trecut eu şi sora mea din cauza ei Este foarte bolnavă.» Apoi, ca şi când ar fi jucat într-un film, Marilyn Monn> şi-a ridicat mâna la frunte într-un mod foarte teatral, a oftat uşor şi a şoptit: «în loc rău. Trebuie să plec acum.» Apoi a fugit afară, lăsând în magazin coşul cu bdusele de curăţare.

„I-am plătit eu lucrurile şi i le-am dus acasă. Am ciocănit la uşă şi când mi-a Ischis, arăta foarte rău. Plânsese şi era foarte palidă. «Uite produsele de curăţie», i-am spus. «Le-ai uitat.» S-a uitat la mine cu o privire goală şi m-a întrebat: Ee produse de curăţenie?» I-am spus: «Acum treizeci de minute, Marilyn, le-ai at la magazin, ţii minte?» Era foarte dezorientată. «A, da, produsele de cură-liie», a spus ea. Apoi îmi luă sacoşa din mână şi fără să spună mulţumesc sau (Ice altceva, se întoarse cu spatele şi închise uşa în urma ei. A fost un moment ierte ciudat şi îngrijorător".

La câteva zile de la înmormântarea lui Johnny, Natasha se întoarse acasă de lucru şi o găsi pe Marilyn în dormitor. Îşi pierduse cunoştinţa, avea obrajii (lflaţi şi era foarte palidă. Oripilată, Natasha se duse la ea şi îi deschise gura icleştată. Era plină de pastile care se dizolvau. Natasha o scutură pe Marilyn nă când reuşi să o trezească. Marilyn îi explică apoi că luase câteva somni-fe – cumpărate de la Schwab's – şi apoi adormise înainte de a reuşi să le scuipe bră. Părea destul de neverosimil şi Natasha nu a crezut-o niciodată. «Se simţea [Utilă», şi-a amintit Natasha mai târziu. «Se simţea răspunzătoare de infarctul Hyde. [Ea credea că] Dacă nu ar fi iubit-o şi nu ar fi ţinut la ea atât de mult, kesta nu ar fi murit.»".

[Marilyn insistă că nu încercase să se sinucidă din cauza lui

Johnny Hyde. Nu [fi făcut niciodată una ca asta. Mai târziu, avea să-i povestească fotografului [prietenului său Milton Greene: „Mă simt vinovată şi aveam o mulţime de Bltimente pe care trebuia să mi le clarific – dar, dragule, cu siguranţă nu îmi Iream să mor. De fapt", a conchis ea cu tristeţe, „a avut el grijă să nu am pentru I s-a îmi doresc să mor".

[Natasha nu era convinsă. Într-o scrisoare către eleva ei, Helena Albert, spune „Marilyn avea intenţia să îşi facă rău singură" şi îşi exprima teama că nu o Iţea împiedica. „Cred că, dacă o persoană vrea să se omoare, o va face la un binent dat, în ciuda intenţiilor prietenilor săi care vor să o împiedice". I-a mai e şi că era hotărâtă să îi fie devotată lui Marilyn şi să facă tot ce îi stătea în ere ca să „o menţină într-un echilibru", adăugă ea, oarecum agitată, „şi dacă l fi puţin timp şi pentru asta, poate că vom reuşi chiar să lucrăm puţin la Ihnicile ei de actorie".

[Două săptămâni mai târziu, de Crăciun, Marilyn Monroe îi oferi Natashei ftess o camee de fildeş încadrată în aur, pe care inscripţionase: Vreau doar să li că îţi datorez mult mai mult decât viaţa mea".

Marilyn încearcă să îşi cunoască „tatăl".

După moartea lui Johnny Hyde, Marilyn simţea că îşi pierduse nu doar unul tre' cei mai de seamă aliaţi ai săi, ci şi cel mai apropiat „tată" pe care îl cunoscuse vreodată. În această perioadă dificilă, ajutorul a venit din parte Natashei Lytess. Natasha o susţinea, cum era de aşteptat, însă era de părere t moartea lui Johnny putea avea, în mod indirect, un efect negativ asupra carieri lui Marilyn. Natasha lucrase cu ea în încercarea de a-i „îmbunătăţi" performantele. Acum vedea că avea un potenţial atât de mare şi dorea să se asigur că nu se va transforma în cel mai puţin expresiv personaj, asemănător celor di primele sale filme. „Cred că rolurile tragice sunt punctul ei forte", va declat aceasta mai târziu. „Are o anumită ciudăţenie… o calitate ireală".

Chiar dacă nu era o mare admiratoare a lui Johnny Hyde, se pare că Natash era totuşi de părere că asocierea lui Marilyn cu acesta a avut un efect poziţia asupra aptitudinilor ei actoriceşti. După cele mai recente roluri interpretate, ei convinsă că Marilyn era foarte aproape de succes. Fusese martoră a maturizai lui Marilyn atât ca femeie, cât şi

ca atriţă. Natasha s-a gândit că, dacă Johmi crezuse atât de mult în Marilyn, o făcuse în sfârşit să aibă încredere în ea – astfel se vedeau avantajele nu doar în cariera actoricească, ci şi în viaţa de cu zi. Acum, că Johnny nu mai era, Natasha simţea că în viaţa lui Marilyn ei nevoie de o altă persoană care să joace acel rol. Oare putea fi îndeplinit chi; de tatăl ei? Natasha se gândi că merita încercat.

Marilyn Monroe nu avea niciun dubiu cu privire la tatăl ei. Ştia pur şi simplu că era Charles Gifford – exact aşa cum ştiuse şi Gladys cu mulţi ani înainte.

Din cauza faptului că lucrurile acestea se petreceau cu mult timp înainte ci descoperirea testului de paternitate, probabil că nu exista nicio cale prin cai Marilyn să fie sigură de asta; cu toate acestea, inima îi spunea că acesta ei adevărul. Natasha discută cu Marilyn despre tatăl ei, spunându-i că ar trebui să. se întâlnească faţă în faţă, iar ea căzu de acord.

Marilyn a făcut o investigaţie de câteva zile pentru a afla ce s-a întâmpla cu tatăl ei după ce acesta plecase din Los Angeles. Se pare că nu ajunsese departe Gifford se mutase în nordul Californiei. După ce lucrase în construcţii şi supr; veghease construirea unor cabane într-o staţiune privată, îşi cumpărase o ferm de găini. Se recăsătorise cu o femeie care murise la scurt timp după nunta Pusese bazele fermei Red Rock Dairy din Hemet, unde se recăsătorise din nou Marilyn găsi adresa lui Gifford fără niciun efort, însă nu reuşi să facă rost el numărul lui de telefon – chiar dacă prin Hemet începuse deja să se răspândească vestea că îl caută. Se pare că Marilyn se hotărî până la urmă să rişte şi să se duc direct la Hemet, cu speranţa că elementul-surpriză va fi în avantajul ei.

Susan Reimer, atunci în vârstă de opt ani, şi-a amintit că familia ei era foari entuziasmată că venea o vedetă în vizită la „unchiul Stan". Când a întrebat – pe mama ei, Dolly, cine venea, femeia şi-a dus un deget la gură şi a spus: „Sss: Nu trebuie să spunem nimănui. Dar este" – pauză teatrală – „Marilyn Monroe Reimer şi-a amintit: „Atunci am aflat secretul familiei, un secret despre care n se vorbise niciodată deschis, ci doar pe şoptite. Unchiul Stan era tatăl lui Măriry Monroe. Mi s-a spus să îmi ţin gura şi aşa am şi făcut mulţi ani". A povestit ca atunci când l-a întrebat pe unchiul ei fără ocolişuri care era legătura dintre

Charles Stanley Gifford-jr. spune astăzi: „Lumea încearcă, de zeci de ani, să împle golurile din istoria familiei mele. Dar nimic nu este adevărat. Dacă ar fi înst tatăl lui Marilyn, tata mi-ar fi spus asta. Sigur mi-ar fi spus. Presa l-a bătut I cap şi pe el şi pe sărmana lui soţie, Mary, din cauza poveştilor inventate de (arilyn. Săraca femeie nu avea nicio legătură cu povestea asta şi totuşi, din ceasta cauză, nu a mai avut o clipă de linişte în viaţă".

Note:

I Marilyn Monroe, acesta s-a bâlbâit şi a spus că nu voia să spună nimic care r putea-o supăra pe soţia lui.

În Los Angeles, Marilyn, înarmată doar cu adresa lui Gifford, se pregătea de lecare, presupunând că Natasha urma să vină cu ea. Însă Lytess era de părere a Marilyn trebuia să treacă prin momentele acelea intense de una singură, usan Martinson, care în 1950 avea optsprezece ani şi era eleva şi prietena lui ytess, şi-a amintit: „Natasha mi-a spus că Marilyn o încolţise şi îi spusese: «Te Dg vino cu mine. Nu vreau să mă duc singură până acolo. Mi-a închis deja odată Blefonul în nas şi nu sunt sigură că o să pot face faţă unei noi respingeri.» latasha încercă să o convingă că prezenţa ei nu era necesară, dar fără folos". Drumul celor două către casa lui Charles Gifford a durat câteva ore. Într-un al, au ajuns şi Marilyn şi-a căutat geanta şi a început să scotocească prin ea. colo găsi o revistă recentă care avea poza ei pe copertă. Trase aer în piept şi din maşină. Oare chiar credea că bărbatul acesta nu auzise de ea – şi să aibă „voie de o dovadă că este „cineva" ca să îl convingă că merita o şansă? Probabil, nă la uşă şi aşteptă, cu revista făcută sul în mână. Uşa se deschise.

Marilyn ridică privirea şi zări o femeie. Se pare că era Mary Gifford, soţia lui arles Stanley Gifford. Conversaţia lor fu scurtă şi în urma ei primi o carte de ită cu numărul de telefon al avocatului lui Gifford şi o nouă amintire a altui năruit. Fiul lui Gifford, Charles Stanley-jr., insistă că tatăl lui nu i-ar fi dat ciodată lui Marilyn o carte de vizită. Într-o scrisoare trimisă fostei sale eleve, lena Albert, Natasha explica foarte clar că mersese cu Marilyn să-l întâlnească tatăl acesteia. I-a scris că fusese ideea ei şi că regreta că a făcut-o pe Marilyn treacă prin toate acestea, pentru că nu i-au făcut deloc bine. De asemenea, scris că în timpul lungii călătorii discutase cu Marilyn despre

„problemele ei taţii" şi că Natasha se gândise că „făcuse o greşeală să nu aducă şi un psihiatru Hemet. Nu ştiu ce a fost în mintea mea".

În 1962, cu puţin timp înainte de moartea lui Marilyn Monroe, Charles antey Gifford a fost diagnosticat cu cancer. Se presupune că în acea perioadă încercat să o contacteze pe Marilyn, dintr-un spital din California. După spusele ui prieten de-al lui Marilyn, actortd şi maseurul Ralph Roberts, Marilyn a fostnată de o asistentă medicală care i-a spus: „Tatăl dumneavoastră este foarte inav, poate chiar pe moarte. Ultima lui dorinţă este să vă vadă". Se spune că spunsul lui Marilyn a fost: „Spuneţi-i domnului acesta să ia legătura cu avotul meu". Din nou, fiul lui nu crede această poveste. „Cu siguranţă, nu. Dacă ţi fi cunoscut pe tata, aţi şti ce ridicolă este această poveste. Nu este adevărat".

Charles Stanley Gifford va muri de cancer în 1965. Se spune că, înainti moarte, i-a mărturisit preotului său prezbiterian, Donald Liden, că vorbişi curând la telefon cu Marilyn – acest lucru este bineînţeles imposibil, pentru Marilyn murise cu trei ani înainte. „Marilyn Monroe a fost fiica mea", a spus Doctorul Liden şi-a amintit: „Am rămas cu gura căscată, însă nu m-am inc de adevărul celor spuse. A spus că mama fetei, Gladys, a fost nedreaptă. A în rupt orice relaţie cu el şi nu i-a permis să îşi vadă copilul. Atunci când Stai. s-a recăsătorit, i-a fost mai greu. Soţia sa era o femeie bună şi nu dorea's supere spunându-i că a făcut un copil din flori. Am simţit că problema acea l-a făcut să sufere foarte mult".

„Am fost alături de tatăl meu în fiecare zi, după ce s-a îmbolnăvit", ins, fiul lui, Charles-jr. Vă pot spune cu siguranţă că nu mi-a făcut nicio confesii pe patul de moarte. Am fost foarte apropiaţi. Mi-a spus unde vrea să fie îngro] părerea lui despre viaţă, despre copiii lui. Dacă ar fi existat vreun mom: propice pentru o confesiune, cu siguranţă ar fi fost pe patul de moarte! Tatăl n şi prietenul lui, Ray Guthrie, au locuit împreună în perioada în care tata întâlnea cu Gladys", continuă Gifford-jr. „Într-o zi, l-am sunat pe Ray şi i-am ce; detalii din acea perioadă. Mi-a spus: «Da, mi-o amintesc pe Gladys. Venea la noi, ne făcea micul dejun, ieşeam prin oraş şi făceam una-alta, doar ne distra; nu era nimic serios.» L-am întrebat: «Ţi-a spus vreodată tata ceva despre un co: pe care îl avea cu ea?» Atunci a râs şi mi-a spus:

«Nu, dar dacă s-ar fi întâmpl i asta, sigur mi-ar fi spus.» ADN-ul tatălui meu poate fi găsit la spitalul Riversidi a conchis el. „Dacă ADN-ul lui Marilyn este înregistrat în vreun spital în can fost internată vreodată, vă provoc să faceţi un test şi să le comparaţi ca se vede i că Charles Stanley Gifford nu este tatăl ei – şi eu nu sunt fratele său vitreg.

Primele filme

Filmele în care a jucat Marilyn Monroe între 1950 şi 1951 nu sunt tocma memorabile. Filmul As Young as You Feel a fost realizat de 20th Century-Fox şi în ciuda faptului că Marilyn era cea de-a şasea actriţă pe generic şi figura pe majoritatea afişelor şi reclamelor, a apărut numai în două scene scurte, în rob: secretarei Harriet. Apoi a urmat filmul Love Nest, o comedie despre sex fă; scene de sex, a cărei acţiuni se desfăşura după cel de Al Doilea Război Mondial în rolurile principale jucau June Haver şi William Lundigan, rolul lui Marii \: fiind descris într-o recenzie ca „un cadru scurt al unui foarte bun actor, pn lungit", cea mai importantă scenă jucată de aceasta fiind cea în care ieşea e la duş, înfăşurată cu un prosop. După aceea a urmat Let's Make It Legal, durai de apariţie a lui Marilyn fiind puţin mai lungă decât în filmele anterioare, aceeaşi fiind prezentă în mare parte a scenelor în costum de baie. Despre aceeaşi comedie romantică, în care rolurile principale au fost deţinute de Claudeu bert şi MacDonald Carey, critica va spune că „pare lungă, chiar dacă durata ului este de numai o oră şi un sfert".

În martie 1951, contractul cu Fox, la care lucrase Johnny Hyde, a fost în sit semnat. Firma al cărei angajat fusese Johnny, William Morris, nu a fost resată de Marilyn după moartea lui, de aceea aceasta va ajunge la agenţia ous Artists, unde impresarul ei va fi, mulţi ani de acum înainte, un bărbat nume Hugh French. Contractul cu Fox a fost semnat pe patruzeci de săptă-ni, cu câte cinci sute de dolari pe săptămână, fie că lucra, fie că nu lucra, cunţiunea că nu mai avea dreptul să lucreze pentru nimeni din afara compai, decât dacă era „împrumutată" de companie. La finalul fiecărui an, studioul a dreptul de a decide să nu îi reînnoiască contractul şi, dacă făcea acest lucru, rilyn ar fi fost din nou pe cont propriu. Însă, la sfârşitul anului, Fox îi putea nnoi contractul şi, în acest caz, Marilyn putea primi şapte sute cincizeci de lari pe săptămână în cel de-al doilea an, o mie două sute

cinci zeci în cel de-al ilea, o mie cinci sute în al patrulea, două mii pentru al cincilea, două mii cincite pentru al şaselea şi trei mii cinci sute pentru al şaptelea, în cazul în care tractul se prelungea atât de mult timp. Este interesant faptul că acum lucra nou pentru Darryl Zanuck, un bărbat care nu o plăcea absolut deloc şi ascundea acest lucru. Semnase contractul cu aceasta din cauza lui Joe enck, Johnny Hyde şi a altora care îl tot presau să facă acest lucru. Natasha ess va fi şi ea menţionată în contractul lui Marilyn şi va primi câte şapte sute cizeci de dolari pe săptămână pentru pregătirea lui Marilyn – cinci sute de lari de la Fox şi două sute cincizeci de la Marilyn. Deci Marilyn o plătea cu cizeci la sută din ce primea de la Fox pe ea în primul an, lucru care demon-ază faptul că Marilyn aprecia foarte mult munca profesoarei sale de actorie, acel prim an de contract, Natasha va câştiga mult mai mult decât Marilyn. Ciocnire în noapte (realizat în 1951, însă lansat în 1952) produs de Fritz Lang, e printre primele filme ale lui Marilyn. Era o adaptare pentru ecran după o să care nu a avut succes pe Broadway, scrisă de Clifford Odets, care, împreună regizorul piesei, Lee Strasberg, şi alţii, a fondat, în anii ’30, Group Theatre, orientare de stânga. Piesa o avea în rolul principal pe Tallulah Bankhead, care terpreta pe Mae Doyle, rol atribuit în film actriţei Barbara Stanwyck. În ciuda orariului, rolul lui Marilyn a fost unul destul de neimportant. Cu toate acestea, primi nişte recenzii excelente, dintre care amintim cuvintele de laudă scrise Alton Cook în New York World – Telegram and Sun: „Fata aceasta are o exubeţă proaspătă şi abundă de un entuziasm copilăresc. Însă este şi o actriţă de pact… S-a remarcat cu siguranţă ca o nouă vedetă talentată… Rolul ei din est film nu este unul mare, însă ea l-a transformat într-unul dominant”. Dacă x o împrumutase, după cum s-a speculat, pe Marilyn studiourilor RKO ca să testeze potenţialul în box-office, cu siguranţă răspunsul primit de studio a fostul clar. Fiind sigur pe succesul ei, Fox a început să caute scenarii care să îi pună valoare farmecele atât de evidente, oferindu-i roluri în filme, alături de cei bai bine cotaţi actori masculini ai momentului.

Decesul lui Jasper în toamna lui 1951, Marilyn Monroe se mutase din apartamentul Natash Lytess şi acum locuia împreună cu Shelley Winters în Hollywood. Se pare că n s-a certat cu Natasha din

această cauză, pentru că cele trei femei au răm. prietene şi după ce Marilyn s-a mutat cu Shelley. După această mutare, Marih se va distra mult mai bine alături de Winters, care era mereu în căutare e distracţie, decât cu plângăcioasa şi adesea plictisitoarea Natasha Lytess. I asemenea, la recomandarea unuia dintre prietenii ei apropiaţi, Elia Kazai Marilyn va începe să ia ore suplimentare de actorie de la renumitul profesi Michael Chekhov, cunoscut datorită tehnicii sale numite „Metoda". Marilyn spusese lui Kazan că era plictisită de rolurile pe care le juca pentru că muli dintre ele se bazau pe aceleaşi trăsături ale unor personaje fără prea multă minte Tot ce îşi dorea era o provocare. Dorea să joace roluri mai complexe şi voia t ceilalţi să vadă în ea mai mult decât o simplă imagine caricaturizată. Profesori de actorie era de acord. Marilyn avea mult de oferit, însă era nevoie doar să-l cizeleze puţin aptitudinile. Nu se cunoaşte părerea Natashei Lytess despre o de-al doilea profesor de actorie a lui Marilyn. Kazan a mai sugerat faptul e Marilyn ar trebui să mai urmeze nişte cursuri la UCLA şi ea s-a conformat. S înscris la un curs despre „Fundamente ale literaturii", un curs descris de facultai ca urmărind „aspectele istorice, sociale şi culturale ale diferitelor perioade e o introducere despre literatură". Marilyn profita de fiecare ocazie pe care o ave de a-şi lărgi orizontul cultural. Însă, de data aceasta, spre deosebire de cursuri] pe care le făcuse în trecut, când nu era prea cunoscută, în campus se va crea mare agitaţie în jurul ei. I-ar fi plăcut mai mult să se poată pierde printre ceilah, studenţi, însă acest lucru nu mai era posibil.

Tot în această perioadă, Marilyn va primi un telefon de la sora ei, Berniea Tată lui Berniece, Jasper – care fusese căsătorit cu mama lui Marilyn, Gladys şi care îi furase copiii cu mulţi ani înainte – murise. Chiar dacă Marilyn nu i cunoscuse niciodată, ştia câteva lucruri despre el.

Când i se spunea încă Norma Jeane şi crescuse destul de mare pentru întreba cine este tatăl ei, Gladys i-a spus că acesta murise într-un accident di maşină. Marilyn avea să declare mai târziu că nu crezuse niciodată aceeaşi, poveste. Odată, când a insistat să i se spună mai multe, Gladys „s-a încuiat 1, ea în cameră". Gladys păstrase o fotografie a lui John Newton Baker – Jasper pe perete, fotografie pe

care Norma Jeane o vedea de fiecare dată când vene, în vizită. Când fata întrebase la un moment dat cine era bărbatul din fotografic Gladys minţise şi îi spusese că era tatăl ei. Marilyn a fost complet vrăjită de acest lucru, chiar dacă pe perete era doar o fotografie a unui bărbat. „Mă simţeam atât de bine că aveam un tată, că mă puteam uita la fotografia aceasta ştiind că cran: fiica lui", şi-a amintit ea mai târziu. „Şi ce fotografie minunată era! Purta o pălărie cu borurile lăsate, aşezată strengăreşte pe o parte. Avea un zâmbet atât di vioi şi o mustăcioară subţire, ca şi Clark Gable. M-am simţit foarte ataşată de oza asta". De fapt, Marilyn şi-a amintit că simţise „pentru prima dată fericirea" Itunci când privise acea fotografie. Petrecuse multe nopţi gândindu-se la el şi risând cum ar fi fost dacă ar fi făcut parte din viaţa ei. Acum, bărbatul pe care îl visase Marilyn atât de mult dispăruse. Jasper era singurul părinte pe care îl cunoscuse Berniece. Tot ce putea face Marilyn era să i pară rău pentru pierderea lui Berniece şi să îşi reprime sentimentele livergente pe care le avea cu privire la Jasper, împreună cu toate celelalte entimente contradictorii pe care le avea faţă de părinţii ei.

La scurt timp după moartea lui Jasper, autorităţile din Pineville, Kentucky, în descoperit că în certificatul de naştere al lui Marilyn era scris că acesta era atăl ei. Era un pretext excelent pentru contactarea unei vedete de cinemato-frafie. Marilyn a fost deranjată luni de zile de avocaţii din Kentucky care voiau; a ştie dacă avea vreo pretenţie ca moştenitoare a micii averi a lui Jasper, până când aceasta a clarificat situaţia, prin intermediul propriului ei avocat, declarând că nu o interesa absolut deloc acest aspect. Tot în această perioadă a angajat o femeie robustă, pe nume Inez Melson, cu ochelari mari şi rotunzi şi plină de fcel, care să se ocupe de aspectele financiare. Aceasta avea şi sarcina de a încerca să îi trimită periodic bani lui Gladys, lucru dificil din moment ce Gladys crantotdeauna foarte greu de găsit. Chiar dacă ceruse să divorţeze de John Eley, din ce se ştia, Gladys era în continuare cu acesta şi cei doi călătoreau împreună rin ţară.

Într-o seară, Marilyn a primit un telefon interurban cu taxă inversă de la ladys, dar nu a aflat unde este. Gladys i-a spus că nu dorea să fie găsită şi că ra foarte dezamăgită de Marilyn şi Berniece, că cele două fiice au dezamăgit-o tare, tare mult". A continuat să spună cât de mult o iubea pe Marilyn şi că renunse la ea din cauza propriei sale

mame, Delia, care insistase foarte mult. Dorea v ştie cât mai avea Marilyn să îi poarte ranchiună pentru ceea ce se întâmplase trecut. Apoi i-a povestit că, atunci când era destul de mică, Marilyn se molipsise e „tuse măgărească" de la fratele ei vitreg, Lester, şi că Gladys s-a mutat acasă a Ida Bolender şi a îngrijit-o pe Norma Jeane până când s-a făcut bine. „Şi am tat acolo o lună întreagă lângă tine", i-a spus ea lui Marilyn. „Şi nu mi-ai ulţumit niciodată pentru asta". Marilyn îşi amintea destul de vag că îi povestise dată Ida ceva de genul acesta, dar ea nu ţinea minte. Gladys aducea foarte rar orba despre trecut. Marilyn se gândi că poate Gladys era mai bine, pentru că i amintea lucrurile destul de clar şi îi sugeră să se întoarcă acasă cât mai repede osibil ca să discute şi, poate, să se împace. „Dar asta nu e posibil", a spus Gladys, pentru că mie, nişte persoane îmi spun ce să fac şi mi-au spus să nu mă întorc i niciun caz în California. Aş putea fi în mare pericol acolo". Din nou, boala ui Gladys îşi spunea cuvântul. Aceasta încheie conversaţia avertizând-o pe arilyn să fie precaută. „Eşti urmărită", i-a spus fiicei ei. „Trebuie să mă crezi, urma Jeane". Apoi a închis.

Marilyn îi povesti mai târziu lui Rupert Allan că a adormit plângând, însă nu nainte de a trage toate jaluzelele.

Nu e nevoie să baţi la uşă

Cam în această perioadă, Marilyn a început să lucreze la cel mai importan rol al ei de până atunci. Şeful de la studiourile Fox, Darryl Zanuck, care ei, întotdeauna sceptic cu privire la viitorul lui Marilyn Monroe în industria cine matografică, nu era încă pregătit să îi ofere acesteia roluri principale în filmef din categoria A şi continua să caute pentru angajata lui proiecte mai modeşti cu buget redus. I-a cerut să dea un test de ecran pentru filmul Nu e nevoie să bal la uşă, care avea următorul subiect: Nell Forbes, ieşită recent dintr-un sanatorii de boli mintale, este recomandată pentru un serviciu de dădacă de către unchii; ei (Elisha Cook-jr.), liftierul hotelului în care are loc acţiunea şi în care iau îi acel moment cina părinţii bogaţi ai copilului, Peter şi Ruth Jones (Jim Backu şi Lurene Tuttle). îmbrăcată într-un neglijeu sexy al doamnei Jones, ci bijuteriile acesteia şi dată cu parfumul ei, Nell începe de la distanţă un dans len ca să îl seducă pe un cinic pilot de avioane, pe nume Jed Towers (Richan Widmark), care stă în camera din partea

cealaltă a grădinii. După ce Jed a fi. numărul camerei în care stă aceasta şi îi ciocane la uşă, Nell îl invită înăunin şi dă naştere unei situaţii care devine în curând periculoasă. Nell ameninţă c. se aruncă pe geam sau că o va ucide pe micuţa de care are grijă (Donn; Cocoran), acum trează şi îngrozită. După un an plin, datorită unui serial de televiziune, Anne Bancroft îşi va face debutul în filme ca Lyn Leslie, o cântăreat, de cabaret în clubul de noapte al hotelului şi fosta prietenă a lui Jed. Studio va da acestui film o atenţie specială, muzica fiind compusă de Alfred Newman care câştigase mai multe premii Oscar. Scenariul a fost adaptat de Danii Taradash, care va primi premiul Oscar în 1954 pentru scenariul filmului Fron Here to Eternity (De aici spre eternitate), care va câştiga premiul Academiei penin cel mai bun film. Director de imagine a fost desemnat Lucien Ballard, şi el viito câştigător de Oscar. Era renumit în această industrie ca fiind creatorul lui Obie o cameră aşezată pe un reflector care elimina toate imperfecţiunile tenului actorilor.

Ballard fusese căsătorit cu Merle Oberon şi îi venise ideea respectivă penin, a deghiza imperfecţiunile de pe pielea acesteia, apărute în urma unui acciden; grav de maşină. Camera de filmat a primit numele ei.

Marilyn a fost foarte emoţionată când a dat proba pentru acest film. Ştia că Zanuck nu se număra printre admiratorii săi. A petrecut ore întregi cu Natasha Lytess lucrând la acel scenariu. „Trebuie să recunosc că nu eram de părere că eşti pregătită pentru un rol de un asemenea calibru", va spune Natasha mai târziu „Se pare că i-am subestimat talentul în privinţa asta. Sau, cel puţin, i-am subesti mat dârzenia. Timpul petrecut în faţa scenariului – două zile, fără oprire şi în ţin minte să fi dormit! – a fost foarte dramatic şi plin de pasiune şi de temeri aşa cum era Marilyn aproape tot timpul. Până la urmă, testul lui Marilyn a fos atât de reuşit, încât Zanuck a considerat de cuviinţă să îi scrie un bilet de licitare, care a surprins-o şi a încântat-o foarte tare. Era atât de nesigură pebilităţile ei, încât considera orice recunoaştere o laudă nepreţuită".

Însă Zanuck va spune despre felul în care a jucat aceasta în film că: „Este o rostuţă puţin sărită de pe fix. Este o fată sexy care se fâţâie, se plimbă de lo-colo şi emană sex şi fiecare film făcut ne face să o

păstrăm, dar gata cu lurile în filme".

Un prieten al lui Marilyn, John Gilmore, îl va cita pe Montgomery Cliff, care spus cu privire la relaţia dintre Marilyn, Zanuck şi Fox: „Fox voia să o ţină şi o secătuiască de tot potenţialul pe care îl avea. Asta urmăreau. Cele mai bune lente, ceilalţi artişti, vedeau lucrurile diferit şi înţelegeau de ce Marilyn alesese nu se înjosească. Însă şeful ei nu voia să o lase. Ei nu doreau o actriţă. Aşa înţeleseseră. Se întâlniseră şi hotărâseră că Marilyn nu era capabilă să ia o ecizie relevantă".

În timp ce unii critici refuzau să creadă în calităţile actoriceşti ale lui Marilyn – ferindu-i lui Zanuck de la Fox muniţie împotriva acesteia –, alţii o lăudau, cum ar fi cei de la ziarul Daily Variety: „[Marilyn Monroe] ştie să se pună foarte bine valoare în roluri de film care necesită un anumit tip de atenţie". Cei care luau eciziile la studio au fost încurajaţi şi, după încheierea filmărilor în ianuarie i-au pregătit un nou film (Afaceri necurate, a cărui producere a durat opt săptămâni şi a început pe 5 martie).

Când problemele psihologice ale lui Marilyn au devenit cunoscute, s-au făcut foarte multe paralele între ea şi personajul jucat, Nell Forbes; însă aceste aralele nu vin din partea unor persoane autorizate şi îi diminuează nedrept lentul actoricesc. A venit pe platou pregătită de Natasha Lytess şi a interpretat în rol minunat.

Cu toate acestea, după Nu e nevoie să baţi la uşă, seria de filme proaste in re va juca Marilyn nu se termină. De fapt, anul următor – 1952 – va debuta tr-o notă dificilă, când aceasta începu să lucreze, în luna martie, la filmul aceri necurate în care juca, spre dezamăgirea ei, rolul unei secretare prostuţe unui om de ştiinţă interpretat de Cary Grant. Tot în această perioadă, va juca tr-un film intitulat Examenul vieţii, cu Ginger Rogers, Mitzi Gaynor, Eve Arden Zsa Zsa Gabor.

Note:

De-a lungul timpului, rolul jucat de Marilyn în Don't Bother to Knock a fost evaluat şi recenziile, cu ocazia lansării filmului, în 2002, pe DVD, au fost celente. Acest film noir a rezistat în timp şi ne oferă o idee despre următorul cu o încărcătură emoţională foarte puternică pe care îl va juca mai târziu anul cela – rolul lui Rose Loomi, o soţie adulterină, în hitul Tehnicolor Niagara, din

Din cauza faptului că filmul se centra pe trei poveşti de sine

ătătoare, mulţi dintre actori nu s-au întâlnit deloc şi nimeni nu a avut, de data aceasta, plăcerea să le vadă pe Zsa Zsa şi pe Marilyn trăgându-se de păr. Acesta fost un alt film fără mari rezultate care nu a adăugat nimic nou în palmaresul actriţei. Tot anul acesta se va lansa filmul Casa plină, format din cinci ini-poveşti de sine stătătoare, fiecare cu o distribuţie separată, scenarişti paraţi şi regizori separaţi, toate bazate pe nişte povestioare scurte scrise de

O. Henry, maestrul acestei forme literare care a adus mereu o notă de ironi neaşteptată în desfăşurarea acţiunii. Filmul va deveni reprezentativ pentru ace; autor. A fost o producţie de primă clasă şi în ea au jucat câţiva dintre cei m; i renumiţi actori de la Fox, dar Marilyn nu a avut un rol prea important în el. multe persoane nici măcar nu au observat că apare şi ea în film.

„Nu e deloc uşor", îi va spune Marilyn lui Berniece despre cariera ei. „Nu şti în câte filme proaste poate juca o actriţă până să fie cunoscută ca o actriţă cai joacă doar… în filme proaste!"

Joe DiMaggio

Joltin Joe (Joe Zburdalnicul). The Yankee Clipper. Oricare i-ar fi porecla, puţii jucători importanţi de baseball din istorie au avut un impact atât de mare asupr culturii americane cum a avut faimosul Joe DiMaggio. Din punctul de vedei al unor autori, însă, este renumit atât datorită carierei sale la echipa New York Yankees (din 1936 până în 1951), cât şi datorită relaţiei sale cu Marilyn Monroi

Născut Giuseppe Paolo (Joseph Paul) DiMaggio-jr., la data de 25 noiembri 1914, Joe este al optulea din cei nouă copii ai unor imigranţi sicilieni cai locuiau în orăşelul Martínez din California. Când avea doar un an, familia lr s-a mutat în San Francisco. A fost educat în spiritul unor valori catolice stricţi într-o familie care avea o puternică etică profesională şi, mai presus de toatt cu mândria moştenirii sale siciliene. În acelaşi timp, la fel ca majoritatea copiile imigranţilor din vremurile acelea, copiii familiei DiMaggio au fost învăţaţi d. părinţii lor că nimic nu era mai important decât să se integreze în cultura a-mi ricana şi să fie consideraţi americani. Când avea în jur de şase ani, a fost nevoi să poarte aţele din cauza unei afecţiuni congenitale la glezne. Când şi-a da atelele jos, după doi ani, era un băieţel timid şi retras, dar în acelaşi timp hotărai să exceleze într-o activitate fizică.

Fraţii săi, Vincent şi Dominic, jucau baseball şi ambii vor intra în liga profesionistă –, astfel, a fost atras să practice şi el aces sport. Joe a renunţat la şcoală în clasa a zecea – la fel ca Marilyn.

Tatăl său, Giuseppe, voia să îl facă pescar – pescuitul de crabi fusese o afacei de familie transmisă din generaţie în generaţie – însă Joe nu suporta mirosui de peşte şi de fiecare dată când trebuia să cureţe peşte i se făcea rău. Timp d mulţi ani, tatăl său a considerat că „nu era bun de nimic", pentru că şi-a ales; altă meserie decât cea de pescar. Fratele lui Joe, Vince, a jucat în echipa San Francisco Seals şi el este cel care l-a convins pe liderul echipei să îl ia pe Joi atunci în vârstă de optsprezece ani, să joace într-un meci, în 1932, pe poziţia de blocaj. Nu s-a dovedit prea bun, însă era clar faptul că ştia să lovească mingea la vârsta de douăzeci şi unu de ani, era deja un trăgător de încredere al echipe. Şi-a făcut debutul în echipa Yankees în 1936, lovind înaintea lui Lou Gehrig. / fost o mare revelaţie pe teren încă de la început. Echipa nu se mai calificase I World Series de patru ani, însă, graţie ajutorului lui DiMaggio, Yankees vainti

IT topul primelor patru echipe. Joe va fi primit în mod oficial în echipă, în 1936, U multă vâlvă. A fost privit ca cel mai bun lucru care se întâmplase în lumea portului de multă vreme. Primea 15.000 de dolari pentru fiecare joc şi, cu aceşti lani, a construit familiei sale o casă frumoasă, a investit în propriul său estaurant, ce oferea preparate din peşte şi fructe de mare la Fisherman's Wharf Debarcaderul pescarului), restaurant numit Joe DiMaggio's Grotto. De pe 15 mai lână pe 16 iulie 1941, a marcat de cincizeci şi şase de ori, fiind văzut ca cel mai iun jucător de baseball din istoria acestui joc. Apoi, după o partidă în care nu I reuşit să marcheze deloc, va reveni şi, în următoarele şaisprezece jocuri, vanarea şaptezeci şi două din cele şaptezeci şi trei de puncte ale echipei.

Însă Joe DiMaggio a fost mai mult decât un simplu jucător de baseball. În Impui Marii Crize, a reprezentat un model cultural pentru americanii care, în icea perioadă dificilă, căutau să fie motivaţi şi inspiraţi de personalităţile publice. (fost răspunzător de ridicarea acestui sport, dar şi a ţării. Atunci când îl priveau le Joe DiMaggio în acţiune, americanii erau emoţionaţi de graţia şi de agilitatea a şi vedeau în el şi un fel de împlinire a visului american. Spre sfârşitul

anilor ’940, din cauza loviturilor primite în timpul jocului, acesta nu va putea să cargă o perioadă şi nici vorbă să joace. Cu toate acestea, în 1949 va semna contract de 100.000 de dolari cu echipa Yankees – o sumă enormă în industria ortului în acea perioadă. Era foarte deprimat în urma unei operaţii suferite picior şi a destrămării primei sale căsnicii – din care se născuse primul său pil, pe nume Joe-jr. Însă, chiar dacă în acea perioadă nu prea îi stătea gândul sport, a fost un jucător nemaipomenit chiar şi în cele mai dificile momente n viaţa sa.

În anul acela, va avea patru lovituri de circuit în trei jocuri şi, cu ajutorul lor, reveni la viaţă. A mai continuat un an sau doi, jucând extraordinar, sub ochii tregii ţări, uimită de faptele sale de vitejie: a jucat în 139 de meciuri în 1950, care a marcat 114 lovituri de circuit într-o singură competiţie! însă, în 1951, cidentările suferite (împreună cu ulcerul şi artrita de care suferea) au început îl doboare. Şi-a anunţat retragerea spre finalul lui 1951, când avea doar izeci şi şase de ani. În momentul retragerii sale se situa pe locul cinci din punct vedere al loviturilor de circuit (361) şi pe locul şase ca procentaj al loviturilor 79). Este singurul jucător din istoria baseballului care a fost selectat la All-Star me în fiecare sezon jucat. Este considerat, în continuare, cel mai bun jucător fesionist de baseball care a păşit vreodată pe teren.

Joe DiMaggio a fost o persoană complexă, plină de contraste. La fel ca multe e persoane mult admirate, era foarte carismatic atunci când se afla într-o în pere plină de oameni şi foarte ursuz în cercuri restrânse. De asemenea, la fel multe alte persoane faimoase – în special din lumea sportului – era obişnuit primească tot ce îşi dorea de la sexul opus.

Urmează des menţionată poveste despre felul în care s-au cunoscut Marilyn onroe şi Joe DiMaggio. Este adevărat că cei doi s-au întâlnit cam în această perioadă, însă nu avem niciun interviu care să ne spună cu adevărat care est prima lor întâlnire.

Mai întâi, versiunea unanim acceptată este aceea că, după ce a văzut-o p Marilyn într-o serie de fotografii uimitoare, făcute cu echipa White Sox, Joe’s hotărât că vrea să fie împreună cu ea. Sau că cel puţin doreşte să o cunoască să vadă ce iese din asta. Marilyn făcuse fotografiile cu echipa Sox în timpi antrenamentelor lor de primăvară în parcul Brookside din Pasadena, ca un tri; publicitar aranjat de către

studio. Aceasta a pozat şi cu jucătorul de baseball Gt Zernial. După ce Joe şi-a băgat în cap că voia să o cunoască pe Marilyn, a lui legătura cu un prieten comun, David March, şi şi-au dat întâlnire pe 8 mart! 1952, la Villa Nova, un restaurant italian.1

Marilyn nu era tocmai entuziastă să îl cunoască pe Joe şi nu îi păsa prea mu de această întâlnire. Se gândea că e un simplu jucător de baseball, egoist ca to ceilalţi – sau poate era jucător de fotbal… nu ştia sigur – şi, pentru că nu ci noştea decât foarte puţine lucruri despre acest sport, nu îşi imagina că ar fi puţi avea ceva în comun. În concluzie, în timp ce Joe DiMaggio o aştepta la cin împreună cu prietenul său David March şi o actriţă pe nume Peggy Rable Marilyn a făcut ce ştia ea să facă mai bine într-o astfel de situaţie – a întârzia „Era o noapte liniştită şi eu am întârziat, ca de obicei". De fapt, i-a făcut's aştepte cam două ore. Desigur că, atunci când şi-a făcut apariţia, cei de la mas au fost mai mult decât încântaţi să o vadă, având în vedere şi ţinuta ei prove catoare, Marilyn fiind îmbrăcată cu o bluză decoltată şi o fustiţă albastră per culos de strâmtă atunci când se aşeza jos. Ea nu îşi va da seama, însă DiMaggr a fost foarte atent la detalii atunci când a făcut cunoştinţă cu ea.

Marilyn povesti mai târziu că, dacă nu ar fi ştiut că era jucător de baseball ar fi zis că era „fie un magnat în industria oţelului, fie un congresman". Era foart tăcut şi gânditor şi nu se lăuda aşa cum s-ar fi aşteptat de la un sportiv de calibru lui. Joe nu a vorbit prea mult. A fixat mai toată seara paharul de vodcă cu lămâi din care bea. „Ştii, ai o bulină albastră exact în mijlocul cravatei", i-a spus ea încercând să discute cu el. „Tu ai aranjat-o aşa – ca să fie chiar pe mijloc?" El a scuturat din cap şi a încercat să îi evite privirea. Mai târziu, ea îşi va aduce aminte că s-a gândit că el juca în acel moment unul dintre cele mai bune jocuri ale ei cel în care era enigmatică şi misterioasă şi îi făcea pe toţi cei din jur să fie foaru curioşi în ceea ce o priveşte. Însă s-a întrebat cum pot juca două persoane acelaşi joc şi a ajuns rapid la concluzia că nu prea au mare lucru să îşi spună.

Ce a impresionat-o cel mai tare pe Marilyn cu privire la Joe a fost faptul ca în ciuda faptului că era foarte tăcut, cu un comportament aproape ursuz, reuşe totuşi să îi domine pe cei de la masă. De fapt, domina întreaga încăpere. Ei 1 îmbrăcat cu o cămaşă albă din mătase,

avea o cravată gri-perlă şi pantaloni negi arăta mai mult ca o vedetă de cinema foarte bronzată, un cuceritor, decât un Bortiv din New York. Nu era prea chipeş: avea o faţă ascuţită, dinţii nu foarte pepţi şi ochii prea apropiaţi. Era slab şi deşirat. Mergea cam stângaci, poticnindu-se. Însă toate acestea nu contau. Joe era personificarea puterii, pe care părea 1 o emană prin toţi porii, atât de multă atenţie i se dădea de fiecare dată când ţa prezent într-un loc, chiar şi atunci când se găsea la o măsuţă mică dintr-un Jtstaurant obscur. Marilyn era obişnuită să primească acest gen de atenţie, însă, p seara aceea, se vedea în postura… unei simple admiratoare. Sau, după cum la declara chiar ea: „Când stăteam lângă domnul DiMaggio, mă simţeam ca şi lum aş fi stat lângă un păun cu coada desfăcută. Atât de tare sărea în ochi". Nu Bea pe nicio îndoială, Marilyn era fascinată.

După masă, Marilyn se scuză spunând că era extenuată şi trebuia să se culce, lâine dimineaţă trebuie să fiu la studio", explică ea. Atunci când Joe s-a oferit p o conducă până la maşină, aceasta nu l-a refuzat. De fapt, spera că aşa va avea Imp să afle mai multe despre el. Pe drum, au fost urmăriţi în permanenţă de Iriviri admirative şi de feţe zâmbitoare ale fanilor lui Joe şi ale câtorva admitori ai lui Marilyn, care păreau însă mai puţin entuziasmaţi decât ai lui. i Odată ajunşi în parcare, Joe a rugat-o să îl ducă cu maşina până la hotelul k care stătea, Knickerbocker. Din câte îşi aminteşte Marilyn, a acceptat imediat jentru că nu voia ca seara să se termine prea repede. Şi-a amintit că au ajuns k hotel şi au fost de părere că seara era atât de frumoasă, încât era păcat să o cheie.

Note:

1 Villa Nova este acum binecunoscutul local Rainbow Bar & Grill de pe Sunse Boulevard. În faţa acestui local se află o plăcuţă de aur cu o siluetă asemănătoai cu cea a lui Marilyn, care imortalizează prima sa întâlnire cu Joe. (Marilyn! aminteşte însă că prima întâlnire cu Joe a avut loc la restaurantul Chasen's.)

De aceea, se mai plimbară prin Beverly Hills încă vreo trei ore – şi toţi Bi care cunosc Beverly Hills ştiu că acesta nu este tocmai o metropolă. Într-ade-ir, doi oameni care se plimbă cu maşina prin Beverly Hills cu siguranţă nu sunt

! resaţi de peisaj, ci de persoana pe care o au alături. Din ce am

aflat mai târziu, se pare că cei doi se mai întâlniseră cu câţiva ani inte. În 1950, când Marilyn era cu Johnny Hyde, nepotul acestuia, tânărul jresar de la William Morris pe nume Norman Brokaw, a aranjat ca Marilyn înară într-o emisiune de pe NBC intitulată Lights, Camera, Action (Lumini, ieră, acţiune), un spectacol de varietăţi cu o durată de treizeci de minute, derat de actorul Walter Wolf King. Marilyn avea un rol scurt în cadrul unuiment artistic, o soluţie găsită de Brokaw pentru a obţine un material televizat aceasta, pentru a-i putea găsi emisiuni ulterioare la care să participe. După cracol, Norman şi Marilyn s-au dus pe Vine Street de la studioul afiliat KNBH – toscut în Los Angeles sub denumirea KNBC – la restaurantul Brown Derby, lupă cină, la masa lor a venit actorul William Frawley (Fred Mertz din I Love ţtcy). După ce Norman i-a prezentat-o pe Marilyn Monroe, Frawley a spus: „Ştii, a sunt aşezat la masa aceea cu Joe D., care îşi doreşte foarte mult să o cunoască le domnişoara, însă este foarte timid…" Norman i-a răspuns: „Bineînţeles. Când lecăm, o să venim să îl salutăm". După plecarea lui Frawley, Marilyn l-a întrebat e impresarul ei: „Şi cine e Joe D?" El i-a spus: „Este Joe DiMaggio, unul dintre i mai mari jucători de baseball din toate timpurile". Lucrul acesta însă nu emna nimic pentru ea. Apoi acesta i-a spus: „Dar îţi garantez că, dacă mergem şi te prezint, o să vrea să îi dai numărul de telefon. Eşti de acord?" Marilyn acceptat. Înainte de a pleca de la restaurant, Norman a dus-o pe Marilyn la mă. lui Joe. „Joe, ea este Marilyn Monroe", a spus el, „o tânără despre care cred că voi mai auzi pe viitor. Cred că o să fie o mare vedetă". Joe a privit-o cu căldură, d; era limpede că era foarte timid. Aruncându-i o privire rapidă, spuse: „Ei bine, afli pe mâini bune dacă lucrezi cu Norman. Este un impresar extraordinar". A dat mâna, şi-au luat la revedere şi aici s-a încheiat prima întrevedere a celor d („Cum era de aşteptat, în dimineaţa următoare unul dintre primele telefoai primite a fost de la Joe DiMaggio, care voia să îi dau numărul ei de telefon", şi amintit Brokaw. „Şi i l-am dat. Apoi am sunat-o şi i-am spus: «Marilyn, ce ţi-a spus! Tocmai i-am dat numărul tău de telefon lui Joe D.»" Nu se ştie dacă J< a sunat-o.

După cina din 1952, ceva a început să o macine pe Marilyn Monroe. Nu în trecuse niciodată prin aşa ceva sau cel puţin nimeni nu o auzise vreodată vorbir despre aşa ceva. Cu siguranţă nu fusese

îndrăgostită de Jim Dougherty. J (Schenck era cumsecade şi influent, dar nici de el nu era îndrăgostită. Oricât şi –, îl dorit să fi fost îndrăgostită de Johnny Hyde, acest sentiment pur şi simplu n s-a conturat în sufletul ei. Însă căldura care o învăluise brusc atunci când văzuse pe acest bărbat şi atracţia magnetică pe care o simţise faţă de Je DiMaggio erau diferite şi nu semănau cu nimic din ce simţise până atunci fai de un bărbat. Într-adevăr, când va fi cu acesta, va fi cu siguranţă ceva… diferi:

Scandalul calendarului cu poze nud

La câteva săptămâni după ce îl întâlnise pe Joe DiMaggio, cariera lui Marih Monroe a intrat într-o criză, odată cu descoperirea fotografiilor făcute de Toi; Kelley, în care aceasta este fotografiată nud, sub numele de „Mona Monroe". D fapt, acestea ieşiseră prima dată la iveală în calendarul John Baumgarth, din 1951. Însă legătura dintre modelul ce pozase nud şi Marilyn Monroe nu se făcus. Încă – nu era încă atât de renumită şi fotografiile trecuseră neobservate. Însă în 1952, începea să fie mult mai cunoscută pentru că jucase deja în destul de multe filme, iar studioul îi făcea mult mai multă reclamă. Compania Baumgart! < a hotărât să folosească din nou fotografiile lui Marilyn în calendarul din 1952 şi, de data aceasta, vor fi remarcate de toată lumea. Când a început să circul vestea despre aceste fotografii, directorii de la Fox s-au văzut puşi în faţa unt mari probleme. Nicio actriţă nu făcuse până atunci ceva de genul acesta sau cel puţin, nu mai apăruse recent niciun scandal de calibrul acesta. „Eram sigur că tot ceea ce construisem se va sfârşi aici şi că cei de la studio mă vor da afară mă va blama presa şi publicul şi nu voi supravieţui niciodată acestui «păcat» îşi amintea Marilyn, mai târziu.

În orice caz, avea de ce să fie îngrijorată. Sistemul studiourilor era încredi bil de puritan după apariţia regulamentului privind cenzura, din 1934. Studiouri!" irecum 20th Century-Fox aveau clauze stricte de conduită, în scopul de a-intimida pe actori şi pe actriţe. Li se interzicea să facă orice fel de lucru imoral are ar fi putut afecta imaginea lor sau a studioului pentru care lucrau. Dacă nu espectau acel regulament, activitatea lor era suspendată. Dar clauzele morale lu' i-au împiedicat niciodată pe actori precum Elizabeth Taylor sau Frank Sinatra i multe alte celebrităţi să facă acest lucru. Făceau ce doreau şi

acceptau suspen-area, privind-o ca pe o vacanţă. Însă niciunul dintre ei nu pozase până atunci lud şi nici pozele nu apăruseră în faţa privirilor uimite ale unei întregi naţiuni.

Această dezvăluire a venit într-o perioadă foarte nefavorabilă, pentru că, tot Itunci, senatorul John McCarthy desfăşura o campanie de prevenire a infiltrării omunismului în Statele Unite, spunând că acest lucru era iminent din cauza iticii şi moravurilor din ce în ce mai uşoare ale cetăţenilor. Marilyn s-a trezit fără a vrea în mijlocul acestei situaţii, pozând în faţa unei draperii roşii de catifea: u sânii – şi nimic altceva – expuşi cu mândrie. După standardele din zilele coastre, este greu de imaginat cum ar fi putut face senzaţie nişte fotografii de enul acesta. Erau nişte poze apetisante tipice – cu Marilyn, care stătea într-o poziţie foarte incomodă, cu mâinile întinse sau aşezate sub cap, cu sânii perfecţi, fermi şi rotunzi, cu spatele arcuit într-un mod seducător, cu picioarele puţin îndoite şi cu şoldurile acoperindu-i discret zonele intime. Însă, în 1952, acest ten de fotografii ale unor vedete, cu siguranţă nu se încadrau în limitele normalului – şi studiourile Fox au intrat imediat în panică. Marilyn a fost chemată la ttudio pentru a fi întrebată dacă era chiar ea în fotografiile acelea. Da, fata din poze era chiar ea. „Dar nu sunt de părere că Tom [Kelley] nu m-a fotografiat din înghiul meu cel mai favorabil", adăugă ea. Comentariul surprinzător de nonşalant 11 lui Marilyn, făcut în faţa şefilor de la Fox, demonstrează că ea cunoştea destul le bine strategiile de relaţii publice şi ştia să-şi folosească naivitatea atunci când le găsea în situaţii critice.

1. Se pare că studioul programase cu ceva timp înainte un interviu al lui Marilyn hi Aline Mosby, de la United Press International. Oare trebuia anulat din cauza pozelor? Marilyn hotărî că nu trebuia să renunţe. Nu doar că se va întâlni cu Mosby, dar se va folosi de această întâlnire pentru a explica de ce făcuse acele poze. În ziua respectivă a venit la interviu şi a participat liniştită la şedinţa foto. După aceea, o luă deoparte pe Aline Mosby. „Trebuie să vorbesc ceva cu tine", I şopti ea lui Mosby. Apoi îi povesti totul – după un scenariu tip Marilyn Monroe, le folosise de aceste trucuri ani de zile, povestindu-le tuturor care voiau să o Isculte ce viaţă grea avusese şi ce trebuise să facă pentru a supravieţui. „Acum câţiva ani, când nu mai aveam niciun ban de mâncare şi de chirie, un fotograf l-a rugat să pozez nud pentru un

calendar de artă. A fost de faţă şi soţia lui, Imândoi s-au purtat foarte frumos şi aşa am făcut rost de cincizeci de dolari de Jare aveam mare nevoie. Nu a trebuit să fac ceva groaznic, nu-i aşa?", a întrebat-o ea cu ochii în lacrimi.

Făcu o pauză pentru un efect dramatic. „N-am crezut niciodată că o să mă recunoască cineva", continuă ea, cu o privire mirată, „şi acum să aflu că asta o să-mi distrugă cariera. Lumea vrea să neg că sunt eu în fotografii". Apoi adăugă „Dar nu pot să mint. Ce să fac?" Aline Mosby nu ştia ce ar fi trebuit să fac; Marilyn, dar ştia ce trebuia să facă ea – adică să scrie un articol mare intitula; „Marilyn Monroe recunoaşte că ea este blonda care a pozat nud pentru calendar. Această poveste, care va fi preluată de toate serviciile telegrafice şi care va circul; în jurul lumii, a fost una dintre loviturile de maestro ale lui Marilyn şi, îi principiu, era adevărată (spre deosebire de celelalte poveşti ale sale). Reacţi; a fost rapidă şi americanii au iertat-o imediat. Mai mult, fotografiile, interviurili şi toată controversa din jurul acestui subiect au făcut din ea o vedetă şi mai mari Una dintre fotografii va ajunge, într-un final, pe coperta primului număr a revistei Playboy, lansând cu această ocazie şi revista. Marilyn nu s-a scuza niciodată că a făcut fotografiile acelea. „Vreau ca bărbaţii să vină acasă după zi de muncă, să se uite la fotografia aceasta şi să spună: «Uau!»", a declarat ea într-adevăr, a acceptat fotografiile şi toate scandalurile care au urmat la fel cur a trebuit să accepte toate necazurile din copilăria şi adolescenţa ei – şi, într-adevăr, aceste aventuri păleau în faţa întâmplărilor din trecut. Apoi a exploata aceste poze la fel cum şi-a exploatat adesea povestea vieţii. Frank Sinatra o v; caracteriza cel mai bine pe Marilyn: „Dacă e vreo tipă care să ştie să iasă cu bine din orice situaţie, tipa asta este Marilyn Monroe". În situaţia de faţă, Marilyi nu doar că traversase cu bine situaţia, ci, mai mult, reuşise să întoarcă lucrurilt în favoarea ei.

De acum înainte, imaginea de zeiţă a sexului, atribuită lui Marilyn Monroe se va cristaliza definitiv. În anii ce vor urma, copertele revistelor – cum ar I revista Life, la scurt timp după apariţia fotografiilor nud – şi paginile machetaţi provocator îi vor exploata sexualitatea aşa cum nu mai făcuseră pentru nicio altă actriţă de până atunci. Marilyn nu a fost niciodată vulgară şi lucrul acest; poate fi pus

pe seama inteligenţei sale. Uneori se apropia foarte tare, însă şti; foarte bine care era linia dintre decenţă şi vulgaritate şi nu trecea niciodată di partea cealaltă. Multe alte actriţe au încercat să o imite – cum ar fi Jaym Mansfield sau Kim Novak –, însă nu au reuşit să o egaleze.

De-a lungul timpului, au apărut multe persoane care au susţinut că ei au fost cei care au „descoperit-o" pe Marilyn Monroe. Probabil că singurul bărbat can are acest merit este cel care i-a oferit cei cinci dolari pentru taxi – şi cartea sa de vizită – într-o zi în care Marilyn nu mai ştia ce să facă să obţină un rol: Ton Kelley, fotograful care a descoperit-o cu adevărat pe Marilyn în faţa lumii.

Gladys: „Mi-ar plăcea să mă pot bucura de dragostea copilului meu".

Marilyn Monroe făcuse faţă cu succes surprinzătoarei descoperiri a fotografiilor sale, însă un nou scandal avea să izbucnească. De ani de zile, spuseşi tuturor că era orfană şi că îi muriseră ambii părinţi. Dacă ne gândim la tată ceasta afirmaţie poate fi justificată de faptul că el nu fusese niciodată prezent 1 viaţa ei. Dar nu este şi cazul mamei sale. I în mai 1952 – cu puţin timp înainte ca Marilyn să împlinească douăzeci şi se de ani –, a ieşit la iveală o parte din povestea mamei sale. Această poveste I generat publicitate negativă în jurul actriţei. Un reporter, pe nume Erskine ohnson, de la Hollywood Reporter, aflase că Gladys era într-adevăr în viaţă şi găsise. Acesta presupunea în articolul său că Gladys tocmai părăsise Spitalul e stat Agnews, însă ea ieşise deja de şase ani de acolo. Într-un articol intitulat Marilyn Monroe recunoaşte că mama ei trăieşte şi locuieşte aici", apărut în iarul Reporter, la data de 3 mai 1952, Johnson a scris că Gladys lucrează ca sistentă într-un spital particular în Eagle Rock, California, numit Homestead dge. Povestea nu a şocat prin faptul că Gladys era în viaţă, ci pentru că Marilyn inţise. Problemele ei cu presa nu erau nici măcar aproape de sfârşit. De exemplu, tocmai dăduse un interviu unui reporter de la Redbook în care vestise despre copilăria sa tristă, despre faptul că rămăsese orfană după partea ambilor săi părinţi. Nu mai avea ce să facă – articolul a apărut. Purtând dul Atât de departe pe cont propriu, acesta nu numai că a făcut-o pe Marilyn arate ridicol în faţa publicului, ci a ştirbit şi credibilitatea publicaţiei şi a Utorului articolului, Jim Henaghan. Henaghan a sunat la studiourile

Fox şi s-a lâns departamentului de publicitate, spunându-le foarte supărat că Marilyn e mincinoasă.

Marilyn şi-a jucat şi de această dată foarte bine rolul ştiut – a vorbit despre problema respectivă deschis şi sincer. A scris o scrisoare publicaţiei Redbook in re spunea: „Sincer, nu mi se pare că am greşit că v-am ascuns faptul că mama ea este în viaţă… din moment ce nu m-am bucurat niciodată de o relaţie ropiată cu aceasta şi nu am avut prilejul să mă bucur de o relaţie normală amă-fiică".

De când devenise renumită, Marilyn păstrase o legătură destul de strânsă cu ra ei după mamă, Berniece. Atunci când a apărut calendarul cu pozele nud, mul impuls al ei a fost să o sune pe Berniece şi să o prevină. Soţul lui Berniece, râs, se întorsese deja acasă de la lucru cu mai multe ziare în care apăruseră tografiile. Cele două surori au discutat despre perioada în care Marilyn a pozatntru calendarul respectiv, temându-se ca nu cumva să le vadă mătuşa Ana.

cum ar fi putut să îi explice asta mătuşii Ana? După părerea ei, ar fi fost mult ai greu decât să dea explicaţii în faţa întregii Americi. Ana nu mai era în viaţă, să existau alte persoane în viaţa ei care puteau fi afectate de acest scandal, arilyn ştia că mătuşa Grace – acum un adept mult mai devotat al Ştiinţeireştine decât atunci când era în viaţă Ana – ar putea fi deranjată de fotografii, a era conştientă şi de faptul că Grace înţelegea cum mergeau lucrurile in show usiness şi în relaţiile publice şi se va împăca până la urmă cu ideea. Cu Gladys, să mă altă treabă. Marilyn şi Berniece nu puteau decât să spere că Gladys nu vedea pozele. După cum vom afla mai târziu, se pare că, în 1952, Gladys avea probleme mai importante de rezolvat.

Cu patru ani înainte, când Marilyn aflase de la Johnny Hyde că noul soţ a mamei sale era bigam, aceasta o sunase imediat pe mătuşa Grace şi îi spuseşi veştile uimitoare. La rândul ei, Grace i-a spus lui Gladys. „Şi cine ţi-a zis asta? a întrebat Gladys. „Norma Jeane", a spus Grace. Atât i-a trebuit lui Gladys ca's; se convingă că Marilyn încerca să îi distrugă căsnicia, spunând că face toatt acestea pentru că o urăşte foarte mult. „Ar face orice ca să îmi distrugă viaţa aşa cum crede că i-am distrus-o şi eu pe a ei". Gladys nu mai putea fi convins, că adevărul era altul. Insista că John nu avea o altă soţie şi că totul era o minciună inventată de Marilyn, „la fel ca toate celelalte poveşti ale ei".

Gladys avea totuşi alte probleme cu Eley. Bărbatul bea foarte mult şi o trăi; groaznic. În 1951, Gladys a cerut divorţul. Însă, înainte de terminarea formali taţilor, Eley s-a îmbolnăvit de inimă şi Gladys a simţit că trebuie să îi fie alătui şi să îşi folosească credinţa în Ştiinţa Creştină pentru a-l vindeca.

În iarna lui 1951, Gladys s-a angajat la Homestead Lodge, locul menţiona în articolul din Hollywood Reporter. Apoi, la data de 23 aprilie 1952, John Ele} s-a stins din viaţă, la vârsta de şaizeci şi doi de ani. Gladys s-a mutat apoi ci Grace Goddard. După un timp, s-a hotărât să o caute pe Ida Bolender şi să şi mute cu ea. „Mama nu putea să refuze pe nimeni", a spus Nancy Jeffrey, fiica adoptivă a Idei Bolender. Însă, odată mutată în casa Idei, Gladys va spune c. regretă faptul că s-a mutat la aceasta. Cele două femei pur şi simplu nu st înţelegeau. Gladys dorea să părăsească casa familiei Bolender, dar se pare ca Grace nu voia să o primească din nou la ea. Mai mult, după ce aflase de moarte; lui John Elley Marilyn nu se sinchisise nici măcar să îi trimită o scrisoare di condoleanţe. Chiar dacă Marilyn îi trimitea lui Gladys o rentă lunară, aceasta din urmă era, în continuare, nemulţumită de atitudinea fiicei sale, pe care o cataloga drept indiferentă şi, în consecinţă, îi va scrie următoarele rânduri:

Dragă Marilyn.

Te rog mult, copilul meu drag, să îmi scrii şi mie o scrisoare. Trec printr-o situaţu neplăcută şi mi-ar plăcea să mă mut de aici cât mai repede posibil. Mi-aş dori tan mult să am din partea copilului meu dragoste şi nu ură.

Cu drag.

Mama

Marilyn a fost foarte tulburată de această scrisoare, pe care a păstrat-o ca amintire, împreună cu o fotografie a lui Gladys, pe care o avea mereu pt noptieră.

De ceva timp, Gladys spunea mereu că doreşte să meargă în Florida să t viziteze pe Berniece. Această posibilitate îi va nelinişti pe toţi ceilalţi membrai familiei. Berniece voia să îşi cunoască mama şi era destul de încântată să t primească la ea, însă Marilyn şi Grace erau foarte rezervate în această privinţă pentru că o cunoşteau pe Gladys mult mai bine decât Berniece şi nu erau prea sigure că avea să fie o

experienţă pozitivă. Cu toate acestea, Berniece i-a seri:

Ui Gladys spunându-i că o aştepta în Florida cât mai curând posibil. Chiar dacă e îndoia că această vizită era necesară, Marilyn s-a hotărât să plătească ea toate Jieltuielile de călătorie ale lui Gladys. Rezolvarea problemei a fost apoi abando-îată, pentru că nimeni nu ştia ce urma să facă Gladys.

În vara anului 1952, în timp ce Gladys lucra la Homestead Lodge, fiica ei >rimea din ce în ce mai multă atenţie şi fotografiile ei apăreau peste tot. Era imposibil să nu o observi pe coperta revistelor sau la televizor, mai ales după numeroasele filme în care jucase şi după apariţiile publice, după scandalul cu Calendarul şi cu povestea de dragoste care lua naştere între ea şi Joe DiMaggio. îl adys mergea la lucru şi i se întâmpla deseori să vadă fotografii ale fiicei salentr-un ziar sau să o vadă mai ales la televizorul din „camera de recreere" în care >pacienţii azilului stăteau ore întregi.

Încă de când începuse să lucreze la Homestead, Gladys le spunea tuturor că! mama lui Marilyn Monroe. Două femei care lucrau acolo în acea perioadă «vestesc că Gladys le spunea insistent: „E adevărat, Marilyn Monroe e fata mea. 4 u ştiu de ce nu mă credeţi". Drept răspuns, toată lumea spunea că era ridicol, pentru că toţi ştiau că mama lui Marilyn murise. Marilyn declarase acest lucru n repetate rânduri. Din dovezile adunate, se pare că Marilyn şi Grace – care vuseseră împreună ideea să declare că Gladys murise ca să o protejeze de ass-media – nu i-au spus niciodată de strategia lor. De aceea, Gladys a devenit efensivă şi era de părere că i se pune în discuţie integritatea ori de câte ori legii de serviciu spuneau că minte. Curând, după spusele unor femei care lucrau împreună cu Gladys la Homestead dge: „Aceasta a venit într-o zi cu câteva fotografii cu ea şi Marilyn Monroe sau cel puţin o fată care semăna cu ea şi care putea fi Marilyn, cu excepţia ptului că era mai tânără şi avea părul închis la culoare. «Vedeţi? Aici sunt eu Marilyn Monroe», a spus Gladys cu mândrie. «Acum mă credeţi?» Nimeni nu a ce să zică. Oricum, erau fără îndoială nişte informaţii foarte interesante. Da, buia să fie adevărat. Toată lumea a fost de acord, din moment ce Gladys avea este poze.

Gladys se simţea mai bine acum şi toată lumea îşi vedea în continuare de abă. Însă cu toţii am început să o privim pe Gladys cu alţi

ochi. Cu siguranţă ne întrebam cum de această femeie, mama lui Marilyn Monroe, lucra aici, tr-un azil de bătrâni. Era foarte ciudat… şi foarte trist".

Cum era de aşteptat, urmarea gestului lui Gladys a fost faptul că aceste infor-aţii au pornit rapid de la Homestead Lodge şi au ajuns… în lumea întreagă, stea că mama lui Marilyn Monroe era în viaţă şi lucra în Eagle Rock, California, a răspândit cu viteza gândului. Nu s-a aflat niciodată cine a fost cel care l-anat pe Erskine Johnson şi i-a dat acest pont, iar Johnson nu îşi va dezvălui iciodată sursa. În timp ce povestea lui Marilyn devenea din ce în ce mai cu-oscută, Fox i-a reînnoit contractul. Începând de atunci, aceasta urma să priască şapte sute cincizeci de dolari pe săptămână. În timpul în care cei de la omestead Lodge purtau discuţii aprinse despre dezvăluirile lui Gladys.

Marilyn era internată în spital cu apendicită. Articolul din ziarul Hollywood Reporh a apărut în perioada în care aceasta se recupera după operaţie. Vestea surprii zătoare că mama lui Marilyn trăia a călătorit în jurul lumii cu viteza lumini Studiourile Fox au fost foarte deranjate de acest scandal. I-au spus lui Marily că existenţa mamei ei trebuia ţinută secretă şi unii dintre şefii ei au învinovăţit pe ea pentru ieşirea la iveală a acestor informaţii. Marilyn i-a contrazis.

„Acum a ieşit totul la suprafaţă", a spus ea. „Nu mai e niciun secret". Ap< a decis să se ocupe singură de această problemă şi l-a sunat rapid pe Erskin Johnson de pe patul de spital. I-a repetat ce îi spusese înainte lui Aline Mosb de la United Press International la apariţia scandalului cu calendarul. I-a ofer lui Johnson un interviu în exclusivitate.

„Atunci când eram mică, mama mea a stat internată, fără ca eu să ştii într-un spital de boli nervoase. Între timp, eu am fost crescută de o serie d familii adoptive în Los Angeles şi am petrecut mai mult de un an într-un ori (linat. Nu mi-am cunoscut niciodată mama îndeaproape, însă, de când am crescu şi am avut posibilitatea să o ajut, am căutat-o. Acum o ajut şi vreau să fac! continuare lucrul acesta ori de câte ori va avea nevoie de mine".

Marilyn va spune mai târziu despre Gladys: „Îmi doresc să uit pur şi simpide toate lucrurile triste, de nefericirea din viaţa ei şi din viaţa mea. Nu pot's. uit, dar îmi doresc să încerc. Atunci când sunt

Marilyn Monroe şi nu mă gândes-la Norma Jeane, reuşesc să uit". Din cauza faptului că – după cum se pare Gladys nu ştia că Marilyn dorea ca nimeni să nu afle de existenţa ei, este posibil ca Gladys să nu fi încercat să îi facă rău în mod intenţionat, dezvăluindu-s identitatea.

După cum am menţionat anterior, în articolul din luna mai 1952 al li! 1 Erskine Johnson, se presupunea că Gladys tocmai părăsise spitalul de sta1 Agnews (când, de fapt, ieşise de acolo în urmă cu şase ani) şi, din cauza faptulu i că Marilyn nu a clarificat niciodată acest detaliu, publicul şi-a format o păren proastă despre Marilyn, considerând-o o persoană fără inimă, care îşi renegaşi mama şi o abandonase într-un spital de boli mintale, până în 1952. În toţi aceşti ani şi până în 1952, data reală a externării lui Gladys nu a fost cunoscută.

Această biografie clarifică toate aceste lucruri: hotărârea lui Marilyn de declara că mama ei murise nu avea nimic de-a face cu faptul că îi era ruşine dt Gladys. Din contră, acum ştim că, toată viaţa ei, Marilyn a făcut tot ce îi state; în putinţă ca să îşi ajute mama.

Marilyn şi Joe: deja o relaţie tumultuoasă?

În vara anului 1952, Marilyn Monroe şi Joe DiMaggio începuseră să st întâlnească din ce în ce mai des. În acea perioadă, el era angajat la televiziuni şi se ocupa de emisiuni despre echipa Yankees, echipă din care făcea parte.

Joe nu era însă prea încrezător în rolul său şi adevărul este că nu era prea n la ce făcea. Pur şi simplu nu avea genul de personalitate care să se potri-ască la un post specializat în transmisiuni în direct. Era evident faptul că arilyn – care, pe 1 iunie, împlinise douăzeci şi şase de ani – îl putea ajuta cel ţin din punct de vedere al apariţiilor televizate. Însă el nu voia să fie ajutat a respins destul de violent ajutorul ei. Marilyn şi-a dat seama rapid că Joe a de părere că ea trebuia să îşi „vadă de treabă" şi să nu se amestece în trebuie lui.

Într-adevăr, proaspăta relaţie dintre Marilyn şi Joe DiMaggio avea să fie esărată cu probleme. De exemplu, era limpede faptul că acesta era gelos pe tenţia pe care i-o dădeau toţi bărbaţii, oriunde s-ar fi dus. Ea îi fascina pe toţii care aveau şansa să o vadă, atunci când mergea cu el pe stadion. Întotdeauna răsese privirile bărbaţilor, dar niciodată la fel de tare ca în anii 1950. Acum a deja Marilyn Monroe aşa

cum o ştim noi, Norma Jeane nu mai exista. Atunci nd vorbea, vocea ei era şoptită şi seducătoare. Îşi mişca buzele ca şi cum ar vrut mereu să sărute pe cineva. Mergea graţios şi cu mişcări ademenitoare, unei când se afla în public, în mijlocul fanilor săi înfocaţi şi a bliţurilor foto-afilor ce o înconjurau mereu, devenea brusc Marilyn Monroe. Nu mai trebuia se gândească la acest lucru. Personajul pe care îl crease reprezenta o parte cât de importantă a fiinţei ei, încât pur şi simplu… era ea. Devenea cu viteză sex-simbol al unei întregi generaţii. Pentru el (dar şi pentru ea!), lucrurile puteau decât să se înrăutăţească, pe măsură ce ea devenea din ce în ce mainoscută. Însă ei îşi ascultau inima şi cuplul va continua să dăinuie în ciuda tuturor impedimentelor. Desigur, Natasha Lytess avea o părere bine conturată spre Joe. „Bărbatul acesta este o pedeapsă trimisă de Dumnezeu în viaţa ta", spunea ea lui Marilyn, fără să-şi ascundă dezgustul faţă de el şi faptul că era tal împotriva relaţiei dintre cei doi.

În luna iulie, Joe a dus-o acasă la părinţii lui. Odată ajunsă acolo, Marilyn înţeles de ce îşi dorea Joe ca soţia lui să fie casnică – femeile din familia lui „te-au acasă, creşteau copii, găteau şi făceau curat şi lucrurile stătuseră întot-auna aşa în familia DiMaggio. Marilyn, în schimb, nu era deloc genul acela femeie.

La sfârşitul verii anului 1952, Joe i-a dat o veste tulburătoare: era de părere Marilyn trebuie să renunţe la carieră. Oricum îi aducea numai necazuri şi linişte; deci, ce rost avea să continue? Era din ce în ce mai clar faptul că a un bărbat care nu o înţelegea deloc pe Marilyn. Pentru ea, cariera – adică urnele – era cea mai mare pasiune. Era foarte important ca ea să joace şi făcea t posibilul să devină o actriţă bună. În orice caz, Marilyn Monroe voia să fie imoasă. În doar câteva luni îi va spune dublurii sale din filmul Domnii preferă ondele: „Îmi doresc să fiu vedetă mai mult decât orice pe lumea asta. E ceva arte important pentru mine".

„Nu voiam să renunţ la carieră", îşi aminteşte Marilyn „iar Joe îşi dorea asta 1 mai mult. Voia să fiu cea mai frumoasă fostă actriţă, la fel cum el era cel mai bun fost jucător de baseball. Urma să ne retragem împreună din viaţa public însă eu nu eram pregătită pentru o astfel de mişcare. Pentru numele lui Dumn> zeu, nu aveam nici măcar treizeci de ani".

Atracţia fizică dintre Joe şi Marilyn era intensă şi a contribuit foarte mult dorinţa lor de a fi împreună. Însă era limpede faptul că cei doi preţuiau valo complet diferite. Numeroasele diferenţe dintre ei pot fi rezumate astfel: el ei conservator. Ea nu. Şi niciunul dintre ei nu era dispus să facă compromisul Având în vedere aceste diferenţe între cei doi, o poveste de dragoste dintre e nu avea cum să fie altfel decât tumultuoasă.

Vizita surpriză a lui Gladys

Chiar dacă Gladys Baker spusese de ceva timp că dorea să o viziteze pe fiii ei, Berniece, în Florida, Berniece şi Marilyn nu ştiau sigur dacă aceasta vorbi serios. Când Marilyn s-a oferit să plătească toate cheltuielile de drum ale 1; Gladys, aceasta nu i-a dat niciun răspuns.

Apoi, după cum îi era obiceiul, Gladys – pentru care apariţiile şi dispariţii erau un lucru obişnuit – se înfiinţa în Florida, în prima săptămână a Iun septembrie a anului 1952, fără să fi anunţat pe nimeni. Nu se ştie nici acum i ce mod a reuşit să facă rost de bani pentru călătorie (o călătorie cu avionti Marilyn intenţionase să o trimită cu trenul). Cu siguranţă nu primise bani de! i Marilyn, pentru că, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, Marilyn ar fi prevenit pe Berniece cu privire la vizita mamei lor. În schimb, într-o dimineaţă, telefon i I sună şi Mona Rae, fiica lui Berniece, răspunse. La celălalt capăt al firului ei. i Gladys, care îi spunea că este la aeroport şi îi reproşa că nu a venit nimeni's i o aştepte. Când Marilyn a aflat toate acestea, s-a speriat foarte tare. Nu îşi putea imagina cum ajunsese Gladys acolo. Simplul fapt că mama ei era capabilă cir asemenea lucruri o tulbura foarte tare pe Marilyn. „Nu ştiu cum să o mai ţin sul supraveghere", a spus ea. „Situaţia mă depăşeşte".

Acelaşi lucru poate fi spus şi despre sărmana Berniece, pentru care următoarele săptămâni aveau să fie extrem de dificile. Gladys nu era tocmai musafiri 11 ideal. Apartamentul în care locuia Berniece împreună cu soţul ei, Paris, şi cu fiii. i lor era foarte mic şi acum erau nevoiţi să găzduiască o a patra persoană. Nu a mirat pe nimeni faptul că Gladys era foarte pretenţioasă şi dificilă, certăreaţă şi enervantă. Nu îi ajuta la treburile casnice, se văita toată ziua şi dădea telefoatir interurbane. Berniece a făcut tot posibilul să o vadă pe Gladys

mulţumită, însă totul a fost în zadar. Problemele emoţionale ale lui Gladys erau complexe. Lumi a trebuia să se poarte cu ea cu mare atenţie şi Berniece pur şi simplu nu am i abilităţile necesare să facă acest lucru. Într-un final, a ajuns la capătul posibilităţilor, în special după ce primise factura de telefon după prima lună e Gladys – pe vremea aceea, convorbirile interurbane erau incredibil de scump şi Paris s-a supărat foarte tare când a văzut cât trebuia să plătească. Când miece a întrebat-o pe Gladys ce era cu toate convorbirile acelea telefonice, casta avu o atitudine defensivă şi i-a spus că pur şi simplu uitase să îi spună ele. Foarte nedumerită, Berniece o sună pe Marilyn şi a întrebat-o dacă Gladys Uitucă sau pur şi simplu nu îi pasă de nimic. Marilyn a spus că probabil puţin ambele.

Analizând situaţia, lui Marilyn, interacţiunea nefericită dintre Gladys şi miece i se părea interesantă, pentru că de ani de zile se tot întrebase dacă nu – ea oare singura care nu se înţelegea cu Gladys. Se gândise adesea că poate ea nu se străduia îndeajuns. Poate că lucrurile şi stat altfel dacă ar fi avut răbdare sau dacă ar fi fost mai înţelegătoare. Însă, nd află ce probleme avea Berniece cu Gladys, s-a simţit într-un fel răzbunată.

acel moment însă, problema era una de ordin practic: ce era de făcut cu ladys? Lui Marilyn i-a venit o idee: ce-ar fi să îi plătească lui Gladys un apartaent în vecinătatea lui Berniece? Părea o soluţie bună, din moment ce lui Gladys plăcea să locuiască în Florida şi Marilyn se oferea să îi plătească toate chel-ielile, iar Berniece o putea supraveghea. Surorile au fost de acord că era o idee nă şi erau sigure că mama lor va fi şi ea de acord. Însă, când Berniece i-a părtăşit lui Gladys ideea, aceasta nu a fost deloc încântată. S-a enervat foarte re pentru că i se părea că Berniece şi Paris vor pur şi simplu să scape de ea „Niţă în orgoliul propriu, Gladys nici nu voia să audă de aşa ceva – şi, mai mult, dădea impresia că ar fi vrut să plece din casa lui Berniece în viitorul foarte ropiat.

În perioada petrecută de Gladys la fiica ei, Berniece a profitat de situaţie şi întrebat-o pe aceasta de tatăl lui Marilyn. Gladys i-a spus direct că Edward ortenson nu e tatăl lui Marilyn. Dar Marilyn ştia asta? Da, a spus Gladys, arilyn ştia asta pentru că îi spusese Grace. Probabil că aici se referea la vizita care i-a făcut-o Grace la sanatoriu, ocazie cu

care Gladys i-a spus că Charles flord era tatăl lui Marilyn. Berniece se întreba cum reacţionase Marilyn la area acestei veşti. Gladys i-a spus că habar nu are (lucru adevărat, pentru că a internată în sanatoriu în momentul în care Grace i-a transmis toate acestea i Marilyn.) Pe măsură ce Berniece insista să afle cât mai multe despre acest biect, Gladys devenea din ce în ce mai agitată. Într-un final, se răsti la fiica: „Uite ce e, dacă vrei să ştii toate detaliile, du-te şi întreab-o pe Marilyn".

miece renunţă să mai discute subiectul respectiv.

După aproape două luni de agitaţie, Berniece, pe care o afecta foarte mult treaga situaţie, a sunat-o pe Grace Goddard, la 30 octombrie, pentru a-i cereatul. Se pare că Grace a înţeles-o perfect. O cunoştea de mulţi ani pe Gladys ştia că e o persoană foarte dificilă. A asigurat-o pe Berniece că Gladys nu făcea mic cu rea intenţie şi că era, pur şi simplu, o persoană bolnavă şi că nimeni putuse îndrepta niciodată acest lucru.

Grace se folosise de Ştiinţa Creştină în speranţa că o poate vindeca pe Gladys, să nici această metodă nu părea să funcţioneze. Chiar cu două zile înainte îi zisese lui Berniece un bilet în care îi spunea că Gladys „nu obţinuse o vindecare completă". I-a scris că se temea că va fi nevoie să o interneze din nou în spital Agnews din San José sau în sanatoriul Rock Haven din La Crescenta, California

De fapt, Grace şi Marilyn fuseseră recent în vizită la Rock Haven şi Grace scrise că ambele fuseseră de părere că „nu e un loc atât de groaznic precum's spune şi, de fapt, se numără printre cele mai bune aşezăminte de acest fel". 1 scris că Marilyn fusese atât de traumatizată de acea vizită, încât nu dormise toa noaptea, trebuind „să ia, într-un final, nişte somnifere, lucru care nu m-a încânt, deloc". Mai mult, a spus că, dacă Gladys va ajunge din nou la Rock Haven, „\ fi mai simplu pentru mine şi pentru Norma Jeane să o vizităm, deşi nu su sigură câte vizite de acest gen i-ar putea face Norma Jeane. Locul acesta indispune groaznic de tare. Însă trebuie să aibă grijă de mama ei şi facem cu to-tot ce putem pentru Gladys".

„Lasă-ne, te rog, să îi trimitem mamei un bilet ca să se întoarcă în Los Angeles i-a sugerat Marilyn într-un final. Apoi a sunat-o pe Gladys şi i-a spus că vrea: o vadă din nou în California. După cum era

de aşteptat, Gladys a rămas poziţie. Nu voia să plece nicăieri. De fapt, i-a spus lui Marilyn să se concentre, asupra „carierei sale cinematografice" şi să o lase în pace. I-a zis că se sătura să i se tot spună ce să facă şi că avea propriile sale idei şi voia să locuiască un o credea ea de cuviinţă. Apoi i-a închis telefonul în nas. În ziua următoare, Marii} a cumpărat un bilet de tren şi i l-a trimis mamei ei prin poştă, în Florida.

Niagara

Cele trei filme din 1953 ale lui Marilyn erau filme bine gândite, cu buge i mare, care s-au bucurat de publicitate, în culori vii (Tehnicolor), menite şi atragă privirea – Niagara, Domnii preferă blondele şi cum să te măriţi cu în milionar – şi au construit imaginea lui Marilyn de pe ecran, asigurându-i un 10 bun în topul actriţelor de la Hollywood pentru următorii zece ani. Tot ele o voi propulsa pe locul cinci din lista Quigley a celor mai bine cotate vedete ale acelui an. „Momentul în care am început să îmi dau seama că sunt renumită a fost când I-am condus pe cineva la aeroport", îşi va aminti ea în 1962, „şi, după ce m-am întors, am văzut un cinematograf pe firma căruia numele meu era scris cu becii 11 aprinse. Am oprit maşina puţin mai departe – pentru că era greu de privit dr aproape – şi am spus: «Doamne, cred că cineva a făcut o greşeală!» Dar aco stătea scris numele meu, foarte frumos luminat… Am rămas pe loc, uitându-mi. şi am spus: «Deci, aşa arată…» Mi se părea totul extrem de ciudat".

Charles Casillo, autor şi biograf al lui Marilyn Monroe, a descris cel mai bi i atracţia exercitată de Marilyn astfel: „Marilyn Monroe era frumoasă. Marihi Monroe era sexy. Marilyn Monroe era delicioasă… întotdeauna delicioasă. Toa: i

1 Despre acest sanatoriu s-a spus, în biografiile lui Marilyn Monroe, că se afla Eagle Rock, California, şi în Verdugo City, California. Totuşi, acesta se afla în 1 Crescenta. A fost mult timp azil pentru bătrâni (femei). S-a închis în anul 200

ea ştia asta. Nu era doar un sex-simbol. Ea era sex-simbolul per se însă erarba de un anumit gen de sex appeal, iniţiat, dezvoltat şi perfecţionat de ea. mecul ei era copilăresc, inocent, strălucitor – te frapa şi îl vedeai ca pe un cu căpşuni proaspete, ornate cu puţină frişca… Creaţia lui Marilyn Monroe ansformase pe fetiţa aceea nedorită

şi mereu pe drumuri în cea mai dorită, a mai discutată, analizată, bârfită şi râvnită femeie a epocii sale". Pentru primul dintre filmele sale de referinţă, Niagara, studioul a angajat o apă impresionantă de specialişti, decoratori şi tehnicieni care deţineau premii car, în frunte cu experimentatul regizor de la Fox, Henry Hathaway, care „mai regizase filmul Casa plină, în care jucase Marilyn cu un an în urmă. Joseph Cotten joacă rolul lui Loomis, veteran al războiului din Coreea, care confruntă cu probleme mintale. Acesta face, împreună cu soţia sa, Rose onroe), o excursie la cascada Niagara în încercarea de a-şi salva căsnicia roape distrusă. În mintea lui Rose, căsnicia lor nu mai poate fi reparată şi se loseşte de această excursie pentru a-şi continua relaţia extraconjugală pe care avea cu un bărbat pe nume Patrick, împreună cu care hotărâse să îl omoare George. Complotul împotriva lui George eşuează, ba, mai mult, acesta reuşeşte-l ucidă pe Patrick, aruncându-l în cascadă. Rose scapă şi începe un joc mortal – a şoarecele şi pisica cu George, în peisajul superb şi asurzitor al cascadei gara. Spectatorul trăieşte în acelaşi timp momente de groază şi de eliberare momentul în care George o încolţeşte pe Rose în turnul clopotniţei şi o angulează.

Încă de la începutul carierei sale cinematografice, Marilyn s-a străduit să fie placul celor din branşă, dorind să le câştige respectul. A studiat intens actoria a cerut ajutorul unor profesori încă din prima zi. Era adorată de milioane de i, dar simţea faptul că frumuseţea o împiedica să fie recunoscută ca o actriţăoasă. Există şi dovezi ale faptului că unii critici erau de aceeaşi părere. Uneori mea şi comentarii favorabile atât despre ea, cât şi despre filmele în care juca. „Ar şi Pauline Kael, critic de film temut, care scria pentru New Yorker, a „lăudat-o" n intermediul unor critici mult mai puţin vehemente, scriind despre Niagara:

„Nu este un film bun", afirmă ea, „dar te atrage, este indecent şi incomod... gurul film care explorează potenţialul răutăcios şi nesavuros al perversităţii gălaşe şi infantile a actriţei Marilyn Monroe". Despre acelaşi film, un critic la New York Times va scrie: „Din acest unghi, cascada şi domnişoara Monroe potrivesc perfect".

Domnii preferă blondele

„În momentul acesta încerc să mă regăsesc, să fiu o actriţă şi o persoană mai nă", va spune Marilyn, în preajma anului 1952. „Uneori,

mă simt foarte puternică în interior, dar trebuie să privesc în mine şi să devin mai puternic Nu e uşor. Nimic nu e uşor în viaţă1".

Către sfârşitul anului 1952, Marilyn a închiriat o casă în Beverly Hills, în ea spera să poată sta liniştită împreună cu Joe, departe de mulţimea de papara/ care roia în jurul lor, de fiecare dată când plecau din apartamentul lor din hotel: Bel Air, unde petreceau o mare parte a timpului. Însă în noua casă nu vor ave parte de liniştea mult visată. Pe 1 octombrie, cei doi s-au certat foarte tare motivul rămâne necunoscut – şi Joe a ieşit nervos din casă după ce rostise „mul vorbe grele", după cum va declara Marilyn mai târziu. Se cunoşteau doar i şapte luni. Natasha Lytess reprezenta o problemă mare în relaţia celor doi, pent; că nu îl simpatiza deloc pe Joe. Aceasta nu înţelegea cum putea fi Maril interesată de un asemenea individ, care, după părerea ei, nu avea personalitat era încuiat şi poate chiar puţin cam prost (lucru neadevărat). Se pare că Natast o sunase pe Marilyn într-o zi şi Joe îi spusese că, dacă dorea să vorbească i „domnişoara Monroe", să îl sune pe „agentul domnişoarei Monroe". Du părerea lui Joe, Natasha era o scorpie care o controla şi o influenţa prea mi pe prietena lui. „Pentru numele lui Dumnezeu, e doar profesoară de actorii îi spusese acesta lui Marilyn. „De ce te porţi cu ea ca şi când ar fi psihiatru?

Marilyn îi spusese că i se pare că el pur şi simplu nu înţelege. Şi avea drept te Joe nu înţelegea. Războiul dintre Joe şi Natasha a izbucnit aproape d momentul în care s-au cunoscut.

Din noiembrie 1952 până în februarie 1953, Marilyn Monroe a lucrat la UIT I dintre cele mai memorabile filme ale sale, intitulat Domnii preferă blondei Atunci când s-au ocupat de filmările pentru acest film, studiourile Fox nu s-a zgârcit deloc. Au apelat la coregraful Jack Cole, care s-a ocupat de numărul e deschidere, în care Jane Russel şi Monroe cântă şi dansează pe piesa We re Ju i Two Little Girls from Little Rock (Suntem două fetiţe din Little Rock), îmbrăcat la fel din cap până în picioare, într-un material roşu strălucitor, până la cântecul care se repetă în scena finală, în care cele două vedete sunt îmbrăcate din mm

1 Chiar era „o persoană bună". Să ne gândim la cele scrise de James Haspiel: „l moment foarte cunoscut din biografia ei s-a petrecut într-o seară, când Marif, a ieşit la plimbare prin New York, unde locuia

la adresa East 57th Street, i. i capătul străzii 58th se află un părculeţ. Tot acolo este şi un pod mic. Cum stat în acolo, a văzut doi adolescenţi care, cu ajutorul unor plase, prindeau porumbei; < care-i puneau într-o colivie. S-a apropiat de ei şi i-a întrebat ce fac acolo. l-a a explicat necunoscutei blonde că voiau să prindă cât de mulţi porumbei putea Urmau să-i ducă la magazin şi să-i vândă cu 25 de cenţi bucata. (Chestia asta pe o minciună: ce să facă magazinul cu porumbeii lor?) După un moment, le-a spi «Dacă eu aş sta aici şi aş aştepta până terminaţi şi dacă v-aş da bani în schimb porumbeilor, sunteţi de acord să-i eliberaţi?». Ei au fost de acord. După ce, terminat, le-a dat câte 25 de cenţi în schimbul fiecărui porumbel pe care-l. eliberat. Apoi i-a întrebat: «Când mai veniţi aici?». Ei au spus: «în fiecare sea de joi.» Ea a zis: «Atunci, voi încerca să fiu aici joia viitoare.»".

fel pentru o nuntă dublă, în rochii de un alb orbitor, cu aplicaţii din dantelă, bele costumaţii au fost create de costumierul Travilla, cel care, cu siguranţă, inspirat cariera lui Bob Mackie. Numele lui Russel a avut întâietate pe afişele reclamele filmului şi în genericul de la început. De asemenea, Russel a câştigat i mulţi bani pentru film, adică patru sute de mii de dolari, faţă de ceisprezece mii două sute cincizeci de dolari (o mie două sute cincizeci de dolari săptămână timp de nouă săptămâni). Se pare că studiourile Fox nu au fost mai generoase cu Marilyn. „Nici măcar nu mi-au dat o cabină", îşi va aminti în 1962. „În final, m-am văzut pusă în situaţia de a le spune: «Uitaţi, până urmă eu sunt blonda şi filmul se numeşte Domnii preferă blondele.» Asta pentru îmi spuneau mereu: «Ţine minte, nu eşti o vedetă.» Atunci le-am spus: «Ei ne orice-ar fi, eu sunt blonda!»".

În timpul filmărilor, Jane şi Marilyn s-au înţeles de minune şi Russel, care a cu cinci ani mai în vârstă decât Marilyn, a protejat-o pe aceasta ca o soră ai mare. Deseori, Marilyn nu putea fi scoasă din rulotă decât cu ajutorul lui – e. „Era atât de timidă, încât îi era teamă să iasă afară de acolo", a spus Russel, sa de un lucru de înţeles, pentru că nu jucase niciodată într-un film în care se tă şi se dansează aşa de mult. Şi o mai avea mereu pe platou şi pe profesoara de actorie [Natasha Lytess], o femeie atât de enervantă, care îi conducea viaţai Marilyn după bunul ei plac. Sunt convinsă că Marilyn nu avea nevoie de torul ei ca să facă filmul ăsta… s-ar fi descurcat de minune fără ea, dacă ar avut

puţin mai multă încredere în forţele proprii". Or fi fost ele doar două fete din Little Rock, care nu aveau o provenienţărte favorabilă, însă Lorelei Lee (Monroe) şi Dorothy Shaw (Russel) şi-au îmbăt uşor statutul după ce au cucerit Parisul în căutarea unor bărbaţi cu re. Experimentatul regizor Howard Hawks îşi ghidează numeroşii actori prin vestea savuroasă a unei blonde care are o slăbiciune pentru diamante şi a bitului ei, la fel de drăguţ, care îi făcea toate poftele. Excursia la Paris era nsorizată de fostul logodnic al lui Lorelei, Esmond (Tommy Noonan), carereşte să-i pună la încercare fidelitatea. Foarte suspicios cu privire la motivele Lorelei, bătrânul Esmond îl va angaja pe detectivul Ernie Malone (Elliott id) să le spioneze pe fete şi să îi raporteze orice activitate suspectă a acestora, tectivul va avea o mulţime de lucruri de raportat, inclusiv faptul că Lorelei ost acuzată de furtul unei valoroase tiare. După cum era de aşteptat, aceasta e vinovată şi rămâne la mila unui judecător din Franţa, nu înainte ca situaţia fie complicată de Dorothy, care se dă drept Lorelei. Atunci când identitatea este pusă la îndoială în sala de judecată, Jane Russel realizează o imitaţie rfectă a personajului Lorelei, interpretat de Marilyn, scenă care include o rsiune devastatoare a piesei Diamonds Are a Girl's Best Friend. Interpretarea de către Marilyn a acestui cântec este cel mai strălucitor număr istic din film, realizat, din nou, cu ajutorul coregrafului Jack Cole, care a adus scenă o armată de băieţi îmbrăcaţi în frac, dintre care unul era adolescentul orge Chakiris, care avea tâmplele vopsite pentru a părea cărunt. Chiar dacă filmul a fost realizat pe peliculă de 35 de milimetri, şeful studioului, Dar Zanuck, a comandat ca numărul artistic cu „Diamantele" să fie filmat din no la Cinema-Scope pentru punerea în practică a unui nou proces, adoptat c. studiourile Fox în 1953.

Zanuck a declarat pentru Daily Variety că noua filmare Cinema-Scope a fo' realizată în trei ore şi jumătate, spre deosebire de cele patru zile în care a fo' filmată versiunea originală. Oricum, o explicaţie poate fi faptul că acest num; fusese deja filmat înainte.

În acest film se observă foarte limpede nu doar faptul că Marilyn dă dovac de simţul umorului, în raport cu propria persoană, ci şi talentul ei de actriţă e comedie. Donald Spoto, biograful lui Monroe, va scrie astfel: „A schimbat sens termenului sexy. Nu e nimic rău,

neruşinat, şocant sau murdar. A făcut din – ceva grozav de simpatic. Şi Marilyn s-a distrat de minune".

Hugh Hefner, fondatorul revistei Playboy, a adăugat: „Dacă privim în ape chiar dacă anii cincizeci au fost cu adevărat o perioadă de represiune poliţii şi chiar socială şi sexuală, se pot observa totuşi primele semnale ale schimbai valorilor şi Monroe a contribuit clar la toate acestea".

Premiera filmului Domnii preferă blondele a avut loc la data de 15 iulie 19. r şi, cu această ocazie, Jane şi Marilyn îşi vor imprima palmele şi tălpile în fa; Grauman's Chinese Theatre. Filmul a fost lansat în Statele Unite trei zile m; târziu, primind recenzii foarte bune şi reveniri în box-office, acumulând, la prim vizionare, mai mult de 12 milioane de dolari.

Gladys o ameninţă pe Grace în noiembrie 1953, Gladys Baker a primit un bilet pe care i-l cumpăra", Marilyn, care îi asigura transportul de la Florida înapoi la Los Angeles. Grat Goddard îi urmase sfaturile lui Marilyn şi se ocupase de toate detaliile călătorit însă luase singură hotărârea că Gladys trebuia să vină cu trenul, nu cu avionul Probabil că a încercat să întârzie puţin întoarcerea prietenei sale în California ca să îi pregătească locuinţa. Grace mai avea însă nevoie să se pregătească sine şi familia sa pentru paranoia şi confuzia pe care urmau să o aducă, mai mu i ca sigur, Gladys. Aflase de la Berniece că Gladys suferise în ultima vreme ruşi „episoade".

Se pare că lunga călătorie cu trenul a fost un chin pentru Gladys. De îndai i ce s-a oprit taxiul în faţa casei lui Grace, ea şi Doc au auzit ţipetele lui Glady Au fugit la fereastră pentru a-l vedea pe sărmanul taximetrist scoţându-i valize i din portbagaj, trântindu-le pe gazonul din faţa casei, urcându-se rapid în maşii şi demarând în trombă. Se părea că nici nu mai aşteptase să fie plătit pentru cursă! Gladys a pornit apoi spre casa familiei Goddard, strigând că a avut călătorie groaznică cu trenul.

„A fost înfiorător!" a exclamat ea. „Grace Goddard, ai vrut să mă torturezi uite că ai reuşit! Acum e rândul meu".

Grace i-a spus lui Doc să se îndepărteze de lângă geam ca să pară că nu e meni acasă. Într-o secundă, a tras draperiile şi a fugit să o sune pe Marilyn cât ai repede posibil. Întâmplarea a făcut ca Marilyn să

fie acasă. Avea o discuţie un contabil pe nume Wesley Miller, care lucra la firma de avocatură Wright, right, Green & Wright, firmă care o reprezenta în acea perioadă pe Marilyn. nd Marilyn a răspuns, Grace i-a explicat rapid ce se întâmpla, că Gladys era faţa casei şi era înnebunită de furie. Apoi i-a spus că nu o văzuse niciodată starea aceea şi a dus receptorul în faţa geamului, pentru ca Marilyn să o poată zi pe mama ei strigând: „Îţi arăt eu tortură, Grace! Deschide uşa!" „Ţin minte că Marilyn şi Grace au stat la telefon ceva timp", a spus Wesley iller, „şi că Grace îi raporta lui Marilyn fiecare mişcare a lui Gladys. Marilyn spus că spera că mama ei se va calma la un moment dat şi cred că aşa s-a şi tâmplat. Însă, din ce am înţeles mai târziu, se pare că în momentul în care ace a ieşit pe verandă, a auzit-o pe Gladys vorbind de una singură. Mormăia zicea că fusese «urcată în tren ca un copil», iar toţi ceilalţi pasageri «se lbaseră» la ea tot drumul. «Zile în şir, ochi peste tot…» Asta mi-a povestit arilyn despre venirea mamei sale". După spusele protagoniştilor principali, povestea a continuat în felul urmă după ce i-a povestit totul în şoaptă, Grace s-a oprit să asculte. „Aşteaptă", pus ea, „mai e cineva afară. Rămâi la telefon". Grace şi Doc au tras cu ochiul 'într-o perdea şi au văzut cum se apropia un vecin care auzise tot scandalul, dys l-a salutat nervos. Vecinul i-a explicat că s-a îngrijorat foarte tare când uzit ţipetele acelea. La auzul acestor spuse, Gladys s-a enervat şi mai tare şi întrebat pe bărbat dacă era „proprietarul" Los Angelesului şi dacă îl deranja îi respiră aerul. Grace a ascultat-o pe Gladys cum se îndepărtează, urmându-l vecinul lor.

Doc a fugit în bucătărie şi a ieşit pe uşa din spate, spunând că încearcă să rmărească pe Gladys.

„Între timp, Marilyn a rugat-o pe Grace să nu sune la poliţie, spunându-i să trepte pe ea", îşi aminteşte Wesley Miller. «Doar aveţi grijă să nu plece» a spus înainte de a închide telefonul. I-am spus: «Doar nu vrei să te duci acolo gură, Marilyn. Vin cu tine.» Dar ea a răspuns: «Nu. Asta e între mine şi mama a. Mă descurc şi singură.» Apoi a ieşit în fugă. Am rămas la ea în sufragerie, dându-mă: «Of, ar fi trebuit să insist mai mult. Ar fi trebuit să insist…» „Marilyn a sărit în maşină. A trecut pe roşu, s-a strecurat prin trafic şi a ajuns cele din urmă la destinaţie: o secţie de poliţie din Los Angeles. S-a oprit cu

„Rţâit de roţi în parcarea destinată autovehiculelor

oficialităţilor. „Nu vezi în fiecare zi pe cineva conducând aşa”, explică un poliţist, acum lansie. „Când am văzut asta, am scos pistolul, dar imediat ce o zăreai, îţi dădeai ama despre cine e vorba”.

Marilyn l-a rugat pe poliţist să o ducă la „cel care conduce treaba aici” şi, i ciuda apariţiei sale ilegale şi alarmante, poliţistul, uimit, a invitat-o înăuntru a condus-o în biroul căpitanului.

„A intrat în birou plângând”, a explicat poliţistul. „A spus că mama ei bolnavă şi că mai fusese internată într-un spital de boli nervoase, deci am înţeh imediat unde bătea”.

Marilyn a continuat să explice că Gladys se sperie foarte uşor. L-a întreb, pe căpitan dacă putea chema pur şi simplu o ambulanţă care să se apropie i linişte de casa lui Grace şi să o ia pe mama ei de acolo fără mare agitaţie. Po! tistul îşi aminti spusele căpitanului: „Îmi pare rău, dar trebuie îndeplinite an: mite proceduri. Trebuie trimisă mai întâi o patrulă… trebuie să stăm puţin e vorbă cu ea”. Căpitanul i-a explicat, de asemenea, lui Marilyn că aveau un poliţi pregătit special ca să răspundă acestui tip de alertă şi l-a trimis pe poliţist să contacteze pe specialist. „L-am sunat pe Teddy [„specialistul”], despre care ştiai că în ziua aceea trebuia să fie la meciul de baseball al fiului său şi i-am spus i o am în faţa mea pe Marilyn Monroe”, a povestit poliţistul. „Acesta mi-a răspui că va fi îmbrăcat în uniformă înainte de a pune receptorul în furcă”.

În timp ce îl aştepta pe poliţistul specializat în astfel de cazuri să ajungă i secţie, Marilyn a sunat-o pe Grace. Gladys era în continuare în faţa casei şi vecin o sunau pe Grace în continuu să vadă dacă nu i se întâmplase ceva. Marilyn i explicat că urma să vină două maşini ale poliţiei, fără sirene. „Voia ca totul şi se desfăşoare în linişte”, îşi aminteşte poliţistul. „I-am spus să vină să vadă c. i ochii ei cum se desfăşoară intervenţia, ca să se asigure că totul se petrece aşa cum dorea ea. I-am zis că o să mergem în urma lui Teddy şi a partenerului să i şi o să aibă şansa să vadă cât bine îşi cunoaşte acesta meseria. Băiatul ăsta chi; i e talentat”.

În câteva minute, către casa lui Grace Goddard se îndreptau două maşini d. poliţie. În prima se afla Teddy, împreună cu partenerul lui şi, în cea de-a doua, un poliţist şi o stea de cinema. „Când am ajuns în cartier, am încetinit”, explica poliţistul, „şi Marilyn s-a lăsat puţin în

jos ca să nu fie văzută". Cele două vehicula au parcat la o casă distanţă de cea a familiei Goddard, de unde o puteau obsen, i pe Gladys, care stătea pe treptele din faţa intrării, cu mâinile încrucişate M aparent foarte calmă. Poliţistul din prima maşină – Teddy – s-a apropiat tir aceasta. Căpitanul şi Marilyn nu auzeau ce se vorbea, dar se vedea clar din expresia şi tonul vocii lui Gladys că aceasta era foarte agitată la vederea uniformei de poliţie. „Am transmis imediat prin staţie mesajul că aveam nevoie ţi-o ambulanţă şi i-am spus lui Marilyn că totul urma să se desfăşoare foarte repede", şi-a amintit poliţistul care stătea în maşină cu Marilyn.

Marilyn a stat liniştită privind cum poliţistul o calma uşor pe Gladys.

„Am ieşit din maşină şi i-am făcut un semn lui Teddy ca să ştie că ambulant era pe drum", îşi aminti primul poliţist, „şi, când m-am întors la maşină, ai observat că strada se umplea din ce în ce mai tare". Într-adevăr, locuitorii din acel cartier care priviseră ascunşi după perdelendalul făcut de Gladys, care durase cam o oră, acum prinseseră curaj şi se ropiau. Când primul poliţist s-a întors la maşină, a văzu un lucru ciudat: arilyn îşi pusese în cap o geacă de poliţist pe care o găsise în maşină.

Când a intrat în maşină, Marilyn l-a întrebat agitată: „Oare m-au văzut?"

„Nu. S-au strâns aici ca să se uite la mine. Sunt nişte gură-cască". Apoi a trebat-o pe Marilyn dacă doreşte să iasă din maşină să meargă să vorbească mama ei. Aceasta a hotărât să nu facă acest lucru, spunând că era limpede ptul că Gladys nu era în apele ei în momentul acela, deci, la ce bun să meargă discute cu ea?"

Apoi, cei doi au aşteptat în maşină venirea ambulanţei. „Le-ai spus să nu losească sirenele?" a întrebat Marilyn. Poliţistul i-a spus că da. Apoi Marilyn pus mâna pe genunchi şi i-a spus: „Eşti un bărbat cumsecade". Apoi au privit în Gladys Baker – în continuare foarte nervoasă – era legată de targa şi urcată ambulanţă. Înainte de a se îndepărta, ambulanţa a trecut pe lângă maşina lor câteva momente, cei doi au auzit strigătele înnebunite care veneau din terior. Marilyn s-a făcut mică şi şi-a tras geaca peste urechi.

Maşina în care se afla Marilyn împreună cu ofiţerul de poliţie a

mers după bulanţă. Pe drum, cei doi nu au rostit niciun cuvânt. Până la urmă, Marilyn a scos geaca, s-a uitat la ea cu atenţie şi a îndepărtat uşor cele câteva fire de „care rămăseseră pe căptuşeală. „Am întrebat-o dacă era totul în regulă şi ea ambit", şi-a amintit poliţistul. Au privit cum ambulanţa a cotit-o la dreapta, tre' destinaţie.

Până la secţia de poliţie a fost linişte. Până la urmă, Marilyn a oftat: „Nimeni înţelege", a spus ea cu o voce mai blândă, „unele persoane chiar nu au ce e, au propriul destin".

Noua casă a lui Gladys

Pe 9 februarie 1953, Marilyn Monroe trebuia să ia parte la Photoplay Awards, de urma să primească distincţia, Vedeta cu cea mai rapidă ascensiune". O rudă aminteşte că aceasta nu voia să meargă: „Nu credea că putea face faţăaţiei, că poate fi cine voiau ceilalţi să fie – să devină Marilyn Monroe – având vedere evenimentele ce o aşteptau în ziua aceea".

Era cu adevărat o zi grea.

Chiar în dimineaţa aceea, Gladys a fost mutată la Sanatoriul Rock Haven, Cărui adresă era Honolulu Avenue nr. 2713, La Crescenta, California. Era un mplex vast, în stil mexican, răspândit pe un hectar şi jumătate, în spatele unorrţi gigante de fier pe care stătea scris cu litere din metal Rock Haven. În vremea cea, Marvina Williams avea optsprezece ani şi tocmai fusese angajată acolo calitate de asistentă. „Era un loc minunat", îşi aminteşte ea. „De fapt, i se mai cea şi Sanatoriul actorilor de pe ecrane, chiar dacă nu erau prea multe vedete cinema internate acolo. Singurele de care ştiam noi erau Frances Farmer şi

Florenz Ziegfeld. Am primit scrisori din partea fanilor acestora ani de zile du; ce nu mai erau aici. [Notă: Actriţa Billie Burke, care se căsătorise cu Ziegfe şi era cunoscută din rolul Glindei, Vrăjitoarea cea bună din Vrăjitorul de O: a fost, la rândul ei, pacientă a acestui sanatoriu, în anii 1960.] Când am luci eu acolo, erau patruzeci şi două de persoane internate, cărora le spunea musafiri. Erau numai patruzeci şi două de paturi, deci nu mai aveam locu Totuşi, murise cineva chiar cu o zi înainte de venirea lui Gladys. Aceasta d urmă se situa în coada unei liste de aşteptare foarte lungi, însă, când conducen a aflat că era vorba de mama lui Marilyn Monroe, au mutat-o în fruntea

list nu au procedat corect, însă aşa au făcut".

Chiar dacă toate acestea s-au întâmplat cu mulţi ani înainte, Williams a amintiri clare despre Gladys, pentru că, după spusele ei: „Avea ceva aparte – p şi simplu ţi se făcea milă de ea, probabil pentru că ştiam că era mama lui Marii Monroe. Când am aflat că ieşise dintr-un sanatoriu cu şapte ani înainte, numi venit să cred. Probabil nu urmaşe corect tratamentul medicamentos cât timp fost pe cont propriu. În ziua în care a fost internată aici, ţin minte că spuse că şi-a sunat fiicele – am impresia că una locuia în Florida [Berniece] şi cealal e era, după spusele ei, Marilyn Monroe. A spus că vorbise chiar în ziua aceea t Marilyn Monroe şi că ea îi spusese că va veni să o scoată de acolo. «Nu o să stea mult timp aici, pentru că vine să mă ia Marilyn Monroe», spunea ea în conţinu Totul părea atât de trist, când o vedeam că se referă la una dintre fiicele ei i i fiind «Marilyn Monroe». Ţin minte că mulţi nu credeau că fiica ei era cunoscuti i actriţă. Apoi a venit cineva cu un ziar în care era un articol chiar despre aceeaşi întâmplare. L-am dat din mână în mână uimiţi".

„În dimineaţa aceea, Marilyn a fost de acord să-i plătească mamei sale şede rea şi tratamentul în acest sanatoriu", îşi aminteşte contabilul Wesley Miller. „Îna nu îşi dorea să îşi vadă mama într-un sanatoriu pentru boli nervoase, la fel cui a nici Gladys nu îşi dorea să fie acolo, dar asta era singura ei alternativă. Cea de două internare – cea din 1953 – a răvăşit-o cu adevărat pe Marilyn.

Mi-a spus că, atunci când era mică, o vizitase pe Gladys într-un alt spital iv genul acesta şi niciodată nu uitase experienţa aceea groaznică. Mi-a spus că p hol erau paturi cu pacienţi şi că totul mirosea a urină. Toată lumea era ameţita de pastile, se auzeau ţipete şi tot ce îşi dorea era să o scoată pe mama ei de acol' >. A spus că a avut o mulţime de coşmaruri după aceea şi că amintirea mamei să a internată într-un astfel de loc a bântuit-o toată viaţa. Nu mai voia să o vadă iai într-un loc ca acela. Mi-a mai povestit şi că toate i-au amintit de perioat! i petrecută la orfelinat, amintiri pe care încercase din răsputeri să le uite.

Se pare că vizitase înainte Rock Haven împreună cu mătuşa ei, Grace, şi c. i văzuse acolo condiţii mult mai bune. Erau flori proaspete pe fiecare masă – luci i încântător. Însă pacienţii erau în continuare

înfricoşători şi «păşeau ca nişte zombi», foarte ameţiţi de medicamentele luate. Marilyn a spus că o femeie i recunoscut-o şi i-a spus că era o persoană «malefică» pentru că făcea filmele p care le făcea.

«Nu ştiu ce să mă mai fac în situaţia asta», mi-a spus ea. «Nu ştiu cum să fac ceea ce trebuie, cum să mă ocup de carieră şi de toate lucrurile pe care le supune aceasta, cum să mă ocup de Joe şi de toate problemele pe care le plică o relaţie şi cum să fac faţă problemelor pe care le am cu mama.» Era mă dată când m-am gândit că Marilyn era în pragul unei căderi nervoase. Era a mult. Începuse să aibă nişte ticuri şi să se bâlbâie foarte mult. De data asta, problemele pe care le avea cu Gladys… o depăşeau. Nu cred că Berniece ost de mare ajutor. Când am întrebat-o pe Marilyn de ea, mi-a spus: «Ea are Ilie. Eu nu am. Niciodată nu am avut. Deci, las-o să îşi trăiască viaţa. Eu sunt oiţă să mi-o trăiesc pe a mea şi mama este povara pe care trebuie să o duc.»" în ciuda acestor condiţii grele din acea zi, Marilyn s-a hotărât că nu îi putea zămăgi pe toţi cei care se aşteptau să o vadă la Photoplay Awards. Spectacolul buia să continue, chiar dacă urma să facă eforturi enorme să meargă mai parte.

La decernarea premiilor din acea seară, Marilyn s-a hotărât să poarte o rochierie, cu un decolteu adânc – cum era de aşteptat – rochie atât de mulată, încât signerul Travilla a trebuit să o coasă direct pe ea. De fapt, acesta îi sugerase nu se îmbrace cu rochia aceasta, pentru că, după părerea lui, nu o avantaja a tare. Marilyn poate fi văzută purtând această rochie şi într-o scenă din filmul mnii preferă blondele.

Chiar în săptămâna aceea, Marilyn făcuse un pact cu Joe, spunându-i că nu mai purta haine prea decoltate sau strâmte dacă acesta nu va mai face mentarii negative cu privire la cariera ei şi, de asemenea, cu privire la relaţia cu Natasha. Acesta i-a promis că, dacă încerca ea, încerca şi el. Marilyn căzu acord. Însă se pare că ea a fost prima care a încălcat înţelegerea. De fapt, tru ca rochia să fie şi mai provocatoare, ea s-a hotărât să o poarte fără sutien fără lenjerie intimă. Era ca şi cum făcea toate acestea ca să îl sfideze direct Joe şi exact aşa a crezut şi el când a aflat ce voia să facă. Joe trebuia să o oţească la decernări, însă a plecat cu avionul la San Francisco. „De ce mi să i întâmplă şi asta? De ce mai trebuie să trec şi prin astea, cu el,

acum?”

Cum să te măriţi cu un milionar

La mijlocul lunii martie 1953, în aceeaşi perioadă în care Marilyn s-a mutat – un nou apartament pe Doheny Drive, în West Hollywood, chiar la ieşirea Beverly Hills, a început să lucreze la un nou film intitulat Cum să te măriţi un milionar. Filmările au durat cam şase săptămâni (de pe 9 martie, până la reitul lui aprilie 1953).

Ideea pentru filmul Cum să te măriţi cu un milionar datează din 1932, când în Goldwyn a achiziţionat drepturile asupra piesei de pe Broadway a lui Zoe „n. Piesa fusese jucată în stagiunea anterioară şi se intitula The Greeks Had Word for It (Grecii îi spuneau într-un anumit fel), era povestea a trei fete care umblau după bani şi care se duseseră la New York, unde sperau să pună mă pe trei bărbaţi bogaţi şi să îi ducă de nas până la altar. Când acest proiect a f< anunţat, s-a spus că se baza pe bestsellerul omonim al scriitoarei Doris Lilly, în singurul lucru inspirat de această carte a fost titlul filmului.

Şefii de la studio ştiau că trebuia să transforme acest subiect cunosc într-unul spectaculos, şi aşa au şi făcut: Tehnicolor, Cinema-Scope şi sunet sten De fapt, acest film va marca prima redare a unui film pe ecran lat, în prestigiosul film The Robe (Roba), realizat tot în 1953, filmat după Cum să măriţi cu un milionar, a fost lansat înaintea acestuia, fiind astfel consider primul film Cinema-Scope din lume. O altă tactică nemaiutilizată până aton a fost adăugarea unor elemente grandioase, care transformau filmul într-un „important”: Alfred Newman, cel ce era de douăzeci de ani director muzical studioului, va fi filmat dirijând orchestra simfonică a studiourilor 20th Century-F< pe o scenă ce dorea să pară un amfiteatru, cu imitaţii de coloane greceşti şi t albastru, când s-a cântat înălţătoarea „Scenă de pe stradă”. Muzica fusese coi pusă după piesa de pe Broadway cu acelaşi nume a lui Elmer Rice, jucată e douăzeci de ani înainte, devenită o piesă emblematică a New York-ului. Dti dirijarea „Scenei de pe stradă”, Newman s-a întors şi a făcut o plecăciune în fa camerei de luat vederi, s-a întors din nou cu faţa la orchestră şi a dirijat muzii genericului filmului Cum să te măriţi cu un milionar, în timpul căreia curgi genericul şi numele tuturor celor ce participaseră la realizarea peliculei.

Filmul a fost realizat şi scenariul a fost scris de către Nunnally Johnso: principalul scenarist de la Fox, nominalizat la premiile Oscar pentru The Grap> of Wrath şi a fost regizat de Jean Negulesco, de asemenea nominalizat la Osc pentru regia filmului Johnny Belinda. Costumele au fost realizate de creatori Travilla, sub îndrumarea supraveghetorului garderobei Charles LeMaire, ami-fiind nominalizaţi mai apoi la premiile Oscar.

După anunţarea filmului, presa de la Hollywood îşi va freca mulţumii mâinile, în aşteptarea unei încăierări dintre regina actorilor de la studiourile Fo Betty Grable, şi pretendenta la tron – Marilyn Monroe.

Însă jurnaliştii aveau să fie dezamăgiţi. Nu prevăzuseră niciun moment lipsinceră de egoism a lui Grable faţă de colega sa mai tânără cu zece ani. De fapt va declara în faţa presei că Marilyn era „un glonţ în braţul Hollywoodului".

Mai târziu, pe platouri, în timpul filmării Milionarului, Betty i-a spus lui Marilyn în repetate rânduri de faţă cu alte persoane: „Draga mea, eu sunt I. sfârşitul carierei. Tu urmezi. E rândul tău acum". Chiar dacă Betty simţea că joac un rol mai puţin important decât cel al lui Marilyn, aflată la începutul cariere părea că nu vrea să dea glas acestor sentimente.

Cu Lauren Bacall însă, situaţia a fost diferită. Cu numai doi ani mai mare dec; Marilyn, Bacall era o actriţă disciplinată. Fusese vedetă încă de la vârsta e nouăsprezece ani şi se spunea că era enervată de întârzierile constante ale li Marilyn, dar nu făcea caz de acest lucru. Însă, în autobiografia sa, By Myself (I cont propriu), Bacall a scris cât de enervant era să lucrezi cu Marilyn, însoţi reu de Natasha, care stătea în spatele camerelor şi îşi dădea cu părerea la area fiecărei scene, oprind filmările şi „de mai mult de 15 ori pentru o singură nă". A scris că Marilyn nu îi displăcea şi că nu dădea dovadă în niciun fel detatea obişnuită vedetelor feminine. „Şi avea un aer trist", a scris Bacall. Însă geniul lui Marilyn în materie de comedie a fost fructificat la maximum filmul Cum să te măriţi cu un milionar. Aceasta a reuşit să joace atât de binenele comice, încât râsul era stârnit parcă fără efort. Şi-a folosit foarte bineentul ca să ne convingă de miopia personajului ei. Vulnerabilitatea sa a ridicătorul la un nivel superior când personajul se

împiedica pe scări sau se lovea pereţi şi reuşea să-şi păstreze demnitatea intactă. Premiera filmului Cum să măriţi cu un milionar a avut loc în New York, pe 29 octombrie, şi a fost lansatntru public pe 5 noiembrie. Va ajunge filmul cu cele mai mari încasări din 53, după From Here to Eternity (De aici spre eternitate), realizat de studiourile lumbia. Filmul a fost foarte apreciat atât de public, cât şi de critici, Marilyn d evidenţiată în toate recenziile datorită frumuseţii şi momentelor sale comice arte nimerite. De-a lungul anilor, biografii lui Marilyn au susţinut că „evărata chemare a sa era comedia şi, dacă analizăm filmografia lui Monroe, te greu să combatem acest punct de vedere.

Fluviul fără întoarcere

Tot în această perioadă, Marilyn va juca într-un alt film, Fluviul fără înrcere, alături de Robert Mitchum, film regizat de Otto Preminger. În trecut, în 1949, producătorul filmului, Stanley Rubin, fusese rugat deitorul de film Danny Cahn să o accepte pe Marilyn să dea o probă pentru o isiune de televiziune moderată de acesta, intitulată Your Show Time. Era vorba

O serie de povestiri scurte realizate special pentru televiziune. După ce a dat ba, acesta a fost de părere că Marilyn era, desigur, foarte frumoasă, dar extrem emotivă şi fără experienţă şi de aceea nu i-a dat rolul. Însă şi-a adus aminte ea acum, la distribuirea rolurilor din acest film. De fapt, acesta a spus că, după a văzut câteva filme cu ea, şi-a dat seama cât de mult evoluase şi era convins era alegerea ideală pentru rolul din Fluviul fără întoarcere. Când a contactat-o, nley a spus că aceasta nu voia să joace „pentru că nu îşi dorea să apară într-un despre care credea că este western. I-am spus că, după părerea mea, ducea

1 departe show-ul Americană, însă ea tot se gândea la el ca la un film cu Vestul batic. Însă, când i-am trimis o înregistrare cu piesele pe care urma să le cânte film, a acceptat imediat. Şi, într-adevăr, a făcut acest lucru ca să poată cânta esele respective, mai mult decât din oricare alt motiv".

Cei care susţineau faptul că regizorul autocrat Otto Preminger, născut în stria, şi sensibila, nesigura Marilyn vor fi compatibili precum apa şi uleiul, vor ea dreptate – până într-un punct. Este ciudat faptul că regizorul a început să creeze la film destul de încântat de

personalitatea artistică (şi nu numai) a lui arilyn, purtându-se cu ea curtenitor, că ţin adevărat european. Însă, în această perioadă, Natasha Lytess o punea pe Marilyn să îşi spună replicile cu mişcă faciale exagerate, enunţând fiecare silabă asemenea unui robot; şi, chiar dat nimănui nu îi plăcea acest lucru, nimeni nu îl putea schimba, nici chi; Preminger. Din nou, aceeaşi mare problemă ca de fiecare dată: Natasha îi spună lui Marilyn cum să se poarte, subminând autoritatea regizorului. Acest lucru generat o mulţime de probleme în relaţia dintre Marilyn şi Preminger.

Acţiunea filmului Fluviul fără întoarcere se desfăşoară în nord-vestul Americ în perioada Goanei după Aur şi ilustrează povestea lui Matt Calder (Robe Mitchum), a fiului său Mark (Tommy Rettig, în vârstă de unsprezece ani) şi chelneriţei Kay Weston (Marilyn), care, împreună, îl urmăresc pe fostul iubit acesteia, un hoţ de cai, arătos şi cartofor, Harry Weston (Rory Calhoun). Aces; trebuie să ajungă în amonte de râul Council City ca să se declare proprietar. unei mine de aur pe care o luase de la un alt cartofor. Fără mijloace de transpo şi în pană de timp, Kay şi Harry călătoresc pe o plută, pe râu. Această călător este plină de întâmplări care ne ţin cu sufletul la gură, ambarcaţiuni pierzându-se la un moment dat în apele învolburate ale râului. Udă din cap păi în picioare şi sleită de puteri, Marilyn este în continuare o apariţie răpitoare

Filmat în două parcuri naţionale din Munţii Stâncoşi Canadieni, parcul Ban Springs şi Jasper în Alberta, în Tehnicolor, Cinema-Scope, şi lansat mai întâi 3D, River of No Return îi dă lui Marilyn, mai sexy şi mai senzuală ca oricân> şansa să îşi folosească la maximum talentul de actriţă de film şi să dovedeasi faptul că este pregătită să facă faţă cerinţelor din scenariu, în timp ce pluta's roteşte în apa ucigătoare a râului. În film, Marilyn va cânta şi patru pies –, interpretate admirabil. Întreaga prestaţie a lui Marilyn în acest rol a fo' admirabilă. Este plină de forţă şi vulnerabilă atunci când îşi dă seama că Han este de fapt un escroc, în timp ce Matt este un bărbat cumsecade şi un tată bu:

Filmul, cu o durată de nouăzeci de minute, a început să fie filmat pe 28 iulii întorcându-se la Hollywood pentru montaj la 29 septembrie. River of No Retur va avea premiera la sfârşitul lunii aprilie, 1954, şi va primi recenzii favorabile

1 O povestire scurtă despre acest film: într-o zi, când Marilyn aştepta să i se fai masaj, echipa cu care lucra a vrut să îi facă o farsă. Astfel, unul dintre aces: glumeţi l-a rugat pe un tânăr asistent de producţie, în vârstă de şaptesprezece ar să se ducă la ea în rulotă şi să îi facă masaj. „Nu bate la uşă", i-au spus ei. „Inu pur şi simplu. Îi place să faci asta". Tânărul a făcut ce i s-a spus. A deschis uşa a găsit-o pe Marilyn Monroe care stătea întinsă pe burtă, complet dezbrăcată, masa de masaj, aşteptându-şi maseuza. Cu nonşalanţă, aceasta l-a întrebat] adolescentul roşu la faţă: „Ei te-au pus să faci asta?" „Da, doamnă", a spuşi Atunci Marilyn i-a spus: „Bine. Închide uşa, stai jos şi rămâi aici douăzeci îi minute. Îi păcălim noi pe ei, de data asta!"

PARTEA

A V-A

Vremuri grele

Secretul supărător al lui Grace

ÎNTR-O ZI DIN MAI 1953, Marilyn Monroe s-a întors acasă după o zi la cumpărături şi a găsit maşina lui Grace Goddard parcată în faţa casei sale. Grace nu avea obiceiul să vină în vizită fără să anunţe dinainte şi, de aceea, arilyn a bănuit că s-a întâmplat ceva rău. „În această perioadă, după internareai Gladys, erau aproape de nedespărţit", a confirmat fiica vitregă a lui Grace, Be Goddard. „Cred că Marilyn o suna în fiecare zi. Depindea în continuare de Grace o ajuta cu formalităţile, îi punea la punct programul şi o ajuta să fie ai organizată. Marilyn o ţinea la curent cu tot ce se întâmpla la studio şi înalţia ei cu Joe. Lui Grace îi plăcea mult să stea să o asculte, mai ales când erarba de poveşti din lumea show businessului. Tot ce visaseră ele atâta timp se ansformase în realitate. Era aproape de necrezut faptul că Norma Jeane evenise o adevărată… senzaţie". După ce a chemat-o pe Grace înăuntru, Marilyn a ascultat în linişte în timp mătuşa ei îi împărtăşea un secret pe care îl ţinuse ascuns toată viaţa: suferea e cancer.

Ideea unei maladii care îi punea în pericol viaţa şi ideea de tratament cores-unzător erau două lucruri foarte complexe pentru Grace. Fusese de mulţi ani adeptă convinsă a Ştiinţei Creştine. Unul dintre fundamentele acestui cult era doctorii nu îşi aveau rostul. După spusele credincioşilor, corpul omenesc are el toate resursele pentru a fi sănătos. Însă Grace se simţea rău de câteva luni, în ciuda faptului că

s-a opus mult timp ideii de consult medical şi de spital, mers la o clinică din Los Angeles. Acolo a aflat vestea devastatoare: suferea e cancer uterin. Era foarte ruşinată de boala aceasta şi nu ştia cum să reacţio-eze. În anii 1950, multe femei nu se simţeau în largul lor să discute despre problemele feminine", mai ales cu bărbaţii din viaţa lor.

Marilyn fusese diagnosticată recent cu endometrioză şi aproape nimeni nu a acest lucru. În cazul lui Grace, soţul ei, Doc, nu ştia că Grace nu se simte bine.

Marilyn era desigur îngrijorată, însă, mai presus de atât, era hotărâtă: hoţită să lupte. Ea se încredea din ce în ce mai mult în medici, pentru că activitatea r era necesară studiourilor de film în vremea aceea. Actorii aveau nevoie de asigurare, pentru care era necesar să fie consultaţi şi, deseori, aveau nevoie (sau Credeau că au nevoie) de tratameni pentru afecţiunile cauzate de stilul lor de piaţă stresant.

În această perioadă, Marilyn era mai mult ca sigur dependentă de somnifer care-i erau prescrise de doctorii de la studio, şi se obişnuise deja cu ideea că poai lua tot felul de alte pastile ca să scape de stres. Marilyn a convins-o pe Grae că trebuia să lase la o parte credinţele sale metafizice şi să dea voie medicine moderne să o vindece.

„Cred că Marilyn o iubea pe Grace mai mult decât pe oricine din lume", spune Bebe Goddard. „Grace fusese pentru ea o a doua mamă chiar după ce născuse şi fusese o persoană foarte onestă, ca o mamă sau chiar mai mult dec. mama ei adevărată, Gladys. Grace a fost singurul element cu adevărat stabil d i viaţa lui Marilyn".

După ani întregi în care se concentrase asupra carierei sale, asupra proprii sale fericiri, asupra propriei sale vieţi, Marilyn a luat hotărârea că venise vremt să se schimbe. Trebuia să îi plătească lui Grace tot ce făcuse pentru ea. Aceas; femeie minunată, care o ajutase fără încetare să îşi rezolve problemele, ave nevoie de ea, iar Marilyn dorea să se asigure că va primi cea mai bună îngrijii posibilă. Urma să fie complicat, pentru că Grace nu voia ca Doc şi restul familii să afle cu exactitate ce se întâmpla. Trebuia să ascundă boala şi tratamentul li Grace cât mai mult timp posibil. Când aceasta a acceptat până la urmă să spui i că face un tratament, nu a explicat însă cât de intensivă fusese investigat; medicală. În unele privinţe, călătoria făcută de cele două

femei va avea un aspe misterios, însă era un lucru cu care Marilyn era destul de familiarizată. Marily ajunsese să creadă că „adevărul" era un lucru abstract şi maleabil şi era uşor s-o facă şi pe Grace să creadă aceste lucruri. Până la urmă, singurul lucru pe cai încercau să îl facă era să îi scutească pe cei dragi de griji şi de suferinţă.

În timp ce Marilyn era pur şi simplu bine intenţionată, experienţa lui Grace Goddard din lunile următoare avea să fie groaznică. Marilyn a aranjat penin; ea consultaţii la diverşi medici şi a fost nevoie, după cum era de aşteptat, că o să facă investigaţii minuţioase. Pentru o femeie care nu era obişnuită cu niciun fel de consultaţie medicală, faptul că toţi medicii o consultau în acele zone intimi era o tortură. Această experienţă a fost atât de extenuantă, încât, după o zi di teste, Grace i-a spus lui Marilyn că nu se mai poate duce acasă, pentru că va trebui să dea ochii cu soţul ei, Doc. În ziua aceea, Marilyn i-a sugerat să petreacă la ea o mare parte din vară. „O să ne distrăm, doar noi două", i-a sugera Marilyn. „O să fie ca în vremurile de demult" 1.

1 Contul deţinut de Marilyn Monroe în această petioadă indică faptul că a efectua două plăţi pe numele „Doamnei G. Goddard", Grace, în lunile mai şi iunie 195? Prima plată a fost de 851 de dolari, iar cea de-a doua de 300 de dolari. Ambel au menţiunea „servicii medicale". Timp de ani de zile s-a presupus că aceşti bai au fost folosiţi de Marilyn ca să plătească un presupus avort: chiar dacă nu's poate explica de ce s-au făcut aceste supoziţii, banii respectivi au fost totuşi trimi. lui Grace. Adevărul este destul de limpede: banii au fost, cu siguranţă, folosii pentru a plăti tratamentul lui Grace, în această petioadă.

Grace află problemele lui Marilyn

Acum, când Grace Goddard petrecea atât de mult timp în casa lui Marilyn onroe, aceasta din urmă se simţea mult mai în largul ei alături de Grace, părtăşindu-i problemele pe care le avea în carieră. Era nemulţumită de udiourile Fox şi nu ştia ce să mai facă. Din ce îşi va aminti mai târziu, se pare Grace i-a dat nişte sfaturi destul de clare: „Trebuie să fii tare, Norma Jeane. u te lăsa călcată în picioare". Marilyn nu ştia dacă poate face faţă situaţiei, ntru că Darryl Zanuck nu o simpatiza absolut deloc. Acesta fusese întotdeauna e părere că avea de a face cu o actriţă foarte naivă şi prostuţă şi nu reuşise să schimbe

părerea, oricât de mult s-ar fi străduit. A spus că el dispreţuia toate filmele în care ea jucase şi că le considera Lexecrabile", bineînţeles o exagerare spusă sub impulsul momentului. Însă, oricare ar fi fost motivul nemulţumirii lui Marilyn, Grace a adoptat o poziţie fermă. I-a spus lui Marilyn că ajunsese prea departe ca să se lase manipulată de fcanuck. „Nu uita cine eşti", i-a spus ea. Marilyn i-a spus că erau momente în care n-ar fi dorit foarte mult să uite, clipe dureroase din trecut. „Da, dar aşa ai ajuns lici", i-a amintit Grace cu un zâmbet blând. „Şi acum nu e chiar aşa de rău, nu-i ba?" Marilyn a fost de acord. În mare parte a timpului, nu era chiar atât de rău. Brace era convinsă, ca de obicei, că Marilyn era mult mai puternică decât îşi lădea seama. Dăduse întotdeauna dovadă de mult curaj şi de forţă – cu sigu-janţă nu era momentul să se oprească. „Ai deja în tine toată puterea de care ai levoie", i-a spus ea lui Marilyn, după o idee a Ştiinţei Creştine. „Aşa cum te vezi li, te văd şi ceilalţi. Crede în tine şi ceilalţi vor face la fel", a conchis ea. I Pe 1 iunie, când a împlinit douăzeci şi şapte de ani, Marilyn şi-a petrecut ziua le naştere alături de Grace, Bebe şi fratele acestuia, Fritz. În seara aceea, au linat-o şi pe Gladys, care era internată la Rock Haven. Aceasta nu şi-a dat seama era ziua lui Marilyn. „Nu ţin minte să te fi născut vreodată", i-a spus ea fiiceile. Apoi, a început să spună din nou că vrea să părăsească sanatoriul. Dacă Marilyn şi Grace ţineau măcar un pic la ea, trebuiau să o ajute şi să o scoată mediat de acolo. Conversaţia s-a încheiat într-un mod neplăcut, la fel ca toate lelalte conversaţii cu Gladys. Marilyn ajurat să nu îşi mai sune mama de ziua I, spunând că cea de-a douăzeci şi şaptea aniversare era ultima pe care Gladys wea să i-o strice.

I Tot în această perioadă, Grace i-a scris lui Berniece spunându-i că totul Bergea bine, după cum era de aşteptat, şi că acum se ocupa de organizarea Blâlnirilor lui Marilyn (poate ca să nu mai întârzie la ele – chiar dacă acest lucru ba prea puţin probabil.) „Vorbesc serios atunci când spun că, după preşedintele lisenhower, Marilyn este următoarea cea mai solicitată persoană din ţară", a Kris Grace despre Marilyn (este interesant faptul că se referea adesea la ea ca

Marilyn. Dacă şi Grace îi spunea Normei Jeane deseori după noul ei nume, jseamnă că transformarea era completă.) A mai povestit şi că a petrecut mult în^2 cu Marilyn încercând să citească toate scrisorile

primite de aceasta din partea fanilor, însă fără prea mult spor. Din punct de vedere al sănătăţii, Marily îi sugerase mai demult lui Grace să îi spună şi lui Berniece despre boala de cai suferea. I-a părut bine după ce a făcut acest lucru. I-a spus lui Berniece că fusese la doctor şi că situaţia va fi sub control deîndată ce va face operaţia de histerecti mie. Spera că, după operaţie, se va simţi din nou „ca un om normal".

Pe 26 iunie, Marilyn a primit o distincţie care, probabil, însemna mai mu pentru ea decât oricare alta primită de când devenise faimoasă: imprimare palmelor şi tălpilor sale în ciment, în faţa Grauman's Chinese Theater. Aceeaşi ocazie a fost de fapt un eveniment pentru promovarea filmului Domnii prefer blondele şi Marilyn a venit însoţită de colega ei din film, Jane Russell, amândoi i îmbrăcate în rochii albe cu buline. Se împrietenise foarte tare cu Jane. „Cea m; mare dezamăgire a sa a fost că, în acea zi, Grace se simţea prea rău ca să vin cu ea", povesteşte Wesley Miller, angajat al firmei de avocatură Wright, Wrigiv Green & Wright.

„Cele două s-ar fi simţit cu siguranţă foarte bine dacă ar fi fost împreună! acest eveniment. Marilyn mi-a spus că parcă ieri o dusese Grace pe micul Norma Jeane la teatrul Grauman. A povestit că şi-a lipit mânuţele şi picioruşel de urmele imprimate de marile vedete ale copilăriei sale în timp ce Gladys privea. Cele două mergeau de la un pătrat de ciment la altul… şi la altul, fiecare dedicat unei alte stele de cinema pe care o văzuseră în filme. Acum desigur, Norma Jeane – Marilyn Monroe – se afla în aceeaşi constelaţie. De fapt era o stea mult mai mare decât multe dintre cele pe care le admira odinioară împreună cu Grace. Pe mine mă mira foarte tare faptul că reuşise atât de mult într-un timp atât de scurt, mai ales având în vedere mediul atât de instabil di: care provenea. «Asta înseamnă, pentru mătuşa Grace, la fel de mult cât înseamnă pentru mine», mi-a spus ea. «Dacă nu ar fi fost mătuşa Grace, nu ştiu unde a fi acum, dar sigur nu aş fi acolo unde mă aflu în prezent.»".

Toată luna iulie, Marilyn a suferit de probleme respiratorii. Grace a insista să aibă grijă de ea. I-a luat telefonul din dormitor şi l-a dus în sufragerie, acoperindu-l cu perne, ca să nu o deranjeze în timp ce dormea. Apoi, dacă suna cineva, nota cu conştiinciozitate toate mesajele.

Tot în această perioadă, Grace s-a alarmat foarte tare pentru că a văzut e i Marilyn era dependentă de somnifere. A realizat că Marilyn nu putea să doarmă fără ele şi că nu putea nici măcar să tragă un pui de somn fără să ia pastile. Apei mai erau „energizantele" pe care trebuia să le ia ca să stea trează când avea, cui a îi spunea ea, „o mahmureală după somnifere". Grace a hotărât că exagerase e i aceste lucruri. Când a discutat, în sfârşit, problema cu Marilyn, aceasta i-a soţi că ştie ce face şi că este foarte atentă. „Mătuşă Grace, iau genul ăsta de pastil de cel puţin zece ani". Vestea aceasta a şocat-o pe Grace, care va mai obsen i şi faptul că Marilyn bea foarte mult – bourbon cu apă minerală –, mult mai mu decât bea în trecut. În plus, Marilyn spunea că mânca mai mult, din cauza stiluh său de viaţă foarte stresant. Însă formele i se rotunjeau din ce în ce mai tare fiecare kilogram în plus se vedea uşor prin hainele acelea mulate datorită căroi levenise atât de renumită. Neştiind ce să mai facă, va apela la spălaturi ale îolonului1. Dacă trebuia să intre într-o anumită rochie şi i se părea imposibil, i făcea câte clisme erau necesare ca să poată purta rochia respectivă. Şi până B urmă reuşea şi scăpa de centimetrii în plus într-o singură zi. Chiar dacă era modalitate extrem de periculoasă de control al greutăţii, Marilyn o va folosi lot restul vieţii sale. Grace nu a putut înţelege niciodată cum putea să facă idarilyn asta. De fapt, nici nu voia să creadă că e adevărat. Se pare că Grace a aflat care erau metodele de slăbit ale lui Marilyn de la Wesley Miller, care venise Jltr-o zi să îi lase lui Marilyn nişte documente la semnat. I-a spus că Marilyn i le confesase soţiei sale că făcea clisme ca să slăbească. „N-am auzit aşa ceva în faţa mea", i-a spus Grace lui Miller. „Ei bine, e adevărat. Întreab-o pe Marilyn. (unt foarte îngrijorat din pricina asta. Nu e bine ce face. Ar trebui să discute ţineva cu ea". Grace căzu de acord. „Nu pot să cred că Joe o lasă să facă aşa) era", a spus ea. Apoi a sunat-o pe Berniece ca să o întrebe dacă ştia ce obiceiuri lesănătoase avea sora ei.

„N-am ştiut niciodată că ia somnifere", a spus Berniece. „Şi bourbon? Nu se poate aşa ceva! Mă întreb câte obiceiuri rele de care nu ştim o mai avea".

[O ieşire graţioasă din scenă t în perioada în care Grace Goddard a locuit la Marilyn Monroe, aceasta a Bistat la începutul luptei lui Marilyn cu substanţele care îi afectau starea psihică, lisă, în luna

august, şi Grace lua pastile ca să poată suporta durerile provocate le cancerul care se răspândea rapid. În ciuda tuturor eforturilor depuse, Marilyn ni a reuşit să o convingă pe Grace să înceapă chimioterapia. Doctorii aduşi de arilyn i-au recomandat să facă operaţia de histerectomie şi se pare că au existat omenite în care chiar s-a gândit să accepte, dar, până la urmă, s-a hotărât să al facă niciodată această operaţie. Oricât de mult s-ar fi străduit Marilyn să o bnvingă pe Grace să se opereze, aceasta era de neclintit. I Era o bătălie pierdută din toate punctele de vedere. Marilyn nu mai avea ce ce să o convingă pe Grace să urmeze sfatul unanim al doctorilor care o bnsultaseră. În această perioadă, Marilyn se pregătea să plece pentru că încetau filmările la Fluviul fără întoarcere. Fără tratament şi fără intervenţiile constantele lui Marilyn, era tot mai evident că Grace va muri. Însă ea credea în batinuare că principiile Ştiinţei Creştine o vor vindeca. Neştiind ce să mai facă, B afară de rugăciuni, în cel mai bun caz, cele două femei apelau deseori la nutorul câtorva sticle de vin în fiecare seară. Era ca şi cum alcoolul le făcea să fate, chiar dacă pentru scurt timp, că una dintre ele era pe moarte. De câteva kri, de disperare, Marilyn va încheia serile acestea cu o mână de somnifere.

[1 Mae West a făcut toată viaţa, în fiecare zi, spălaturi ale colonului, nu pentru [controlarea greutăţii, ci pentru curăţare. Se spune că folosea acest procedeu cu I cafea şi cu ierburi.

În timpul petrecut împreună cu Grace, dulăpiorul lui Marilyn se umplea e tot felul de calmante prescrise de diverşi doctori pentru tratarea cancerului a afecţiunilor suferite de Grace şi unele medicamente care făceau boala mai „uşi Jj" suportabilă". În acelaşi timp, ambele femei îşi tratau stările de anxietate e fgji barbiturice, inclusiv fenobarbital. Marilyn îşi lua pastilele cu conştiinciozitate Grace nu. Le punea deoparte, promiţând că le va lua mai târziu.

La sfârşitul lui iulie, Marilyn a trebuit să plece pentru că începeau filmărili Grace s-a întors la familia sa. Ambele ştiau că Grace se ducea acasă să moar, Grace Goddard se va stinge din viaţă la 23 septembrie, în timp ce Marilyn ei plecată la filmări. Avea doar cincizeci şi nouă de ani.

O descoperire şocantă despre Grace

Soţul lui Grace Goddard, Doc, le-a spus lui Marilyn şi lui

Berniece că moarte ei a survenit brusc: „cancerul a preluat pur şi simplu controlul”. Acesta nu şti cât timp se luptase Grace cu boala. „Moartea lui Grace ni s-a părut, mie şi li Marilyn, foarte tristă şi fără rost”, a spus Berniece peste câţiva ani, „şi nu ai trecut niciodată cu adevărat peste acest moment”.

După cum era de aşteptat, înmormântarea, care a avut loc pe 1 octombrie a fost un moment foarte dificil pentru Marilyn. „Simt că punctul meu de spriji a dispărut”, i-a spus ea după înmormântare lui Berniece, plângând, la telefon A spus că i se părea că „viaţa este un şir de pierderi”.

Berniece i-a spus că spera ca Joe DiMaggio să reprezinte un sprijin penin ea în clipele acestea şi Marilyn i-a răspuns că el era acum, fără îndoială, mul mai important pentru ea decât fusese vreodată.

După înmormântare, Marilyn va primi un telefon din partea Idei Bolendei care a avut darul s-o liniştească. Nu mai vorbiseră de câţiva ani. Viaţa lui Marilyi i urmase un curs destul de întortocheat şi pierduse orice legătură cu soţii Bolendei

Totuşi, Ida şi Wayne erau bine sănătoşi şi locuiau în continuare în Hawthorne în această discuţie, Ida i-a explicat lui Marilyn că se mutase împreună cu soţii ei chiar în casa de lângă cea în care crescuse Marilyn şi că transformase casa cea veche într-un cămin pentru angajaţii fabricii din zonă. Se descurcau binişor ei. banii pe care-i câştigau astfel. „Sper că ştii că, dacă ai nevoie de ceva, bani san orice altceva, mi-aş dori foarte mult să apelaţi la mine”, i-a spus Marilyn, aşa cum îşi aminteşte fiica adoptivă a Idei, Nancy Jeffrey. „Aţi făcut atât de mult pentru mine. Mi-ar plăcea să vă pot fi de ajutor”. Ida i-a mulţumit de ofertă, însă se descurcau foarte bine şi nu aveau nevoie de ajutor. „Voiam să îţi spun cât di rău îmi pare de mătuşa ta, Grace”, i-a spus Ida. Amintindu-şi apoi de conflictele de lungă durată dintre ea şi Grace, a spus: „Sincer, nici până în ziua de azi ni am reuşit să îmi dau seama de ce nu mă plăcea deloc. Nu ştiu ce rău i-am făcut Tu ştii?” Atunci Marilyn i-a spus că nu mai avea rost să încerce să afle după aţâţi, ani. „Ştiu că mă iubeaţi amândouă şi asta contează”. Ida i-a mai spus apoi e;

a foarte supărată de lucrurile care apăruseră recent în ziare despre perioada trecută de Marilyn în casa familiei Bolender. „Au scris că ne-am purtat urât tine şi că eram săraci”, i-a spus Ida. „Nu înţeleg de

ce, Norma Jeane". Ida a uscă citise într-un articol că Marilyn a primit odată de la Grace o felicitare cincizeci de cenţi în ea. Se pare că Marilyn i-a spus reporterului că Ida i-a luat nii pentru că îşi murdărise hainele. „Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, urma Jeane", i-a spus Ida. „Ştii că nu e posibil să se fi întâmplat, nu-i aşa?" Ida spus că nu ar fi făcut niciodată aşa ceva şi că a suferit tare mult când a citit este minciuni. Marilyn a încercat să îi explice cum mergea treaba in show siness, spunându-i să nu creadă tot ce scriu ziarele, „în special când este vorba despre Marilyn Monroe", vorbind despre sine la persoana a treia. Însă adevărul te că Marilyn alimenta deseori flăcările controversei cu tot felul de informaţii despre vremurile petrecute în casa familiei Bolender, descriind situaţia mult mai stă decât în realitate. De asemenea, Marilyn nu a făcut niciodată nimic ca să difice aceste informaţii false. Conversaţia s-a încheiat cu toate urările de bine cu promisiunea că vor păstra legătura. După discuţia cu Ida, se pare că Marilyn a sunat-o pe Gladys şi i-a spus că netena ei Grace murise. Gladys a răspuns că poate era mai bine aşa. După cum a aflat mai târziu, se pare că aceasta a spus că Grace era urmărită de ani de le şi că, dacă nu ar fi murit aşa cum a murit, „cineva ar fi omorât-o cu siguriţă". Marilyn a ascultat-o cu răbdare, încercând din răsputeri să nu se supere, ndindu-se că ar fi trebuit să fie obişnuită deja cu afirmaţiile supărătoare făcute e mama sa. Spera în sinea ei că Gladys va fi afectată de moartea prietenei sale. ale că tristeţea ar fi fost un semn de vindecare, însă nu a fost cazul. Marilyn spus mamei sale că intenţiona să o viziteze cât de curând. „Nu cred până nu d cu ochii mei", i-a spus Gladys, apoi a închis.

După mulţi ani de la moartea lui Marilyn, se va afla că Grace Goddard s-a nucis. În certificatul de deces scrie: „Moarte survenită în urma otrăvirii curbiturice: ingerare de fenobarbital". Se pare că Grace, o femeie care avusese totdeauna tot felul de soluţii pentru problemele tuturor, dăduse în final de o oblemă pentru care nu găsea nicio soluţie: cancerul. În ultima parte a vieţii le, cea mai mare dilemă a sa era cum să pună capăt cât mai repede suferinţei miliei sale, care o vedea cum se stinge, încet, din viaţă. Atunci şi-a pus capăt celor, rapid, pentru a-i apăra pe ceilalţi de suferinţă, ghidându-se după aceleaşi incipii după care îşi condusese viaţa.

După înmormântare, Marilyn Monroe a plecat cu limuzina înapoi la apartaentul său. Se găsea din nou singură, în locul în care încercase să o îngrijească Grace şi să o facă bine, dar fără rezultat. Mătuşa Grace plecase pentru tot-eauna. Singura femeie pe care se putuse baza până atunci dispăruse. Acum „rea că tot ce rămăsese din Grace Goddard în casa lui Marilyn erau nişte lucruri are o puteau ajuta să treacă puţin mai uşor peste această pierdere: sticle de autură şi medicamente.

Răzvrătirea lui Marilyn

Spre sfârşitul lui 1953, Marilyn Monroe se apropia cu paşi repezi de o cade nervoasă. Lucra din greu, relaţia cu Joe DiMaggio o secătuia de toată energ (chiar dacă nu s-a gândit niciodată să îl părăsească), era în continuare tare aft tată din cauza morţii lui Grace, era îngrijorată din pricina lui Gladys iar relai cu studiourile 20th Century-Fox era încordată. Cei de la studio au anunţat-o următorul ei film va fi intitulat The Girl în Pink Tights (Fata în colanţi roz). În de când a auzit titlul, Marilyn şi-a dat seama că era vorba de un alt rol de blon. prostuţă şi a răspuns că nu acceptă să joace în el. Dacă ar fi trecut de baric titlului, ar fi descoperit că filmul era bazat pe un musical jucat recent pe Broadw, spectacol cu acelaşi titlu, în care juca cântăreaţa şi dansatoarea franceză Z Jeanmaire. „Regizorii cred că pur şi simplu trebuie să mă fâţâi puţin, nu să joc s-a plâns ea unui reporter. Într-o declaraţie dată altuia, şi-a exprimat nemuli mirile mai direct: „Sunt nerăbdătoare să fac altceva", a spus ea. „E grozav de gn să storci din tine până şi ultima picătură de sexualitate. Mi-ar plăcea să joc roii ca Julie, din Bury the Dead, Gretchen, în Faust şi Teresa, în Cradle Song. Nu vre să fiu actriţă de comedie la nesfârşit".

Încă de la primele filme cu sunet, actorii angajaţi de studiouri erau fort; să joace în toate filmele care li se ofereau şi trebuiau să fie mulţumiţi. Cânţi i venit vorba de filmul The Girl în Pink Tights, Marilyn a dat dovadă de un tup> i şi de o viclenie nemaivăzute: a cerut să vadă scenariul. Darryl Zanuck, care ra a ascuns niciodată faptul că nu o plăcea şi, din păcate, nici nu o respecta i „Marilyn, a spus că nici nu se gândeşte să îi dea acesteia voie să vadă scenarii; De fapt, ea nici nu voia vreo „aprobare": voia, pur şi simplu, să vadă scenarii1 Şi dacă acesta nu era pe placul ei, refuza rolul respectiv. Zanuck a spus că

film111 va costa studiourile Fox mai mult de două milioane de dolari şi că rolul fuse* „scris şi conceput” special pentru Marilyn. Acesta pur şi simplu nu înţelegea can era problema. The Girl în Pink Tights nu fusese, bineînţeles, „scris şi concepi; pentru Marilyn, din moment ce spectacolul fusese pus în scenă, fără succes, 1 < Broadway.

Situaţia s-a înrăutăţit. Când Marilyn a aflat că Frank Sinatra câştiga cinci în 11 de dolari pe săptămână în timp ce ea doar o mie cinci sute, a devenit şi mai nemulţumită de studiourile Fox. „Lucrez de mult timp în branşă şi ştiu ce e bina pentru tine”, i-a răspuns unul dintre directorii studiourilor. Răspunsul ei a fost „Eu lucrez de puţin timp în industria asta, dar ştiu mai bine decât voi ce este mai bine pentru mine”.

Mai târziu, va declara despre Fluviul fără întoarcere şi despre Spectacolul cea mai bună afacere (filmat ulterior): „Am fost distribuită în aceste filme fă 1 să mi se ceară părerea, ba chiar împotriva dorinţei mele. Nu am avut de ales 1 situaţiile acestea. Vi se pare corect? Muncesc din greu, mă mândresc cu mesei mea şi sunt un om ca toţi ceilalţi. Dacă mai joc multe roluri ca cele pe care 1 le oferă Fox, publicul se va sătura repede de mine”.

În aceeaşi perioadă, Marilyn a început să i se confeseze unui foarte bun eten şi excelent fotograf, pe nume Milton Greene (care a făcut multe dintre le mai frumoase fotografii ale actriţei). I-a spus că era foarte nemulţumită din uza sumei de batjocură pe care o primea în această perioadă de la studiourile x: o mie cinci sute de dolari pe săptămână. I-a spus că rolurile jucate erau ale la fel, roluri de blondă prostuţă foarte atrăgătoare” şi „E foarte obositor – am săturat”. Green i-a sugerat să pună bazele propriei companii de producţie, ături de el. Atunci ar fi avut posibilitatea să îşi aleagă rolurile, să îşi selecteze mele şi să lucreze alături de studio şi nu doar pentru studio. În zilele noastre, sigur, marii actori îşi dezvoltă propriile proiecte sau cel puţin îşi aleg rolurile grijă, ca să nu fie numai pe gustul lor, ci şi pe gustul publicului cultivat de Majoritatea marilor vedete au propriile companii de producţie, cu ajutorul rora dezvoltă şi finanţează genul acesta de proiecte. În timp ce marii actori ţineau propriile companii de producţie (câţiva dintre ei fiind Jimmy Stewart, rk Douglas, John Wayne şi Burt Lancaster) şi, cu ajutorul lor, deţineauntrolul deplin, atât financiar, cât

şi creativ asupra carierei personale, situaţia era aceeaşi în cazul vedetelor de sex feminin.

Însă Marilyn Monroe urma să schimbe această situaţie. Era singura soluţie, Marilyn şi Milton şi-au propus să îşi creeze propria companie. Au început să cute despre această problemă şi cu avocaţii lor. Aceasta era cu siguranţă o modalitate bună de evitare a rolurilor de „blondă prostuţă".

La data de 15 decembrie, Marilyn ar fi trebuit să se ducă la serviciu, însă nu făcut-o. Persoanele trimise de studio la casa ei de pe strada Doheny încercarea de a o face să se răzgândească au fost imediat întâmpinate de Joe /laggio, care le-a ordonat furios să plece de pe proprietatea lor. Era o perioadă plină de probleme pentru Joe şi Marilyn. El era în continuare mulţumit de faptul că Marilyn îşi petrecea o mare parte a timpului la serviciu, d preocupată de carieră. După părerea lui, Marilyn nici măcar nu mai era ca şi femeie pe care o cunoscuse cu un an înainte. Era tot timpul distrată, sită şi neliniştită. Dacă nu lua pastile, nu putea dormi. Apoi zăcea aproape tă ziua următoare. Joe era de părere că Marilyn avea nevoie de o pauză, o uză lungă. Însă acest lucru nu se putea întâmpla în viitorul prea apropiat. Avea program extrem de încărcat, cu apariţii TV, şedinţe foto, repetiţii şi, desigur, e.

„Joe se săturase până peste cap de cariera lui Marilyn", povesteşte Stacy wards, jurnalistă de sport în Philadelphia, care îl cunoştea bine pe Joe. „Ştiu s-a dus cu ea în Canada, la filmările pentru Fluviul fără întoarcere. M-a sunat acolo în interes de serviciu şi mi-a spus: «Nu suport să stau aici. Toţi se poartă ea de parcă ar fi vreo prinţesă şi, dacă mă întrebi pe mine, cred că devine mult a răsfăţată. Acum se aşteaptă ca toată lumea să se poarte cu ea ca angajaţii la studio şi asta nu e viaţă.»". A spus că voia ca ea să părăsească industria divertisment. «O să ne cumpărăm o casă frumoasă în San Francisco şi o să cern o viaţă mai simplă», mi-a spus Joe. I-am răspuns: «Joe, aici vorbim de aceeaşi Marilyn Monroe: adică de vedeta de cinema? Pentru că nu o văd pară sind prea curând lumea filmului. Mi se pare că îi place prea mult ceea ce face iar el a replicat: «Da, da, las că mai vedem noi.» îl ştiam bine pe Joe şi în dădusem seama că în străfundul sufletului lui nu era vorba doar de cariera li Marilyn. Ea primea acum toată atenţia

pe care se obişnuise el să o primeasc; Atunci când intrau împreună într-o încăpere, el dispărea. Nu se putea obism cu toate acestea. Până atunci, el fusese în centru atenţiei. Însă, pe lângă Marilyi niciun bărbat nu mai putea fi în centrul atenţiei. Ea atrăgea atenţia oriunde s-a dus şi el nu putea accepta asta".

Natasha joacă în continuare dublu

Natasha Lytess continua să fie, desigur, un element permanent în viaţa li Marilyn Monroe. Majoritatea celor din jurul actriţei erau de părere că aceeaşi era hotărâtă să o controleze pe Marilyn, dându-i mereu de înţeles că îi ieşi indispensabilă. „Nu este o actriţă înnăscută", a spus Natasha într-un interviu di 1953. „Trebuie să înveţe să aibă o voce şi un glas liber ca să poată juca în film. Din fericire, Marilyn are un instinct minunat ca să găsească exact momente potrivite. Cred că până la urmă va deveni o actriţă bună".

„Nu a existat niciun moment din filmele făcute de Marilyn în aceeaşi perioadă în care Natasha să nu fie cu ea", a spus Jane Russell, care a jucat alătur de Marilyn în Domnii preferă blondele. „Mi se părea că Marilyn se bazează pre. i mult pe ea. După ce filma o scenă, se ducea repede la Natasha să vadă ce parei are. Şi ştiu cu siguranţă că regizorilor nu le plăcea asta. La un moment dat Natasha a fost chiar dată afară de pe platoul de filmare a peliculei Domnii prefei: blondele pentru că regizorul se săturase pur şi simplu de prezenţa ei".

Însă doar câteva persoane ştiau că Natasha avea un scop dublu în viaţa Im Marilyn: cu siguranţă, era profesoara ei de actorie, dar era şi singura persoane. i care o putea calma pe Marilyn atunci când „vocile" din mintea ei deveneau pre i puternice.

În filmul Domnii preferă blondele, Marilyn avea o scenă alături de Charli Coburn, al cărui personaj, Piggy, trebuia să îi recite personajului interpretat Monroe, Lorelei, un vers în limba swahili. „Desigur că actorul vorbea păsăreşti, însă Coburn citea în fiecare dublă replica într-un mod diferit", a scris Natasha într-o scrisoare adresată fostei sale eleve, Helena Albert.

Nu se ştie din ce motiv, vocea acestuia şi modul cum repeta acel cuvânt u i i-au mai putut ieşi din minte lui Marilyn. Se pare că, la câteva zile după filman a acestei scene, Marilyn s-a încuiat la ea în cabină şi a refuzat să vorbească i u cineva în afară de Natasha. Regizorul, Howard

Hawks, a modificat program în de filmări şi a chemat-o de îndată pe profesoara de actorie, care a sosit imedia Din ce îşi aminteşte Natasha, Marilyn i-a explicat că pur şi simplu nu putea op: vocea lui Coburn pe care o auzea în cap repetând cuvintele în swahili.

„Era ca şi cum vocea lui o bântuia", a scris Natasha. „Marilyn mi-a spus căci nu se mai putea uita la Charles Coburn. Şi înainte de toate astea, îl plăcuse arte mult. Apăruseră împreună şi în filmul Afaceri necurate". Însă, în mai puţin de o oră, Natasha a reuşit să o pună din nou pe picioare Marilyn. Era ca şi cum nu se întâmplase nimic. Natasha ştia cum să o scoată Marilyn din acest gen de crize. „De fiecare dată când Marilyn intră în panicăntr-un motiv oarecare, eu sunt singura care are leacul", a scris Natasha, într-un îl oarecum criptic.

În mod asemănător, în timpul filmărilor de la Cum să te măriţi cu un milionar, atashei i s-a interzis să mai vină pe platou. Ziua următoare, nici Marilyn nu mai venit la lucru, spunând că avea bronşită. Marilyn justifica adesea crizelele, inventând tot felul de suferinţe fizice. Când cei de la studio i-au trimis un Octor acasă, lucru obişnuit în acea perioadă, ea a insistat să vorbească cu atasha. Din nou nu ne surprinde faptul că Marilyn s-a întors repede la lucru Natasha a fost şi ea primită pe platou, chiar cu un salariu mai mare. Nunnally hnson, care lucra alături de Marilyn în filmul respectiv (în martie 1953), îşi inteşte: „Natasha îi dădea sfaturi foarte rele în această perioadă, justifindu-şi prezenţa pe platou prin comandarea repetării insistente a scenelor şi „mentându-se pur şi simplu din nesiguranţa lui Marilyn. «Da, a fost bine, draga ea», îi spunea ea lui Marilyn, «dar poate că ar trebui să mai încercăm odată.» Nu sunt sigură, însă am impresia că Joe simţea că Natasha era mai importă pentru Marilyn decât el – şi s-ar putea să fi avut dreptate. «Dacă ar fi după 'ne Morticia ar trebui să se ducă să se plimbe şi să ne lase în pace», i-a spus DiMaggio lui Stacy Edwards. «Poate că aş reuşi să am o legătură mai strânsă Marilyn dacă n-ar fi şi femeia asta pe aici, tot timpul. Ţine minte ce-ţi spun, era asta o să o distrugă.»".

Doamna DiMaggio

Marilyn Monroe ştia că va fi suspendată de studiourile Fox dacă refuza să pe platouri ca să filmeze The Girl în Pink Tights. Dar nu îi păsa. Anul care „use o extenuase. Întâmplările nefericite curseseră

unele după altele. Ce a fost, ost. Luase o poziţie fermă împotriva studioului şi nu putea începe să regrete m. Ştia că mătuşa Grace ar fi fost complet de acord cu comportamentul ei că de Darryl Zanuck. Grace nu ar fi dorit ca Marilyn să stea în banca ei şi să lase pe Zanuck să o calce în picioare, „indiferent cine este el".

Marilyn va povesti mai târziu că era convinsă că avea nevoie de un alt ceput, odată cu venirea noului an, 1954. Dar noul început era viaţa alături de? Simţea că el este tot ce i-a rămas, odată cu dispariţia lui Grace. În noaptea cea, la ora douăsprezece fără un sfert, Marilyn a luat avionul spre San ancisco pentru a se întâlni cu Joe.

Odată ascunsă în San Francisco, Marilyn a locuit împreună cu Joe şi cu soi acestuia, Marie DiMaggio, în casa lui Joe. S-a integrat foarte bine în familia lu' Era mereu dispusă să ajute la treburile casnice: spăla vase, făcea curat cu Mai după Joe şi după fratele său, Dom – voia să facă tot ce era nevoie. Într-adevăr de fiecare dată când Marilyn era în mijlocul unei familii şi i se cerea să se alătu membrilor acesteia, Marilyn o făcea cu mult entuziasm. Într-o dimineaţă, a pl gătit un mic dejun copios pentru Joe, familia şi prietenii săi, un mic dejun chi; delicios. Marie o ajutase foarte mult. Aceasta era Marilyn pe care şi-o dorea J< DiMaggio: o femeie de casă, calmă şi împăcată cu statutul ei de gospodin Aceasta era, bineînţeles, doar o viaţă imaginară pentru Marilyn. Este adevăr că era nemulţumită de direcţia luată de cariera ei, însă nici nu se gândea renunţe. Totuşi, acum se simţea bine şi nu avea niciun rost să îi amintească 1 Joe că situaţia aceasta era temporară.

Îi plăcea să îl vadă fericit şi vedea că ea era relaxată şi el era la fel. Au m^3 la pescuit, au spălat maşina împreună, au făcut plimbări lungi. A fost o săpt mână minunată. Apoi, în Ajunul Anului Nou, în 1953, Joe a cerut-o în căsători în lumea idilică pe care o creaseră în ultima săptămână, celor doi le venea uşă să uite toate problemele care existau între ei. Probabil că atunci au avut senzat că erau perfecţi unul pentru celălalt. Însă totul a fost o iluzie. În acest mome: romantic, Marilyn a spus că acceptă să se căsătorească cu el. Au hotărât: păstreze logodna secretă în faţa mass-media şi să se bucure pur şi simplu v timpul petrecut alături de familia lui Joe, care era încântată de veste.

Până la urmă, studiourile Fox au cedat şi i-au trimis lui Marilyn scenariul îi la The Girl în Pink Tights. Pentru ea, aceasta a fost o mică

victorie. Probabil i era şi prima dată când îl convinsese pe Darryl Zanuck să facă ce voia ea. ins, după cum se aşteptase, după ce a aruncat o privire asupra scenariului, şi-a d. seama că instinctele nu o înşelaseră. Era o poveste ridicolă şi plină de clişee a hotărât să nu joace în acest film. Deîndată ce le-a transmis celor de la studi hotărârea luată, studioul a suspendat-o, ceea ce înseamnă că nu mai primi salariu. S-a obişnuit repede cu ideea aceasta, pentru că oricum nu o plătea foarte mult.

Între timp, Marilyn începuse să lucreze la un articol, compus din trei part pentru o revistă, în colaborare cu scriitorul Ben Hecht. Acesta s-a dus în Sa Francisco ca să îi ia un interviu, timp de patru zile, despre povestea vieţii ei sau, de fapt, despre povestea vieţii pe care dorea ea să o prezinte în aci perioadă, pentru revista Ladie's Home Journal. Până la urmă, povestea scrisă ci Hecht va ajunge într-o carte intitulată My Story (Povestea mea) şi publicată dre „memoriile" lui Marilyn, la mulţi ani după moartea ei (şi, de fapt, şi du) moartea lui Hecht).

My Story nu este o carte rea, chiar dacă evenimentele nu sunt bine puse ca la cap şi există nenumărate informaţii incomplete. Cititorul deduce, totuşi, idei că Marilyn doreşte să fie considerată o victimă şi că şi-a conceput toate poveşti având în minte acest scop. Una dintre anecdotele apărute după lansarea că-n une că Marilyn a vrut să se sinucidă de două ori, ambele daţi din cauza rela-ilor sale cu partenerii de sex opus.

S-ar putea ca una dintre întâmplări să se refere la incidentul de după moartea Ui Johnny Hyde, când a fost salvată de Natasha Lytess. Celălalt incident rămâne n mister până în zilele noastre, chiar dacă aceasta i-a povestit lui Hecht că s-a supărat foarte tare când a fost salvată a doua oară, pentru că îşi dorea foarte lult să moară. „Însă acum îmi pare bine că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Sunt ricită că trăiesc şi sper să rămân încântată de acest lucru mult timp de acum lainte".

Unele persoane din viaţa lui Marilyn dezaprobă total această carte, aşa cum Bee sora ei vitregă, Berniece, care spune că povestea este „pe jumătate inven-Btă". Nu se ştie cine profită de pe urma acestei cărţi, dar este foarte probabil A aceştia să nu fie membrii familiei sale. Apropiaţii lui Marilyn sunt şi mai onsternaţi din cauza faptului că

există undeva un document cu înţelegerea între Marilyn şi Ben Hecht, semnat la data de 16 martie 1954, în care scrie clar Hecht nu va avea dreptul „să publice materialul decât în articolul din revista die's Home Journal". Cu toate acestea, My Story este o carte în care apar Wvintele lui Marilyn despre propria sa viaţă. Dacă o citim acum, observăm că iptele sunt reale, doar că şirul evenimentelor este incomplet.

Cununia civilă dintre Joe şi Marilyn a avut loc la data de 14 ianuarie 1954, i San Francisco. O mare parte a publicului şi a jurnaliştilor au fost de părere i această cununie a fost oarecum nepotrivită pentru o vedetă ca Marilyn. Era ibrăcată într-un costum maro cu guler de hermină şi nu a avut ţinuta granioasă la care s-ar fi aşteptat ceilalţi. La primărie i-au aşteptat sute de fani şi de sporteri, pentru că studiourile Fox răspândiseră acest zvon, fără ştirea lui Marilyn, are le ceruse să fie discreţi. O ceremonie mai fastuoasă ar fi fost prea mult intru Marilyn în acea perioadă. Tot atunci, Marilyn i-a cerut lui Joe DiMaggio 1 lucru neaşteptat. Dacă murea înaintea lui, acesta accepta să îi aducă flori la formânt în fiecare săptămână? Joe a acceptat, având în vedere faptul că William îwell îi făcuse acelaşi jurământ actriţei Jean Harlow.

Noua familie DiMaggio şi-a petrecut luna de miere în orăşelul Paso Robles, mă de miere care nu a durat însă foarte mult. Cuplul a plecat apoi, la începutul lui februarie, într-o călătorie de afacerintru Joe) în Japonia. La aeroport, presa a observat că degetul lui Marilyn crandajat cu o atelă. Părea să fie rupt. Marilyn a spus că se „lovise puţin" şi că fusese martor. „A auzit o pocnitură". Totul părea oarecum suspect. Când au uns la Tokyo, au fost surprinşi de puhoiul de oameni care îi aştepta acolo: mii! fani într-una dintre scenele cele mai haotice văzute de Marilyn până atunci, a evident faptul că era iubită de publicul din toată lumea şi acest lucru era Uţin înspăimântător. În ceea ce-l priveşte pe Joe, acesta nu a fost deloc încântat e primire. Era clar că popularitatea ei îl eclipsa chiar şi într-o ţară străină. Toate este constatări l-au făcut pe Joe şi mai ursuz şi mai dezagreabil. La conferinţa e presă organizată în cinstea lui, pentru promovarea sportului pe care îl jucase, conferinţă pentru care călătorise de fapt până acolo, lucrurile s-au înrăutăţi Presa i-a adresat aproape toate întrebările lui Marilyn. El stătea lângă ea cu t: aer mai mult decât

dezamăgit.

Atunci când cuplul se găsea încă în Orientul îndepărtat, Marilyn a primit d i partea generalului John E. Hull, şeful trupelor din Orientul îndepărtat, invitat; de a participa la un spectacol pentru trupele din Coreea. Marilyn a fost de acor însă Joe nu. Cei doi au avut o discuţie aprinsă care s-a încheiat cu replica lui Jo „E luna ta de miere. Du-te dacă vrei". Iar ea s-a dus.

Turneul scurt a început pe 16 februarie şi soldaţii erau înnebuniţi de fieca; dată când o vedeau pe Marilyn pe scenă, cântând piese precum Kiss Me Aga, şi Diamonds Are a Girl's Best Friend. În doar patru zile, a apărut în faţa câton mii de militari şi a avut un succes uluitor. Pentru ea a fost interesant faptul e desfăşura această serie scurtă de concerte pe cont propriu: nu mai era lângă i Natasha Lytess care să îi spună ce să facă, nici Darryl Zanuck, care să îi spui cum trebuie să fie, şi nici Joe DiMaggio, care să îi spună că nu are voie. Astl a avut prilejul să îşi dovedească singură că se poate prezenta în faţa unui publi folosindu-se de propriul instinct şi că poate chiar cânta, lucru de care nu fuse: niciodată sigură şi pe care nu-l făcuse niciodată în faţa unui public atât de va-A avut multe de câştigat din experienţa aceasta şi s-a simţit mai împăcată cu sii ca oricând.

Şi nici măcar nu a avut emoţii. Era ca şi cum fusese lăsată să se descurci folosindu-şi propriile abilităţi, iar rezultatul a fost foarte bun. „Simţeam că în aparţin mie însămi", va spune ea mai târziu. „Am avut pentru prima dată în viai… mea senzaţia că oamenii mă acceptau şi mă plăceau aşa cum sunt. Şi asta în i dorisem dintotdeauna".

În finalul ultimului său spectacol, Marilyn le-a spus soldaţilor: „Şi acum ni i întorc la cea mai importantă persoană din viaţa mea: Joe. Vreau să întemeie o familie şi familia este mai presus de carieră".

La întoarcerea soţilor DiMaggio în America, pe 24 februarie 1954, lucruri în au decurs ca de obicei: probleme peste probleme. Relaţia nu mergea deloc bin între cei doi. Încă se mai simţea faptul că DiMaggio nu se putea împăca c. succesul lui Monroe. De exemplu, atunci când ea i-a vorbit de turneul din Coreţ i şi a exclamat: „N-ai mai auzit niciodată aplauze ca alea!" Joe i-a răspuns: „B.i da, am auzit". Părea că acesta dorea să îi amintească faptul că ea nu era singur i vedetă din familie. Cu siguranţă, Joe nu dorea ca soţia lui să devină o

vede! i mai mare decât era deja, pentru că, după spusele lui, nu credea că ar face faţ; Cei doi au început să lupte pentru viitorul lor, încercând să încadreze cariera e în planurile lor de cuplu căsătorit. Marilyn încerca să rămână optimistă. „T iubesc de simt că îmi sare inima din piept", i-a lăsat ea lui Joe un bilet în 195< „îmi doresc ca într-o zi să fii mândru de mine ca persoană şi ca soţie a ta şi e mama viitorilor tăi copii. (Cel puţin doi! M-am hotărât.)".

Tot în această perioadă, în timpul unei călătorii în Los Angeles, Joe l-a sun; pe prietenul său, impresarul Norman Brokaw, care îi făcuse cunoştinţă cu Marily;

fi.

MARILYN MONROE

1950. Joe i-a spus că are nevoie să stea de vorbă cu el. Cei doi s-au întâlnit I Polo Lounge de la hotelul Beverly Hills şi s-au aşezat la o masă din spate. liMaggio părea foarte nefericit. „Nu mai ştiu ce să fac, Norm", a spus el, din ce i aminteşte impresarul din conversaţie. „O iubesc, dar nu îi pot accepta cariera. rreau să renunţe, dar ea nu vrea".

Norman a meditat puţin asupra problemei prietenului său, apoi a spus: „Joe, isă-mă să îţi explic ceva, în calitate de impresar. În branşa asta nu există nici actriţă care ar renunţa la Clark Gable sau Tyrone Power sau Spencer Tracy pentru vreun bărbat. De fapt, nu ştiu nicio actriţă dispusă să renunţe la cariera J plină ascensiune, la fel cum nici tu nu ai fi renunţat la cariera ta sportivă jainte de vreme". Norman a continuat: „Ce-ar fi dacă tu te-ai strădui să spargi [cordul de cincizeci şi şapte de lovituri şi în viaţa ta ar intra o fată care ţi-ar) une: «Nu, trebuie să te opreşti la cincizeci şi şase. Nu poţi merge mai departe pentru că nu vreau eu.» Cum ai reacţiona în situaţia asta? Joe DiMaggio a stat secundă pe gânduri. «Nu mi-am pus niciodată problema aşa. Acum înţeleg.» Ei bine Joe, aşa stă treaba», a conchis Norman. «Ăsta e terenul pe care joci, netene. Nu o să renunţe la carieră cum nici tu nu ai renunţat înainte să fii regătit să o faci. Deci, trebuie să te obişnuieşti, că dacă nu, îţi jur că o să o pierzi.»".

Joe i-a mulţumit lui Norman de sfat. Va încerca să îl urmeze… însă nu îi va uşor. La scurt timp după întrevederea cu Norman, Joe va scrie în jurnalul său îrsonal despre Marilyn: „Fără gelozii… Nu uita cât de singur şi de nefericit eşti, iai ales atunci când nu eşti cu ea".

Spectacolul – cea mai bună afacere în martie 1954, când studiourile Fox au hotărât că Marilyn nu era obligată joace în The Girl în Pink Tights, victoria ei asupra studiourilor părea completă.

I schimb, i-au oferit un rol secundar în Spectacolul – cea mai bună afacere şi un

Îl mai mare în Şapte ani de căsnicie. În plus, studioul i-a promis că îi oferă un ttitract nou în august şi un bonus enorm, de o sută de mii de dolari. Părea că arryl Zanuck îşi schimbase, în sfârşit, părerea sau că cel puţin îşi dăduse seama

Marilyn era un lucru bun pentru studio şi că nu voia să o piardă. Marilyn a început lucrul pentru filmul Spectacolul – cea mai bună afacere l luna mai. Acest musical prelucrat în Cinema-Scope, sunet stereo şi folosind ihnologia Tehnicolor, având multe vedete în distribuţie, cu piese clasice Mnpuse de Irving Berlin şi cu costume nominalizate la premiile Oscar, avea accesul asigurat. Până la urmă, în el jucau vedete precum Ethel Merman, onald O'Connor, Dan Dailey Mitzi Gaynor şi cântăreţul de muzică pop Johnnie ay. În acele vremuri de început al musicalurilor create la scară mare de către rudiouri, organele de decizie de la F'ox ştiau că le lipsea un ingredient care să facă pe cinefili să dea buzna în cinematografe: Marilyn Monroe. Şi, chiar dacă blul acesteia nu fusese încă scris în scenariu, el a fost adăugat după aceea, i ţinându-se cont de toate discuţiile în contradictoriu care avuseseră loc când's discutat de filmul The Girl în Pink Tights.

Un vers din coloana sonoră a filmului îl descrie foarte bine: „Totul la el ieşi atrăgător". Filmul are o durată de 117 minute şi cuprinde şaisprezece nume; muzicale, dintre care cel puţin jumătate sunt puse în scenă într-un mod atât o elaborat, încât este dificil să ne imaginăm că s-ar mai putea crea ceva în zile noastre care să se asemene cu acest film, chiar şi cu ajutorul IGC (imaginilor graficii pe computer). Filmul ne spune povestea familiei Donahue, prezentă scenă între anii 1919 şi 1942. Numeroase musicaluri au scos la iveală, încă d Epoca de Aur a Hollywoodului şi până la mijlocul anilor 1960, faptul că public aprecia cel mai mult poveştile despre familiile din show business: de la famil Cuhan şi Foy, până la Gypsy Rose Lee şi familia von Trapp – şi părea că î, contează dacă poveştile erau adevărate sau

nu.

Terry şi Molly Donahue (Dailey şi Merman), actori renumiţi de vodevil! folosesc în spectacol cei trei copii, unul câte unul, din fragedă pruncie, până! adolescenţă. Îi vedem pentru prima dată pe toţi cei cinci membri ai familii Donahue, jucând împreună la Hipodromul din New York, într-o piesă doar; lungă, aparţinând Alexander's Ragtime Band. Curând după aceea, intră în scei Marilyn, îmbrăcată într-un costum micuţ de servitoare franţuzoaică, în roii Victoriei Hoffmann, o garderobieră de la clubul de noapte. Peste două minut aceasta dă o probă pentru producătorul Lew Harrys, cântând şi dansând pe pies. After You Get What You Want (You Don't Want It). îmbrăcată într-o rochie alba şi transparentă, care lăsa să se vadă o mare parte din trup, cu aplicaţii de bijutei. şi ornamente brodate plasate strategic pe crăpătura până la şold, cu rochia mulai i şi cu o coroană din pene albe de egretă, Marilyn era de o frumuseţe răpitoan

Filmul prezintă apoi relaţiile complexe care iau naştere între Victoria şi familia Donahue. Când personajele se împacă şi îşi cer iertare, sentimentele preiau coi, trolul şi cu toţii izbucnesc în lacrimi. Apoi urmează o scenă importantă interpn tată de cei cinci Donahue, Alexander's Ragtime Band. Numărul evoluează apei în piesa Spectacolul – cea mai bună afacere, iar cei cinci membri ai familiei Donahue coboară împreună cu Vicky pe o scară impunătoare, mergând la unison şi cântând pe voci. Merman este îmbrăcată într-o rochie albă, de seară, făt; i bretele, în valuri. Gaynor este superbă într-o rochie roşie mulată, lungă până i 11 pământ. Monroe este, de asemenea, elegantă, într-o rochie albastru închis, cu aplicaţii argintii şi cu un decolteu modest. Spectatorii au multe de admirat în acest film, Marilyn făcând foarte bine faţă actorilor profesionişti Ethel Merman Dan Dailey şi Donald O'Connor.

Însă filmarea a fost bineînţeles presărată cu probleme, cauzate în mare pari de Marilyn. Aceasta a fost bolnavă de bronşită aproape pe tot parcursul filmările şi a fost diagnosticată şi cu anemie. Mai mult, dependenţa ei din ce în ce mai mare de somnifere şi de barbiturice devenise o problemă reală în viaţa ei, afettându-i performanţele actoriceşti. Era obosită şi aproape tot timpul nefericita şi, bineînţeles, întârzia foarte des.

Natasha Lytess, care era alături de Marilyn în fiecare zi pe platoul de filmare, pă cum era de aşteptat, va susţine mai târziu că, în această perioadă, Joe o tea pe Marilyn şi că aceasta îi dădea detalii despre aceste lucruri groaznice care se confrunta. Este greu de crezut că Lytess spune adevărul, având în dere animozităţile dintre ea şi DiMaggio, însă alţi apropiaţi ai lui Marilyn şi iar persoane apropiate ale lui Joe au mărturisit: „Da, o mai pălmuia din când când", spune unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Joe. „Şi nici nu părea îi este ruşine că face asta. Ne-a spus că Marilyn scoate tot ce e mai rău din 1 şi că, de obicei, nu era genul acela de persoană. Spunea despre ea că era sfătată, egocentrică şi că îl înnebunea de cap. Mi-a spus că se săturase să o t cocoloşească şi că nu mai voia să îi audă poveştile care se învârt mereu în rul ei şi numai al ei. Atunci i-am spus: «Joe, poate că ar trebui să divorţaţi.» – a privit ca pe un om nebun: «Nici nu mă gândesc să o las să plece. Să dea iba dacă îi dau drumul.»".

În căsătoria cu Joe DiMaggio, se pare că Marilyn a repetat un tipar în care a alături de un bărbat care nu îi suporta dorinţele şi ambiţiile. Diferenţa este acesta o şi abuza fizic şi era o persoană insensibilă. De exemplu, Marilyn i-a ferit odată în dar o medalie de aur pe care inscripţionase un citat din Micul rtf, de Antoine de Saint-Exupéry: „Dragostea adevărată nu poate fi văzută de hi, ci de inimă, pentru că ochii se pot înşela". El şi-a aruncat o privire asupra tatului şi a spus: „Şi ce naiba vrea să însemne asta?"

„Când acesta a venit pe platoul filmului Spectacolul – cea mai bună afacere, a întâmplat să fie ziua în care Marilyn filma scena sa importantă a Valului de Idură. Muncise foarte mult la acest număr împreună cu instructorul cu care cea vocalize, Hal Schaeffer, şi sunt convins că era mândră de rezultate. El a t pur şi simplu nemişcat, ca un bolovan, cu o atitudine foarte neplăcută, fiind? dent faptul că nu o susţinea", spune un membru al echipei de producţie a ului. „Marilyn venea la filmare cu vânătăi peste tot şi trebuia să i le acoperim machiaj. Dacă îţi păsa de ea, şi sunt convins că tuturor le păsa, voiai pur şi piu să îi spui: «Părăseşte-l pe bărbatul ăsta. Acum!» Te impresiona atât de re, încât tot ce îţi doreai era să o strângi în braţe şi să o protejezi".

Şapte ani de căsnicie în luna august, Marilyn a început să lucreze la filmul Şapte ani de căsnicie, New York. Mai mult decât oricare alt

film al ei de până atunci şi decât oricare în al ei de atunci înainte, Şapte ani de căsnicie a conturat imaginea lui Marilyn cel mai mare sex-simbol din lume şi ca zeiţa contemporană a iubirii, imagine care fusese asociată, cu mulţi ani înainte, Rita Hayworth. Filmul era inspirat dintr-o piesă jucată pe Broadway, la teatrul Fulton, pe o noiembrie 1952, piesă care a avut un succes enorm, cu 1 141 de reprezentii cu casa închisă. Piesa era scrisă ţie George Axelrod şi îl avea ca protagonist pe Tom Ewell, care a câştigat premiul Tony pentru cel mai bun actor. Piesa fuse; cumpărată iniţial de Paramount şi urma să fie proiectul lui Billy Wilder, ins, atunci când Wilder a plecat de la acest studio, a luat şi scenariul şi l-a dus studiourile Fox, unde a lucrat pentru acest film ca regizor, coscenarist coproducător.

În film, Ewell interpretează rolul lui Richard Sherman, director editorial, i vârstă de treizeci şi opt de ani, rămas singur în apartamentul său din New Yo> în timp ce soţia sa, cu care era căsătorit de şapte ani, şi fiul său erau plecaţi1 îşi petreacă vara în Maine. Sherman va subînchiria apartamentul de deasupi unei blonde superbe care lucra ca animatoare de televiziune şi căreia, în fim i se spune numai „The Girl" (Fata) – rol jucat de Marilyn Monroe –, femeie e va deveni rapid subiectul fanteziilor lui Sherman. Nu a fost nevoie decât e câteva întâlniri scurte între cei doi, pentru ca Sherman să pornească într călătorie imaginară în stil Walter Mitty, închipuindu-şi că are o aventură cu „Fat; şi imaginându-şi tot felul de situaţii aproape imposibile.

„Relaţia" devine atât de serioasă în mintea lui Sherman, încât acesta's transformă într-un paranoic, imaginându-şi că soţia sa Helen (Evelyn Keyes aflată în vacanţă, a aflat de infidelitatea lui imaginară. Restul acţiunii nu coitează prea tare, spectatorul pierzând şirul evenimentelor cam de la jumătate filmului. Nu mai este nevoie să spunem că Marilyn este uimitoare în fiecare seen jucată.

Filmările au început la 1 septembrie 1954, la studiourile Fox, din Los Angèle Prima scenă din New York a fost „secvenţa rochiei care se ridică", filmată pe 15 septembrie la ora unu noaptea. Imaginea cu Monroe, îmbrăcată într-o rochii realizată de designerul Travilla, de culoare ecru, cu spatele gol, aşezată deasupra unei guri de aerisire de la metrou, şi cu rochia plisată care îşi ia zborul în tim> ce ea încearcă

amuzată, dar fără succes, să o ţină în jos, este foarte bine imprimai.) în memoria colectivă a cinefililor din toate timpurile. Cinci mii de curioşi au asistat la filmarea acestei scene la intersecţia dintre strada 52 şi Lexington, în apropierea teatrului Trans Lux. Din păcate, Joe DiMaggio a fost unul dintre ei.

Întrebat de Walter Winchell, care se pare că încerca să afle reacţia lui Joe e i s-a o consemneze în articolul său, ce părere are, soţul lui Marilyn a mers pe platoi i s-a asiste la filmare. În timp ce o privea pe soţia sa care juca atât de provocatoi chiar dacă era clar că totul făcea parte din scenariu, s-a înfuriat. Billy Wilder, i descris privirea de pe chipul lui DiMaggio ca pe o „privire a morţii". Chiar dacă Marilyn a purtat din modestie două perechi de lenjerie intimă, lumina reflectoarelor tot dezvăluia mult mai mult decât şi-ar fi dorit Joe. James Haspiel prezent, de asemenea, la filmare, îşi aminteşte: „Trebuie să mărturisesc că nu am avut nicio problemă, am văzut perfect prin chiloţeii transparenţi ai lin Marilyn. În majoritatea fotografiilor care au fost publicate şi care fuseseră făcut* în seara aceea nu se văd asemenea detalii. Cred că au filmat scena respectiv, de cincisprezece ori şi mi s-a părut foarte palpitant să văd această scenă intima jucată în repetate rânduri. În orice caz, înţeleg perfect furia lui DiMaggio într-adevăr, Joe a stat acolo cu o privire acră. Ca să spun ceva şi în apărarea lui arilyn, cred că în cabina ei nu erau lumini la fel de puternice ca reflectoarele: pe platou, astfel încât să poată observa exact cât de mult puteau vedea ceilalţi".

DiMaggio a plecat apoi repede la hotelul St. Regis şi şi-a aşteptat soţia să se toarcă după o zi de lucru. Apoi şi-a vărsat toată furia acumulată asupra ei, ălmuind-o de mai multe ori. Altercaţia dintre cei doi a fost atât de zgomotoasă, icât persoanele cazate la hotel s-au adresat conducerii, de teamă să nu se în Imple ceva foarte rău. Natasha, cazată în camera de alături, a fost atât de [armată, încât a bătut tare în uşa soţilor DiMaggio. „E totul în regulă?" a strigat i, deşi cunoştea, bineînţeles, răspunsul. Uşa s-a deschis brusc şi în faţa ei stătea) e, cu faţa congestionată şi ochii ieşiţi din orbite. „Pleacă de-aici!", i-a spus el ervos., Vezi-ţi şi tu măcar o dată de treaba ta". În aceeaşi seară, Marilyn şi Joe or lua cina cu Milton şi Amy Greene. Ambii au observat vânătăile de pe spatelei Marilyn. În ziua următoare, Gladys

Witten, o coafeză de la studio, a văzut imnele violenţei de pe umerii lui Marilyn, dar „acestea au fost acoperite bine machiaj", a povestit ea.

„Asta a fost picătura care a umplut paharul", îşi aminteşte Stacy Edwards, are se întâlnise cu Joe prin New York, mai devreme, în ziua aceea. „Din câte în auzit, Joe i-a tras vreo câteva. Şi a fost urât de tot. După ce a lovit-o, Marilyn a spus că i-a ajuns şi că voia să pună capăt căsniciei. Cred că am stat de vorbă I Joe după vreo trei săptămâni de la incident şi l-am întrebat ce se întâmplase noaptea aceea. Acesta mi-a spus: «Trebuie să recunosc că lucrurile au cam apar de sub control. Dar mă enervase mult prea tare. Nu-i păsa niciodată de arerea mea şi voia să facă pur şi simplu ce o tăia pe ea capul.» Asta era IMaggio. Era un drăguţ atâta timp cât toate mergeau după bunul lui plac. Dacă, devenea o persoană rea. Ca să vă spun sincer, când am aflat că o bătea pe [arilyn Monroe, mi-am pierdut orice formă de respect faţă de Joe. M-am gândit 1 sinea mea: «Cum poate să dea cineva într-o fiinţă atât de frumoasă?»".

Câţiva ani mai târziu, Marilyn a recunoscut în faţa stilistului ei, Sydney ruilaroff, foarte renumit pentru coafarea vedetelor de la Hollywood: „Joe m-a atut de două ori. Prima oară l-am avertizat: «Să nu mai faci asta niciodată. Nu să suport aşa ceva.» Şi a doua oară, când a fost de faţă la filmarea unei scene ixy pentru filmul Şapte ani de căsnicie, m-a luat la palme în camera noastră de Oţel. Până la urmă, am strigat: «Până aici!» Nu ştiu cum poate un bărbat să ivească o femeie vulnerabilă şi slabă, pur şi simplu, nu înţeleg".

Soţii DiMaggio au părăsit New York pe 16 septembrie. În ziua următoare, [arilyn nu a mai apărut la studio. Doctorul a spus că era la pat, cu o răceală Uternică. Avea să se întoarcă la lucru de abia după patru zile. Chiar şi Darryl anuck, care fusese destul de crud în privinţa comentariilor la adresa vedeteile, Monroe, regreta lucrurile care se întâmplau în viaţa ei personală. I-a trimis bilet regizorului, asigurându-l: „Unii actori joacă foarte bine, însă niciun actor în acest film nu poate compensa cu personalitatea lui Marilyn".

Billy Wilder a rezumat cel mai bine farmecul lui Marilyn în cuvintele pe ea i le-a spus biografului Donald Spoto: „Aceasta avea un instinct înnăscut can învăţa cum să citească o replică comică şi cum să îi dea un plus de farmec, i element special. Niciodată nu a fost vulgară,

nici măcar într-un rol care pui e deveni foarte uşor vulgar şi îţi dădea o stare foarte plăcută când o vedeai, ecran. În câteva cuvinte, avea o calitate pe care nu o mai avusese nimeni pă atunci, cu excepţia Grettei Garbo. Nimeni".

Lucrul cel mai impresionant cu privire la rolul interpretat de Marilyn în fim Şapte ani de căsnicie este acela că a reuşit să-şi separe activitatea profesion; de necazurile din viaţa personală. Acesta este un lucru pe care îl pot face de vedetele adevărate: dau totul în faţa camerelor, chiar şi atunci când ar părea. nu mai au nimic de dat. A intrat în pielea personajului „Fata" ca şi cum s-ar născut pentru rolul acesta. De o frumuseţe copleşitoare, aceasta ştie foarte bi ce efect are asupra bărbaţilor şi chiar face glume pe seama acestui lucru. În glumele sunt despre ea şi nu despre bărbaţi. Melissa Anderson, ziaristă la Ville Voice, a scris: „Prezenţa lui Monroe te captivează atât de tare, încât, atunci când nu este pe marile ecrane, aşteptăm, întrebându-ne cu nerăbdare: «Unde ai pleca doamnă DiMaggio?»".

În mare parte a filmului, aceasta apare îmbrăcată în alb, iar în una d fanteziile lui Sherman apare pentru scurt timp în nişte pantalonaşi scurţi n> pastelaţi şi într-o cămaşă de noapte vaporoasă.

Se pare că această vestimentaţie avea rolul de a evidenţia puritatea virgina i-a personajului interpretat şi lipsa totală de gânduri necurate. Coafura ei cu păi. I scurt şi ondulat, realizată de Helen Turpin, va rămâne foarte cunoscută de i lungul vremurilor şi va fi asociată cu Marilyn tot restul vieţii sale.

După toate acestea, problemele emoţionale au preluat controlul asupra lin Marilyn în timpul filmărilor. Se spune că acestea, împreună cu clasicele sau întârzieri şi a pregătirii superficiale pentru rol (un raport ne arată că trebuia să repete cam de patruzeci de ori o singură scenă până ieşea), au adăugat cheltuieli de îne i un milion de dolari la bugetul de trei milioane două sute de mii de dolari destinai întregului film. Cu toate acestea, filmul a acumulat un profit considerabil pent 111 studiourile Fox, de douăsprezece milioane de dolari la box office. Scena statică cu faimoasa rochie care flutură şi care l-a enervat la culme pe Joe a devenit emblema filmului şi echipa de marketing a studiourilor Fox a decretat că această emblema trebuia redată la o mărime de şaisprezece metri. Enorma imagine a lui Monroe i fost apoi

decupată şi aşezată cu ocazia premierei filmului în faţa teatrului de stai Loew în Times Square. Şi nu este de mirare că a făcut senzaţie.

Marilyn divorţează de Joe

Era conştientă de faptul că trebuia să facă acest lucru, dar asta nu a simpi ficat decizia pe care trebuia s-o ia. Povestea cea mai cunoscută este că Marih a sunat avocatul, pe Jerry Geisler, şi i-a spus că doreşte să divorţeze. Însă arybeth Cooke, care lucra în acea perioadă pentru Geisler, are o variantă total Iferită. Aceasta îşi aminteşte: „Cu toţii ştiam că Marilyn Monroe este, în Dntinuare, foarte îndrăgostită de Joe, dar că el o bătea. Cu toate acestea, nu Dia să renunţe la el. Trebuie să mărturisesc faptul că – Jerry nu ar fi vrut să ştie Imeni asta – Marilyn l-a sunat din New York şi i-a spus că este posibil să oprească să se separe de Joe, însă nu era încă sigură. Când s-a întors în Los ngeles, aceasta nu îl mai suna pe Jerry ca să îi ceară actele de divorţ. Probabil I se gândea că va discuta cineva cu Joe şi lucrurile se vor îmbunătăţi. Căuta U disperare o cale de salvare a căsniciei sale. Atunci Jerry i-a spus: «Uite, larilyn, eu te plac foarte mult. Şi în calitate de prieten, trebuie să îţi spun: dă-l e nenorocitul ăsta afară din casă.»

Jerry nu era de obicei aşa. El reprezenta cele mai mari nume din Hollywood niciodată nu le spunea părerea lui personală cu privire la problemele ispective. Însă, cu Marilyn Monroe, lucrurile stăteau altfel. Ţin minte că, atunci ind a aflat ce se întâmpla, s-a supărat foarte tare şi a spus: «Fir-ar să fie, îl admir (arte mult şi pe Joe DiMaggio. Sau cel puţin îl admiram.»".

Pe 4 octombrie, Jerry Geisler, un bărbat trecut de prima tinereţe, cu o Bnstituţie robustă şi chel, era gata să îi dea lui „Joltin Joe" DiMaggio actele de vorţ. Marybeth Cooke continuă: „Ţin minte că mi-a spus: «Doamne Dumne-[ule, tocmai am sunat-o pe Marilyn ca să o întreb unde era Joe, ca să îi pot mâna personal actele de divorţ şi ghici unde e? Acasă cu ea!» Se pare că cei doi cuiau în continuare în aceeaşi casă, deşi am impresia că în dormitoare separate în poate la etaje separate. Jerry s-a dus la ei şi i-a dat actele lui Joe. Mi-a povestit. DiMaggio a aruncat o privire asupra hârtiilor, a spus: «Mersi mult», a desfăcut Sticlă de bere şi s-a întors la televizor. Când s-a înapoiat la birou, Jerry s-a fundat într-un fotoliu. Părea sfârşit. L-am întrebat: «Eşti bine?» El mi-a răspuns: bemai i-am spus lui Joe DiMaggio că

Marilyn Monroe vrea să divorţeze. Crezi. mă simt bine?» Probabil în aceeaşi perioadă, Jerry şi Marilyn i-au trimis un fel lui Darryl Zanuck, în care îi spuneau că DiMaggio nu mai avea dreptul să intre pe proprietatea lui Marilyn. Înseamnă că se terminase totul între ei.

În ziua următoare, era haos la casa lui Marilyn de pe Palm Drive, din Beverly ills. Trebuia să mă întâlnesc acolo cu Jerry ca să îi dau nişte acte şi nici n-am itut să intru în casă de câţi reporteri erau în faţă, aşteptând să sară pe fereastră unul pantof. Am reuşit să intru până la urmă în casă şi chiar şi înăuntru işunau oameni. Casa era întoarsă cu susul în jos. Nu puteam să îmi cred ochilor! dezordine era – părea că nu făcuse nimeni curat niciodată! Erau farfurii cu lâncare lăsate de mult timp prin bucătărie şi prin sufragerie. Pe jos era plin de itii goale de bere strivite… haine aruncate peste tot… scrumiere pline cu lucruri de ţigară… o adevărată cocină. O persoană care lucra pentru Marilyn – U mai ţin minte cine era – m-a lăsat să urc sus în camera ei, unde ştiam că o l îl găsesc pe Jerry. Mi s-a spus că Marilyn se simţea prea rău ca să fie deranjată lu', cu cuvintele lui: «S-a dat bolnavă la pat.» Deci, am plecat. În seara aceea, am vorbit cu Jerry, care mi-a spus: «Puştoaica asta e bolnavă, ia pastile, e tristă, e într-un hal fără de hal.» în ziua următoare, a avut loc conferinţa de presă. I\ am vrut să mă duc. Era ca la zoo".

Marilyn a ieşit din casă în dimineaţa zilei de 6 octombrie pentru a se întâi şi cu presa, îmbrăcată complet în negru: o bluză strânsă pe corp, asortată cu fus! din gabardină, şi cu pantofi cu toc şi o curea neagră de piele. Se sprijinea pe Jer; Geisler în timp ce acesta le-a spus reporterilor că: „Domnişoara Monroe nu \ avea nimic de declarat în dimineaţa aceasta. Vă pot spune, în calitate de avoc. al acesteia, doar că a fost vorba de un conflict generat de importanţa carierei i celor doi, fapt care cere această regretabilă separare". În timp ce reporterii strig; la Marilyn, aceasta părea că se va prăbuşi. „Nu pot declara nimic astăzi", a spiea, aproape şoptit; îmi pare rău, îmi pare rău". Apoi a izbucnit în plan punându-şi capul pe umărul avocatului său. Niciun reporter nu sperase că \ asista la o scenă atât de melodramatică şi plină de toate calităţile necesare une ştiri importante. Chiar dacă nu intenţiona acest lucru, Marilyn reuşea înto deauna să le ofere oamenilor un spectacol de calitate. Fotografiile făcute la aci conferinţă

de presă au făcut rapid înconjurul lumii. Din păcate, nu fusese ni un spectacol. „În ziua aceea, Marilyn era la capătul puterilor.”, a spus Marybei Cooke. „Jerry a fost nevoit să o ducă direct la cabinetul unui doctor, unde i s-a mai prescris câteva pastile ca să poată face faţă acestei zile. Apoi a dus-o acas. unde s-a culcat imediat. Nu voia să vorbească cu nimeni. Ţin minte că m-aia gândit: «Fata asta are doar douăzeci şi opt de ani. Cât timp mai poate supravieţi şi cu stilul ăsta de viaţă?»”.

Într-adevăr, era foarte greu să iei legătura cu Marilyn în această perioacia dificilă şi nici chiar iubita ei soră Berniece nu a putut să dea de ea. Din ace i motiv, pe 8 octombrie îi va scrie o scrisoare:

Dragă Marilyn.

Veştile despre tine şi Joe ne-au şocat pe toţi şi ne-a părut foarte rău când am afle: ce s-a întâmplat. Ştiu că te simţi singură acum: încearcă să vii să ne vizitezi şi poai. te putem ajuta să treci peste furtuna asta. Ştiu că eşti tare ocupată, dar, dacă ai putea veni aici măcar pentru câteva zile, sunt convinsă că te vei simţi mai bine

Noi trei am rămas aşa cum ne ştii, doar că puţin mai graşi şi mai bătrâni, ha ha! Mona Rae este foarte ocupată cu şcoala şi îi place foarte mult. Se străduieşa mult să devină majoretă pentru echipa de fotbal de anul acesta. Te iubim mult d, tot şi sperăm să te vedem curând.

Sora ta.

Berniece

Dacă Berniece ar fi ştiut ce lucruri ciudate se petreceau în viaţa surorii sale poate că s-ar fi străduit mai tare să o aducă în Detroit. Însă Marilyn nu îi spune. lui Berniece despre tristeţea din viaţa ei. În primul rând, nu dorea ca sora sa s1 fie îngrijorată din pricina ei. În al doilea rând, nu voia să îi ofere prea mult ormaţii, ca să nu fie păcălită de un reporter şi să facă totul public. De fiecare tă când stătea de vorbă cu Berniece, încheia conversaţia cu următoarele vinte: „Te rog mult, promite-mi că nu vei da publicităţii lucrurile pe care ţi de un acum”. Având în vedere experienţele prin care cele două au trecut împrea, ar fi fost normal ca Marilyn să nu îşi facă probleme cu privire la discreţia rotii sale. Însă nu era cazul. O soră a lui Jim Dougherty a povestit presei nişte cruri despre Marilyn şi, chiar dacă Marilyn se putea simţi flatată de acele formaţii, aceasta tot s-a supărat. Ajunsese în punctul în care

simţea că nu mai ale avea încredere în nimeni.

Sinatra

Una dintre persoanele în care avea încredere Marilyn în această perioadă era ank Sinatra. Lena Pepitone, camerista lui Marilyn, şi-a amintit că, în timp ce tepta finalizarea divorţului cu Joe DiMaggio, Marilyn a locuit în casa lui Sinatra p de câteva săptămâni, pentru a-şi recăpăta echilibrul emoţional. O mararte din lucrurile amintite de Pepitone într-o carte scrisă de ea împreună cu illiam Stadiem, intitulată Marilyn Monroe. Confidenţial, sunt discutabile. Însă castă amintire este reală.

Este greu de stabilit când s-au întâlnit pentru prima dată Frank şi Marilyn.

fusese întotdeauna o admiratoare a lui Sinatra. Prietenul lui, Joey Bishop, aminteşte de ocazia când Marilyn s-a dus să îl vadă pe Frank la Copacabana, rin anii 1950". „Eu îmi interpretam numărul şi, deodată, intră în încăpere arilyn Monroe, cu o atitudine de parcă ar fi fost patroana localului", îşi aminte Bishop. „După cum era de aşteptat, am pierdut interesul publicului. Cine – mi mai dea mie atenţie când pe uşă tocmai intrase Marilyn Monroe? în sală mai era niciun loc liber, însă publicul i-a făcut loc, oferindu-i un scaun roape de scenă. M-am uitat în jos spre ea şi i-am spus: «Marilyn, parcă te-am gât să mă aştepţi în maşină.»" La fel ca multe alte persoane care îşi amintescmentul în care au întâlnit-o pe Marilyn, Joey a exagerat. Povestea reală este

Marilyn era cu un grup de prieteni în New York şi s-a hotărât că vrea să îl „uite cântând pe Sinatra, la Copa. Însă nu mai erau bilete. „Ei şi?" a spus ea etenilor săi. „Ce importanţă are? Bineînţeles că putem intra". Atunci Marilyn luat un taxi împreună cu prietenii săi şi s-au dus la clubul de noapte. Deîndată a văzut-o, conducerea localului a făcut tot ce le stătea în putinţă ca s-o mească pe Marilyn împreună cu prietenii ei. Au adus o masă şi i-au făcut loc clubul plin ochi. Sinatra era deja pe scenă, şi nu Bishop, după cum povestise 1 din urmă, şi, în timp ce angajaţii de la Copa aşezau masa chiar în faţă, într-un lţ liber, Frank s-a oprit din cântat, i-a făcut cu ochiul lui Marilyn şi şi-antinuat spectacolul.

În această perioadă (în 1954), Frank Sinatra era nefericit din cauza eşecu-i căsniciei cu actriţa Ava Gardner, despre care se spune că

era iubirea vieţii lui.

Acum, cei doi se consolau unul pe altul după pierderile suferite de fiecare: Frai se consola după despărţirea de Ava Gardner, iar Marilyn, după cea de J< DiMaggio. Un alt prieten al lui Frank, Jimmy Whiting, îşi aminteşte: „Maniera foarte dependentă de Frank. îl suna mereu noaptea, târziu. Ea spun* deseori: «Dacă am o problemă, există o singură persoană care mă poate ajut Frankie.» Iar atitudinea lui Frank era de tipul: «Hei, dacă pot să ajut o tipă ajut. E o puştoaică de treabă.»".

Jim Whiting îşi aminteşte un lucru comic despre Sinatra. „Aflase că... şi voi ce a lui Marilyn se vedea pe sub lenjeria ei, atunci când a filmat scena t: filmul Şapte ani de căsnicie, în care îi zbura vântul fusta. Atunci a făcut rost; o copie a filmului şi a invitat un grup mare de prieteni ai săi ca să îi vadă... şi voi ce. Am stat cu toţii în întuneric şi ne-am uitat la film, tot aşteptând nerăbdare scena cu pricina. Până la urmă, rochia începe să se ridice şi cu to ne holbam cu gâtul întins ca să vedem mai bine. Rochia e ridicată, e sus de toi şi nimic... nicio ştiţi voi ce. Nu se vedea! Frank a spus: «Fir-ar să fie! Dacă dorea cu adevărat să se vândă biletele la filmul ăsta, ar fi trebuit doar să arate... ştiţi voi ce-ul.» Doar că Frank nu a spus «ştiţi voi ce»".

După ce au început să locuiască împreună, atât Frank, cât şi Marilyn, recunoscut că erau în continuare îndrăgostiţi de foştii lor soţi. De aceea, peni o perioadă, nu s-a întâmplat nimic de natură sexuală între ei. Pur şi simplu, ei, două persoane singure. Frank nu era interesat de nimic altceva, chiar da> prietenilor le era greu să creadă că locuia în acelaşi apartament cu cea mu frumoasă şi mai dorită vedetă de cinema fără să aibă relaţii intime cu ea.

Însă Marilyn nu avea obiceiul să stea îmbrăcată prin casă. Toţi cei care i cunoşteau bine ştiu că aşa era. Spunea mereu că se simţea mai bine dezbrăca; i şi prietenii şi persoanele care lucrau pentru ea se obişnuiseră să o vadă „a a naturii". Iar în perioada petrecută în casa lui Frank, aceasta nu şi-a schimb. 11 obiceiul. După spusele unui prieten al lui Sinatra, se pare că, într-o dimineaţă. Frank s-a trezit şi s-a dus la bucătărie în pantaloni scurţi şi a dat peste Marih n care stătea în faţa frigiderului deschis cu degetul mic în gură, încercând să hota rască dacă voia suc de portocale sau de grepfrut. Era dezbrăcată. „Oh,

Frankie a spus ea oarecum jenată, „nu ştiam că ai obiceiul să te trezeşti aşa devreme

„Şi aici s-a încheiat relaţia platonică dintre cei doi", a povestit Jimmy Whitin; 1, „Mi-a spus că a avut-o chiar în bucătărie, pe uşa de la frigider. Mi-a zis: «Frate nu am mai făcut dragoste aşa niciodată. E o femeie fantastică.»

De fapt, Frank avea în perioada aceea probleme cauzate de impotenţă. Mult prea multă băutură. Alcoolul îi distrugea complet viaţa sexuală. Era deja pn a bătrân să mai bea în halul acela şi apoi să poată face faţă şi în pat. Lucrul ăsta îl frustra extrem de tare pentru că Sinatra se mândrise întotdeauna că ştie a satisfacă o femeie".

Se pare că Marilyn l-a vindecat pe Sinatra de impotenţă, cel puţin pentru perioadă. A spus că nu o interesa cât de mult dura şi că tot ce conta era că o să reuşească, până la urmă, să facă faţă celor începute. Din punct de vede

Sexual, erau un cuplu foarte inovator. De exemplu, după spusele prietenilor lui inatra, acesta a întreţinut într-o noapte relaţii intime cu Marilyn pe acoperişul oţelului Sands, deasupra Las Vegas Strip1. Este interesant faptul că, într-un bilet Eire datează din 30 mai 1959, trimis de Jack Entratter angajaţilor care se ocupau U siguranţa hotelului, povestea ni se confirmă. În bilet stă scris: „Vă rog să ţineţi Dnt de faptul că trebuie să îi permiteţi domnului Sinatra accesul douăzeci şi atru de ore din douăzeci şi patru pe acoperişul hotelului Sands. Domnul Sinatrat va folosi cu discreţie de acest avantaj, invitându-şi ocazional prietenii în acest >aţiu. Vă mulţumesc".

„Când a mers vestea prin birou că Marilyn şi Frank au avut o ceartă pentru B aceasta îi mărturisise sub influenţa alcoolului că, în timp ce se chinuia să îl indece de impotenţă «se prefăcea că se simte bine» şi nu avea niciun fel de satisfacţie sexuală", povesteşte Wesley Miller de la firma Wright, Wright, Green: Wright, „Frank a fost foarte supărat în urma acestei mărturisiri şi se pare că spus: «Doamne Dumnezeule, dacă nu o pot satisface, ce mă pot face cu ea? e ce-o fi trebuit să îmi spună asta? Era neapărat necesar să ştiu? La naiba, nu Diam să ştiu.»" (în timp ce Frank a primit confesiunea lui Marilyn ca pe un front la adresa masculinităţii sale, ceilalţi, care o cunoşteau mai bine, au spus i rareori era satisfăcută în urma unei relaţii sexuale şi că

această problemă era însecinţa numeroaselor sale probleme psihologice.)

În ciuda tuturor problemelor pe care le-a avut cu aceasta, Frank a fost întot-eauna de părere că Marilyn era inteligentă, sexy şi o persoană interesantă, rank spunea că Marilyn era ca un meteorit.", povesteşte actriţa Esther illiams, „şi că nu se putea abţine să nu fie fascinat de drumul parcurs de: casta. Chiar dacă ştiai că se va lovi de pământ şi va arde, nu ştiai cum se vor tâmpla toate acestea. Însă ştiai că o să fie o călătorie plină de peripeţii. Singurul lotiv pentru care Sinatra nu s-a implicat mai tare în relaţia cu Marilyn a fost, după spusele sale, pentru că încă nu era refăcut după relaţia cu Ava. Era prea irând şi oricum nu mai dorea să se implice din nou într-o relaţie cu o actriţă, i făcuse singur această promisiune".

Oricât de bine s-ar fi înţeles Marilyn şi Frank, tot se mai certau din când în ind. Odată, aceasta a intrat, fără să îşi dea seama, dezbrăcată într-o cameră care Frank juca poker cu nişte prieteni. Sinatra s-a înfuriat foarte tare. „Mişcă-ţi indul ăla mare înapoi la tine în cameră", a certat-o el, care întotdeauna fusese tarte curtenitor. Însă nu putea ţine niciodată supărarea prea mult. O iubea cu Jevărat pe Marilyn, chiar dacă nu era îndrăgostit de ea, şi îi înţelegea slăbiunile. Era în mod evident foarte fragilă şi delicată, trăsături pe care acesta nu aprecia în mod normal la o femeie. Nu le permisese niciodată femeilor sale ixul vulnerabilităţii, însă cu Marilyn era altceva. Ea era specială.

După incidentul de la jocul de poker şi după plecarea prietenilor săi, Sinatra a dus la ea în cameră şi, după cum îşi va aminti Marilyn mai târziu: „m-a

1 Parte a Las Vegas Boulevard South (ti.tr.) sărutat pe obraz şi m-a făcut să mă simt foarte preţuită. De atunci înainte, m-ai aranjat întotdeauna frumos pentru el, chiar dacă nu venea cineva la noi i vizită".

Razia de la uşa greşită

Perioada petrecută de Marilyn acasă la Sinatra nu a durat prea mult. Cei de nu au avut niciodată o relaţie romantică, deşi se iubeau cu adevărat. Aceas a plecat destul de repede din apartamentul lui, fiind din nou pe cont proprii Cam tot în această perioadă, în viaţa ei a intrat un alt potenţial pretendent, în nici această relaţie nu a avut sorţi de

izbândă. Este vorba de Hal Schaeffe profesorul de canto din ultimele filme în care jucase. El era cel ce concepu punctul de atracţie al filmului Domnii preferă blondele, adică numărul muzic uimitor al lui Marilyn intitulat Diamonds Are a Girl's Best Friend (Diamantele su cele mai bune prietene ale unei fete). Cei doi flirtau de multă vreme. Schaefă care se pare că avea la rândul lui problemele sale de ordin sentimental, se simţ foarte frustrat când vedea că Marilyn nu voia ca lucrurile dintre ei să evoluez încercând chiar să se sinucidă.

Probabil că Schaeffer a sperat că, odată ce va afla ce încercase să fac Marilyn se va hotărî să îi stea alături. Lucru pe care l-a şi făcut. Însă, în timp petrecut la căpătâiul acestuia în spital, Joe a făcut noi crize de gelozie. Acu: că Marilyn nu mai era a lui şi că povestea cu Sinatra se încheiase pentru momeiv aceasta nu mai era stabilă din punct de vedere emoţional şi a apelat la ajutor i lui Hal. Este greu de imaginat că ce s-a întâmplat între ei doi a fost un luci i serios pentru ea, însă pentru el ştim sigur că a fost. Pentru ea, a fost o reiaţi-scurtă care a scos-o din starea în care intrase. În acest timp, Marilyn devenii deja foarte dependentă de somnifere, prescrise fără nicio reţinere de medicii studioului, încât este posibil ca ea să nu mai fi judecat limpede. În orice caz Schaeffer era o persoană cumsecade, blândă, înţelegătoare şi foarte creativi total opus lui DiMaggio.

Când Joe DiMaggio a aflat că Hal Schaeffer făcea parte acum din viaţa lui Marilyn, pur şi simplu nu a putut accepta acest lucru. Cum îndrăznea fosta's. soţie să îl înlocuiască atât de repede? Timp de câteva săptămâni, împreună 11 bunul său prieten Frank Sinatra, a făcut ce fac deseori prietenii buni atunci cârn sunt puşi în faţa unei pierderi pe plan sentimental: încep să comploteze înapoi 11 va noii relaţii. „Noi, foştii, trebuie să ne aliem", i-a spus Frank lui Joe. „Dec lasă-mă pe mine să mă ocup de asta şi o să vezi că nu o să mai vrea să divorţez După aia o să vadă calea dreaptă şi o să termine cu Hal".

În ziua următoare, Frank a dat câteva telefoane şi până la urmă i-a fo' recomandată o companie numită City Detective and Guard Services. Unul din – detectivii care lucrau la această companie se numea Joe Dougherty (fără n o legătură cu Jim Dougherty). Acesta îşi aminteşte: „Termenul pentru divorţ e at pentru data de 27 octombrie. Sinatra ne-a angajat cam cu o săptămână ainte şi ne-a spus: «Vreau să

o urmăriţi pe Marilyn şi pe nemernicul ăsta cu re umblă, un oarecare Schaeffer sau poate şi cu alţii, să îi prindeţi cu mâţa-n e şi să le faceţi poze. Apoi, Joe DiMaggio o să le folosească şi o să fie din nou preună cu tipa asta.» Eu mă gândeam: «Dacă asta nu o s-o îndepărteze de tot nevastă-sa, nu mai ştiu ce să zic. Mă depăşeşte cum crede el că o să se întoarcă mică asta la el.» Dar serviciul e serviciu şi am fost de acord, am încheiatntractul şi am pornit la treabă.

Am făcut ce am fost plătiţi să facem. Am urmărit-o pe Marilyn prin tot oraşul la nenorocit aşteptând-o să se întâlnească cu tipul ăsta. Ea îşi dăduse seama suntem pe urmele ei şi sunt sigur că s-a enervat din cauza asta, pentru că, un moment dat, s-a ciocnit şi de un copac pentru că încerca să scape de noi. tă dată, a trecut pe roşu şi era cât pe-aci să dea peste o femeie în vârstă cu unrucior de cumpărături. Când a ieşit din maşină ca să îşi ceară scuze de la mică respectivă, am început să îi facem poze, gândindu-ne că vom avea cel ţin câteva poze bune cu Marilyn pe care să luăm nişte bani, la un moment dat. că stau să mă gândesc la toate astea acum, a fost o treabă murdară. I-am pus „crofoane în maşină. I-am pus microfoane în apartament. I-am pus şi lui micro-ane în maşină şi în apartament. Nu ştiu ce relaţie era între ei, dar nu am ţinut nici măcar o informaţie, cât de mică, pe care să o poată folosi DiMaggio potriva ei la divorţ. În cazul în care cei doi se întâlneau, n-am nicio idee unde întâmpla asta".

Hal Schaeffer confirmă: „Ne urmăreau peste tot. Era o situaţie foarte neplata şi întortocheată. Marilyn era îngrozită. Nu ştiu cum putea un bărbat să îi a asta unei femei. Toate confirmau pur şi simplu faptul că a făcut bine să se spartă de el".

Pe 27 octombrie, Marilyn, din nou îmbrăcată în negru, însă cu mănuşi albe cu perle, s-a înfiinţat în faţa judecătorului şi a povestit detaliat motivele cererii divorţ. „Chiar în noaptea de dinainte de divorţ, Joe s-a dus la ea acasă ca să erce să o convingă", povesteşte Marybeth Cooke. „Lui Jerry [Geisler, avocatul nu i-a venit să creadă cât tupeu a putut avea DiMaggio şi a fost surprins şi faptul că Sidney Skolsky a aranjat întâlnirea dintre cei doi. Nu avea niciun's. Toţi cei care ţineau la Marilyn voiau să vadă relaţia aceasta încheiată, nu lungită. Din fericire, Marilyn s-a ţinut tare. I-a spus lui Joe că s-a terminat, a plecat, mai furios ca oricând".

În sala de judecată, Marilyn a spus că DiMaggio era o persoană „rece şi iferentă" faţă de ea şi că treceau zile întregi fără ca acesta să schimbe douărbe cu ea. „Rece şi indiferent?" Acesta nu era Joe DiMaggio. Problema era că era exact opusul, se înfierbânta şi se înfuria tot timpul pentru că nu putea fita de o relaţie aşa cum şi-ar fi dorit cu Marilyn. Aceasta a continuat, larând că stresul generat de căsnicia lor a făcut-o să se simtă rău, în repetate duri. Marilyn a povestit că s-a oferit să renunţe chiar la carieră, dar şi aşa Joe nu putea fi mulţumit. Când era soţul ei prin preajmă, ea nu avea voie nici mă (să primească musafiri.

Inez Melson, care se ocupa de gestionarea afacerilor lui Marilyn, chema ca martor la divorţ, a povestit că asistase la o scenă în care „DiMaggio a împinşi i-a zis să nu îl mai bată la cap". 1

Natasha Lytess declarase mai demult că avea câteva lucruri de zis şi că spică le va putea declara vreodată în sala de judecată, dar Melson i-a spus că – era nici momentul, nici locul să spună ce credea despre relaţia dintre Moni şi DiMaggio. Joe DiMaggio nu şi-a făcut apariţia în sala de judecată. Marilyi primit divorţul, iar actele urmau să fie definitivate într-un an. Povestea încheiase aici? Nu chiar.

„După pronunţarea divorţului, credeam că treaba noastră s-a sfârşit", a se Joe Dougherty. „Însă Sinatra şi DiMaggio aveau în continuare planuri pent Marilyn. DiMaggio a spus că poate Marilyn nu s-a întâlnit cu Schaeffer înalt de divorţ, pentru că era prea inteligentă. Acum, că totul se încheiase, era sig că ea se va vedea din nou cu el. Şi voia în continuare să îi prindă asupra faptul «De ce?» l-am întrebat. Joe a spus: «Cine eşti tu să mă întrebi toate astea? Peni că vreau să îmi bat joc de ea, de aia. Acum eşti mulţumit?» Ei bine, motiv invocat de el nu m-a convins şi, de aceea, m-am retras. Însă compania peni care lucram voia bani şi m-a înlocuit pur şi simplu cu un alt detectiv, can i continuat să o supravegheze pe Marilyn".

Pentru a înţelege exact cât de gelos era Joe DiMaggio, trebuie să avem: 11 vedere detaliile unui eveniment ce a devenit cunoscut de-a lungul anilor srl> denumirea de „The Wrong Door Raid" (Razia de la uşa greşită). Acesta a avut loc în noaptea de 5 noiembrie 1954. Frank, Joe şi Hank Sanicola, un prieten al lui Frank, luau masa în restaurantul lor italienesc preferat, Villa Capri, când şei ni de sală, Billy Karen, a

venit la masa lor şi a spus că cineva îl caută la telefon < Sinatra. Acesta s-a dus să vorbească şi, din ce a povestit mai apoi Sanicola, Fra i I s-a întors şi a spus: „Hai să mergem, băieţi. Au găsit-o pe Marilyn cu nemerni cui ăla în apartamentul unei cucoane, în Hollywood". Cei trei, care băuseră ce\ i cam mult înainte, au fugit fără să mai plătească nota. Când au ieşit din restaurant, şeful de sală a venit alergând după ei. „Plătim mai târziu. Doamne Dumn zeule", a exclamat Sinatra. „Dă-o naibii", spuse Billy Karen, „staţi că vin cu voi Vreau şi eu să vin".

Cinci minute mai târziu, Sinatra, DiMaggio, Sanicola şi Karen s-au întâlnit cu cei doi detectivi, au urcat până în faţa apartamentului respectiv şi, cu un picie şi al voinicului DiMaggio şi un umăr puternic al lui Sinatra, uşa a fost imedi i

1 S-a spus, deseori, de-a lungul anilor, chiar şi într-un editorial din octombrie 20 o din revista Vanity Fair, că Inez Melson fusese angajată de Joe DiMaggio ca „spre în tabăra adversă, lucrând pentru acesta în secret (Melson a apărut în peisaj ei. În aceeaşi perioadă cu DiMaggio). Însă declaraţia dată de aceasta la dive împotriva lui Joe pare să demonstreze că nu îi era tocmai loială acestuia, chi dacă s-ar fi dovedit că fusese angajată la recomandarea lui Joe.

aşa din ţâţâni. Dădură buzna cu toţii în apartament, unul dintre ei strigând: – ţi labele de pe Marilyn Monroe!", altul urlând „Te-am prins cu mâţa-n sac. a terminat cu şmecheria!" Dar ce credeţi? Greşiseră apartamentul. Şi de aici mele de „Razia de la uşa greşită". Sărmana femeie care locuia în acel apartaent era deja băgată bine în pat încercând să aţipească. Trezită dintr-odată de omorul uşii doborâte la pământ, de un grup de hăndrălăi care urlau şi de ţurile orbitoare, aceasta s-a ridicat din pat, şi-a adunat hainele la piept şi apoi ţipat atât de tare încât a fost auzită de la trei străzi distanţă1.

Astăzi, la mai mult de cincizeci de ani de la întâmplarea cu pricina, Hal haeffer povesteşte că era într-adevăr împreună cu Marilyn într-un apartament n blocul respectiv, dar evident că nu în apartamentul în care au pătruns prin acţie Sinatra şi Joe. „Cred că, dacă mă găseau în noaptea aceea împreună cu arilyn, n-aş mai fi acum în viaţă", a spus acesta. „Am aflat că au intrat în artament şi au început să distrugă tot ce găseau în cale, adică, ce să zic, rbaţii ăştia erau nişte matahale. Noi am auzit tot din apartamentul în care ne-am care

aparţinea unei eleve de-ale mele. Marilyn s-a speriat groaznic de tare. spus: «Iisuse Hristoase. Hal, trebuie să plecăm de aici. Dacă ne găseşte Joe, omoară pe amândoi.» Am reuşit să ieşim printr-o uşă din spate, pentru căenţia lor era îndreptată momentan în altă parte. Nu pot spune că am amintiri a frumoase din seara aceea".

Frank Sinatra s-a declarat foarte ruşinat din pricina acestui şir de evenimente, nă la urmă, el fusese cel care angajase firma de detectivi care a dat-o în bară.

„În ziua următoare, a venit la noi la birou şi era atât de nervos, încât, jur că – a fost frică rău de tot", povesteşte Joe Dougherty… Venise cu încă trei matahale mi-a spus: «Aveţi noroc că nu distrugem toată clădirea asta din temelii.»".

La mulţi ani după incidentul respectiv, a izbucnit o controversă generată de ariţia poveştii în revista Confidenţial. În februarie 1957, revista mondenă ce zenta subiecte senzaţionale va publica un articol intitulat „Motivul adevărat divorţului dintre Marilyn Monroe şi Joe DiMaggio". Drept rezultat, Comitetul investigaţie al Senatului din California a început o anchetă în care doreau să e cu exactitate de unde îşi primeau publicaţiile de scandal genul acesta de ormaţii şi care era legătura dintre publicaţii şi anumite companii de detectivirticulari lipsite de etică. Pe parcursul investigaţiei, a fost interogat şi Frank inatra, care luase parte la evenimente. Acesta a fost, după cum era de aşteptat, rios pentru că fusese băgat de mass media într-o astfel de problemă. Oricum, dispreţuia publicaţiile de genul revistei Confidenţial şi nu îi păsa cum făceau st reporterii de informaţii de genul acesta. Chiar dacă nu a vrut să aibă nimic c-a face cu această poveste, a acceptat până la urmă, să dea declaraţie.

1 Femeia i-a dat în judecată pe DiMaggio şi pe Sinatra, cerându-le două sute de mii de dolari şi primind până la urmă şapte mii cinci sute.

Aflat sub jurământ, Sinatra a declarat că doar l-a dus pe Joe DiMaggio locul infracţiunii şi că acolo s-au întâlnit cu doi detectivi particulari care fuses-angajaţi de DiMaggio ca să o supravegheze pe Marilyn. Frank a minţit şi a's ţinut că, în timp ce stătea lângă maşină fumând o ţigară, DiMaggio, Sania Karen şi cei doi detectivi particulari au spart uşa de la apartament. De fapt, i acel moment, toţi actorii

principali ai acelei întâmplări au început să nege 01 implicare, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic şi ca şi cum sarma femeie şi-ar fi imaginat totul. Din cauza acestor mărturii total opuse, juriul mai chemat odată pe Frank să depună mărturie. Însă acesta avea povestea \ care va rămâne bătută în cuie. Nu a schimbat nimic din prima mărturie, excepţia faptului că a recunoscut că le plătise detectivilor opt sute de dolari pen; urmărire. Trebuia să recunoască acest lucru, pentru că firma de detectivi a\; cecul semnat de Sinatra. Însă a spus că a plătit din partea lui DiMaggio, care; înapoiat mai apoi banii. Toată lumea minţea cu privire la cele întâmplate, ch; şi Sheila Stewart Renour, în al cărei apartament erau adăpostiţi Hal Schaeli şi Monroe.

Aceasta a susţinut că ea era în seara respectivă în apartament cu Marilyi nu Hal. Deşi se poate ca ea chiar să fi fost acolo, însă în sufragerie, uitându-n la televizor, în timp ce Marilyn şi Hal se aflau în dormitor. Atunci înseamnă şi aceasta a minţit sub jurământ. Se pare că pentru niciunul dintre m-am; sperjurul nu înseamnă mare lucru.

Încă un paragraf despre „Razia de la uşa greşită”: această poveste ridicola a marcat sfârşitul prieteniei dintre Frank Sinatra şi Joe DiMaggio. Sinatra a f< a extrem de deranjat de faptul că a fost nevoit să petreacă ore întregi într-o să a de judecată din Los Angeles, în timp ce DiMaggio, care locuia atunci în Florida nu a fost nici măcar chemat să depună mărturie. Sinatra a trebuit să treacă pun toate neplăcerile unei investigaţii, în timp ce DiMaggio a putut scăpa de toa i-a povestea fără nicio problemă, mai ales dacă ne gândim că Sinatra aranjase toi ui pentru a-i face o favoare lui DiMaggio.

Marilyn la New York

Era timpul pentru o schimbare. După căsătoria cu Joe DiMaggio, Marilyn s-a simţit copleşită de atâta tristeţe şi agitaţie, încât a spus că i se părea că nu mai are la cine să apeleze. Îi era tare dor de mătuşa Grace. Când se plimba prin 1, i Angeles, o răscoleau tot felul de amintiri legate de locurile vizitate cu Grao chiar dacă era foarte apropiată de sora ei Berniece, relaţia lor se desfăşura don la telefon. Dacă s-ar fi putut întâlni şi discuta în alte circumstanţe, i-ar fi putut povesti mult mai multe. Şi, în plus, Berniece avea propria sa familie şi probi mele ei. Marilyn nu voia să o împovăreze cu ale sale. Cât despre Natasha Lyte-aceasta devenise atât de posesivă, încât îi era imposibil lui

Marilyn să stea pl preajma ei fără să izbucnească vreun scandal între ele. Voia să îi dicteze via i

Marilyn, nu doar pe platou, ci şi pe cea personală. Munca alături de ea era: enuantă, pentru că era greu să îi fii pe plac.

Pe de o parte, Marilyn se săturase de ea. Pe de altă parte, Natasha avusese a ca eleva sa să devină atât de dependentă de ea, încât Marilyn nu mai ştia că poate să joace fără ajutorul ei. Hal Schaeffer era un bărbat cumsecade şi; elegător, însă fusese o diversiune trecătoare. Marilyn a fost atât de ruşinată Razia de la uşa greşită", încât de abia mai putea da ochii cu Hal. Credea că, uce haosul în vieţile tuturor celor care intrau în viaţa ei. Între timp, era bombănită de scrisori din partea mamei ei, Gladys. Primea aproape în fiecare zi: rugă –, nţi să o scoată din sanatoriu, însoţite de cărţi şi broşuri de la Ştiinţa Creştină, în noiembrie 1954, Marilyn s-a internat într-un spital ca să se opereze, pentru endometrioza de care suferea era din ce în ce mai dureroasă. Nu era sigură faptul că operaţia va avea succes, însă trebuia să încerce, pentru că se simţea ce în ce mai rău de la an la an. După externare, a luat o hotărâre importantă: ea să se mute în New York. Spera că, în Manhattan, va schimba şi locul, şi tocul. Se va muta la hotelul Gladstone, îşi va face prieteni noi, va merge la tru şi se va bucura de libertatea oferită de un mediu nou şi interesant. Pe 7 ianuarie 1955, Marilyn a susţinut o conferinţă de presă în care şi-a un ţat planurile şi începerea unei noi etape în cariera sa. În timp ce optzeci reprezentanţi ai presei luau conştiincioşi notiţe şi făceau fotografii (arăta traordinar, fiind îmbrăcată într-o rochie albă de satin şi o haină asortată de irmină, şi cu părul acum platinat), Marilyn a anunţat, în mod oficial, înteierea unei noi companii. Pusese împreună cu un prieten, fotograful Milton era, bazele unei noi companii de producţie numită Marilyn Monroe ductions. Ea era preşedinte, iar el vicepreşedinte. A explicat că voia să îşi zisească roluri bune în proiecte care să îi merite atenţia şi, dacă era posibil, să chiar producătorul filmelor. „Vom aborda toate zonele de divertisment, dar am obosit să joc mereu aceleaşi roluri cu tentă sexuală. Vreau să fac lucruri 1 bune. Trebuie să ai un ţel în viaţă", a spus ea.

În timpul aceleiaşi conferinţe de presă, avocatul lui Marilyn a lăsat să îi scape iptul că aceasta încetase contactul cu studiourile Fox.

Mai târziu, el a spus că găsit o portiţă de scăpare din contract.

Directorii de la Fox au rugat-o să se mai gândească şi apoi au susţinut propria în conferinţă de presă, în care au spus că Marilyn avea încă legături cu studioul, în punct de vedere legal, chiar dacă era sau nu de acord. Mai mult, aveau un 1 pregătit pentru ea. Acţionând ca şi cum s-ar fi străduit să o facă să îşi moască lungul nasului, studioul a găsit pentru ea filmul intitulat How to Be ivy, Very Popular, în care urma să joace rolul unei stripteuze. Bineînţeles, [arilyn va găsi alte soluţii pentru această problemă. În aceeaşi perioadă, adică e la începutul anului 1955, Marilyn a început să declare în faţa presei că dorea i încerce rolul feminin principal din cartea Fraţii Karamazov, de Dostoievski, iicru care nu a putut decât să surprindă. Într-adevăr, vor exista numeroase reacţii inice. Mai târziu, în timpul unei alte conferinţe de presă, un reporter a întrebat-o dacă se simţea într-adevăr în stare să ducă la capăt ce îşi propusese. Marilyr răspuns: „Dar nu vreau să interpretez rolul fraţilor, ci al Gruşencăi. Este o fat; Ridicând din sprânceană, ziaristul a provocat-o pe Marilyn: „Spune numi Gruşenca pe litere”. Vizibil enervată, Marilyn a spus: „Caută-l în dicţionar”.

Natasha Lytess era în continuare în Los Angeles şi se întreba când oare trimite Marilyn pe cineva să o aducă la ea. Din cuvintele scrise Hélènei Albe aflăm punctul de vedere al Natashei cu privire la această situaţie: „Sunt reţinu; departe de domnişoara Monroe, de o distanţă de cinci mii de kilometri şi de cerc de vulturi. Nu ştiu cum să fac să ajung la ea şi trebuie să recunosc că situa: aceasta este cumplită”. Natasha nu ştia încă faptul că Marilyn îşi făcuse în sfii curaj să scape de ea. Începuse să ia lecţii de actorie în particular cu Constan Collier1 şi, la scurt timp după aceea, cu Lee Strasberg, directorul de la Acte Studio (Studioul actorilor), specialist în „metode de actorie”. Într-adev Strasberg este cel care a început să o convingă pe Marilyn că, dacă îşi pl pune, poate fi acel tip de actriţă care să fie acceptată într-o ecranizare din Dostoievski. Dar era lucrul acesta cu adevărat posibil?

În anii 1950, exista un anumit segment de vedete de cinema consider; clasice şi foarte talentate – segment în care erau cuprinse actriţe preci: Elizabeth Taylor, Joan Crawford, Bette Davis şi Katharine Hepburn. Când gândea la ele, lumea le vedea ca pe nişte femei cu

educaţie, cu clasă. Însă i i era acesta cazul şi când se gândeau la Marilyn Monroe – şi ea era conştientă >.< lucrul acesta. Publicul nu era atras de interpretările sale clasice şi de compon imentul său nobil, ci de atracţia exercitată pe plan sexual. Crawford şi Hepbu. 11 erau renumite atât datorită profunzimii gândirii lor, cât şi pentru stilulde interpretare. Nimeni nu o considera pe Marilyn o persoană complexă, ci don extrem de atrăgătoare. Nimeni nu căuta profunzime la Marilyn, ci doar un decolteu generos. Darryl Zanuck avusese oarecum dreptate în ceea ce o privii Făcea ce ştia ea să facă mai bine – şi orice ar fi făcut în plus ar fi fost un lac; u riscant. Însă ea era dispusă să rişte – într-adevăr, voia să rişte – dar va fi lăsam să facă asta? Câteva roluri interpretate de-a lungul timpului sugeraseră faptul că Marilyn avea mai multe resurse decât cele exploatate până atunci, însă alta persoane erau de părere că ar trebui să se mulţumească cu succesul di: a dobândit şi să rămână în banca ei. Însă Marilyn nu era genul acesta de persoana Nu avea stare. Avea o imaginaţie bogată şi nu voia să se mulţumească cu statutul dobândit până în acel moment.

Această nemulţumire o va afecta şi se va amplifica pe tot parcursul vieţii sal Din cauza faptului că simţea că era văzută ca o blondă fără nimic în cap, credea

1 Collier era o actriţă de origine britanică, ce jucase în spectacole de teatru, radio şi în filme şi care avea o pregătire cinematografică în stilul clasic. Ca rolurile au început să se împuţineze, a trecut la profesorat. A lucrat doar câte luni cu Marilyn, pentru că a murit la New York, în aprilie 1955, în vârstă 77 de ani.

nu poate avea nici cariera visată şi nici genul de relaţii pe care şi le dorea –, până la urmă, stilul de viaţă pe care şi-l dorea. Charles Casillo povesteşte: „Îşi aduse seama că va fi nevoie să se strecoare în parametrii unei alte imagini, o agine ce îi va permite să se maturizeze şi să crească în paralel cu rolurile sale i să rămână în continuare Marilyn".

Acum, la vârsta de douăzeci şi opt de ani, era hotărâtă să facă ceva pentru – şi corecta imaginea pe care o avea, atât pe plan profesional, cât şi personal, e aici şi legătura cu Lee Strasberg, pe care o va stabili în 1955. Versiunea lui trasberg a „Metodei" – inspirată din învăţăturile lui Stanislavski – le cerea crorilor să se folosească de

„memoria simţurilor”, extrasă din experienţele terioare. Conceptul acesta îl ajuta pe actor să creeze un personaj implicându-se ai mult şi dându-şi mai mult interes. Încrederea deplină a lui Strasberg în emoria simţurilor va deveni destul de controversată. Acesta va fi şi motivulntru care membrii fondatori ai Teatrului de grup, precum Stella Adler şi nford Meisner, au respins conceptul lui Strasberg şi au predat propriile variante e metodei lui Stanislavski. Chiar dacă şi aceste noi concepte de instruire erau azate tot pe sistemul lui Stanislavski, Strasberg şi adepţii săi nu se vor da înturi de la ideea că autoanaliza şi meditaţia asupra trecutului personal erauenţiale pentru oricine voia să devină un bun actor. Mulţi actori, precum James „an, Marlon Brando, Robert Duvall, Montgomery Clift, Sally Field, Dustin offman, Paul Newman şi Sidney Poitier vor apela la acest studio în numeroase tuaţii din cariera lor.

„Tatăl meu dorea să trezească tot ce era adânc îngropat în trecutul lui Marilyn să ia din aceste experienţe întreaga ei energie explozivă”, a explicat odată Susa, ca lui Lee Strasberg. „Pentru extragerea tuturor acelor elemente, ea trebuia lucreze într-un cadru profesional, formal”. Marilyn s-a simţit atrasă de teoriilei Strasberg. Până la urmă, era obişnuită cu faptul că Natasha Lytess dorise totdeauna să o facă să se inspire din experienţele proprii, atunci când era cesar să insufle interpretărilor sale o stare de tristeţe sau de confuzie – şi chiar se împace cu propriul trecut pentru a putea deveni o actriţă mai bună. În orice z, diferenţa este că, fiind o persoană căreia îi plăcea să deţină controlul, atasha îi indica, de fapt, lui Marilyn la ce experienţe să recurgă, încercând, mai uit, să manipuleze acele experienţe – de exemplu, când a încurajat-o să meargă îşi cunoască tatăl, ca să extragă din relaţia cu acesta elemente ce îi puteau de ajutor în carieră. Însă şi Lee Strasberg avea propriile sale probleme. Chiar că Marilyn s-a chinuit să îi urmeze indicaţiile, el era de părere că Marilyn nu uşea să îşi acceseze destul de bine suferinţele emoţionale trecute. „Lee era foarte exigent cu Marilyn”, spune un coleg care a luat parte la aceste rsuri alături de Monroe. „Cred că vedea în ea o modalitate de a-şi reface putaţia”.

Într-adevăr, când Strasberg a devenit directorul artistic al Studioului acto-or acesta a susţinut că a instruit anumiţi actori, cu care

de fapt nu lucrase niciodată. Atunci când Sanford Meisner, profesor de actorie şi fondator respectatului Neighborhood Playhouse, a aflat că Strasberg susţinea că lucra cu actori cu care lucrase de fapt Meisner, au ieşit scântei. În încercarea de clarifica situaţia, Meisner a pus deseori în discuţie încercările lui Strasberg i-a profita de pe urma activităţii altcuiva, iar cei doi nu se vor suferi tot rest vieţilor lor.

„Cred că Lee era de părere că, dacă reuşea să facă din Marilyn Monroe o mă actriţă, va fi privit ca un făcător de minuni. În comunitatea teatrală din Ne York, Marilyn nu era văzută ca o actriţă adevărată, însă acesta s-a dat peste e; să o transforme întruna".

„Se purta urât cu ea", îşi aminteşte un alt coleg. „Îi spunea că «joacă» anumită scenă «ca o persoană care nu a simţit nimic niciodată» şi să încerce interpreteze «ca o persoană care poate avea sentimente»".

Cu toate acestea, Marilyn se va dedica total cursurilor lui Strasberg – studio, cât şi în particular, la acesta acasă, chiar dacă uneori simţea că ceila colegi o priveau mai mult ca pe o ciudăţenie decât ca pe o actriţă adevărată

De-abia mutată la New York, Marilyn a început să meargă să discute i terapeuta Margaret Hohenberg. Aceasta îi fusese recomandată de Milton Green însă Lee fusese cel care insistase ca Marilyn să facă psihoterapie. Mai mul Hohenberg era un psihiatru cu care Lee Strasberg fusese de acord, ceea i înseamnă că acesta avea deja mult prea multă influenţă asupra lui Marilyi Unele persoane începuseră deja să se întrebe dacă Lee nu era oare „noii Natasha". Trecerea timpului ne va spune adevărul. Un lucru era sigur: poate II Lee Strasberg era un bun profesor de actorie, însă, în viaţa de zi cu zi, era la H de derutat ca învăţăceii săi – inclusiv Marilyn. „Căminul nostru gravita înjurai tatălui meu, al stărilor, nevoilor, aşteptărilor şi nevrozelor sale", îşi aminteşv fiica sa, Susa. „Îi învăţa pe oameni să joace roluri, însă nimic nu se putea compara cu teatrul ce se desfăşura la noi acasă… întreaga familie era formai i din străini între care se presupunea că exista o relaţie intimă".

Chiar dacă Marilyn îşi mai analizase experienţele trecute, acum era mu hotărâtă ca oricând să se înţeleagă pe sine, pe mama sa, precum şi celelalte influenţe din viaţa ei. Fusese martora atâtor probleme emoţionale şi mentale I.i ea în familie şi crezuse întotdeauna

că va avea şi ea astfel de probleme, încai simţea că, prin terapie, avea un avantaj care nu fusese la îndemâna predea sorilor săi. Cu alte cuvinte, dacă ar fi simţit vreodată că îşi pierde minţile, i putea recurge la anumite persoane sau metode şi ar putea face ceva să se tratezspre deosebire de Delia şi de Gladys.

Poate că era o decizie logică, însă, împreună cu introspecţia care se desfăştt i i zilnic la cursurile cu Strasberg, a fost cu siguranţă prea mult şi prea repede.

Multe persoane din noua viaţă a lui Marilyn, care avuseseră prilejul să – cunoască înainte, cum ar fi dramaturgul Arthur Miller, pe care îl întâlnise e câţiva ani înainte de a începe aceste introspecţii şi cu care va păstra o legăttn rânsă de-a lungul anilor, erau îngrijorate din cauza schimbărilor bruşte de rsonalitate ale lui Marilyn, care deveneau din ce în ce mai evidente. Într-ade-i, combinaţia dintre influenţa lui Strasberg, care o încuraja să-şi sondeze icutul, şi insistenţa lui Hohenberg în aceeaşi direcţie făceau din Marilyn o rsoană total diferită, o persoană mult mai întunecată şi mai ursuză, care a zut multă vreme că, dacă se concentra pe suferinţa şi pe nefericirea prin care cuse mai demult, se va regăsi pe sine şi va obţine rezultate pozitive. Acum, sfârşit, toate aceste speranţe i se confirmau. Da, trebuia să se concentreze upra trecutului. Da, trebuie să scoată totul la lumină zi de zi şi să se identifice evenimentele trecute. Şi de ce nu ar trebui să exagereze cu toate acestea? Era şi cum găsise cheia pentru a deveni o persoană şi o actriţă mai bună: suferinţa De aceea, a început să se concentreze zi de zi asupra eului său mai trist şi ai întunecat. Chiar dacă ea credea că descoperise o comoară în cariera sa retoricească – şi poate chiar aşa se şi întâmpla – problema era că nu va reuşi să facă peste acele sentimente atunci când dorea şi zilele nu vor putea decurge formal. Într-adevăr, în lunile şi chiar anii următori, va deveni din ce în ce mai leprimată şi suferinţa din trecut o va afecta foarte mult. Cum mai putea ea oare dormi după o zi de rememorare a suferinţelor din viaţa ei? Bineînţeles că nu: uşea şi atunci trebuia să ia somnifere. Apoi era nevoită să ia şi mai multe medimente pentru a putea face faţă activităţilor zilnice. Dacă lucrurile nu mergeau a bine la cursuri sau la terapie, aceasta avea nevoie de ceva ca să poată face, că anxietăţii provocate, iar un sedativ era perfect. „Ţin minte că mă

întreba: rei o pastilă?», îşi aminteşte un prieten, pe nume John Gilmore, „apoi băga lâna în geantă şi scotea un pumn de pastile. Şi le punea pe toate pe masă: «Pe la o iei ca să dormi, pe asta pentru crizele de anxietate şi pe astea pentru…» a foarte îngrijorător". Trebuie menţionat însă faptul că, în anii 1950, nume îşi actori şi actriţe depindeau de medicamente pentru a face faţă unei zile de icru. De la Elizabeth Taylor şi până la Marlon Brando, Montgomery Clift sau ulah Bankhead, cu toţii erau dependenţi de un medicament sau de altul. Însă este medicamente luate în exces nu aveau un efect pozitiv nici asupra vieţii, ici asupra carierei lor.

Acum pare ironic faptul că, în căutarea unei stări clare şi limpezi, mintea lui [arilyn a devenit şi mai înceţoşată. Unele notiţe luate de ea în timpul şedinţelor terapie scot la iveală faptul că era copleşită de dileme, confuzii şi era întot-îauna groaznic de nesigură pe sine, nu neapărat din motive raţionale. „Cum în de ce pot juca", a scris ea într-o zi, „şi nici nu sunt sigură că pot face acest cru: asta trebuie să înţeleg. Tortura şi, să nu mai vorbim de întâmplările de cu zi, suferinţa nu o poţi explica cu adevărat nimănui". Marilyn a mai scris: De ce mi-e oare teamă? Că nu o să mă pot ascunde în caz că o să trebuiască fiu pedepsită? De libido? Să o întreb pe doctor H". Şi încă ceva: „Problema isperării din munca şi din viaţa mea: trebuie să încep să mă confrunt cu ea în mod continuu, să fac din munca mea un lucru consecvent şi care să aibă o importanţă mai mare decât disperarea mea".

Berniece, sora vitregă a lui Marilyn, a observat schimbările îngrijorătoare de personalitatea ei şi va da mai degrabă vina pe terapie decât pe cursurile ci actorie, însă acest lucru se datorează faptului că Berniece nu a înţeles men dologia lui Lee Strasberg. Berniece a spus: „Marilyn nu a putut face faţă un astfel de metode de terapie. Nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Nu ajutat-o cu nimic".

De fapt, pe parcursul anului 1955, când lecţiile de actorie ale lui Marilyn; devenit din ce în ce mai numeroase, aceasta a început să depindă şi mai mu de sfaturile psihiatrei sale. Faptul că Marilyn se baza foarte tare pe doctori: Hohenberg ne sugerează faptul că ea se simţea, la un anumit nivel, incapabi să facă faţă propriei sale vieţi. Chiar dacă a început terapia la insistenţa I. Strasberg, putea participa însă la şedinţe doar o dată pe săptămână. Însă, sfârşitul lui 1955,

mergea deja de cel puţin trei ori pe săptămână la psiholog: în restul zilelor, o suna mereu pe doctoriţă pentru a-i cere sfaturi.

În afară de introspecţie, Marilyn va mai fi trasă înapoi de conflictele pe ca1 le avea pe plan legal cu studiourile Fox.

Acestea vor continua pe parcursul întregului an, însă, la sfârşitul lui 195 Marilyn va ieşi în sfârşit victorioasă. „Fox i-a oferit un nou contract: încă pati filme pe parcursul următorilor şapte ani", spune Wesley Miller, de la firma ţi-avocatură Wright, Wright, Green & Wright. „Dacă îmi amintesc bine, aceeaşi. 1 putea primi o sută de mii de dolari pentru următorul film şi câte cinci sute îl dolari pe săptămână pentru cheltuieli. Marilyn avea şi dreptul de a fi sau nu tt acord cu regizorul, cu subiectul filmului şi cu directorul de imagine: o reuşii 1 importantă pentru ea. Şi, nu în ultimul rând, avea drept de veto asupra filmeli şi care i se ofereau, dacă i se părea că sunt lipsite de sens. Mai avea şi dreptul tir a lucra la televiziune sau în teatru, în caz că dorea acest lucru".

Cât despre compania „Marilyn Monroe Productions", primele două proiect ale sale vor fi versiunea piesei Staţia de autobuz jucată pe Broadway, a lui William Inge, cumpărată de studiourile Fox. Urma o versiune a piesei lui Teren o Rattigan, intitulată The Sleeping Prince. Ambele erau proiecte ce meritau toate.1 atenţia şi erau demne şi de aceste timpuri şi de Marilyn, care se străduise atu: de mult să se redefinească în ochii celor de la Fox, cu care încercase atât de mu 11 să negocieze. Marilyn a aflat că nu trebuia să se mulţumească cu imaginea tir fată frumuşică şi fără minte, chiar dacă aceea ar fi fost calea cea mai simplu pentru ea. După ce s-a aflat de acest nou contract, un ziarist de la Time a seri1 „Avem aici dovada că Marilyn Monroe este un bun om de afaceri": laudă de pre 1 pentru o persoană despre care se crezuse până atunci că era o blondă prostuţ.

Poate că mătuşa Grace avusese până la urmă dreptate… cu privire la mult lucruri. Într-adevăr, oricât de complicată ar fi devenit viaţa Normei Jeane, Grai Goddard o lua întotdeauna pe „nepoata" ei de guler şi o forţa să simplifit lucrurile şi să le vadă într-o lumină mult mai puţin complexă. Şi, iată că, acuţi le Strasberg o certa pe Marilyn spunându-i că nu gândea şi nu simţea destul, i timp ce Grace îi spusese până atunci că era foarte bine aşa cum era în moientul acela. Strasberg

încerca, pur şi simplu, să adauge complexitate unei femei cărei minte era deja mult prea aglomerată, în timp ce Grace încercase să îi nişte ască gândurile oferindu-i sfaturi directe şi eficiente.

Poate că înţelepciunea ei ar fi părut rudimentară unui om ca Lee Strasberg, ar s-a dovedit că era mult mai de valoare şi poate chiar mai deşteaptă. În vara e dinainte de a muri, Grace i-a spus lui Marilyn: „Ai deja în tine tot ce îţi: buie. Cum te vezi tu pe tine, aşa te vor vedea şi ceilalţi. Nu e nimic complicat, forma Jeane. Trebuie doar să crezi în tine şi îţi garantez că ceilalţi te vor urma".

Arthur Miller în primăvara anului 1955, Marilyn a început un nou capitol din viaţa ei, lături de un bărbat care va fi una dintre cele mai mari iubiri ale sale, drama-irgul Arthur Miller, a cărui piesă, A View from the Bridge (Vedere de pe pod) se ca atunci în New York (lui Marilyn i-a plăcut atât de mult, încât s-a dus să o idă de trei ori.)

Miller era înalt şi slab, semăna cu preşedintele Lincoln şi avea un chip care area plin de înţelepciune. Ochelarii mari şi expresia feţei, mereu serioasă, îl ce-au să pară o persoană fără umor, însă toate acestea aveau efectul de a-i duce în eroare pe ceilalţi. Era o persoană sensibilă, care nu stătea mereu cu îsul în cărţi, aşa cum s-ar fi aşteptat ceilalţi. Îi plăcea sportul şi aprecia foarte uit timpul petrecut în aer liber. Nu putea fi considerat un bărbat arătos, cel jţin după standardele zilelor noastre, însă avea o prezenţă impunătoare. Este teresant faptul că bărbaţii preferaţi de Marilyn se încadrau în tiparele bărbaţilor jişnuiţi şi poate că şi acesta este un motiv pentru care ea era atât de apreciată e bărbaţii americani ai anilor 1950. Ideea era că orice bărbat „normal" din merica avea şansa să fie cu una dintre cele mai frumoase femei din lume, ntru că bărbaţii cu care Marilyn avusese o relaţie nu erau tocmai arătoşi: Jim ugherty, Johnny Hyde, Joe DiMaggio… şi nici chiar Frank Sinatra nu era un irbat prea frumos. Marilyn era interesată de profunzime şi nu de aparenţe.

Marilyn a făcut prima dată cunoştinţă cu Arthur Miller pe platoul de filmare! la As Young As You Feel, în 1951, când el venise acolo împreună cu Elia Kazan, izan spera să regizeze piesa The Hook, o poveste cu subiect politic despre icroci. Cei doi bărbaţi veniseră în oraş ca să încerce să încheie un contract cu casă de producţie pentru realizarea filmului. Însă acest film nu va fi ciodată realizat, pentru că a

fost văzut ca o producţie antiamericană în înoada în care trimiterea militarilor şi armelor americane era vitală pentru azboiul coreean. Miller – cu zece ani mai mare decât Marilyn – îşi va aminti, ai târziu, de prima întâlnire cu aceasta, pe platoul de filmare: „Mişcarea pului ei m-a şocat. Marilyn emana un fel de tristeţe care se îmbina ciudat cu toată strălucirea şi tehnologia de pe platou şi cu confuzia aranjării platou pentru filmarea unei noi scene". 1

Romancierul, dramaturgul, eseistul Arthur Asher Miller s-a născut cartierul Harlem din New York, în luna noiembrie a anului 1915. În 1944, câşt Premiul Naţional al Breslei Teatrale pentru piesa The Man Who Had All the Lu în ciuda aprecierilor publicului din New York, piesa va fi retrasă după doar ş, reprezentaţii. Câţiva ani mai târziu, Miller va publica primul său roman, Fot despre antisemitism, lucrare nu foarte apreciată. Apoi a adaptat pentru tt viziune Three Men on a Horse a lui George Abbott şi John C. Holmes. Îi succesul va veni odată cu lucrarea sa intitulată All My Sons, jucată în New Yo la teatrul Coronet. Piesa a fost regizată de Elia Kazan, cu care Miller va ave relaţie personală şi profesională de durată. All My Sons a câştigat Preni Cercului Criticilor de Teatru din New York, în 1947. Piesa datorită cărei; devenit foarte cunoscut se intitulează Death of a Salesman (Moartea unui cor voiajor), a cărei premieră a avut loc pe Broadway în luna februarie 1949, regiz; de asemenea de Kazan. Moartea unui comis voiajor a câştigat şi Premiul Te pentru Cea mai bună piesă şi Premiul Pulizer. Când a cunoscut-o pe Marih Miller era căsătorit şi locuia pe Coasta de Est împreună cu soţia şi cei doi co

În perioada în care Arthur Miller a început să se întâlnească cu Marii Monroe, el avea mari probleme, fiind urmărit constant de House Un-Americ ui Activities Committee (HUAC). Este greu să aflăm exact de ce natură ei.ni problemele lui Miller cu HUAC. Unele rapoarte susţin că era sub investigaţie îne i din 1944, pur şi simplu pentru că era privit ca un scriitor şi o persoană publi. i influentă. Când a scris All My Sons, FBI a spus că piesa era „o propagatul i ascunsă", doar pentru că povestea despre cineva care vindea piese defee; < Forţelor Aeriene Americane. În 1949, FBI-ul a declarat că piesa Moartea uum comis voiajor era „o imagine negativă a vieţii americane". Se pare că FBI-ul a a\ ut o

problemă şi cu piesa The Hook, care, odată ajunsă la Hollywood, se va lovi de tot felul de obstacole. Oricum era sigur faptul că J. Edgar Hoover era înapoi 11 va lui Arthur Miller, persecuţia fiind din ce în ce mai înverşunată după piesa lui Miller intitulată The Crucible.

1 Momentul în care s-au întâlnit Marilyn şi Arthur Miller are, la fel ca Rashonn în mai multe variante cunoscute. Cei mai mulţi sunt de acord asupra unui aspe i-a avut loc în timpul filmărilor de la As Young as You Feel. Nu se ştie însă cum < U-toţi actorii se întâmplase să fie în platou în acelaşi timp. În memoriile din 1* «M scrise de Elia Kazan, A Life, se precizează că Charles Feldman dăduse o petrer i< în cinstea lui Miller, petrecere la care Kazan nu a putut participa, şi la care e! îi rugase pe Miller să o ia pe Monroe. Apoi există versiunea relatată în memor; – lui Miller din 1987, lucrarea intitulată Timebends (Grove Press). Miller a scris; vizita pe platoul de filmare la As Young as You Feel a fost făcută la cererea tatu1 n lui, care-l rugase să treacă pe la actorul Monty Woolley („bete noire"), care îl unul dintre rolurile principale în film. Varianta lui Marilyn Monroe despre i\ în care l-a întâlnit pe Miller rămâne, după ştiinţa noastră, necunoscută.

The Crucible fusese inspirată de experienţa prietenului lui Miller, Elia Kazan, a apărut în faţa HUAC în 1952. De teamă să nu fie inclus pe lista neagră Hollywood, Kazan a numit opt persoane din Groul Theatre – o companie urnită de teatru din New York – despre care a spus că s-ar putea să fie eresate puţin de istoria Rusiei şi în special de revoluţia rusă. HUAC a consi-al aceste indicaţii ale lui Kazan ca pe nişte indicaţii ale membrilor Partidului munist, lucru care, cu siguranţă, nu era adevărat. Discutând despre efectele ivităţilor HUAC, Miller a dezvoltat ideea pentru The Crucible, o piesă alegorică, mparând activităţile HUAC cu vânătoarea de vrăjitoare din Salem. Premiera piesei a avut loc pe Broadway în ianuarie 1953. După debutul sei, Miller a fost, mai mult ca oricând, privit ca un simpatizant al Partidului munist, ca unul care nu se gândea că prin piesele sale sfida guvernul. Părerea AC a fost susţinută şi de faptul că Miller participase în anii '40 la întâlnirile iitorilor comunişti.

În acea perioadă, starea de paranoia era mare, americanii trăind sub teama rmanentă faţă de un imaginar regim comunist. Panica a fost alimentată de dia şi de anumiţi guvernanţi, precum Hoover.

De fapt, în acea perioadă, o persoană publică trebuia doar să sugereze faptul ştia o persoană de naţionalitate rusă sau că aprecia ceva din cultura rusă, ntru a fi etichetat ca antiamerican sau ca simpatizant al comuniştilor, viaţa devenind iadul pe pământ. Însă Miller avea să meargă şi mai departe. În! tate de gânditor intelectual, cu viziuni liberale, el chiar cunoştea câţiva membri partidului şi era interesat să afle cât mai multe despre comunism – şi acesteruri au fost de ajuns ca să fie etichetat drept comunist. Când Miller şi-a heiat, pentru o perioadă, prietenia cu Kazan, din cauza mărturiei acestuia, Urniţi membri ai presei conservatoare au fost convinşi de faptul că el împartă – anumite idei cu cei nominalizaţi de Kazan – lucru care era adevărat, dar mai în sensul în care Miller era de părere că nu ar fi trebuit date nume şi nuntru că el credea că ar fi fost comunişti.

Între HUAC şi supravegherile constante ale FBI-ului şi investigaţiile cu privire persoanele publice cum ar fi Arthur Miller, este de mirare faptul că instituţiiletului îşi mai făceau treaba. La un moment dat, a fost investigată chiar şi Lucille 1. Oricât de dure ar fi fost organizaţiile HUAC şi FBI la începutul anilor 1950, urmăririle presupuşilor comunişti, vânătoarea de „pinkos" şi de simpatizanţi unişti, situaţia a atins apogeul odată cu ridicarea mişcării conduse de sena-l Joseph McCarthy din Wisconsin, care s-a folosit de postul său de preşedin-al Comitetului de Senat ca scenă personală pentru lansarea atacurilor asupra ăţenilor din toate păturile sociale, cu o abordare „blândă" faţă de comunişti, derea sa în dizgraţie a fost la fel de infamă ca ridicarea sa spectaculoasă, acesta d blamat de către Senatul Statelor Unite ale Americii, în 1957. După premiera piesei The Crucible, lui Miller nu i s-a mai eliberat paşaportulntru a putea merge la premiera din Londra; problemele sale, însă, nu s-aucheiat aici. Când s-a apărat, prin intermediul piesei View from the Bridge în care un docher dă în vileag doi imigranţi ilegali HUAC va reacţiona prinţi supraveghere şi o hărţuire şi mai mare. Walter Winchell, prieten al lui J> DiMaggio şi persoana care l-a ajutat pe Joe să urmărească filmarea scenei t rochia din filmul Şapte ani de căsnicie, lucru care l-a înfuriat într-atât de mi pe Joe încât să o bată pe Marilyn, de abia aştepta ca Arthur Miller să îşi amân divorţul în februarie 1956: „Cea mai renumită vedetă blondă de cinema ei acum iubita elitei intelectuale de stânga".

De ce a fost investigată Marilyn de către FBI

Numeroase persoane s-au întrebat, de-a lungul timpului, de ce a fost supu Marilyn la atât de multe investigaţii din partea FBI-ului. Pare un lucru abera să fie văzută ca o ameninţare la adresa siguranţei naţionale, având în vede imaginea sa de blondă prostuţă. Deci, cum a început oare totul?

La FBI există teancuri întregi de documente despre Marilyn. În octombi 2006, au mai fost lansate încă nouăzeci şi şapte de astfel de acte, odată începerea campaniei de acces liber la informaţie, majoritatea acestor acte fiii marcate ca probleme de „Securitate internă". În cercetările efectuate peni: conceperea acestei cărţi, am examinat cu grijă toate aceste documente voi minoase şi am descoperit că Marilyn a început să fie supravegheată de către I-V în 1955, din cauza apropierii sale din ce în ce mai mari de Arthur Miller.

Din aceste documente mai constatăm şi că J. Edgar Hoover îşi pierduse i siguranţă minţile în anii 1950, sau cel puţin dacă ne gândim la obsesia sa e unele vedete aveau de-a face cu mişcarea comunistă. Bineînţeles că Hoover în era interesat doar de Marilyn – era interesat de întregul Hollywood, inclusiv de Abbott şi Costello (cine putea şti că Bud Abbott deţinea o mie cinci sute de filnn porno?) Cât despre Marilyn, trebuie să avem în vedere următoarele lucru i consemnate în dosarul 100 – 422103 din 1 iunie 1956: „Domnişoara Monroe M va muta la New York în a doua jumătate a anului 1956... Conform planurilor prezente, Marilyn Monroe îşi va termina lucrul la filmul intitulat Staţia de autobuz în jur de 25 mai 1956. După aceea, cam în jurul datei de 6 iulie 195 o aceasta se va deplasa în Anglia, unde plănuieşte să joace într-un film alături e!< Laurence Olivier".

Nici ziarista bârfitoare Hedda Hopper nu ar fi putut face un raport atât d precis!

Mai târziu, după ce Marilyn va începe relaţia cu John F. Kennedy, dosare 1* despre ea vor deveni şi mai stufoase, fiind pline nu doar de tot felul de acte informaţii, ci şi de prostii. Majoritatea dosarelor au numele şi locurile secret zate, ca şi cum s-ar fi putut afla că ţara urma să fie sau nu cotropită de comuni: din faptul că Marilyn lua cina cu domnul X şi doamna Y.

Iată adevărul: nimic din toate astea nu au nicio relevanţă. O

mare parte din i membrii FBI-ului se ocupau de bârfe şi zvonuri şi nu de strângerea de informai;

cale. Un informator trăsnit putea declara orice despre o vedetă şi declaraţia lui ra consemnată imediat în dosarele FBI. Acesta este motivul pentru care aceste osare îi derutează atât de mult pe unii istorici. Sunt pline ochi cu tot felul de >resupuse scandaluri şi aproape că nu se mai poate citi nimic printre rânduri, însă o mare parte din vină o avea paranoia lui J. Edgar Hoover, transmisă agen-ilor săi, cu toţii îmbrăcaţi în parpalace, cu aparate de fotografiat, urmărind-o) e Marilyn Monroe pe platourile filmului „Staţia de autobuz cam în jur de 25 mai 956". Cu cât ne bazăm mai puţin pe aceste consemnări din dosarele FBI-ului, a atât vom înţelege mai bine ce se petrecea în viaţa lui Marilyn Monroe.

Marilyn Monroe şi Arthur Miller, ambii urmăriţi de agenţiile guvernamentale, în devenit foarte repede apropiaţi. Atât de apropiaţi, încât, în testamentul lui Marilyn, semnat de aceasta pe 18 februarie, îi lăsa moştenire o sută de mii de lolari. Era o sumă extrem de mare oferită unui bărbat cu care doar ieşea în oraş, leci se poate spune că acest lucru ne sugerează că Marilyn simţea că avea un riitor alături de el.1

Staţia de autobuz în februarie 1956, Marilyn Monroe s-a întors la Los Angeles şi a început ucrul la noul ei film intitulat Staţia de autobuz. Acesta a fost prima coproducţie IU nou înfiinţata companie Marilyn Monroe Productions in parteneriat cu tudiourile 20th Century-Fox. Marilyn a închiriat, împreună cu vicepreşedintele AMP, Milton Greene, soţia lui, Amy şi fiul lor, Joshua, o casă în cartierul Vestwood din Los Angeles. Luna următoare, la data de 12 martie, Marilyn îşi ra lua în mod oficial acest nume. Norma Jeane Mortensen a devenit în mod incial Marilyn Monroe. „Sunt actriţă şi numele meu a fost pentru mine un landicap", a spus ea atunci când a cerut schimbarea numelui. „Folosesc numele le care vreau să-l obţin şi legal, Marilyn Monroe, deja de mulţi ani şi acum suntunoscută pe plan profesional cu acest nume".

Filmările de la Staţia de autobuz vor începe în luna aprilie în Phoenix. Marilyn înţea că acesta era cel mai important rol al ei, un rol extrem de valoros pentru ariera sa actoricească, şi şi-a dat toată silinţa

ca să le demonstreze celor de la bx că nu aveau de ce să le pară rău că respectaseră toate condiţiile puse de ea.) după marele succes al filmului Şapte ani de căsnicie, cei de la studio fuseseră aarte inspiraţi şi cumpăraseră drepturile asupra comediei Staţia de autobuz, din 955, a lui William Inge, câştigătoare a premiului Tony. Piesa regizată de Harold Ilurman a debutat la Music Box la 2 martie 1956, având-o în rolul principal pe [im Stanley în rolul lui Chérie, o cântăreaţă de la cârciumă care insista că are

1 în acelaşi testament, va mai stipula faptul că mama sa, Gladys Baker Eley, va avea cheltuielile acoperite pentru şederea în sanatoriu „tot restul vieţii sale", însă aceasta nu va primi mai mult de douăzeci şi cinci de mii de dolari.

voce. Piesa a fost jucată de 478 de ori, fiind interpretată pentru ultima dată 1. Winter Garden, la 21 aprilie 1957.

După ce Fox a cumpărat drepturile pentru realizarea filmului, l-a desemna pe George Axelrod, autorul scenariului de la Şapte ani de căsnicie, să serr scenariul adaptat după piesa lui Inge. Apoi a fost selectat regizorul Joshua Logan de pe Broadway, care avea rolul să îi îndrume pe actori prin toate etapei filmului. Din motive necunoscute, locul de desfăşurare al acţiunii piesei a fos mutat din Kansas City în Phoenix şi Sun Valey, Ketchum, Idaho, pentru scenei din aer liber, şi poate şi din motive financiare. Alături de Marilyn, în film mă juca Don Murray, care a debutat ca un cowboy musculos şi nesuferit, pe num Bo, rol pentru care acesta va primi o nominalizare la premiile Oscar.

În afara veteranilor din teatru George Axelrod şi Josh Logan, regizorul cai se ocupa cu distribuirea rolurilor s-a dus pe Broadway ca să caute noi taleni pentru rolurile secundare: Arthur O'Connell (Virgil), Betty Field (Grace) şi Eilee Heckart (Vera).

Subiectul filmului Staţia de autobuz poate fi rezumat în câteva propoziţii: ti cowboy macho în vârstă de douăzeci şi unu de ani, care nu avea încă şcoa I vieţii, călătoreşte din Montana în Arizona pentru un rodeo şi acolo găseşte u „înger" de fată. Aceasta este enervată de încercările lui neexperimentate neîndemânatice de a o cuceri, dar respingerile ei îl fac să se încăpăţâneze şi mă tare. În cele din urmă, flăcăul o răpeşte şi o ia cu autobuzul ca să o ducă la ferm să pe drum, vor face un popas într-o staţie de autobuz. Fata este oripilată, da: se

sensibilizează atunci când el îi compară numeroasele ei experienţe cu barba i: cu lipsa lui de experienţe intime. „Este cel mai dulce lucru pe care mi l-a spu cineva vreodată”, suspină ea, acceptându-i cererea în căsătorie.

Aspectul lui Marilyn a fost modificat în mod vizibil pentru acest rol, chiar dacă frumuseţea şi sex-appealul ei nu au fost câtuşi de puţin afectate. Cheru este o cântăreaţă la cârciumă care lucrează noaptea şi doarme ziua, din ace a motiv având un ten palid, realizat cu succes de specialistul în machiaj, Allan Snyder, cu ajutorul unei pudre de amidon din porumb şi a unui ruj de culoau roz pal. Transformarea va fi completă cu puţin rimei şi cu un creion de sprânceia maro-deschis, care contrastează perfect cu pielea arsă de soare şi de vânt aha Bo (Murray), călăreţul sălbatic îndrăgostit lulea. Coafeza Helen Turpin, care şi ocupat de părul platinat a lui Marilyn, l-a adus la o culoare mai caldă, galbena ca mierea, potrivită rolului.

Rolul îi mai cerea lui Marilyn să uite de intonaţia dulce, instruită, şi să redi replicile în stilul tărăgănat de Arkansas al lui Chérie. Aceasta a mai trebuit a înveţe să devină o cântăreaţă fără talent, care vrea să fie mereu în cenţi i atenţiei, cântând cu toată inima „That Old Black Magic”.

Marilyn reuşeşte să o întruchipeze perfect pe Chérie cea disperată, singur victimă şi derutată, a cărei suferinţă contrastează deseori cu veselia şi cu via: fericită a celorlalte personaje.

Un critic de film a scris: „Monroe creează un personaj complet, care nu poate să nu te impresioneze”. Un altul a spus că acesta a fost rolul prin care Marilyn a reuşit să îşi demonstreze adevăratul talent. Este adevărat. Niciodată nu interpretase atât de bine un rol şi unii istorici din domeniul cinematografiei susţin că acesta a fost cel mai bun rol al său. Filmul merită văzut – chiar de mai multe ori.

Natasha non grata

Revenirea lui Marilyn pe Coasta de Vest cu ocazia filmărilor va fi prima întoarcere în California după mai mult de un an. Aici exista cel puţin o persoană mai mult decât nerăbdătoare să se întâlnească cu ea: Natasha Lytess.

Marilyn stătea deja de câteva săptămâni în New York când a primit un telefon de la Natasha Lytess. „În timpul conversaţiei, Marilyn

i-a spus că avea nevoie de «un nou început»", îşi aminteşte o actriţă, prietenă a lui Marilyn din New York. răe simţea constrânsă de Natasha şi Lee încerca să o elibereze".

Marilyn nu ţinuse secret faptul că Natasha avea sentimente nepotrivite faţă ţie ea şi aproape toţi cei din New York o vedeau acum ca pe un obstacol în evo-Uţia lui Marilyn. „Dacă scopul tău ca actriţă este să ajungi cât mai departe >osibil, imaginează-ţi cât de greu ţi-ar fi să repeţi replicile cu o femeie care ţi-a pus că e îndrăgostită de tine", a spus actriţa Maureen Stapleton. „Toate rolurile ucate de Marilyn sunt sexy. Nici nu mă gândesc cum şi-ar fi putut explora intracţia personală împreună cu o femeie care era atrasă din punct de vedere sexual de ea. Orice actor poate spune că rezultatul nu poate fi decât o inter-iretare superficială a rolului".

Oricare ar fi fost motivele lui Marilyn, era limpede faptul că Natasha Lytess lui mai era de folos nici lui Marilyn, nici studiourilor 20th Century-Fox. Timpul etrecut de Marilyn în New York a umilit-o pe Natasha. Câţiva prieteni ai latashei care lucrau la Fox s-au îndepărtat de ea şi salariile primite de la studio eneau din ce în ce mai târziu.

La un moment dat, Natasha a mers la studio, ca să întrebe de ce întârzia alariul atât de mult şi a aflat că toată lumea spunea diverse lucruri despre ea: în doar despre problemele pe care le avea cu Marilyn, ci mult mai multe. Din arfele auzite, şi-a dat seama că lumea de la studio ştia mai multe decât şi-ar dorit ea să se ştie.

Natasha, o femeie care fusese atât de respectată în calitate de profesoară dectorie, simţea acum dispreţul manifestat de către cei de la studio. Nu a durat lult şi îndepărtarea ei a devenit oficială. Aceasta nu mai figura pe statele de lată de la 20th Century Fox. Din moment ce Marilyn nu mai răspundea la crisori şi nici la telefon, Natasha s-a văzut nevoită să meargă la New York să orbească faţă în faţă. Însă Natasha era conştientă de faptul că apariţia ei bruscă 1 New York îi va convinge pe toţi că aveau dreptate să o considere o femeie atetică, obsedată de o vedetă de cinema. Acesta este motivul pentru care

Natasha a ales să aştepte în Los Angeles, începând din nou să se ocupe de divei alţi clienţi şi strângând din dinţi în aşteptarea lui Marilyn. Pentru o femeie cai avusese odinioară puterea de a opri filmări de milioane de dolari, era umilite să primească bani de la nişte

actriţe în devenire care poate că visau să devin următoarea Marilyn Monroe.

În ciuda groaznicelor circumstanţe în care se găsea Natasha, aceasta o iub (foarte mult pe Marilyn şi era îngrijorată cu privire la sănătatea şi situaţi prietenei sale. Fusese un factor stabilizator în viaţa lui Marilyn, chiar dacă relaţii: lor părea, în faţa anumitor persoane, oarecum bizară. Se îngrijora că persoat pe care o va găsi Marilyn ca înlocuitor al Natashei nu va avea abilitatea să poarte departe de problemele sale emoţionale complexe. Fără să se gândeasi la cariera şi la venitul ei, Natasha vedea în Marilyn un suflet neajutorat, car fără ajutorul ei, va urma o pantă descendentă.

Întoarsă la Hollywood, Marilyn părea, din multe puncte de vedere, persoană schimbată. Plecase la New York cu intenţia de a lăsa trecutul în urm Moartea lui Grace Goddard, divorţul de Joe DiMaggio şi tot şirul de Eve nimeni nefericite o făcuseră să creadă că era nevoie de „un nou început". Marilyn ci de părere că perioada petrecută la New York îi făcuse bine.

Se întâlnise cu Lee Starsberg şi credea că era un lucru benefic, chiar dac această experienţă o condusese pe un drum periculos al explorării sinelui. Actiu avea propria ei companie de producţie, împreună cu Milton Greene: ea deţini. cincizeci şi unu la sută din acţiuni, având mai mult control. Făcuse şedinţe d terapie. Paula, soţia lui Strasberg, devenise cea mai bună prietenă a sa şi, de asemenea, profesoara ei personală de actorie. Paula şi Marilyn au repetat scena râul filmului Staţia de autobuz, rând cu rând, zi şi noapte, aşa cum lucrase şi cu Natasha odinioară la scenariul filmului Nu e nevoie să baţi la uşă.

Într-adevăr, anul ce trecuse fusese pentru Marilyn Monroe un an al schimbărilor radicale: la gunoi cu tot ce era vechi în viaţa ei. Venise momentul penin lucruri şi oameni noi. Din nefericire pentru Natasha Lytess, ea se afla în prima categorie. „Mi-a fost de mare ajutor", a conchis Marilyn în timpul unei petrecea i organizate la ea acasă, recunoscând importanţa Natashei în viaţa sa. „Însă trebuii să urmezi drumul care te duce spre maturizare".

Atunci când Natasha a aflat că Marilyn se întorsese în Los Angeles, a vrut cu disperare să o vadă. S-a dus până la studio şi l-a

convins pe un angajat du la biroul de presă că pierduse numărul lui Marilyn. A obţinut numărul de telefon de la acesta. Apoi a sunat de nenumărate ori la noua locuinţă a lui Marilyn, din Westwood, până când insistenţa ei a fost privită drept hărţuire. Însă Marilyn luase o hotărâre definitivă: nu voia să mai aibă nimic de-a face cu Natasha Lytes. Se descurcase foarte bine fără ea tot anul trecut şi chiar reuşise să îşi creeze imagine în faţa studiourilor Fox pe care nu o avusese niciodată în ochii Natashe imaginea de actriţă adevărată.

„Cred că, la un anumit nivel, Natasha a fost răspunzătoare de rolurile prostesi – interpretate mai demult de Marilyn", a spus odată un prieten al lui Marilyn, p urne Rupert Allan. „Natasha dorea ca Marilyn să fie o păpuşică drăgălaşă şi „arilyn se săturase".

Însă, în apărarea Natashei, istoria spune că aceste roluri prosteşti sunt jucate roape de perfecţiune şi indicaţiile Natashei au fost cele care le-a conferit nota e inocenţă şi copilărie. Era ca şi cum luase esenţa vulnerabilă şi sensibilă a lui „arilyn şi o ridicase până la un nivel caricatural. Prezenţa lui Marilyn pe ecrane rămâne vie în memoria publicului său tocmai datorită acestei prezenţe.

De exemplu, prezenţa ei pe ecran înainte de o cunoaşte pe Natasha, în filme precum Piaza rea, pot fi considerate provocatoare, dar în niciun caz „copilăroase u naive". Chiar şi atunci când cânta „Every Baby Needs a Da Da Daddy", terpretarea ei avea o notă de maturitate. Aceste roluri trebuie comparate apoi primul film în care a fost instruită de Natasha, Jungla de asfalt. În acest film, rsonajul lui Marilyn este mereu mirat, cu ochii mari. Chiar dacă nu avea aceeaşi atitudine şi voce copilăroasă pe care o va afişa în Domnii preferă blondele Şapte ani de căsnicie, rolul interpretat în Jungla de asfalt ne demonstrează faptul

Natasha începuse să o modeleze din ce în ce mai mult pe Marilyn, într-o ctriţă cu un aer copilăros. Chiar şi după încheierea colaborării cu Natasha, gizorii o doreau pe „acea Marilyn", pe care actriţa avea să le-o ofere. Noua arilyn intra mai greu în acest tip de rol şi nu mai era atât de candidă precum rsonajele create cu ajutorul Natashei.

Acum, la un an depărtare de vechea ei carieră şi după câteva păreri contro-rsate despre influenţa Natashei asupra ei, Marilyn era de

părere că prietenii colegii din New York aveau dreptate: într-un anumit fel, se putea spune că ess o modelase pe Marilyn după propriile sale fantezii. Acum Marilyn avea iertatea să schimbe acea imagine şi felul în care era văzută la Hollywood, dacă putea. În orice caz, îşi dorea foarte mult să încerce.

Natasha încerca, în continuare, să ia legătura cu Marilyn. Până la urmă, când văzut că Natasha nu renunţa, Marilyn şi-a contactat avocatul, pe Irving Stein, şi a rugat să o contacteze el pe Natasha. Stein i-a spus lui Lytess că nu mai avea voie o caute şi să o sune pe Marilyn, sub nicio formă. Drept răspuns, din câte îşi inteşte avocatul, Natasha i-a spus la telefon următoarele lucruri: „Marilyn onroe a fost singura persoană pe care am protejat-o eu pe lumea asta. Eu am at-o pe fata asta. Întotdeauna am avut un cuvânt greu de spus pe platouri. Am st disperată când am văzut că nu vrea să îmi răspundă la telefon. Eu sunt prietatea ei personală şi ea ştie asta. Credinţa şi siguranţa ei sunt în mâinile mele. U nu am nicio protecţie financiară, însă ea are. Am o sănătate precară. Mi-ar plăcea arte mult să o văd, chiar şi cu martori, măcar timp de jumătate de oră". Răspunsul a fost nu.

„E înconjurată de tot felul de oameni care nu o lasă să facă nimic de capul i", a spus Natasha şi se pare că ştia despre ce e vorba. „Le e frică să nu o piardă, iciodată nu o lasă să se ducă nicăieri singură. Parcă s-au prins de ea cu lipici".

Într-o scrisoare foarte interesantă adresată fostei sale eleve Helena Albert, atasha a descris situaţia astfel: „Timp de ani de zile, am văzut abilitatea lui

Marilyn de a-i îndepărta pe ceilalţi din viaţa ei. Şi eu am încurajat lucrul acest; Imaginează-ţi ce consternată am fost atunci când am văzut că şi eu fac parte di acel grup al oamenilor daţi la o parte. Presupun că lucrul ăsta era inevitabil, ins mă doare atât de tare şi nu ştiu cât mai pot suporta asta".

Făcând un ultim efort, Natasha a dezvăluit faptul că suferea de cancer şi ei pe moarte. Chiar şi după aceste veşti, Marilyn a rămas neclintită. Însă se pai că i-a trimis mai târziu Natashei un cec de o mie de dolari, sau cel puţin din i i-a povestit Natasha elevei sale Helena Albert. „A făcut un lucru foari generos, însă ar fi contat mai mult dacă mi-ar fi dat un telefon", a scris Natash, într-adevăr, când a primit banii,

Natasha ştia că acesta era un dar de adio di partea lui Marilyn, însă este posibil să fi văzut acest gest şi ca pe o dovadă e lui Marilyn încă îi mai păsa de ea. Pe 5 martie, în ciuda avertizărilor avocatul i; Natasha a apărut neanunţată la uşa casei lui Marilyn de la Beverly Glen. Acoi avea loc o întâlnire între Lew Wasserman, preşedintele agenţiei MCA, care reprezenta pe Marilyn, şi Milton Greene. Acesta din urmă nu i-a permis Natash să intre în casă, spunându-i că Marilyn nu dorea să o vadă şi că el nu avea va intenţie să intervină în favoarea ei.

„N-aţi înţeles nimic", a spus Natasha. „Marilyn are nevoie de mine".

„Marilyn Monroe nu are nevoie de nimeni!", a strigat Wasserman nervo trântindu-i uşa în nas.

Demoralizată, Natasha s-a dus la maşină. Când s-a întors să deschid portiera, a văzut o mişcare bruscă la una din ferestre. Marilyn stătea după dr.; perie şi se uita la ea cu o privire goală. Cele două femei s-au privit mult tim Apoi Marilyn a tras draperiile.1

1 Natasha Lytess a murit de cancer în 1964, la doi ani după Marilyn Monroe

Felul în care Gladys Baker îşi ţine fiica (pe Norma Jeane) în braţe, de parcă aceasta ar fi o păpuşă, poate sugera că nu era câtuşi de puţin nimerită pentru rolul de mamă. La mai puţin de două săptămâni după naştere, Gladys îşi va încredinţa fiica soţilor Ida şi Wayne Bolender. (Gerţy Images)

O fotografie rară, în care Ida şi Wayne Bolender apar alături de copiii lor adoptivi. Ida o ţine pe Norma Jeane, încă un bebeluş, în braţe. (Din colecţia Maryanne Reed)

O fotografie publicată aici în premieră, înfăţişându-l pe cel pe care Gladys Baker îl considera tatăl Normei Jeane, Charles Stanley Gifford Sr. Fiul acestuia, Charles Stanley Jr. – intervievat în paginile cărţii – susţine că nu este, în niciun fel, rudă cu Marilyn Monroe. (Retro Photo)

Gladys îşi vizita, ocazional, fiica, în vreme ce aceasta era crescută de familia Bolender, şi o lua în mici plimbări sau excursii – precum cea ilustrată aici, pe plajă, într-o vreme când Norma Jeane avea trei ani. Însă, din cauza problemelor psihice pe care le avea, era dificil pentru Gladys să stabilească o legătură afectivă cu micuţa Norma

Jeane. (Getty Images)

Norma Jeane în jurul vârstei de patru ani. (Photofest)

Norma Jeane era deja un model de succes, înainte de a deveni Marilyn Monro «Iat-o aici, într-o fotografie din 1944, „îmbrăcată" cu unele dintre copertele revistelor în care apăruse. (Din colecţia Maryanne Reed)

ro>t bevn Vxowo f-Bj»*, i

m «<ct «t ca, u. «–, r I.

J Hummel. ** r „««%

Cartea poştală trimisă de Norma Jeane surorii sale vitrege, Berniece, după prima lor întâlnire, din octombrie 1944. (Getty Images)

Iată o fotografie foarte rară, înfăţişând un soi de „reuniune de familie", t a avut loc la restaurantul Pacific Seas, în septembrie 1946, chiar după divorţul 1 Normei Jeane de primul ei soţ, James Daugherty. De la stânga la dreapta:

Berniece Baker (sora vitregă a lui Marilyn) şi fiica acesteia, Mona Rae; Grace Goddard (tutorele drag al lui Marilyn) şi sora sa, Enid Knebelkamp;

Ana, „mătuşa" Normei Jeane şi Gladys Baker, mama sa. (Getty Images)

O ipostază efervescentă: Marilyn interpretând melodia „Diamonds Are A Girl Best Friend", inclusă în producţia din 1953, „Domnii Preferă Blondele". (Photofi

Deşi erau, încă de la început, semne că mariajul lor nu va dura (acesta fiind doar unul dintre nenumăratele motive de nefericire din viaţa actriţei), Marilyn Monroe şi Joe DiMaggio s-au căsătorit, în ianuarie 1954. Marilyn îl va părăsi din cauza comportamentul său, violent din punct de vedere fizic, însă dragostea dintre ei va dura, peste ani. (Retro Photo)

Filmarea acestei scene din producţia „Şapte ani de căsnicie" a fost picătura ce a umplut paharul în ceea ce priveşte ruperea relaţiei dintre Marilyn şi DiMaggio. Scena l-a înfuriat atât de tare pe acesta, încât a devenit extrem de violent cu soţia sa, chiar în seara ce a urmat filmărilor. Marilyn era hotărâta să pună capăt relaţiei. (Retro Photo)

Până în vara anului 1960, al treilea mariaj al lui Marilyn, cel cu Arthur Miller, alături de care apare aici în decorul filmului

„Inadaptaţii", era deja destrămat.

U'hoţiifest)

În februarie 1961, Marilyn Monroe a fost internată în secţia de boli mintale a clinicii new-yorkeze Payne Whitney. Nu va putea pleca de aici decât în urma intervenţiei lui Joe DiMaggio, ocazie cu care va fi transferată la spitalul prezbiterian al Institutului Neurologic al Universităţii Columbia, unde va rămâne pentru aproape trei săptămâni. Evident, la externare, o vor aştepta o mulţime de fani şi presa. (Retro Photo)

Conform fotografului Bernie Abramson, aceste trei fotografii nu au apărut, până în prezent, în nicio biografie a lui Marilyn Monroe. O puteţi remarca pe Pat Kennedy Lawford, prietena apropiată a lui Marilyn (prima imagine de sus, în stânga grupului); soţul acesteia, Peter Lawford, apare şi el, precum şi Frank Sinatra. Marilyn pare interesată de instantaneele luate cu noua cameră Polaroii a lui Sinatra. Fotografiile au fost făcute la reşedinţa Lawford, în Santa Monica, din California, aproximativ 1961. (MPTV)

cum amtuac mmxa ooof CALIF., ne.
9 Ai Sueunt taili» în
Brm-ly RUli, California
3. frvy.
wars
Hues
S» //*/
JM y
THE WHITE HOUSE
AprU 11, 19M
Dear Miss Monroe:

Many, many thanks for your acceptance of the invitation to appear at the President's Birthday Party în Madison 5 quare Garden on May 19.

Your appearance will guarantee a tremendous succes for the affair and a fitting tribute to President Kennedy.

With every good wish.
Sincerely.
Special Assistant to the President

Miss Marilyn Monroe 12 – 305 Fifth Helena Drive Los Angeles 49, California

Kenneth O'Donnell, asistent personal al lui John F. Kennedy, nu şi-a imaginat nicio clipă ce efecte va produce invitarea lui Marilyn Monroe, la aniversarea preşedintelui. (Din colecţia J. Randy Taraborrelli)

Încă o fotografie, nepublicată până în prezent în nicio biografie a lui Marilyn Monroe, în care actriţa apare alături de publicistul ei, Pat Newcomb, la aniversarea lui JFK, de la Madison Square Garden, în mai 1962. (Din colecţia J. Randy Taraborrelli)

Prima întâlnire a lui Marilyn cu Bobby Kennedy a avut loc la data de 1 februarie 1962, la un dineu oferit de soţii Peter şi Pat Lawfon la reşedinţa acestora. Chitanţa fotografiată alături dezminte zvonurile legate de o posibilă sta: avansată de ebrietate a lui Marih ce ar fi împiedicat-o să îşi conducă maşina până acasă, oca; cu care actriţa ar fi fost condusă i domiciliu de Robert Kennedy şi d încă un prieten al acestuia. Deşi este posibil ca această poveste să se fi petrecut cu altă ocazie, în seara cu pricina Marilyn a apelat aşa cum reiese din chitanţă – la serviciile firmei Carey Cadillac. (Din colecţia J. Randy Taraborrelli

Fotografiată la recepţia: a urmat evenimentului de Madison Square Garden, ţeasta este singura ipostază rămasă pe peliculă, în care Marilyn Monroe apare alături de ambii fraţi Kennedy, Bobby (în stânga) şi preşedintele John F. (Cecil Stoughton/Life tagazine, Time Warner Inc.)

Marilyn cântând pentru preşedintele John F. Kennedy, purtând ceea ce ea însăşi caracteriza ca fiind „o rochie pe care numai Marilyn Monroe o poate purta". (Photofest)

bb lJbKIN UINIUJN

TELEGRAM» «…

RA» 55 OA «i «<2J» * – iU! j…

SSPOŞO SSB6" Od L BHA$_2$JJ. PO TAX BEVERLY MUS CALIF lj 53<P POT

ATTY GENERAL ANO MRS ROBERT V KENNEDY 1962 JUN 13 PM 10 IB

HIOKORYHILLJIOLEANVIR). * DEAR ATTORNEY GENERAL (W'wrilitfe («rio6S*Wl" i» Ot) io HAVE BEEN DELIGHTED TO HAVE

AOCEPTEO YOUR INVITATION HONORING PAT, AND PETER LAHFOR0. UNFOR (wiATELY I AM INV – olvEO ÎN A FREEDOM RÂDE PROTESTING THE LOt-o ţ-W MTNIJRITY RIGHTS BELONOINQ TO THE FES REMAINING EART – rtb OUB STARS. AFTER ALL. ALL VE OEMANDEO VAS OUR RIGHT TO TUINKLE f?"; „i

MARILYN MONROE. 1 „— i – j

„J" /. – jF 940 A BROW – fyi – 1 3 I

«/14 LB K5A CC—". W-Dj/j

O telegramă trimisă de Marilyn familiei Robert Kennedy, refuzând invitaţia de a participa la o recepţie în onoarea soţilor Pat şi Peter Lawford, datată iunie 1962. Unele voci au spus că refuzul era datorat unei aventuri pe care Marilyn o avea cu Bobby Kennedy. Altele, însă, se întrebau dacă Ethel ar mai fi catadicsit să o invite pe Marilyn, dacă ar fi ştiut că avea o aventură cu soţul ei. În realitate, Bobby şi Marilyn nu păreau a fi decât prieteni. (Din colecţia J. Randy Taraborrelli)

Aceasta fotografie, deosebit de grăitoare (făcută tot cu ocazia recepţiei de după Irenimentul de la Madison Square Garden), nu a mai fost dată publicităţii de foarte kult timp şi nu a fost, până acum, inclusă în nicio lucrare biografică dedicată lui larilyn Monroe. O puteţi remarca pe aceasta, în dreapta grupului, privind-o pe Jiahann Carroll cântând. Marilyn ţine un pahar de şampanie într-o mână ce pare se balansa neglijent peste balustradă. În stânga, plan îndepărtat, este preşedintele Bunedy, aşezat. Le puteţi remarca şi pe Ethel Kennedy şi Pat Kennedy Lawford, Hetena apropiată a lui Marilyn. Rezemat de perete, chiar în spatele lui Marilyn, este pter Lawford. (Colecţia bibliotecii Kennedy)

Weekendtd pierdut: Marilyn şi Peter Lawford, la reşedinţa Cal-Neva, în iulie 1962, un weekend „de rău augur", ce va schimba vieţile tuturor celor care au fost de faţă (Peter şi soţia sa, Pat; Frank Sinatra; Marilyn Monroe). (MPTV)

Este greu de imaginat că una dintre cele mai adulate actriţe ale tuturor timpurilor şi-a găsit sfârşitul într-un dormitor atât de răvăşit. S-a spus că Marilyn nu avea timp să se ocupe de amenajarea propriei locuinţe, deşi se mutase cu şase luni în urmă. (Retro Photo)

Berniece Miracle plecând de la agenţia de pompe funebre, după

ce a pus la pune: ultimele detalii ale ceremoniei surorii sali vitrege. (Retro Photo)

DAILY's NEWS

MARILYN DEAD

Locul odihnei eterne a lui Marilyn, la Westwood Memorial Park. (Din colecţia J. Randy Taraborrelli)

O veste pe cât de tristă, pe atât de cutremurătoare.

O scrisoare al cărei conţinut nu a fost făcut public până acum, trimisă de Gladys Baker Eley către Inez Melson, managerul lui Marilyn, după moartea acesteia, în 1962. „Se odihneşte în pace acum", scria Gladys, „fie ca Domnul să o aibă în pază". Gladys a ataşat la scrisoare un fragment decupat dintr-un ziar, referitor la autentificarea testamentului fiicei sale. (Shaan Kokin/Julien's Auctions)

După moartea fiicei sale, Gladys a mai trăit încă 22 de ani, destul de nefericiţi. (Photofest)

„Ar fi trebuit să fie făcută din oţel, însă nu a fost decât o fiinţă din carne şi sânge şi această fotografie – precum multe altele din cuprinsul cărţii de faţă – este atât de rară încât se presupune că nu a mai fost, până acum, inclusă într-o biografie dedicată lu' Marilyn Monroe. (Frank Worth Estate and International Images, Inc.)

PARTEA A VI-A

Vocile

Nefericirea lui Arthur Miller

NUL DINTRE CELE MAI IMPORTANTE ASPECTE ale relaţiei dintre Arthur Miller şi Marilyn Monroe era acela că lui Miller îi plăcea felul în care Marilyn îl asculta, felul în care dădea atenţie fiecărui cuvânt pe care id spunea. Un eten comun al cuplului a exprimat cel mai bine această relaţie în cuvinte: „Ea ar asculta şi primea ce-i dădea el, în timp ce el doar vorbea şi îi oferea lui Marilyn ei. O învăţa, în permanenţă, tot felul de lucruri. Era vrăjită de el. Absorbea totul un burete şid lăsa să o influenţeze, asimilând ceea ce-i oferea el". Marilyn credea că Arthur Miller nu putea să greşească. Era deştept şi înţesant. Era implicat în transformarea societăţii şi avea conştiinţă. De asemenea, re deosebire de ultimul ei soţ, îi sprijinea idealurile. Şi totuşi, în ciuda acestorlităţi, ea ezita să se mărite cu el. De fapt, Marilyn nu dorea să-l încurajeze să forţeze, chiar dacă el luase deja o hotărâre

în această privinţă. Nu ar fi vrut fie cauza destrămării familiei lui Miller, pentru că nu era sigură că ea e trivită pentru el. Miller putea continua să o fascineze cu inteligenţa lui, însă, tr-un fel sau altul, trebuie să fi fost conştientă că Miller ar fi putut avea nevoie, un moment dat, de o reacţie din partea ei.

Ce credea ea despre literatură, despre cultură, despre… lume? Era o femeie teligentă, chiar mai inteligentă decât se considera. Cu toate acestea, era atât nesigură pe ea, încât niciodată nu a considerat că este o femeie deşteaptă, întotdeauna s-a simţit mai prejos decât… orice persoană pe care o întâlnea – a destăinuit prietenilor că nu credea că are resursele necesare pentru a face că nivelului intelectual al lui Miller; se întreba, neliniştită: „Ce va face el când i va da seama?" „Sunt o actriţă bună, însă nu ştiu dacă sunt chiar atât de bună", ea mai mare teamă a ei era că Miller se va trezi într-o zi că stă lângă o fiinţă re nu ştie nimic despre ceea ce-l interesează pe el.

În timpul filmărilor pentru Staţia de autobuz, Marilyn a trecut printr-o – noadă de stres cumplit. Faptul că Miller a sprijinit-o atunci a însemnat foarte uit pentru ea. Telefoanele disperate în toiul nopţii au devenit o obişnuinţă alaţiei lor. Marilyn se obişnuise atât de mult cu pastilele, încât nu reuşea să oarmă, indiferent câte ar fi luat. Uneori lua medicamentele cu şampanie; în cele momente, nu numai că nu puteţi să doarmă, ci era şi beată. E foarte greu e presupus ce-i spunea în timpul acestor convorbiri telefonice: „Nu pot s-o fac!

Nu pot să lucrez în felul ăsta!" a urlat Marilyn la Miller, în timpul unui telef dat în timpul filmărilor pentru Staţia de autobuz. „Nu sunt o actriţă profesionis Nu mă pot preface că fac ceea nu fac. Ştiu doar ceea ce este real. Nu pot să i dacă ştiu că nu e real". Vorbea despre rolul ei în film, dar se pare că se refer şi la rolul ei în viaţa lui.

La sfârşit de săptămână, cei doi se întâlneau la hotelul Château Marmont < Hollywood şi petreceau câteva zile romantice. Zile întregi, după aceea, Mari! se simţea groaznic: „Nu ştiu ce se întâmplă cu ea în perioada asta", îi scria Berniee sora ei, unei rude. „Se gândeşte prea mult la toate nimicurile. Nu pare să vi să se ridice şi să trăiască, aşa cum făcea Norma Jeane. În loc să-i dea curaj, toate on de terapie au făcut-o şi mai nesigură pe ea. Sunt foarte îngrijorată de soarta ei".

Berniece nu avea studii superioare, însă îşi cunoştea bine sora

vitregă şi idei ficase o problemă importantă în viaţa lui Marilyn. În mod clar, „toate orele terapie" o obligaseră pe Marilyn să gândească şi să regândească fiecare mişc; pe o făcea, atât în viaţa reală, cât şi în cea profesională. Nimic nu mai era la: la voia întâmplării. Toate acţiunile ei erau rezultate controlate ale unei introspt ţii ce avea ca scop îmbogăţirea vieţii interioare. N-ar fi fost nimic rău în asta dai în acelaşi timp, nu ar fi fost obligată tot timpul să rememoreze momentele tri> din viaţa ei.

Ca urmare, se simţea groaznic aproape permanent. E o ironie, pentru că, da' i am privi din exterior, în această perioadă din viaţa ei, Marilyn nu prea avea moti să fie tristă. Se bucura de succes. Era celebră. Avea bani. Avea un rol interesam şi provocator în ceea ce avea să fie un film foarte bun. Pe lângă toate acestea, avva însă şi un nou terapeut pe Coasta de Vest, iar el era problema. Îşi aducea menu aminte de copilăria ei tristă, de relaţia complicată cu Gladys, de căsătoria aranjau cu Jim Dougherty, de coşmarul alături de Joe DiMaggio şi de orice alt moment din trecut ce era adus în prim-plan. Fie din cauza rolului din Staţia de autoba sau, pur şi simplu, al statutului ei de femeie dornică să evolueze, Marilyn se alia în permanenţă într-o stare de depresie pe care niciodată nu reuşea să o depa şească. Acum avea de suportat şi ideea unei relaţii cu cineva despre care ştia că i este superior din punct de vedere intelectual – şi asta o afecta enorm. Indiferem unde privea, înainte sau înapoi, o apuca groaza. Ea însăşi era motivul propriii nefericiri, stare din care nu vedea, în acel moment, nicio ieşire.

Căsătoria lui Marilyn cu Arthur

La 21 iunie 1956, Arthur Miller a fost citat la Washington, în faţa HU/V (Comitetul pentru Activităţile Non-Americane al Camerei Reprezentanţilor – pentru a răspunde la acuzaţiile de legături cu anumite organizaţii-parava a comuniste.

Comitetul făcuse tot posibilul să găsească o legătură între Miller şi URS chiar apelase la J. Edgar Hoover, în speranţa că, poate, unul dintre dosarele să (line de zvonuri conţinea un amănunt care putea fi folosit împotriva lui Miller, să încercările lor nu au avut niciun rezultat. Dacă Hoover nu găsise nicio luzie, atunci Miller era sigur nevinovat. Şi totuşi, a fost obligat să apară în faţa omisiei, iar el a făcut acest lucru

pentru a liniști spiritele. Însă, la audieri, nu – a întâmplat mare lucru. Nu a menţionat nume, mai ales pentru că nu cunoştea nume". De exemplu, a recunoscut că în anii '40 participase la câteva întrunirilie scriitorilor comunişti, dar nu a dezvăluit niciunul dintre numele participanţilor, cu toate că risca o condamnare pentru sfidarea curţii.

Mărturia a fost cam plicticoasă, căci Miller nu era un tip tocmai fermecător, însă a spus câteva lucruri interesante. Printre altele, că dorea să i se dea înapoi >aşaportul, pentru că „în Anglia voi monta o piesă care este încă în stadiul de riscuţii şi voi pleca acolo împreună cu cea care îmi va deveni soţie". Aceasta a Dst o surpriză mare pentru toată lumea, chiar şi pentru Marilyn, care era acasă i se uita la televizor (până la urmă, Miller şi-a primit paşaportul înapoi). În impui uneia dintre pauzele de la audieri, lui Miller i s-a spus că Francis E. Walter, membru în Congres, înaintase o cerere de acuzare de sfidare a curţii pe numele au, însă aceasta putea „să dispară" cu uşurinţă, dacă Miller o convingea pe darilyn să facă o poză cu Walter. Propunerea spune multe despre aceste audieri, neînţeles, Miller l-a refuzat. (în iulie, Congresul avea să emită o citaţie de fidare împotriva lui).

Marilyn nu prea ştia ce să creadă despre cererea în căsătorie pe care Miller o făcuse la televiziunea naţională, în timpul audierilor foarte ciudate ale HUAC. te de o parte, era impresionată de faptul că sentimentele lui erau atât de puernice încât să le declare, în direct, la televiziune. Pe de altă parte, ar fi vrut ca Lrthur să vorbească întâi cu ea despre asta. Curajul lui o deranjase. Nu se gândise deloc la sentimentele ei. Cum putuse să fie atât de arogant? Până la urmă, ea era Marilyn Monroe şi putea să aibă orice bărbat dorea. Oare era atât de încrezut încât să creadă că el era cel potrivit pentru ea şi gata? „Chiar are tupeu", i-a spus flarilyn lui Milton Greene. „De fapt, mi-ar fi plăcut să discute şi cu mine despre lanurile lui de căsătorie". Totuşi, indiferent de cât de confuză era, ştia clar că în mai dorea să fie singură. Îi plăcea atât de mult să fie îndrăgostită, încât spera & sentimentele ei pentru Miller erau autentice. Acum, le vedea ca pe o obligaţie, tia ce voia lumea de la ea şi, poate într-o încercare de a arăta că încă era aceeaşi Norma Jeanei, avea de gând să facă şi asta. La 22 iunie, a ţinut o conerinţă de presă în care a declarat că se va mărita cu Arthur Miller. Înaintea onferinţei, maşina care mergea în spatele celei în care se aflau

Marilyn şi Arthur e izbise de un copac, iar şefa biroului din New York al revistei Paris Match, irinţesa Mara Scherbatoff, murise în accident. Marilyn a fost foarte impresionată, ar s-a străduit din răsputeri să treacă peste asta la conferinţa de presă.

În noaptea aceea, într-o ceremonie scurtă, restrânsă şi superficială – a durat dar patru minute!

— Marilyn şi Arthur s-au căsătorit în faţa judecătorului de a Judecătoria din Westchester County, din White Plains, New York. Apoi, la iulie, au ţinut o altă ceremonie, de rit mozaic, în prezenţa prietenilor. Ceea ce mulţi nu ştiau era că Marilyn a urmat un curs rapid de iniţiere în iudais care i-a permis să se mărite în credinţa respectivă, deşi nu a practicat niciode această religie.

În cele două zile care au urmat după prima ceremonie, Marilyn a început se îndoiască de înţelepciunea deciziei sale. „Nu era sigură că-l iubea", reiate; una dintre rudele sale, „dar nu era sigură nici că nu-l iubea. În miezul aces confuzii păstra sentimentul că se îndrăgostise până peste cap de acest bărb în acea vreme, senzaţia ei de nesiguranţă devenea tot mai acută. Se tot între ce-şi dorea de la ea acest intelectual şi asta o înnebunea. Îşi dorea doua; soţie-trofeu, aşa cum avusese Joe (DiMaggio)? Ce se întâmpla, de fapt?"

Marilyn se simţea rău înainte de a doua ceremonie, care trebuia să aibă i în casa lui Kay Brown, impresarul lui Arthur. De fiecare dată când o felie; cineva, izbucnea în plâns. Nu era deloc mireasa cea fericită. Milton Greene i spus că, dacă nu-şi doreşte, nu trebuie să o facă. Că le poate spune oaspeţii i să se întoarcă acasă şi toată lumea va trebui să se obişnuiască cu ideea. IV i degrabă să te simţi jenată, spunea Milton, decât să începi o altă căsătorie proas Pe moment, Marilyn a fost de acord; a doua ceremonie nu va avea loc, iar prii i va fi anulată. Timp de un minut, s-a simţit mai bine. Apoi şi-a dat seama că i i poate face aşa ceva; nu îl poate dezamăgi pe Miller, nu îl poate umili în ha! ăsta. A doua ceremonie a avut loc, iar la petrecerea de nuntă, Marilyn era toa).1 un zâmbet. Într-adevăr, era o actriţă bună.

Prinţul şi dansatoarea

Marilyn a petrecut aproape toată vara anului 1956 la Londra, la filmările pentru pelicula Prinţul şi dansatoarea, în care îl avea ca partener pe Laurem e Olivier. Marilyn şi proaspătul ei soţ, Arthur, s-au

instalat în Parkside House, a reşedinţă mare din Englefield Green. Repetiţiile pentru film au început la 18 iulie şi au continuat până la 3 august. Filmările aveau să înceapă în august şi să se termine la sfârşitul lui noiembrie.

Primul contact al lui Laurence Olivier cu acest film a fost pe scena londonez, 1. În piesa lui Terence Rattigan, Prinţul adormit, care a fost sursa de inspiraţie a filmului. Sir Larry a jucat împreună cu soţia lui, Vivien Leigh, care a rămas 111 memoria publicului ca Scarlett O'Hara, eroina frumoasă şi isteaţă din roman al lui Margaret Mitchell, Pe aripile vântului. Acţiunea filmului, care se desfăşoau la Londra în 1911, în timpul încoronării regelui George al V-lea, urmăreşte o seară cu marele duce Charles (interpretat de Olivier), prinţul regent al Carpathk: care sosise în oraş pentru ceremonia ce urma să aibă loc a doua zi. Profitând ce seara liberă, marele duce, un afemeiat celebru, care-şi făcuse o reputaţie e seducător al dansatoarelor pentru aventuri de o noapte, vizionează o opere 1 la teatrul Coconut Girl şi este vrăjit pe loc de o dublură americană superbă, Els Mariner (Monroe). Îi ordonă ataşatului său britanic să o invite la ambasadă, cină intimă. Acţiunea se desfăşoară ca o farsă franţuzească, el fiind deghizat I într-o operetă de Victor Herbert, dar fără conotaţiile sexuale ale farselor antuzeşti şi fără muzica operetelor lui Victor Herbert. Elsie este convinsă că te invitată la o petrecere, nu la un ospăţ intim în doi, târziu în noapte. Preludiul mstă în încercările marelui duce de a o seduce pe Elsie şi de a o aduce în patul u. Reuşeşte să o seducă, însă nu să se şi culce cu ea. Uneltirile politice care! petrec în spatele uşilor închise, prea complicate pentru a fi discutate, îl implică B Nicolas, fiul în vârstă de 17 ani al ducelui, pe succesorul la tron şi pe duce isuşi. Ce trebuie ştiut este că, în ciuda tuturor, Elsie şi Charles se îndrăgostesc, să viitorul lor trebuie să aştepte, cât timp Carpathia se luptă pentru supraeţuire în războaiele balcanice.

Milton Greene, prietenul de-o viaţă al lui Marilyn, a fost producătorul execu-v al filmului, împreună cu actriţa. A fost al doilea proiect al casei de produc-e Marilyn Monroe Productions, după Staţia de autobuz, şi a fost filmat la udiourile Pinewood, din Anglia. S-au făcut multe speculaţii pe tema felului între comportamentul nevrotic binecunoscut al lui Marilyn – oboseală, absenteism, iperficialitate,

nesiguranţă – avea să reziste în faţa profesionalismului şi disci-inei lui Olivier, care avea o educaţie clasică în domeniu. Cei care au prevăzut Ezastrul au avut dreptate. Olivier, în calitatea sa de regizor şi protagonist, a fost îl care a suportat şocul. În autobiografia sa din 1983, Confesiunile unui actor, livier destăinuie faptul că înainte de începerea producţiei filmului era Hivins că se va îndrăgosti de Marilyn. În timpul filmărilor, a început probabil, se întrebe de unde îi venise o astfel de idee. Cu toate acestea, era entuziasmat t ea şi a recunoscut că „a fost superbă în film, a fost cel mai bun lucru din el": terpretarea ei a depăşit-o pe a sa, iar rezultatul final a justificat bătăile de cap acelaşi lucru a spus şi Billy Wilder după ce a jucat cu Marilyn în filmul Unora place jazzul). Olivier continuă: „[Marilyn] are două faţete. Dacă aş spune că e un comportament schizoid, n-aş fi departe de adevăr: cei doi oameni din ea Uit foarte diferiţi. A fost atât de adorabilă, de isteaţă, m-am distrat foarte bine l ea şi a fost mai atrăgătoare decât orice persoană pe care am întâlnit-o, cu cepţia ei pe ecran". Despre felul în care juca, Olivier spunea că era o „amatoare ofensionistă".

De asemenea, tot despre această producţie, James Haspiel spune: „[în acest în], Marilyn este mai aproape ca niciodată de personalitatea ei obişnuită.: casta este vocea ei adevărată. Vorbeşte aşa cum vorbeşte în realitate. Culoarea Irului ei este culoarea adevărată. Cred că acest lucru este cel mai fascinant din t filmul".

Mable Whittington, cameristă la Parkside House, în subordinea lui Dolly iles, îşi aduce aminte despre perioada respectivă: „Eram foarte emoţionaţi de >sirea soţilor Miller. Îmi aduc aminte că cineva [Milton Greene] a decis să fie novaţi pereţii dormitorului principal în alb, în cinstea lui Marilyn. Măsurile de teuritate au fost sporite. Cu toţii eram în alertă. Ce părere aveam eu despre ei? toamna Miller mi se părea puţin răsfăţată. Era obişnuită să trăiască într-un anumit fel. Totul trebuia să urmeze un anumit curs. Îmi aduc aminte că plângea că feţele de pernă erau prea apretate, dar, altfel, nu cerea mare luci Totuşi, lua prea multe pastile. Îmi aduc aminte că am fost uimită de câte cu de medicamente avea pe noptieră. Nu ştiam exact ce scop aveau, dar erau grămadă. Iar în camera ei existau mereu sticle goale de şampanie. Era ca dezordonată. Se dezbrăca de haine şi le lăsa exact acolo unde se dezbrăca' până când cineva curăţa în urma ei. Baia era

întotdeauna o privelişte: fardi peste tot, obiecte personale peste tot. Îşi transforma uimitor imaginea. În via i de zi cu zi era drăguţă, dar nu neapărat strălucitoare. Însă seara, dacă merge la vreun spectacol, şi mergeau des, sau dacă trebuia să se îmbrace pentru cât, devenea o cu totul altă persoană. Nu era vorba doar despre machiaj sau des rochiile, mănuşile şi blănurile superbe, chiar dacă şi ele erau importante. 1 vorba de atitudine. Cred că-şi intra în rolul de vedetă, în rolul lui Marilyn. CP că personalitatea lui Marilyn Monroe era cu totul alta decât… nu ştiu… adevăn/ ei personalitate".

„Arthur Miller? Mi se părea insuportabil. Nu voia să vorbească cu servitoi chiar se enerva dacă ne uitam la el. Spunea: «trebuie să te uiţi la mine?» î: amintesc că doi membri ai personalului de serviciu au fost abordaţi de presă i s-a dea amănunte despre viaţa soţilor Miller. Când a aflat acest lucru, a făcut criză de nervi: «Vreau să fie concediaţi», repeta el. Bineînţeles că au fe; concediaţi, deşi nu-mi amintesc dacă au vândut sau nu informaţii. Marilyn a fo' i foarte supărată din cauza întorsăturii pe care au luat-o lucrurile. Îmi aduc amin1 < că a zis: «E vreo noutate?»

„La început păreau un cuplu fericit, însă, pe măsură ce trecea timpul, lucruri" s-au schimbat. El o cicălea tot timpul pentru tot felul de lucruri care, de obio i. aveau legătură cu modul în care credea el că trebuie să se pregătească pent i-a filmări. Îmi aduc aminte că în timpul şederii lor au fost o mulţime de conferinţa de presă; după fiecare, el îi spunea că nu a răspuns bine la cutare întrebare. Ne lua de ea foarte des. Cu toate astea, Marilyn părea că vrea să-i afle punctul ţie vedere. La un moment dat, cred că i-a ajuns, în special în clipa în care începea să-i critice felul în care juca, când repeta pentru rol. Îmi aduc aminte că avea probleme cu memoratul replicilor. Pentru numele lui Dumnezeu, mă gândeam pe atunci, este o actriţă care a făcut atâtea filme, nu înţeleg cum de nu-şi aduce aminte replicile. Se plimba prin casă încercând să-şi aducă aminte o replici simplă, o repeta la infinit. Îmi aduc aminte că pe Miller îl deranja modul ei de a memora ceva şi o tot corecta. Ea a răbufnit şi i-a zis: «când o să te apuci de făcut filme, putem să vorbim despre asta. Până atunci, lasă-mă să joc, iar tu 1.1 ce ai de făcut.»".

O dovadă a căsniciei ei nefericite din această perioadă este

scrisoarea pe ea a Marilyn i-a trimis-o din Anglia lui Berniece. Nu pomeneşte deloc de Arthur Millet şi vorbeşte doar la singular: de la „m-am simţit minunat" şi „am fost să vizite împrejurimile", la „sunt foarte ocupată".

Marilyn a continuat să primească scrisori de la mama ei, Gladys, chiar şi cât: I stătea în Anglia. Din scrisoarea pe care i-a scris-o la 25 iulie, se părea că judeca: i i Gladys era mai limpede: „Sunt foarte nefericită, fata mea. Îmi doresc să fustat o modalitate să mă alătur vouă în Anglia, unde sunt sigură că m-aş simţi arte bine. Dumnezeu să fie cu voi şi sper să fim din nou împreună foarte rând. Cu dragoste, mama". Cu toate acestea, o săptămână mai târziu, la 2 ugust, părea că se simte mai rău: „cu cât plec de aici mai repede, cu atât mai ine. Ştiu că sunt un subiect de discuţie aici şi asta nu din cauza ta, Marilyn. Se teresează şi de mine. Când o să-mi dea drumul o să-ţi povestesc despre asta, ieşi mă îndoiesc că vei fi dornică să afli orice are legătură cu mine, singura ta amă. Cu dragoste, Gladys Baker Eley". Nu se ştie dacă Marilyn a răspuns la euna dintre scrisorile primite de la Gladys, în timp ce se afla în Anglia. Se ştie să că a fost înştiinţată de personalul sanatoriului că Gladys i-a trimis scrisori i J. Edgar Hoover, la Departamentul de Justiţie. Asta nu i-a plăcut deloc lui arilyn. Imediat ce a aflat, a sunat-o pe Inez Melson şi a rugat-o să se ocupe e problemă. Cu siguranţă, Marilyn nu dorea ca Gladys să-i ofere lui Hoover vreo formaţie despre ea. De fapt, nu-i plăcea că Hoover ştia cine era Gladys şi cum putea să ia legătura cu ea. Melson i-a răspuns rapid lui Marilyn; i-a povestit că, tund când a întrebat-o pe Gladys ce se întâmplă, aceasta i-a spus că-i trimitea neri religioase lui Hoover, aşa cum îi trimisese şi preşedintelui SUA. Spunea

O considera pe Marilyn prietenă cu aceşti doi funcţionari guvernamentali şi simţea că putea să folosească numele lui Marilyn drept intrare. Se întreba de de fiecare dată când încerca să ia legătura cu aceştia, fiica ei era „prima care cerca să mă oprească". I-a cerut lui Melson să-i spună lui Marilyn să nu-i mai dărnicească încercările de a vorbi cu „oamenii care conduc această ţară". Din ou, toate astea au deranjat-o pe Marilyn. Gladys nu-şi dădea seama că tot ceea – i spunea unei persoane ca Hoover putea fi folosit mai târziu împotriva fiicei e. Marilyn a rugat-o pe Melson să aibă grijă ca orice scrisoare trimisă de

mama către funcţionarii guvernamentali să fie confiscată imediat de personalul italului şi să nu fie trimisă. Îi scria lui Melson că nu dorea să cenzureze cores-ndenţa mamei ei, ci că trebuia „să ne oprim undeva, iar acesta cred că este moment la fel de bun ca oricare altul". În timp ce Marilyn rezolva problemele mama ei, negocierile din faza de preproducţie a filmului continuau. A existat surpriză care, privind în urmă, poate că nu trebuia să fie aşa de uluitoare. Lee trasberg, noul guru în actorie al lui Marilyn, a cerut ca soţia sa, Paula, noul structor de actorie pe platou al lui Marilyn, să primească pentru lucrul cu onroe o sumă enormă de bani pentru vremea respectivă: 25.000 de dolari pe ptămână, pentru 10 săptămâni de lucru, plus cheltuielile, şi dublu pentru orele plimentare. Suma le depăşea pe cele primite de majoritatea actorilor la acea me. Donald Spoto a publicat în biografia pe care a scris-o despre Monroe un emorandum corporativ despre această cerere, semnat de Irving Stein, avoca

1 lui Marilyn. În memorandum se preciza: „Lui Lee nu-i pasă dacă aceşti bani rovin cu adevărat din buzunarul lui Marilyn. Joe [Carr, contabilul de la Marilyn onroe Productions] şi Milton i-au explicat situaţia financiară precară, însă Lee fost de neclintit. Insista pe slăbiciunea emoţională a lui Marilyn, apoi a spus că s-ar mulţumi cu un procent din încasările filmului! mai dorea ca regizor fie George Cukor, nu Larry. Spunea că Paula este mai mult decât un instruct deci nu-l interesa cât primesc instructorii. Respingea cu tărie salariul Paulei pe vremea Staţiei de autobuz 1. Când a auzit de cererea lui Lee, Marilyn a hotă i ca o parte din bani să provină din salariul ei, pentru că, în ceea ce o privea, Pai era absolut necesară pe platou, tot timpul. După toate discuţiile, Pat Strasberg avea să câştige mai mulţi bani decât toată lumea de pe platou excepţia lui Marilyn şi a lui Laurence Olivier! Se părea că Marilyn înlocuist Natasha Lytess cu alta, mai ales că se ştiau sentimentele lui Arthur Miller peni Paula. La fel ca DiMaggio, înaintea lui, care o dispreţuia pe Natasha, iată mărturisea Miller despre Paula: „Era o impostoare, însă reuşea atât de bine se facă necesară în viaţa unor oameni ca Marilyn, încât şi-a creat un renin extraordinar". Arthur mai spunea despre ea că era „imorală şi distrată".1

Mai mult, spre marea dezamăgire a lui Miller, psihiatrul lui Marih dr Hohenberg, care fusese autorizat de Lee Strasberg, ajunsese

cumva să \ implicat în negocierile pentru Prinţul şi dansatoarea şi s-a asigurat că Paula au» să primească banii ceruţi de soţul ei. E firesc să ne întrebăm ce sumă a prin i doctorul în schimb. Mai mult, de când aveau profesorii de actorie ca Lee Strasbe un cuvânt în alegerea regizorului pentru un film în care juca unul dintre studeiv să-i? Este posibil ca Marilyn să fi crezut că deţinea controlul când a înfiinţat Marii111 Monroe Productions, însă a continuat să se afle sub influenţa colegilor săi.

Jurnalul blestemat al lui Arthur Miller în iulie 1956, cu puţin timp înainte de începerea filmărilor la Prinţul – i dansatoarea, s-a întâmplat ceva care avea să schimbe noua viaţă a lui Marih n alături de Arthur Miller. A văzut jurnalul acestuia pe o masă din camera de zi. a aruncat o privire în el şi s-a hotărât să citească paginile deschise. O aştepta nu şoc îngrozitor. Arthur scria că regretă că s-a însurat cu ea. Marilyn nu era cine credea el, era doar un copil, nu o femeie. Nu era atât de inteligentă pe cu sperase şi, de fapt, îi era milă de ea. Mai mult, se gândea că propria carieră avea să-i fie pusă în pericol de căsătoria cu ea şi nu ştia ce să facă. Auzise că Laurence Olivier credea că Marilyn era un copil răsfăţat şi nu ştia ce să-i răspundă, din moment ce, în mare, era de acord cu el. Olivier fusese angajat de Marilyn, filmul era produs de compania ei, dar nu era tocmai recunoscător. Era nerăbdător M nu arăta înţelegere. Desigur, faptul că Miller părea să-i ţină partea lui Oliviei.1

1 Iată cum şi-a apărat mama Susan Strasberg: „mama mea a stat cu Marih 1 24 de ore din 24, la propriu, în timpul filmărilor, ţinând-o de mână, încercând's convingă să ia mai puţine medicamente… Nesiguranţa extraordinară care caracteriza [pe Monroe] făcea ca ea să fie răsfăţată şi sprijinită permanent. Într 1 fel, mama mea i-a oferit viaţă. Şi, pe deasupra, a fost învinuită de comportameni lipsit de profesionalism al lui Marilyn".

st răvăşitor pentru Marilyn. A fost întruchiparea celei mai mari temeri a ei, că ţul ei va „descoperi" că nu era pe cât de inteligentă şi talentată îl făcuse să adă că e, iar acum el aflase adevărul despre ea.

Mulţi ani mai târziu, Susan Strasberg a spus: „pentru Marilyn, găsirea jurnalui a fost un lucru îngrozitor. A dat-o înapoi foarte mult. Şi-a pierdut mult din crederea în ea când a citit paginile acelea.

Întrebarea mea e următoarea: ce uta jurnalul acela pe masă? Desigur, fiecare are dreptul la propriile păreri, dar – l lase aşa, la vedere? Am căzut pe gânduri când am auzit, am căzut pe gânuri…" Atunci multă lume a crezut că Miller a lăsat jurnalul la vedere intenţio-al, ca să-l găsească Marilyn. Ca dramaturg, ştia cu siguranţă ce putere avea uvântul scris. Trebuie să fi ştiut cât de mult o vor răni pe Marilyn gândurile sale râse pe hârtie. Unii sunt de părere că s-a purtat ca un laş căruia îi era frică să ivorţeze, sperând să-l părăsească ea. Caracterul lui Miller trebuie pus sub semnul trebării. Până la urmă, se însurase cu Marilyn după ce se convinsese pe sine i era o partidă bună, iar câteva săptămâni mai târziu îşi dăduse seama de intrariu. Asta este o dovadă de imaturitate şi de lipsă de judecată. Indiferent e motivele reale, e mai simplu de presupus că a lăsat jurnalul la vedere intenionat. De ce a făcut asta, este o întrebare la care doar el ar fi putut să răspundă nu a făcut-o. Marilyn avea să-i spună mai târziu surorii sale vitrege, Berniece, i mariajul n-a mai fost la fel după ce a citit jurnalul. Când i-a zis că Miller râsese despre ea că era „o nenorocită", Berniece a fost şocată. Nu-i venea să adă, i-a mărturisit ea lui Marilyn, că Arthur era atât de nemilos. Totuşi, arilyn a lămurit-o că Arthur scrisese că era de acord cu Olivier că putea să fie nenorocită. Asta nu a încălzit-o prea tare pe Berniece, dar nici pe Marilyn. arilyn i-a spus că-şi dorea să treacă peste asta, dar era sigură că nu va putea i o facă niciodată. Şi-ar fi dorit să-i spună lui Arthur să joace el cu capriciosul llivier şi să vadă cum îi merge, iar ea să stea pe margine şi să scrie despre asta, să „nu am curaj s-o fac".

Deşi această descoperire a fost foarte dezamăgitoare, nu a constituit un motiv intru ca Marilyn să-l părăsească pe Arthur. „Hotărâse că, indiferent de ce se tâmplă, nu va divorţa de el", spune prietenul ei, Rupert Allan. „Nu cred că-şi ideea seama că va muri aşa curând. Dacă se întâmpla aşa ceva după prima ei trătorie, l-ar fi părăsit. Însă cred că simţea că avea ceva de dovedit în cea de-a era căsnicie a ei. Şi probabil credea că [Miller] nu va mai avea parte de ea, ci >ar de ceea ce va hotărî ea să-i ofere. Va fi atentă în preajma lui şi va deveni ideapsa lui. Miller va primi doar o parte din cine era ea, iar ceea ce nu va mai ideea el niciodată va fi latura ei vulnerabilă". Mable Whittington îşi aduce aminte de un incident care a avut loc în perioada

care Marilyn i-a găsit jurnalul lui Miller: „Știam că-i găsise jurnalul. Toată mea din casă aflase. Nu știam ce conține, ci doar că doamna Miller l-a văzut, a citit și a fost foarte afectată de acest lucru. În aceeași săptămână am auzit zgomot în bucătărie și am coborât să văd despre ce era vorba. Doamna Miller: ătea singură la masa din bucătărie, bea un ceai și plângea în hohote. Am tras cu ochiul la bucătărie și am stat s-o privesc ceva timp. În primul rând, am f< șocată de frumusețea ei. Era îmbrăcată într-un halat roz cu pene de marabu guler și mâneci. Părul ei era atât de blond și… atât de frumos. M-am hotărât nu intru în cameră și s-o las singură cu gândurile ei. Apoi m-am gândit: Doamne, ce tristă e. Aerul ei de tristeţe profundă este ceea ce îmi amintesc i mai bine. Tristețea. Îmi aduc aminte clar că, într-o zi, psihiatrul ei a venit de New York. Am intrat în camera de zi, iar acolo am văzut o femeie ciudată c. < citea. Am întrebat cine era femeia respectivă și mi s-a zis că este «psihiati doamnei Miller». Părea să se simtă un pic mai bine când a venit doctorul”.

„Pot să spun că la început era mai drăguță cu cei din jur. Pe măsură ce trei timpul, devenea mai dificilă și iute la mânie. Nu era niciodată bine dispusă casă… era mereu căzută pe gânduri, încruntată. Întârzia în fiecare zi pe plan întârzia cu orele. Știu despre asta pentru că era un motiv permanent de supăr – pentru domnul Miller. Se certau des din cauză că ea întârzia. Nu se înșele; < a bine nici cu Laurence Olivier și, din punctul meu de vedere – cel al unui obs i vator din afară – nu-l plăcea absolut deloc. Domnul Miller credea că ea n înțelege pe Olivier și că nu încerca destul de mult să se adapteze la jocul lui. – născuseră multe neînțelegeri”.

Trecuseră doar trei săptămâni de la căsătorie, însă pentru Marilyn Moni – aceasta deja se încheiase. Cum ar fi putut rămâne alături de acest bărbii Trebuia să se concentreze asupra filmului și să facă tot ce putea ca să-i iasă în rol bun. Însă avea să-i fie foarte greu, pentru că Miller îi frânsese inima. „Păi.1 că plouă tot timpul”, avea să spună Marilyn mai târziu, despre zilele petreci ar în Anglia. „Sau poate era vina mea”.

Liniștea dinaintea furtunii

La întoarcerea în SUA, după ce s-au terminat filmările la Prinţul și deumtoarea, Marilyn Monroe și Arthur Miller au închiriat un

apartament spaţios l. i etajul 13, într-o clădire din New York, pe strada 57. Cumpăraseră de curând.1 o fermă mare, în Roxbury, Connecticut, care se afla în renovări. Între timp, aveau să locuiască în oraş şi să-şi petreacă următoarele două luni încercând să-şi salve/e căsnicia. În timpul liber, în prima jumătate a lui 1957, Marilyn şi-a intrat în rolul de gospodină şi a gătit pentru soţul ei; micul dejun în fiecare dimineaţă deveni e specialitatea ei, la fel şi cumpărăturile şi comisioanele care o făceau să se sinu.i. după cum declara într-un interviu de atunci, „ca şi cum aş avea un scop real» lumea asta. Nu mă deranjează deloc. De fapt, în ultima vreme cred că prelat acest stil de viaţă mai simplu" (oare ce-ar fi zis Joe DiMaggio dacă ar fi tint această declaraţie a fostei sale soţii?). De multe ori, cuplul se retrăgea la o ca i de vacanţă pe care o închiriaseră în Long Island, unde Marilyn călărea sau pit u în acuarelă. 1957 a fost un an foarte bun, probabil cel mai liniştit din viaţa – însă cariera nu era atât de lipsită de importanţă în gândurile sale. Încă ştiulia b îndrumarea omniprezenţilor soţi Strasberg şi avea un psihiatru nou, pe arianne Kris, fondatoarea psihanalizei infantile, recomandată de Anna Freud, ca lui Sigmund Freud. Marilyn mergea la consultaţie la dr Kris chiar şi de cinciri pe săptămână, însă multă lume considera la acea vreme că era prea mult. n fiecare zi stătea în cabinet şi se plângea de copilărie sau de căsnicie", mărtu-sea un apropiat al lui Marilyn, din acea perioadă. „După aceea, era supărată e în şir. Apoi, tocmai când îşi găsea echilibrul, se întorcea pe canapeaua aia estemată. Unii cred că se căuta pe sine, că încerca să-şi rezolve problemele din cut. Eu nu cred asta. Cred că era o formă de automutilare. Pur şi simplu nu începea să aibă o viaţă liniştită. Dacă exista o secundă de calm îşi crea un nou otiv de fixaţii, iar cele mai multe astfel de motive imaginare proveneau atunci în şedinţele cu Marianne Kris. La asta se adăuga cicăleala permanentă a lui rasberg, care o sfătuia să se inspire din copilărie pentru roluri… deci nu e de irare că nu era o persoană echilibrată emoţional. După cum spunea Berniece, e ce nu poate să treacă peste asta?»".

De ce? Pentru că Marilyn dorea, o dată pentru totdeauna, să se împace cu steţea din copilăria ei. Ştia că are probleme emoţionale serioase, care se scuseră în tinereţe, din faptul că nu fusese dorită şi nu se simţise iubită şi dea că trebuie să analizeze aceste lipsuri şi să vadă

ce putea să înveţe din ele u, cel puţin, să găsească o armă mai bună să înfrângă demonii din ea. Şirul nstant de scrisori de la Gladys, cel puţin una pe săptămână, nu a ajutat-o prea uit. Era ca şi cum Marilyn avea un picior bine înfipt în trecutul îndepărtat şi în prezentul nesigur. Problema era că nu existau niciodată descoperiri. Nu ta un sentiment al finalului. Mereu aceleaşi întrebări, cu aceleaşi răspunsuri, a să meargă mai departe. Probabil, după cum spuneau unii, în cazul lui rilyn a fost vorba de prea multă terapie. Poate ar fi avut nevoie mai degrabă trăiască prezentul decât să analizeze permanent trecutul. Tot atunci, Marilyn şi Milton Greene, parteneri la Marilyn Monroe Productions, au încheiat parteneriatul. Cei doi avuseseră probleme luni de zile din cauză Greene încerca să controleze prea multe dintre afacerile lui Marilyn; asta era era ei, împărtăşită de mulţi dintre apropiaţi. Banii fuseseră întotdeauna o blemă pentru Greene: nu părea să aibă niciodată suficienţi şi apela mereu MMP. Între ei apăruseră şi probleme de ordin artistic, care porniseră de laul Prinţul şi dansatoarea. Când Greene a sugerat să fie recunoscut ca procător executiv, Marilyn s-a opus. Această neînţelegere dovedea că Marilyn ţea deja că parteneriatul lor se încheiase, şi asta pentru că Greene avea tot ptul să fie recunoscut ca producător executiv al filmului. În final, Greene at vina pe Arthur Miller, nu pe Marilyn. Nu aveau încredere unul în altul. Greene sidera că nu putea face nimic să se reabiliteze de acuzaţiile pe care i le-ar dus Miller, din moment ce acesta era confesorul lui Marilyn. Mai mult, Greene ritica făţiş pe Miller în prezenţa lui Marilyn, ceea ce o făcea să se simtă prost îi dădea senzaţia că trebuie să ţină pârlea cuiva. L-a ales pe soţul ei, iar Greene a mai putut face nimic să îndrepte situaţia. După o ceartă, la 11 aprilie.

Marilyn s-a hotărât să-l dea afară din companie. A dat o declaraţie foarte lipsi de bunăvoinţă, în care spunea că acesta nu condusese bine afacerile MMP şi chi luase parte la înţelegeri secrete despre care ea nu ştia nimic. Greene s-a pun de parcă nu ştia ce anume provocase ruptura, iar Marilyn a făcut o altă declarai care, în mod ciudat, nu suna deloc ca fiind scrisă de ea, ci de Arthur Miller: „(preşedinte al companiei şi ca singură sursă a sa de venit, nu am fost nicioda înştiinţată că s-a ales singur în funcţia de producător executiv al filmului Print şi dansatoarea. Compania mea nu a fost înfiinţată ca să

furnizeze referinţe fal pentru angajaţii săi, iar eu nu voi lua parte la aşa ceva. Compania mea nu a fi înfiinţată ca să împartă 49, 6% din câştiguri cu dl Greene, ci ca să producă filr mai bune, să-mi îmbunătăţească munca şi să-mi asigure veniturile". După mu! controverse legale, Marilyn s-a înţeles cu Greene pentru o sumă compensatoi de 100.000 de dolari, suma pe care Greene o investise în companie. Nu a vorl niciodată cu Milton despre ce se întâmplase, refuzând să-i răspundă la telefoan la fel cum procedase şi cu Natasha Lytess. Nu era stilul lui Marilyn să procede astfel. Părea că face orice să-l impresioneze pe Arthur Miller, care îi ura desc! pe Lytess şi pe Greene.

În iunie 1957, Prinţul şi dansatoarea a avut premiera la Radio City Music Ha Desigur, Marilyn a venit la premieră împreună cu Arthur. Cronicile au fo' favorabile şi se părea că talentul ei actoricesc va avea parte, din nou, de aprecie fapt care îndulcea chinul ei din Anglia, sau cel puţin mare parte din el. Probab partea cea mai interesantă a filmului rămâne implicarea lui Marilyn în produci să şi cât de departe ajunsese ca artist serios şi creativ, cu un talent deosebit i producător. În momentul în care a fost nemulţumită de varianta finală a filmul propusă de Fox, a spus asta clar în faţa lui Jack Warner, a MCA, şi a compani de producţie a lui Laurence Olivier. Ce a avut de spus şi felul în care a făcut este o mărturie a stării ei din acea vreme: „Mi-e teamă că în forma de acum, i va avea un succes la fel de mare ca versiunea pe care am aprobat-o cu toţii i fiind cea mai bună. Mai ales în prima treime a filmului, ritmul a fost încetini iar momentele comice au fost înlocuite, unul după altul, cu versiuni mai sta! ale acestora, care nu au energia şi strălucirea pe care aţi văzut-o la New Yot sunt montaje care omoară momentele, ca în scena leşinului. Scena încoronai este la fel de lungă ca înainte, dacă nu chiar mai lungă, iar subiectul se pien în ea. Publicul american nu se simte la fel de emoţionat în faţa vitraliilor ca e britanic, iar noi îl ameninţăm cu plictiseala. Sunt uimită că o porţiune aşa i mare din film nu are muzică, din moment ce ideea era să facem un film t < mantie. Avem destul material cât să creăm un film foarte bun, dacă va ieşi versiunea anterioară. Sper că veţi face tot ce puteţi să ne păstraţi filmul". Oa asta e critică din partea unei vedete de cinema fără nimic în cap? în final, i s-au făcut modificări în film. A ieşit

aşa cum au considerat de cuviinţă Fox MCA, dar nu din cauza lipsei de bunăvoinţă din partea lui Marilyn.

În iulie, Marilyn a aflat că este însărcinată. Îşi dorea din suflet să aibă i copil, dar nu era sigură de sentimentele ei pentru tatăl acestuia. Totuşi, «cunoscut că ultimele şase luni cu Arthur fuseseră foarte relaxante. Nu era ligură că are parte de respectul lui, dar ştia că ţine la ea. Însă îi era greu să treacă peste ceea ce citise în jurnalul lui. „Fetiţa mea va auzi mereu cât de frumoasă!", a spus Marilyn când a aflat de sarcină. Era sigură că va avea o fetiţă. „Când [ram mică, nimeni nu-mi spunea că sunt „frumoasă". Vreau ca fetiţa mea să zâmbească tot timpul. Tuturor fetiţelor trebuie să li se spună că sunt frumoase, ar eu îi voi spune asta tot timpul fetiţei mele". Din păcate, la 1 august Marilyn ivea să fie diagnosticată cu sarcină ectopică. Sarcina ei avea atunci cinci sau şase săptămâni. Pierderea copilului a întristat-o enorm. „Mi-a frânt inima", i-a spus iurorii sale, Berniece, într-o convorbire telefonică din spital. Şi că dacă s-ar putea în „încerca din nou", că-şi dorea acest lucru, dar „nu acum".

Primele şase luni ale anului fuseseră liniştite, fapt care avea să se schimbe după ce Marilyn a pierdut copilul. Unii membri ai familiei spun că o scrisoare (rimită de la Gladys a provocat un şir de evenimente ce ar fi putut deveni fatal, le pare că Gladys îi trimisese fiicei sale un bilet nemilos, în care spunea că, după lărerea ei, Marilyn nu era pregătită să devină mamă, că odată cu maternitatea ipar anumite responsabilităţi, „iar tu, draga mea, nu eşti o persoană esponsabilă". O rudă îşi aminteşte: „Cred că, pe Marilyn, scrisoarea a supărat-o i fel de mult ca pierderea copilului. A început să bea mult mai mult, ceea ce, lături de pastile, a devenit prea mult pentru ea. A început să spună că aude voci. l-aş putea să fiu ca ele, pentru că măcar ştiu că nu sunt reale», spunea Marilyn. jthur mi-a mărturisit că era la un restaurant într-o noapte, iar şeful de sală i-a) uscă l-a sunat cineva. Era Marilyn. Era beată şi-l ruga să vină acasă şi s-o ilveze. Din fericire, Miller s-a dus acasă într-un suflet. Ea luase o supradoză. u ştiu dacă o făcuse sau nu intenţionat. Nu a aflat nimeni, niciodată. După ceea, nimeni n-a mai vorbit despre asta, iar întregul episod a rămas un mister, un şi simplu nu s-a discutat niciodată despre asta".

Depresia lui Marilyn

După sarcina ectopică a urmat o perioadă dificilă pentru Marilyn. Între august 957 şi iulie 1958 a suferit de cea mai gravă depresie din viaţa ei. Îşi băgase în ap că eşuase deja ca mamă, din simplul motiv că pierduse sarcina. Mariajul ei U era o împlinire. Îşi pierduse interesul pentru carieră şi, se pare, mai ales pentru compania Marilyn Monroe Productions. Arthur Miller şi-a petrecut anul scriind au încercând să scrie un scenariu, Inadaptaţii, inspirat de una dintre povestirile ale Credea că va avea un rol bun pentru soţia sa dacă va reuşi să-l termine. În iţa unui blocaj ce i se părea imposibil de trecut, schiţele ajungeau una după alta H coşul de gunoi. Frustrat din cauza scenariului şi exasperat de sine însuşi, s-a lescărcat pe Marilyn. Era aspru şi temperamental cu ea, în ciuda vizitelor regu-Bte la psihoterapeut, în care încerca să-şi rezolve propriile probleme emoţionale.

Marilyn, care avea atunci 32 de ani, dădea la fel de mult cât primea, poate chi mai mult.

„Nu este o exagerare să spunem că nu a mai fost aceeaşi după ce a pierd sarcina", mărturisea Edward Lovitz, scenarist din New York, cared cunoştea; Miller de mulţi ani. „Arthur mi-a spus că Marilyn avea nevoie de ajutor e specialitate, că începea să ţipe la el fără motiv. Nu era sigur dacă de vină ei medicamentele pe care le lua, alcoolul pe care îl bea sau faptul că-şi pierd minţile. Mi-a spus că Marilyn nu s-a mai dus la psihiatru după ce a pierd copilul. El îşi dorea să încerce să aibă alt copil, însă acest lucru era dificil da nici măcar nu se înţelegeau. El dormea în camera de oaspeţi multe nopţi, da' nu chiar tot timpul".

„Faptul că în această perioadă Arthur nu putea să scrie nu este surprinzăn dat fiind stresul din viaţa lui", a adăugat Rupert Allan. „Totuşi, Marilyn învinovăţea pe sine pentru lipsa lui de viziune. Mi-a spus că se temea că ni mai este muză. «Dacă i-am fost vreodată muză, ar fi trebuit să termine deja mi-a spus Marilyn după câteva luni în care Arthur nu scrisese nimic. «Ah, la nai1 cu asta», s-a hotărât ea. «Nu mă mai interesează, m-am săturat de el.» Eu cu că se săturase să fie criticată. Era foarte hotărâtă".

Pe măsură ce acest război rece între soţi continua, Marilyn părea să se afun din ce în ce mai mult în depresie. Afirma că nimic nu-i ieşise aşa cum speras Dorea cu disperare ca acest mariaj să fie o

reuşită. I-a spus unei rude că „existaa oameni" care simţiseră că „au câştigat" când s-a terminat mariajul ei cu J DiMaggio. „«Aha! Vezi, nu e deloc fericită», spun ei despre mine – a reman a Marilyn cu amărăciune. «E proastă, nu are pic de talent şi nu poate să păstre\ < un soţ». Însă mariajul acesta va dura, continuă ea, pentru că nu vreau ca oameiui să aibă satisfacţia să mă vadă suferind". Şi dorea să-şi demonstreze sieşi a publicului că putea să fie o soţie şi o mamă bună. Cu toate acestea, se pare ta nu reuşea să fie niciuna, nici alta. Dezamăgirea faţă de ea însăşi, combinată în medicamentele pe care le lua ca să doarmă, i-au indus o stare de confuzie în care îi era imposibil să-şi rezolve problemele. Dacă adăugăm şi alcoolul, mai a în, şampanie, pentru că alte băuturi îi făceau rău la stomac, fapt care n-o opte. i întotdeauna să bea, combinaţia putea să fie letală. Ajunsese să-şi toarne un pal; a de şampanie cu mâinile tremurânde, să deschidă o capsulă, apoi să toarne conţinutul direct în pahar ca să se ameţească mai repede. Sau, dacă dorea un efect şi mai rapid, îşi turna cristalele sub limbă. Începuse să se îngraşe, deoana e îşi pierduse interesul faţă de multe aspecte din viaţa ei. Nu-i păsa. Se luptaie multă vreme să-şi păstreze silueta, iar acum se simţea îndreptăţită să se îngraş în această perioadă a luat nouă kilograme în greutate.

Nimeni nu ştia care va fi dispoziţia lui Marilyn: putea să pară veselă i mulţumită sau morocănoasă şi deprimată. Totuşi, oamenii încă îşi doreau să i < în preajma ei, în prezenţa ei.

Două vizite diferite din această perioadă arată două ipostaze diferite ale i-a Marilyn: prima dată, la ea în vizită trebuia să vină sora ei vitregă, Berniei

Marilyn o sunase într-o zi şi părea disperată. „Ieri am încercat toată ziua să te un", i-a spus Marilyn când a găsit-o. „Iar azi de dimineaţă am încercat de trei în!" I-a dat de înţeles foarte clar că avea nevoie să o vadă. În timpul convorbirii a repetat cât de mult admiră mariajul ei cu Paris Miracle. După cum mărtu-isea mai târziu, Berniece a înţeles atunci că Marilyn avea probleme în căsnicie, ierniece şi-a aranjat plecarea, însă în ultimul moment, soţul ei i-a interzis să ălătorească singură. Ulterior, Berniece a mărturisit că el îşi aranjase o călătorie I New York, unde locuia Marilyn. Berniece voia să meargă cu el şi, desigur, să diosească această ocazie ca să o viziteze pe Marilyn.

Paris a zis nu. Era o ălătorie de afaceri, a zis el, iar soţiile nu aveau voie să meargă. Însă, în timpul edeni la New York, s-a dus el să o vadă pe Marilyn şi i-a luat cu el şi pe parte-ierii săi de afaceri. Marilyn a fost foarte drăguţă cu Paris şi cu prietenii lui. Şi-a Icut apariţia după ce cumpărase flori, avea braţele pline de ramuri de sânger, bri au băut cocktailuri preparate de ea, iar Marilyn a semnat fotografii pentru îl grupul: „Pentru Paris, cumnata ta te sărută cu dragoste". Unul dintre prietenii li Paris a încercat să se strecoare din casa lui Marilyn cu un pahar pentru cocktail, are se pare că era prea mare ca să-i încapă în haină. În mijlocul evenimentelor, [arilyn părea să se simtă bine.

Două zile mai târziu, a primit o vizită de la psihiatrul ei, dr Marianne Kris, ircumstanţele erau foarte diferite, după cum a povestit Barbara Miller (nicio igătură cu Arthur Miller), fiica unei prietene a psihiatrului lui Marilyn. Barbara, ama ei, fratele ei şi dr Kris au sosit în acelaşi timp să îi viziteze pe Marilyn şi 6 Arthur. „N-a fost o privelişte plăcută", povesteşte ea. „Aveam 12 ani, dar îmi nintesc bine. O îndrăgeam nespus pe Marilyn Monroe şi abia aşteptam să o tâlnesc. Era mult mai solidă decât credeam şi totuşi foarte frumoasă. A năvălit

I cameră şi ne-a salutat îmbrăcată într-un caftan înflorat care arăta foarte bine. rea părul foarte blond şi lung până la umeri. Îmi amintesc că avea mâini extrem 5 delicate, cu degete lungi şi unghiile vopsite cu ojă roşie. Era foarte drăguţă, să părea… nu ştiu cum să zic… cred că ameţită ar fi cuvântul potrivit".

Barbara Miller îşi aminteşte ce s-a întâmplat după ce toată lumea s-a aşezat i camera de zi: „Doriţi un Bloody Mary?", i-a întrebat Marilyn pe adulţi. „Tu vrei un suc?" a întrebat-o pe fetiţă.

Adulţii au spus că vor cu toţii sucuri. „Bine", a spus Marilyn zâmbind. „De licei, nu-mi place să beau singură, dar astăzi am să fac o excepţie". Apoi a rigat-o pe servitoare. N-a răspuns nimeni, aşa că a chemat-o din nou. Într-un n-ai, a ţipat: „Arthur, unde e nenorocita de servitoare?" Tot nu a răspuns nimeni, arilyn a scuturat din cap şi şi-a dat ochii peste cap: „Mary [Reis], secretara mea.

Il a venit astăzi, iar soţul meu e pe undeva prin casă, încearcă să scrie", a spus arilyn, după cum îşi aminteşte Barbara. „Arthur are probleme cu scrisul". După

usele lui Miller, dr Kris a cercetat-o pe Marilyn cu atenţie şi i-a

spus: „Draga le-a, unde putem să vorbim între patru ochi?”

Marilyn a privit-o pe dr Kris cu un aer bănuitor şi i-a zis: „D-nă doctor, cu că am terminat de vorbit, nu-i aşa? Mă simt bine, vorbesc serios. Am nevoie de de un Bloody Mary, iar nenorocita de servitoare nu e aici. Hristoase!” a se Marilyn în final. „Mă duc să mi-l prepar singură şi aduc şi sucurile”. Se ridic „Nu pari să te simţi bine”, a zis dr Kris, în timp ce ceilalţi doi oaspeţi tace, stânjeniţi.

„La naiba”, a izbucnit Marilyn, care stătea în picioare în faţa doctorului, ochii scânteind de mânie. „De ce nu mă laşi în pace? M-am săturat de tine. M-a săturat să vorbim la nesfârşit despre aceleaşi lucruri. Nu am de gând să mai I asta”. Se întoarse şi ieşi din cameră, lăsându-şi oaspeţii înmărmuriţi, înti bându-se dacă va mai reveni. Sau, pur şi simplu, ar fi trebuit să plece ei? Du; 10 minute, când oaspeţii se pregăteau să plece, a apărut Arthur Miller. „Soi mea m-a rugat să vă cer scuze tuturor”, a zis el, cu un aer plin de remuşcări „F s-a simţit bine. A fost îngrozitor şi vă rog să acceptaţi scuzele noastre şi să rever cu altă ocazie”. Apoi, adresându-se doctorului, i-a zis următoarele: „Puteţi să-l daţi un telefon mai târziu? Trebuie să vorbim, este urgent”. Dr Kris i-a răspţi afirmativ. Oaspeţii au înţeles că cel mai bine era ca vizita să se încheie ai Totuşi, când micul grup a ajuns în faţa uşii de la intrare, Marilyn a apăi dintr-una din camerele din spate. Avea în mâini o tavă cu băuturi. „Aşteptai le-a zis ea oaspeţilor, privindu-i cu uimire. „Plecaţi? Dar am adus sucurile! N. vrea să vă aşezaţi şi să vorbim?”

„Era o persoană complet schimbată”, povesteşte Barbara Miller. „Zâmbea era veselă şi părea că nu-şi aminteşte de ce se întâmplase mai devreme. Am se că nu vrem să intrăm, că trebuie să plecăm. A părut dezamăgită. Apoi în îmbrăţişat pe toţi. Când ieşeam, a zâmbit către dr Kris şi a zis: «în regulă, o te sun mâine. La revedere.» După ce s-a închis uşa, îmi amintesc că adulţi stăteau în hol şi se uitau unii la alţii plini de îngrijorare. Apoi, în taxi, nime n-a scos o vorbă. Toată lumea stătea în tăcere şi privea drept înainte”.

Unora le place jazzul

Prin mai 1958, Arthur Miller o convinsese deja pe Marilyn că trebuia să întoarcă la lucru; cel puţin, asta le-a spus prietenilor săi. Mai este posibil. Marilyn să se fi împăcat cu gândul că, aşa cum îi spusese unui apropiat, „cine trebuie să facă bani în casa asta”, deci putea să o

facă foarte bine şi ea. Şi-a p! agenţii la treabă, să-i caute proiectul potrivit. După câteva starturi greşite, Bij Wilder i-a trimis lui Marilyn o propunere de două pagini pentru un film la cărui scenariu lucra şi care se numea Unora le place jazzul. La 7 iulie, Marii, a plecat la Los Angeles ca să înceapă lucrul la film.

Toţi cei care şi-au investit talentul în Unora le place jazzul ştiu faptul această comedie clasică, probabil una dintre cele mai bune pelicule ale tutui timpurilor, s-a născut datorită colaborării în echipă. De asemenea, ştiu foai

Ine că fără Marilyn Monroe şi Billy Wilder ar fi fost un film haios ca oricare altul. Wilder a împrumutat intriga dintr-un film muzical german obscur, Fanfarele ubirii, în care doi muzicieni fără slujbă se travestesc ca să intre într-o formaţie de femei, şi a transformat-o în două ore de umor deplin. Faptul că la intriga prin ipală s-a adăugat una secundară, masacrul din ziua de Sf. Valentin şi conserinţele acestuia, s-a transformat în „motorul" care pune filmul în mişcare partenerul lui Wilder la acest scenariu şi la multe altele a fost I.A.L. Diamond, ar filmul le-a adus o nominalizare la Oscar pentru cel mai bun scenariu adaptat).

Următoarea etapă după scenariu (care nu era încă definitiv) era distribuţia. Donform unei surse, Wilder s-a gândit la început să-i distribuie în rolurile principale pe Danny Kaye şi Bob Hope. Tony Curtis a primit de la Wilder o «„opunere verbală şi s-a hotărât să accepte rolul. După aceea, Frank Sinatra s-anteresat de rol, iar Wilder a cochetat cu ideea, deoarece avea nevoie de un (jiume" ca să obţină finanţarea de la studiourile de filmare. De fapt, s-a simţit işurat când Frank Sinatra a renunţat, pentru că Ochi Albaştri era celebru prin felul în care-şi urma principiile proprii: filmări de la 09: 00 la 17: 00, duble puţine i tratament preferenţial. Wilder a fost încântat că a reuşit să păstreze acest film U marca proprie. Între timp, Mitzi Gaynor a apărut ca alegere posibilă pentru D-lui Sugar Kane, în mare parte datorită prestaţiei excelente în filmul South acific, recent lansat. Însă Marilyn a iniţiat imediat o campanie pentru acest rol. uccesul ei de casă o plasase timp de trei ani pe lista Quigley cu cele mai bune

O vedete de cinema şi, în ciuda faptului că în cei doi ani precedenţi lipsise de e ecran, însă participase la cursuri de teatru la

Actors Studio şi încercase să-şi alveze căsnicia aflată pe butuci, popularitatea ei în rândul admiratorilor era mai tare ca oricând.

Reputaţia lui Marilyn de a provoca întârzieri la filmări a fost trecută cu ederea, iar ea a semnat pentru film un contract în valoare de 200.000 de dolari, lus 10% din profitul ce depăşea 4 milioane de dolari. La lansare, filmul a registrat încasări de 25 de milioane de dolari, ceea ce înseamnă 215, 4 milioane e dolari la cursul actual, suficient cât să propulseze filmul pe poziţia 150 m) pul filmelor cu cele mai mari încasări din toate timpurile. Partea lui Marilyn fost de 2, 3 milioane de dolari.

Prima scenă care s-a filmat a fost în decorul cu trenul staţionar de la stu-iourile MGM din Culver City. După 24 de minute de film, Sugar Kane (Marilyn) pare pentru prima oară, împreună cu trupa ei de fete, the Sweet Sues, înainte & se urce în tren. Filmarea a mers ca pe roate, iar Marilyn a respectat rolul întru Dtul. În timpul pregătirilor dinaintea filmării propriu-zise, Wilder a remarcat o imeie sub o umbrelă, în afara unghiului de filmare. După ce s-a terminat lmarea, a întrebat-o: „Cum ţi s-a părut. Paula?" Şi-a dat seama că era Paula trasberg, persoana omniprezentă la toate filmările lui Marilyn, aşa cum fusese

1 Natasha înaintea ei.

După acel moment de politeţe, Wilder a preluat controlul pe platou.

Cu aprobarea lui Wilder, Tony Curtis (Joséphine) şi Jack Lemmon (Daphm au apelat la designerul Orry-Kelly, costumierul lui Marilyn, pentru a le fai costumele. Desigur, problemele celor doi bărbaţi care jucau rolul unor travesti nu prea aveau legătură cu cât de bine se potriveau costumele. Cei doi acto trebuiau să devină femei şi să fie credibili în felul în care mergeau, vorbeau, 1 purtau şi acţionau, în felul în care stăteau în picioare sau se aşezau. Însă pe blemele lor păleau în faţa celor pe care le avea Wilder (şi restul distribuţiei echipei de filmare) cu Marilyn: după spusele lui Wilder, problemele din casnic ei şi lipsa ei de încredere în sine ca actriţă au mărit costurile de producţie 750.000 de dolari, depăşind bugetul de 2, 9 milioane de dolari. Wild, mărturisea: „Uneori [întârzierea lui Marilyn, dublele constante etc.] întinde; pe câte trei zile ceva ce puteam termina într-o

oră, deoarece, după fiecare duh greşită, Marilyn plângea şi trebuia să o machiem din nou". În plus, nu-şi aminti replicile. Le scriam pe cartoane şi le aşezam acolo unde Marilyn le putea ci1 Replica simplă „Unde este sticla de whisky?" a trebuit refilmată de vreo 40 de o

„Au fost zile în care simţeam că-mi vine s-o omor, recunosc", a adăugat Bi! Wilder. „Bineînţeles, ştiam că are probleme grave. Îmi pare rău s-o spun, dar vremea aia nu dădeam doi bani pe problemele ei. Încercam să fac un film, în ea fusese plătită cu bani serioşi ca să joace în el. Însă au fost şi multe zm minunate, actorul din ea aducea la iveală lucruri pe care le recunoşteam; i bijuterii actoriceşti". În ciuda tuturor problemelor, Marilyn a avut, în final, performanţă incredibilă. În prestaţia magică a lui Marilyn nu se observă nici im indiciu că realizarea filmului a fost pentru ea un coşmar. Se pare că prietenaii Jeanne Martin, a spus-o cel mai bine: „Îmi place fiecare secundă din acel film însă fără Marilyn n-ar fi fost nimic".

Filmul a stârnit atâtea mituri şi informaţii false, încât o mare parte au devenit legende urbane. Printre ele, faimoasa replică a lui Curtis „s-o săruţi pe Marih n Monroe e ca şi cum l-ai săruta pe Hitler". Adevărata poveste este alta.

În timpul campaniei publicitare pentru film, Curtis a fost hărţuit dr reporteri cu aceeaşi întrebare: cum s-a simţit când a sărutat-o pe Marilyn Monror „Ce era să zic? «A fost ca şi cum am schiat pe un munte acoperit de zăpadă i am fost propulsat în aer de o săritură cu schiurile şi am aterizat pe pământ i u ajutorul unor aripi diafane?» Să fim serioşi, faptul că am sărutat-o pe cea mai dorită femeie din lume şi am fost întrebat apoi tot timpul cum m-am simţit eu o tâmpenie şi începuse să mă enerveze. Indiferent cum a părut comparaţia cu Hitler – o mostră de ironie sau de sarcasm –, eu mi-am dorit să fie sarcasm, în a presa a scos-o din context şi a refuzat să publice toată povestea". În zile1 următoare, Curtis a fost bombardat de o grămadă de telefoane care-i cereau i confirme ştirea. Timp de 40 de ani Curtis a negat că ar fi zis vreodată aşa ce\ chiar a devenit ostil când s-a deschis subiectul la o emisiune a lui Larry Kii i la care fusese invitat, alături de James Haspiel, expert în biografia lui Marii, i Monroe; mai târziu, a lămurit lucrurile într-un interviu cu Leonard Malta megistrat în scopul de a fi introdus în DVD-ul dublu, în ediţie de lux, Unora le) face jazzul, care a

fost lansat pe piaţă în colecţia „Marilyn Monroe”.1

Numărul de calificative „cel mai bun” acordate filmului Unora le place jazzul îreşte în fiecare an. Institutul American de Film îl consideră numărul unu pe lista: celor mai comice 100 de filme din istorie. De asemenea, IAF l-a situat, în epoci diferite, pe locul 14 şi pe locul 22 în lista celor mai bune filme din toate timpu-lle. Ultima replică din film – „Ei bine, nimeni nu e perfect!” – a fost votată pe ocul 48 pe lista celor mai bune citate din filme. Cititorii Entertainment Weekly – au votat pe poziţia a noua în topul celor mai bune pelicule din toate timpurile i al celor mai bune comedii.

În timpul realizării acestui film, într-o vineri, 12 septembrie 1958, după o onversaţie telefonică lungă şi emoţionantă cu Arthur, Marilyn a luat o altă upradoză de somnifere. Dacă nu intervenea Paula Strasberg, este foarte posibil: a Marilyn să fi murit atunci. Ca întotdeauna, ea a declarat că nu dorise să se inucidă. „Avea atât de multe lucruri pentru care să trăiască”, a spus Rupert ulan, „însă ea nu era de aceeaşi părere. Din câte ştiu, s-a întâmplat când Arthur l sosit la Los Angeles, iar el a fost singurul care a dus-o la spital. Ca de fiecare aţă când Marilyn lua o supradoză, nimeni nu a reuşit să afle cum s-au petrecut ixact lucrurile. Cu toate astea, era clar că a luat o supradoză. Când şi cum a ajuns la spital nu contează. Arthur a sosit imediat de la New York ca să fie lângă ia”, a mai precizat Allan. „Totuşi, nu pot să zic că a ajutat-o prea mult. De fapt, ied că prezenţa lui Arthur a înrăutăţit lucrurile”. După ce a sosit la Los Angeles i-a evaluat situaţia, şi-a dat seama că, practic, toată lumea care avea legătură U Unora le place jazzul considera că soţia lui dădea dovadă de o mare lipsă de rofesionalism. Faptul că, în final, a fost în stare de o performanţă actoricească

1 Scriitorul Charles Casillo precizează: „Tony Curtis a încercat abia în ultimul deceniu să rectifice comentariile sale răutăcioase la adresa lui Marilyn. Nu-l condamn că a fost furios după ce a lucrat cu ea. Acum e uşor să-i găseşti scuze lui Marilyn, însă aproape toată lumea a spus că era îngrozitor de greu să ai de-a face cu ea. Actotii sunt foarte orgolioşi, iar Marilyn a fost întotdeauna favorizată în cadrele finale, lucru care-l înfuria pe Tony Curtis. Era vizibil că după terminarea filmului o dispreţuia, iar această ură a durat decenii întregi după

moartea ei. Totuşi, pe măsură ce renumele lui Marilyn devenea din ce în ce mai mare, iar filmul din ce în ce mai apreciat, Curtis a încercat să rescrie istoria şi să neutralizeze comentariile sale răutăcioase despre ea. Însă chiar Marilyn adusese în discuţie remarca „Hitler" în ultimul ei interviu pentru revista Life: „Nu înţeleg de ce oamenii nu sunt un pic mai generoşi unii cu alţii. Nu-mi place să zic asta, însă mi-e teamă că există multă invidie în industria filmului… De exemplu, aţi citit că, la un moment dat, un actor oarecare a spus că să mă sărute pe mine a fost ca şi cum l-ar fi sărutat pe Hitler. Ei bine, asta e problema lui. Dacă sunt nevoită să filmez scene romantice cu o persoană care nutreşte astfel de sentimente pentru mine, atunci intră în joc imaginaţia mea. Cu alte cuvinte, afară cu el; imaginaţia are frâu liber. 1, 1 nu a fost niciodată prezent".

de excepţie nu părea să conteze prea mult la momentul respectiv. Miller s-a sim (1 din nou stânjenit, atât pentru ea, cât şi pentru el. A fost mai furios pe ea e niciodată: „Părerea mea este că Arthur Miller a fost cam prea indignat de soţi lui", îşi aminteşte Billy Wilder. „Eu nu eram căsătorit cu ea. Nu trebuia să ai răbdare şi să fiu afectuos. Însă el era soţul ei şi am crezut că putea să fie un pl mai înţelegător. Îmi amintesc că atunci mi-am zis: în sfârşit, am întâlnit pe cine\ la fel de furios pe Marilyn Monroe ca mine, dacă nu chiar mai furios".

Rupert Allan îşi aminteşte: „Într-o zi, Marilyn ne-a povestit, mie şi lui Susa [Strasberg], că [Miller] s-a răstit la ea şi l-a zis: «Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cui îndrăzneşti să nu-ţi înveţi replicile? Cum îndrăzneşti să întârzii? Cine te crezi 1 în loc să o sprijine, Arthur se transformase în duşmanul ei. A fost un gest foari urât din partea lui. Nu pot să zic că ştiu ce gândea. Oricum, replica lui Marily a fost următoarea: «Să mă pupe-n fund, Rupert. Din partea mea, să mă pupe fund». Aşadar, atmosfera dintre ei era destul de tensionată, să zicem".

În octombrie, se părea că lucrurile se îndreaptă pe calea cea bună, când Marilyn a aflat că era din nou însărcinată. Desigur, a fost foarte încântată ti această veste. Acceptase deja să primească un premiu în Franţa, însă era fericit că are un motiv bun să refuze invitaţia. Într-o telegramă Western Union de don pagini, adresată Academiei de Film din Paris, datată 26 noiembrie 1958, Marih spune,

printre altele: „Am aşteptat cu mare nerăbdare să vin la Paris şi să prime premiul pe care mi l-aţi acordat cu atâta bunăvoinţă (stop) Cu toate aceste, natura şi-a spus cuvântul şi aştept un copil (stop) Din cauza unor complicat recente, doctorul mi-a interzis călătoriile de orice fel".

Nu se ştie clar ce credea Arthur Miller despre sarcină, în ciuda faptului ei nu părea foarte încântat. „În acest moment, cred că Marilyn l-a îndepărtat p Arthur din mintea ei şi a început să se gândească la faptul că poate să aibă acest copil fără soţul ei şi să-şi continue viaţa; cel puţin, n-ar mai fi fost singură", i spus Rupert Allan. „Însă, marea problemă a sarcinii lui Marilyn era a medicamentele pe care aceasta le lua... Asta a fost o problemă".

În acea perioadă, Marilyn lua, pe lângă alte medicamente cu reţetă, i nembutal, un somnifer care calma nervii şi provoca un somn rapid. Leon Krohi ginecologul ei, se împotrivea tuturor medicamentelor, însă şi-a dat seama că fău ele Marilyn nu putea să trăiască. I-a explicat riscul consumului de alcool con binat cu nembutal şi alte medicamente şi a sperat că o poate monitoriza atent (venea zilnic pe platoul de filmare), însă pe Marilyn nu puteai s-o stăpâneşi i. Când venea vorba de medicamente, Marilyn Monroe găsea întotdeauna – modalitate să le ia, dacă simţea nevoia.

La 6 noiembrie, după terminarea filmărilor, Billy Wilder, care în acel mamei şi nu vorbea cu Marilyn, a discutat deschis despre cele câteva remarci răutăcioa: pe care le făcuse la adresa ei. De exemplu, când un reporter de la New York I întrebat dacă va mai face vreun film cu ea, răspunsul lui a fost: „am discut, despre asta cu doctorul şi cu psihiatrul meu, iar ei mi-au spus că sunt prea bătra şi prea bogat ca să mai trec încă o dată prin aşa ceva". Altui reporter i-a zis:

„Evident, este o actriţă foarte bună. Însă merită? Nu ştiu". i!

Marilyn s-a simţit insultată de aceste afirmaţii. După părerea ei, într-adevăr! % provocase probleme, însă, în final, prestaţia ei actoricească fusese bună. Simţea} y *; că Billy Wilder ar fi putut să arate un pic de recunoştinţă şi mai mult tact în iv-l comentariile făcute despre ea în presă. Într-o după-amiază, după ce s-a gândit

O vreme la asta şi a băut câteva pahare, a ridicat receptorul ca să vorbească cu Wilder, telefonând din New York la Los Angeles. A

răspuns soţia lui, Andrey. Marilyn a întrebat-o dacă poate să vorbească cu Billy. Andrey i-a răspuns că nu era acasă. Marilyn i-a zis atunci: „E în regulă. Andrey, te-aş ruga să-i transmiţi un mesaj din partea mea". „Desigur", a răspuns Andrey. Marilyn a continuat: „Spune-i, te rog, că l-a sunat Marilyn... şi i-ar plăcea teribil dacă... s-ar duce dracului". La capătul celălalt al firului se aşternuse liniştea. „Ah, iar pentru tine, Andrey, cele mai calde salutări din partea mea", a încheiat Marilyn cu drăgălăşenie.

Un semn de la Dumnezeu?

La 16 decembrie 1958, Marilyn a suferit un avort spontan. Avea să spună: a s-a simţit mai singură ca niciodată. De asemenea, se simţea foarte vinovată lin cauza medicamentelor pe care le luase în timpul sarcinii şi se temea că este esponsabilă de moartea copilului. „Oare l-am omorât?", a întrebat-o pe o >netenă. Sora vitregă a lui Marilyn, Berniece, avea să spună despre această ierioadă: „Am simţit-o cum îmi scapă printre degete". Într-adevăr, la 24 decemirie, Marilyn a primit o scrisoare de la mama ei, Gladys, pe care n-o mai văzuse le ceva vreme. „Te-am îndepărtat, fata mea?", scria Gladys, ştiind probabil răspunsul. „Mi-ar plăcea tare mult să mă vizitezi". Apoi, într-o afirmaţie ureroasă, a tras concluzia: „Sărbătorile sunt atât de triste... Foarte triste". În aceeaşi scrisoare, mai jos, a adăugat: „Am încercat de multe ori să dau de tine, ar este foarte greu. Te rog, ai bunăvoinţa să îmi dai un telefon sau să-mi răspunzi la scrisoare. Doamne ajută". A semnat scrisoarea cu „Dna Gladys Eley".

În 1959, Marilyn nu a lucrat. Era prea tristă şi nu putea să-şi revină emoţional după pierderea sarcinii. În aprilie, a primit un bilet de la Berniece, adresat doamnei Marilyn Miller". Dorea să vină în vizită. „Te rog, telefonează-mi sau crie-mi ca să ştiu când vei fi acasă şi care e cel mai bun moment în care să te izbitez. Salutările mele lui Arthur". Marilyn nu a răspuns. Acum nu era timp le vizite.

În iunie a făcut câteva analize ca să vadă dacă mai putea să aibă copii. Concluzia

1 fost că nu. Melissa Steinberg, fiica dr Oscar Steinberg, care i-a făcut una dintre inalize, îşi aminteşte: „Nu a fost bine deloc. A trebuit să-i spună că nu poate face X>pii, ceea ce a fost îngrozitor pentru el. 1 Htpă cum mi s-a poversit, a intrat în cameră lăi spună vestea proastă,

iar ea a zis: «Ştiu deja, ştiu deja». Medicul i-a spus apoi că-şi va boteza prima fiică cu numele ei, ceea ce a şi făcut. Era foarte, foarte tris ştiu că era îngrijorat din pricina ei. A primit lovitura în plin".

Cu toate acestea, nu şi-a pierdut speranţa. Tot în acel an, Marilyn a mers Diahann Caroll la Mocambo, în Los Angeles, şi, după cum îşi aminteşte cânt reata: „Eram însărcinată cu fiica mea, Suzanne. Marilyn, care era foarte tris şi foarte frumoasă, a venit în culise să mă salute. «Pot să-ţi ating burtica?», ni întrebat ea. Am fost încântată, bineînţeles. I-am luat mâna şi i-am pus-o pe but şi am zis: «Mângâie aici, draga mea, spune o rugăciune şi pune-ţi o dorinţă sper din toată inima că ţi se va împlini visul». S-a uitat la mine cu lacrimi în ot şi mi-a zis: «Şi eu sper, şi eu sper»".

În această perioadă din viaţa ei, se părea că stările de melancolie nu vor a\< sfârşit; momentele îngrozitoare se succedau unul după altul. În ciuda faptul că, în 1960, a semnat un contract pentru un nou film, comedia muzicală să iubim, Marilyn nu se simţea deloc voioasă. Era sigură că mariajul ei nu avea mai dureze nici măcar un an. Nu a răspuns la telefoanele date de Berniece i sărbătorile de iarnă – a fost pentru prima oară când s-a întâmplat aşa ce\ Niciodată, în perioadele grele din viaţa ei, nu se simţise atât de descurajată e acum. Marilyn i-a spus unei prietene apropiate: „Indiferent cât de mult a încercat, timpul şi energia pe care le-am dedicat acestui lucru… Cred că ei semn. Poate Dumnezeu nu vrea să am copii. Desigur. De ce mi-ar permite să a copii? Abia pot să am grijă de viaţa mea".

Într-o seară, după ce s-a întors de la spital, Marilyn a căutat, împreună e acea prietenă, prin şifonier ca să găsească ceva de îmbrăcat pentru cină. „Nu-n place să port haine pretenţioase", i-a zis Marilyn prietenei ei. „Iau ceva din mine din cine sunt. Nu vreau să distrag atenţia celor din jur când intru în cameră. A i că hai să găsim ceva foarte simplu". Tot vorbind şi căutând pe umeraşe, adm peste o bluză pentru gravide. S-a oprit o clipă. A scos apoi umeraşul şi i-a întin. bluza prietenei ei. „Te rog, aruncă asta", a spus Marilyn. După câteva clipe, adu peste o altă bluză pentru gravide. „O, nu!" în final, plângând în hohote, s.1 hotărât să arunce toate hainele pentru gravide din şifonier. „Nici măcar nu mi-am propus să fac asta", a zis ea, foarte supărată. „Doar doream să găsesc ceva frumi >. de purtat la cină". După

ce au luat la rând tot şifonierul, Marilyn şi prietena în au pus toate hainele de gravidă într-o cutie mare. A doua zi, Marilyn a rugat e pe secretara ei să i le trimită pe toate surorii sale vitrege. „Poate Mona [fiica Im Berniece] va avea mai mult noroc decât mine", a încheiat ea, cu tristeţe.

PARTEA A VII-A

Moarte lentă

Dând glas vocilor

N A DOUA SĂPTĂMÂNĂ A LUNII IANUARIE 1960, dl şi d-na Arthur Miller se

I

aflau la Los Angeles, instalaţi în bungaloul 21 al somptuosului Beverly Hills Hotel, lângă Yves Montând şi soţia sa, actriţa Simone Signoret. Montând Fusese distribuit în rolul principal, alături de Marilyn, în filmul să ne iubim, în locul lui Gregory Peck, care credea (în mod inteligent, după cum se va vedea) tă e o idee foarte proastă să joace în acest film. Era un an nou, iar Marilyn părea t otărâtă să facă din acest film o experienţă plăcută şi, în acelaşi timp, să iuşească să-şi salveze căsnicia. Diane Stevens, asistenta lui John Springer, care lucra în acea vreme pentru Marilyn ca publicist (prin agenţia Arthur Jacobs), îi aduce aminte: „mi-am spus atunci că nu e în formă să facă un film. Spre deosebire de Elizabeth Taylor, cu care am avut mult de-a face personal şi de o ltă actriţă pentru care lucra John, Marilyn nu era în stare să-şi revină după o ragedie personală. Mai degrabă părea că se pierde în acel haos. Părea că nu are lecanisme de refacere sau, cel puţin, că-şi epuizase resursele. Mă gândeam că trebuia să fie deja în spital, nu pe platou".

De fapt, Marilyn era pregătită să facă din acest film un mare succes. Oare cum iuţea filmul să dea greş, cu legendarul regizor „al femeilor", George Cukor, la armă, cu scenariul scris de laureatul cu Oscar, Norman Krasna, cu o coloană onoră compusă de Jimmy Van Heusen şi Sammy Cahn, de trei ori câştigători e Oscar şi cu Gregory Peck, în rolul principal? însă Peck a părăsit devreme roiectul, deoarece a considerat că scenariul este îngrozitor. Alţi actori mari care U refuzat rolul au fost Cary Grant, Charlton Heston, Rock Hudson, Yul Brynner I James Stewart. Yves Montând, cântăreţul şi actorul francez, nu a avut

astfel e reţineri. De curând înregistrase un mare succes cu un filmul Calvarul, înersiune franceză după piesa lui Arthur Miller. Era căsătorit cu Simone Signoret, câştigătoarea unui Oscar pentru cea mai bună actriţă. A semnat contractul pentru olul principal, alături de Marilyn, în filmul să ne iubim.

În timpul primelor repetiţii pentru film, s-a întâmplat un lucru ciudat, care, avut un impact important asupra căsniciei lui Marilyn cu Arthur. A izbucnit k grevă a sindicatului actorilor, care a pus filmul în dificultate; scenariul filmului tra deja atât de afectat, încât Marilyn abia dacă mai dorea să joace. Spera cumva ta greva să determine anularea filmului, pentru ca niciun scenarist sindicalist

, 1

…

— Însă nu lucreze la el. Jerry Wald, producătorul filmului, l-a rugat pe Arthur Mill să facă unele modificări la scenariu. Miller a acceptat. De fapt, nu numai ca fost de acord să rescrie scenariul – o sarcină care, în ochii majorităţii obsentorilor, părea să fie cu mult sub demnitatea sa de câştigător al Premiului Pulitzei ci şi-a şi arătat dezaprobarea faţă de acţiunile sindicatului. Marilyn a fost uimii „întotdeauna îl considerase pe Arthur un susţinător fervent al celor dezavan i jaţi", a spus Rupert Allan, care se afla atunci la Los Angeles, în vizită la fami Miller. „Faptul că a strâmbat din nas în faţa grevei a făcut-o pe Marilyn să ca pe gânduri, apoi să-şi piardă respectul pentru el. îl considerase o persoa principială, ca Abraham Lincoln. Şi, dintr-odată, se întorsese împotriva ei. cei de pe platou începuseră să-l urască. Îi lua de sus cu înţelepciunea şi enoştinţele sale pe toţi cei care lucrau la film, până într-atât încât oamenii nu a doreau să aibă de-a face cu el. Dintr-odată, lui Marilyn îi era ruşine cu el. Doamne, cum se mai întorseseră lucrurile!"

De fapt, Marilyn avea mai multe motive să se supere pe Arthur decât's părea la prima vedere. Nu era supărată pe el numai din cauză că-şi trăda propriile idealuri; asta era doar o parte din problemă. îl mai bănuia că accepta să modifice scenariul doar ca să o pună „la locul ei". Până la urmă, semna contractul pentru rol şi din cauză că în casă nimeni nu câştiga bani. Probai Arthur Miller era un pic stânjenit de această situaţie. Apoi, dintr-odată, is propus o ocazie să câştige nişte

bani şi, poate, să fie persoana responsabilă replicile pe care soţia sa nu avea altă soluţie decât să le recite în faţa camei de filmat. Este posibil să fi simţit că se răzbună pe ea. Cei care-l cunoşteau i mai bine erau convinşi că asta fusese intenţia lui. În cuvintele cuiva: „a fost i fel de du-te-dracului pe care Arthur i i-a spus în faţă lui Marilyn". Nu-i de mira că începuse să-l dispreţuiască la fel de mult pe cât părea că o dispreţuieşte

Desigur, nu au întârziat să apară obişnuitele probleme din timpul filmările întârzierea şi excesul de medicamente. Uneori, părea stabilă şi echilibrată (pl babil, medicamentele aveau efect), alteori părea ameţită şi nebună. Tony Randa care a jucat şi el în film, îşi aminteşte: „Gândiţi-vă că noi eram la machiaj şi ga de filmare dimineaţa, iar ea ajungea tacticoasă pe platou după-amiaza târziu După o vreme, a devenit obositor. În unele zile abia era în stare să se mişte. (toate astea, a reuşit cumva să depăşească momentul, aşa cum făcea merei Marilyn era foarte conştientă de întreruperile constante pe care le provoca platou. De exemplu, după terminarea filmărilor, i-a trimis coregrafului Jack G un cec în valoare de 1.500 de dolari, împreună cu un bilet în care îi scria că şi că a fost „îngrozitoare". îl sfătuia să accepte banii, să-i cheltuiască într-o vacau şi „să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat". După două zile i-a trin încă 500 de dolari, cu un bilet în care-l sfătuia „mai stai trei zile".

În timpul filmărilor pentru această peliculă, Marilyn şi Yves Montând devenit întâi buni prieteni. El nu era sigur de rolul său din să ne iubim şi fluenţa lui în engleză (de fapt, toate replicile sale au fost reînregistrate cu foai mare grijă). Această nesiguranţă îl făcea să-i împărtăşească temerile vlarilyn. Ea nu fusese niciodată sigură că era foarte bună ca actriţă, iar să aibă: a partener un actor cu propriile îndoieli cu privire la sine, a reprezentat pentru Ba o provocare nouă. L-a plăcut foarte mult şi dorea ca el să simtă acelaşi lucru) pentru ea. Totuşi, Marilyn era Marilyn şi nu putea să se abţină să întârzie pe) latou, ceea ce era o problemă pentru Montând. Într-o zi, când nu a apărut deloc, Montând i-a lăsat un bilet scurt în uşa de la bungalou:

Nu mă lăsa să lucrez ore în şir la o scenă pe care deja te-ai decis să nu o repeţi B două zi. Nu sunt duşmanul tău. Sunt prietenul tău. Iar fetiţele capricioase nu m-au amuzat niciodată.

Marilyn a fost îngrozită când a primit mica misivă. S-a simţit atât de prost, încât a reacţionat exagerat şi nu a mai vrut să părăsească bungaloul până când îoţii Montând nu au mers să o consoleze şi să-i spună că totul e bine, că vor trece: u toţii peste moment. Filmările au continuat. Apoi… s-a întâmplat, la umătatea lunii aprilie 1960. Montând era îngrijorat pentru Marilyn; părea prea} bosită ca să participe la o repetiţie. Arthur Miller era în Nevada cu John Huston, înde căuta locaţii posibile pentru filmul Inadaptaţii. Soţia lui Montând, Simone, le afla în Europa şi lucra la un film. Paula Strasberg l-a sfătuit pe Yves să meargă n bungaloul lui Marilyn, să o salute şi să o facă să se simtă mai bine. Yves s-a lus. Era acolo, o întreba ce face, o auzea răspunzându-i că totul va fi bine când… i din una au dat în alta. După cum va scrie mai târziu în memoriile sale, nu a» putut să se abţină, s-a aplecat şi a sărutat-o şi… au făcut dragoste.

Aventura a durat doar două luni, din aprilie până în iunie, când filmările s-au neheiat. Când s-a terminat aventura, soţii Montând au încercat să-şi refacă mă-i ajut. A fost greu, pentru că, de câte ori cineva ajungea în pat cu Marilyn Monroe, jungea şi pe prima pagină a ziarelor. Soţii Montând au fost copleşiţi nu numai e căsnicia distrusă, ci şi de avalanşa publicitară făcută acestei aventuri. Yves iflontand şi Simone Signoret au făcut declaraţii care au uimit publicul amerian. Au spus că era în regulă ca Yves să aibă o aventură cu „cineva ca Marilyn rtonroe", pentru că aşa funcţionează o căsnicie. Numai că Marilyn le-a dat (lanurile peste cap, luând-o prea în serios.

Ce spunea Yves: „[Marilyn] este o fată simplă, nevinovată. Poate am fost prea andru cu ea şi m-am gândit că este la fel de versată ca unele dintre doamnele le care le-am cunoscut. Dacă ar fi fost o persoană versată, nimic din toate acestea în s-ar fi întâmplat. Este cunoscută în toată lumea, dar este încă un copil, tobabil s-a îndrăgostit ca o şcolăriţă. Dacă aşa s-a întâmplat, îmi pare rău. Nimic lumi va distruge căsnicia".

Ce spunea Signoret: „Să zicem că Marilyn a fost vrăjită de farmecul lui Yves, ine n-ar fi? însă tot ceea ce este normal între noi este întors pe dos şi deformat e la început de publicitate şi comentaţii. Adevărata problemă este că atunci land o femeie se simte atrasă fizic de un bărbat care nu este soţul ei, trebuie să le şi îndrăgostită ca să

justifice asta. Nu mai e vorba de ceva trecător. Pe de altă parte, un bărbat nu simte nevoia să confunde o aventură cu dragostea eteri şi să transforme acest lucru într-o criză în căsnicie".

Când reporterul Alan Levy i-a citit lui Marilyn comentariul d-nei Montan ea a spus cu blândeţe: „cred că asta este o parte din problema ei, nu a mea".

„A fost foarte dureros", a spus Rupert Allan. „Ceea ce a spus Yves Montai1 este îngrozitor. Nu ştiu dacă Yves a ieşit din povestea asta mai puţin şifona Desigur, Marilyn a fost copleşită de vinovăţie şi ruşine. Îmi amintesc că a z; «N-ar fi trebuit să o fac, pentru că este căsătorit». Cred că-i era ruşine din câţi asta. Şi ea era măritată, însă lucrul ăsta părea mai puţin important. Puteţi să imaginaţi reacţia ei, dacă nu a ieşit din bungalou din cauză că Yves o pedepsi aspru pentru că întârziase. Durează mult până când îţi revii dintr-o astfel <. umilinţă în public. Era ca şi cum soţii Montând ar fi zis «Bineînţeles că s-a cult; cu ea. Până la urmă, este Marilyn Monroe. Apoi, biata de ea, a crezut că as-înseamnă ceva. Ce prostie din partea ei! Acum, haideţi să trecem mai departt Problema s-a pus prea simplist".

Remarca lui Rupert Allan despre vinovăţia resimţită de Marilyn peni această aventură pare reală pentru că, în general, avea sentimente contradicto; despre căsătorie. Pe de o parte, respecta profund fericirea conjugală şi-i spun mereu surorii sale Berniece cât de norocoasă fusese că era căsătorită cu acel; bărbat de atâţia ani. Ba chiar i-a pomenit de soţii Montând şi cât de muli admira pentru devotamentul reciproc. Pe de altă parte, părea să nu aibă nici problemă în privinţa aventurilor cu bărbaţi însuraţi. Pe scurt, părea să creai! ci că, dacă un bărbat se culcă cu ea, nu este fericit în căsnicie şi, prin urmare, eu vorba de un joc cinstit.

Intriga filmului să ne iubim o prezintă pe Marilyn în rolul actriţei de comedie muzicală, Amanda Dell, care joacă într-un spectacol de revistă din aflau Broadway-ului; în spectacl sunt ironizate vedetele, printre care şi personajul fici i\ Jean-Marc Clement (Montând), un industriaş miliardar născut în Franţa, can şi-a mutat sediul afacerilor în New York City. Clement ajunge la un spectacol exact când Amanda cântă piesa lui Cole Porter „My Heart Belongs to Dadd\ un număr complet cu un cor de şase băieţi, pus în scenă de Jack Cole. Este vrăjii

pe loc de frumuseţea Amandei şi pune la cale un plan să-i câştige inima, fă i. i să-şi dezvăluie identitatea de bogătaş luat peste picior în spectacolul de revista Restul filmului înfăţişează felul în care Jean-Marc încearcă să o cucerească] >< Amanda, inclusiv două momente de repetiţie a numerelor muzicale şi scene ţie amor. După cum era de aşteptat, chipeşul european câştigă inima vedetei de comedie muzicală, fără să-şi dezvăluie vreodată identitatea.

Privind rolul lui Marilyn din acest film, este clar că încerca să-şi lărgeai a orizontul; cu toate acestea, i-a fost greu. Iată ce a scris într-un carnet de notiţe din cabina ei:

De ce mă tem? De ce îmi e aşa de frică? Cred că nu pot să joc? Ştiu că pot să joc, dar mi-e frică. Mi-e frică şi nu ar trebui să-mi fie, nu trebi. < să-mi fie frică.

De fapt, nu avea niciun motiv să-i frică de acest film, de acest scenariu.

Era mult mai bună decât ar fi meritat filmul şi poate chiar asta a fost pro) lema. Scenariul slab a obligat-o să se bazeze pe imaginea care-i asigura succesul le bombă sexy blondă, ca să salveze filmul de la eşec. Cu alte cuvinte, Arthur filler nu a ajutat-o cu nimic în acest film. Totuşi, acesta a fost bine primit. Daily fariety i-a acordat o cronică surprinzător de elogioasă, din care citäm: „cam la.2 minute după începerea filmului, ecranul devine negru dintr-odată... şi un ingur reflector o scoate în evidenţă pe Marilyn Monroe purtând colanţi negri i un pulover larg din lână. Anunţă pe un ton potrivit că numele ei este Lolita i că nu are voie să se joace (pauză) cu băieţi (pauză), deoarece inima ei II Lparţine tatii (versuri şi muzică de Cole Porter). Această scenă lansează primul noment dintr-un ciclu de numere de revistă construite cu grijă [de Jack Cole] i reprezintă una dintre cele mai reuşite intrări ale unei vedete pe ecran; este laracteristică întregului film, care a preluat o temă nu foarte originală Cenuşăreasa) şi a transformat-o în ceva nou".

Premiera filmului să ne iubim a avut loc la 8 septembrie 1960 şi a încasat 1 milioane de dolari din vânzările de bilete. Pelicula a fost nominalizată la Oscar jentru cea mai bună orchestraţie a unui film muzical.

În vara lui 1960, Marilyn a continuat să locuiască la Los Angeles,

în timp ce Arthur era ocupat cu preproducţia filmului Inadaptaţii. Yves şi Simone s-au întors li Europa. Mai derutată ca niciodată, Marilyn a făcut ceea ce probabil nu trebuia a facă: a continuat şedinţele la psihiatru. Psihiatra ei din New York, Marianne Cris, i-a recomandat ca în perioada şederii la Los Angeles să meargă la colegul îi dr Ralph Greenson, iar Marilyn a fost de acord.

Marilyn şi Pat

În primăvara lui 1960, când Marilyn locuia la Los Angeles, a cunoscut o femeie care avea să-i devină prietenă bună şi de încredere şi care-i va schimba faţa, chiar şi fără voia ei: Pat Kennedy Lawford. Într-un anumit fel, este posibil a Pat să fie veriga lipsă din toate povestirile despre relaţia lui Marilyn cu familia [ennedy. Deşi în multe biografii este numită „cea mai bună prietenă" a lui flarilyn din anii '60, se poate ca aceasta să fie o uşoară exagerare a relaţiei lor, în informaţiile concrete sunt foarte puţine. Într-un fel, alianţa dintre cele două bmei era destul de ciudată.

Marilyn a fost copilul din flori, nedorit, al unei femei care şi-a pierdut minţile, i-a petrecut copilăria trecând dintr-un cămin adoptiv în altul, fără să cunoască entimentul de apartenenţă, fără să ştie ce înseamnă să fii iubit. În ciuda celebri-ăţii ei, nu a avut niciodată prea mulri bani; a trăit întotdeauna depăşindu-şi esursele financiare. În intimitate, tânjea după confortul şi protecţia unei familii idevărate. Prin contrast, Patricia Kennedy Lawford („Pat") era cel de-al aselea dintre cei nouă copii ai lui Joe şi Rose Kennedy, un membru al acestei familii unite şi influente. Originea privilegiată i-a permis să trăiască o via îmbelşugată, să urmeze cursurile celor mai bune şcoli de maici şi să absoh Colegiul Rosemont, un colegiu privat de arte liberale pentru fete, din Pennsylvani A călătorit în toată lumea şi nu a dus lipsă de nimic, aflându-se, în permanent sub ochiul atent şi protector al familiei sale bogate.

Pat, care avea 36 de ani când s-a împrietenit cu Marilyn, era o persoai extravertită şi prietenoasă. Fără a fi o frumuseţe, era totuşi atractivă. Avea i chip cu trăsături ferme, cam lunguleţ, cu ochi foarte albaştri, nas ascuţit desigur, clasicul zâmbet Kennedy. Avea o constituţie atletică, la fel ca rudele să-l iar corpul ei înalt şi zvelt se mişca graţios când arunca mingea alături de fra ei. Pat şi-a dorit

întotdeauna să-şi creeze o identitate deosebită şi diferită de ce a familiei ei. O vreme, înainte de apariţia copiilor, a fost producător TV. Îi plăcu viaţa din lumea divertismentului şi şi-ar fi dorit să continue, însă responsabilitatea principală a unei Kennedy este familia, nu cariera. Cu toate aceste Pat a fost o femeie foarte independentă. De fapt, în familie era cunoscută dre; „Kennedy de la Hollywood", cea mai puţin motivată politic dintre surori Kennedy, cea care, după spusele lui Jeanne Martin, văduva lui Dean Marţi; „adora să se simtă bine, îi plăcea lumea spectacolului, era foarte amuzantă apreciată de vedetele pe care le cunoscuse datorită soţului ei: Judy Garlant Jackie Cooper, Lauren Bacall, Humphrey Bogart, Martha Raye, Jimmy Duram şi mulţi alţii. Puteai să te bazezi pe Pat. Era un om absolut extraordinar, < prietenă de nădejde. Aşa a fost pentru Marilyn". (Notă: Pat a fost naşa fiicei li Jeanne şi Dean, Gina Caroline.)

Când Peter Lawford i-a făcut cunoştinţă lui Marilyn cu Pat, actriţei i-au ven: în minte două cuvinte: Grace Goddard. „Îmi aminteşte de mătuşa mea, Grao atât de bine, încât nu-mi vine să cred", a spus atunci Marilyn. „Are exact aceea i personalitate. Când râde, este râsul lui Grace".

Se poate ca asemănările dintre Pat şi Grace să fi fost motivul pentru cai Marilyn s-a apropiat de ea atât de repede. Pat avea energia lui Grace. Mereu ocupată, mereu în mişcare, dornică să ajungă undeva şi bucuroasă că ajung, acolo. Spunea bancuri şi avea un simţ al umorului sarcastic. Pentru cei căroi. i Pat Kennedy nu le spune nimic, gândiţi-vă la Jane Russell în filmul Domini preferă blondele. Aceea era Pat Kennedy.

Pat îl cunoscuse pe soţul ei, actorul britanic Peter Lawford, în 1949, Li Londra. S-au căsătorit în 1954. Pat avea atunci 30 de ani şi o avere estimată i. i 10 milioane de dolari. Peter, la 31 de ani, avea o avere de aproximativ 100 00 i de dolari şi a fost acuzat de unii dintre fidelii familiei Kennedy că ar fi un vânatei de zestre. Veteranul familiei, Joe Kennedy, nu a aprobat căsătoria lui Pat. „Daci există ceva ce urăsc mai mult decât un actor pe post de ginere, acesta este u actor britanic", a spus Joe. Faptul că Peter era protestant a înrăutăţit lucruri!; Christopher Lawford, fiul lui Pat, îşi aduce aminte că mama lui i-a spus că Jo Kennedy a trimis-o într-o călătorie în jurul lumii, în speranţa că-l

va uita pe Pete „N-a mers”, i-a spus Pat fiului ei. „Am ajuns până în Japonia şi m-am întoi înapoi”. Joe Kennedy l-a sunat pe J. Edgar Hoover şi l-a rugat să verifice trecutului Peter. Imaginaţi-vă! Viitorul socru are puterea să-l determine pe J. Edgar Hoover să pornească o anchetă. „A aflat că nu sunt nici homosexual, nici comunist, deci cred că eram în regulă din acest punct de vedere”, avea să spună Peter mai târziu. „Cu toate acestea, Joe Kennedy nu m-a plăcut. Pat a trebuit să dea dovadă de mult curaj când s-a căsătorit cu mine, dat fiind că tatăl ei era atât de pornit împotriva căsătoriei. Părerea mea este că a fost un act de mare curaj”.

Deşi Pat îl iubea pe Peter, mariajul lor a întâmpinat probleme chiar de la început, în parte din cauza problemelor lui Peter, a faptului că bea şi, mai târziu, din cauza obsesiei sale de se adapta în celebra Rat Pack a lui Frank Sinatra, dar şi pentru că nu a simţit niciodată că se integrează în familia Kennedy. În timp ce soţii surorilor lui Pat, Eunice şi Jean, s-au implicat în imperiul financiar Kennedy, Peter nu a făcut acest lucru; pur şi simplu, nu-l interesa. Privind în urmă poate părea absurd, dar faptul că nu juca fotbal i-a înrăutăţit şi mai tare reputaţia în familie. Până la urmă, nu era în stare să participe la cel mai important ritual din timpul liber al familiei. În 1981, el a mărturisit: „nu am jucat în viaţa mea, iar asta era o veste proastă pentru membrii familiei Kennedy. Am fost un proscris de la început”.

Imediat după ce s-a căsătorit cu Pat, Peter a început să se vadă cu alte femei, chiar şi în timpul sarcinilor lui Pat. Totuşi, Pat era obişnuită cu ideea unui soţ fustangiu; tatăl şi fraţii ei o obişnuiseră de mult cu ideea soţului infidel, iar mama ei, Rose, a suportat un soţ rătăcitor, în persoana lui Joe. Pat a făcut la fel, însă era furioasă, nu resemnată din cauza asta. Nici măcar n-a încercat să disimuleze acest lucru. La fel ca Jackie, cumnata ei, simţea că cel mai bun lucru pe care-l joace face este să se asigure că soţul ei nu o credea o idioată fără margini, apoi să se preocupe să-şi asigure o viaţă tihnită. Pat a dus-o un pas mai departe. A nsistat ca ea şi Peter să aibă dormitoare separate. Se hotărâse să nu mai doarmă lângă cineva despre care ştia că se culcă cu alte persoane. O „poveste dinnterior”, spusă des între prietenele lui Marilyn şi Pat, a fost că, la scurtă vreme iupă ce s-au întâlnit, Marilyn lua masa cu Pat, în casa lor, când Peter a intrat n

cameră. Pat a luat un sandviş de pe platoul din mijlocul mesei şi i l-a dat lui Peter: „şuncă şi brânză", a zis ea. Apoi, foarte nonşalant, a adăugat: „iar mica jrunetă cu care [înjurătură ştearsă] azi-noapte? Vreau să scapi de ea. A sunat acasă. Până aici ţi-a fost. Ai priceput?" A întâmpinat expresia uimită a lui Peter cu o privire severă. El a dat din cap şi a ieşit din cameră, stânjenit. Apoi Pat a revenit la conversaţia cu Marilyn ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai târziu, Marilyn a zis: „Pat este, probabil, cea mai puternică şi mai încrezătoare femeie din câte am cunoscut. Aş vrea să am curajul ei".

În primvăra anului 1960, aceste două femei foarte diferite, Marilyn şi Pat, au devenit prietene apropiate, după ce Peter le făcuse cunoştinţă. A fost o întâlnire ironică, în sensul că Marilyn se văzuse de câteva ori cu Peter, în 1950. Peter fusese înnebunit după Marilyn, însă Marilyn nu. Cu toate acestea, prietenia dintre Marilyn şi Pat avea sens. Pat se simţea atrasă de farmecul şi strălucirea actriţei, în timp ce Marilyn tânjise dintotdeauna să aibă parte de siguranţa stabilitatea financiară de care se bucura Pat. Din alte puncte de vedere, prietenie lor era una surprinzătoare. De exemplu, Pat era o puritană. În timp ce Pat ei. mai degrabă simplă şi obişnuită ca apariţie, Marilyn era… ei bine… ei Marilyn. Se spune că înainte să se culce cu Peter, Pat îşi făcea cruce de flecar dată, pe când Marilyn era… ei bine… era Marilyn.

„Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar ştiu că Pat a început să devină foarte… n> ştiu exact cuvântul… să zicem vrăjită de ideea că o cunoaşte pe Marilyn Monroe spune Pat Brennan, care a cunoscut-o pe Pat în 1954 şi au rămas prietene în an '60 şi '70. „Cred că putem spune că era vrăjită de ea… Dintr-odată, nu auzean de la ea altceva decât «tocmai am vorbit cu Marilyn şi a spus că…» Era ca şi cur îşi făcuse cea mai bună prietenă peste noapte. Mi s-a părut ciudat".

„Îmi amintesc că am sunat-o pe Pat, în primăvara lui 1960, şi ea mi-a zis «a vrea să vorbeşti cu cineva care se află la mine în vizită». În secunda următoar-am auzit în receptor o voce gravă. Marilyn. «Pat spune că eşti prietena ei bună> mi-a spus. «Ei bine, şi eu sunt. Poate ne vom întâlni într-o zi» Am răspuns: «Bine hai să ne întâlnim». Pat a revenit la telefon. «Ce zici de asta?» m-a întrebat. Ei. clar impresionată de Marilyn şi dorea ca şi ceilalţi să fie impresionaţi de faptu că o cunoştea".

Cele două femei s-au apropiat foarte rapid. Fiul lui Pat, Christopher, îşi aduci aminte de mama lui şi de Marilyn: „[Marilyn] avea o voce calmă, îmi zâmbe; şi ieşea să se plimbe pe nisip cu mama. Mama mi-a spus că Marilyn era penin ea un fel de «soră mai mică». O uimea faptul că Marilyn era atât de deschisă ci ea. Mama mea nu provenea dintr-un mediu în care emoţiile şi sentimentele şi etalau în public. Marilyn Monroe avea încredere în sentimentele mamei mai pentru ea".

Pe măsură ce se cunoşteau mai bine, au început să-şi împărtăşească dii experienţele trăite şi să se compătimească una pe alta, în bucuriile şi tristeţii» de fiecare zi. De exemplu, Pat avea trei copii: Christopher, Sydney şi Victoria într-un an, urma să vină al patrulea, Robin. Marilyn, bineînţeles, îşi dorea copi cu disperare. Uneori, poveştile pe care Pat i le spunea lui Marilyn despre familii; ei o lăsau cu gura căscată, ca aceasta:

„După ce l-am avut pe Christopher, Peter era foarte nemulţumit că bebeluşii plângea tot timpul şi casa mirosea a excremente", i-a povestit Pat lui Marilyn îi faţa altor prieteni.

„Eh, cred că asta se întâmplă când ai un copil", a spus Marilyn. „Şi ce-a făcut?"

„Ei bine, am hotărât că ar fi mai bine pentru Christopher să aibă propriu apartament, vizavi".

poftim? Ce vârstă avea?"

„Păi, cred că avea vreo două luni. Oricum, am închiriat un apartament penin el, iar dădaca şi Christopher dormeau acolo. Era mult mai uşor pentru toate; lumea".

Într-adevăr, Pat Kennedy Lawford era o raritate. Lăsând deoparte povestea ei despre Christopher, a fost o mamă perfectă, care ştia să se poarte cu copiii ei. Desigur, familia Lawford avea o dădacă permanentă, dar când copiii au mai crescut, Pat îi dădea dădacei câte o săptămână liberă pe lună, ca să li se dedice copiilor în totalitate. Dădea ceasul înainte cu o oră, ca să trimită copiii la culcare mai devreme; după o zi petrecută alergând după patru copii mici, avea nevoie de un pic de odihnă.

Apoi a venit următoarea poveste:

„N-ai să ghiceşti ce cadou mi-a făcut tatăl meu când am împlinit

25 de ani”.

„Un costum nou?”, a întrebat Marilyn.

„Nu, ghiceşte din nou”.

„O maşină?”

„Nu, ghiceşte din nou”.

„Ce-a fost, ce-a fost?”

„Un milion de dolari”, spuse Pat, cu un zâmbet poznaş. Din nou, lui Marilyn nu-i venea să creadă. „De ce?” întrebă ea. Pat râse. „Ei, ine ştie? Probabil, pentru că mă iubeşte. A fost destul de generos, nu crezi?” 1 Marilyn a fost nevoită să îi dea dreptate.

Prietenia cu Pat luase o turnură interesantă, în sensul că Pat dorea să împărtăească cu ceilalţi ceea ce Marilyn prefera să păstreze pentru ea însăşi. „Ştiu că! plăcea de Pat, însă în afară de asta, nu ştiu prea multe”, spune Ralph Roberts, a era exuberantă când venea vorba de Pat. Pe vremea aceea, credeam că este ai mult o relaţie telefonică. Cred că a început să o sune ori de câte ori avea probleme, aşa cum făcea cu noi toţi. Cred că lui Pat îi plăcea lucrul ăsta. Părerea ea e că îşi dorea s-o ajute pe Marilyn, deşi nu sunt sigur de ce, cu excepţia ptului că… ei bine, toată lumea dorea s-o ajute pe Marilyn. Avea aerul acela e vulnerabilitate care te făcea să-ţi doreşti să ai grijă de ea, şi cred că şi Pat ennedy Lawford a fost marcată de lucrul ăsta”.

În iulie 1960, Pat a invitat-o pe Marilyn la ceremonia în care fratele ei, John. Kennedy, accepta nominalizarea Partidului Democrat la alegerile prezidenţiale în SUA. Marilyn nu ştia dacă putea să ajungă. A spus că avea aranjate deja tâlniri pentru Inadaptaţii. Cu toate acestea, Pat i-a spus că dacă va lipsi, „va psi de la un eveniment cu o semnificaţie istorică”. Aşa că Marilyn a acceptat participe la eveniment. Avea să vină în oraş special pentru convenţie, apoi zbura înapoi, acasă.

1 Umorul lui Pat este vestit în cercurile familiei Kennedy. Iată o poveste haioasă din timpul campaniei pentru preşedinţie a lui Ted Kennedy, în 1980: un voluntar de campanie epuizat a sunat-o într-o zi pe Pat şi i-a spus că avea nevoie de ea urgent la o întrunire politică, dacă putea veni într-o oră. „Dar nu mi-am făcut coafura”, a exclamat Pat. „Şi nu sunt machiată. Şi am numai această rochie veche. Arăt jalnic. De ce? E imposibil! Nu pot s-o fac!” Iar după ce voluntarul a tot insistat, spunându-i că nu mai era nimeni disponibil, Pat s-a lăsat convinsă. „În

regulă", spuse ea. „Dar am să vin pe post de Eunice".

În noaptea de 15 iulie 1960, Marilyn şi multe alte celebrităţi s-au alătur unei săli pline, la Memorial Coliseum din Los Angeles, unde au urmărit fascina discursul lui John Kennedy despre Noua Frontieră. „Noua frontieră despre că vorbesc nu înseamnă un set de promisiuni", a spus el; „înseamnă un set de pn vocări, rezumă nu ceea ce doresc să-i ofer poporului american, ci ceea ce dore să-i cer". Asistentul său, Peter Summers, responsabilul cu majoritatea transmis: lor televizate din campania lui Kennedy, îşi aminteşte: „A fost un moment magi fără asemănare. Când s-a urcat pe podium, aplauzele au fost furtunoase, ins când vorbea, puteai să auzi musca. Te treceau fiorii. Da, Marilyn a fost în publ; împreună cu multe alte vedete. Cred că în acea noapte a început să se nască prietenie puternică între ea şi Jack Kennedy. Ea era liberă, însă el nu era".

Marilyn l-a cunoscut pe Kennedy în culise, după discurs. Pat le-a făcut enoştinţă. De fapt, Marilyn şi JFK se mai întâlniseră o dată, în anii '50, la i dineu, însă nu avuseseră ocazia să vorbească sau să se cunoască. Nici în aceas noapte nu au avut timp. Se întâmplau prea multe: decorul era haotic, i Marilyn trebuia să plece din Los Angeles în noaptea aceea. Totuşi, după a o noapte, s-a întâmplat ceva ciudat. Era clar, după părerea unora, că cei doi: – făcuseră reciproc avansuri şi exista un aer de îngrijorare. Jack Kennedy e binecunoscut pentru libidoul său ieşit din comun, astfel că se aprindea un butt roşu în sediile de campanie ori de câte ori flirta cu o vedetă de cinema. „Untv persoane din anturajul lui Kennedy spuneau că produsele se vând cu girai vedetelor", îşi aminteşte Peter Summers, „şi, probabil, o astfel de apropie < [între JFK şi Monroe] putea să fie benefică pentru alegerea lui ca preşedinţi Neajunsul era că nu vei alege pe cineva preşedinte dacă îşi neglijează să a înşală nevasta. Prin urmare, eram îngrijoraţi. Lui Marilyn i s-a explicat situat: i foarte sincer. La fel şi preşedintelui. Eram foarte îngrijoraţi atunci. L-ar fi putut distruge".

De fapt, Pat a fost cea care i-a explicat situaţia lui Marilyn. O rudă a familii Kennedy îşi aminteşte: „cineva din rândul voluntarilor din campania lui Kennedy i-a spus lui Peter Lawford că JFK flirtează cu Marilyn. Voiau să opreasi a chestia asta înainte să se întâmple ceva. Să vorbească el cu Marilyn? Petei a considerat că nu este cinstit să o

abordeze pe Marilyn şi să o avertizeze, din moment ce nu se întâmplase nimic. Cu toate astea, s-a hotărât să vorbească < a Pat şi s-o roage măcar să-i pomenească lui Marilyn de îngrijorarea tuturor Aşadar, din ce ştiu eu, Pat a sunat-o pe Marilyn şi i-a zis: «uite, ştiu ca suna ridicol, dar toată lumea a înnebunit, pentru că se crede că fratele meu a flirtat cu tine azi-noapte. Crezi că asta a făcut?» Marilyn a răspuns: «Da, bineînţeh că asta a făcut. Iar eu i-am răspuns. Dar nu a însemnat nimic. A fost doar ui flirt». Pat i-a zis: «Bine, voiam doar să ştii că participanţii la campanie su: i îngrijoraţi din cauza asta». Marilyn a întrebat: «De ce?» Iar Pat a răspuns: «Su: a îngrijoraţi să nu se întâmple ceva între tine şi fratele meu, asta-i tot. E o prostii Marilyn a fost de acord cu ea: «Da, Pat, este o prostie», a spus ea. «E, pur i simplu, o chestie ridicolă.»".

Inadaptaţii

Spre sfârşitul lunii iulie 1960, Marilyn Monroe se afla la Reno, în Nevada, pentru filmările la Inadaptaţii, care avea să fie ultimul ei film dus până la capăt – au scris cărţi întregi despre misterele din jurul producţiei acestui film. Este uficient să spunem că nimic nu părea să se afle în echilibru, în primul rând tarea fizică şi psihică a lui Marilyn, care se deteriorara zilnic.

La o întrunire a clubului de admiratori „Totul despre Marilyn", Allan „Whitey" Snyder, machiorul actriţei, spunea despre film: „acest film nu trebuia să existe, /[arilyn nu se simţea bine când au insistat să înceapă filmarea, iar Arthur făcea atât de des modificări în scenariu şi în rolul ei, încât Marilyn a devenit din ce ce mai puţin mulţumită de rol şi personaj". Într-un alt interviu, Allan a adău-al: „În acea perioadă, medicamentele preluaseră controlul. Trecea prin moente îngrozitoare. Totul ieşea prost. Era ca un bulgăre de zăpadă care cade pe n munte, toate problemele se acumulau".

„Marilyn şi Arthur se urau atât de tare, încât nu ştiu cum au reuşit să termine cest film. Toată lumea simţea tensiunea. Marilyn devenise paranoică. Credea a Arthur are o aventură cu cineva de pe platou, probabil o coordonatoare de cenariu. Nu avea nicio aventură. Cu toate astea, după cele întâmplate cu Yves [ontand, era surprinzător că era atât de furioasă. Toate o luaseră razna. Arthur acuse un film care părea foarte personal, care împrumutase elemente din personalitatea

reală a lui Marilyn şi din relaţia lor, astfel încât devenise cu atât ai dificil pentru ea să joace. Pe cuvântul meu, în filmul ăla existau replici xtrase direct din viaţa ei cu Arthur Miller. De ce a făcut asta, nu ştiu. Poate, ca a fie rău? Nu ştiu. Apoi modifica replicile chiar înainte ca ea să le filmeze. A 'nut-o în şah tot timpul. Mie mi s-a părut o pedeapsă. N-am mai spus-o până cum, dar aşa simt. Am amintiri urâte din perioada aia. Era ca şi cum Marilyn ra aproape de prăpastie, iar soţul ei o împingea să cadă în ea".

Să fi fost Marilyn Monroe muza lui Arthur Miller? Sau, fără voia ei, mai degrabă o victimă a exploatării dramaturgului? Analizând două dintre creaţiile terare ale lui Miller, o piesă de teatru şi un scenariu de film, se poate spune că sta lui soţie era, până la un moment dat, un pic din amândouă. În piesa lui iller din 1964, După cădere, care a avut premiera la ANTA Washington Square către din New York, în ianuarie 1964, la doar 18 luni după moartea lui Marilyn 7 august 1962), protagonistul, un avocat între două vârste, meditează la relaţiilele cu cele trei femei din viaţa sa şi cum s-au încheiat mariajele cu două dintre le: primul, printr-un divorţ, al doilea, prin sinuciderea soţiei sale, o actriţă; al ilea mariaj era în desfăşurare. În ciuda faptului că Miller a negat întotdeauna eneza piesei, trebuie să fi recunoscut, măcar faţă de sine, paralelele cu evenientele din propria viaţă, nu numai în privinţa femeilor, ci şi a experienţelor sale e la jumătatea anilor '50, provocate de falsele căutări de aşa-zişi comunişti în vern, pe care le-a folosit drept sursă de inspiraţie în Calvarul.

Scenariul lui Miller pentru Inadaptaţii, modificat dintr-o povestire pe ea o publicase în revista Esquire, a fost singura sa producţie literară din timp mariajului de patru ani cu Marilyn. În autobiografia sa, Timebends, spune că scris scenariul ca să i-l dăruiască şi că Marilyn, în timp ce citea una dintre prime schiţe, „râdea încântată de unele dintre replicile văcarilor, însă nu părea e adevărat dornică să joace rolul lui Rosalyn". Poate ar fi fost mai bine ca Marii să-şi asculte instinctul, pentru că a ajuns să urască scenariul şi personajul pe ea îl juca, pe care-l considera un fel de caricatură a ei însăşi. Rosalyn este o danstoare recent divorţată şi dependentă de atenţie, a cărei existenţă este condiţionată de aprobarea bărbaţilor din viaţa ei; Miller părea hotărât să dea în vile, toate neajunsurile

personajului şi, prin extensie, şi pe cele ale lui Marilyn. În Marilyn era deşteaptă şi sensibilă şi nu i-a scăpat nimic din intenţia lui. În ciue îndoielilor ei, încurajările regizorului John Huston şi ale altora pe care Marih îi aprecia i-au dat puterea să continue. Când Arthur i-a arătat lui Huston prin schiţă a scenariului, în Irlanda, acesta a fost de acord să regizeze filmul. Având a pe regizorul Junglei de asfalt, şi o distribuţie de vis, alcătuită de Lew Wasserma agentul-şef al MCA, din care făceau parte Clark Gable, Montgomery Clift, I Wallach şi Thelma Ritter, Marilyn s-a răzgândit şi a acceptat rolul.

În film, Rosalyn Taber (Monroe) vine la Reno să divorţeze şi închiriază cameră împreună cu Isabelle Steers (Ritter), care o însoţeşte la judecătorie i martor. În timp ce sărbătoresc libertatea lui Rosalyn într-un bar, fac cunoştin i şi cu Guido (Wallach) şi Gay (Gable), un bărbat aproape de 60 de ani, fost văca i încă marcat de o frumuseţe dură. Rosalyn şi Gay se plac şi se mută împreună în casa pe care o construieşte Guido. Guido se îndrăgosteşte şi el de Rosalyn Guido face un plan să adune mustangi sălbatici, numiţi inadaptaţi pentru că suni prea mici ca să fie călăriţi, de pe câmpurile de sare din Nevada, şi să-i vândă Li se alătură Perce (Clift), un călăreţ de rodeo fără noroc şi ponosit. Cei trei împreună cu Rosalyn, se îndreaptă spre câmpurile de sare ca să prindă mustangii. Rosalyn află soarta acestora abia după ce ajung la destinaţie: aveau să fie vânduţi unui producător de hrană pentru câini. Îngrozită de idee, exa. i ca Marilyn, care a fost întotdeauna o iubitoare de animale, Rosalyn îl imploi. i pe Gay să cruţe cele şase animale. La început este refuzată, însă la final, uimii de dorinţa ei de a salva mustangii, Gay taie frânghiile şi-i eliberează. Gestul d compasiune face ca Gay şi Rosalyn să se înţeleagă mai bine unul pe altul, în fa i-a unui viitor împreună.

Marilyn s-a cufundat în rol, hotărâtă să facă un film bun. În ciuda cerinţele i fizice şi emoţionale, Marilyn a reuşit încă o dată să se ridice la înălţimea aşteptrilor. Prezenţa ei în acest film a fost foarte diferită de cea cu care se obişnuise i i admiratorii ei. Sydney Guilaroff, celebrul stilist de la Hollywood, i-a confection i o perucă fină, linsă şi mai lungă decât cele pe care le purta de obicei. Buck care deveniseră marca ei dispăruseră. Jean Louis, care a creat rochia să lucitoare, mulată pe corp, pe care Marilyn a purtat-o când i-a cântat lui JI „Happy birthday,

Mr. President", a produs câteva costume care puneau fost ine în valoare silueta lui Marilyn. Rochia din bumbac alb, cu spatele gol, cu uline mari, a fost purtată cu un machiaj discret şi a avut un succes atât de mare, cât Marilyn a ales-o pentru apariţiile în turneul de promovare a filmului. A fost tografiată color pentru un pictorial din Esquire, iar bulinele s-au dovedit roşii, a negre, cum apăreau în film. Allan Snyder, machiorul ei fidel, mergea cu ea este tot ca să aplice pudra, rujul, rimelul şi luciul de buze cu discreţie, ca să specte cadrul în aer liber, rustic al filmului. Este aproape incredibil felul în care umuseţea lui Marilyn a rămas neîntinată de temeri, stres, medicamente şi leool, dar nici de acţiunea dură a filmului.

Filmările lungi în peisajul aspru al deşertului Nevada, care au durat patru uni, au fost foarte dificile şi au fost îngreunate şi mai mult de comportamentul aotic al lui Marilyn şi de nesiguranţele sale în privinţa proiectului. Făcea abuz alcool şi de medicamente şi era nefericită în căsnicia ei cu Arthur Miller, care apropia de sfârşit. „Nici măcar nu sunt convinsă că a vrut să joc în film", punea ea atunci despre soţul ei şi filmul lui. „Cred că s-a terminat totul între oi. Trebuie să rămânem împreună pentru că ar dăuna filmului dacă ne-am espărţi acum. Arthur i s-a plâns lui [John] Huston despre mine, iar Huston mă rede acum o idioată şi mi se adresează cu «dragă asta» şi «dragă ailaltă». De nu mă consideră o actriţă normală?"

În contrast dur cu purtarea lui Marilyn de pe platou, cu întârzierile ei repetate de acum legendarele cereri de duble, era profesionalismul lui Montgomery lift, care memorase deja tot scenariul înainte să sosească pe platourile din evada. Aşa cum notează Miller în autobiografia sa, „într-adevăr, [Clift] n-a lipsit ci măcar o oră de la muncă… a fost întotdeauna punctual, în ciuda întârzierilor în producţia filmului". Şi Gable a arătat că-i era milă de Marilyn, dar se simţea ar apăsat de împrejurări. A scăpat de acest sentiment insistând să facă el însuşi scadoriile periculoase. Desigur, în această perioadă Natasha Lytess dispăruse e mult, iar Paula Strasberg, celălalt guru al lui Marilyn, o înlocuise. În faţa merei, Marilyn nu schiţa nici măcar un gest fără consimţământul Paulei. Cu ale astea, era o diferenţă mare între relaţia lor şi relaţia ei cu Natasha. Paula ra căsătorită şi avea copii. Avea alte responsabilităţi. Natasha nu o avea decât Marilyn. În timp ce

Natasha i se dedicase lui Marilyn şi o ajuta să-şi menţinăările sub control şi se asigura că îşi ia medicamentele în dozajul corect, Paula dar o învăţa cum să joace. Într-adevăr, fără Natasha, Marilyn avea să cadă pradă noi disperări profunde în timpul filmărilor la Inadaptaţii. Spre sfârşitul lui ugust se simţea copleşită. Stresul fusese atât de mare, încât Marilyn a început în nou să se plângă că aude „voci". Medicamentele nu mai aveau efect, aşa că ozele s-au mărit. Ralph Greenson i-a scris o reţetă cu 300 miligrame de somnifer embutal. Doza maximă ar fi trebuit să fie 100 de miligrame. „Doctorii au fost e acord cu cererea ei de somnifere noi şi mai puternice", îşi aducea aminte mai rziu Arthur Miller, „chiar dacă ştiau foarte bine cât de periculos era acest lucru, întotdeauna apăreau doctori noi, dornici s-o ajute să uite".

„Doctorul i-a prescris lui Marilyn o doză de somnifere de trei ori mai în decât ar fi fost normal", a spus Rupert Allan (care se afla pe platou în fiecare despre Ralph Greenson. „Mi s-a părut şocant, pur şi simplu şocant, faptul că doctor poate să prescrie atât de mult nembutal pentru insomnie. Mari devenise pur şi simplu paranoică atunci când era trează. Îmi spunea că se sie în permanenţă urmărită. Toată lumea strângea laţul în jurul ei". Allan îşi ani teste că Marilyn desfăcea capsule de Seconal şi lăsa medicamentul să se dizo pe limbă, în timpul pauzelor de filmare. „Îmi pare rău să spun, dar cred Marilyn era deja dependentă de droguri. Nu exagerez cu nimic". Machiorul Allan Snyder, povesteşte că o machia dimineaţa, când încă era întinsă în „N-aveam alternativă", spunea el. „Îi lua atât de mult timp să se trezea dimineaţa, încât trebuia s-o machiez înainte să se dea jos din pat".

Excesul de medicamente, alături de căldura din deşert şi stres, i-au ac internarea în spitalul Westside, la întoarcerea în Los Angeles. Reprezentant i i presei li s-a spus că suferea de „oboseală cronică". Bineînţeles, nu era adevăr „A avut o cădere nervoasă", a spus Evelyn Moriarty, dublura ei în acest fii „Eram foarte îngrijoraţi de sănătatea şi binele ei. Se simţea foarte rău. Unii din noi nici nu mai credeau că-şi va reveni. Circulau zvonuri conform cărora a: 1 trebuit să se renunţe complet la film. Toţi prietenii ei au plecat la Los Ange să fie alături de ea: Paula [Strasberg], May [Reis, secretara ei], «Whitey» [Snytr machiorul ei]. Am crezut cu tărie că nu vom mai termina filmul şi-mi

părea fo'; în rău pentru ea. Eram foarte îngrijorată. Dacă aţi fi cunoscut-o pe Marilyn aşa an am cunoscut-o eu, o astfel de întâmplare v-ar fi făcut, cu siguranţă, să văsim ÎMI îngrozitor. Am vrut să treacă cu bine prin încercarea asta, chiar am vrut… An vrut să-i fie bine. Se străduia foarte mult, însă avea ghinion. De fiecare dată cai ui făcea un pas înainte, ceva o trăgea înapoi".

„Pe platou circulau poveşti cum că John Huston secătuise bugetul din can i pariurilor, pentru că era un mare amator de pariuri, că avea nevoie de timp i i s-a strângă mai mulţi bani şi că, oricum, avea să se renunţe la film, iar ei n convinsese pe doctori să o interneze pe Marilyn ca să o folosească drept t în ispăşitor. Acum cred că au fost adevărate ambele zvonuri: Marilyn avea nevoie să fie internată, iar Huston a profitat de boala ei ca să o găsească vinovată pen nu întârzierea filmărilor. Mi s-a părut groaznic".

Pat Brennan îşi aduce aminte de o vizită a lui Pat Kennedy Lawford l. i Marilyn. „Pat a vrut s-o viziteze pe Marilyn, dar nu şi-a dorit să facă din asta un spectacol", îşi aminteşte Brennan, aşa că a vorbit cu personalul spitalului să le strecoare înăuntru în afara orelor de vizită şi să poarte o perucă neagră cai.1 ghioasă şi ochelari, ca să nu fie recunoscută".

„Pat Kennedy povesteşte că atunci când a intrat în camera lui Marih. 1 aceasta dormea profund. A spus că Marilyn era albă ca hârtia, atât de albă în n-a crezut că a murit. «Doar în coşciug am mai văzut o femeie atât de albă», în spus Pat. A stat la picioarele patului lui Marilyn zece minute şi a privit-o I întrebându-se cum de s-a ajuns la aşa ceva. «Ştiam că ajunsesem la finalul tu veşti lungi şi îmi părea foarte rău că nu fusesem în stare s-o ajut mai demult», completat ea. Într-un final, Marilyn s-a mişcat şi s-a trezit. «Apoi s-a uitat la ine», îşi aminteşte Pat, «şi m-a întrebat, pe un ton mânios, „Cine naiba eşti "»" Şi-a scos peruca şi ochelarii, iar Marilyn a izbucnit în râs.

Dintr-odată, era din nou Marilyn Monroe. I se aprinseseră ochii, spune Pat. uloarea îi revenise în obraji, la fel şi personalitatea. Marilyn a spus: «Ei bine, prima oară când mă vezi în spital, Pat. Cum arăt?» Pat i-a răspuns: «Marilyn, cuvântul meu, arăţi ca naiba». Cele două au râs cu poftă. «Aşadar, putem bea ouă martini aici, ce zici?» a întrebat Pat".

„Cam după două săptămâni, revenise pe platoul de filmare", îşi

aminteşte velyn Moriarty, „şi chiar ne-am întrebat cum de reuşise". „A trebuit să-mi losesc inteligenţa", spunea Marilyn mai târziu, „altfel, mă distrugeam; nimic mă va distruge. Toată lumea trăgea de mine încoace şi-ncolo, ca şi cum ar dorit o bucăţică din mine. Întotdeauna îmi spuneau fă aia, fă ailaltă şi nu numai pe platoul de filmare, dar şi în viaţa de zi cu zi. Dumnezeu mi-e martor am încercat să rămân întreagă, sănătoasă la cap".

Într-adevăr, după cum mărturisea Ralph Roberts, „sub toată fragilitatea ei afla o voinţă de oţel".

Înainte ca filmările să se mute la Los Angeles pentru cadrele finale, Marilyn grupul ei de prieteni, printre care se numărau Paula Strasberg, Ralph Roberts are-i era şi maseur) şi May Reis au plecat la San Francisco la un concert al Ellei tzgerald. Marilyn s-a hotărât, cât era în oraş, să facă o vizită familiei DiMaggio. Înţelesese întotdeauna bine cu ei, chiar dacă nu se avea chiar aşa de bine cu e spre finalul căsniciei lor. În ciuda faptului că Joe era plecat din oraş, avea azia să-i viziteze pe fratele şi pe sora lui şi, poate, să reînnoade prietenia cu Poate din cauza familiei DiMaggio, poate nu, însă imediat după ce a sosit la's Angeles au început din nou certurile cu Arthur Miller. Cei doi s-au certat atât rău la hotelul Beverly Hills, încât prietenii lui Marilyn erau siguri că mariajul terminase; acum, chiar se terminase. Milller s-a mutat la alt hotel şi a lăsat-o gură pe Marilyn. Rămăsese doar formalitatea actelor de divorţ. La 21 octombrie, Henry Hathaway, regizorul filmului lui Marilyn, Niagara, văzut-o pe platourile Paramount. Plângea. „Toată viaţa mea am jucat rolul lui arilyn Monroe, Marilyn Monroe, Marilyn Monroe", i-a spus ea lui Henry. „Am cercat să fac ceva mai bun şi, când am făcut, îmi dau seama că jucam o imitaţie persoanei mele. Vreau să fac altceva. Asta m-a apropiat Arthur, când mi-a zis se simte atras de mine. Când m-am măritat cu el, una dintre fanteziile mele ci că pot să scap de Marilyn Monroe prin el, dar iată că fac acelaşi lucru şi, pur simplu, nu mai pot. Trebuie să ies din asta. Nu mai pot să filmez încă o scenă Marilyn Monroe".

Mărturisirea făcută de Marilyn lui Hathaway conţine o notă de ironie tristă, inuită. Cu multă vreme în urmă, o îngropase pe Norma Jeane Mortensen şi născuse sub numele Marilyn Monroe. Sărbătorise ziua aceea, dornică să se elibereze din cătuşele tinereţii sale triste.

Acum, după atâţia ani, nu dorea altei decât să o desfiinţeze pe Marilyn Monroe.

Nicio scăpare

Ca şi cum lucrurile nu erau îndeajuns de grave pentru Marilyn Monroe. măsură ce anul 1960 se apropia de sfârşit, vestea morţii unuia dintre acte filmului Inadaptaţii a aruncat-o, din nou, în depresia care îi provocase de cura o internare în spital. îl admirase dintotdeauna pe Clark Gable, încă din clipa care găsise o fotografie a lui Edward Mortenson şi credea că acesta seamănă Gable. I-a părut rău că-i provocase marelui actor atât de multe necazuri e pricina comportamentului ei pe platou şi sperase c-o va ierta şi îi va păstr, amintire frumoasă. Şi totuşi n-a apucat să-i spună ce simţea pentru el. Marii mărturisea mai târziu: „Nu ştiu cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat cât important a fost pentru mine în toţi aceşti ani". La 5 noiembrie, Clark Gabii suferit un atac de cord grav. A murit la 16 noiembrie, la doar 59 de ani. Înaii de a muri, Gable a văzut filmul Inadaptaţii şi l-a considerat unul dintre cele n bune filme ale sale. Însă circulau zvonuri că fusese atât de afectat de compot imentul lui Marilyn pe platou, încât stresul prin care a trecut i-a grăbit atacul cord. Teoria ar fi putut să stea în picioare dacă actorul s-ar fi îmbolnăvit în timp…1 filmărilor, nu după aceea. Mai mult, Gable obişnuia să fumeze trei pachete în ţigări pe zi, iar asta n-avea cum să-i facă bine. În orice caz, zvonul care a circula în toată lumea a fost că Marilyn Monroe era vinovată de moartea lui. „L-am lăs i s-a aştepte ore în şir pe platou", i-a spus Marilyn lui Sidney Skolsky. Apoi, ca i cum ar fi repetat ca papagalul o replică provenită din şedinţele sale cu dr Ralph Greenson, Marilyn a adăugat: „oare îmi pedepseam tatăl? Mă răzbunam pent; \ i toţii ani în care mă făcuse să-l aştept?"

Mai târziu, Marilyn îi povestea surorii sale vitrege, Berniece, că, atunci catul mergea pe stradă în Manhattan, oamenii îi strigau din maşini aflate în mei. „Cum te simţi în rol de criminală?"

„A deranjat-o foarte mult lucrul ăsta", a spus Diane Stevens, angajată < 11 biroul lui John Springer. „Era ultimul lucru de care avea nevoie. Am sunat-i când am auzit vestea morţii lui Clark, pentru că ştiam cum va reacţiona. A ridic. 11 telefonul (se întorsese deja la New York), dar părea doar o umbră a lui Marih a din trecut".

„Nu mă simt prea bine", i-a spus Marilyn lui Diane. „Mă simt foarte vinovat. Din vina mea a murit".

„Nu e adevărat", i-a răspuns Diane. „Nu te mai gândi la asta, Marilyn. Te v simţi şi mai rău".

„Nu cred că pot să mă simt şi mai rău", a răspuns ea, cu o voce care trac excesul de medicamente. „Căsnicia mea s-a terminat. Nu mai am pe nimeni „Cum, asta. Nu cred că pot să merg mai departe". Marilyn a terminat fraza şi a ichis telefonul.

„Disperată, am încercat s-o sun din nou, dar nu a mai răspuns", spune Stevens. Via speriasem. L-am sunat pe şeful meu, John [Springer], şi i-am povestit onversaţia. El a zis: «Of, Doamne, ce urmează?», ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva. A sunat-o pe May Reis şi a rugat-o să meargă să vadă ce face îarilyn. Ea i-a răspuns: «O, nu, mi-am dat demisia de curând. Nu mai lucrez pentru ea. N-am mai rezistat». Serios, nimic n-avea sens în lumea lui Marilyn. Întotdeauna te aştepta o surpriză după colţ. John i-a zis: «Nu mă interesează acă mai lucrezi sau nu pentru ea, mişcă-ţi fundul acolo şi află dacă mai răieşte». M-a sunat o oră mai târziu şi mi-a zis că May îi spusese că Marilyn oarme şi că totul e în regulă. Dar eu şi John eram de altă părere. «Lucrurile nu tău deloc aşa», mi-a zis John. «Începe să-mi fie teamă de cum se va termina Dată povestea asta». Şi mie îmi era frică".

Totuşi, se pare că Marilyn avea nevoie doar de o pauză de la presiunea sub are se afla, ca să-şi revină. „Părea că se simte mult mai bine după ce s-a întors 1 New York", spune o rudă. „Ştiu că a sunat-o pe Gladys imediat după ce s-a itors în oraş".

Marilyn a primit o altă felicitare, foarte ciudată, de Crăciun, de la mama ei primea câte una în fiecare an), care se încheia cu „urări de bine pline de iubire indiferent dacă se vor împlini sau nu), de la mama ta, Gladys Pearl Eley". S-a mţit obligată să o caute. „Gladys sunase la birou săptămâni întregi, încercând & dea de Marilyn", îşi aminteşte Diane Stevens. „Mă temeam când îi auzeam ocea. Spunea mereu: «sunt d-na Eley şi o caut pe domnişoara Mari-lyn Monroe»; ronunţa întotdeauna Mary-lynn. Poziţia lui John era mereu aceeaşi: dacă sună Hadys, fii politicoasă, dar fermă, şi spune-i că Marilyn o va căuta când va fi regătită s-o facă, apoi spune-i să o caute pe Inez Melson, cea care

era responsabilă de relaţia cu Gladys. Cu toate astea, ultima oară când am vorbit cu Gladys, and a auzit că Marilyn era în spital şi încerca să o găsească, s-a înfuriat şi m-a cuzat că nu-i transmit mesajele sale fiicei ei. De fapt, nu-i transmisesem lesajele pentru că Marilyn avea deja prea multe probleme. Într-un final, când am zis lui Marilyn că Gladys o sunase, a suspinat şi a zis: „Of, Doamne! Am vrut i o sun, serios că am vrut. Doar că nu mă simt în stare să am de-a face cu ea. lici pe Berniece nu am sunat-o, mă simt groaznic". Apoi m-a întrebat: «Le-ai jus celor de la Fox despre asta?» Nu le spusesem nimic. Marilyn a zis atunci: E caraghios, pentru că cei de la Fox încearcă să ţină secretă situaţia mamei, iar ioi încercăm să păstrăm secretul ei în faţa celor de la Fox. Cred că sunt destule cerete despre mama în jur, nu-i aşa?» A trebuit să-i dau dreptate. Ştiu că reprezentanţii studioului erau îngrijoraţi că cineva o va descoperi pe Gladys, iar a vă spune sau va face ceva care ar putea provoca un scandal. Acesta este unul între motivele pentru care am încercat să nu ne opunem lui Gladys. Nu ne oream ca una dintre vocile ei să-i spună să facă ceva care ar fi dăunat carierei au reputaţiei lui Marilyn".

Ca o coincidenţă, chiar înainte de Crăciun, Marilyn şi-a terminat testamei cel nou, legalizat în ianuarie 1961. Conform testamentului, lăsa un fond 100.000 de dolari pentru Gladys, mărind suma de 25.000 de dolari din tementul precedent (aşa le-a închis gura celor care au pretins, de-a lungul an că lui Marilyn nu-i păsa de mama ei). Lui Berniece i-a lăsat doar 10.000 dolari, deşi se simţea mult mai apropiată de ea decât de Gladys. Surprinză i-a lăsat o moştenire şi psihiatrului ei, Marianne Kris: 25% din proprietăţili şi mai surprinzător, lui Lee Strasberg i-a lăsat celelalte 75%.1

„În sfârşit, a sunat-o pe Gladys când s-a întors la New York", a spus Di Stevens. „Din câte am înţeles, a fost o conversaţie destul de liniştită. Gladys p; i că se poartă mai bine cu Marilyn, iar Marilyn a spus că-i face plăcere săbească cu ea. Evitase să o viziteze când fusese ultima oară la Los Angeles, spusese că o va vizita negreşit cu următoarea ocazie. «Gladys reprezint legătură foarte ciudată cu trecutul pe care am încercat atât de mult să-l uit», i: i zis Marilyn. «Însă este mama mea, nu-i aşa?»

„Cred că sarcinile pe care le-a pierdut au făcut-o să se simtă mai

aprob: de Gladys. Mi-a mai zis: «Ştii, copiii mamei mele au fost răpiţi de fostul ei i Acum pot să înţeleg ce groaznic a fost lucrul ăsta pentru ea. Nu-mi dau sea cum a reuşit să supravieţuiască. Mă întreb dacă răpirea copiilor a înnebuni: Eu cred că aş înnebuni dacă mi s-ar întâmpla aşa ceva». Ce mi se pare interes: n la Marilyn este că îşi revenea tocmai când credeai că a pierdut totul. În preajma Crăciunului arăta şi se purta mult mai bine".

În această perioadă, Marilyn a refăcut prietenia cu publicista Pat Newcoiek care lucrase cu ea la Staţia de autobuz; Marilyn a reangajat-o la sfârşitul anului 1960. Rupert Allan, bun prieten cu prinţesa Grace Kelly, se hotărâse să petrei i mai mult timp împreună cu prinţesa, la Monaco. Newcomb avea să-i ia locul i publicist personal al lui Marilyn. „În sufletul ei era mult mai puternică dee ut mulţi dintre noi", îşi aminteşte Pat Newcomb despre Marilyn, „şi, de obicei, uitam

1 Ce-a de-a doua soţie a lui Lee Strasberg, Anna, a fost beneficiarul unii al moştenirii, la moartea lui Lee, în 1982. Lee s-a căsătorit cu Anna, cu 40 de ani mai tânără decât el, în 1967, la un an după moartea primei sale soţii, Paula Astăzi, Anna Strasberg deţine mare parte din moştenirea lui Marilyn. În 20" revista Forbes, care publică veniturile aduse de celebrităţile decedate, o situca i pe Marilyn pe poziţia a opta, cu 8 milioane de dolari câştigate din drepturi di-autor şi comercializare de bunuri. Totuşi, Marilyn nu a murit bogată. Milioaii I de dolari au apărut după moartea ei, ca urmare a comercializării numelui u i-a banilor încasaţi din filmele în care a jucat. Strasberg, care-şi apără moştenii şi cu hotărâre, spune că s-a „cunoscut" cu Marilyn înainte de moartea ei (majoritar i martorilor spun că cele două s-au întâlnit cel puţin o dată). Avocatul Ann William Wegner, spune că „Anna se gândeşte la imaginea lui Marilyn şi are va da ea din clipa în care se trezeşte dimineaţa". „Soţul meu, Lee, a fost profess şi mentorul ei şi, mai presus de toate, prietenul lui Marilyn", a spus Anna Strasb „Eu îi protejez imaginea şi moştenirea, dar onorez şi dorinţele soţului meu".

ta, deoarece dădea impresia că e foarte vulnerabilă şi că trebuia să avem grijă: ea în permanenţă". Marilyn şi-a petrecut Crăciunul cu Pat, căreia i-a făcut dou o haină de blană de vizon. A mai decis să reia legătura cu Joe DiMaggio, apă ce primise de la el un ghiveci de

crăciuniţe.

Când l-a întrebat de ce i le-a trimis, el a răspuns că a făcut asta pentru că ştia i-l va suna ca să-i mulţumească. „În plus, pe cine naiba mai ai, pe lumea asta?", zis Joe. Când Marilyn i-a permis să o viziteze în seara de Crăciun, câţiva propriaţi s-au îngrijorat, pentru că povestea cu DiMaggio nu avusese un final ricit. Majoritatea celor din jurul ei considerau că Joe era ultimul lucru de care rea nevoie în această perioadă dificilă (în foarte scurt timp, DiMaggio avea să transforme în salvatorul vieţii ei).

Divorţul lui Marilyn de Arthur Miller era primul pe lista de priorităţi din nu arie 1961. împreună cu Pat Newcomb, publicistul ei, şi cu avocatul Aaron osch, Marilyn a plecat în Mexic, la 20 ianuarie, alegând intenţionat data augurării preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, pentru că era sigură că va ipta atenţia întregii prese. În Mexic divorţul avea să fie acordat rapid. Niciunantre părţi nu avea dreptul la pensie alimentară, iar casa pe care o cumpăraseră

Roxbury îi revenea lui Miller, care folosise banii din vânzarea casei sale iterioare.

Acum, după ce divorţase încă o dată şi mai ales din cauza aventurii cu ontand, Marilyn devenise în ochii publicului o femeie uşuratică, o distrugătoare! căsnicii. Părerea generală era că se folosise de Arthur Miller pentru a-l deterina pe acesta să scrie scenarii de filme pentru ea (de exemplu, Să ne iubim), apoi părăsise. Deoarece Miller fusese acuzat de presupuse legături cu comuniştii, iar arilyn avea să fie permanent sub observaţia FBI-ului, presa rusească a găsit de iviinţă să se implice şi ea. „Când vorbeşti de modul de viaţă american", seimenta în revista rusească Nedyela, „toată lumea se gândeşte la gumă de este cat, Coca-Cola şi Marilyn Monroe. Ea a găsit ceea ce-i lipsea în Arthur iller. L-a exploatat fără milă. El a scris scenariile pentru filmele ei şi a transrmat-o într-o actriţă adevărată. Marilyn i-a plătit-o. L-a părăsit. Altă viaţă Strusă în drumul lui Marilyn către celebritate".

Când un reporter i-a citit acest comentariu lui Marilyn, ea nu şi-a putut cunde mânia: „Uite ce e!", a exclamat ea. „Îl cunosc pe Arthur Miller mai bine: cât ruşii şi am învăţat de la Arthur Miller mai mult decât ruşii. Am aflat de Arthur Miller că el nu crede în statul comunist. Asta am aflat. Ruşii pot să irbească cât vor despre drumul meu către

celebritate, viaţa lui distrusă şi ce-am cut eu nu ştiu cui. Dar cunosc omul. Ei vorbesc despre o idee. N-au decât să bă ce idei vor. Eu l-am avut pe om".

Cu ceva timp în urmă, Marilyn îi spusese lui Joe DiMaggio, când fusese la i în vizită, că abia aştepta să se întoarcă la Los Angeles ca să-şi continue atamentul cu dr Ralph Greenson. La sfârşitul lui ianuarie, ca şi cum şi-ar fi dorit i-i spună lui Arthur Miller şi vieţii ei cu el un adio respectuos şi definitiv, a venit npreună cu Montgomery Clift la premiera piesei Inadaptaţii, pe Broadway.

Marilyn s-a hotărât

„Am deschis fereastra de la camera de zi cât de larg am putut şi m-am ap. t afară. Ştiam că trebuia să mă hotărăsc cât eram încă în cameră. Dacă mă tu 1 pe pervaz, cineva de dedesubt sigur m-ar fi recunoscut şi totul s-ar fi tran mat într-un mare spectacol. Am închis ochii în faţa geamului deschis, ni i încleştat pumnii. Mi-am amintit că am citit undeva că oamenii care sar i «înălţime îşi pierd cunoştinţa înainte să se lovească de pământ. Iar când n. uitat în jos, am văzut o femeie mergând singură pe trotuarul de lângă man clădirii. Purta o rochie maro şi… o cunoşteam".

Acestea au fost cuvintele pe care Marilyn Monroe i le-a spus prietenului Ralph Roberts când i-a povestit despre hotărârea ei de a se sinucide, în febre 1961. A fost o recunoaştere surprinzătoare. Marilyn i-a spus lui Roberts că fu atât de deprimată de rolul pe care-l jucase în moartea lui Clark Gable, în.: gândise să sară de la etajul 13 al clădirii în care locuia. Din fericire, s-a răzga în ultimul moment.

După divorţul de Arthur Miller, Marilyn a cunoscut o nouă perioada. -depresie puternică, iar în unele momente era atât de deprimată, încât i apropiaţi credeau că nu au cum să mai ajungă la ea. Nu prea mânca, mi i începutul lui 1961 era doar piele şi os şi avea un aer bolnăvicios. Nici maca; se mai spăla pe cap – părul ei, cândva strălucitor şi bogat, era acum lipsii a strălucire şi de viaţă. Părea că nu-i mai pasă de nimic. Cu excepţia vizitelor ziln, la cabinetul dr Kris, se închisese în apartamentul din New York: refuza aproape toate vizitele şi n-o interesa să iasă în lume. Ieşitul devenise un calvar pe la ni ea, pe măsură ce îmbătrânea. Biograful Charles Casillo, specializat în viaţa un Marilyn, explică cel mai bine: „Din cauza renumelui pe care-l avea, nu

avea va să aibă riduri. Să fim sinceri, cu toţii ne dorim să arătăm bine când mergem la o petrecere, însă imaginaţi-vă cum ar fi ca fiecare persoană pe care o întâlniii să vă cerceteze din cap până-n picioare şi să vă judece doar după aparenţe? Au-pistrui? E obosită? E slabă? E într-adevăr atât de frumoasă? Marilyn era obligam să treacă prin aceste „măsurători" de fiecare dată când se întâlnea cu cineva. Şt ia care este punctul ei forte. Ba chiar a recunoscut că, uneori, era invitată la petreceri ca să «înveselească masa de seară». Oare invitaţiile ar mai fi venit da. a desertul nu mai era atât de apetisant?" 1

Cei care au reuşit să vorbească la telefon cu Marilyn au observat descurajau a din vocea ei. Starea ei se înrăutăţise atât de mult, încât cei apropiaţi se temeau să o lase singură; cu toate astea, refuza pe oricine dorea să stea cu ea. În ciuu. i faptului că dr Kris încercase să găsească o soluţie medicamentoasă potrivită < a

1 Casillo citează un comentariu interesant din partea lui Marilyn, adresat Richard Merryman, de la revista Life, cu puţină vreme înainte de moartea < „Uneori sunt invitată în diverse locuri ca să înveselesc atmosfera, la fel cum muzician ar cânta la pian după cină, şi sunt foarte conştientă că nu sunt invita pentru mine. Sunt doar un ornament".

trateze nu numai depresia lui Marilyn, ci şi stările ei de anxietate din ce în mai profunde, nimic nu părea să aibă efect. Luase atât de multe medicamente, t de mult timp, încât era greu de găsit un medicament care să aibă un efect îefic asupra stării ei.

În timpul unei şedinţe, Marilyn i-a spus dr Kris aceeaşi poveste cutre-irătoare despre încercarea ei de sinucidere, pe care i-o spusese şi lui Ralph berts. Această încercare a îngrijorat-o pe dr Kris. În faţa ei se afla un pacient portant, care avea încredere în ea în privinţa dozei potrivite de medicamente i administrării lor. Kris era foarte conştientă că dacă Marilyn dorea cu adevărat se sinucidă avea cum să o facă folosind medicamentele pe care le avea deja. ar fi trebuit să sară pe fereastră ca să reuşească să se omoare. Fără îndoială, (crorul trebuia să ia măsuri. Dr Kris i-a sugerat lui Marilyn să se interneze tr-un salon privat din spitalul din New York, ca să se odihnească şi să se axeze sub supraveghere medicală. Deşi a ezitat la început, Marilyn a fost de ord. Sâmbătă, 5 februarie, dr Kris a condus-o la spitalul Universităţii

Cornell 1 New York. Marilyn s-a internat sub pseudonimul „Faye Miller", ca să nu-şi că cunoscută prezenţa în spital. Totuşi, când a venit timpul să urce în cameră, ost escortată, în mod misterios, într-o altă clinică a spitalului uriaş. Din momentul în care Marilyn a intrat în aripa nouă a spitalului, a înţeles era vorba despre ceva foarte diferit. Mai fusese internată în spitale de-a lungulilor, însă niciunul dintre ele nu arătase ca acesta. În primul rând, infirmierii re o escortau păreau distanţi şi viguroşi. În drumul lor au întâlnit numeroase i de oţel, majoritatea cu încuietori pe ambele părţi. Imediat şi-a dat seama spre ce e vorba, şi s-a simţit cuprinsă de frică, realizând scopul acelor uşi: să-i ia pe oameni înăuntru, nu afară.

Marilyn şi-a dat seama că dr Kris o minţise şi că nu o aştepta ce i se proîsese: „un loc unde să te odihneşti şi să te relaxezi". Acest loc, aceşti oameni acest mediu i se păreau lui Marilyn tulburător de familiare. Locul semăna irfect cu sanatoriile unde mama sa îşi petrecuse atâţia ani din viaţă. Într-ade-i, se afla în clinica Payne Whitney, departamentul psihiatric al spitalului. Dr Kris s-a înşelat amarnic dacă şi-a imaginat vreodată că Marilyn se va relaxa acest loc. De fapt, încă de la început Marilyn a făcut o criză, ţipând să fie lăsată plece, spunând că îi era frică; insista că era vorba de o greşeală – toate acestea l au avut alt efect decât să o facă să pară şi mai tulburată. „Ce-mi faceţi?" a rigat ea când o târau de-a lungul unui hol lung. „Unde mergem?" a ţipat oprinsă de groază, când a fost aruncată cu forţa într-o cameră capitonată cu restre zăbrelite, care într-un colţ dădea în altă cameră, mai mică, cu un idioator care spunea, simplu, „toaletă". Uşa de oţel s-a închis cu un zgomot ribil şi a fost încuiată. Mai târziu avea să-şi amintească celula ca fiind destinată >pacienţilor foarte tulburaţi [sublinierea ei] şi deprimaţi, însă eu mă simţeam ichisă pentru o crimă pe care nu o comisesem... violenţa şi semnele rămăseseră e pereţi de la pacienţii de dinainte".

„Eşti foarte, foarte bolnavă".

Cum se ajunsese la asta? înnebunise de-a binelea şi nu-şi dădea seama? avea să-şi petreacă ultimele zile într-un azil, la fel ca bunicii şi, probabil, n,.1 să? Marilyn Monroe a ţipat după cineva să o elibereze, însă în zadar. lui final, a izbucnit într-un plâns nervos, după cum îşi amintea, simţind mai 1 1 ca niciodată că totul era pierdut. Apoi a

început să lovească uşa dură de 11 1 cu pumnii, până când i s-au umflat şi s-au acoperit de vânătăi. Două asist a au intrat în celula lui Marilyn, cu ochii plini de mânie. Dacă continua aşa a atenţionat-o ele, va fi îmbrăcată într-o cămaşă de forţă. Apoi au dezbrăcat 1 au obligat-o să se îmbrace într-o pijama de spital. După ce şi-au terminat în nea plină de furie, au plecat, dar nu înainte să stingă lumina, lăsând pacu 1 într-un întuneric total, singură cu gândurile ei confuze şi fricile pline de dispe 1. – şi fără medicamente.

A doua zi, lui Marilyn i s-a spus că i se dă voie să iasă din cameră, dacă 1 de acord să aibă de-a face cu alţi pacienţi şi să „socializeze". S-a supus, şti l deja că asta era singura modalitate să iasă din celula capitonată. Pe hol.1 întâlnit cu o femeie tânără cu un aer bolnăvicios care, avea ea să-şi amintea 1 mai târziu, „părea o fiinţă atât de patetică şi de ştearsă". Este posibil ca pack I s-o fi privit pe Marilyn în acelaşi fel, la rândul ei, din moment ce i-a sugerai a ar fi mult mai puţin deprimată dacă ar vorbi la telefon cu cineva, poate cum prieten. Marilyn a aprobat, dar a zis că e imposibil, pentru că i s-a spus clai.1 nu era niciun telefon pe etaj. Faţa femeii s-a umplut de mirare şi i-a zis: „r a nu-i adevărat. Cine ţi-a zis aşa ceva? îţi arăt eu un telefon". Apoi a însoţit-o» Marilyn la un telefon public, a căutat în buzunar şi i-a dat o monedă de cât < 1 cenţi. Însă, când Marilyn a încercat să dea telefon, un paznic i-a smuls receptoal din mână: „fu nu ai voie să dai telefoane", i-a zis el.

Neştiind ce să mai facă, Marilyn s-a întors în cameră şi, aşa cum avea să t amintească după aceea, a încercat să-şi imagineze cum ar face faţă unei ăştial de situaţii dacă s-ar fi aflat într-un exerciţiu de improvizaţie din timpul cursuri!" şi sale de actorie. După ce s-a gândit un pic, a ştiut: să provoace cel mai maia zgomot posibil, în speranţa că va veni o persoană nouă, cineva căruia i se va fiv milă de ea şi o va ajuta. A luat un scaun şi, cu toate forţele rămase, l-a azvât at în geamul uşii de la baie.

Geamul nu s-a spart. A luat din nou scaunul şi l-a aruncat în geam până câni într-un final, geamul dublu s-a spart. Apoi a ales un ciob ascuţit dintre rămăşiţi v geamului. După un asemenea zgomot, o întreagă echipă de doctori şi asisten v au năvălit la ea în cameră. Marilyn stătea în faţa lor, pe pat, ţinându-şi ciobul lângă încheietura

mânii. „Dacă nu mă lăsaţi să ies de aici, o să mă sinucid”, 1 ameninţat ea.

Mai târziu, avea să justifice acest moment îngrozitor explicând că, de fap juca o scenă din filmul Nu e nevoie să baţi la uşă, „numai că [în acel film] ei 1 vorba de o lamă de ras”. Personalul medical avea cu totul altă părere, nu credeţi.

juca un rol. Prin urmare, au luat măsuri imediat. Doi bărbaţi solizi şi două ei voinice au ridicat-o din pat pe pacienta care se zvârcolea şi au ţinut-o în timp ce lovea şi urla, până când a aruncat ciobul de sticlă. Apoi au dus-o ascensor, cu faţa în jos şi mâinile întinse, în timp ce plângea isteric, lacrimile lăsând o mică dâră. Au urcat-o la alt etaj. Acolo, după ce s-a calmat, i s-a Jonat să facă duş, deşi făcuse asta deja de dimineaţă. „De fiecare dată când îmbi etajele trebuie să faci duș”, i s-a spus.

În sfârşit, după o perioadă parcă fără sfârşit, a intrat la ea un doctor tânăr, între lacrimi, Marilyn i-a spus că a fost trădată de psihiatrul ei şi a fost ernată în acest spital de nebuni „chiar dacă nu am ce căuta aici”. El a întret-o: „de ce eşti aşa de nefericită?”

Marilyn l-a privit direct şi i-a răspuns: „am cheltuit o avere cu cei mai buni crori ca să-mi răspundă la întrebarea asta, iar tu mă întrebi pe mine?” După ce a mai vorbit un pic cu Marilyn, doctorul i-a studiat faţa şi, ca şi cum şi spus nişte cuvinte profunde, i-a zis cu o mare autoritate în glas: „eşti foarte, ne bolnavă. Eşti bolnavă de foarte multă vreme”. Marilyn nu ştia cum săcţioneze în faţa evidenţei. Până la urmă, tot auzise voci, ani de zile. Tot de uită vreme se simţise un pic paranoică, bănuind mereu că cineva o urmăreau voia să vină după ea. Fusese un secret pe care-l ştiuse puţină lume, cum ar primul ei soţ, Jim Dougherty; iubitul ei şi Johnny Hyde; profesoara ei detone, Natasha Lytess şi, în mod sigur, psihiatrii ei. Acum însă, nu mai putea stăpânească secretul, iar acest doctor, un necunoscut, părea că-şi dă seama acest lucru. Doctorul, cu privirea concentrată, a continuat: „Știi, nu-mi dau mă cum ai reuşit să joci într-un film, dacă ai fost aşa de deprimată. Oare cum ţi s-a joci?” Marilyn s-a simţit uimită de naivitatea lui evidentă. Până la urmă, cea lucrul ăsta de când se ştia – îşi ascundea sentimentele, portretizându-le foarte diferită de cea în care trăia zi de zi. „Nu crezi că, poate, şi Gretarbo, Charlie Chaplin şi

Ingrid Bergman au fost deprimaţi când lucrau?" l-a trebat ea. De curând avusese o conversaţie cu sora ei vitregă, Berniece, cam aceeaşi temă. A întrebat-o pe Berniece dacă se simţea vreodată deprimată, sigur, a răspuns Berniece, se simţise deprimată, în trecut. Marilyn se întreba făcuse sora ei ca să scape de depresie, dacă nu lua pastile, iar Berniece nu a. Berniece i-a răspuns că se ruga. Părea un răspuns bun, dar rugăciunea nu funcţionat niciodată în cazul lui Marilyn. Oare cum putea Berniece, o gosponă din Florida care trăia de mulţi ani cu soţul ei o existenţă liniştită, să înţeleagă problemele grave ale lui Marilyn sau gravitatea depresiei ei? Doctorul a putut să răspundă întrebării lui Marilyn, aşa că a ignorat-o. În schimb, şi-a semnat în carneţel că, după părerea lui, Marilyn era „foarte bolnavă" şi, de emnea, avea „potenţial autodistructiv".

Apoi a ieşit din cameră fără să-i ofere niciun indiciu că se va mai întoarce codată. În acea noapte nu a putut dormi. Ţipetele şi bocetele, murmurele şi lansetele au răsunat toată noaptea pe holuri; erau vocile anonime ale nebunilor. Nu avea să uite niciodată aceste sunete. Nu avea să uite niciod această noapte îngrozitoare.1

Marţi dimineaţa, alt doctor a intrat în celula lui Marilyn şi i-a propus's, petreacă ziua împreună cu alţi pacienţi în ceea ce el numea „TO", adică tern ocupaţională.

„Şi ce să fac?" a întrebat Marilyn.

„Ai putea să coşi sau să joci şah", i-a propus acesta zâmbind, „sau chiar tricotezi".

Marilyn a dat din cap în faţa acestei prezenţe patetice. „În ziua în care să fac oricare din chestiile astea, atunci chiar veţi avea de-a face cu o nebui a zis Marilyn printre dinţi.

„De ce te simţi atât de diferită de restul pacienţilor?", a întrebat doctor

A răspuns simplu: „Pentru că sunt".

„Sunt închisă cu nişte bieţi nebuni".

Restul şederii lui Marilyn Monroe la Payne Whitney a fost o variaţiune. aceeaşi temă, o poveste marcată de umilinţe, care au venit peste o femeie ce a obişnuită să fie tratată cu mai mult respect. I se părea că fusese închisă undi departe, pentru că nimeni nu ştia exact ce să facă cu ea. Doctorii şi asistent'treceau pe la uşa ei şi se uitau în

celulă printr-un gemuleţ pătrat, ca la un anii al de la grădina zoologică. Unii dintre ei păreau uimiţi, parcă nu le venea să i creadă ochilor. La un moment dat, furioasă, Marilyn şi-a rupt pijamaua data. le spital şi s-a aşezat în faţa lor, doar ca să le ofere privitorilor „ceva la care mei-l. \ să te uiţi".

Marilyn şi-a petrecut mare parte din ziua de miercuri cerşind o bucată de hârtie şi un creion ca să scrie un bilet, să-şi facă auzită cererea de a fi eliberata Probabil îşi dăduse seama că se afla într-o situaţie teribil de asemănătoare cu cea a mamei ei, Gladys. Câte bilete fără şir scrisese Gladys de-a lungul anilm, în care explicase de ce nu trebuia să fie închisă într-un spital de nebuni >l implorându-i pe cei indiferenţi să intervină în favoarea ei şi să obim! eliberarea? în final, o tânără asistentă a fost de acord să o lase pe Marilyn să 1.1 legătura cu cineva printr-o scrisoare. Dar cu cine? Marilyn povestea mai atât ni că Berniece ar fi fost prea mirată ca să ştie ce să facă şi, în afară de asta, se all. i în afara graniţelor statului. De foştii ei soţi nu se simţea suficient de apropiat.1

1 Ulterior, într-o scrisoare către dr Ralph Greenson, Marilyn îşi amintea: „MI femei care urlau în celulele lor; bănuiesc că ţipau pentru că viaţa devii a < insuportabilă; în astfel de momente, simţeam că un psihiatru ar fi trebui: \ vorbească cu ele, să le uşureze măcar o vreme necazul şi durerea. Cred t.» (doctorii) ar putea să înveţe ceva din asta, însă pe ei îi interesează doar e i învăţat din cărţi. Poate că ar putea să înveţe ceva mai mult de la o fiinţă un i care suferă". icât să îi roage s-o ajute şi oricum ar fi fost prea umilitor. Cu siguranţă, Natasha ytess ar fi sărit în ajutorul ei, dar prietenia cu ea se rupsese de mult şi, oricum, aceasta se afla în California. Pe cine să roage? S-a hotărât să apeleze la netenii ei Lee şi Paula Strasberg. Le-a scris următoarea scrisoare:

Dragă Lee şi Paula.

Dr Kris m-a internat într-un spital, în grija a doi doctori idioţi. N-ar trebui să doctorii mei. Nu aţi mai auzit nimic de mine pentru că sunt închisă aici cu nişte ieşi nebuni. Dacă o să mai stau mult în acest coşmar, o să înnebunesc şi eu. Vă dg, ajutaţi-mă. E ultimul loc în care ar trebui să mă aflu. Vă iubesc pe amândoi. Marilyn

P.S.: Mă aflu pe palierul periculoşilor. E ca o celulă. Mi-au încuiat uşa de la baie nu am putut să potrivesc cheia, aşa că am spart geamul.

Dar în afară de asta u am făcut nimic care să arate că nu am cooperat cu personalul.

Scrisoarea a fost dusă la destinaţie în aceeaşi zi. După ce-a primit-o, Lee trasberg a sunat-o imediat pe dr Kris. I s-a spus că Marilyn avusese tendinţe icidale şi că din cauza asta fusese internată în spital. A fost tot ce-a avut nevoie audă ca să creadă că această studentă vedetă se afla exact acolo unde trebuia fie. Niciunul dintre soţii Strasberg nu avea să se opună dispoziţiilor ictorului.

Joi dimineaţa, când Marilyn s-a purtat ca şi cum ar fi fost calmă, i s-a permis dea un telefon. Nu ştia pe cine să sune, însă era conştientă că trebuia să sune cineva care ar fi mutat munţii din loc ca să o scoată de acolo. Cine era cel i încăpăţânat bărbat pe care-l cunoştea? Cine nu ar fi acceptat nu drept puns? îi era limpede: Joe DiMaggio. Era adevărat, mariajul lor nu se irminase bine. Cu toate astea, ştiindu-i felul de a fi şi de a reacţiona când se ţea sfidat, Marilyn era sigură că se putea baza pe el. Aşa că l-a sunat, în orida.

Stacy Edwards, prietenă cu el, îşi aminteşte: „Cred că Joe era în Florida, în tonamente cu Yankees. Mi-a povestit că stătea în camera de motel, bea o bere ce şi se uita la televizor, când a sunat telefonul. Era Marilyn, care suspina că te închisă într-o casă de nebuni din New York şi are nevoie s-o scoată de acolo, a crezut că glumeşte. I-a spus că tot ce zice e lipsit de sens şi credea că e vorba! o farsă sau că era drogată cu medicamente şi nu mai ştia ce zice. Însă, după convorbirea cu Joe a calmat-o, Marilyn i-a spus acestuia întreaga poveste, ea nevoie de el. Habar n-am cum de-a reuşit să dea de Joe într-un motel plin! purici din Fort Lauderdale, însă avea nevoie de el. Pentru Joe, era tot ce avea; voie să audă. A sărit în următorul avion". Joe DiMaggio a apărut chiar în noaptea aceea la Payne Whitney şi a cerut Marilyn Monroe să-i fie dată în grijă din dimineaţa următoare. A spus că nu-l iteresează cine are autorizaţia să o elibereze din spital şi că dorea ca ordinul i fie îndeplinit. Răspunsul a fost că doar dr Kris ar fi fost în stare să obţină externarea pacientei. „Nu mă interesează cine o externează", a spus Joe tă „însă dacă nu o eliberează cineva din locul ăsta, jur pe Dumnezeu că dişti spitalul cărămidă cu cărămidă". Apoi a vorbit cu dr Kris, care închisese o pacic cu patru zile în urmă şi nu trecuse pe la ea să-i dea bineţe şi să o întrebe e se simte. Dr Kris i-a spus că dacă Marilyn nu se

simţise bine în spitalul respee poate s-ar simţi mai bine în alt spital. Ulterior, Joe avea să declare că nu-i vrei să-şi creadă urechilor sau, aşa cum i-a mărturisit lui Stacy Edwards, „ajunses să cred că doctoriţa era cea care ar fi trebuit să fie închisă. Se purta ca şic Marilyn putea să-şi aleagă destinaţii de vacanţă. Ca să obţin de la ea ce voia am fost de acord cu propunerea ei, însă am rugat-o s-o scoatem mai întâi acolo". Externarea a fost programată în grabă pentru a doua zi.

„Cum ai îndrăznit să mă trădezi?"

La 10 februarie, la prânz, Ralph Roberts, bunul prieten şi maseurul Marilyn, a luat-o de intrarea din spate a spitalului Payne Whitney şi a dus-o acolo în secret, cu dr Kris pe scaunul din spate. Pe drumul de întoarcere ca apartamentul lui Marilyn, s-a descărcat pe dr Kris. „Cum ai îndrăznit să < i trădezi?", a ţipat ea. „Am avut încredere în tine! Cum ai putut să-mi faci a a ceva? Şi nici măcar nu ai venit să mă vezi? Ce naiba s-a întâmplat cu un Roberts îşi aminteşte: „Marilyn ţipa la doctor cum doar ea putea să o facă. Iu ca un uragan dezlănţuit. Nu cred că dr Kris o văzuse vreodată în halul ăst: i era foarte speriată şi tulburată de violenţa reacţiei ei".

„Am lăsat-o pe Marilyn la reşedinţa sa şi am condus-o şi pe dr Kris aşa a Traficul era aglomerat, aşa că am luat-o pe West Side Highway, pe lângă ran. iar dr Kris tremura şi repeta: «Am făcut un lucru groaznic, groaznic, groaznu Of, Doamne, nu am vrut, dar asta am făcut»".

Există voci care pun sub semnul întrebării amintirile lui Roberts despu-externarea lui Marilyn. Fiind prietenul lui Marilyn, este posibil să fi avut un interes să o portretizeze pe psihiatră ca având remuşcări. Poate ştia că Marih n ar fi vrut ca acest scurt episod din viaţa ei să fie redus la minim. Dacă dr Ki i\ recunoştea că făcuse ceva îngrozitor, Roberts ar fi putut să creadă că Marih n fusese sănătoasă la cap tot timpul şi nu ar fi trebuit să fie internată în spital. I n orice caz, aşa îşi aminteşte Roberts evenimentele şi, prin urmare, mu la oameni consideră astăzi că episodul Payne Whitney este doar o uriaşă neînn legere sau un diagnostic pus greşit de un doctor incompetent.

„După ce Joe a adus-o pe Marilyn în apartamentul ei, şi-a dat seama că poua psihiatrul ei luase decizia corectă, doar că nu procedase bine", a spus Sta \ Edwards. „Marilyn nu se simţea bine. Plângea şi era

dezorientată. Pentru că o luase medicamente câteva zile, era dată peste cap. Lui Joe nu-i venea să crea a cât de mult slăbise. După ce-a calmat-o, a convins-o să o ducă la alt spit i spitalul prezbiterian care aparţinea de Columbia University. Ea a acceptat, d u condiţia ca el să-i promită că nu va pleca din oraş şi va veni să o vadă în ecare zi cât avea să stea acolo. Joe a încuviinţat".

La ora 17: 00, Marilyn a fost internată la Institutul Neurologic al spitalului resbiterian al Columbia University, unde avea să rămână internată mai bine de i săptămâni, până la 5 martie. Primul lucru pe care l-a făcut după internare fost să ia legătura cu avocatul ei, Aaron Frosch. I-a cerut să întocmească un ocument care împiedica orice persoană să aibă puterea să o interneze din nou ră a-l consulta mai întâi pe Joe DiMaggio.

Când a fost externată, Marilyn a fost întâmpinată de o asemenea armată de porteri şi fotografi entuziasmaţi, încât toată scena dădea impresia unei revolte, tuşi, elementul cel mai revelator din acest haos a fost cât de mult părea să-i Facă lui Marilyn toată această atenţie. Cu excepţia câtorva ocazii din trecut, cum şi momentul când a anunţat divorţul de Joe, Marilyn strălucea ori de câte ori afla în prezenţa reporterilor. Adora atenţia fermecată a publicului, chiar şind viaţa ei privată se ducea de râpă. Mai mult, ştia ce presupune rolul ei de dată de cinema: să arate şi să se poarte ca Marilyn Monroe, chiar şi când nu simţea prea bine în pielea ei. Indiferent de chinurile prin care trecea, de obicei uşea să-şi joace rolul. De fapt, în acea perioadă (1961), acest rol devenise deja a doua natură pentru ea. Însă, când a ajuns acasă, Marilyn a avut parte de un c. Întâi a sunat-o Doc Goddard, soţul lui Grace. Nu mai auzise nimic de el, de i de zile. Nici măcar nu-şi mai amintea când vorbise ultima oară cu el. După au schimbat câteva amabilităţi, i-a spus că se săturase să citească în presă căscse ideea lui Grace ca Marilyn să se mărite cu James Dougherty. Avea de gând scrie o carte, i-a spus lui Marilyn, în care să spună adevărul: după părerea lui, arilyn fusese agresorul în relaţia respectivă şi, de fapt, îi ceruse ajutorul lui race pentru a-l convinge pe Dougherty să se mărite cu ea. Doc i-a mai zis că săturase să fie învinuit de această primă căsătorie, din moment ce motivulntru care soţii Goddard o lăsaseră pe Norma Jeane în urmă fusese transferul şi cu slujba. Marilyn nu ştia care era

părerea lui, dar nu i-a plăcut. I-a spus că că va scrie o carte despre ea, îl va da în judecată. I-a mai zis că Grace va fi arte dezamăgită dacă va afla că pune la cale o asemenea ispravă. Conversaţia a terminat neplăcut, când Marilyn i-a închis telefonul în nas.

Cearşafurile lui Gladys, pline de sânge

Chiar în săptămâna în care Marilyn Monroe trecea prin calvarul de la Payne imey, în New York, mama ei avea probleme asemănătoare, la sanatoriul Rock aven din California. Gladys Baker Eley, în vârstă de 60 de ani, fusese deja diagnosticată oficial suferind de schizofrenie paranoidă. Era clar de mulţi ani că suferă de această ăla. Era foarte nefericită la Rock Haven; nu fusese fericită în niciun sanatoriu – a lungul anilor. Nimeni la Rock Haven nu părea să creadă sau să înţeleagă

Ştiinţa Creştină, iar Gladys, pur şi simplu, nu putea să accepte acest lucru, mai credincioasă ca niciodată şi trimitea, o dată pe săptămână, pamflet broşuri cu acest subiect tuturor cunoscuţilor, printre care şi fiicelor ei, Mat i şi Berniece. Însă acum, boala o afecta profund şi devenise ferm convins, doctorii de la Rock Haven o otrăveau. Le-a scris fiicelor ei că trebuia să externată din sanatoriu foarte curând sau, după cum i-a scris lui Berniece să mor sigur aici din cauza otrăvii". Gladys mai credea că era stropiţii insecticide în timp ce dormea. Mai mult, din cauza convingerilor ei religio. a refuzat în permanenţă să ia medicamentele care-i fuseseră prescrise ca să t sub control schizofrenia. Nu avea nicio scăpare; sănătatea ei mintală se detet i de la o zi la alta.

Într-o seară, în perioada în care Marilyn era internată la Payne Whiti Gladys a văzut la televizor un reportaj despre presupusa cădere nervoasă a 11 sale; reportajul era urmărit şi de alţi pacienţi din sanatoriu. Se pare că a I foarte tulburată şi s-a retras în camera ei. Două ore mai târziu, când s-au i s-a o verifice, asistentele au găsit cearşafurile pline de sânge. Gladys leşin. Se pare că-şi tăiase venele cu o lamă de ras; rămâne un mister de unde făt. rost de aşa ceva. Însă, în loc să-şi taie încheietura pe orizontală, ceea ce tu provocat o sângerare masivă şi o moarte rapidă, Gladys şi le-a tăiat pe vertic, Sângerarea a fost mai lentă, iar Gladys doar a leşinat. A fost transportată I urgenţă la spitalul Huntington din Pasadena, unde şi-a petrecut următoarele t.

zile. Au sunat-o pe Berniece, însă aceasta le-a cerut să nu ia legătura cu Marih pentru că simţea că sora ei vitregă avea deja destule griji pe cap. Berniece u dorea să o împovăreze.

Rose Anne Cooper, ajutor de asistentă la Rock Haven, îşi aminteşte: „A încercat chiar eu să iau legătura cu Marilyn Monroe şi să-i povestesc ce întâmplase. Nu ştiu cum am ajuns să vorbesc cu un bărbat pe nume John, ca; spunea că este agentul ei. [Notă: se pare că este vorba de John Springer, pub1 cistul lui Marilyn.] A fost foarte nepoliticos cu mine. «Mai trăieşte?» a întreb el. I-am zis că mai trăieşte. «Bine», mi-a zis el, «atunci dra Monroe nu trebui să afle vestea asta chiar acum. Are destule probleme». Mi-a spus să o sun pe în< Melson [managerul de afaceri al lui Marilyn]. Asta am făcut. Cu ea, a fost tu. rău. «Eşti plătită cu bani frumoşi ca să te asiguri că d-na Eley nu-şi face ta singură», mi-a spus ea furioasă. Când i-am zis că nu o putem monitoriza 24 îl ore din 24, m-a întrebat: «De ce nu? Eu m-am gândit că se poate. Dacă nu, d ce vă plătim?» A fost o conversaţie foarte neplăcută.

„În final, am rugat-o să-i spună lui Marilyn că mama ei a încercat să sinucidă, iar ea mi-a răspuns: «în niciun caz nu o să fac aşa ceva. Nu am de gâi s-o supăr cu această veste». Mi-a zis că era obligatoriu să păstrez secretul legătură cu tot ce însemna Gladys ca parte din viaţa lui Marilyn. Inez mi-a spi «Acesta este un secret pe care-l ţinem de ani de zile şi ne aşteptăm să acţionat cu mare discreţie, altfel studioul se va supăta foarte tare pe sanatoriu». Nu a înţeles ce voia să zică şi, înainte să întreb, a închis. Până la urmă am găsit-o:

lalaltă fiică a lui Gladys, Berniece. Ea a dat dovadă de mult mai multă înţele! re, însă nici ea nu a fost de acord să-i spună lui Marilyn. «Nu cred că poate facă faţă acum», mi-a răspuns ea. Apoi mi-a sugerat să contactez departaentul de publicitate de la Fox. Pentru mine, chestia asta nu avea niciun sens. acă trebuia să ţin un secret, de ce să sun la departamentul de publicitate al udioului? Părea că nimeni nu ştia despre ce e vorba… aşa că am lăsat-o baltă".

Când Gladys s-a întors la sanatoriu, i s-au administrat sedative timp de multe iptămâni şi nu şi-a părăsit camera. Mult mai târziu, când nu a mai fost sedată, fost scoasă la o plimbare. Rose Anne Cooper îşi aminteşte: „Un grup de femei, între care şi Gladys, fuseseră autorizate

să părăsească sanatoriul, împreună l două asistente însoţitoare, pentru cumpărături de la o farmacie din zonă. La 1 moment dat, asistentele şi-au dat seama că Gladys dispăruse. A început o utare disperată. Din fericire, jumătate de oră mai târziu, au găsit-o într-o staţie: autobuz. Gladys le-a explicat că voia să plece în Kentucky. „Trebuie să-mi zisesc copiii", a spus ea; „soţul meu mi-a răpit copiii".

Întoarcerea în braţele lui Sinatra în lunile care au urmat externării din spital, Marilyn Monroe s-a împăcat cu le DiMaggio, bărbatul pe care acum îl considera un salvator. Cu toate astea, I hotărât de comun acord să nu facă publică relaţia şi să o păstreze informală fără obligaţii. De-a lungul anilor, s-a povestit în biografii că doreau să se isătorească din nou. Nu este adevărat. De fapt, un obstacol major între ei erai Marilyn dorea în acel moment să revină pe platou, iar Joe încă se opunea cu itere acestui lucru. Niciunul dintre apropiaţii ei de atunci nu credea că Marilyn să discute din nou această problemă cu el. Abia după mulţi ani, anumiţi imeni care nu o cunoşteau foarte bine au început să facă presupuneri despre eventuală recăsătorie cu DiMaggio. În această perioadă începuse chiar să se itâlnească din nou cu Frank Sinatra, deci era clar că nu se gândea să se măritei Joe. Mai mult, niciunul dintre prietenii sau cunoştinţele marelui jucător de ziseball, intervievaţi pentru această carte, nu a simţit în acele momente că Joe a dornic să se căsătorească din nou cu ea. Cu toate astea, spuneau ei, în înmite privinţe se schimbase. Dacă în timpul căsniciei lor fusese rece şi distant, liar violent, acum era atent şi grijuliu şi părea să facă tot ce-i stătea în putinţă o facă fericită. I-a spus că, dacă ar fi fost în locul ei cu câţiva ani în urmă, şi ar fi divorţat. Mai mult, i-a mărturisit lui Marilyn că, datorită unui psihiatru comandat de ea, a reuşit să devină un om mai bun şi să se adapteze mai bine. să din când în când, era îngrijorător de posesiv şi, ca pe vremuri, era gelos e toată atenţia pe care o primea ea, oriunde mergeau împreună. De asemenea, invada destul de serios intimitatea. De exemplu, după cum povesteşte Berniece iracle, căuta prin gunoi ca să găsească chitanţe, să vadă cât a cheltuit pe înmite lucruri. Era deosebit de zgârcii şi dacă avea impresia că a cheltuit prea mult îi cerea socoteală furios, cu chitanţa în mână. Marilyn îi smulgea hârt; îi spunea să-şi vadă de treburile lui. „Cum îndrăzneşti să-mi umbli prin gum spunea ea supărată. Un astfel de

schimb de replici se încheia cu o ceartă fo' zgomotoasă. Marilyn încerca din răsputeri să evite astfel de momente, însă îi i foarte greu.

În martie 1961, cei doi au plecat în vacanţă într-o staţiune retrasă Redington Beach, în Florida. Marilyn avea nevoie de o pauză. Chiar înaint'plece, s-a supărat foarte tare din cauza unui articol în care era citată Kay G< (se pare, în mod eronat) care spunea că o consideră pe Marilyn vinovata moartea soţului ei. Diane Stevens îşi aminteşte: „John [Springer, publiciştii i. Marilyn] mi-a spus: «Orice-ar fi, nu-i trimite asta lui Marilyn. Dacă vede artic ăsta, nu ştiu ce va face. Trimite-i-l lui Aaron [Frosch, avocatul lui Marilyn].», i am făcut. Apoi, într-un fel sau altul, Marilyn a văzut articolul. Cred că el, biroul lui Aaron, iar articolul se afla pe biroul lui. Nu şi-a putut dezlipi ochi pe el. «Cum ai îndrăznit să nu-mi zici?», m-a întrebat la telefon. «Trebuie să <, ce se întâmplă. Sunt singura care nu ştie ce se întâmplă! Să-i spui lui Johi sunt foarte supărată din cauza asta! Ar trebui să-l concediez!» Am încercat; explic că eram îngrijoraţi, dar nu a vrut să audă. «La dracu'», a zis ea. «Te i lumea este atât de îngrijorată pentru biata Marilyn, care e dusă cu pluta. Săra săraca Marilyn o ia razna şi nu poate să facă faţă articolelor din ziare. Nu vt, i s-a mai aud nimic. Pur şi simplu, nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre aşi Apoi mi-a trântit telefonul. În acel moment, deja tremuram. I-am spus lui J< a şi el a sunat-o imediat. S-a răstit şi la el. Era foarte clar că era la limită şi ne simţea bine deloc".

La scurtă vreme după aceea, Marilyn a primit o scrisoare de la Kay Gal < Evident, nu o învinuia pe Marilyn de moartea soţului ei. În scrisoare, datei, i 11 aprilie 1961, Kay scria: „mi-e dor de Clark din ce în ce mai mult, pe zi e trece, nu voi depăşi niciodată această pierdere, însă Dumnezeu m-a binecuvântat cu trei copii grozavi şi cu multe amintiri minunate… Am mers să mă spovedi >. după 24 de ani (sper că preotul n-a chemat poliţia); vorbesc serios, nici nu ui cât de mult m-a ajutat asta". Marilyn a vizitat-o curând pe Kay; era clar că nu avea resentimente, deşi asta nu-i liniştea lui Marilyn sentimentul de vinovăi le

La sfârşitul lui aprilie, Marilyn s-a hotărât să închirieze alt apartament în I < >. Angeles. Atunci a aflat că prietena ei, Pat Kennedy Lawford, era însărcinată. u al patrulea copil. „Îmi amintesc că Pat mi-a zis «Nici nu ştiu cum să-i dau vest. i lui Marilyn, dat fiind tot ce se

întâmplă în viaţa ei. Mi-e teamă că o va întri îl şi mai mult»", mărturiseşte una dintre rudele lui Pat. „«Am deja trei copii. Ea va i măcar unul.» Nu a avut de ales şi i-a spus lui Marilyn când aceasta s-a întorl. i Los Angeles. Era deja însărcinată în şase luni. Mi-a mărturisit că atunci cart1 a văzut-o, Marilyn a sărit în sus de bucurie. Apoi a îmbrăţişat-o pe Pat şi a înece n să plângă de fericire. Această întâmplare a adăugat o nouă dimensiune prie mei dintre Pat şi Marilyn, în sensul că Pat şi-a dat seama că Marilyn putea pună deoparte propria tristeţe, cel puţin pentru moment, şi să se bucure ricirea lui Pat. Pat mi-a mărturisit: «Cred că este o femeie minunată şi ar fi o amă grozavă. Mă rog în fiecare noapte să aibă copii în curând. Ştiu că viaţa s-ar schimba dacă ar avea pe cineva de care să aibă grijă.»" Tot în această perioadă, Marilyn a reînnoit legătura cu Frank Sinatra. Nu se le cum privea Joe DiMaggio relaţia dintre Marilyn şi Frank, nici măcar dacă: casta conta pentru el. Joe şi Marilyn ajunseseră probabil la o înţelegere în ivinţa relaţiei lor din acel moment, deoarece Marilyn nu s-ar fi întâlnit cu Frank acă Joe ar fi obiectat. În ce-l priveşte pe Frank, în acea perioadă se întâlnea Juliet Prowse, însă era încă atras de Marilyn şi, după cum povestesc cei care-l noşteau bine, nu putea să reziste în faţa ei. „O iubea, nu încape îndoială", a us Milt Ebbins, bun prieten cu Sinatra şi vicepreşedinte al companiei de oducţie a lui Peter Lawford, Chrisław.

Totuşi, în 1961, sentimentele lui pentru Marilyn deveniseră mai degrabă totectoare decât pasionale. Îmi amintesc de o întâmplare în care a fost implicat şedinţele Kennedy, care se afla atunci la începutul mandatului. Am pus la cale, preună cu Peter, un dejun oficial pentru Kennedy, iar Frank a fost invitat. Am dus special de la New York un bucătar care să pregătească fettuccine Alfredo, ptură de viţel şi salată şi îngheţată la desert. Secretara lui Sinatra a sunat în timul moment şi mi-a spus că nu mai poate să vină, pentru că e răcit. Ramasem trăsnit. Era vorba de JFK. Nu putea să-l refuze pe JFK. Ştiam că Frank îl irecia foarte mult, făcuse campanie pentru el, chiar îi organizase spectacolul! inaugurare, deci părea ciudat. Mai târziu am aflat că, de fapt, Marilyn venise i stea la el la sfârşit de săptămână şi plecase de acasă fără să-i spună unde se ice. Aşa că a căutat-o toată ziua cu maşina, până când a găsit-o. Plecase la împărături. Iată cât de mult ţinea la ea, dacă fusese

în stare să rateze un dejun icial cu preşedintele, ca să afle ce se întâmplase cu Marilyn".

Rupert Allan a confirmat: „Mi s-a părut întotdeauna că Frank şi Marilyn erau îi iubiţi ghinionişti. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe, ar fi fost împreună, iubea foarte mult. Însă, în 1961, ea avea atât de multe probleme, încât cred

Frank era supărat pe ea aproape tot timpul. Credea că ar fi trebuit să se răduiască mai mult să-şi revină şi, într-adevăr, uneori îl scotea din sărite. De menea, e clar că Sinatra nu dorea să aibă de-a face cu oameni slabi sau inerabili".

Într-adevăr, femeile precum Marilyn erau o bătaie de cap pentru Sinatra. Îi acea ca „doamnele" lui să fie mai puternice şi mai încrezătoare în sine, aşa cumseseră Ava Gardner şi mama lui, Dolly Sinatra, care, în ochii lui Frank, repreintau idealul unei femei totale. De multe ori nu avea răbdare cu o persoană cât de dificilă ca Marilyn. Externată de curând din spital, Marilyn nu era sigură! ea în perioada cât a fost cu Sinatra, iar el nu era tocmai tolerant cu ea. De: emplu, la o întâlnire la el acasă, Marilyn a devenit melancolică şi a început povestească invitaţilor întâmplări din copilăria ei tristă. Părea că mai are puţin izbucneşte într-o criză de plâns, când Frank i-a tăiat-o scurt: „Uite ce e, Norma

Jeane", a spus el, „n-avem chef să auzim poveştile tale. Înzdrăveneşte-te, dray. sau pleacă. Eu nu sunt dădacă". S-a ridicat şi s-a retras în dormitorul ei.

Unii dintre apropiaţii lui Sinatra credeau că singurul motiv pentru care e cu ea era mila. „Dacă Marilyn Monroe voia sex, şi voia tot timpul, ca să vă dorită, dl S. îl juca pe Sir Galahad şi se ridica la înălţimea momentului", a se valetul său fidel, George Jacobs. „Rareori era în stare să refuze un prieten bi Asta se potrivea cu imaginea sa de binefăcător care mai degrabă oferea de primea. [Cu toate acestea], dl S. avea o grămadă de îndoieli în privinţa Marilyn. Era distrusă…"

Prietenii lui din acea vreme încă îşi amintesc de întâmplarea din 7 iunie 19 la şase zile după ce Marilyn a împlinit 34 de ani, când Frank a invitat-o l-ai Vegas. Avea spectacol la hotelul Sands şi tot în acea zi organizase o petrei pentru aniversarea de 44 de ani a lui Dean Martin. După cum arată coi pondenţa dintre departamentele de la Sands, între

preşedintele Jack Entraţi directorul de publicitate Al Guzman şi directorul de promovare Al Freeman e făceau o mulţime de pregătiri pentru petrecerea în cinstea lui Dean Martin, unele dintre ele aveau legătură cu Monroe şi Sinatra. Nota trimisă de Entrai lui Guzman şi Freeman, datată 6 iunie 1961, specifică: „Vă rog să ţineţi eoni; faptul că, sub nicio formă, nu este permis ca dl Sinatra şi dra Marilyn Mon; să fie fotografiaţi împreună la cocktailul care va urma spectacolului din 7 în 11 Cei care vor încerca să facă acest lucru vor avea interdicţie permanentă în ho a I Este o cerinţă din partea hotelului Sands şi a domnului Sinatra însuşi, deci se va ap! a. Întocmai. Mulţumesc".

Altă notă, trimisă de Entratter „tuturor celor în cauză", tot din 6 iunie 19 I menţionează că „Marilyn Monroe va fi oaspetele domnului Sinatra. Dl Frank Sinai i. doreşte ca drei Monroe să i se acorde intimitate maximă în perioada scurte şederi la hotelul Sands. Va fi cazată în apartamentul domnului Sinatra. Sub nil i < formă cei doi nu vor fi deranjaţi de telefoane sau vizitatori înainte de ora 14: („i".

Prietena lui Marilyn, Pat Kennedy Lawford, a adus-o la Las Vegas pe sora ei Jean Smith, ca să vadă spectacolul. Nu se ştie dacă Pat era la curent cu ce, i întâmpla între Marilyn şi Frank. Pat şi Jean şi-au petrecut ziua bârfind ei Marilyn, la manichiură şi tratamente faciale, deci este posibil ca Marilyn să h şi spus ceva. „Pat mi-a zis că era foarte îngrijorată pentru Marilyn", spune l. i Brennan. „Mi-a povestit că la prânz îşi turnase deja un pahar de şampanie! Pat bea, dar măcar aştepta până la ora de cocktail. În Las Vegas, totuşi, Pai ni a băut deloc, pentru că era însărcinată în luna a opta. «Când nu bei», mi-a spu ea, «vezi cum arată ceilalţi când sunt beţi şi nu este plăcut»". După cum i povestit Kennedy Lawford lui Brennan, a luat-o deoparte pe Marilyn şi i-a spus că bea prea mult. „Marilyn, ca prietenă îţi spun, nu-ţi stă prea bine când!" i la început, Marilyn s-a simţit insultată. Însă, după câteva momente, păre… şi-a dat seama că Pat are dreptate. „Doar aşa pot să mai potolesc vocile din e. ni meu", i-a spus Marilyn lui Pat. Nu se ştie cum a reacţionat Pat în faţa aci n cunoaşteri uimitoare, însă sigur a fost îngrijorată. Întâmplarea nu le-a împiedi-al totuşi să se simtă bine împreună.

Pat o adusese la Las Vegas pe fetiţa ei, Victoria, în vârstă de doi ani şi jumătate. Ceilalţi doi copii ai ei aveau să sosească în ziua

următoare, cu limuzina, în California în Nevada. În ziua aceea, după tratamentele de înfrumuseţare, „arilyn şi Pat au dus-o pe Victoria la cazinou. Desigur, copiii nu aveau voie să tre' acolo, însă încălcarea acestei reguli era unul dintre cele mai mici favoruri ermise familiei Kennedy când se aflau în oraş. Spre încântarea lui Marilyn, Pat aşezat-o pe fetiţă chiar pe masa de blackjack şi a zis: „Uite cum facem: dacă pierd, las copilul aici; dacă câştig, o iau drept premiu". S-a aşezat şi a jucat o înă, iar Marilyn a stat în spatele ei. Când a pierdut, a zis: „Asta e, tu iei copilul", poi s-a ridicat şi a plecat. „Dar... Pat... Pat" a strigat Marilyn în urma ei, anicată. Desigur, Pat s-a întors şi şi-a recuperat fetiţa. „Îi plăcea să facă chestii în astea doar ca să obţină o reacţie de la Marilyn", spune Pat Brennan. „Îi plăcea fie veselă şi deschisă când era cu Marilyn, pentru că era conştientă de tristeţea 'n viaţa ei".

La spectacolul lui Sinatra din Las Vegas veniseră şi Elizabeth Taylor împreu-cu soţul ei, Eddie Fisher, şi sărbătoritul Dean Martin cu soţia lui, Jeanne artin; Marilyn a stat cu ei. „Cum mi s-a părut Marilyn în seara aceea? Ştiam toţii că avea o relaţie cu Sinatra, deci era inabordabil? însă băuse atât de uit, încât l-a făcut de râs. Nu era bine deloc", a povestit Eddie Fisher. „Era superbă, ca o apariţie cu zâmbet minunat şi cu o rochie atât de decol-a, încât nu-ţi puteai lua ochii de la sânii ei", spune un fotoreporter din Las gas care, împreună cu un fotograf de la Wide World Photos, a fost unul dintre ţinii cărora li s-a permis accesul la petrecerea de după spectacol, din rtamentul lui Sinatra. „Dacă o priveai de departe, ţi se părea minunată. Dar aproape părea distrusă. Nu arăta bine şi se purta ciudat. Mi s-a părut un pic bună".

„Îmi amintesc că la petrecere se plângea: «Of, Frankie, hai să le arătăm grafilor. Te iubesc, Frankie. Vreau să afle toată lumea». Stătea în spatele lui, mâinile în jurul taliei lui, ca şi cum s-ar fi sprijinit de el să nu cadă". După cum povesteşte jurnalistul, când Frank s-a ferit, în loc să se lase grafiat cu ea, Marilyn aproape şi-a pierdut echilibrul. A privit-o îngrijorat a spus unei gărzi de corp: „Fii cu ochii pe ea. Nu-mi place cum se clatină, mi de ştire dacă leşină sau i se întâmplă ceva".

Reporterul a continuat: „Marilyn insista să facă o poză cu Frank. S-a furişat lângă el ca o pisică şi i-a făcut semn fotografului meu cu

degetul arătător, crându-i să facă poza când Sinatra nu era atent. Era jucăuşă şi sfioasă". „Chiar când fotograful era pe cale să facă poza, garda de corp a lui Frank a acaţ aparatul de fotografiat. I l-a dat lui Frank şi i-a şoptit ceva la ureche, i Frank a venit la noi şi a şuierat: «Data viitoare când încerci aşa ceva, vă rg capul cu nenorocitul ăsta de aparat». Vorbea din colţul gurii, ca mafioţii".

„În acel moment, Marilyn a venit la noi şi i-a zis cu o privire sălbatic «Frankie, îmi vine să vomit». El a întrebat-o alarmat: «Când?», iar ea a răspui «Acum. Chiar acum. Vorbesc serios, Frankie. Îmi vine să vomit». El a zis: «(Doamne, Marilyn! Iarăşi?» şi a scos-o de acolo în grabă".

Elizabeth Taylor, care se afla chiar lângă reporter, a fost martoră la întrea scenă. După aceea, s-a întors către fotoreporter şi i-a zis: „Marilyn nu ar trei să bea dacă nu ţine la băutură. Însă eu… eu ştiu să ţin la băutură", a spus e sigură pe sine. Apoi Elizabeth a făcut un semn din ochii ei violeţi şi a dat pe un martini. Totuşi, când a văzut că reporterul îşi notase deja în carneţel rema, ei, i l-a smuls din mână, l-a lovit uşor peste ceafă şi i-a zis: „Ţi-am zis asta nee cial, tinere".

Reîntâlnirea cu Berniece

La sfârşitul lui iunie 1961, Marilyn a fost diagnosticată cu calculi la vex biliară şi inflamare a vezicii biliare. Părea că necazurile nu se mai termi: Operaţia din 29 iunie a decurs bine. Când s-a trezit, l-a găsit pe Joe DiMag la capul patului ei, privind-o cu devotament. Sora ei vitregă, Berniece, urma vină la New York şi să stea cu Marilyn în perioada convalescenţei. Joe nu e prea încântat de asta. Mai târziu, Marilyn a aflat că Joe îl bănuia pe soţul < „Dacă vor să le dai bani?", a întrebat-o pe Marilyn. „Cred că despre asta e vorl Bănuielile sale erau împărtăşite de secretara lui Marilyn, May Reis, care lin i. din nou pentru Marilyn. Lui Marilyn nu-i venea să creadă că Joe are o asemene, părere despre Berniece. „O cunosc de mult mai multă vreme decât tine", i-a spu ea mânioasă. „Şi, chiar dacă ar vrea bani, pot să-i dau. Ce-o să fac cu banii dup, ce mor?"

În ciuda părerii lui Joe despre Berniece, după operaţie Marilyn dorea aprons cu disperare să reînnoade relaţiile cu ea. Imediat după externarea lui Marih n Berniece a venit din Florida la New York şi s-a cazat la hotelul Park Sheran în unde trebuia să aştepte telefonul lui

May.

După ce s-a asigurat că nu există reporteri prin preajmă, Berniece a luat ui taxi care a dus-o la apartamentul lui Marilyn, pe strada East 57. Soţul lui Berniece nu fusese de acord cu vizita. Când era vorba de Marilyn, se purta foni ti ciudat. Dorea să fie cu ea cât mai mult, dovadă vizita pe care i-o făcuse lui Marilyn de curând, fără ca soţia lui să afle. Însă părea că nu doreşte ca Berna i < să stea cu ea. Pe de altă parte, Joe nu era încântat de planurile surorilor, hi motivele lui, care aveau de-a face cu banii lui Marilyn, dar şi din cauză că-i i, teamă că Berniece va dezvălui presei relaţia lui cu Marilyn. Bineînţeles, Benn e ştia prea bine asta şi probabil o deranja faptul că, după tot acest timp, Mau, i continua să-i reamintească să nu vorbească cu reporterii. Berniece remarcas-Marilyn încă încheia fiecare conversaţie telefonică spunându-i asta.

Când Berniece a sosit în apartamentul lui Marilyn de la etajul 13, a fost tâmpinată de May Reis. May a fost foarte rece. Este foarte posibil ca Berniece a fi considerat atitudinea ei evazivă o dovadă de profesionalism şi nu o lipsă e politeţe. Marilyn şi-a făcut apariţia, iar reîntâlnirea a fost zgomotoasă şi plină e emoţie. „Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, ai ajuns!", chicoti Marilyn. „În arşit, suntem din nou împreună!" După ce s-au îmbrăţişat, s-au privit atent, e cunoşteau din adolescenţă. Acum Marilyn avea 35 de ani, iar Berniece, 41. u ajuns la concluzia că arătau mai bine decât în tinereţe, chiar dacă Marilyn ra slăbită după operaţie şi nu era bine deloc. Purta o rochie de vară, albă, şi andale cu toc înalt. Îşi coafase părul înainte să iasă din spital, pentru că ştia „va fi fotografiată şi dorea să arate în formă. Aşadar, când a revăzut-o pe sora i, era aranjată.

Viaţa lui Marilyn nu era deloc una obişnuită, iar Berniece a înţeles asta, când aflat că primul lucru pe care Lena Pepitone, servitoarea lui Marilyn, trebuia – l facă în fiecare zi era să spele sutienul din dantelă bej pe care Marilyn îl urtase în ziua precedentă. Amintindu-şi de vizita lui Berniece, Pepitone a făcut remarcă interesantă despre ea, descriind-o astfel: „blondă natural, chiar mai fondă decât Marilyn… Era un pic mai scundă şi mai slabă, însă senzuală".

„Berniece părea mult mai timidă decât Marilyn, care atunci era

foarte trovertită. Toată agitaţia şi strălucirea din Manhattan păreau să o sperie pe miece. Era ameţită – de New York şi de Marilyn… Iar felul în care Marilyn urmărea, cu atenţie, ţinând-o de mână şi ascultând toate detaliile despre urile de unde îşi făcea cumpărăturile în Florida, despre cum gătea, cum îşi ganiza gospodăria şi cum îşi creştea băieţii [Notă: Berniece nu a avut băieţi, ar o fiică] m-a făcut să mă gândesc că Marilyn ar fi putut să renunţe la toată lebritatea de care se bucura, ca să devină şi ea gospodină".

După câteva zile, Berniece a început să se îngrijoreze; i se părea că Marilyn a prea multe medicamente. Cei care se aflau în preajma ei tot timpul, se işnuiseră să vadă că lua mereu medicamente, care o oră mai târziu o făceau se clatine. Nu era niciodată corerentă şi părea mereu… un pic dusă. Prietenii

Marilyn şi cei care lucrau cu ea se obişnuiseră cu felul ei de a fi, însă u-veniţii erau întotdeauna uimiţi.

În fiecare seară, doctorul lui Marilyn trecea să vadă cum îi merge. Şi asta era dat. În fiecare seară? Chiar era nevoie? în timpul fiecărei vizite, Marilyn îi gătea o băutură tare, lucru care-i plăcea; şi asta era ciudat. Apoi îi dădea lui rilyn tot felul de pastile, în cantităţi „generoase".

Uneori îi făcea câte o injecţie cu Dumnezeu ştie ce substanţă, însă lui Marilyn făcea efectul. Berniece a profitat de prezenţa doctorului şi l-a întrebat despre tile. „Sincer, chiar are nevoie de toate somniferele astea? Este exagerat, nu daţi?" Doctorul nu a avut timp să-i răspundă, căci Marilyn a fixat-o cu rate: „Da, chiar am nevoie de pastilele astea", a spus ea, enervându-se brusc. nevoie de somn. Aşadar, Berniece, răspunsul e da. Ăsta e răspunsul. Da". S-a

64 J Rancty TARABORRELLI

lăsat o tăcere stânjenitoare. După câteva minute, doctorul a continuat să îl fit lui Marilyn medicamentele, fără să clipească.

JL jfe Berniece şi-a dat seama de relaţia lui Marilyn cu Joe DiMaggio. Se vedea încă era îndrăgostit de ea. Dar Marilyn nu era sigură de sentimentele ei peni; „h el. Cel mai bun indiciu pentru asta este faptul că plănuia o călătorie în Califon în mai puţin de o lună şi i-a zis lui Berniece că va sta cu Frank Sinatra. A făcu i pe Berniece să promită că nu-i va pomeni lui Joe despre această călătorie. Doi să

meargă, spunea ea, dar nu voia să afle Joe. Pentru Berniece era un mis cum avea să reuşească acest lucru, căci Joe stătea cu ea în fiecare zi. După ei povesteşte Lena Pepitone, Sinatra îi telefona des lui Marilyn, iar ea vorbea el fără să-i fie teamă că Joe putea oricând să intre în cameră. Când venea voi de Sinatra, Marilyn era hotărâtă să facă tot ce dorea.

Berniece a observat şi cât de paranoică devenise Marilyn. La un moment din timpul şederii ei, tocmai se deschisese un restaurant italian în zonă; Marilyn i-a fost trimisă acasă o cină onorifică. Marilyn a rugat-o pe Lena arunce mâncarea. Nu voia să ştie că există aşa ceva în casă. Berniece a presti că nu voia mâncarea pentru că ţinea regim sau, poate, pentru că i se spuşi ca după operaţie să nu mănânce condimentat. Oricare dintre aceste două moi ar fi fost acceptabil. Însă explicaţia lui Marilyn a fost mult mai alarmantă: a putea să fie otrăvită", i-a spus ea lui Berniece, pe un ton foarte serios. „mănânc niciodată mâncare gătită de străini".

Într-adevăr, după o lună, când Marilyn se afla din nou la Los Angeles i mergea la dr Greenson pentru tratament, acesta i-a scris unui coleg că a timpul orelor ei de terapie a dovedit „un sentiment de maltratare, cu nuanu paranoide".

Şi alţi prieteni ai lui Marilyn considerau că paranoia ei, mai ales în privim. i mâncării, scăpase de sub control. „Odată, la birou, când lucram târziu, am comandat mâncare chinezească", a spus Diane Stevens, angajată în biroul lui John Springer. „Marilyn şi Joe erau cu noi. Când a venit mâncarea, Marilyn nu a vrut să se atingă de ea. S-a certat foarte rău cu Joe pe tema asta. «Dacă mâncarea era otrăvită, aş fi fost mort acum, pentru că am mâncat din ea», i.1 spus Joe. «Ce naiba se întâmplă cu tine?» Marilyn l-a privit foarte serioasă şi i-a zis: «Pe mine vor să mă otrăvească, Joe. Nu pe tine». Eram toţi cu gura căscai a şi încercam să ne dăm seama cum ar trebui să reacţionăm. «Dar este aceeaşi mâncare», a spus John într-un final. Cu toate astea, Marilyn n-a cedat. «Polia bună. Nici că-mi pasă», a zis ea. «Nu risc». Trebuie să recunosc că m-a făcut a mă gândesc la Gladys. E primul lucru care mi-a venit în minte: Gladys, la spitalul de nebuni, crezând că doctorii îi otrăvesc mâncarea".

1 Marilyn a reuşit întotdeauna să fie bună cu admiratorii ei, în

ciuda problem»: din viaţa privată. A fost în stare să îşi păstreze simţul umorului, în de i supărărilor. Iată o întâmplare relevantă: în 1960, editura Harcourt, Brace a Company a publicat prima biografie a lui Marilyn Monroe, scrisă de M-am Zolotow. Nu era prea încântată, din principiu; probabil, nici măcar n-a citit

Diagnosticul lui Greenson

Dr Ralph Greenson nu este un personaj prea iubit în biografia lui Marilyn vlonroe. Pe numele său adevărat Romeo Samuel Greenschpoon, s-a născut în Jrooklyn, în 1910, într-o pereche de gemeni: pe sora lui o chema Juliet. A studiat medicina în Elveţia, apoi a lucrat ca psihiatru şi psihanalist în Los Angeles. A ost preşedintele LAPSI (Institutul şi Societatea de Psihanaliză din Los Angeles), lin 1951 până în 1953 şi decan, din 1957 până în 1961. A mai fost, de zisemenea, profesor de psihiatrie la Facultatea de Medicină a UCLA. în lucrarea ia Asociaţii legate: o privire în interiorul institutelor psihanalitice, Douglas Kirsner icrie despre Greenson:

„Autor al unui manual clinic clasic, Teoria şi practica psihanalizei (1967), şi îl peste 60 de lucrări şi articole, dr Greenson avea un obicei rar întâlnit de a ieşi n afara mediului academic ca să ţină conferinţe publice. Preocupările sale în Ceea ce priveşte psihanaliza erau vaste. Era îngrijorat de faptul că analiştii cu thordări teoretice diferite păreau să vorbească de unii singuri... După ce şi-a ierminat studiile, Greenson a devenit rapid o persoană influentă în cercurile de specialitate din Los Angeles. Curând a devenit o celebritate la nivel naţional şinternaţional... Avea putere şi influenţă în cadrul LAPSI. [Greenson] era cu-loscut în ţară şi în străinătate datorită numeroaselor sale lucrări despre jsihanaliză, dar şi datorită talentului de a ţine conferinţe şi de a preda. Semilariile sale de la institut erau foarte apreciate în cadrul LAPSI. Hilda (oilman-Branch [director al LAPSI] considera că, în ciuda faptului că Greenson sra «o figură» şi «un narcisist», lipsa sa de tact era compensată prin «entuziasmul i inspiraţia de care dădea dovadă. Fără îndoială, era cel mai bun profesor de isihanaliză pe care-l avusesem vreodată». Greenson era un tip pasionat, cu irincipii puternice. Trei analişti mi-au povestit acelaşi lucru: după o ceartă, treenson nu a mai vorbit cu ei ani de zile. Era predispus la crize iraţionale de nânie. Elizabeth Young-Bruehl,

biograful lui Anna Freud, l-a caracterizat pe treenson ca fiind «un om dur, caracterizat de un entuziasm pasionat şi chiar de trălucire, pentru care psihanaliza era… un mod de viaţă»".

În ciuda recomandărilor şi reputaţiei sale, în cărţile despre Marilyn, dr Ralph rreenson a fost portretizat de-a lungul anilor ca o persoană periculoasă, din mai lulte motive, unele dintre ele valabile. Majoritatea prietenilor şi a persoanelor

James Haspiel, bun prieten şi mare admirator al lui Marilyn, l-a rugat pe Zolotow să-i dea un autograf pe un exemplar. Apoi, şi-a dorit ca Marilyn să-i dea şi ea un autograf pe carte. Când a crezut că a găsit momentul potrivit, în iunie 1961, a rugat-o să-i dea autograful. Marilyn s-a încruntat, apoi a zis că îi va da autograful şi că va fi „singurul exemplar din această carte pe care voi da autograf". A deschis cartea la pagina unde semnase Zolotow. Autotul scrisese: „Lui Jim Haspiel, care ar fi putut să scrie o carte mai bună despre MM. Cu sinceritate. Maurice Zolotow". A luat un creion şi a mâzgălit sub autograf: „Aşa e! Marilyn Monroe, pupici".

care au lucrat cu Marilyn consideră că dr Greenson a avut un control prea mă asupra vieţii şi carierei acesteia. În momentul în care aceştia au început sa cu interviuri pentru biografiile vedetei, reputaţia lui Greenson ca guru psihanalizei a fost bătută în cuie. Practic, a fost învinovăţit şi de tulburai; mintale ale pacientei, ca şi cum nu ar fi existat nicio şansă ca ea să fi fi predispusă genetic la astfel de probleme.

Ceea ce nu s-a spus clar în trecut este că dr Ralph Greenson avea o păn foarte bine conturată despre problemele mintale ale lui Marilyn. La începi într-o scrisoare către Anna Freud, a spus despre ea că are „o personalii a dependentă paranoidă cronică". Scria că Marilyn prezenta „semnele clasice; unui dependent paranoid", printre care frica de abandon şi tendinţa de a se ba prea mult pe cei din jur (Natasha Lytess şi Paula Strasberg), până la a le refu acestora dreptul de a-şi trăi viaţa proprie. De asemenea, cei care suferă această boală au tendinţa să se sinucidă. Era foarte dificil să tratezi pacienţi e; sufereau de această boală, mai ales pe cineva atât de celebru precum Marih De asemenea, îi scria Annei Freud că încerca să o facă pe Marilyn să renunţe unele dintre medicamentele pe care le lua, însă era o bătălie obositoare. „Da'

nu o verificăm în fiecare zi, e imposibil să aflăm ce a luat şi când a luat", meţiona el într-o altă scrisoare către Freud. „Nu ştiu cum ar trebui să monitori/. O astfel de persoană. Este foarte îndemânatică". Într-adevăr, dacă te întorci-cu spatele la ea, putea să înghită o pastilă într-o clipă.

Într-un interviu din 1998, dr Hyman Engelberg a adus completări diagnosi. eului pus de Greenson. A afirmat că el şi Greenson o diagnosticaseră pe Marih 11 ca fiind maniaco-depresivă. „Acum i se spune personalitate bipolară, însă erei că maniaco-depresiv este un termen mult mai potrivit. Da, clar era maniaco-depu sivă. Aceasta era una dintre provocările cu care ne confruntam".

Se pare că era vorba de mai mult. După ce dr Greenson a intensificat coi; sultaţiile, le-a zis colegilor că Marilyn începuse să prezinte semne puternicea din ce în ce mai grave de schizofrenie paranoidă cronică, la fel ca mama ei M foarte posibil, bunica ei. Cei trei psihiatri care au dat interviuri pentru această carte, sub protecţia anonimatului, pentru că încă tratează pacienţi în Los Angèle spun că, pe vremea când erau tineri şi se aflau la studii, Greenson le-a împărtăşii (în ocazii diferite) îngrijorarea sa pentru schizofrenia paranoidă cronică a ha Marilyn Monroe. „A vorbit foarte răspicat", spune unul dintre doctori. „Era foara îngrijorat. Credea că starea ei se va înrăutăţi pe măsură ce va îmbătrâni, daci nu era tratată într-un anumit fel. A mai spus că Marilyn ştia şi căuta singur i metode de tratament, lucru pe care Greenson încerca să-l descurajeze. Nu vreo: ca actriţa să ia medicamente de capul ei, însă bănuia că asta se întâmpla, făt a ştirea lui". Nu se ştie dacă dr Greenson împărtăşea părerea colegei sale desp: problemele lui Marilyn. În însemnările despre cazul ei, spune clar că trebuie să dea informaţii „în porţii mici". A-i spune „prea mult, prea curând" nu ar din decât la „probleme şi mai mari".

O altă concluzie care a apărut în urma documentării pentru această carte este că Marilyn era foarte hotărâtă să ia torazină, medicament folosit în tratarea schizofreniei. „Dr Greenson i-a scris o reţetă pentru medicament", a spus unul dintre psihiatri. „Ştiu sigur că a făcut-o, pentru că el mi-a zis". Nu se ştie dacă i-a plăcut ce reacţie a avut medicamentul asupra pacientei. Nu se ştie exact motivul, dar s-a răzgândit. Spunea că ea voia mai multe medicamente decât dorea el

să-i dea şi că-i era teamă că va obţine acest lucru de la alţi doctori. Marea lui frustrare era că ştia că nu era singurul care îi prescria medicamente, în ultimii doi ani din viaţă devenise o expertă atât de pricepută cu doctorii, încât nimeni nu ştia sigur ce medicamente lua sau ce medicamente amesteca".

După cum îşi amintea dr Greenson mai târziu în dosarele sale de la UCLA, insistase ca Marilyn „să scape de legătura ei nesănătoasă cu trecutul". Sora ei vitregă, Berniece, Inez Melson, responsabila sa cu afacerile şi mulţi alţii erau convinşi că terapia era cea care o distrugea pe Marilyn Monroe, nu starea ei psihică. Într-o scrisoare către Greenson, Melson scria că era îngrijorată că Marilyn petrecea „prea mult timp gândindu-se la problemele ei". Spunea că nu înţelege cum i-ar putea face bine lucrul ăsta şi că, de fapt, „cred exact contrariul. Nu e treaba mea să vă spun cum să vă trataţi pacienta, dar sincer sunt îngrijorată că Stagnează în necazurile ei".

Într-un anumit fel, boala lui Marilyn Monroe avea de-a face cu paranoia ei. Cu toate acestea, ceea ce complica lucrurile era că, din multe puncte de vedere, chiar avea motive să fie paranoică. Chiar era urmărită şi era foarte conştientă de acest lucru. Iată o istorioară spusă de Diana Herbert, fiica celui care a scris Scudda-Hoo! Scudda-Hay! Ea şi Marilyn au păstrat legătura de-a lungul anilor, iar Diana s-a întâlnit cu Marilyn la New York în această perioadă: „Urcam din metrou spre suprafaţă, când am zărit-o", îşi aminteşte Herbert. „Îmbrăcată foarte obişnuit, era uimitoare, într-un compleu crem. Arăta un pic pierdută, însă s-a înveselit când m-a recunoscut. Am mers la o cafenea cu mâncare dietetică, din Midtown. Mi-a povestit cât de mult îi plăcea la New York şi la Actors Studio, însă mi-a spus şi ceva bizar: «Mă simt foarte rău la New York pentru că sunt urmărită». I-am răspuns: «Marilyn, asta se întâmplă pentru că eşti o vedetă, eşti o frumuseţe; bineînţeles că oamenii se ţin după tine». Mi-a replicat: «Nu, nu e vorba de asta». Şi-a coborât vocea şi a şoptit: «Sunt urmărită de FBI». Mi-am spus atunci: «A luat-o razna de tot!» Marilyn a continuat: «Sunt urmărită din cauza legăturilor mele cu Partidul Comunist». Mi-a spus că era foarte mândră de ea pentru că învăţase cum să-i „piardă" pe agenţii FBI şi începuse să-şi dea seama cum să scape de sub supravegherea lor, când a devenit actriţă de cinema şi a învăţat cum să

«se facă inviziblă».

Deşi este adevărat că FBI a urmărit-o din când în când, Marilyn se temea chiar şi când nu se afla sub supraveghere; credea că există o conspiraţie prin care doreau să-i afle toate mişcările şi, uneori, chiar şi gândurile. Într-un interviu din 1995, Maureen Stapleton, contemporană cu Marilyn la Actors Studio, îşi amintea că lua cina cu Monroe într-o seară şi s-a întâmplat ceva straniu. „[Marilyn crezut că chelnerul îi citea gândurile. La început, mi-a zis că era un agent set sau aşa ceva, «unul dintre băieţii răi», cum s-a exprimat ea şi că «el ştie la ce i gândesc acum, trebuie să plecăm». Desigur, pe vremea aceea eram toţi [acu din New York] un pic nebuni, însă reacţia ei chiar mi s-a părut ciudată".

În acea perioadă, alte persoane din viaţa lui Marilyn Monroe au fost ceva n categorice. „Cred că Marilyn era foarte bolnavă, o schizofrenică clasică", a se Johnny Strasberg, fiul lui Lee şi al Paulei. „Se dedica iubirii. Schizofrem vorbesc despre asta, despre iubire. Ar face orice ca să fie iubiţi, sunt comp infantili; nu au ego, nu au limite, ca noi ceilalţi. Este uimitor că a supravieţ atât de mult. Avea puterea să trăiască şi, dacă ar fi fost suficient de norocoa să găsească un doctor care să o trateze, ar fi putut trăi mult... Asta este trageţi Oamenii au iubit-o. Însă nimeni nu putea să o refuze. Nimeni nu a putut şi a vrut să-şi asume responsabilitatea pentru ea. Au îndepărtat-o sau au aba donat-o, iar ea se aştepta la acest lucru. În cazul lui Marilyn, aveam de-a fa cu un copil abandonat care nu mai era copil".

A doua părere

Cercetări recente au stabilit faptul că dr Ralph Greenson nu a fost singur care credea că Marilyn Monroe suferea probabil de schizofrenie paranoia cronică. Dr Greenson a obţinut a doua părere de la psihologul consultant! i Milton Wexler.

Născut la San Francisco, în 1908, dr Wexler a făcut studii de avocatură, api s-a reprofilat pe medicină. Şi-a făcut doctoratul la Universitatea Columbia, t a profesorul Theodor Reik, discipol al lui Freud, şi a devenit unul dintre prima medici necalificaţi care şi-au deschis cabinet de psihanalist. De asemenea, a fo' i membru al Societăţii de psihanaliză din Los Angeles şi a devenit unul din a promotorii studiului şi tratamentului bolii Huntington, înfiinţând

Fundaţia pentru Boli Ereditare. Şi Wexler a ajuns la concluzia fermă că Marilyn Monta a suferea de schizofrenie paranoidă cronică, după ce a participat la trei şedinţa de terapie cu ea, în casa dr Greenson. „Da, am tratat-o", a spus el, în 1999. „Na voi discuta despre tratament, dar vă mărturisesc că am fost de acord cu di Greenson în privinţa simptomelor cronice ale bolii, care era moştenită în familia ei. Mi s-a părut foarte dornică să-şi trateze simptomele cronice. O părere eronam în privinţa perioadei de tratament este aceea că dr Greenson ar fi avut ideea a se mute împreună cu familia lui. Nu a locuit niciodată la familia Greenson. la schimb, i-am propus să petreacă acolo cât mai mult timp posibil, ca să recrety atmosfera care îi lipsise în copilărie. Aşa gândeam în acel moment, iar o Greenson a fost de acord cu mine. M-am mai gândit că i-ar fi mai uşor să fai faţă anxietăţii despărţirii dacă ştia că avea un loc în care să se întoarcă".

E greu să nu ţii seama, atât de mulţi ani mai târziu, de descoperirile celor Joi doctori, nici să te prefaci că acestea nu au existat sau nu au avut sens. De-a ringul anilor, Marilyn Monroe nu a făcut asta. În perioada de un an şi jumătate lupă diagnosticul pus de dr Greenson şi dr Wexler, a încercat din răsputeri să mă boala în frâu. A făcut asta mereu. A continuat să lupte, chiar dacă ştia că era ceva în neregulă cu ea.

Este posibil ca părerea diferită a dr Greenson despre problemele lui Marilyn să fi fost trecută cu vederea intenţionat în povestea vieţii vedetei. Unii dintre) iografi au spus că aceste concluzii erau în mod voit eronate şi ar fi fost imposibil lă fie adevărate. După cum a spus unul dintre ei, „[Greenson] a răspândit printre Colegii săi minciuni despre pacienta lui, chiar şi concluzia neîntemeiată că Marilyn a fost schizofrenică paranoidă cronică". Totuşi, se pare că dacă un) sihiatru tratează un pacient – în cazul lui Monroe, cam în fiecare zi a săptă-nânii – şi ajunge la o concluzie în privinţa sănătăţii acelei persoane, nu este vorba de o „concluzie neîntemeiată", ci de un diagnostic.

Din nefericire, dr Greenson a devenit atât de zelos în tratamentul lui Marilyn i, prin urmare, a căpătat o influenţă atât de mare în viaţa ei, încât avea să-şi) iardă credibilitatea odată cu trecerea anilor. Pare un şarlatan, mai ales pentru: a a invitat-o pe Marilyn la el

acasă, a primit-o peste noapte şi a introdus-o în aaţa lui de familie. Se părea că-şi pierduse obiectivitatea în ceea ce o privea pe ictriţă. În anii ’50 şi ’60, se testau tot felul de tratamente noi pentru bolile nintale, iar Greenson considera că a o primi pe Marilyn în casa lui reprezenta lingura alternativă la internarea în spital. În dosarul său despre cazul Marilyn, rotează, negru pe alb, că încerca să găsească o modalitate pentru a o împiedica, să se gândească din nou la sinucidere, pentru că ştiu că de data asta nu va supravieţui”. Douglas Kirsner confirmă: „Greenson s-a hotărât să-şi transforme amilia în substitut pentru familia de care Monroe nu avusese parte, pentru că l-ar fi sinucis mai devreme dacă o interna într-un spital de nebuni”.

Medicamentele preferate ale lui Marilyn

Spre sfârşitul lunii august 1961, Marilyn Monroe s-a întors la Los Angeles lefinitiv; locuia în apartamentul ei, de la intersecţia Doheny cu Cynthia, în: artierul West Hollywood. Se zvonea că avea să se întoarcă la filmări pentru o louă peliculă produsă de Fox, Ceva trebuie să cedeze. Nu era încântată de icenariu, simţea că va avea mult de lucru şi nici măcar nu ştia dacă va fi un film) un Cu toate astea, era obligată prin contract să mai facă încă un film pentru ox, iar acesta era filmul respectiv.

În septembrie, Marilyn i s-a alăturat lui Frank Sinatra, care-şi dusese oaspeţii se iahtul personal, într-o croazieră de patru zile în insula Cătălina. „Clar, formau Un cuplu”, a spus unul dintre petrecăreţi. „Ea se purta ca şi cum ar fi fost gazda, nu unul dintre invitaţi. Părea bine dispusă, dar se vedea limpede că nu se sân chiar bine. Din câte am înţeles, avusese probleme să ajungă în starea respectiv Toată lumea ştia că nu se simte bine, că se afla sub tratament medicamente în acea perioadă, medicul principal al lui Marilyn, care lucra cu dr Greenso era dr Hyman Engelberg. Marilyn devenise deja expertă în arta de a face r< de medicamente de la doctori diferiţi, care nu ştiau unul de altul, încât cei ti nu puteau să-şi dea seama ce medicamente lua. Când cerea confidenţialitat unui doctor, Marilyn o obţinea pentru că era celebră. Apoi îşi făcea un stoc. medicamente cât de mare putea, înainte ca doctorul să refuze să-i dea alte! apoi căuta alt doctor. Greenson şi Engelberg au încercat să ţină sub control ace obicei, însă nu au aplicat cele mai bune metode. „Ideea era să nu-i spună niciodată nu, când

dorea o reţetă", spune Hildy Greenson, soţia dr Ral, Greenson, „deoarece singurul rezultat obţinut era că s-ar fi dus în altă parte facă rost de medicamentele respective, fără să-şi informeze medicii princip; i De fiecare dată când dorea un medicament nou, de obicei făcea rost de el". pare că această „idee" nu a dat roade. Lista de medicamente pe care le h Marilyn, spre sfârşitul anului 1961, este cutremurătoare.

După ce dr Greenson şi dr Wexler au diagnosticat-o cu schizofren paranoidă cronică, Marilyn Monroe a început să ia un somnifer numit torazin Pe atunci era un medicament nou, introdus în anii '50 pentru tratament schizofreniei. Însă, dacă-l lua, s-ar fi îngrăşat, iar acest lucru nu i-a plăcut. Da> nu mai lua torazină, slăbea rapid. Însă, în acelaşi timp, îşi pierdea controln când arăta în formă maximă, ca în ultimul ei film, Something's Got to Give, ace i lucru se datora faptului că renunţase la torazină. În mod cert, problemele pe care le-a avut mai târziu pe platoul acestui ultim film din cariera ei indică faptul t nu mai lua medicamentul.

Marilyn mai lua analgezicul demerol şi antidepresivele HMC şi amytal, pe lângă doze mari de nembutal. Timp de foarte mulţi ani luase nembutal ca şi doarmă, deci în mod sigur se putea vorbi despre dependenţă. Dr Engelbei insistă că numărul maxim de pastile pe care i l-au prescris el şi dr Greenson a fost de 24 de pastile pe o reţetă. Cu toate astea, Marilyn consuma medicamentul ca pe bomboane, deci trebuie să-l fi obţinut din altă parte.

Marilyn lua şi Seconal şi nimeni nu ştia de unde făcuse rost de el. Mai muli lua şi clorhidrat pentru somn, iar dr Engelberg afirmă că nici el, nici dr Greenson nu i-au prescris niciodată aşa ceva. Engelberg a pretins că a fost uimit de număn; 1 de medicamente găsit în corpul lui Marilyn la autopsie, inclusiv clorhidrat, pe care crede că Marilyn l-a cumpărat din Mexic, în călătoria pe care a făcut-o acol e chiar înainte să moară. După moartea ei, pe masa de toaletă a lui Marilyn s-au găsit 15 flacoane de medicamente.

În ciuda faptului că Engelberg i-a cerut părerea lui Greenson pentru toate somniferele pe care i le-a prescris lui Marilyn, nu a făcut acelaşi lucru şi în cazi altor medicamente. Dacă avea o infecţie, de exemplu, şi avea nevoie de le antibiotic, Engelberg nu-i cerea aprobarea lui Greenson. De asemenea, Marih făcea foarte des injecţii

cu vitamine, ca să-şi sporească rezistenţa împotriva răcelii şi a infecţiilor sinusurilor – probleme de sănătate cronice, în cazul ei. Uneori făcea câteva injecţii pe săptămână. Spre sfârşitul anului 1961, Marilyn căpătase obiceiul îngrijorător de a-şi face singură injecţii. Multe persoane din jurul ei au observat că în geantă avea seringi şi sticluţe cu substanţe deja preparate – nu se ştie de către cine. O sursă foarte apropiată a actriţei îşi aminteşte că substanţa consta dintr-un amestec de fenobarbital, nembutal şi Seconal. „Marilyn o numea «o injecţie cu vitamine»", spune sursa. „Cred că ştiu cine i-a dat combinaţia asta de medicamente, însă prefer să nu dezvălui numele, pentru că nu am o siguranţă de 100%. Ceea ce ştiu este că după ce-şi făcea această injecţie era terminată, nu mai era în stare să funcţioneze".

Jeanne Martin îşi amintea că înainte de plecarea lor din casa lui Frank, pentru croaziera din august 1961, Frank a rugat-o să o ajute pe Marilyn să se îmbrace. Era prea dezorientată din cauza medicamentelor ca să reuşească singură. „A trebuit să aleg fiecare haină şi s-o îmbrac, la propriu", îşi amintea Jeanne. „O întrebam tot timpul: «Marilyn, te simţi bine? Mie mi se pare că nu te simţi bine». Ea se uita spre mine cu ochii pe jumătate închişi şi spunea «Oh, mă simt bine. Nu se poate mai bine.» Eram îngrijorată. Mă întrebam: cine îi dă toate medicamentele astea? Ce doctor ar ţine-o într-o astfel de stare? Era foarte… cumă spun… pierdută".

În acel sfârşit de săptămână, Marilyn a băut destulă şampanie în fiecare eară, ca întotdeauna. Cu cât bea mai mult, cu atât era mai dezorientată şi mai gomotoasă. „A fost o seară atât de tristă", îşi aminteşte Jeanne Martin. „Nu i-am luat o clipă ochii de la ea, pentru că mi-era teamă că va aluneca şi va acea. Nu puteţi şti cât de dificil a fost; doar dacă aţi fi cunoscut-o pe Marilyn i aţi fi ştiut ce femeie minunată era, cât de drăguţă era cu toată lumea. Îmi oream să se simtă bine, însă în ziua aceea, la petrecere, mi-am dat seama că u se simţea bine. Nu se simţea bine deloc".

Gloria Romanoff, alt oaspete, îşi aminteşte: „Marilyn nu s-a simţit bine în impui acelei călătorii. Mi-e teamă că somniferele au dus-o la pieire. Biata de „a nu putea să doarmă dacă nu lua somnifere, atât era de dependentă. Era în tare să ia un pumn de pastile şi să le

înghită pe loc. Apoi, alcoolul înrăutăţea lucrurile".

Pe măsură ce se însera, Frank devenea tot mai supărat şi mai stânjenit de „comportamentul lui Marilyn. Unul dintre foştii săi asociaţi îşi aminteşte: „vă spun incer, Frank abia aştepta s-o dea jos de pe vas. îl făcea de râs. Mi-a zis: «Jur pe Dumnezeu, sunt gata s-o arunc de pe afurisitul ăsta de iaht». Însă, la sfârşitul ălătoriei, când deja debarcaseră, l-a chemat pe unul dintre asistenţii săi şi i-a spus să o ducă la el acasă. Mai târziu mi-a spus că, atunci când a ajuns acasă, Marilyn dormea dusă pe canapea. A luat-o în braţe şi a mutat-o în dormitor. A dezbrăcat-o şi a învelit-o, iar ea a dormit tun toată noaptea. Era îngrijorat".

Când acelaşi asociat l-a întrebat pe Frank Sinatra dacă avea de gând să i se mai vadă cu Marilyn Monroe, el i-a răspuns: „Până acum scăpăm de orice al doamnă. Însă cu aceasta… pur şi simplu, nu pot s-o fac". 1

Ceea ce este mai interesant şi mai grăitor pentru această perioadă este e în ciuda nefericirii pe care o simţea, fotografiile publicitare făcute atunci e Marilyn, în special cele ale lui Douglas Kirkland, sunt, probabil, cele mai bin din cariera ei. Kirkland, care a fotografiat-o în noiembrie 1961, spunea desp ea că era „extraordinar de plăcută şi jucăuşă, ca o soră; nu m-a intimidat delo aşa cum credeam eu că se va întâmpla. A stat lângă mine, a râs des şi am vorl nimicuri şi m-a făcut să mă simt în largul meu. Eram tânăr şi nu ştiam cum's rog să-mi pozeze pentru cadrele senzuale pe care speram să le obţin, însă ea mi uşurat munca, făcând o propunere: «Ar trebui să mă aşez pe pat şi să nu po altceva decât mătase albă». Am discutat despre detalii, iar Marilyn mi-a spus că dorea muzica lui Frank Sinatra şi şampanie Dom Perignon la rece". Nu a arăt niciodată la fel de bine ca în fotografiile lui Kirkland. (Şedinţa foto, din descrieri făcută ulterior de Kirkland, nu pare una platonică. Din povestea lui Kirklan. Marilyn a spus „cred că trebuie să rămân singură cu băiatul ăsta", i-a rugat toţi ceilalţi să iasă din încăpere, apoi l-a invitat pe Douglas în pat cu ea. Cu toa: acestea, Douglas insistă că între ei nu s-a întâmplat absolut nimic, cu except; fotografiilor extraordinare care s-au născut în şedinţa foto cu pricina).

Pentru prietenii şi colegii lui Marilyn, felul în care era în stare să

intre i pielea lui Marilyn Monroe când avea nevoie, în timp ce era atât de bolnavă psihi. rămâne un mister. Era ca şi cum îşi găsea fericirea în faţa camerei, în posttn unei variante perfecte a propriei persoane. Restul – viaţa ei reală, cea pe cai. O trăia zi de zi – pălea prin comparaţie. Adevărul este că o modalitate rapid. i s-a redevină Marilyn Monroe era aceea de a renunţa la torazină; asta a făcut, i 11

1 în februarie 1962, Frank Sinatra şi-a anunţat intenţia de a se căsători cu Julii: Prowse. În turneul de promovare a celei de-a treia cărţi de memorii, De ce eu Sammy Davis Jr. a afirmat că această logodnă a fost modalitatea prin care Fran s-a distanţat de Marilyn. „Marilyn era o femeie minunată, însă Frank avea pn mult de furcă cu ea", îşi aminteşte Sammy. „Peste noapte, Frank mă sună îmi spune că are o relaţie cu Juliet şi vrea să se însoare cu ea. Ştiam că într-un fel treaba asta trebuia să aibă o legătură cu Marilyn; el încerca să se eliberez de ea".

„[Logodna Sinatra-Prowse] a înnebunit-o pe Marilyn", spune George Jacobs, a îndemnat-o să se uite în oglindă. Nu era bine că Juliet era cu 10 ani mai tânăr decât Marilyn; faptul că picioarele ei erau perfecte era şi mai rău. Atât Marilyn cât şi Ava [Gardner] nu erau deloc încântate de picioarele lor. Se plângeau că era prea scurte, prea groase. Probabil Marilyn a stat în faţa oglinzii zile în şir, încercau zeci de perechi de pantofi cu toc, întrebând pe oricine îi ieşea în cale care dint i ele îi avantajează cel mai mult picioarele. Nimeni nu era mai afectat i! respingere, ca Marilyn".

Logodna lui Frank Sinatra cu Juliet Prowse nu a durat decât şase săptămâni.

acea perioadă. După părerea ei, câtă vreme era slabă şi senzuală… era Marilyn Monroe. După doar câteva luni, când reporterul Alan Levy a întrebat-o dacă este ericită, răspunsul ei a fost: „Hai să zicem aşa: sunt slabă. Şi pot să fiu veselă Dricând. Depinde de ocazie sau de compania în care mă aflu".

Şedinţele foto cu Douglas Kirkland dovedesc contrastul experienţelor cu Marilyn. Publicistul ei, Michael Seisman, povesteşte ce s-a întâmplat când el şi soţia lui, actriţa Carol Lynley, au mers să se întâlească cu Kirkland în apartamentul lui Monroe din Doheney, ca să vadă mostrele din şedinţa foto., Carol era însărcinată în luna a noua,

putea să nască oricând", spune el. „Nu puteam şi nici nu doream s-o las singură acasă, aşa că am luat-o cu mine, în vizită la Marilyn", îşi aminteşte el. „Am bătut la uşă, iar Carol tremura lângă mine. MM a deschis uşa şi s-a uitat la Carol, pe care o cunoştea de pe vremea când avuseseră cabine alăturate la studio, şi a zis: «Tu poţi să intri», făcându-mi semn, «însă ea poate să te aştepte în maşină».

M-a luat prin surprindere şi, pe moment, n-am avut nicio reacţie. Carol şi cu mine am făcut un schimb de priviri şi am asigurat-o că mă întorc într-un sfert de oră". La un moment dat, celor doi li s-a alăturat Douglas Kirkland. Seisman continuă: „Orice alt actor cu care am lucrat ar fi folosit o carioca roşie ca să loteze un X pe negativele care nu-i plăceau, însă nu şi Marilyn. A luat o foarfecă; i-a tăiat toate negativele care nu-i plăceau, apoi le-a tăiat în fâşii şi mai subţiri îi le-a aruncat la gunoi. Această îndeletnicire complicată a durat trei ore, timp n care m-am ridicat de nenumărate ori să plec, însă Marilyn îmi poruncea neontinuu să stau jos. A fost prima dovadă clară a potenţialului de cruzime al ui Marilyn Monroe. Doug i-a spus că negativele şi mostrele erau proprietatea ui şi că putea să aibă încredere că le va ţine sub cheie, dacă asta era dorinţa ei. \sta nu a tulburat-o în niciun fel. Bietul Doug! Spăla pe jos cu el. Doug spunea Dar asta îmi place», iar ea îi răspundea «Nu! Nu vreau să mă vadă nimeni aşa! >ar moartă.» '1

Amintirile lui Douglas Kirkland despre noaptea aceea sunt complet diferite., Da, a tăiat mostrele şi negativele în fâşii subţiri, iar chestia asta a fost deranjantă", spune el. „De fapt, m-a şocat felul în care le-a tăiat. Cu toate astea, 1 explicat foarte clar ce credea ea că o avantajează cel mai bine, iar multe dintre: ele pe care le-a distrus nu erau bune. Era meticuloasă şi profesionistă. Dorea biografii de care să se poată bucura omul obişnuit. Sau, aşa cum mi-a zis când i văzut un instantaneu care i-a plăcut foarte mult, «îmi place pentru că [Marilyn]irată ca o fată cu care un camionagiu şi-ar dori să fie [în pat]. Fata asta îi place inui om obişnuit.»".

„Totuşi, sunt de acord că era o persoană mai sumbră decât cea pe care o btografiasem cu o zi înainte", spune Kirkland. „Cu o zi în urmă fusese frumoasă, vie şi senzuală, însă 24 de ore mai târziu era schimonosită, obosită şi tulburată. A răspuns la sonerie cu o eşarfă pe

cap şi ochelari de soare. Habar n-am ce se htâmplase într-o perioadă atât de scurtă de timp, care să-i schimbe atât de mult personalitatea, însă era total diferită. Şi totuşi credeţi că am fost îngrozit? (am crezut că e îngrozitoare? Doamne iartă-mă, nu!

Absolut deloc. Nu, nu, nu. Până la urmă, era Marilyn Monroe". 1

Dr Greenson preia controlul

La sfârşitul anului 1961, Marilyn Monroe a cumpărat o casă în valoare t aproximativ 77.000 dolari. Îşi dorea o casă care să semene cât mai bine cu ea dr Greenson şi a găsit-o. O căutase ceva vreme. Odată, ea şi Pat Newcon găsiseră o casă care-i plăcuse lui Marilyn foarte mult. Cele două stăteau lân; piscină şi discutau despre casă, când proprietara, o femeie, a ieşit afară, a privit pe Marilyn mult timp, apoi a zis: „Ştiu cine eşti! Ieşi afară imediat de proprietatea mea!" La prima vedere, o astfel de ieşire nu avea nicio justificai dar este un indiciu al faptului că Marilyn era privită diferit de publicul ei. Există oameni care o iubeau, dar şi oameni care o judecau. Cu lacrimi în ochi, Marih şi Pat au părăsit proprietatea.

Judecând după standardele showbiz-ului, casa cea nouă a lui Marilyn, cu ti dormitoare şi două băi, era surprinzător de mică; semăna cu o fermă, era o ca: cu un etaj de pe Fifth Helena Drive, în suburbiile oraşului Brentwood d California. Camera de zi era atât de mică, încât încăpeau în ea doar trei obiet1 de mobilier. Băile erau minuscule, la fel şi bucătăria. Pe scurt, părea t. u apartament mic, foarte modest. Avea piscină şi o grădină luxuriantă, i. a proprietatea era înconjurată de ziduri şi situată la capătul unei fundături. Pari i foarte intimă. Sub uşa de la intrare se afla o placă, cu inscripţia CURSUM PERFICI02. De-a lungul vremii, unii au tradus acest moto latinesc prin „Că-l.itoria mea se termină aici", făcând aluzie la o presupusă dorinţă a lui Marih n

1 Charles Casillo, specialist în biografia lui Marilyn Monroe, a descris, probabil cel mai bine situaţia: „Cu siguranţă, Michael Seisman nu a fost deloc inspirat cai" I a adus-o pe Carol Lynley acasă la Marilyn, neinvitată. Imaginaţi-vă! Să aduci. actriţă mai tânără, superbă (de la acelaşi studio) la o întâlnire privată ca să discuţi fotografii publicitare cu Marilyn Monroe? în plus, Carol era însărcinată! El şiu că Marilyn nu putuse avea copii. Judecată proastă, decizie proastă. La fel, poan că nu a fost atât de îngrozitor faptul că Marilyn a distrus negativele, tăindu-le

n bucăţi. Dacă era vorba de altă vedetă, ar fi fost suficient să le marcheze cu un cu o carioca. În cazul lui Marilyn, orice rest care avea legănată cu ea era de valoaa şi, la un moment dat, avea să fie exploatat. Nimeni nu înţelegea acest lucru ni n bine decât Marilyn însăşi. Priviţi ce s-a întâmplat cu negativele fotografiilor cai nu-i plăceau, făcute de Bert Stern. La puţin timp după moartea ei, el le-a d i publicităţii, cu toate că erau zgâriate şi marcate cu x! Mulţi ani după acei fotografiile respective au fost retuşate digital, astfel încât orice urmă a respingi lor a fost ştearsă pentru totdeauna".

2 Merg pe drumul meu, lb. lat. (n.tr.)

de a se sinucide, care a făcut-o să aleagă această inscripţie ca să trimită un mesaj. Cu toate acestea, traducerea literală este „Am terminat drumul" şi a fost folosită pe uşile caselor europene multă vreme, ca o formulă de a le ura oaspeţilor bun-venit. Acea placă a fost montată când a fost construită casă, cu aproximativ 30 de ani înainte să o cumpere Marilyn. Ea spunea că abia aştepta să decoreze casa cu mobilă în stil mexican, pe care spera să o cumpere în timpul călătoriilor sale în Mexic. În ciuda faptului că a cumpărat casă, spre sfârşitul anului Marilyn era într-o stare îngrozitoare. Suferise o cădere psihică şi părea că nu mai are şanse să-şi revină. Îşi planificase să apară în faţa camerelor, în 1962, cu un film nou, Something's Got to Give, însă nu era deloc interesată de proiect. Deşi în trecut se simţise mai mult sau mai puţin bine, iar starea ei emoţională părea stabilizată când a stat la New York cu sora ei vitregă, Berniece, la Los Angeles nu se simţea deloc bine. Apropiaţii din cercul ei, care nu erau la curent cu diagnosticul, au dat vina pentru această schimbare pe terapia continuă pe care o făcea cu dr Greenson. Se afla în compania lui aproape în fiecare zi. Apoi, Seara, lua de multe ori cina cu familia Greenson. Uneori, rămânea la ei peste noapte. Fără îndoială, cea mai mare problemă cu care se confrunta dr Greenson erau stricăciunile aduse imaginii sale de unele sfaturi pe care le dădea şi de comportamentul său. Unele dintre acţiunile lui erau ciudate, dădeau de înănuit şi nu-l puneau într-o lumină prea bună. De exemplu, iată o întâmplare rrăitoare:

Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Marilyn era Ralph Roberts, actor şi maseurul ei personal, poreclit „Rafe". Fiind atât de

apropiat de Marilyn, l-a rugat să vină la Los Angeles cu ea. îl considera un frate. Într-o zi, dr Greenson a anunţat-o că Roberts trebuia dat afară. „Sunt prea mulţi Ralph în peisaj", i-a zis il lui Marilyn. Ea nu-şi putea crede urechilor. „Este unul dintre cei mai buni jrieteni ai mei", a protestat ea. „Nu mă interesează, trebuie dat afară, Marilyn", a zis Greenson. „Dar îl strig Rafe, nu Ralph", a spus ea, devenind Sterică. Se pare că a crezut că problema era numele identic, nu prezenţa lui. Rafel Rafel" zicea ea încontinuu. Greenson a încheiat: „Nu mă interesează cum i spui. Eşti mult prea dependentă de el". În acea noapte, Marilyn i-a spus lui talph că trebuia să se întoarcă la New York. După cum povestesc cei care o înnoşteau cel mai bine în acea perioadă, a plâns toată noaptea. Simţea că e leajutorată, că nu putea face nimic ca să-l păstreze pe Ralph; atât de mult se paza pe dr Greenson.

Un alt exemplu grăitor pentru caracterul posesiv al dr Greenson faţă de Marilyn poate fi găsit într-o scrisoare pe care el i-a scris-o unui coleg, în mai 1961: „Mai presus de toate, încerc s-o ajut să nu mai fie atât de singură şi, deci, lăşi găsească refugiul în medicamente sau să aibă relaţii cu oameni foarte Jistructivi, care se vor angaja într-un fel de relaţie sado-masochistă cu ea. Aşa procedezi cu o adolescentă care are nevoie de îndrumare, atitudine prietenească i hotărâre, iar Marilyn pare să se descurce foarte bine. Pentru prima oară a zis: a abia aşteaptă să vină la Los Angeles, pentru că poate să vorbească cu mine.

Desigur, asta nu înseamnă că nu renunţă la câteva şedinţe ca să meargă în Pa Springs cu dl F.S. [fără îndoială, Frank Sinatral. Îmi este la fel de necredincio; cum îi este un copil unui părinte".

Pare veridic faptul că Marilyn se simţea predispusă să-i împărtăşească Greenson poveştile ei amoroase, ca şi cum acesta ar fi avut dreptul să o judec De exemplu, în martie 1961, i-a trimis o scrisoare în care i-a descris „un fii cu cineva căruia nu i-a dat numele. I-a spus că bărbatul nu a fost egoist în p dar că ştia că Greenson nu ar fi fost de acord cu relaţia lor. De-a lungul anif mulţi reporteri au presupus că se referea la unul dintre fraţii Kennedy. Însă n este posibil să se fi referit la Frank Sinatra.

Situaţia devenise şi mai stânjenitoare pentru apropiaţi, din cauză că ne avocat al lui Marilyn era Mickey Rudin, cumnatul lui Ralph Greenson. Rudin <. Şi avocatul lui Frank Sinatra şi, în plus, Greenson

era şi doctorul lui Sinatra, „i ce Dumnezeu l-a ales Sinatra pe Greenson ca terapeut, ştiind că stai celuilalt pacient celebru al său, Marilyn, era un mister pentru toată lumea?", întreabă unul dintre prietenii de atunci ai lui Marilyn. „Situaţia era terifian Oriunde te uitai, apărea numele Greenson".

Pat Kennedy Lawford a fost una dintre persoanele care nu au sprijinit relai lui Marilyn cu dr Greenson şi şi-a spus părerea în timpul unui prânz cu Marih Joseph, tatăl ei, suferise un atac cerebral în toamna anului 1961, iar ea accep cu greu faptul că tatăl ei, plin de viaţă, paralizase. Marliyn şi Pat plănuiseră i bea ceva şi să discute la restaurantul Beachcomber din Malibu, unul din e localurile preferate ale lui Pat. În 1955, după ce l-a născut pe Christopher, < oprise acolo cu Peter să sărbătorească, în timp ce se întorceau acasă. L-au au pe copil în bar, în coşul lui, au comandat două cocktailuri martini seci şi au băi a Fusese o zi fericită, de-a dreptul nebună. Şi totuşi, în ziua în care a luat mă a cu Marilyn, Pat era tristă şi melancolică. Pat Brennan, care li s-a alăturat cel şi două, a spus că Pat plângea din cauza tatălui ei, iar Marilyn o privea cu un a. i aproape distant.

„Îţi iubeşti tatăl?" a întrebat-o Marilyn pe Pat, care a fost şocată de întrebau „Bineînţeles că-l iubesc!", a răspuns Pat.

„Dr Greenson spune că nu am nevoie de tată. Taţii sunt opţionali, nu toai. i lumea are tată", a spus Marilyn.

Dacă Marilyn încercase s-o consoleze pe Pat, în mod sigur nu reuşise. Pui i simplu făcea asociaţii libere în conversaţie, fără să aibă prea multe în minte. ASM nu era una dintre zilele bune ale lui Marilyn.

„Te vezi prea des cu tipul ăla", a răspuns Pat cu răceală; „parcă te-a vrăjii

„Dar îmi este ca un tată", a mărturisit Marilyn, „şi am încredere în el că i u va spune nimănui".

„Ce să spună?", a întrebat Pat.

Marilyn îi mărturisise mai demult lui Pat nevoia ei să-şi „linişteas i mintea" şi credea că Pat ştie despre ce vorbeşte. „Că semăn cu mama", a spus Marilyn.

Faţa lui Pat s-a înăsprit. Mai târziu avea să spună că s-a gândit că Greenson convinsese pe Marilyn că starea ei era suficient de gravă încât să vină la terapie e termen nedefinit. „Ascultă-mă", a zis Pat, după

cum povesteşte Brennan. mul ăla nu ştie ce vorbeşte. Mama ta este o femeie foarte bolnavă".

„Şi eu sunt la fel", a zis Marilyn scurt.

Între cele două se aşternu liniştea. Pat Brennan a privit scena fără să scoată vorbă. S-au privit lung, până când Marilyn a început să plângă. „Să nu te superi e mine", a spus ea, în timp ce-şi strângea lucrurile.

„De ce să mă supăr? Stai jos, unde pleci?"

„Atât te rog, nu te supăra pe mine. Nu pot să suport asta".

Marilyn s-a îndreptat către uşă, iar cele două Pat, Lawford şi Brennan, au irmat-o. Au ajuns-o în faţa restaurantului şi era încă supărată. Pat Kennedy awford a îmbrăţişat-o.

„E numai vina nenorocitului ăluia de doctor".

„Nu e adevărat. Dar nu e nici vina mea", a spus Marilyn.

„Hai să vorbim despre asta", a insistat Pat.

„Nu, v-am supărat pe amândouă", a spus Marilyn. Le-a sărutat pe amândouă-n grabă, apoi a privit-o în ochi pe Lawford şi i-a zis: „Îţi jur, nu e vina mea".

Marilyn, aflată încă o dată în pragul unei căderi nervoase, a pornit apoi spre maşină, iar cele două femei au rămas pe loc, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase.

Eunice Murray

Dr Ralph Greenson l-a înlocuit pe celălalt Ralph din viaţa lui Marilyn, Ralph loberts, cu cel mai straniu personaj care a intrat vreodată în peisaj; acesta a fost încă un motiv să fie ponegrit de biografi. Personajul respectiv era Eunice Murray, i femeie de 59 de ani, lipsită de gust, cu ochelari, cu o personalitate ştearsă, care e autodeclara „asistentă medicală", dar nu avea niciun fel de pregătire în omeniu. Avea un chip sever şi trăsături dure. Marilyn nu mai avusese parte de limeni de acest fel, de la Ida Bolender încoace. Totuşi, diferenţa dintre cele două ra că Ida era o persoană foarte caldă, dincolo de învelişul exterior reţinut, în^2 ce Eunice nu avea aşa ceva sau, cel puţin, nimeni din jur nu a putut să-şi ia seama vreodată că ar fi o persoană deosebită. Deoarece Eunice „se pricepea a treburile casei", a devenit însoţitoarea lui Marilyn, spre marea dezamăgire aunoscuţilor actriţei. Uneori petrecea noaptea la ea, alteori nu. Prietenii şi colegii îi

considerau că tot ce făcea Marilyn acasă, în timpul ei liber, ajungea imediat a urechile lui dr Greenson, din cauza lui Murray. Într-adevăr, după părerea lor, jreenson avea un spion nou în casă. Chiar şi publicistei lui Marilyn, Pat Newcomb, are nu obişnuia să facă valuri şi era de acord cu aproape toate hotărârile luate pre binele lui Marilyn, i s-a părut că este ceva în neregulă cu Murray. Din cauză că îi era frică de ea, nu voia să se afle în preajma ei. „Se tot uită la mine e privire ciudată şi nu-mi place deloc", i-a spus Pat lui John Springer.1

Cu toate acestea, în apărarea lui Greenson poate fi invocată convingerea că Marilyn trebuia să fie monitorizată cât de mult. Nu-i păsa dacă lăsa impre că o spionează pe Marilyn cu ajutorul lui Eunice Murray, câtă vreme ştia ce făi pacienta lui în fiecare zi.

„Am auzit că [Murray] vorbea tot timpul la telefon şi-i dădea informai spune Diane Stevens, care venise la Los Angeles cu John Springer pentru întâii de afaceri. „Marilyn nu putea să aibă oaspeţi fără ca Greenson să ştie cine ei. cât au stat şi ce doreau. Această femeie trăgea mereu cu ochiul pe la colţul lua notiţe pe care le transmitea doctorului. La un moment dat, am cunosem Trebuia să las nişte acte acasă la Marilyn, iar când am ajuns, Eunice mi-a dese uşa. «Cine eşti?» m-a întrebat ea pe un ton poruncitor. «De ce nu te-am mai vă pe aici până acum? Cu ce treabă ai venit?» Of, Doamne, am fost oripilată atitudinea ei. Mi-am zis: e menajeră. Ce drept are ea să vorbească pe tonul as; Aşa că i-am răspuns: «Cine eşti tu? De ce nu te-am mai văzut pe tine pe aici pa acum? Cu ce treabă ai venit tu aici?» S-a uitat la mine cu o privire furioasa mi-a închis uşa în nas. I-am spus lui John ce se întâmplase, iar el a zis: «Oh, 11 în ce s-a mai băgat Marilyn acum?»".

La sfârşitul anului 1961, dr Greenson a scris în dosarul său despre ceea el numea „o reacţie depresivă severă" la ceva ce se întâmplase în viaţa 1 a Marilyn. Nu a menţionat clar ce se petrecuse.

„Mi-a spus că vrea să se retragă din industria filmului, să se sinucidă en Desigur, nu e de bine când un psihiatru se obişnuieşte atât de mult să audi ameninţările unui pacient cu sinuciderea, încât adaugă un „etc". În însemnările's; 1 despre el; asta înseamnă că mai auzise asemenea lucruri şi în trecut. „A trebuit i angajez asistente care să stea în apartamentul ei 24 de ore din 24", a scris el, i s-a ţină sub control strict medicamentele pe care le lua, pentru că am considerat i i

prezenta risc de suicid. Marilyn s-a luptat cu aceste asistente, astfel că, după câte\. i săptămâni, a fost imposibil să mai păstrăm vreuna".

După ce i-a auzit vocea la telefon, DiMaggio a considerat că e mai bine a vină la Los Angeles să petreacă sărbătorile de Crăciun cu Marilyn. Ea a fo'. i bucuroasă să-l vadă. Deşi uneori Joe era foarte dificil, ea ştia că o iubeşte şi e simţea în siguranţă în braţele lui. „Trecuseră doar 30 de minute de când sosise iar Joe şi-a dat seama că starea lui Marilyn se înrăutăţise vizibil", spune prietena lui Joe, comentatoarea sportivă Stacy Edwards. „Din secunda în care a văzut 11 pe Murray, Joe a ştiut că nu e în regulă. Din ce mi-a povestit mie, i-a zis în

1 Iată o întâmplare binecunoscută în care apar Newcomb şi Murray: în ultimi luni de viaţă ale lui Marilyn, Eunice Murray i-ar fi spus: „Pat Newcomb a răspân. În tot oraşul zvonul că este prietena ta cea mai bună". Cu geniul ei ciudat, Mari! i-a răspuns: „Eunice, dacă ar fi prietena mea cea mai bună, nu ar trebui să spin asta tuturor". Bineînţeles, indiferent cât de interesantă ar fi povestea, e drept provine de la Eunice Murray, iar ea şi Pat nu se plăceau reciproc.

Iunice «nu vreau ca tu să ştii ceva despre mine sau despre ceea ce fac. Lucrezi pentru Marilyn, dar nud eşti prietenă. Şi nu eşti prietenă nici cu mine. Dacă era după mine, tu nici nu ai exista.» A fost foarte sincer cu ea. Sunt sigură că a avut ţiuite de povestit despre el lui Greenson".

Joe a vrut să se asigure că ziua de Crăciun avea să fie una fericită pentru rtarilyn. A cumpărat un brad mare de Crăciun şi l-a împodobit pentru ea. A fost se cât de romantic şi de atent îi stătea în putinţă, a făcut tot posibilul ca acea i să fie deosebită. A cumpărat cadouri şi le-a dat la împachetat la magazin. „Mi-a pus că a fost o zi minunată", îşi aminteşte Stacy Edwards. „Iar Marilyn părea a se simtă bine, chiar dacă nu era foarte entuziasmată. Sunt destul de sigură a Eunice nu era prezentă, dar nu ştiu unde s-a dus sau, mai bine zis, unde a rimis-o el. Totul a mers bine… până în acea seară, în orice caz".

Un pic mai devreme, în acea zi, Marilyn l-a anunţat pe Joe că luau cina cu… amilia Greenson. Joe nu-l cunoscuse încă pe doctor, însă din câte i se povestise lu-l aprecia prea tare. Cu toate astea, era nerăbdător să îl întâlnească şi să ajungă ingur la nişte concluzii. Nu i-a

luat prea mult. Joe a considerat întotdeauna că latasha Lytess avusese prea multă influenţă în viaţa lui Marilyn şi credea acelaşi licru despre Lee şi Paula Strasberg. Totuşi, în seara aceea, după doar 30 de ninute în care a privit-o pe Marilyn comportându-se ca şi cum Ralph Greenson în fi fost tatăl ei pierdut, iar familia lui, familia pe care nu o cunoscuse niciodată, ce DiMaggio a spus să i se făcuse rău de la stomac. „Ştii cum e când eşti într-o maşină cu cineva, iar acest cineva trece pe roşu şi ştii că se va întâmpla un ceident, dar nu poţi să faci nimic, pentru că nu eşti tu la volan?" a întrebat-o le Stacy Edwards. „Aşa m-am simţit eu în noaptea aia. M-am simţit ca şi cum tarilyn era pe cale să aibă un accident, dar eu nu mă mai aflam demult în caunul şoferului... şi nu puteam să fac nimic".

Nu numai Joe era îngrijorat pentru Marilyn. Nici alţii, care nu ştiau nimic de oala ei, nu înţelegeau comportamentul ei. Diane Stevens, care lucra pentru John pringer, îşi aminteşte: „La începutul lui 1962, auzeam prin birou doar comentarii e tipul «nu se simte bine», «se poartă ciudat», «ce s-a întâmplat cu ea?»".

„Pat Newcomb şi Michael Seisman, pe vremea aceea un publicist tânăr, erau ei care se ocupau de ea, din biroul companiei Arthur P. Jacobs. Marilyn îi plătea U 250 de dolari pe săptămână, cu aproape 50 de dolari mai mult decât îi plătea rmei lui John Springer. Din când în când, trebuia să organizăm o conferinţă e presă, iar acest lucru nu era simplu. Marilyn devenise dificilă şi certăreaţă. Iacă o convingeai, reuşeai să te înţelegi cu ea. Însă problema era să o convingi. se exemplu, avea stabilit un interviu şi, pur şi simplu, nu apărea. Devenise un bicei să întârzie, dar să nu vină deloc era ceva nou. În plus, spunea lucruri îarte ciudate. De exemplu, a spus odată că motivul pentru care a cumpărat casa ea nouă a fost că-i amintea de orfelinatele în care crescuse. După ce-şi petrecuse n-are parte din ultimii 10 ani plângându-se de orfelinatele în care fusese bandonată – şi, apropo, cred că a fost vorba de un singur orfelinat – această emarcă părea mai mult decât stranie. Se zvonea că e bolnavă, că e dependentă He droguri. Îmi era teamă".

PARTEA A VIII-A

Familia Kennedy în stilul familiei Kennedy una ianuarie a anului 1962 se apropia de sfârşit. În acea perioadă, Pat Kennedy Lawford i-a

spus lui Marilyn Monroe: „Trebuie neapărat să-l cunoşti". „Nu vei mai întâlni pe nimeni ca fratele meu". Vorbea despre aţele ei, Bobby, care în acea perioadă era procurorul general al SUA. Un lucru e sigur: ori de câte ori avea ocazia să se afle în preajma familiei nnedy, Marilyn profita de ea. A fost mult mai interesată de politică decât dea lumea. În cele ce urmează, redăm o scrisoare remarcabilă pe care i-a resat-o jurnalistului Lester Markel, un editor de la New York Times, pe care cunoştea şi cu care a avut discuţii interesante despre politică. A fost scrisă ainte de nominalizarea lui JFK drept candidat al Partidului Democrat la egerile prezidenţiale din SUA:

Dragă Lester, încă stau în pat şi până acum m-am gândit la toate, chiar şi la tine. Despre nversaţia noastră recentă despre politică: retrag tot ce am spus, când am zis că avem de unde să alegem. Ce zici de Rockefeller? în primul rând, e republican, şi ziarul vostru, iar în al doilea rând, mai interesant, este mai liberal decât ijoritatea democraţilor. Poate că el ar putea să candideze? Cu toate astea, în acestment, este posibil ca Humphrey să fie singurul. Dar, cine ştie, din moment ce este în greu să afli detalii despre el (nu mă gândesc la niciun ziar, în mod special!).

sigur, Stevenson ar fi putut să reuşească dacă ar fi vorbit şi cu altcineva, în afara jfesorilor. De asemenea, nu a mai existat nimeni ca Nixon înainte, pentru că restul „car aveau suflet. În mod ideal, William Douglas ar putea să fie cel mai bun şedinţe, însă a divorţat, deci nu ar avea şanse să fie ales; am o idee – cum ar a fie Douglas preşedinte, iar Kennedy vicepreşedinte; astfel, catolicii care nu l-ar votat pe Douglas ar vota, totuşi, datorită lui Kennedy, deci n-ar mai conta dacă ouglas] este sau nu divorţat! Apoi, Stevenson ar putea să fie secretar de stat.

Este adevărat că mă aflu destul de des în clădirea în care este redacţia voastră, să merg la şedinţele cu minunatul meu doctor [aici se referă la psihiatrul ei, dr arianne Kris], după cum ţi-au spus deja spionii tăi. N-aş vrea să mă vezi pânând nu port blana mea de leopard somalez. Vreau să te gândeşti la mine ca la un imal de pradă.

Cu drag şi sărutări, Marilyn

P.S.: sloganuri pentru sfârşitul anilor '60 „Nix on Nixon" („Nimic pentru Nixon") „Over the hump with Humphrey" („Peste hop cu Humphrey") „Stymied with Symington" (într-o situaţie dificilă,

împreună cu Symingtoi „Back to Boston by Xmas – Kennedy” („înapoi la Boston înainte de Crăcim Kennedy”)

Înapoi la Boston înainte de Crăciun? Se pare că Marilyn, care se înregistra ca simpatizant democrat, nu prea credea că JFK ar fi putut câştiga alegerile. < toate astea, era destul de informată şi deţinea cunoştinţe suficiente încât să ai o părere, fiind capabilă să-şi susţină punctul de vedere în orice conversaţie subiect politic. De asemenea, pe măsură ce se cunoşteau mai bine, ea şi 1 aveau discuţii îndelungi despre drepturile civile, un subiect care o pasiona Marilyn. Se vedea pe sine în cei dezavantajaţi şi începuse să-şi dea seama că I şi dinastia Kennedy îi împărtăşeau idealurile. Când cele două discutau des felul în care evenimentele internaţionale se reflectau în presă, Marilyn era părere că subiectele importante care ştirbeau renumele SUA – cum ar fi um revolte care aveau loc în zonele urbane – nu aveau parte de suficientă aten i în presă, pe prima pagină. „Uneori am impresia că guvernul conduce presa”, a spus lui Pat de faţă cu nişte prieteni. „N-am încredere în nimic din ce citesc”. hi nu se ruşina de faptul că Marilyn Monroe socializa cu persoanele din cercul i pentru că o considera pe Marilyn o femeie inteligentă. Lui Pat îi plăcea să o ai! a în vizită când erau prezenţi şi fraţii ei, pentsu că ştia că Marilyn nu avusese o familie adevărată. Îi făcea plăcere şi era bucuroasă să împărtăşească viaţa ei!< familie cu noua prietenă.

După cum se ştie prea bine, familia Kennedy erau un clan aspru, devotaţi.11 totalitate unii altora. Se pare că, atunci când nu conduceau ţara, se simţeau foarte bine în casa lui Peter şi Pat. Un scriitor spunea, la un moment dat „Problema familiei Kennedy este că nu au nicio problemă”. După cum şi nu astăzi, nici vorbă de aşa ceva; însă, în 1961 păreau să nu aibă probleme, în ochi celor din jur. „Acum faci parte din familia Kennedy”, i-a spus Pat lui Marilyn 1.1 puţină vreme după ce s-au cunoscut. Pat nu spunea aşa ceva cu uşurinţă. I se exemplu, când JFK a fost ales candidat al Partidului Democrat pentru alegerile prezidenţiale, familia Kennedy trebuia să urce pe scenă alături de el, la conveni ia de la Los Angeles, organizată la Coliseum. Când Peter Lawford a pornit spuseenă împreună cu ceilalţi membri ai familiei, Pat l-a oprit: „De fapt, tu nu e n un adevărat Kennedy”, i-a spus ea, „deci nu cred că e corect”. JFK auzi e schimbul de replici şi a oprit-o pe sora lui:

„Este căsătorit cu tine, deci ăst I transformă într-un Kennedy, nu crezi?", a întrebat-o el. Ea a dat din umeri. „1 afară de asta, este un actor celebru, care arată bine", a adăugat el, făcându-i ochiul lui Peter. „Deci, în mod sigur avem nevoie de el pe scenă". Bietul Pel:

MARILYN MONROE.

Băduse şi testul pentru cetăţenie, ca să devină cetăţean american şi să poată vota (pentru JFK. Dacă Pat încă nu se gândea la el – propriul soţ – ca la un Kennedy, înseamnă că era de-a dreptul vrăjită de Marilyn ca să îi acorde un astfel de titlu.) esigur, lui Marilyn îi plăcea grozav să se afle în preajma membrilor familiei Cennedy: voioşia lor, concurenţa intensă între ei, amploarea aparte a tuturor Krţiunilor pe care le întreprindeau… copiii mulţi, mai mulţi decât putea ea număra, i nenumăraţii câini. Familia Lawford avea întotdeauna cel puţin şase câini pe iroprietatea lor, urmărind echipele Kennedy şi lătrând după ele, în timp ce jucau btbal american pe plajă. Din cauză că Pat avea o alergie gravă la animale, nu e apropia de câini. Peter îi ignora, în marea majoritate a timpului. După părerea ui, erau doar o parte din decorul impunător care-l înconjura. Cu toate astea, rtarilyn s-a ataşat de câini şi a avut grijă să li se facă baie şi să fie bine hrăniţi în de câte ori venea în vizită. „De ce nu? Sunt ca nişte copii", i-a spus lui Pat.

„A, da?", riposta Pat. „Copiii nu fac caca pe covoarele mele albe, nu-i aşa?"

În acea vreme, petrecerile date de Pat şi Peter în casa lor din Palisades Beach load nr. 625, din Malibu (astăzi, Pacific Coast Highway) deveniseră deja celebre. Iasă fusese construită de Louis B. Mayer, în 1926, şi era o minunăţie, o onstrucţie din marmură cu tencuială de ghips, în stil spaniol-mediteraneean. i fost ridicată pe piloni de aproximativ 9 metri înălţime, ca să nu fie luată de n val de reflux (deşi aşa ceva nu s-a întâmplat în Santa Monica, până acum), creţii aveau 30 cm grosime, ca să se păstreze răcoarea în casă, în timpul verii! ea mai impresionantă era camera de zi uriaşă, cu pereţii curbaţi, cu ferestrele orientate spre ocean şi cu balcoane din fier forjat, spre care se deschideau lasvanduri. În casă existau 13 băi pavate cu marmură şi onix, însă doar patru ormitoare. Pe proprietate exista şi o piscină de aproximativ 15 metri lungime, 1 apă în permanenţă încălzită şi strălucitoare. De la stradă se intra direct, pentru [nu exista

poartă şi niciun alt fel de intrare securizată; se afla chiar lângă Utostradă.

În spatele corpului principal al reşedinţei se afla plaja Sorrento, o plajă populară datorită turneelor de volei. Valurile loveau faleza zi şi noapte, iar fluxul rjucea din largul oceanului cantităţi enorme de alge brune. Copiii familiei awford aduceau adesea alge acasă, ca să se joace cu ele în dormitor, spre dezamăgirea lui Pat, care era o femeie pretenţioasă.

Vecinii familiei Lawford erau, pe o latură a proprietăţii, actorul Jeffrey Hunter familia lui. Pe cealaltă latură se afla o proprietate pe care nu se construise unic, după ce fusese demolată casa. Pat a glumit cu Marilyn, spunându-i că ardonat să fie aruncată casa în aer, când a aflat că o cumpărase o familie de înublicani. Cel puţin, lui Marilyn i se păruse că Pat glumea.

Matthew Fox era prietenul lui Steele, fiul lui Jeffrey Hunter. În 1961, cei doi aieţi aveau 8 ani. Fox îşi aminteşte: „Petrecerile organizate de familia Kennedy rău unice. Ei aveau stil. Ştiau cum să dea o petrecere. Uneori făceau grătare upă-amiaza, iar mie îmi plăceau grozav. Dacă dormeam peste noapte la Steele, treceam pe acolo doar ca să-mi bag nasul. Odată, am văzut-o pe Angie Dickin făcând plajă în bikini şi am fost atât de încântat, încât cred că am avut pen prima oară o erecţie. Dna Lawford – Pat – era mereu pe plajă, jucându-se mingea cu fratele ei, preşedintele. Şi Bobby era acolo. Şi Teddy. Venea şi Ji Garland şi dansa twist pe plajă, în picioarele goale, beată criţă. Veneau şi Fr, Sinatra cu Dean Martin, Sammy Davis şi Peter Lawford, care se plimbau pe pl şi fumau ţigară de la ţigară şi aruncau chiştoacele în ocean ca şi cum ar fi, «La dracu' cu Mama Natură. Din punctul nostru de vedere, lumea întreaga scrumiera noastră». Şi mai era şi Marilyn. După 1961, venea foarte des act o vedeam pe frumuseţea asta blondă de la distanţă şi dădeam fuga să mă la ea de aproape".

Fox îşi aduce aminte de Marilyn ca fiind „cea mai frumoasă femeie…; zeiţă, pe care am văzut-o vreodată", când stătea pe plajă şi-şi acoperea ochi; să se ferească de valuri şi nisip. Îşi aduce aminte de ea mergând pe nisi fierbintee cu câinii lui Pat şi oprindu-se să admire oceanul de un albastru profu plin de spumă. Uneori arunca mingea în apă şi ţipa de plăcere, când unul dii câini o recupera şi i-o aducea

înapoi.

„Într-o zi, am mers pe plajă cu aparatul meu foto Brownie şi am întreba – dacă pot să-i fac o fotografie", continuă Matthew Fox. „A spus: «O, nu! Nu aşi. Nu sunt machiată şi nici măcar nu arăt ca Marilyn Monroe. Vino mâine şi e fiu pregătită pentru poză.» Aşa că m-am întors a doua zi, cu aparatul 1< fotografiat. Era aranjată ca şi cum s-ar fi pregătit pentru filmări: rimei din lui ruj roşu, păr coafat – era Marilyn întreagă. I-am spus: «Uau! Ce frumoasă ieşii Mi-a răspuns: «Am făcut toate astea pentru tine, Matty, aşa că hai să facem pe a vrei?» Asta am făcut. Am făcut câteva fotografii cu ea, apoi Pat ne-a făcut o pe /. împreună. După aceea, Marilyn m-a sărutat pe frunte şi a zis: «întoarce-te pin vreo 20 de ani şi vom fi prieteni şi mai buni, bine?» Apoi mi-a făcut cu ochi a şi s-a întors în casă. Mi-am spus atunci: «Of, Doamne, m-am îndrăgostit / Marilyn Monroe». Mi-am dat seama atunci că majoritatea oamenilor nu aven parte de astfel de experienţe".

Marilyn şi Bobby

La începutul anilor '60, una dintre cele mai mari probleme pe care le-a \ e. Pat Kennedy Lawford era reputaţia ei şi a lui Peter. Peter şi prietenii săi din Pack folosiseră atât de des casa ei drept adăpost pentru aventurile lor cu femeik încât s-a găsit unul mai deştept care s-o poreclească „High Anus Port" 1. Jeanu Martin, prietenă bună cu Pat, a spus: „Chiar nu ştiu ce era în mintea lui Pena Cum a putut să-i pună pe el şi pe Pat în această poziţie? Asta a fost întotdeanu un mister pentru mine. Nu era un bărbat neglijent, însă să-i facă una ca a i soţiei sale…" Când a auzit porecla, Pat s-a simţit jenată. Nu prea avea ce să fa

1 „Promontoriul Sexului" (n.tr.)

aţele ei, Jack, era preşedintele SUA, iar dacă el dorea să se întâlnească acolo femei, când venea în oraş, ea nu putea să facă altceva decât să-i permită asta. i neînţeles, Pat ştia despre ce e vorba", spune George Jacobs. „Se resemnase, însă] cu siguranţă ura faptul că JFK folosea casa ei drept bordel". 1

Sigurul lucru pe care Pat putea să-i facă, ca să păstreze onoarea casei, era dea din când în când o petrecere elegantă, de obicei cu ocazia vizitelor lui bby şi Ethel. Nu-şi aminteşte nimeni de vreo petrecere dată în onoarea lui JFK Jackie, din cauză că atunci când JFK venea pe Coasta de Vest, prefera să vină ngur; prezenţa ei, de obicei, îl stânjenea.

Ultima întrunire a clanului Kennedy ganizată de Pat avea să aibă loc pe 1 februarie 1962. Din nou, Pat avea să fie zdă pentru Bobby şi Ethel, care se aflau la Los Angeles pentru prima etapăntr-un tur al bunăvoinţei, prin 14 state.

Evenimentele care au avut loc înainte de această petrecere dovedesc motile care au determinat apariţia zvonurilor despre Marilyn şi Bobby. Înainte de castă seară, Marilyn, care întotdeauna era ea însăşi un subiect interesant, şi-a trecut cel puţin două săptămâni sunându-i, printre alţii, pe Danny Greensonul doctorului), Jeanne Martin şi Henry Weinstein (producătorul filmului mething's Got to Give), ca să le spună minunata veste: „Am o întâlnire cu bby Kennedy".

Henry Weinstein îşi aminteşte: „Marilyn mă sună într-o zi şi îmi spune că are întâlnire foarte importantă cu un om foarte important. Şi că voia să-i spun ce cruri poate să aducă în discuţie în faţa lui şi ce întrebări să-i pună ca să-l presioneze. I-am spus: «Bine, dar cine este bărbatul? Trebuie să ştiu, ca să mă dese la subiecte pentru tine». Ea mi-a răspuns: «E vorba de Bobby Kennedy».

Înmărmurit. «Vorbeşti serios?», am întrebat-o. «Da», a zis ea, «am o întâlnire Bobby Kennedy». Aşa că i-am zis: «Bine; gândeşte-te că ne aflăm în mijlocul scării pentru drepturile civile, aşa că poţi să-l întrebi ce măsuri ia ca să calmeze oiţele, ce părere are despre Martin Luther King şi alte lucruri asemănătoare.»".

În anii care au urmat, sursele care au susţinut că Marilyn le-a spus că „se ălnea" cu Bobby Kennedy nu minţeau. Se pare că ea minţea. În acest caz, în d sigur nu era vorba de o întâlnire. Era vorba despre o cină în casa lui Pat, ea era pe lista de invitaţi. Cu toate astea, oamenii din jurul ei au înţeles că e vorba despre o „întâlnire" şi au dat mai departe această informaţie, către orteri, mulţi ani mai târziu. Fiecare dintre cei intervievaţi au spus aceeaşi este: şi-a notat toate întrebările pe un şerveţel, ca să nu le uite. Erau întrebări pre drepturile civile, despre sprijinul american acordat regimului Diem din tnam şi despre HUAC. Marilyn şi-a făcut o apariţie strălucitoare acasă la Pat. i mai târziu, Joan Braden, care fusese şi ea la petrecere, îşi amintea: „Bobby întors, m-am întors şi eu şi am văzut-o: blondă, superbă, cu buzele roşii şi brăcată într-o rochie din dantelă neagră care abia îi ascundea sânii perfecţi se potrivea de minune pe fiecare rotunjime a corpului ei,

într-un fel

1 Jacobs spune că şeful său, Frank Sinatra, nu a dat niciodată frâu liber distracţiei în casa lui Pat, „deoarece o respecta prea mult… mai mult decât propriul ei frate". nemaiîntâlnit". Joan i-a şoptit lui Bobby la ureche: „Bobby, ea este Man Monroe, piesa originală". Apoi Pat a venit lângă el şi i-a zis: „Bobby, aş vrea; ţi-o prezint pe Marilyn".

Dacă Bobby era interesat doar într-o oarecare măsură să o cunoască vedeta de cinema, soţia lui, Ethel, a fost mult mai impresionată. Spre deosei de mulţi dintre membrii familiei Kennedy, Ethel era o femeie cu picioarele pământ şi modestă. Îi plăcea să se simtă bine, să joace fotbal cu bărbaţii familia ei şi era considerată cam băieţoasă. De asemenea, era sufle petrecerilor, ca şi cumnata ei, Pat. Dorise să se călugărească, înainte să-l cuno, pe Bobby, însă s-a căsătorit cu el şi i-a făcut 11 copii. Membrii familiei o apret în ciuda faptului că ea şi Jackie se certau destul de des.

Ethel, care spunea întotdeauna ce avea pe suflet, era devotată l-am Kennedy şi a fost cel mai important susţinător al lui Bobby în ambiţiile în politice. În timp ce celelalte femei care se căsătoriseră cu un Kennedy – Jni m şi Joan – s-au străduit să facă parte din cariera soţilor lor, Ethel iubea poli şi spera să devină într-o zi Prima Doamnă a SUA.

Ethel dorise să o cunoască pe Marilyn de când hotărâse, cu un an m-ai; că Marilyn trebuia să joace rolul ei în filmul inspirat de cartea lui Bobby Inan: dinăuntru – un volum despre cercetările sale în legătură cu activităţile de ale lui Jimmy Hoffa şi ale sindicatului său. În 1962, la studiourile 2 ni Century-Fox, Budd Schulberg lucra la scenariul acestui film; tot el scris. scenariul filmului Pe ţărm. Scenariul nu a fost terminat, însă rămâne la fel îi interesant faptul că Ethel a ales-o pe Marilyn să joace în filmul ei. La pnau vedere, alegerea pare ciudată. Cele două femei nu semănau deloc. Marilyn a. i o pisicuţă senzuală, în timp ce Ethel era o femeie cu picioarele pe pământ şi M matern. Cu toate acestea, Ethel văzuse multe dintre filmele lui Marilyn a e interesa mai degrabă pentru că o considera o actriţă foarte bună, la fel ca mulţi alţii, decât pentru că arăta bine. „Cred că este subevaluată", i-a spus Ethel Im Joan Braden, o prietenă a clanului Kennedy. „Cred că a făcut câteva filme foai K bune şi ar fi o onoare pentru mine să joace

rolul meu în film". Sentimentele de apreciere ale lui Ethel pentru Marilyn nu au rezistat prea mult, după ce a fa e ui cunoştinţă cu ea şi a văzut-o în compania lui Bobby.

Joan Braden îşi aminteşte: „Bobby a ajuns să stea la masă chiar lânail Marilyn, alături de mine, Kim Novak şi Angie Dickinson. Nu-mi amintesc cm «erau bărbaţii dintre noi. Îmi amintesc doar femeile şi rochiile, care lăsau să se vadă sânii". Braden continuă, vorbind despre Marilyn şi Bobby: „S-au plae ui imediat, însă nu este surprinzător, dat fiind că erau amândoi carismatiei şi inteligenţi. Lui Bobby îi plăcea să vorbească cu femei frumoase şi inteligonn-iar Marilyn se ridica la înălţimea cerinţelor. De asemenea, era curioasă, dar îi u i < manieră copilărească, pe care el cred că a considerat-o înviorătoare. I-a piu. n de ea, i s-a părut încântătoare, iar toţi cei prezenţi la petrecere erau subju a de ea şi oarecum uluiţi de prestanţa ei".

MARILYN MONROE f t

După cină, Marilyn a scos şerveţelul cu întrebări şi a început să vorbească Bobby. Cu toate astea, nu avea nevoie de ciornă. Ştia cum să poarte o nversaţie intelectuală cu cineva de talia lui Bobby Kennedy. Curând, cei doi au retras în bar ca să discute despre J. Edgar Hoover. Marilyn i-a spus că, după rerea ei, Hoover îşi pierduse controlul: „Să spionezi pe cutare şi pe cutare... a spionează şi pe mine, iar eu ce-am făcut?", l-a întrebat ea, după cum vesteşte Jeanne Martin, care se afla şi ea la petrecere şi a auzit conversaţia. „Eu fac doar filme şi cumpărături şi cu toate astea şi-a pus bătăuşii să mă arească!" Marilyn simţea de multă vreme că e urmărită. La un moment dat, sunat-o pe pseudomanagerul ei, Lucille Carrol, să-i spună că cineva privea „care mişcare din dormitorul ei, deşi nu exista o scară care să ajungă până la ajut trei. Acelaşi lucru s-a mai întâmplat şi în alte daţi. De fapt, mai e ceva de augat: doar din cauză că eşti paranoică nu înseamnă că nu te urmăreşte era. Faptul că Marilyn chiar era urmărită de „bătăuşii" lui Hoover i-a alimentat ranoia. Bobby i-a spus că el şi fratele lui, Jack, erau de aceeaşi părere cu ea privinţa lui Hoover (şi era şi cazul, pentru că Hoover pusese agenţi şi pe ele lor!), dar deocamdată nu puteau să ia nicio măsură. Există multe relatări diferite despre prima întâlnire a lui Marilyn cu Bobby, ergând înapoi, până în 1960. Cu toate acestea, pornind de la informaţiile unate pentru această carte, se poate spune

că s-au cunoscut la 1 februarie 62. Imediat după aceea, la 2 februarie, Marilyn i-a scris o scrisoare lui Isadore! ller, tatăl lui Arthur. A început cu „Dragă tată" şi i-a scris despre întâlnirea cu nnedy: „Pare matur şi deştept, în ciuda celor 36 de ani; ce mi-a plăcut cel mai uit la el, în afară de programul pentru drepturile civile, este că are un simţ alorului extraordinar". I-a scris şi lui Bobby, fiul lui Arthur, de care se simţea ropiată: „Când a fost întrebat pe cine vrea să cunoască, a zis că vrea să mănoască pe mine. Aşa că am fost la cină şi am stat lângă el; şi dansează destul bine". Datorită cuvintelor lui Marilyn („dorea să mă cunoască pe mine"), ştim r că cei doi nu se cunoşteau dinainte. I-a scris că-l întrebase pe Bobby despre scarea pentru drepturile civile şi că fusese impresionată de răspunsurile lui. oi a spus că Bobby îi promisese că-i va trimite o scrisoare în care va rezuma versaţia lor. I-a promis că-i va trimite lui Miller o copie, „pentru că au fost te va lucruri foarte interesante şi pentru că i-am pus nişte întrebări la care eretul american vrea răspunsuri şi doreşte să se facă ceva". „După aceea am început să dansăm şi îmi amintesc că Marilyn l-a învăţat pe bby să danseze twist", îşi aminteşte Joan Braden. „Cei doi râdeau şi se simţeaurte bine împreună. Din punctul de vedere al lui Ethel, cred că Bobby a întrecut sura. Mă întrebam cum putea Bobby să flirteze atât de deschis cu o altă ei e, ştiind că Ethel îi priveşte, şi mă îngrijorasem şi pentru sentimentele lui el. Oamenii au considerat întotdeauna că Ethel Kennedy poate să aibă grijă ea însăşi mai mult decât oricare dintre femeile Kennedy. Însă am crezut ordeauna că sub această aparenţă de bravadă a lui Ethel se afla o femeie foarte sibilă şi, de multe ori, foarte rănită în orgoliul ei".

S-a povestit, de-a lungul anilor, de nenumărate ori, că Marilyn Monroe îmbătat atât de rău în noaptea aceea, încât nu s-a putut duce singură acasă. I urmare, se pare că Bobby şi consilierul său de presă Ed Guthman au condie Guthman a afirmat că acest lucru este adevărat. Poate că au condus-o în a noapte, în ciuda faptului că nu s-a dovedit niciodată acest lucru, însă în n l clar nu au condus-o în noaptea cu petrecerea. Noile cercetări susţin faptul Marilyn nu a condus singură maşina către casa Lawford. La ora 20: 00 al condusă de un automobil aparţinând Carey Cadillac Renting Compam; California, de la apartamentul ei din Doheny Drive la casa familiei Lawfon stat la

petrecere până la 3 dimineaţa, apoi a fost condusă acasă. Dovada i chitanţa emisă de Carey Cadillac Renting Company.

Edward Barnes, care astăzi are o firmă proprie care închiriază valeţi, ei; i acea seară angajat în parcarea casei Lawford. El spune că, în timp ce Mara a îşi aştepta şoferul, a fost un pic de agitaţie la intrarea în casa familiei Lawfe „Unul dintre ceilalţi valeţi încălcase o regulă de bază şi o întrebase pe dra Mon dacă putea să-i facă o fotografie", spune Barnes. „Ea a încuviinţat şi în ure: toarea secundă un agent de la Serviciile Secrete a apărut ca din pământ: a înşfăcat aparatul foto. Toată lumea era înmărmurită. Şi Marilyn fusese luată surprindere şi a zis: «Stai aşa! Cine dracu' eşti tu?» El a răspuns: «Sunt de a Serviciile Secrete, doamnă». În acel moment, un consilier al familiei Kennel – Ed Guthman, cum aveam să aflu mai târziu – a zis: «Avem agenţi aici, Marih n E în regulă». Iar Marilyn a răspuns «Nu, nu e în regulă să furi aparatul fote al cuiva». Apoi s-a întors către agent şi i-a zis: «Dă-i înapoi aparatul foto în clip. i asta». Iar el s-a conformat! apoi Marilyn a stat la poză. Toată lumea asista Li scenă cu gura căscată, era un moment special. N-o să-l uit niciodată. Mi-am zi Hristoase, nu pot să cred că Marilyn Monroe tocmai s-a luat la harţă cu un agent al Serviciilor Secrete… şi a câştigat!"

Henry Weinstein îşi aminteşte: „A doua zi, am întrebat-o cum a decurs lui. dnirea cu Bobby Kennedy, iar ea mi-a răspuns că a fost grozav şi că «ghici ce? Mai am încă o întâlnire cu el». Mi s-a părut minunat. Au trecut vreo două zile în cue n-am mai auzit nicio veste de la ea. Am sunat-o şi am întrebat-o: «Ia zi? Cian merg treburile cu Bobby Kennedy?» Mi-a răspuns: «Ei bine… hai să zicem a a nu mai am nevoie de întrebări de la tine.»".

JFK: „În sfârşit, ai ajuns!"

La sfârşitul lunii februarie 1962, Peter Lawford a invitat-o pe Marilyn la n cină la New York, în onoarea preşedintelui John F. Kennedy. Kennedy iuh a cultura de la Hollywood şi era fascinat de vedete, în special de actriţele frunţi >a< sau, mai exact, în special de acriţele frumoase blonde; totuşi, niciodată nu a e a afară din patul lui o brunetă sau o roşcată. Deşi Marilyn îl întâlnise pe Kenne I, în anii '50, când era senator, nu avusese ocazia să vorbească mai pe îndelete i

I. După ce îl cunoscuse pe Bobby, era foarte dornică să-l

cunoască şi pe fratele li, Jack. Nu avea nicio proiecţie romantică în privinţa lui JFK. Cel puţin, nu încă.

Petrecerea avea să aibă loc în casa lui Fifi Fell, văduva unui industriaş bogat, lilt Ebbins, partenerul lui Peter Lawford la compania de producţie, îşi mintește:

„Dave Powers [un consilier prezidenţial] şi cu mine trebuia s-o însoţim pe larilyn la petrecere. Cina avea loc la ora 20: 00. Noi am ajuns acasă la ea la 9: 30. Bineînţeles, nu era gata nici pe departe. Servitoarea ei a ieşit din dormitor ne-a spus că nu e în stare să îşi aleagă toaleta. Mai era prezent şi stilistul ei Kenneth Battelle], care o pieptăna şi făcea glume. După un timp, Dave a zis: N-am de gând să stau aici, când aş putea să fiu cu preşedintele». Aşa că a dus laşina înapoi la petrecere şi a trimis o limuzină să ne ia. Limuzina a ajuns la 20: 15 şi ea tot nu era gata. În acel moment, Peter a sunat m-a întrebat: «Ce dracu' se întâmplă acolo? Nu-şi dă seama că-l pune pe reşedinţe s-o aştepte?» Când am auzit asta, s-a produs un declic în mintea mea mi-am zis «hm, mă întreb dacă nu tocmai asta este ideea».

La ora 20: 30, Marilyn tot nu era gata, însă stilistul ei ieşise din dormitor fără ici o tresărire, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Înainte să-şi ia

I revedere foarte graţios, i-a spus lui Milt: „A meritat să aştepţi. Crede-mă. Arată mtastic.

La ora 20: 45, Peter l-a sunat din nou pe Milt. Peter era foarte nervos, iar Dave Dwers înjura în fundal; Peter a urlat în telefon: „Mişcaţi-vă fundul aici, fir-ar dracului! Preşedintele o vrea aici, acum". Milt i-a răspuns: „Încerc, încerc". Peter urlat: „Încearcă mai tare", apoi i-a trântit telefonul în nas.

La ora 21: 00, telefonul a sunat din nou; a răspuns servitoarea şi i-a spus lui lit că era Peter. Milt i-a zis să-i spună lui Peter că au plecat deja. Exasperat, dat buzna în dormitorul lui Marilyn. Ea era acolo, cu spatele la el, la măsuţa & toaletă, privindu-se fix în oglindă şi aranjându-şi semnul de frumuseţe (o unită de pe obrazul drept) cu un dermatograf. „Marilyn! Dumnezeule Otputernic!" a zis Milt. „Nu-ţi dai seama că-l pui pe preşedinte să te aştepte?" a ridicat să-l privească. Era complet goală, purta doar o pereche de pantofi îgri cu toc. „Oh, Milt, calmează-te", a spus ea pe un ton firesc. „Of, Doamne! ută-mă să mă

îmbrac cu rochia asta". După ce-a luat o gură de sherry, a ridicat 6 pe pat o rochie cu mărgele şi paiete şi a îmbrăcat-o pe cap. A trecut-o rapid este sâni, spre şolduri.

În următoarele 10 minute, Milt Ebbins a ajutat-o pe Marilyn să se îmbrace

ÎI „cea mai strâmtă rochie pe care-am văzut-o în viaţa mea pe o femeie. Nu

Uteam s-o trec peste şoldurile ei. Desigur, caracteristic pentru Marilyn, nu purta injerie intimă. Aşa că iată-mă în genunchi, în faţa ei, cu nasul la câţiva centiletri de zonele intime, trăgând de rochie cu toată forţa, ca să treacă de fundul mare. Iar ea spunea: «trage, trage de rochie. Poţi s-o faci. Poţi s-o faci.»" în final, cu un ultim efort, am reuşit să trec rochia peste şoldurile lui Marilyn, >re glezne. „A, e perfect!", a triumfat ea. „Ştiam că poţi s-o faci, Milt". Apoi şi-a pus o perucă roşie şi ochelari de soare şi... s-a aşezat din nou la măsuţa i toaletă, unde a început să se studieze din nou. „Până la urmă, am luat-o de bi şi i-am zis «Gata! Plecăm!»".

„Ne-am urcat în limuzină şi am ajuns pe Park Avenue. Când ne-am dat din maşină, locul era împânzit de fotografi care aşteptau să vadă cine el, invitaţii preşedintelui. Nimeni nu a recunoscut-o pe Marilyn. Am urcat la erai unde se afla el, iar doi agenţi de la Serviciile Secrete ne-au întâmpinat la ieşii din ascensor. Ne-au condus la apartament".

În faţa uşii închise, Marilyn şi-a scos peruca şi i-a dat-o unuia dintre agen După ce şi-a scuturat podoaba blondă, şi-a scos ochelarii şi i-a dat celuilalt agei

A tras aer în piept, şi-a aranjat rochia şi a întrebat „în regulă, intrăm?" Ui dintre agenţi a deschis uşa şi Marilyn a intrat în apartament, urmată de M Ebbins.

„Când a apărut, parcă s-au despărţit apele Mării Roşii", îşi aminteşte Ebbii „în cameră se aflau vreo 25 de oameni, iar mulţimea s-a împărţit în două. măsură ce ea înainta în cameră".

Actriţa Ariene Dahl, căsătorită cu Fernando Lamas şi mama actorului Loren Lamas, se afla şi ea la petrecere. „Marilyn şi-a făcut apariţia cu agentul ei şi to> s-a oprit, toată lumea a înmărmurit. N-am să uit niciodată. Era fantastic, nu în văzusem pe nimeni, până atunci,

care să facă aşa ceva. Preşedintele să intre şi a privit-o şi a fost limpede că s-a simţit atras de ea. «În sfârşit, ai ajuns!» zis el cu un zâmbet larg, îndreptându-se spre ea. «Sunt aici câţiva oameni ca a sunt nerăbdători să te cunoască». Apoi toată lumea s-a năpustit asupra ei. Dore.: i s-a stea lângă ea, să-i simtă parfumul, să respire acelaşi aer cu ea".

JFK a luat-o pe Marilyn de braţ, iar ea a mers cu el, dar nu înainte ca ea. se întoarcă spre Milt Ebbins, să-i zâmbească crispat şi să-i facă cu ochiul. JI I a fost vrăjit pe loc de prezenţa lui Marilyn, în acea noapte, la New York; ace, lucru nu este deloc surprinzător. Înainte să plece, a rugat-o să-i dea numărul le telefon. Desigur, ea s-a conformat. A sunat-o chiar a doua zi, să-i facă o pin punere. I-a explicat că pe 24 martie va fi în Palm Springs. Urma să stea I. prietenul lui şi, din câte înţelesese, şi al ei – Frank Sinatra. Oare nu dorea să vin. şi ea acolo? Şi, desigur, a mai adăugat, parcă întâmplător: „Jackie nu o să vin.

Jucători rău-famaţi

Oare nu era într-adevăr remarcabil faptul că Marilyn Monroe îşi făcu e planuri pentru o călătorie romantică în compania preşedintelui SUA? De soarta a hotărât ca întâlnirea lor să aibă loc în mijlocul unei melodrame can implica pe fraţii Kennedy, pe Frank Sinatra şi pe Peter Lawford, soţul lui 1. u prietena lui Marilyn?

Toţi cei care-l cunoşteau pe Bobby Kennedy ştiau despre el un lucru: < hotărât să desfiinţeze crima organizată. În plus, aşa cum îi mărturisise ne mult lui Marilyn, era convins că J. Edgar Hoover era implicat în anumitectivităţi ilegale şi că folosea informatorii mafiei ca să-şi alimenteze dosarele buzive despre familia Kennedy. Bobby Kennedy, cel mai certăreţ şi mai schimlător dintre fraţi, şi-a petrecut mare parte a anilor 1960 şi 1961 verificând acesteiste. Ironia era că aproape toată lumea ştia că tatăl lui, Joseph, avea tot felul e conexiuni cu crima organizată; era clar că un bărbat atât de priceput şi inteligent ca Bobby ştia despre conexiunile tatălui său. Cu toate acestea, în februarie 1962, cercetările sale despre crima organizată se încheiaseră, iar epartamentul de Justiţie întocmise deja un raport cu privire la ele. Pe scurt, aportul arăta că Sinatra avea legături atât de puternice cu mafia, încât îşi onducea propriul sindicat.

Lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult în cazul lui Sinatra, la 27 februarie 1962: înd agenţii FBI i-au raportat lui J. Edgar Hoover că

Judith Campbell Exner avea laţii intime cu preşedintele Kennedy. Exner era una dintre numeroasele amante le celebrului mafiot Sam Giancana. N-a durat mult până când Hoover şi-a dat ama că Sinatra le-a făcut cunoştinţă tuturor acestor jucători rău-famaţi. În arşit, FBI o nimerise!

După cum i-a spus JFK lui Marilyn, trebuia să stea la Frank Sinatra, la casa i din Palm Springs. Sinatra îl adora pe JFK (căruia îi spunea TP – The President) fel de tare ca pe oricare alt mafiot pe care îl cunoştea. Sinatra a ordonat să: construiască noi căsuţe, de o frumuseţe remarcabilă, special pentru vizita lui fK. De asemenea, a expus fotografii cu familia Kennedy peste tot în casa incipală; chiar a montat în dormitorul preşedintelui o placă din aur pe care scripţionase: „John F. Kennedy a dormit aici". A instalat linii telefonice noi întru Serviciile Secrete şi a construit un eliport. Cu toate astea, Sinatra a avut parte de o surpriză foarte neplăcută. Bobby spus fratelui său Jack că, din cauza legăturilor lui Frank cu mafia, era exclus preşedintele SUA să înnopteze în casa lui. JFK s-a conformat. Desigur, acest gument făţarnic era culmea ipocriziei, din moment ce unul dintre motivele întru care Bobby şi JFK fuseseră de acord să-l ostracizeze pe Sinatra era ietenia acestuia cu Sam Giancana şi amanta lui, Judith Exner, o femeie cu care! K avea relaţii intime! „Preşedintelui Kennedy îi plăcea să trăiască la limită şi îşi asume riscuri", a remarcat Lawrence Newman, un agent al Serviciilor încrete ieşit la pensie, „şi cred că el trăia la limita unor probleme întunecate şi înculoase".

Bietul Peter Lawford a fost cel pe care Bobby l-a ales ca să-i dea vestea lui natra. Peter n-a avut nicio şansă, mai ales după ce i-a spus lui Frank că JFK i înnopta în Palm Springs. După cum era de aşteptat, Sinatra i-a închis telefonul nas, apoi l-a scăpat pe jos. Privind fix spre deşertul fierbintee, Sinatra i-a spus lletului său, George Jacobs: „Ai idee unde o să înnopteze? La casa lui Bing rosby, acolo! Iar el este republican!" După acest moment, Frank l-a concediat pe Peter din două producţii realizate de Rat Pack, Robin and the 7 Hoods (R< şi cele şapte glugi) şi 4 for Texas (4 pentru Texas). Din punctul lui de vedere, P Lawford nu mai exista.

Pat Kennedy Lawford a fost furioasă din cauza întorsăturii pe care o lua evenimentele. Oricum, în ultimul timp, Frank nu se aflase pe

lista ei de persoi preferate. Şi totuşi, lucrurile nu stătuseră întotdeauna aşa. De fapt, datorită Pat, Sinatra şi Peter Lawford se împăcaseră în anii ’50 după o ceartă provoc i de fosta soţie a lui Sinatra, Ava Gardner. Cearta aceea a fost prima dată c… Sinatra l-a şutuit pe Lawford şi nu a mai vorbit cu el vreo doi ani. Însă apoi întâlnit-o pe Pat, la o petrecere dată de Gary Cooper la casa lui din Holmby 11 Chiar dacă era însărcinată, ea şi Frank au flirtat un pic. Apoi, se pare, Sin). şi-a dat seama că fostul lui prieten, Lawford, era căsătorit cu una dintre fel unei familii care putea să devină una dintre cele mai puternice din lume. Sin. i îşi dorise dintotdeauna să intre în politică şi a început să spere că fanii Kennedy l-ar fi putut ajuta în această privinţă. Şi, voilà! el şi Peter Lawford e 11 din nou cei mai buni prieteni. După ce Pat a născut, ea şi Peter au botezat o fetiţă Victoria Francis, după Francis Sinatra. Pat chiar a pus bani la bătaie ce i liciteze scenariul pentru filmul Ocean’s 11, gândindu-se că în film vor juca Peter şi Frank. Dar ghiciţi cine a jucat până la urmă în film? Frank. Cu Dean, Sani; şi… Peter. „Însă după tot ce i-a făcut Sinatra lui Peter în episodul JFK, Pat terminase cu el pentru totdeauna”, a concluzionat prietena ei, Pat Brennai:

Weekendul lui Marilyn cu preşedintele

La 24 martie 1962, într-o sâmbătă dimineaţa, Marilyn s-a pregătit pentru întâlnirea ei cu destinul prezidenţial.

Din cauză că, în acea dimineaţă, la ea acasă nu avea apă, Marilyn a trebuit să dea o fugă până la casa dr Greenson ca să se spele pe cap. Apoi s-a întors Li ea acasă şi s-a îmbrăcat. Între timp, Peter Lawford făcea ture în camera ei de a. aşteptând să fie gata, ca să o poată duce în deşert. Faptul că Peter încă» se mai implica în această afacere este un indiciu asupra faptului că era fascinat de povestea Kennedy-Sinatra-Monroe şi nu dorea să fie lăsat pe dinafară. În sfârşit. Marilyn a apărut din baie, purtând o perucă neagră peste părul proaspăt spălat şi aranjat. Lawford şi Monroe s-au îmbarcat apoi în călătoria de două ore căi u-Palm Springs.

Ca să ne dăm seama ce sentimente avea Marilyn pentru această întâlnire i u preşedintele, trebuie să înţelegem ce fel de femeie devenise şi cu ce anume e obişnuise în viaţa ei. Fusese căutată mulţi ani şi fusese un exponent al sexualit. u n încă de la jumătatea anilor

’50. Se obişnuise să se afle în centrul atenţiei şi a fie sufletul petrecerii de fiecare dată când participa la un eveniment. De f; i nici măcar nu se putea numi petrecere până când nu apărea ea. De asemene se obişnuise să se afle în preajma bărbaţilor bogaţi şi puternici, cum erau J>

MARILYN MONROE, l iMaggio şi Arthur Miller, şi cu faptul că ei se îndrăgosteau de ea. Aşadar, deşi în putea să ne gândim că era fascinată de ideea de ad întâlni pe preşedintele UA în timp ce soţia lui, Prima Doamnă, nu era prezentă… acest lucru nu era ltocmai adevărat. Pentru ea, această întâlnire era… interesantă, numai o altă i în viaţa frenetică a unei actriţe frenetice. Atitudinea lui Marilyn a fost susţinută e două surse credibile.

Diane Stevens, angajată în biroul lui John Springer, îşi aminteşte: „I-am dat n telefon, la 22 martie, ca să o întreb ceva despre filmul Something’s Got to Give am zis: «Ce faci în weekend?» Mi-a răspuns foarte calmă: «Mă duc la Palm prings ca să petrec un weekend cu Frank Sinatra şi Jack Kennedy» [se pare că larilyn încă nu aflase că se schimbase gazda petrecerii. Avea un ton atât de bişnuit, încât mi s-a părut un pic ciudat. I-am zis: «Marilyn, asta chiar e ceva», în ea mi-a spus: «Serios? Chiar este?» «Păi da!» Iar reacţia ei a fost: «Ei bine, tii, eu şi Bobby ne-am întâlnit de câteva ori» – ceea ce era o noutate pentru line – «iar pe Jack l-am cunoscut de curând la New York. E un tip de treabă, şa că o să mă duc să văd ce se întâmplă». Am închis, gândindu-mă ce viaţă iteresantă are Marilyn!”

Philip Watson, fostul preceptor din Los Angeles, a cunoscut-o pe Marilyn în mpul weekendului cu Kennedy în Palm Springs, iar el spune că părea destul e calmă şi neatentă şi purta „un fel de rochie”. În continuare, îşi aminteşte că era o grămadă de lume lângă piscină, iar unii tot intrau şi ieşeau din casa în il spaniol. Marilyn şi preşedintele erau şi ei acolo şi în mod clar erau împreună, ni era limpede că se simţeau bine”. Philip adaugă: „Bineînţeles, Marilyn băuse estul de mult. Aerul intim dintre ei era evident pentru toată lumea şi era clar îşi vor petrece noaptea împreună”. În timp ce Marilyn se afla cu JFK în Palm jrings, iar Jackie era în India, Marilyn i-a telefonat prietenului ei, Ralph oberts. Cei trei au avut o conversaţie care indică faptul că ea şi preşedintele e nu înţelegeau cât de deranjantă putea să fie aflarea

veştii întâlnirii lor pentru grămadă de lume, fie nu le păsa. Marilyn i-a spus lui Roberts că era cu un) neten" care avea anumite probleme cu spatele. Cei doi, ea şi Roberts, discuiseră şi înainte despre anumite grupe de muşchi şi ea credea că acestea erau onele care-l supărau pe prietenul ei. De asemenea, dorea să-l întrebe despre muşchiul tibiei, despre care citise în cartea lui Mabel Ellsworth Todd, Corpul care încleştă. Voia ca Roberts să vorbească cu el. Roberts a încuviinţat. În clipa rmătoare, vorbea cu un bărbat care semăna la voce cu preşedintele. Au schimbat câteva vorbe, iar Roberts a închis, gândindu-se că prietena lui cocea iar ceva. l-ai târziu, Marilyn i-a spus lui Roberts că fusese vorba despre Kennedy şi că acesta apreciat diagnosticul rapid pe care Roberts i l-a pus în ceea ce priveşte problema li cu spatele. Marilyn şi-a petrecut două nopţi cu preşedintele Kennedy. Nu se ţie dacă au avut relaţii intime în vreuna dintre aceste nopţi, cu atât mai puţin 1 amândouă. Putem să presupunem că au avut relaţii intime, totuşi, dar doar pentru că JFK era obişnuit să aibă relaţii intime cu multe femei frumoase, iar larilyn se afla, fără îndoială, pe primul loc în lista celor mai dorite femei, mai ales în 1962. De asemenea, şi lui Marilyn i s-a părut greu să-l refuze pe pn dinte. Era voinic, puternic şi arătos. Şi, în plus, era preşedinte. Într-adevăr, îl naivi dacă am crede că aceşti doi oameni pasionali nu s-au aruncat în vâri e pasiunii. Problema se pune mai degrabă dacă s-a întâmplat în ambele nopţi.! i după cum se va vedea, această întâlnire avea să fie prima şi ultima întâlnii lui Marilyn cu Jack Kennedy. „Chiar era sfârşitul", îşi amintea Ralph Roberts în ani mai târziu. „Mi-a spus foarte clar că au fost împreună doar în acel week şi că a fost singurul weekend. Abia după mulţi ani am început să aud zvoi care infirmau spusele lui Marilyn, dar nu le-am crezut, pentru că Marilyn a fi foarte exactă când mi-a spus ce s-a întâmplat". Într-adevăr, conform lui Rol> şi unui număr de surse credibile, printre care şi agenţii de la Serviciile Seci a căror sarcină era să-l urmărească pe preşedinte, acel weekend a fost singi.1 petrecut împreună de vedeta de cinema şi de preşedintele SUA. Unul dii, < agenţi, sub protecţia anonimatului, a spus următoarele: „Haideţi să zicem, dacă ar fi fost vorba de o aventură, am fi aflat despre asta. Nu a fost nk aventură. Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu a fost. A fost un weekend, atâta în Alt agent completează: „În acea

perioadă [1962], ştiam toţi despre week l'Abia după ce ea [Monroe] şi preşedintele au murit, oamenii au început a răspândească zvonuri despre o aventură. Credeţi-mă, nimeni nu vorbea des i< o aventură în 1962. Ce ştiam era că JFK şi Marilyn au întreţinut relaţiiinti în casa lui Bing Crosby, asta fusese tot. Nu consideram că era ceva nemaiîntali n Avea relaţii intime cu multe femei. Privind în urmă, pot să spun că Marih u i fost una dintre nenumăratele femei cu care JFK a avut de-a face şi nu era cinai aşa de deosebită. Dacă s-au întâmplat mai multe între ei, [Kennedy şi Moni««\ au reuşit cumva să ne ascundă asta, însă nu cred că poţi să ascunzi aşa ceva le Serviciile Secrete".

Într-adevăr, contrazicând decenii întregi de speculaţii despre o relaţie îiiiK lungată cu el, Marilyn nu a avut parte decât de una sau două nopţi cu JFK în care probabil au întreţinut relaţii intime. Desigur, este posibil să fi fost vorbai le mai mult. Orice e posibil. Cu toate acestea, nu există dovezi credibile cart. \ sprijine ideea că au avut o aventură de lungă durată. Orice am mai spune în plus despre asta ar fi doar fabulaţiile unei imaginaţii bogate.

Something's Got to Give

Conform contractului încheiat în 1956, Marilyn Monroe mai trebuia să l-ai \ la Fox încă un film, iar ei au dorit să-l facă în 1962. Este vorba de Somethu\ Got to Give, un remake cu buget modest după Soţia mea preferată, filmul cin H, trăsnit, din 1940, cu Cary Grant, Irene Dunne, Randolph Scott şi Gail Pan a I

În acea vreme, directorii de la Fox intraseră în panică; se apropiau de fălimm din cauza pierderilor înregistrate în producţia Cleopatra, epopeea care se fii u. i la Roma. În ciuda faptului că Elizabeth Taylor era plătită cu un milion de doi un tru film, de zece ori mai mult decât Marilyn în Something's Got to Give, filmul cea să sufere multe întârzieri din cauza bolilor de care suferea protagonista şi bsenţelor de pe platoul de filmare. Studioul nu-şi mai putea permite şi alte probleme pe platoul filmelor sale. Deja vânduseră terenul din jurul studiourilor „să finanţeze filmul Cleopatra şi aveau nevoie urgentă de capitalul pe care l-ar adus un film cu Marilyn Monroe. Din nefericire, o astfel de întreprindere nu ea cum să fie un lucru uşor. De multe ori, să filmezi cu Marilyn era o corvoadă, iar şi în momentele cele mai bune, din cauza obiceiului ei de a întârzia. Iar acea perioadă era limpede că

Marilyn nu se simţea bine, nici fizic, nici emoţional. S-au scris cărţi şi au ieşit DVD-uri pe tema filmului Something's Got to Give, eci iată cât de problematică a fost această producţie, încă de la început. La – enariu au lucrat cinci scenarişti diferiţi, printre care însuşi Walter Bernstein, re nu a fost deloc strălucit, însă. Filmul a depăşit bugetul încă dinainte de ceperea filmărilor. Mai grav, dr Ralph Greenson şi-a băgat nasul şi de această aţă în viaţa lui Marilyn, chiar dacă nu a făcut-o complet intenţionat. Directorul x, Peter Levathes, ştia sigur că o vedetă precum Marilyn avea să provoace uite probleme pe platou din cauza stării ei e sănătate, aşa că l-a numit pe reenson responsabil cu Marilyn – el trebuia să se asigure că Marilyn venea la mări în fiecare zi. Se pare că Greenson a avut nevoie doar de o invitaţie, astfel, peste noapte, producătorul David Brown a fost înlocuit cu prietenul lui Greenson, enry Weinstein; acest lucru l-a scos din sărite pe regizorul George Cukor. Marilyn şi-a ales ce regizor a vrut, pe George Cukor, şi ce protagonist a vrut, Dean Martin. Jean Louis i-a creat costumele. Machiorul ei personal, Whitey nyder, era prezent pe platou, dar şi Sydney Guilaroff de la MGM, care i-a creat coafură nouă de un blond platinat. Însă Marilyn nu avea forţa să se lupte cu oblemele care au ţinut-o departe de platou 16 zile din cele 17 de la începutul mărilor. Marilyn avea să dea vina pe o grămadă de boli ca să-şi justifice senţa: sinuzită, insomnie, răceală, pierderea vocii, extenuare. Studioul a gajat trei doctori care să fie prezenţi pe platou în fiecare zi: un ORL-ist, un ternist şi un psihiatru. E greu să urmărim DVD-ul cu documentarul Marilyn: Something's Got to Give, conţine o privire cuprinzătoare asupra producţiei acestui film; e şi mai greu, că ne gândim ce viaţă şi carieră ar fi avut Marilyn dacă nu ar fi fost atât de ţin încrezătoare în sine, dacă nu ar fi fost doborâtă de nesiguranţe, relaţii fericite, paranoia şi deznădejde. Totuşi, în mod remarcabil, Cukor a reuşit să rprindă pe film câteva secvenţe de excepţie, în care Marilyn era, fără exagerare, ai frumoasă, mai atrăgătoare, mai Marilyn Monroe ca niciodată. Cum a reuşit arate atât de bine în film, în ciuda coşmarului permanent din viaţa ei, a rămas mister până în ultima zi a vieţii ei. A slăbit 8 kilograme înainte de probelentru machiaj şi costume şi arăta extraordinar de tânără şi în formă foarte bună. i neînţeles, nu mai lua medicamente, ceea ce ar putea să explice scăderea în cutate (ca să nu

mai pomenim şi de problemele pe care le-a avut pe platou), lueta subţire i-a dat mult mai multă încredere în ea. Era jucăuşă ca o fetiţă, când poza îmbrăcată în costumele create de Jean Louis. Păşea cu o elegan regăsită, era minunat să o priveşti. Fotografiile de la probe au fost prinse documentarul amintit mai sus. De asemenea, în documentar există şi scem filmate de Cukor. Într-adevăr, ani de zile s-a crezut că scenele filmate nu supravieţuit, însă, în 1982, într-un depozit plin-ochi al studioului, s-au dese perit 8 cutii de film brut, uşor decolorate, însă suficient de bine păstrate ca fie utile. După aproximativ 40 de ani de când Fox a concediat-o pe Marilyn a anulat producţia, studioul a salvat 37 de minute de film şi a introdus o pa> din ele în documentar, care a rulat ca documentar special de televiziune.

Trebuie să menţionăm cât de cooperantă a fost Marilyn în zilele când apă i pe platoul de filmare al acestei producţii. În mod sigur, a regretat hotărârea de a-l numi regizor pe Cukor. Ştia că era un regizor bun şi îi respecta mune dar ştia, de asemenea, că el nu o respecta prea mult, aşa că, într-un fel, a i< un act de mare curaj din partea ei să-l angajeze. Deoarece fusese de acord numirea lui Cukor ca regizor al filmului să ne iubim, cu doi ani înain este legitim să ne întrebăm de ce ar fi vrut să repete experienţa avută cu „Maică-sa era nebună, biata Marilyn era nebună", avea să spună Cukor du aceea. După ce şi-a dat seama că o să aibă probleme cu el, Marilyn a încet să-l aducă pe platou pe scenaristul Nunnally Johnson ca să-l înlocuiască, iv nu a avut succes.

Johnson îşi amintea: „Marilyn era nevrozată. Chiar dacă ar fi fost suficii n de zăpăciţi încât să mă lase să-i iau locul lui George, negreşit s-ar fi întâmpla ceva şi Marilyn m-ar fi urât la fel de tare şi pe mine. Marilyn continua să i îndepărteze din ce în ce mai tare de realitate". Până la urmă, Cukor a oblig, n i pe Marilyn să repete aceleaşi scene ridicole de nu ştiu câte ori, cum ar fi cea < i un câine, care durează doar câteva secunde. Timpul ei ar fi putut să fie valorii n H mult mai eficient. Chiar şi în ceea ce priveşte scenele filmate din spate, în cm dublura ei, Evelyn Moriarty, ar fi putut să facă faţă cu brio, Cukor a insistat >. Marilyn să fie prezentă pe platou şi să tragă o grămadă de duble. Însă ea nu M. pierdut cumpătul nicio clipă.

În paranteză fie spus, studioul 20th Century-Fox a reluat

producţia filmului în 1963, cu Doris Day şi James Garner în locul lui Marilyn şi Dean Martin, şi i. dat un nume nou: Dragă, mişcă-te mai încolo. Ce e amuzant în acest film cu faptul că în scenele în care Marilyn era îmbrăcată în cea mai elegantă rochie e le cocktail, cu o coafură foarte complicată, Doris apare în jeanşi şi cu părul st ran în coadă de cal – iată cât de mari erau diferenţele dintre cele două actriţe.

Fascinaţia lui Marilyn pentru preşedinte

Cu siguranţă, lui Marilyn nu-i stătea mintea la filmul Something's Got to e chiar dacă îşi dădea toată silinţa. De când petrecuse acel weekend cu pn e dintele, în Palm Springs, Marilyn Monroe părea că avea o singură preocupa preşedintele John Fitzgerald Kennedy. Conform informaţiilor noi puse cap la cap, e limpede că Marilyn dorea să-l întâlnească, din nou, pe preşedinte. Rupert Allan îşi aminteşte: „Ştiu doar că părea obsedată de preşedinte. Nu era foarte clar ce se întâmpla între ei, însă ştiu că nu se întâmpla cine ştie ce. Din comportamentul ei mi-am dat seama că-şi dorea mai mult". Un agent din Serviciile Secrete care a lucrat în timpul administraţiei Kennedy adaugă: „Îl suna sau, mai bine-zis, încerca să îl sune. Foarte des. Dorea să-l vadă. S-a exprimat foarte clar. Toată lumea ştia lucrul ăsta".

Nu este greu să înţelegem de ce s-a ataşat Marilyn atât de repede de preşedintele Kennedy. Bolnavă de schizofrenie paranoidă cronică, suferea de multe ori de accese de paranoia. Se ştie că era filată de FBI. Este posibil ca şi alte servicii să o fi urmărit în acea perioadă, strict din cauza legăturii ei cu Arthur Miller. Bineînţeles că avea motive să fie îngrijorată. Poate că se gândea că a găsit n JFK persoana cea mai potrivită să o protejeze. La urma urmei, el avea sub ontrol departamentul de apărare al SUA. Dacă exista cineva pe lumea asta care putea să o protejeze de duşmanii reali sau imaginari, acesta era John Fitzgerald ennedy. Fără îndoială, era cel mai puternic om pe care-l cunoscuse vreodată, ceilalţi bărbaţi importanţi din viaţa ei, DiMaggio şi Miller, aveau o prestanţă, uterea lor consta în felul în care se prezentau în societate şi în care oamenii acţionau la prezenţa lor, într-o situaţie dată. Însă Kennedy avea putere absol Ută. Nu stăpânea o cameră, stăpânea lumea.

Pentru a înţelege obsesia lui Marilyn Monroe pentru JFK, trebuie amintit şi ptul că era o femeie căreia, mai presus de orice, îi era

frică să rămână singură, în nefericire, circumstanţele vieţii ei o obligau să fie singură în marea majoritate timpului. Fără îndoială, alegerile pe care le făcea în 1962 aveau ca motor frica, luat decizii când era singură, îngrozită de ceea ce avea să i se întâmple, de coşmar avea să mai trăiască odată cu venirea dimineţii. Dr Greenson s-a şelat când a crezut că Marilyn va avea încredere în Eunice Murray. După ani e zile, Murray însăşi avea să recunoască faptul că nu ştiuse nimic despre rezenţa fraţilor Kennedy în viaţa lui Marilyn, chiar dacă locuise cu ea în casă o spionase ca să obţină informaţii. Oamenii în care Marilyn avea încredere erau at Newcomb, publicistul ei (şi nici de ea nu era întotdeauna sigură), Joe iMaggio, Pat Kennedy Lawford, poate soţul lui Pat, Peter, Ralph Roberts şi alţi ţiva. În 1962 îşi păstrase un cerc restrâns de prieteni, iar lumea ei se micşora 'n ce în ce mai mult. În acel moment, chiar şi sora ei vitregă, Berniece, fusese dusă din cercul respectiv. În ultima vreme, când cele două vorbeau la telefon, nversaţia era superficială. Fără îndoială, Marilyn simţea că avea nevoie deutor şi că, poate, JFK ar fi putut fi salvatorul ei. De asemenea, ar fi obţinut un urnit nivel de respect printr-o astfel de asociere. Din nefericire, Marilyn era ltima grijă a preşedintelui. Nici măcar nu-i răspundea la telefoanele pe care le acea la Casa Albă.

George Jacobs, prietenul şi valetul lui Frank Sinatra, a participat la multe nversaţii cu JFK, pe vremea când preşedintele se simţea bine la Sinatra acasă.

„Am petrecut suficient timp în compania lui ca să-mi dau seama că, pentru a nicio femeie nu era sacră, nici măcar soţia lui. Era ca Alexandru cel Mare, simţi nevoia să cucerească lumea. Pentru el, Marilyn a fost încă o cucerire, încă i. trofeu – poate Marele Alb de la Hollywood, dar tot un număr, nu o poveste e dragoste".

„Jack o terminase cu ea după Palm Springs", spune senatorul Geor Smathers [democrat de Florida] şi prieten bun cu Kennedy. „Cred că sau în văzut o singură dată, când a venit la Washington pe neaşteptate, iar noi – el, i şi încă câţiva, printre care şi Hubert Humphrey, imaginaţi-vă – am plimbat-o i barca cu motor pe râul Potomac. Marilyn şi Hubert Humphrey, iată o combinai haioasă. Cei doi nu aveau prea multe să-şi spună. Ne-am întors la 23: 30. Nu stat la Casa Albă, ci în altă parte. Nu s-a întâmplat nimic cu JFK în noaptea ai

ştiu sigur pentru că l-am întrebat a doua zi şi mi-ar fi spus. Jackie ştia e plimbarea pe râu. Dansam la un bal, la Casa Albă, iar ea mi-a zis: «Să nu crc că nu ştiu ce face Jack cu toate fetele acelea frumoase, ca Marilyn, plimbându pe râul Potomac sub clar de lună. E aşa de imatur, George.»".

„Jackie era obişnuită cu infidelităţile lui Kennedy, însă aceasta a deranjat < Ştia din auzite că Marilyn era o femeie cu probleme. «Ai milă de ea», a spi Jackie, după cum mi-a povestit Jack mai târziu. Nu era furioasă, era dezgustat. Jack mi-a spus: «Nu merită, George. Mă înţeleg bine cu Jackie. Îmi dă mult libertate. Aşa că, dacă Marilyn reprezintă o problemă pentru ea şi o face să i schimbe atitudinea faţă de femeile cu care vreau să mă întâlnesc, foarte bim pot să trăiesc fără ea. Pot să trăiesc fără Marilyn Monroe. Nicio problemă. Ava că o s-o termin cu Marilyn înainte să fie prea târziu.»".

„Eram surprins. Ştiam că Jackie are influenţă asupra lui Jack, însă nu a fu/ de mare, atât de mare încât să provoace sfârşitul relaţiei preşedintelui cu o vedei. i de cinema. Însă se pare că a reuşit. Am sunat o cunoştinţă, o prietenă a Im Marilyn în care aveam încredere, şi i-am spus: «Uite, trebuie s-o faci pe Marilyn să fie mai reţinută şi să nu mai vorbească atât de mult despre ce se întâmplă cu Jack. Povestea a început să circule prea mult». Asta a fost mica mea contribuţie ca să-l ajut pe Jack să pună capăt relaţiei. Însă ştiu ce a făcut Jack. Nu i-a mu răspuns la telefon, asta dacă a făcut-o vreodată. Din punctul lui de vedere, o tei minase cu ea. Însă Marilyn… să zicem că nu se putea scăpa aşa de uşor de ea.

„Dacă Kennedy ar fi rezolvat altfel situaţia cu Marilyn, poate că lucrurile nu ar fi luat o întorsătură atât de urâtă", spune Rupert Allan. „Însă felul în care şi ferit de ea nu a fost deloc lăudabil".

Mai mult, se pare că, în Palm Springs, JFK i-a lansat o provocare lui Marilyn George Smathers îşi aminteşte: „JFK mi-a spus că vorbeau de una, de alta, iai el i-a spus ceva de genul «oricum, Marilyn, tu nu ai calităţile să fii Prin. Doamnă». Remarca asta i-a rămas în gât lui Marilyn, nu i-a plăcut s-o audă.

Kennedy nu i-a spus niciodată răspicat lui Marilyn că numai voia să aii de-a face cu ea şi că relaţia lor avea să se limiteze la ce se întâmplase intre în Palm Springs. Conform surselor, pur şi simplu nu

i-a mai răspuns la telefoane pe care le dădea la Casa Albă. Trebuie spus, în apărarea lui JFK, că el era preşedintele. Avea altele pe cap. Însă Marilyn se gândea la el. „Marilyn era obsedată şi nevrotică", spune Diane Stevens. „Să recunoaştem, era nebună. Lua medicamente şi nu gândea limpede şi a luat-o razna când s-a întâlnit cu Jack. Sincer, nu înţeleg de ce. Fusese vorba doar de un weekend. Însă, nu ştiu din ce motiv, povestea asta a dus la nenorocirea care s-a întâmplat. Faptul că nu-i răspundea la telefon a înnebunit-o".

Vizita neaşteptată a lui Marilyn la Pat

Pat Kennedy Lawford nu mai avusese parte de o vizită neanunţată a lui Marilyn, însă la 8 aprilie, la vreo două săptămâni după weekendul lui Marilyn cu fratele ei, Jack, a apărut acasă la Pat pe neaşteptate. „Marilyn era veselă şi încrezătoare", îşi aminteşte un prieten al lui Lawford care era acolo. „Purta o bluză din mătase portocalie, papuci negri, o eşarfă neagră şi ochelari de soare. Mi s-a părut că arăta minunat. I-a spus lui Pat că încercase să o sune, însă linia era ocupată".

Este posibil ca Pat să se fi gândit că vizita lui Marilyn are un motiv. Bobby, fratele ei, o sunase mai devreme ca să o întrebe câte ceva despre Marilyn. Se întâlnise cu ea? Despre ce au vorbit? A pomenit de Jack? Desigur, Pat a vrut să ştie care era motivul adevărat al interogatoriului. Bobby i-a spus că Marilyn sunase la numărul public de la Casa Albă. Din moment ce la numărul respectiv era, de fapt, un centru de mesaje pentru personalul executiv de la Casa Albă, nu o cale directă către preşedinte, Marilyn nu a reuşit să ajungă la el. Totuşi, JFK a fost înştiinţat de nenumăratele ei telefoane. „Pat a intrat imediat la idei", spune Pat Brennan.

„L-a întrebat pe Bobby ce motiv ar avea Marilyn să-l sune pe Jack. Bobby nu prea ştia ce să-i răspundă. Pat a intuit că se întâmplase ceva şi a bănuit ce e mai rău. A dat câteva telefoane şi se pare că nu a durat mult până a aflat ce s-a întâmplat în Palm Springs. Nu s-a bucurat de ce a auzit, măcar atât pot să vă spun".

După spusele unei prietene a lui Pat, care era acolo în ziua respectivă, Marilyn „a dat buzna pe plajă" în timp ce Pat juca volei, sărind şi ţopăind fără coechipier. S-a oprit şi s-a dus la Marilyn s-o îmbrăţişeze. După câteva minute în care au schimbat amabilităţi, timp

în care Pat a fost neobişnuit de tăcută, Marilyn a început să vorbească despre Jack, fratele ei. I-a spus că avusese dreptate şi că fratele ei avea o prestanţă impunătoare. Pat se uita fix la Marilyn. Detaliile acestei conversaţii încordate între Marilyn şi Pat nu sunt cunoscute, pentru că au intrat în casă, ca să vorbească între patru ochi. Ceea ce ştim despre conversaţie, pentru că Pat a pomenit despre asta, este că Marilyn a întrebat-o până la urmă pe Pat care este numărul direct al preşedintelui, la Casa Albă. Pat nu a vrut să i-l dea, explicându-i că singurul număr de la Washington al fratelui ei pe care-l avea era numărul său personal sau, cum s-a exprimat ea, „numai de telefon al familiei".

Marilyn a abandonat subiectul de câteva ori, însă l-a reluat. Obsesia ei peni numărul de telefon al lui Jack a deranjat-o pe Pat, care mai târziu avea mărturisească: „Nu o mai văzusem niciodată pe Marilyn atât de încordată înnebunită". În sfârşit, când Marilyn a întrebat-o pe Pat dacă ea credea că frah ei era fericit în căsnicie, Pat a ajuns la capătul răbdării. „De ce nu îl întrebi ch e tu?", a răbufnit ea, luând un creion şi o hârtie. „Nu vreau să am nimic de-a hi cu asta". A scris pe hârtie un număr de telefon şi i-a dat hârtia lui Marih Marilyn a luat-o şi a întrebat-o pe Pat dacă era furioasă pe ea. Fără să adu vorba despre ceea ce ştia că se întâmplase în Palm Springs între ea şi fratele Pat a reuşit totuşi să fie dureros de succintă. După cum îşi amintea mai târ/ Pat i-a spus: „Pot să trec peste asta. Vom fi prietene în continuare. Însă fami mea? Surorile şi cumnatele mele? Nu ştiu, pur şi simplu, nu ştiu".

Nu se ştie dacă Marilyn a folosit vreodată numărul pe care l-a obţinut de Pat Kennedy; în acea perioadă s-a întâmplat ceva care sugerează că telefonat lui JFK pe numărul respectiv, pentru că în primăvara lui 1962 Kenne l-a însărcinat pe procurorul general, Bobby Kennedy, să-i spună lui Marilyn nu mai sune la Casa Albă. De asemenea, lui Bobby i s-a spus să-i comunice! Marilyn că relaţia cu el (sau ceea ce credea ea că se întâmplase între ei) terminase şi că Marilyn trebuia să-şi vadă de treburile ei. Bobby i-a tranzitu mesajul lui Marilyn.

Supradoză din cauza lui JFK?

La 10 aprilie 1962, Marilyn Monroe trebuia să se întâlnească cu

scenarisi ui Henry Weinstein, care lucra la filmul Something's Got to Give. În ziua precedent u în timp ce se afla în studiourile Fox pentru probele de machiaj şi costume Marilyn fusese superbă şi se comportase bine o mare perioadă de timp. Cu toate acestea, a doua zi a întârziat la întâlnirea cu Weinstein. Nimic surprinzător Weinstein a sunat-o ca să afle când o să ajungă, însă a intrat în panică, deoareo nu i-a răspuns nimeni. După ce a încercat de mai multe ori să sune, Marilyn a răspuns în sfârşit la telefon. „A, nu, mă simt bine…", i-a spus Marilyn. Cu toate acestea, vocea ei nu i s-a părut „în regulă". Era ştearsă, iar Marilyn părea că i pierde din când în când cunoştinţa. Disperat, Weinstein a zis că dă o fugă pân'. i la ea şi a închis telefonul. Apoi l-a sunat pe dr Greenson, iar cei doi sau du într-un suflet la casa lui Marilyn din Brentwood. Au găsit-o în pat. Leşinase.

„Ea aproape goală şi aproape moartă, din câte am putut să-mi dau seama îşi aminteşte Weinstein. „Cel puţin, intrase în comă din cauza medicamentele Nu am putut să-mi dau seama ce se întâmplase, de ce-şi făcuse asta. Era foai i dezorientant faptul că într-o zi fusese atât de veselă, iar în ziua următoare găsisem în starea aia. Nu ştiu cum a reuşit, dar dr Greenson a readus-o în simţi!

Eram aşa de tulburat, încât nu puteam să-mi revin. Greenson îmi repeta mereu «nu te teme, o să fie bine. O să fie bine». Era ca şi cum văzuse chestia asta de atâtea ori, încât nu se mai îngrijora. Însă eu am trăit un şoc".

Mai târziu, s-a stabilit că Marilyn luase o supradoză aproape mortală, o combinaţie de nembutal, demerol, clorhidrat şi librium. „În următoarea clipă, am încercat să-i conving pe cei de la Fox să amâne filmările. Le-am spus: «Uitaţi cum stă treaba, Marilyn nu e în starea necesară să facă un film. Are nevoie de timp. Este foarte bolnavă. Are probleme mintale grave». Cei de la studio au spus «Nu. Nu amânăm filmările. Dacă opream o producţie de câte ori Marilyn Monroe avea o criză, n-am fi făcut nici măcar un singur film cu ea.»".

Weinstein spune: „Nu cred că am reuşit să depăşesc vreodată şocul pe care l-am trăit când am găsit-o pe Marilyn aproape moartă. Nu treci foarte uşor peste aşa ceva. Ore în şir am încercat să înţeleg ce se întâmplase. M-am gândit: în ziua anterioară, [George] Cukor n-a venit să regizeze probele de costume şi poate lucrul ăsta a supărat-o. Poate

că a considerat că era vorba de o palmă sau o respingere. Însă… nu știu… trebuie să fi fost ceva mai mult".

Într-adevăr, așa era. O sursă apropiată de Marilyn Monroe în acea perioadă, care a vorbit sub protecția anonimatului de teama unei posibile răzbunări din partea clanului Kennedy, a rezumat situația în felul următor: „JFK, el era progenia. Marilyn fusese părăsită de președintele SUA. Chiar credeți că după toate îeripețiile prin care trecuse la filmări ar fi avut de gând să se omoare pentru că regizorul nu apăruse o zi, la studio? Kennedy, el fusese motivul".

Să fi fost Marilyn și Bobby „ultima bârfă"?

Marilyn înțelesese că președintele Kennedy o lăsase baltă. Nu prea avea ce la facă în legătură cu asta, mai ales că JFK nu-i răspundea la telefon. Cu toate acestea, următoarea poveste celebră care circulă despre Marilyn și familia Cennedy susține următoarele: când Bobby i-a spus lui Marilyn că Jack nu mai roia să audă de ea, nu s-a putut abține și s-a îndrăgostit și el de ea. Cei doi au ivut o aventură plină de pasiune, iar Marilyn a fost mai atașată de el decât de ratele lui. Acest scenariu a fost reluat în nenumărate cărți, de-a lungul anilor, le către biografi respectați. Oare așa au stat lucrurile? Oare acești doi oameni lu' fost atât de capricioși și, aș îndrăzni să spun, nechibzuiți? Se pare că, din imite puncte de vedere, au fost… însă aventura nu pare să fi fost reală. Noile dovezi susțin că Bobby, care cel puțin la început s-a hotărât să nu fie atât de neîndurător ca fratele lui, s-a simțit stânjenit de felul în care fusese tratată Marilyn. Se simțise bine în compania ei, o considerase frumoasă, isteață șinteligentă și nu simțise nevoia să fie crud cu ea. „Cred că i-a zis să nu mai sune la Casa Albă, ci să-l sune pe el", spune celebrul anfitrion Andy Williams, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui RFK. „Așa era Bob, era o persoană plină de compasiune, nu un nemernic. Nu avea niciun motiv să fie rău cu biata femeie.

De ce să fi făcut asta? Ce făcea rău, dacă-i oferea femeii un sprijin prietene un umăr pe care să plângă, când avea probleme?"

Cam în această perioadă, Marilyn le-a spus câtorva apropiați că ea și Bol aveau o relație. Aceste persoane au crezut-o. Este interesant că mulți dintre nu au crezut nimic din ce le-a spus Marilyn vreodată, însă chestia asta crezut-o. Se putea însă avea încredere în ceea ce spunea? Oare era o sân credibilă pentru astfel de informații, în special

în ultimele şase luni din viaţa când se afla într-o stare emoţională disperată şi era dependentă medicamente? Aduceţi-vă aminte, este vorba de o femeie care începuse cu mu ani în urmă să inventeze poveşti despre sine însăşi. De exemplu, în 1958, a făi următoarea declaraţie în faţa unui reporter: „Când locuiam cu preotul şi cu se lui, mi-au spus că dacă mă duc duminica la film, Dumnezeu o să mă trăsneas şi o să mor. Prima dată când am îndrăznit să mă furişez şi să mă duc la un fi1 de duminică, mi-a fost îngrozitor de teamă să ies din ascunzătoare. Iar când; ieşit, ploua. Tuna şi fulgera şi am fugit tot drumul până acasă, aşteptându-i: să fiu lovită de trăsnet în orice clipă. Eram îngrozită chiar şi după ce ajunseşi acasă şi mă băgasem în pat". Marilyn nu a locuit niciodată cu un preot şi cu soi lui; în mod clar, era vorba despre familia Bolender, cu care a trăit în primii şap ani din viaţă. Nu o cunoşteau prea bine pe Ida cei care ar fi crezut că aceas ar fi pierdut-o din ochi, la acea vârstă, suficient de mult timp încât să reuşeas> „să se strecoare" la film – la aproximativ trei kilometri de casa lor. După cum a văzut, Marilyn înfrumuseţa de multe ori realitatea, din mai multe motive. N i numai în faţa presei, într-o manieră acceptabilă de a-şi face publicitate, ci şi n faţa prietenilor. Pat Newcomb, publicistul ei, a explicat în felul următor: „Marih n le-a spus câtorva oameni multe lucruri despre ea însăşi, însă nimănui nu i-a spu totul". Într-adevăr, cu doar două luni înainte de asta, le-a spus multora din u-prietenii ei că ea şi Bobby Kennedy se pregăteau să aibă „o întâlnire". Era votl i de o cină cu mulţi alţi invitaţi, nici vorbă despre o întâlnire romantică.

Totuşi, anumite persoane din anturajul ei erau foarte convinse că se îndrăgostise de Bobby; chiar şi Michael Seisman, unul dintre publicişti. „Ah, \.1 rog, bineînţeles că era adevărat", spune el. „Toată lumea era la curent cu lucru ăsta chiar şi pe vremea aia, însă presa era mult mai discretă. Oricum, era în sarcina noastră să-i îndepărtăm. Dar Marilyn nu putea să nu vorbească despre asta. Relaţia cu Bobby a fost mult mai serioasă decât cea cu JFK".

„Uneori mă gândesc că da, Bobby a avut o aventură cu Marilyn Monroe spune Andy Williams. „Însă mă opresc: ce dovezi am? Ştiu că Bobby nu mi-a zi nimic. Ethel nu mi-a zis nimic, iar ea era una dintre cele mai bune prietene ale mele. Asta nu înseamnă că Bobby era un

sfânt. Când era vorba de femei, era i i fel ca rudele lui. Ştiu că Ethel era conştientă de asta şi, în anumite privinţe, poan că nu o deranja. Mă suna şi-mi spunea: «Bobby vine în oraş. îl inviţi la cină? S te rog, îi găseşti cea mai drăguţă fată să-l însoţească?» însă despre Bobby Marilyn, singurele persoane de la care am auzit ceva în sensul ăsta au fost cea care, se pare, au auzit vestea de la Marilyn. Iar acum, atâţia ani mai târziu, n ştiu ce să zic… Nu am întâlnit-o niciodată pe Marilyn şi nu aş vrea s-o critic, însă cred că spunea poveşti".

Însă poate că nu era singura care spunea poveşti. Iată următoarea scrisoare pe care Marilyn a primit-o de la sora lui, Jean Kennedy Smith, după ce l-a cunoscut pe Bobby Kennedy:

Dragă Marilyn.

Mama m-a rugat să-ţi scriu şi să-ţi mulţumesc pentru scrisoarea caldă pe care i-ai scris-o tatii. Tatii i-a plăcut şi consideră că a fost drăguţ din partea ta că ai trimis-o.

Înţelege că tu şi Bobby sunteţi ultima bârfă! Suntem cu toţii de părere că ar trebui să-l însoţeşti, când se întoarce pe Coasta de Est. Mulţumesc pentru scrisoare, încă o dată. Cu dragoste, Jean Smith

Această scrisoare (găsită de Inez Nelson după moartea lui Marilyn) a fost invocată drept argument pentru o relaţie între Marilyn şi Bobby de mai multe ori, în decursul anilor. În ceea ce o priveşte, se ridică câteva întrebări. Femeile din clanul Kennedy nu confirmau aventurile bărbaţilor din familia lor. Le ignorau. În mod sigur, nu scriau despre ele în corespondenţă, pe un ton voios, punând pe hârtie ceea ce, într-o zi, ar fi putut să fie folosit împotriva lor. Membrii familiei erau conştienţi în permanenţă de locul lor în istorie şi de faptul că tot ce spuneau, făceau şi scriau avea să devină într-o zi o parte din istorie. Acestea fiind zise, este ciudat faptul că Jean Smith a scris această scrisoare, ştiind că într-o zi ar fi putut să fie interpretată greşit, dacă o citea altcineva în afară de Marilyn. Ar fi scris-o doar dacă credea cu tărie că povestea era atât de absurdă, încât nimeni n-ar fi luat-o în serios, chiar şi după o vreme. Desigur, o altă josibilitate este ca scrisoarea să fie un fals. Dacă se face o analiză grafologică, Scrisul lui Smith pare să fie autentic. Totuşi, faptul că nu este datată face imposibilă plasarea ei în contextul temporal potrivit. Indiferent de întrebările pe care le ridică această scrisoare, simpla ei existenţă este

principalul motiv pentru care se crede că Marilyn şi Bobby erau, în acea vreme, „ultima bârfă!”

Este limpede că Bobby Kennedy simţea pentru Marilyn măcar un pic de afecţiune şi că ea avea aceleaşi sentimente pentru el. Cei doi au vorbit la telefon. „Pe el nu-l deranja să vorbească cu ea”, spune George Smathers, susţinător politic fidel al familiei Kennedy, fost guvernator al Floridei şi senator de Florida. „Nu era nimic rău în asta. Ea era singură şi tristă şi îl suna să vorbească cu el şi să o liniştească. Totuşi, cu Bobby nu a avut o aventură. Ethel a avut ceva îndoieli, la început, doar din cauză că zvonurile au început să apară imediat. Dar Bobby i-a spus lui Ethel că nu sunt adevărate, iar ea l-a crezut. Marilyn dorea să devină Prima Doamnă, soţia lui JFK, nu soţia lui Bobby. Nu era interesată de Bobby în felul acela. Cei care susţin contrariul habar nu au despre ce vorbesc”.

Ed Guthman era bun prieten cu Robert Kennedy şi i-a însoţit pe el şi Marilyn de cel puţin două ori. „Ştiu că nu au avut nicio aventură”, susţine i „N-am niciun fel de îndoială. Eram acolo. Am văzut ce se întâmplă. Vă spunu era vorba de nicio aventură”. Kenneth O’Donnell, alt prieten al lui Rh: spune: „Îl cunoşteam la fel de bine ca toţi ceilalţi. I-am fost apropiat mulţi a şi ştiam tot ce face şi ştiu sigur că povestea despre el şi Marilyn Monroe este porcărie”. Pat Newcomb – care nu este cea mai credibilă sursă de informaţii, d fiind faptul că sarcina ei, ca publicist al lui Marilyn, era să o apere – a intervei şi ea în ceea ce priveşte jurnaliştii care au crezut povestea aventurii din Marilyn şi Bobby: „Au înnebunit? L-am cunoscut pe Bobby foarte bine, mai bii decât Marilyn, din multe puncte de vedere. Cu toate astea, nici măcar nu trebu să-l cunoşti bine ca să-ţi dai seama că nu ar fi părăsit-o niciodată pe Ethel, copiii? Să fim serioşi!”

„Să fie limpede”, adaugă Milt Ebbins, care-i cunoştea pe Marilyn şi RFI „Despre Marilyn se pot spune multe lucruri, dar nu era o stricată. Ce fel d caracter ar fi avut, să fi trecut de la un frate la altul? Da, era o persoană senzual însă nu ar fi făcut aşa ceva. Sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic”.

Joseph Naar, prietenul lui Peter Lawford, încheie: „Când aud că Bobi Kennedy era amantul ei, îmi zic «e o porcărie». Pur şi simplu, e o porcărie”.

Altă istorioară despre Marilyn şi Bobby vine de la o rudă a familiei Kenneii care vorbeşte sub protecţia anonimatului, „pentru că, pentru familie, este în un subiect dureros". Cea care ne povesteşte a fost căsătorită cu un membru al familiei – măcar atât recunoaşte. Susţine că a sunat-o pe Pat Kennedy Lawfoitl în primăvara lui 1962 ca să o întrebe dacă a auzit zvonurile despre Marilyn a Bobby. „Ok, povestea asta trebuie să înceteze acum", a spus Pat nervoasă. „Una din două: fie Marilyn inventează poveşti despre Bobby ca să-l facă pe Jack să se răzgândească în privinţa ei, fie o face ca să-i arate lui Jack ce-a pierdut; poan sunt valabile ambele ipoteze. În orice caz, este un comportament adolescent ia şi o să vorbesc cu ea despre asta. L-am întrebat pe Bobby foarte clar dacă şi întâmplă ceva între Marilyn şi Jack", a adăugat ea. „Mi-a spus că pentru el e stânjenitor să răspundă la întrebarea asta. Apoi l-am întrebat dacă se întâmpla ceva între el şi Marilyn. A spus clar că nu. Eu îl cred".

Desigur, se poate spune că pentru fiecare persoană care crede că aventura nu a avut loc, există o alta care zice că s-a întâmplat, inclusiv, se pare, un numai de agenţi FBI. Din cauza relaţiei mereu tensionate dintre Bobby Kennedy, can în calitatea sa de procuror general al SUA, era şeful Departamentului de Justiţii şi J. Edgar Hoover, directorul FBI, care considera că tânărul Kennedy era un tip obraznic şi în faţa căruia nu voia să dea socoteală, este foarte posibil ca avansarea şi perpetuarea „aventurii" dintre Bobby şi Marilyn să fi fost o campam. de dezinformare comandată de Hoover, un mare iubitor de bârfe, care le invent şi le dădea mai departe. De fapt, unele dintre dosarele FBI despre Kennedy Monroe par să fie scrise de o şcolăriţă amorezată, mai ales pentru că protaginiştii sunt menţionaţi cu numele mic. O notă publicată în octombrie 2006 sui

FIA (Freedom of Information Act – legea accesului liber la informaţii) susţine că „Robert Kennedy era foarte ataşat emoţional de Marilyn Monroe". Relaţia lor este descrisă ca fiind „o poveste de dragoste şi o aventură sexuală". Se menţionează că Bobby „i-a promis de mai multe ori că va divorţa ca să se căsătorească u ea. Până la urmă, Marilyn şi-a dat seama că Bobby nu dorea nici pe departe să se căsătorească cu ea".

Totuşi, cine face aceste afirmaţii? „Fostul agent special" care a

scris acest raport, şi al cărui nume este şters, recunoaşte că nu ştie care a fost sursa informaţiilor şi nu poate să garanteze pentru autenticitatea acestora. Cu toate acestea, mărturia respectivă a fost detaliată în dosarele FBI, la 19 octombrie 1964.

Bobby: „Preşedintele vrea asta şi eu vreau asta".

În mai 1962, relaţia dintre Marilyn şi fraţii Kennedy avea să ia o altă întorsătură ciudată. La 19 mai urma să aibă loc un spectacol omagial, organizat în cinstea aniversării de 45 de ani a lui JFK: un spectacol televizat măreţ, supradimensionat, organizat la Madison Square Garden, în New York. (de fapt, ziua lui era pe 29 mai). Fusese ideea lui Peter Lawford s-o invite pe Marilyn fonroe să-i cânte „La Mulţi Ani" preşedintelui. Desigur, a fost culmea aroganţei în partea lui Peter, dacă a crezut că-i iese. Era ca şi cum toată lumea era atât e obişnuită să le iasă, în ce-o privea pe Marilyn, încât acum puteau să exagereze i să se fălească cu relaţia în faţa naţiunii, la televizor!

În privinţa invitării lui Marilyn să cânte în cinstea preşedintelui, există ontrebare care nu s-a pus niciodată: Ce Dumnezeu a fost în mintea lui Bobby şi lui JFK? „Faptul că au profitat de Marilyn, care era deja foarte bolnavă, este linea josniciei", spune Jeanne Martin, soţia lui Dean Martin, protagonist alături e Marilyn în filmul Something's Got to Give. Jeanne era foarte bună prietenă Marilyn, însă a rămas în relaţii cu familia Kennedy de-a lungul anilor. Cu toate cestea, până şi ea şi-a dat seama că fraţii Kennedy întrecuseră măsura. „A fost ruşine, o ruşine", spunea ea. „N-au avut nicio scuză". Poate că Marilyn avea tund nevoie de preşedinte în viaţa ei mai mult ca niciodată. Până la urmă, în cest moment se simţea năucită de nişte evenimente care avuseseră loc cu o lună ai devreme.

În februarie, Marilyn fusese în Mexic ca să cumpere mobilă pentru casa cea ouă. O însoţeau Pat Newcomb şi Eunice Murray; din nou, îi era clar că era filată e agenţii FBI. Nici că se putea o urmărire mai ridicolă. Agenţii erau convinşi că cea o relaţie cu un anume Fred Vanderbilt Field, care se pare că făcuse 9 luni e închisoare din cauză că nu-şi dăduse de gol prietenii comunişti. S-a mutat în Mexic în 1953. Şi acum, în 1962, după atâţia ani, prietena unei prietene i-a făcut, lui şi soţiei sale, cunoştinţă cu Marilyn şi – voilà! – agenţii FBI îi urmăreau toate mişcările prin Mexic. Dat fiind că Marilyn fusese diagnosticată

deja cu schizofrenie paranoidă cronică, o astfel de urmărire a fost, probabil, înfricoşătoare.

De fapt, există multe aluzii prezentate ca fapte în dosarele FBI despre Monro şi Field şi niciuna dintre ele nu pare adevărată, deci nici măcar nu merii menţionate. În aceste dosare FBI despre călătoria lui Monroe în Mexic, exişti o notiţă despre o întâlnire între ea şi Bobby Kennedy, în octombrie 1961. În mo clar era urmărită, iar ea era conştientă de acest lucru.

Cam în aceeaşi perioadă, Marilyn avea necazuri mari cu studioul 20 t! Century-Fox. În aprilie şi mai 1962, depresia ei a continuat să se agraveze şi pus şi mai tare în pericol producţia filmului Something's Got to Give. Îi era imposib să înceapă repetiţiile şi probele pentru film. Întârzia în permanenţă, în zilele îi care venea pe platou. Întotdeauna avea o scuză, indiferent dacă era vorba în răceală, infecţie la sinusuri sau o altă problemă. Toate problemele erau adevărate: era o femeie foarte bolnavă. Însă îi era şi foarte frică de George Cuko iar acest lucru nu a îmbunătăţit situaţia. Mai mult, mulţi martori consideră o Paula Strasberg, profesoara de actorie a lui Marilyn (plătită cu 5.000 de dolai pe săptămână), devenise prea băgăreaţă. Sidney Guilaroff, stilistul care-i făcus coafura lui Marilyn în acest film, dar şi în altele, s-a exprimat astfel: „Îmbrăcat în negru complet, cu o eşarfă neagră ţigănească şi ciorapi groşi, Paula bântui pe platou, uneori îi dădea indicaţii regizorale lui Marilyn, cu mâinile, pe I spatele lui Cukor. Marilyn se baza atât de mult pe ea, încât abia putea să citeasc o replică fără să apeleze la indicaţiile lui Strasberg".

Harvey Bernstein îşi amintea despre o întâlnire cu Marilyn, la ea acasă, i i. care trebuiau să discute despre scenariu. A răspuns la sonerie cu bigudiurile îi cap. Nu exista mobilă în camera de zi, doar un scaun pe care a stat el, iar ea's. aşezat pe podea. „Multe dintre ideile ei [pentru scenariu] erau bune pentru ea însă nu erau atât de bune pentru film", îşi amintea el. „Dar dacă făceam vrei aluzie la asta, se oprea o clipă, ca şi cum s-ar fi oprit curentul, apoi pornea din nou, iar ea continua ca şi cum n-aş fi zis nimic... Uneori vorbea despre ea la persoana a treia, precum Cezar. «Aminteşte-ţi că o ai pe Marilyn Monroe, trebuit să o pui la treabă», mi-a zis ea... Am plecat simţindu-mă ca un marinar de punte pe o corabie fără nimeni la cârmă,

într-o apă plină de stânci”.1

Ultimul lucru cu care ar fi fost de acord directorii de la 20th Century-Fox era ca Marilyn să-şi ia concediu ca să plece la New York şi să cânte pentru preşedinte chiar dacă înainte fusese de acord, Peter Levathes s-a răzgândit, invocând făptui că nu fusese prezentă pe platou aşa cum ar fi trebuit. Peter nu dorea ca minte, i să-i stea în altă parte. De fapt, studioul a ameninţat-o că o dă în judecată dacă

1 în scenariul revizuit al filmului Something’s Got to Give (datat 12 februarie 1962 Marilyn şi-a dat seama că subiectul încă nu era bun. A scris pe pagina de titlu „în poveste există un câine, aşa că trebuie să căutăm efecte într-un alt fel sau, a.ş. cum spune dl [Nunnally] Johnson, situaţia”. La pagina 12, Marilyn scrie: „Sin gurile fiinţe cu care mă înţeleg bine pe lumea asta sunt [sic] bărbaţii, aşa t haideţi să ne disttăm în secvenţa de deschidere”. Iar la pagina 23, face ti comentariu despre personajul lui Cyd Charisse: „Să ne amintim că e frigidă. Ştii cu toţii ce descoperire a făcut Kinsey despre majoritatea femeilor”.

pleacă la New York şi chiar au făcut asta. Când Bobby Kennedy a auzit că Marilyn este ameninţată cu procesul, s-a hotărât să intervină personal. L-a sunat pe Levathes ca să-l convingă că prezenţa lui Marilyn era foarte importantă pentru preşedinte şi ar însemna foarte mult pentru JFK. Levathes a rămas tare pe poziţii şi i-a zis că nu era de acord. Supărat, Bobby l-a ignorat pe Levathes şi s-a dus direct la şeful său, Milton Gould. Gould îşi aminteşte că Bobby i-a zis: «Preşedintele vrea asta şi eu vreau asta». A fost foarte dur. Am fost uimit de lipsa lui de politeţe. I-am spus că eram în foarte mare întârziere şi că nu o să-i dau voie să plece. Mi-a spus atunci că sunt «un jidan de nimic», ceea ce nu mi-a plăcut. Apoi mi-a închis telefonul în nas. Trebuie să spun că am fost surprins că o doreau atât de mult, încât Bobby fusese în stare să se umilească atât de tare pentru asta”.

După cum vom vedea, pentru Marilyn nu avea nicio importanţă dacă studioul îi aproba sau nu plecarea la New York. Se hotărâse să plece şi cu asta basta. Prioritatea ei era să fie la New York, cu fraţii Kennedy. Studioul putea să aştepte. La un moment dat, în această perioadă, începuse să i se facă dor de preşedintele Kennedy; a pictat în acuarele un singur trandafir, pe o foaie de hârtie. Apoi, cu cerneală neagră, s-a semnat în partea din stânga jos: „La Mulţi Ani pentru

preşedintele Kennedy din partea lui Marilyn Monroe". Apoi, sub prima semnătură, tot cu cerneală neagră, a scris următoarele, semnându-se de două ori: „La Mulţi Ani, 1 iunie 1962/ Toate cele bune/Marilyn/Marilyn". 1 iunie 1962 avea să fie ultima ei zi de naştere, cea de-a treizeci şi şasea. (După mulţi ani, în 2005, această acuarelă avea să se vândă pentru 78.000 de dolari, la licitaţia Julien cu obiectele care i-au aparţinut lui Marilyn.)

Marilyn a plecat din Los Angeles la New York, la 17 mai, declarând presei: „Am informat studioul acum 6 săptămâni că plec la New York. Pentru mine este o onoare să apar în faţa preşedintelui SUA". Distribuţia şi echipa filmului Something's Got to Give au fost înmărmuriţi de decizia ei. „Am fost uimită", spune dublura ei, Evelyn Moriarty. „Toţi aveam impresia că mai rău de atât nu se poate. Situaţia era imprevizibilă şi îngrozitoare. Însă ea obţinuse deja permisiunea lor, chiar dacă ulterior şi-au retras-o".

Impresarul lui Dean Martin, Mort Vineri, a spus: „A fost un gest descalificam pentru ea. Aşa a arătat care îi erau, de fapt, priorităţile, nu-i aşa? însă Dean mi-a zis: «Nu poţi să-i găseşti vreo vină, Mort. Dacă Jackie Kennedy m-ar fi chemat în cealaltă parte a ţării ca să-i cânt La Mulţi Ani, m-aş fi dus.»".

Există dovezi noi care arată că, probabil, Marilyn nu a luat această hotărâre pe cât de uşor s-a crezut în trecut. Nu ştia ce să facă şi a apelat la Pat Lawford să o sfătuiască. După cum povestesc unele persoane care o cunoşteau bine pe Pat, aceasta i-a spus lui Marilyn că, după părerea ei, cei doi fraţi nu erau cinstiţi cu ea, poate chiar încercau să-şi bată joc de ea. Nu cred că lui Pat i-a fost uşor să recunoască acest lucru. Până la urmă, era fidelă familiei ei şi îşi sprijinise întotdeauna fraţii. Cu toate acestea, ca prietenă a lui Marilyn, este posibil să se fi simţit îndemnată să-i spună care erau adevăratele ei sentimente pentru situaţia dată. Este o dovadă că era în stare să lase deoparte faptul că Marilyn o trădaşi ca să-şi ajute prietena să înţeleagă situaţia.

„Era îngrijorată pentru Marilyn", spune un membru al familiei Kennedy. „L cunoştea fraţii; îi iubea, dar ştia de ce sunt în stare. Nu credea că Marilyn pute să le facă faţă. Totuşi, Marilyn credea că dacă mergea la New York va demonsti familiei că este o susţinătoare a lor. De asemenea, îşi punea în pericol carien Practic, risca absolut tot. Pat

nu prea avea replică la chestia asta, bănuiesc. Ei o situaţie dură pentru toţi".

Trebuie menţionat că Marilyn nu mai simţea nevoia să i se confeseze suroi vitrege, Berniece. Marilyn o iubea, însă ştiuse dintotdeauna că are viaţa ei problemele ei şi nu era neapărat persoana la care să apeleze. Ce putea să fac Berniece, din Florida, când Marilyn intra în criză? O dovadă a superficialităr relaţiei lor din această perioadă este faptul că, atunci când au vorbit la telefo; despre spectacolul de la Madison Square Garden, Marilyn i-a zis că singura i teamă era că nu se simte în stare să cânte în public. I-a spus că, după părere ei, vocea nu se ridica la standardele personale. Nu a invitat-o pe Berniece I spectacol şi se pare că nici Berniece nu a întrebat-o dacă poate să vină.

„La Mulţi Ani, d-le preşedinte".

La 19 mai 1962, în culisele Madison Square Garden din New York, Marily: Monroe era îngrozitor de neliniştită, şi pe bună dreptate. Fără îndoială, îşi dădus: în sfârşit seama de gravitatea situaţiei. Era pe cale să cânte în cinstea cuiva car o respinsese, iar acesta era preşedintele SUA. Plecase din Los Angèle nesocotind dorinţele şefilor ei de la Fox, riscând rolul principal dintr-un filni Complicaţii greu de imaginat, însă, de bine, de rău (şi, se pare, în ultima vremi mai ales de rău), aceasta era viaţa lui Marilyn.

La începutul lunii, producătorul Richard Adler era îngrijorat în privinţa costumaţiei pe care avea să şi-o aleagă Marilyn pentru un asemenea Eve nimeni important şi televizat. Ea i-a spus să nu-şi facă probleme, că avea de gând şi poarte o rochie neagră sofisticată, cu un decolteu înalt, pe care i-o crease de. i designerul Norman Norell. Şi totuşi, avea cu totul alte intenţii. L-a rugat pe designerul Jean Louis să creeze o rochie „pe care doar Marilyn Monroe ar pute. s-o poarte" şi exact asta a făcut. „Marilyn avea un fel încântător de a-şi etal. i corpul şi, în acelaşi timp, de a-şi păstra eleganţa", mărturisea el. „Aşa că am creai o rochie de culoarea pielii, cum nu mai exista alta, singurul lucru care arăta că nu e nud, ci rochie, fiind doar paietele şi mărgelele". Rochia nu era căptuşita iar Marilyn nu purta lenjerie intimă! De fapt, rochia a fost cusută direct pe coi [de către creatorul ei (rochie care s-a vândut la preţul de 1, 27 milioane de dolai i la o licitaţie din 2007).

Pe scenă, după ce a fost prezentată de Peter Lawford, acesta i-a luat hain de hermină, iar Marilyn a început să cânte „La Mulţi Ani" pentru preşedinte. „S.

descurcat destul de bine cu versurile", spune producătorul Richard Adler, „însă oricum nu se auzea nimic, pentru că mulţimea urla şi ţipa. A fost un fel de seducţie în masă". Mulţi dintre cei care manifestă un interes chiar şi trecător pentru Marilyn Monroe au văzut filmarea din seara aceea, în care Marilyn cântă „La Mulţi Ani". Nu este la fel de cunoscut şi restul intervenţiei ei, un omagiu special pentru JFK compus de Adler şi cântat de Monroe pe melodia „Thanks for the Memories" („îţi mulţumesc pentru amintiri"). După aceea, Marilyn a mai cântat încă o dată „La Mulţi Ani".

„M-am simţit onorată când am fost chemată să cânt", i-a spus Marilyn, după aceea, lui Richard Merryman, redactor la Life. „Se aşternuse liniştea în sală când am apărut; mă simţeam ca şi cum, dacă aş fi purtat un slip, s-ar fi văzut sau ceva de genul ăsta. M-am gândit: «Vai de mine, dacă nu scot niciun sunet?» îmi amintesc că, în momentul în care m-am îndreptat spre microfon, m-am uitat până în tavan şi înapoi şi mi-am zis «Acolo aş fi, sus acolo, sub una dintre grinzile alea, aproape de tavan, după ce mi-am plătit cei doi dolari ca să intru.»".

În mod clar, a fost o alegere ciudată din partea lui Marilyn să fie cât mai provocatoare în acea seară, mai ales dacă ne gândim la cariera ei de până atunci. Câţi ani petrecuse plângându-se de imaginea ei de blondă prostuţă? Câte bătălii dusese cu cei de la Fox ca să o distribuie în roluri care nu se încadrau în acest tipar? câţi ani studiase actoria, ca să-şi dea seama şi ceilalţi că are talent? Oare de ce s-a hotărât să renunţe la orice şansă de a fi privită altfel şi a apărut în această noapte importantă, plină de celebrităţi, sub înfăţişarea personajului pe care se străduise atât de mult să-l îngroape? Cu siguranţă, în filmul Something's Got to Give nu juca rolul unei blonde proaste, avea un rol serios. A fost o alegere. Majoritatea apropiaţilor ei nu au fost încântaţi de ea. În timpul unei repetiţii pentru spectacol, Paula Strasberg a spus: „Devine din ce în ce mai senzuală. Dacă nu se opreşte, o să fie o parodie". Richard Adler, care a scris versurile speciale pentru fragmentul „Mulţumesc pentru amintiri" din prestaţia lui Marilyn, a

fost atât de nemulţumit de felul în care s-a prezentat Marilyn, încât l-a sunat pe Peter Lawford. Lawford l-a sunat pe JFK şi i-a zis: „Marilyn are de gând să se îmbrace foarte sexy". Reacţia lui JFK? „Sună bine". Nimeni nu putea să facă sau să-i zică lui Marilyn să o lase mai moale.

După cum arată înregistrările din seara aceea, se pare că Marilyn se afla foarte departe de preşedinte, când a cântat. Învăluită în întuneric, pare că se uită într-un mare gol. De fapt, nu s-a putut vedea niciodată ce se afla în faţa ei. La mai puţin de un metru în faţa ei se afla orchestra formată din 12 muzicieni îmbrăcaţi în costume şi zâmbindu-i larg. În spatele lor era o punte de aproximativ o jumătate de metru lăţime. Apoi, chiar în spatele punţii respective se afla primul rând de scaune, iar preşedintele stătea chiar în faţa lui Marilyn. Deci, se pare că preşedintele se afla la aproximativ 4 metri distanţă de ea. După declaraţiile celor prezenţi în seara aceea, la început Jack a fost un pic şocat de apariţia lui Marilyn, apoi destul de mulţumit, nicidecum jenat, după cum spun alte mărturii. Bobby, care se afla pe rândul al treilea, rânjea ca o pisică de Cheshire.

Ethel, care se afla pe rândul al doilea, în faţa soţului ei, părea şi ea mulţumit; Dacă ne luăm după fotografiile care i-au fost făcute în timpul prezenţei li Marilyn pe scenă, pare că se distra de minune. Însă, în aceleaşi fotografii, P; pare mai degrabă îngrijorată.

Jeanne Martin, care stătea în secţiunea VIP din Madison Square Gărzii spune că o privea pe Marilyn cu o fascinaţie îngrozită: „Sincer, oricât de mu aş fi iubit-o pe Marilyn, intervenţia ei mi s-a părut a fi culmea prostului gust spune ea. „Nu am nimic cu Marilyn. Era Marilyn, făcea ce făcea Marilyn. N pot învinui pentru faptul că era ea însăşi".

„Îmi amintesc că nu-mi găseam locul pe scaun şi tot încercam să mă uit i altă parte, însă nu puteam să mă abţin şi mă uitam", spune Martin. „Era privelişte de milioane. Înregistrările pe care le-am văzut cu toţii nu-i fac dreptar Pe viu, era destul de şocant, mai ales pe vremea aceea. Însă faptul că Bobby organizat aşa ceva şi că preşedintele a permis aşa ceva… trebuie s-o spun, vremea aceea mi s-a părut o lipsă de respect la adresa instituţiei prezidenţia şi a Primei Doamne. Mi-am zis: «O, Doamne! Ce se întâmplă dacă Jackie veci chestia asta? Ce o să creadă?»".

Jackie nu era în sală. Absenţa ei a transmis un mesaj. Până la

urmă era Prim Doamnă, acesta era un spectacol în cinstea zilei de naştere a soţului ei, ia evenimentul avea să fie transmis la televiziune. Faptul că s-a hotărât să nu vin la spectacol spune multe despre sentimentele pe care le avea pentru aventtu dintre soţul ei şi vedeta de cinema. Ştia ce se întâmplase şi o deranja. I-a spu agentului Clinton Hill, de la Serviciile Secrete: „N-am de gând să particip la aşa ceva. După părerea mea, administraţiei i-a scăpat complet din mână povestea asta cu Marilyn". Hill n-a avut nimic de zis în legătură cu acest subiect, cel puţin nimic care ar fi meritat să-i spună Primei Doamne. După un moment de tăcete Jackie şi-a dat seama, probabil, că a mers prea departe şi i-a spus: „Te rog, uita că am zis asta". 1

Când a urcat pe podium, după Marilyn, Kennedy a zis: „Pot să mă retrag din politică, după ce mi s-a cântat atât de dulce şi de minunat La Mulţi Ani". Glumea sau era cinic?

„Mă durea sufletul pentru ea", spune Susan Strasberg despre Marilyn din seara aceea. „Din ce mi-a zis, de fiecare dată când se autoironiza, îşi tăia o bucăţică din visul propriu". Tatăl lui Susan, Lee, profesorul de actorie al lui

1 Nunziata Lisi, prietena surorii lui Jackie, Lee Radziwiłł, îşi aminteşte: „Lee mi i spus că Jackie şi JFK nu se certaseră pentru apariţia lui Marilyn la Madison Squat Garden. Pur şi simplu, ea a hotărât că dacă lui nu-i păsa de sentimentele ei, dac nu-i păsa că se va simţi umilită, foarte bine! Nu va veni la spectacol, iar el nu: putea să facă nimic ca să o convingă să renunţe la hotărârea ei. I-a spus lui le. «Viaţa e prea scurtă ca să-mi fac probleme pentru Marilyn Monroe». A luat cap la Glen Ora, o reşedinţă la distanţă de două ore de Washington, unde s-a dişti călărind".

Marilyn, ştia cât de dificil avea să fie acel moment pentru ea, aşa că nu a vrut să vină la spectacol.

După spectacol, s-a organizat o mică petrecere; amfitrioni au fost Arthur Krim, preşedintele United Artists, şi soţia sa, Mathilde, om de ştiinţă cunoscut ulterior datorită contribuţiei la lupta împotriva SIDA. Erau prezenţi Marilyn, Bobby şi JFK. Anthony Sherman a fost unul dintre agenţii de la Serviciile Secrete aflaţi în misiune în seara respectivă. Îşi aminteşte: „Of, Doamne! N-am să uit niciodată seara aceea. Am fost numit la punctul de control de la reşedinţa privată unde

avea loc petrecerea. Îmi amintesc foarte clar că a oprit o maşină, portiera s-a deschis şi din ea a coborât o femeie incredibil de frumoasă, Marilyn Monroe, cu un bărbat mai în vârstă [Isadore Miller, tatăl lui Arthur şi „însoţitorul" lui Marilyn în seara respectivă, un bărbat pe care-l iubea şi căruia îi spunea „tată"]. Era îmbrăcată cu o rochie (sau ce Dumnezeu era!) aproape transparentă, pe care se pare că o purtase şi pe scenă. Ce privelişte! Toată lumea a înmărmurit când a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre intrare. A venit către mine, iar eu aveam o listă cu persoanele invitate; mi-a spus: «Bună seara, domnule. Mă numesc Marilyn Monroe». Stăteam acolo şi mă gândeam – da, eşti Marilyn Monroe, într-adevăr. Ne-am zâmbit şi am lăsat-o să treacă; eram fascinat. Lucram pentru preşedintele SUA, deci fiecare moment făcea parte din istorie. Însă chestia asta? Pentru mine, asta era istoria".

La petrecere, Marilyn s-a îndreptat spre preşedinte şi i-a spus: „Acesta este fostul meu socru, Isadore Miller". Apoi, stânjenită pentru o clipă, a adăugat: „Îmi pare rău, ar fi trebuit să spun La Mulţi Ani, domnule preşedinte, însă am fost atât de încântată de tata, încât întâi l-am prezentat pe el". A fost o întâlnire ciudată, atât de impersonală, încât ai fi zis că Marilyn şi Jack nu se cunoşteau deloc. Marilyn a petrecut câteva minute în compania lui JFK şi Bobby. Restul petrecerii a stat cu fostul ei socru. În vârstă de 77 de ani, Isadore obosise; Marilyn i-a adus un scaun. „Stai jos, tată! Te rog!", l-a rugat ea. Apoi a îngenuncheat în faţa lui, ea să poată vorbi. Mai târziu, Isadore îşi amintea: „Era foarte frumoasă".

„De frumuseţea ei îmi aduc aminte cel mai bine", povesteşte Diahann Carroll, care a cântat la petrecerea găzduită de Krim. „În timp ce cântam, îmi aduc aminte bine că mă simţeam distrasă de privirea ei. Frumuseţea ei tragică, atât de vulnerabilă şi de… îndepărtată".

De-a lungul anilor, datorită raportului FBI despre acea seară, s-a spus de nenumărate ori că Marilyn şi-a petrecut noaptea cu JFK la hotelul Carlyle, după spectacol. Mai mult, s-a spus şi că după ce JFK a terminat cu ea, a trimis-o în camera alăturată, unde a avut relaţii intime cu Bobby. Itinerariul real al lui Marilyn din seara respectivă a fost următorul: spectacolul a început la 20: 00, iar Marilyn a urcat pe scenă după ora 1 noaptea, fiind pe poziţia 35 din 39 de apariţii. Apoi a mers la petrecerea lui Krim, însoţită de Isadore Miller. După aceea, l-a

condus acasă în Brooklyn. L-a sărutat de noapte bună lângă lift şi s-a întors să plece. El îşi aduce aminte că, chiar înainte să urce în lift, s-a întors şi i-a zis: „Tată, întoarce-te mâine în California cu mine". El a zâmbit „Altă dată.

Marilyn", i-a promis el. „Poate în noiembrie". I-a trimis un sărut şi a plecat; ace a fost ultima dată când a văzut-o în viaţă. A ajuns acasă pe la patru dimineai unde a întâmpinat-o prietenul ei, James Haspiel, care venise mai devreme spectacol. El îşi aminteşte: „Am privit-o pe Marilyn fără să ştiu că avea să pentru ultima oară când ne vedem. Acum nu era pe scenă, era la un metru mine şi puteam s-o ating. Faţa ei era incredibil de frumoasă, foarte vulnerabi Părul era platinat. Ochii mi-au coborât pe imitaţiile de pietre preţioase cust pe rochia ei extraordinară, care acum aruncau săgeţi de lumină, iar mărgef ieşeau în evidenţă pe materialul de culoarea pielii care-i acoperea trup magnific".

Se poate spune că, undeva între a-l lăsa acasă pe Isadore Miller şi întâlnit cu James Haspiel, Marilyn ar fi avut timp să se întâlnească la Carlyle cu JFK însă anii mei de cercetări nu duc către o asemenea concluzie.

Marilyn nu a reuşit prea bine să-şi ascundă sentimentele pentru preşedin. Rupert Allan, care a fost prezent la petrecerea de după, spune: „Când Marii s-a apropiat în sfârşit de preşedinte, mi-am dat seama că se îndrăgostise de M-am speriat, pentru că ştiam că Marilyn nu făcea lucrurile cu jumătăţi i măsură".

Se pare că nici Jackie Kennedy nu făcea lucrurile cu jumătăţi de măsură. M multe surse confirmă că Jackie i-a spus clar lui JFK că nu-i convenea faptul Marilyn avea să cânte la Madison Square Garden, iar dacă el nu o asigura aventura lor s-a terminat cu adevărat, avea să ia măsuri. L-a ameninţat că \ înainta divorţul chiar înainte de începerea următoarei campanii penin prezidenţiale, punând în pericol şansele lui de a fi reales., Vorbea cât se poan de serios", a spus George Smathers. „Nu se prostea. Însă Jack o terminase de cu Marilyn. Se întâlnea cu altcineva, o femeie pe nume Mary Meyer; mai era Judith Exner… şi altele, printre care, se zvonea, şi [actriţa] Angie Dickinson După părerea lui, Marilyn era o tipă simpatică, însă pentru el tipele simpatii nu valorau prea mult. Nu ducea lipsă de fete simpatice, iar Marilyn era

un Iz\→ i de probleme. Începuse să se intereseze de ocazii să vină la Washington, la Cas. Albă şi aşa mai departe. Jack i-a spus lui Jackie: «Uite ce e, chiar s-a terminai N-a fost nimic, oricum». Nu ştiu dacă l-a crezut sau nu".

PARTEA A IX-A

Sfârşituri triste

Concedierea lui Marilynând Marilyn Monroe s-a întors la Los Angeles, trebuia să reînceapă lucrul la filmările pentru Something's Got to Give. Însă, în ziua respectivă, 29 mai 1962, Dean Martin era răcit, iar Marilyn credea că, dacă ia şi ea răceala, a o să poată lucra toată săptămâna; aşa că a stat acasă. „Cred că a fost cel mai aios lucru posibil", spune Mort Vineri, impresarul lui Dean Martin. „Fata asta tătea acasă aproape în fiecare zi, invocând cine ştie ce boală şi ţinând producţia

1 loc. Apoi, în singura zi când Dean e răcit, totuşi vine pe platoul de filmare pentru că nu vrea să dezamăgească echipa, iar ea nu apare, pentru că nu vrea a se molipsească? în seara cu pricina, Dean şi cu mine ne-am amuzat pe tema sta. Dean a zis: «Are tupeu, trebuie să recunoşti. Când nu vrea să muncească, aseşte ea o modalitate să nu o facă.»" Marilyn s-a întors pe platou a doua zi, pentru ceea ce avea să fie o zi incredibilă de filmare a unei scene nud, în piscină, ra pentru prima dată când o actriţă americană făcea aşa ceva şi, desigur, rotagonista nu putea fi alta decât Marilyn. Urma să poarte un costum de baie e culoarea pielii. Totuşi nu a rezistat prea mult cu el; l-a scos şi s-a hotărât să lineze chiar nud. Platoul era închis, la filmare participau doar cei a căror rezenţă era de neînlocuit. Filmările din acea zi ne dezvăluie o Marilyn în toane une. Corpul ei, bronzat şi voluptuos, nu arătase nicicând mai bine. Părea o „nără de 25 de ani, nicidecum o femeie care se apropia de 36. Charles Casillo, iograful lui Monroe, remarca: „Era o parte din perspectiva schizofrenică, contra-ictorie, pe care o avea atunci despre sine. O parte din ea era gata, chiar dornică, w treacă la roluri mai serioase, iar altă parte din ea ştia ce aşteptau încă oamenii e la ea. Trebuia să treacă treptat la noua imagine şi, în acelaşi timp, din când când, să se ridice şi la înălţimea legendei. Aşa că, dacă etalarea corpului de odei adăuga un pic de atmosferă unui film mediocru şi reţinea atenţia publicului, oferindu-i astfel un răgaz, era

dispusă s-o facă. Dumnezeule, avea nevoie să dea lovitura". Prietenul ei, profesorul de actorie Michael Shaw, care avea pe vremea aceea

2 de ani, a întâlnit-o în studiourile Fox, iar din comentariile sale se vede că „arilyn, atunci când reuşea să ajungă la studio, se purta ca o profesionistă: Studiam cu [profesoara de actorie] Sandy [Meisner], pe platourile Fox, iar arilyn a venit în parcare la mine şi mi-a zis: «Piersicuţă» (aşa mă poreclise ea) «ce-ar fi să ne întâlnim şi să luăm masa împreună?»", îşi aminteşte el. „Purt; pereche de pantaloni trei sferturi, pantofi fără toc şi eşarfă şi nimeni nu-i dăd atenţie, pentru că părea de 14 ani! S-a dus în cabina ei şi a zis: «Ei bine, e vrem s-o scoatem la lumină». După aproximativ 40 de minute... a ieşit Marii Monroe. Avusese loc o transformare totală". 1

„Aşa că am intrat în cantină. Ea stătea în pragul uşii, în timp ce aşteptam intrăm în zona privată a restaurantului. Dintr-odată, s-a lăsat o tăcere adâni Oamenii mâncau. Furculiţele se opriseră la jumătatea distanţei dintre farftn şi gură. Era o adevărată apariţie, Arăta atât de bine. Slăbise şi părea foai sănătoasă. Am luat masa. Părea foarte încântată de Joe DiMaggio, iar eu îi doream să-l cunosc. L-am cunoscut într-o împrejurare informală şi îmi dorea să-l văd din nou. Eram un mare admirator al lui. Ea mi-a zis: «Păi, înseamnă trebuie să te chemăm la cină când am să gătesc eu...»".

„Apoi, după vreo săptămână, luam masa împreună cu nişte colegi la cantii şi a apărut Marilyn. Purta pantaloni trei sferturi roz cu alb, o bluză care se asort cu un şnur alb din dantelă în jurul gâtului şi mânecilor, şi balerini albi. A vei la masa noastră şi m-a salutat cu «Piersicuţă!» Apoi m-a tras în scaun, m-a sărut apăsat pe gură şi a zis: «îl iubesc pe băiatul ăsta!» Bineînţeles, m-am sima grozav! Aceea a fost ultima oară când am văzut-o".

Luni, 28 mai, Marilyn a anunţat din nou că este bolnavă şi a rămas acas. Se pare că avusese un weekend dificil. Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar dispăru orice speranţă că va mai fi în stare să se ridice la înălţimea prestaţiei de ultim dată. A doua zi, când a revenit, era într-o formă îngrozitoare şi nu reuşea să se concentreze. La 1 iunie împlinea 36 de ani. Pe platou o aştepta un tort anivers; care i-a plăcut, iar în acea după-amiază a participat la o acţiune caritabilă pe stadionul Dodger. După ce a ajuns acasă, în seara aceea, situaţia s-a înrăutăţu şi

mai tare. Mai târziu, în seara respectivă, Marilyn a apărut în casa familii Greenson într-o stare atât de deplorabilă, încât copiii lui nu ştiau ce să facă ca ea. Dr Greenson şi Hildy, soţia lui, se aflau în vacanţă la Roma. „Femeia ei. disperată", îşi aminteşte Danny, fiul lui Greenson. „Nu putea să doarmă şi toi repeta cât de rău se simte, cât de neînsemnată. Spunea că era abandonată, că era urâtă, că oamenii se purtau frumos cu ea doar pentru că aveau ceva tk obţinut de pe urma ei. Spunea că nu mai merită să trăiască".

Doctorul pe care Greenson îl rugase să îl înlocuiască în timpul vacanţei sal a venit într-un suflet; părerea lui a fost că Marilyn dorea să se sinucidă. A încerc; 11 să-i confişte toate pastilele pe care le avea şi spera să se simtă bine măcar pân' i

1 James Haspiel, biograful lui Marilyn Monroe, povesteşte următoarea întâmplau „[Actriţa] Sheree North mi-a povestit că, într-o zi, când se afla la studiourile Fo s-a întâlnit cu Allen «Whitey» Snyder, care se tot plimba în faţa unei uşi închis* vizibil nervos. L-a întrebat ce are. El i-a răspuns: «Marilyn e înăuntru şi nu mă las să intru. Se machiază singură». Nu spun că Whitey nu o machia niciodat Bineînţeles că o machia. Însă, uneori, nu era nevoie decât să-i facă unele retuşu; Ea, Marilyn, era adevăratul maestru al acelei imagini".

a întoarcerea dr Greenson. Iar Greenson a revenit imediat ce a aflat cât de rău! e simţea celebra lui pacientă. După încă o absenţă de pe platou, echipa şi distribuţia o cam terminaseră cu ea. Dr Greenson s-a întâlnit cu directorii de la Fox şi le-a spus că Marilyn era gata să facă tot ce i se cerea; el garanta că se va întoarce la lucru. Nu a fost crezut. La 8 iunie, Fox a concediat-o, apoi i-a intentat Un proces pentru jumătate de milion de dolari. Unii cred că, de fapt, studioul Voia să scape de George Cukor şi că, fără el, Marilyn s-ar fi întors la lucru. Acest lucru este dificil de probat, pentru că în acel moment era atât de desprinsă de realitate (mai ales că nu mai lua torazină), încât nimeni nu voia să rişte. De exemplu, Marilyn îşi dorea ca părul lui Cyd Charisse să fie vopsit într-o culoare mai închisă, din moment ce, după părerea ei, nu trebuia să existe decât o singură blondă în film, iar Charisse „doreşte în subconştient ca [părul ei] să fie blond". Mai mult, Marilyn a văzut fragmente dintr-o scenă cu Dean Martin şi Charisse în dormitor, în care ea purta un neglijeu provocator. Marilyn a acuzat-o pe actriţă

că şi-a băgat burete în sutien şi a ameninţat că va părăsi filmul dacă nu renunţă la burete. Din nou era paranoia lui Marilyn, pentru că sutienul lui Cyd Charisse nu fusese căptuşit. În final, Marilyn venise la filmări aproximativ o treime din zilele de lucru de până atunci. Filmul îşi depăşise bugetul cu 1 milion de dolari.

Firește, Marilyn s-a supărat din cauza concedierii. După părerea ei, fusese fidelă studioului timp de 16 ani, iar acum o tratau fără respect pentru problemele legitime din viaţa ei. După părerea celor de la Fox, ultimii şaisprezece ani nu fuseseră ani buni. Da, adusese profituri bune pentru studio – şi, sincer, era plătită cu atât de puţin, încât astăzi pare şocant – însă aproape fiecare film pe care îl făcuse provocase atâtea probleme pentru toţi cei implicaţi, încât anumiţi oameni chiar începuseră să se întrebe dacă meritase. Desigur, acelaşi lucru este valabil şi în cazul lui Elizabeth Taylor şi aproape al tuturor actriţelor şi actorilor de atunci. Marilyn era o femeie ale cărei dorinţe fuseseră mereu foarte modeste. Tot ceea ce-şi dorise vreodată fusese să fie actriţă şi să fie bună în ceea ce face. Şi… îşi mai dorea să fie celebră. Cam atât. Niciodată nu s-a pus problema unei motivaţii financiare. Banii şi prestigiul nu însemnau prea mult pentru ea. Casa modestă pe care tocmai şi-o cumpărase este o dovadă a gusturilor ei simple şi fermecătoare. Cum s-a ajuns la o situaţie în care visurile ei să fie spulberate, îi depăşea înţelegerea, mai ales din cauza bolii de care suferea.

Marilyn n-avea de gând să accepte totul fără să lupte. După ce a fost concediată, a început o campanie de proporţii, ca să se asigure că publicul ştia că este vie şi sănătoasă. Între altele, a realizat în revista Life un reportaj care a fost, fără îndoială, cel mai bun şi mai incitant interviu pe care l-a dat vreodată. Richard Merryman îi spusese că vrea să vorbească nu numai despre legenda MM, ci şi despre femeia MM. Într-un moment de clariviziune, Marilyn a chicotit: „Legenda s-ar putea să dispară înainte de publicarea acestui număr din revistă. Nu femeia, ci legenda”.

Dacă citim articolul, ne dăm seama că Marilyn a fost o femeie agreabilă şi bună, iar chinurile prin care a trecut par cât atât mai tragice. Cu siguranţă, nu s-a numărat printre vedetele care-şi respingeau succesul sau popularităţi Despre publicul ei, Marilyn i-a zis

lui Marryman că „dimineaţa, gunoierii o trec pe strada 57 şi mă văd la uşă îmi spun «bună, Marilyn! Cum te simţi astă/ Pentru mine, asta este o onoare şi îi iubesc pentru asta. Oamenii care munces trec pe lângă ei, iar ei fluieră. La început, fluieră pentru că văd o fată cu pă blond, care încă arată bine, apoi îşi dau seama «Dumnezeule, e Marilyn Monro Reacţia asta are farmecul ei; în momentele alea e plăcut să ştii că lumea recunoaşte şi te simţi ca şi cum ai însemnat ceva în viaţa lor".

Desigur, dat fiind că Marilyn era Marilyn, nu putea să se abţină de la „exa rările" teatrale, cum ar fi aceasta: „Unele dintre familiile mele adoptive i trimiteau la film ca să scape de mine şi stăteam acolo toată ziua, până se; târziu – în primul rând, în faţa unui ecran uriaş, o puştoaică singură-singuric îmi plăcea la nebunie". Cu siguranţă, aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. În orice s-ar spune, este o imagine frumoasă.

În privinţa părerii ei despre Fox, Marilyn a fost foarte dură: „Părerea mea e că, atunci când devii vedetă, fiecare slăbiciune a ta este exagerată. Acea industrie ar trebui să se comporte ca o mamă al cărei copil tocmai a fost lo de o maşină. Însă, în loc să-l ţină în braţe, îl pedepseşte. Adică, nu-mi pasă ai răcit, cum îndrăzneşti să răceşti? Directorii pot să răcească şi să stea aşa pentru totdeauna, însă cum îndrăzneşti tu, un actor, să răceşti? Ştiţi, nimeni i; se simte mai rău decât bolnavul. Aş vrea să joace într-o comedie când au temp ratură şi sunt răciţi. Nu sunt o actriţă care apare pe platou doar de dragul disci]) 1 noi. Asta n-are nimic de-a face cu arta. Eu îmi doresc să devin mai disciplinaa în munca mea. Însă mă aflu pe platou ca să joc un rol, nu ca să fiu dresată iia un studio! Până la urmă, nu ne aflăm la şcoala militară. Se presupune că filmai este o formă de artă, nu o fabrică. Sensibilitatea care mă ajută să-mi joc roluri! * mă face să şi reacţionez. Actorul este un instrument sensibil. Isaac Stern an multă grijă de vioara lui. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar sări pe vioara lui

De asemenea, a dat primul interviu pentru Vogue, însoţit de fotografii! * excelente ale lui Bert Stern. Însă faptul că Stern a vrut să-i pozeze nud probabil a deranjat-o. Încerca să se desprindă de imaginea ei dulceagă, sau cel puţin asta susţinea. După scena din piscină, din Something's Got to Give, poate că nu. I limpede că în acest moment nu prea ştia exact care avea să fie imaginea ei i unde ar trebui să se

oprească. Unele dintre fotografiile parţial nud pe care le i făcut Stern sunt uimitoare. Altele, mai puţin. În acestea din urmă pare să se simtu rău, obosită şi căzută pe gânduri. Ba chiar arată mai bătrână, iar asta ei. i neobişnuit pentru ea. A făcut mai multe fotografii pentru Vogue, alb-negru i îmbrăcată în haine elegante. Totuşi, chiar şi în şedinţa aceasta Stern a reuşit se convingă să se dezbrace şi să facă poze nud, de această dată acoperită cu na cearşaf, într-un pat de hotel. Până la urmă, Vogue a ales să publice poze! alb-negru mai sobre, o alegere foarte înţeleaptă şi plină de eleganţă.

Dar despre film? Studioul s-a hotărât să o înlocuiască pe Marilyn în filnn Something's Got to Give cu actriţa Lee Remick. „Din punctul de vedere al lui De-ai acesta era sfârşitul", spune Mort Viner. „M-a sunat şi mi-a zis: «Scapă-mă naibii le filmul ăsta. Hristoase, ăsta e cel mai mare circ din industrie, iar eu mă aflu îhiar în mijlocul lui». Am indicat o clauză din contractul lui, care stipula că va ucra doar cu Marilyn. Şi a părăsit filmul spunând: «Dacă nu joacă Marilyn, nu oacă nici Dean». De fapt, era o minciună. Motivul real fusese că nu mai dorea i-o ia de la capăt cu altă actriţă şi să lucreze din nou scenele unui film care nu ira, din start, cine ştie ce. I-a părut rău pentru echipă. Mulţi oameni lucraseră lin greu la nenorocirea aia de film. Era păcat. Însă filmul a fost blestemat de a început. Marilyn a lipsit de pe platou chiar în prima zi, iar Dean a zis: «E clar! ilmul ăsta nu o să vadă lumina zilei!»".

În 1995, Dean Martin îşi amintea: „Am cunoscut-o pe Marilyn în 1953, nainte să-i cunoască pe Frank, pe Peter sau pe oricare dintre noi. Am cunoscut-o nainte s-o ia razna, ştiu cum era pe vremea aia şi ce devenise între timp, şi mi-a lărut rău pentru ea. În acelaşi timp, mă cam plictisisem de toate prostiile ei. îxista o limită. Niciunul dintre noi nu avea o viaţă uşoară. Toţi eram un pic duşi, îecare în felul nostru. Toţi aveam probleme. Toţi ne drogăm, haideţi să reculoaştem. Nici eu nu eram vreun sfânt. Dar veneam pe platou în fiecare zi. Trebuia să vii la muncă, asta era prioritatea. Trebuia să te bucuri că ai de lucru i trebuia să vii la filmări. Nu susţin că n-a fost bolnavă niciodată. Cine ştie? Nu urmăream precum FBI, doar stăteam şi o aşteptam ca prostul să vină la filmări. Vea că, atunci când s-a ivit ocazia să plec, am plecat. Cele câteva scene filmate împreună mi-au plăcut, însă până să ajungem acolo… of, Doamne! Câte duble im filmat, una după alta! Păi ar fi înnebunit pe

oricine. Însă… uite ce e… mie ni-a plăcut de ea. Era un copil bun. Dar când o priveai în ochi, nu era nimic icolo. Niciun pic de căldură, niciun pic de viaţă. Totul era o iluzie. Da, arăta; rozav pe film. Însă, în viaţa reală… era o fantomă".

Gladys: „Nu spun la revedere".

Când a părăsit New York-ul şi s-a mutat la Los Angeles, Marilyn abia aştepta lăşi refacă viaţa într-o zonă mai însorită şi mai liniştită. Însă în viaţa ei existau inspecte care se modificaseră dramatic de când locuia în California. Cu siguranţă, perioada dificilă din ultimele câteva săptămâni o făcuseră şi mai Celebră, însă nu din motivele care ar fi trebuit.

Publicul aflase deja că fusese internată într-un spital de nebuni din New York, Iar acum, după concedierea de la Fox, oamenii erau interesaţi de starea ei Emoţională. Mai rău, vizitele zilnice la dr Ralph Greenson ajunseseră în atenţia unora dintre reporteri şi chiar a admiratorilor, care începuseră să-i urmărească fiecare mişcare.

Oricât de controversate ar fi fost, orele de terapie cu dr Greenson au început cu o anumită doză de frustrare. În timp ce locuia la New York şi se afla în grija nenumăraţilor medici de acolo, Marilyn se convinsese că un anumit medicament a ajutat-o să se stabilizeze: torazină. Pentru ea, începuse să reprezinte sperau că, într-o zi, îşi va recăpăta controlul asupra gândurilor sale, de multe ori haotii şi totuşi, când dr Greenson a fost rugat de Marilyn să-i dea torazină, dintr-o anumit motiv a refuzat-o. Greenson devenise rapid singurul doctor în ea Marilyn avea încredere şi cu care vorbea deschis, iar el îşi îndeplinea bine roh însă ştia prea bine că Marilyn avea din când în când planurile proprii, când veni vorba de tratamentul medicamentos. Pur şi simplu, era posibil să ceară mai mi decât i-ar fi recomandat el, care uneori nu îi recomanda deloc. Marilyn şi-a d seama că va trebui să obţină torazină din altă parte, mai ales după ce şi. Hyman Engelberg, doctorul ei din Los Angeles, a refuzat să i-l prescrie. Pi urmare, Marilyn a continuat să-i convingă pe doctorii pe care-i cunoştea de mu îi vreme; majoritatea fuseseră fascinaţi de ea şi-i oferiseră orice reţetă dorea.

„Aştepta în hol", îşi aminteşte unul dintre clocotrii pe care i-a vizitat îi va i lui 1962. „Cred că până atunci îşi îngropase faţa într-o

revistă, iar după ce plecat ultimul pacient programat, pur şi simplu a intrat în birou. Era o apariţi. multe bucle blonde şi ruj roşu aprins. Îmi amintesc că purta o haină albă, cai mie mi s-a părut a fi din satin. Purta o rochie albă şi-mi amintesc clar că ave tocuri-cui albe. Arăta superb, în alb complet. Foarte impresionantă, foarte… t o vedetă de cinema".

În ciuda faptului că Marilyn i s-a adresat acestui doctor pe numele angajtorului său anterior, făcându-l să înţeleagă că avusese atât de mulţi doctori încă1 nici nu-şi mai aducea aminte cum arată, curând a devenit clar că nu-l cunoaşte i deloc. Într-adevăr, cel care o tratase înainte pe Marilyn murise, iar cel care state. acum în faţa ei era protejatul şi succesorul său, mult mai tânărul dr Schwartz

„Am recunoscut-o imediat, bineînţeles", spune doctorul, „şi ştiam şi că I vizitase [pe doctorul decedat] o vreme. A murit la puţin timp după ce am venit la cabinetul lui. Nu mai era nimeni care să ducă mai departe afacerea, aşa ca soţia lui m-a rugat să rămân şi măcar să-i ajut pe unii dintre pacienţi să treacă la alt doctor".

„Dorea să ia torazină", explică dr Schwartz. „Eram circumspect dacă să o iau sau nu ca pacientă. Majoritatea doctorilor se temeau să trateze pacienţi celebii care încercaseră să se sinucidă. Nimeni nu vrea să fie trecut în necrologu! pacientului ca fiind ultimul său doctor".

Deşi Marilyn a încercat să-l convingă pe tânărul doctor că tratamentul ei ci i torazină funcţionase, el încă ezita. „Când abia ai terminat Medicina, te afli sui lupă", explică el. „Zelul în a prescrie anumite medicamente poate să-ţi aducă i grămadă de belele. Nu neapărat cu autorităţile, însă poate să-ţi aducă la uşă grămadă de pacienţi dependenţi de medicamente. Poate că unora le place asta pentru că pacienţii revin, însă mie nu [mi-a plăcut]".

1 Din cauza serviciilor pe care i le-a oferit lui Marilyn Monroe, acest doctor a ceri să rămână anonim. Prin urmare, vom folosi un pseudonim ca să-i protejai identitatea.

Marilyn i-a explicat în detaliu doctorului nevoia ei de confidenţialitate, ceea ce i-ar fi uşurat tânărului doctor sarcina de a o ajuta. Deşi nu a vrut să detalieze subiectul sumei primite de la Marilyn, doctorul nu a negat faptul că a fost plătit pentru serviciile oferite. „Existau o grămadă de reţete vechi [de la doctorul decedat]", explică Schwartz, „şi, din moment ce oricum ea dorea ca [reţetele] să fie scrise

unui nume fictiv… am făcut ce mi-a cerut. Totuşi, n-am făcut-o pentru bani. Pur şi simplu, m-a convins că era spre binele ei".

Tânărul doctor avea toate motivele să-i fie teamă să aibă de-a face cu Marilyn Monroe, aşa că, atunci când a primit un telefon de la ea, câteva săptămâni mai târziu, a ezitat să se implice mai mult. Însă, în ciuda grijilor sale, ea părea că se simte bine. „Spunea că se simte mai bine decât s-a simţit în ultima perioadă şi m-a întrebat cât o costă o vizită la domiciliu", explică Schwartz. „I-am zis că nu i-aş face o vizită la domiciliu, însă ea a zis că nu dorea asta. Mi-a spus că voia să vin cu ea la mama ei".

Gladys, mama lui Marilyn, se afla încă sub îngrijire la sanatoriul Rock Haven din La Crescenta, la treizeci de minute distanţă cu maşina de casa lui Marilyn şi de cabinetul lui Schwartz. Marilyn dorise să se întâlnească cu doctorul acolo ca să încerce s-o convingă pe Gladys, dar şi pe doctorii ei, că torazină putea să fie un tratament eficient pentru ea. Din nou, după un aranjament financiar care nu a fost adus în discuţie, Schwartz a fost de acord să meargă la Rock Haven.

„Când am ajuns la Rock Haven, recepţia era goală, ceea ce este neobişnuit într-un astfel de loc", îşi aminteşte Schwartz, „apoi m-am întors şi am privit holul; tot personalul părea adunat într-un loc. Atunci am ştiut că ea, Marilyn, era deja acolo".

Oricât de ciudat ar părea, Marilyn venise mai devreme la întâlnire. Era acoperită cu o eşarfă alb-negru şi purta o pereche de pantaloni cadrilaţi cu negru; Stătea în faţa unui administrator şi a celor doi doctori. Părea veselă şi plină de speranţă, cel puţin la prima vedere. (Notă: este posibil să fi fost vorba de „celebrii" pantaloni cadrilaţi JAX negru cu alb, pe care Marilyn i-a purtat în nenumărate fotografii. Îi avea de cel puţin 20 de ani, îi purtase chiar şi în şedinţele foto în care pozase ca Norma Jeane şi îi îmbrăca foarte des.)

„Ghici ce? Deja ia torazină", i-a spus Marilyn lui Schwartz, când s-a apropiat. „Torazină", a repetat ea cu un zâmbet larg. „Mama ia torazină de ceva vreme".

J se dă torazină", a clarificat situaţia unul dintre doctorii prezenţi.

„Ce înseamnă asta?", a întrebat Marilyn.

Doctorul i-a explicat lui Marilyn ceva ce ea deja ştia: Gladys era

o femeie foarte încăpăţânată. Personalul o prinsese de multe ori încercând să nu-şi ia medicamentele. Marilyn a spus că nu înţelegea cum era posibil aşa ceva. Credea că o asistentă stătea în faţa lui Gladys şi o aştepta să-şi ia pastilele. S-a dovedit că un membru al personalului chiar stătea lângă ea când îşi băga pastilele în gură şi o aştepta să bea un pahar cu apă. Lui Gladys i se cerea să deschidă gura ca să vadă asistenta că a înghiţit pastila. Totuşi, se pare că reuşise să înveţe cum să ascundă pastilele în spaţiul dintre dinţi şi obraz. Cel puţin asta credea pei naiul, pentru că, în cazul lui Gladys, părea că nu are efect niciun medicam* din câte lua. „Nu poate să facă aşa ceva", a spus Marilyn, „pur şi simplu, puteţi s-o lăsaţi să facă aşa ceva". Doctorul i-a spus că asta se întâmpla tot timp când a întrebat-o pe Gladys despre asta, zicea el, i-a spus că o dată sau de de ori chiar luase medicamentul, vocile din mintea ei se opriseră, „apoi mi se făcui dor de ele". Prin urmare, nu a mai luat medicamentul şi, a încheiat el, „d, cineva nu doreşte să fie ajutat, nu va primi niciun fel de ajutor".

Vorbele doctorului au enervat-o pe Marilyn. „Ea nu se simte suficient de la ea să-şi dea seama că vrea să fie ajutată", a spus ea. „De ce nu-i faceţi inject Pe astea nu poate să le scuipe".

Se pare că această propunere li s-a părut doctorilor absurdă. Marilyn a al că în acea instituţie medicamentele nu se administrau intravenos. Dacă pacient avea nevoie de un astfel de tratament, trebuia să se ducă în altă pai: „Bine, atunci va merge în altă parte", a ameninţat Marilyn. „Doar să-mi spune unde s-o duc".

Apoi, unul dintre doctori i-a spus lui Marilyn că Gladys fusese internată multe ori la alte spitale, după episoade de violenţă extremă şi ameninţări e sinuciderea. Totuşi, odată ce starea ei se îmbunătăţea, după ce i se administi, i medicamente intravenos câteva zile, era trimisă înapoi la Rock Have: Doctorul a zis că era uimit de faptul că Marilyn habar nu avea despre asta. Poai că se referea la tentativa recentă de suicid a lui Gladys. „Nu la fel de uimit mine", a spus Marilyn, care se supărase foarte rău.

„N-aţi vrea să-şi petreacă restul vieţii într-un spital, nu?", a întrebat-o el.

„Dar ăsta ce este?", a ripostat Marilyn.

„Mama ta se simte aici ca acasă", a răspuns el.

Marilyn n-a ştiut cum să-i răspundă.

După cum îşi aminteşte dr Schwartz, cea mai mare nemulţumire a lui Marih 11 era atitudinea blazată a personalului în faţa refuzului lui Gladys de a urmă tratamentul. De asemenea, se poate ca trecerea lui Gladys prin alte spitale să i fi adus aminte lui Marilyn despre şederea ei la Payne Whitney. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-i facă mamei ei viaţa şi mai grea. Prin urmare, s-a hotărât's. i n-o ia de la Rock Haven, însă să încerce măcar să o convingă ea însăşi să-şi u medicamentele.

Marilyn şi dr Schwartz au fost conduşi în sanatoriu de către o asistentă. 1 îşi aminteşte că atmosfera avea un aer surprinzător de idilic, cu pajişti îngrijit şi stropite de aspersoare, cu zone umbrite de stejari, în care pacienţii puteau's. i se odihnească şi să se plimbe. Au găsit-o pe Gladys la o masă de picnic, purtau, t la gât un guler de blană. Era o femeie micuţă, fragilă, cu părul argintiu dat pe spate şi legat într-o coadă simplă cu ceva ce semăna a elastic din cauciuc Doctorul îşi aminteşte că semăna foarte bine cu felul în care îşi imagina el e ar fi arătat Marilyn la 62 de ani. Marilyn i-a mărturisit mai târziu că, atunci câne

I văzut-o pe mama ei, a năpădit-o un sentiment puternic şi neaşteptat de lostalgie dulce-amară.

Pe masă, în faţa lui Gladys, se afla o poşetă mare. Gladys căuta ceva în ea. Marilyn s-a apropiat cu precauţie.

„Mamă?"

„Sunt aici", a spus Gladys destul de tare, ca şi cum o asistentă ar fi făcut irezenţa.

Marilyn stătea în faţa mamei ei. „Mamă, aş vrea să-l cunoşti pe un prieten Je-al meu, dr Schwartz", spuse ea.

Dr Schwartz îşi aminteşte clar că Gladys şi-a tras poşeta mai aproape de ea.

„Eşti nou aici", a spus Gladys, privindu-l cu o căutătură bănuitoare. Apoi, ntorcându-se către fiica ei, spuse „nu-l cunosc".

Marilyn i-a explicat că ea şi doctorul veniseră s-o vadă ca să-i spună ceva parte important. L-a privit pe doctor şi i-a zis: „Pe mine nu mă ascultă, aşa că spune-i tu".

S-au simţit stânjeniţi câteva momente, în care Marilyn a aşteptat ca doctorul să-i spună lui Gladys de ce ar trebui să-şi ia

medicamentele. „A fost cam ciudat”, îşi amintea el, mulţi ani mai târziu. „Nu eram psihiatru, nici măcar nu Eram doctorul ei, dar [Marilyn] părea disperată, aşa că am făcut tot ce mi-a stat n putinţă”.

Doctorul i-a povestit lui Gladys de ce era important să-şi ia medicamentele, însă o făcea mai mult de dragul lui Marilyn. În timp ce-l asculta, Gladys continua la caute prin poşetă. Când a terminat, Gladys l-a privit şi l-a întrebat dacă este loctor. El a încuviinţat. „Ei bine, o să mă rog pentru tine, iar tu te poţi ruga) pentru mine”, a spus ea, pe un ton sarcastic. „Asta e mai puternic decât orice, ar Norma Jeane ştie asta”.

„Nu, mamă, nu”, a insistat Marilyn. Apoi i-a explicat că poate se înşelaseră n ceea ce priveşte Ştiinţa Creştină, din moment ce până atunci niciuna dintre ele nu fusese vindecată de credinţă. I-a spus că aveau nevoie de ceva mai mult decât credinţa, aveau nevoie şi de medicamente. Apoi i-a explicat pe scurt că îi ea avusese de curând o perioadă foarte grea (se referea, probabil, la şederea la Payne Whitney), iar acum credea cu tărie că amândouă ar avea de câştigat dacă ar lua torazină.

Gladys a ascultat cu atenţie până când Marilyn a terminat ce avea de zis. Apoi S-a uitat la Schwartz. „Nu ştiu cu ce i-ai umplut capul copilei mele”, spuse ea, după cum îşi aminteşte doctorul, „însă Norma Jeane ştie că în Rai ajungi prin rugăciune şi cucernicie”.

„Dar poate că aceste medicamente sunt răspunsul la rugăciunile tale”, a spus Marilyn. „La rugăciunile noastre. A continuat să încerce s-o convingă pe mama ei cu atâta vehemenţă, cu atâta pasiune, încât a izbucnit în plâns. „Nu poţi să mă asculţi, măcar o dată?”, a întrebat-o ea printre lacrimi. I-a spus că, „după atâţia ani”, în sfârşit îşi dăduse seama cât fusese de chinuită viaţa lui Gladys şi că dorea să o ajute. „Te rog, nu te-am rugat niciodată să faci nimic, însă acu. te implor”, a continuat ea.

Gladys şi-a privit fata cu o căutătură rece. În sfârşit, a întrebat-o pe Marih ce dorea să facă exact. Marilyn i-a spus că tot ce dorea să facă ea era să torazină cel puţin o săptămână sau chiar o lună, dacă se putea. „Ştiu că o să simţi mai bine”, a zis Marilyn.

„Şi după aia?” a întrebat Gladys.

„Apoi o să poţi să pleci de aici”, i-a răspuns Marilyn, „şi să-ţi

refaci viaţa Gladys s-a aplecat către fiica ei. „Şi despre ce viaţă e vorba, draga mea?", întrebat-o ea. „Locul ăsta este casa mea de ani de zile". „Eu vreau doar să te faci bine", i-a zis Marilyn.

Vrei să mă fac bine pentru tine", i-a răspuns Gladys, „şi îţi mulţumesc pent i asta". Apoi, privind intens în ochii fiicei ei, a adăugat: „Însă, Norma Jeane, e vreau ca tu să te faci bine pentru tine".

Mama şi fiica s-au privit lung o vreme. Apoi Gladys a schimbat subiect dintr-odată. S-a întors către doctor şi, atingându-şi blana din jurul gâtului, i spus că Norma Jeane i-o făcuse cadou. Când doctorul i-a spus că i se p; r frumoasă, Gladys a părut încântată. I-a spus doctorului că personalul spitalul îi permitea rar să o poarte. Cu toate astea, când vremea se răcea, Gladys îi rit; să i-o dea, iar personalul îi făcea de obicei pe plac. I-a spus să o atingă. Doctor: a întins precaut mâna şi a atins blana, dar Gladys s-a crispat şi s-a tras în ape cu putere. „Atingerea ta e diavolească", a spus ea, iar faţa i s-a întunecat dinţi dată. Era prea mult pentru Marilyn, care a început din nou să plângă, fără se poată opri. „Ai supărat-o pe Norma Jeane", i-a spus Gladys doctorului… foarte sensibilă".

În acel moment, îşi aminteşte doctorul, o femeie mai în vârstă s-a apropin de Gladys. Foarte ciudat, femeia a luat-o de mână. Stătea acolo, fără să scoac o vorbă.

„Cine e?", a întrebat Marilyn, zâmbind forţat.

„Ea este Ginger", a răspuns Gladys. „E prietena mea".

„Bună, Ginger", a spus Marilyn. „Nu vrei să stai cu noi?" Gladys a Iun atitudine: „Lui Ginger nu-i plac musafirii", a spus ea, iar vocea i-a devenit bru e egală şi inexpresivă. „Trebuie să ne întoarcem înăuntru".

Când Gladys şi-a luat poşeta, Marilyn i-a zis: „Nu, aşteaptă un pic". A băg. Îi mâna în buzunar şi a scos un flacon. L-a strecurat rapid în poşeta mamei ci Gladys, după un moment de pauză, părea din nou bine dispusă. Rânji copil, reşte la fata ei. „Eşti o fată aşa de bună, Norma Jeane", spuse ea în sfârşit… i fată aşa de bună". Zâmbea. Marilyn i-a zâmbit şi ea. Apoi Gladys s-a întors s-a îndepărtat.

Marilyn şi doctorul le-au privit pe Gladys şi Ginger cum traversau pajişu vastă. Deşi nu ştiau, aceasta avea să fie ultima dată când mama şi fiica întâlneau. „Nu spun la revedere", a adăugat Gladys tare, cu spatele la fiica

„Niciodată n-a spus la revedere”, spuse Marilyn pe un ton liniştit. „Poate din cauza asta trebuie s-o spun eu atât de des”.

Pat: „Este prietena mea pe moarte?”

Tot pe la jumătatea lui iunie 1962, Marilyn Monroe era programată la şedinţe foto pentru revistele Vogue şi Cosmopolitan. S-a hotărât să se ducă. Pentru una dintre ele, dorea să folosească drept fundal plaja din spatele casei lui Pat Kennedy Lawford. Astfel, ea şi Pat s-au întâlnit să discute despre şedinţa foto şi să se mai pună la curent cu noutăţile. „În acel moment, Pat nu ştia ce se întâmplă cu Marilyn şi fraţii ei”, spune o rudă a familiei Kennedy. „Şi îi era teamă să întrebe… de fapt, îi era teamă să afle”.

Când Marilyn a ajuns acasă la ea, Pat şi-a dat seama că se afla într-o stare groaznică. Conform unei mărturii ulterioare, Marilyn i-a spus lui Pat că era „umilită” de ceea ce se întâmplase la Fox, că niciodată până atunci nu avusese parte de atâta agitaţie în viaţa ei, însă acum încerca să se concentreze spre viitor. „Ce urmează”, a remarcat ea. „La asta vreau să mă gândesc de acum înainte”. I-a spus lui Pat că, după părerea ei, filmul Something’s Got to Give avea să fie reluat. I-a zis că trimisese telegrame multora dintre actori, cerându-le iertare şi rugându-i să se întoarcă. „Cu toate astea, mi-ar plăcea ca întreaga echipă să fie nouă”, îi spuse ea lui Pat, „pentru că nu ştiu dacă pot să le fac faţă. I-am dezamăgit pe toţi, iar acum cred că mă urăsc”. De asemenea, i-a mărturisit lui Pat că simţea că se află „aproape de înţelegerea problemei mele” şi că avea nevoie doar de „mai mult timp. Ştiu că pot să depăşesc starea asta”, a zis ea scurt. „Însă am nevoie ca toţi cei din jur să-mi acorde un pic de timp”.

Pat era îngrijorată. I se părea că Marilyn înnebunise. Câţiva dintre prietenii lui Pat luau masa pe terasă, când a sosit actriţa. Pat i-a propus să se alăture grupului. „Poate că soarele ne face bine”, a zis ea., Vrei un whisky sec?” Marilyn a spus că bineînţeles că vrea un whisky sec, însă mai întâi a rugat-o ceva pe Pat. „Te rog, spune-le [oaspeţilor] că sunt aici şi le văd reacţiile. Dacă nu sunt încântaţi de faptul că o să stau şi eu la masă, n-am să vin cu tine”. Lui Pat i s-a părut foarte ciudat. Însă nimic nu părea în regulă cu Marilyn în acea zi. Când B început să murmure cuvinte pe care Pat nici măcar nu putea să le înţeleagă, a decis că e mai bine dacă Marilyn nu face cunoştinţă cu restul grupului.

După cum îşi amintea mai târziu, a stat cu Marilyn la bar şi a încercat să discute serios cu ea despre medicamentele pe care le lua, dacă făcea sau nu abuz. Nu se cunosc detaliile aceste conversaţii, ci doar faptul că Marilyn s-a supărat foarte rău: „Credeam că mă simt mai bine", i-a spus ea lui Pat, când se pregătea să plece, „însă acum văd că nu mă simt mai bine. Mă simt mai rău, Pat. Mai rău ca niciodată. Poate mă simt mai rău ca mama, iar ea se simte foarte rău, Pat!" A ieşit din casă plângând.

Aceeaşi rudă a familiei Kennedy completează: „după acest episod, 1 tremura toată. Atunci şi-a dat seama că nu era o idee bună să fii sincer şi desc! cu Marilyn. «Cred că trebuie să fiu ca toţi ceilalţi din viaţa ei şi să-i spun că toi e în regulă»", a spus ea, «pentru că nu cred că este în stare să facă fa adevărului». Pat a afirmat că dacă ar fi fost vorba de oricare altă femeie care au. necazuri, l-ar fi sunat imediat pe soţul respectivei. Însă Marilyn nu avea i nimeni, doar pe psihiatrul acela înfiorător, în care nu avea deloc încredere. A că l-a sunat pe Joe [DiMaggio]. Nu ştiu ce i-a spus şi nu ştiu ce i-a răspunş ştiu doar că, după conversaţie, Pat era îngrozită. «Simţeam că e inevitabil» spus ea. «Simţeam că prietena mea era pe moarte, iar eu nu puteam să fac nin s-o ajut.»".

La jumătatea lui iunie, Bobby şi Ethel Kennedy au dat o petrecere la Hicko Hill, casa lor din Virginia, pentru Peter şi Pat Lawford. Ştiind că Marilyn e: foarte bună prietenă cu Pat, s-au hotărât să o invite. Trebuie să ne întrebăm: dae Ethel ar fi crezut că Marilyn avea o aventură cu soţul ei, ar fi invitat-o în ea lor? Puţin probabil. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul lui Bobby; e puţin probai s-o fi invitat în casa lui, dacă ar fi avut o aventură cu ea. O rudă a familii Kennedy îşi aminteşte că singurul motiv de agitaţie din seara aceea era stani de numărul de oameni care ştiau că Marilyn şi JFK avuseseră o aventură. Ce s-a întâmpla dacă Jackie s-ar hotărî să vină la petrecere? Nu era invitată, dar dai venea? Era un risc. Însă Marilyn nu era dispusă să rişte. S-a hotărât să nu: ducă, dându-şi seama că oricum îl va vedea pe Bobby la petrecerea din ea: i familiei Lawford, la sfârşitul lunii. Le-a trimis următoarea telegramă lui Eth> şi Bobby, pe 13 iunie 1962:

Stimate Procuror general şi domnule Robert Kennedy:

Mi-ar fi plăcut să pot onora invitaţia dvs. la petrecerea în cinstea lui Pat şi Ped Lawford. Din păcate, trebuie să merg la un marş de

protest în care noi, minoritate; celor câteva stele lumeşti, ne vom cere drepturile.

Până la urmă, tot ce ne-am dorit a fost dreptul să strălucim.

Marilyn Monroe.

La 26 iunie 1962, într-o miercuri, Bobby Kennedy trebuia să se întoarcă la Los Angeles fără Ethel, iar Peter şi Pat plănuiau să îi întoarcă gestul frumos i s-a dea o petrecere pentru el., Vreau ca Bobby să vadă casa mea cea nouă", i-a spus Marilyn lui Pat la telefon, la începutul săptămânii. „Serios?", a întrebat Pa: „De ce?" Marilyn nu avea vreun răspuns. Pur şi simplu dorea să i-o arate, i-a răspuns ea. Pat a încercat să-i explice că ar fi destul de complicat, din cauza drumului. Până la urmă, Bobby venea la ei acasă direct de la aeroport. Nu găsea niciun motiv să îl aducă la Marilyn acasă. „Ei bine, ar fi un motiv, dacă ar trebi să vii să mă iei cu maşina, nu?", a sugerat Marilyn. Bineînţeles, Marilyn ar 1 putut să vină singură la casa familiei Lawford, însă nu renunţa, aşa că Pat a fo': de acord. Înregistrările telefonice dovedesc că luni, 25 iunie, Marilyn a sunat I biroul lui Bobby din Washington ca să i se confirme că el va veni la casa soţilor Lawford miercuri şi să-i invite să bea un pahar la casa ei cea nouă. A vorbit un minut cu secretara lui, Angie Novello. Şi iată cum s-a ajuns la situaţia puţin probabilă ca, la 28 iunie, Peter Lawford să-i conducă pe Pat şi pe Bobby Kennedy cu maşina la casa lui Marilyn Monroe. După ce au ajuns, Marilyn i-a invitat înăuntru şi i-a arătat casa lui Bobby; Peter şi Pat mai fuseseră la ea.

Curios este faptul că Marilyn nu avea nicio pretenţie de la casa ei. Era foarte cu picioarele pe pământ, mai ales luând în considerare cât de cunoscută era atunci. Casa ei era destul de modestă, avea doar câteva camere. Nu era mai mare decât casa soţilor Bolender, în care a crescut. De fapt, era chiar mai mică! Cu toate astea, nu a manifestat nicio reţinere când a venit vorba să i-o arate lui Bobby Kennedy, un om bogat care trăia în ditamai vila din Virgina, pe o proprietate uriaşă. Casa ei era a ei şi era mândră de ea; Marilyn era dornică să se mândrească cu ea, indiferent cât de mică şi de neimportantă părea în ochii străinilor. Marilyn considera că existau probleme mai importante decât câţi bani câştiga ea şi cât de bine etala lucrul ăsta. Iar în ceea ce priveşte adăpostul, ea lucra la o structură mult mai importantă. „Ca om, munca mea este importantă pentru mine", a spus ea în timpul unui

interviu acordat tot în iunie. „Munca mea este singurul pământ pe care a trebuit să stau în picioare. Actoria este foarte importantă. Pe scurt, mi se pare că am construit o suprastructură fără fundaţie. Acum lucrez la fundaţie”.

După aproximativ o jumătate de oră, timp în care au băut un sherry, cei patru s-au urcat în maşina lui Lawford şi s-au îndreptat către casa de pe ţărm. La sfârşitul serii, şoferul lui Bobby Kennedy a condus-o pe Marilyn Monroe acasă. Era singură.

Weekendul pierdut

Pat Kennedy Lawford nu ştia ce să facă. Nu ştia dacă poveştile pe care le auzise despre fraţii ei şi prietena ei Marilyn Monroe erau adevărate. Era clar că Marilyn începuse să spună că se întâlnea cu Bobby. Cu toate astea, Pat ştia că una dintre aceste „întâlniri” fusese o cină dată de ea în onoarea fratelui ei, la care Marilyn fusese invitată. Pe cine să creadă? Desigur, Marilyn nu fusese niciodată cea mai sigură sursă de informaţii. De asemenea, nu se putea baza pe fraţii ei să-i spună adevărul. Până la urmă, bărbaţii Kennedy nu erau niciodată sinceri când venea vorba de aventurile lor. Un amănunt părea adevărat: Bobby îi spusese lui Marilyn să nu-l mai bată la cap pe Jack, fratele lui, iar ea a fost foarte nefericită din cauza asta. Oare îşi închipuia că relaţia cu JFK era mai mult decât era de fapt? Şi, dacă lucrurile stau aşa, poate că a fost, într-adevăr, suficient de neinspirată încât să se încurce într-o aventură sexuală cu Bobby. În acea vreme, părea deja că orice e posibil, atât de deformată devenise realitatea. „Ne simţeam ca şi cum eram, cu toţii, în coşmarul lui Marilyn”, spune o rudă a familiei Kennedy. „Totul se învârtea în jurul bolii lui Marilyn şi nimeni nu ce era adevărat şi ce nu, cine minţea şi cine spunea adevărul”.

Pat Kennedy Lawford, care dorea cu disperare să primească un sfat, l-a su1 pe Frank Mankiewicz, consilierul de presă al lui Bobby.1 „I-am spus: Pat. trebuie să crezi toate prostiile astea”, îşi amintea el după mulţi ani. „Ea mi-a «Frank, vorbesc serios, nu mai ştiu ce să cred, nu ştiu ce să aleg între ce-mi spu Marilyn şi ce-mi spun toţi ceilalţi». Eu i-am răspuns: «Ascultă-mă pe mine, 1 Nu e adevărat. Dacă ar fi, aş şti; dar nu ştiu, deci nu e adevărat». Mi-a fost a de recunoscătoare! Mi-a zis: «Ah, mulţumesc tare mult. Mulţumesc tare mult

Tot atunci, Frank Sinatra a sunat-o pe Pat, ceea ce era neobişnuit, pentru ei doi vorbeau destul de rar, să-i spună că-i părea rău că se răzbunase pe se ei după ce preşedintele JFK se hotărâse să nu mai doarmă în casa lui din Pa Springs. I-a spus că dorea să-i invite pe Pat şi pe Peter la casa lui de vacan: Cal-Neva Lodge, ca să petreacă împreună un weekend. (Deşi Frank şi Peter în nu se înţelegeau bine, din motive legate de afaceri pe care le-ar explica mai bh un biograf al lui Peter Lawford, se tolerau din când în când unul pe altul). Sinai i-a spus lui Pat că urma să cânte în sala principală, iar soliştii Buddy Greco Roberta Linn, în salon.

Cal-Neva, situată exact pe graniţa dintre California şi Nevada, avea o să-l de spectacole foarte frumoasă (unde cântau aceiaşi solişti care frecventau oraş Las Vegas, în marea lor majoritate prieteni de-ai lui Frank), o sufragerie enorma şi aproximativ 20 de căsuţe mobilate care costau aproximativ 50 de dolari zi. Cazinourile luxoase se aflau pe partea dinspre Nevada a proprietăţi. Proprietatea era prezentată ca „Heaven in the High Sierras" 2. Pat s-a împotrh a ideii de a merge în Nevada ca să-l vadă pe Sinatra. Totuşi, simţea că trebuia măcar să-i spună soţului ei despre invitaţie. Desigur, el abia aştepta să meargă. Dacă Frank dorea să îndrepte lucrurile, atunci Peter va fi lângă el, cu ciocanul şi cuiele. „Pat şi Peter s-au certat un pic pe tema asta", spune Milt Ebbins. „Ti ce ştiu e că Pat nu dorea să meargă şi că Peter i-a zis: «Nu putem să refuzăm. invitaţie de la Frank Sinatra. Dacă Frank vrea să venim, trebuie să ne ducem Lui Pat nu-i plăcea deloc să audă astfel de cuvinte de la Peter. Însă a fost de acoul şi s-au dus". Marilyn a spus că vrea şi ea să meargă, că i-ar prinde bine să ia un pic de aer, mai ales că era supărată pentru ce i se întâmplase mamei ei la Roci Haven (nu se ştie exact ce anume).

Astfel, împotriva dorinţei ei, Pat a plecat spre Nevada împreună cu Peter ş, Marilyn, la 27 iulie 1962, într-un avion privat trimis de Sinatra şi copilotat d. Dan Arney. „Nu era machiată", îşi aminteşte Arney despre Marilyn „şi mi-am da

1 Fiul scenaristului I Ier man J. Mankiewicz, coautor al scenariului Cetăţeanul Kane împreună cu Orson Welles, pentru care au primit un Oscar (Cel mai bun scenari original, 1941).

2 „Raiul din Munţii Sierra" (n.tr.) leama cine era abia când am

ajuns la aeroport, iar George [Jacobs, valetul lui Sinatra] a venit la maşină şi mi-a zis: «Ştii, ea e Marilyn.»".

Când au ajuns cei trei (Peter, Pat şi Marilyn), Sinatra i-a salutat şi a instalat-o se marilyn în Chalet 52, unul dintre locurile rezervate pentru oaspeţii speciali. Apoi i-a rugat pe soţii Lawford să plece, ca să poată discuta singur cu Marilyn. George Jacobs spune că Frank auzise că Marilyn „trecea printr-o criză" şi dorea să afle mai multe. „Ştia ce se întâmplă", spune Jacobs, „în problema cu fraţii Kennedy. Sau auzise zvonuri. Ştia că e supărată şi dorea să afle mai multe".

Mickey Rudin, care era atât avocatul lui Marilyn, cât şi al lui Frank, a spus în 1996: „Frank este un om foarte milos. A chemat-o pe Marilyn la Cal-Neva ca să se distreze, să-i ofere o scăpare de la problemele ei. Dacă în acele momente a fost supărată, e foarte posibil să fi făcut o indigestie după prânzul consumat, atât era de emotivă şi cu o sensibilitate exagerată. De fapt, ar fi putut chiar să aibă o criză imaginară".

Însă Joe Langford, o gardă de corp angajată de Sinatra la Cal-Neva, spune că această criză a lui Marilyn nu a fost deloc imaginară, aşa cum sugerează Mickey Rudin. „Când a văzut-o, Frank a fost destul de şocat de starea de depresie în care se afla", îşi aminteşte el. „După ce i-a arătat unde o să stea, a vorbit la telefon cu psihiatrul ei [se pare, cu dr Greenson] şi a început să se certe cu el. «Ce dracu' de tratament îi daţi? E complet distrusă. Pentru ce vă plăteşte? De ce nu se află la un sanatoriu?» Nu o văzuse de ceva vreme şi nu-i venea să creadă în ce stare se afla".

Este adevărat că Sinatra era renumit pentru grija pe care le-o purta prietenilor lui. Cu toate astea, una dintre cele mai mari probleme ale sale era că nu judeca deloc bine când venea vorba de unii dintre ei, mulţi fiind personaje mafiote. Mai mult, nu părea să-i pese pe cine prezenta prietenilor săi mafioţi, iar asta se pare că a fost una dintre problemele mari ale acelui weekend la Cal-Neva. La aproximativ trei ore după sosirea lui Pat şi Peter Lawford împreună cu Marilyn, în holul de la Cal-Neva îi aştepta o surpriză: Sam Giancana, unul dintre cei mai cunoscuţi mafioţi, care avea legătură cu tot felul de afaceri mafiote, unele dintre acestea implicându-i şi pe fraţii Kennedy. Sinatra şi-a trimis avionul personal la Los Angeles, ca să-l ia şi să-l aducă la

Cal-Neva. Faptul că Sinatra îl invitase la casa lui de vacanţă în acelaşi timp cu sora preşedintelui şi soţul ei, n-avea nicio logică. Firește, Pat s-a supărat şi a vrut să se întoarcă la Los Angeles. După cum mărturisește un martor, în clipa în care l-a văzut pe Giancana a zis: „Gata. Trebuie să plecăm".

Peter, care părea stânjenit de faptul că Pat vorbise destul de tare şi exista i posibilitatea ca Giancana s-o fi auzit, s-a îndreptat către mafiot şi i-a strâns mâna şi a început să vorbească cu el. Cei doi au privit-o de mai multe ori pe Marilyn, în timpul conversaţiei, ca şi cum ar fi vorbit despre ea, pentru că Marilyn tocmai îl privise pe Giancana cu o căutătură uimită; nu se ştie dacă l-a recunoscut sau nu. „Nu mă simt bine", i-a spus ea lui Pat. „Nu pot să zbor din nou. Nu putem să plecăm acum". Pat şi-a pus braţul pe umărul lui Marilyn şi i-a şoptit ceva la ureche. Cuvintele au deranjat-o pe Marilyn. „Nu-mi pasă", a zis ea, ridicâni vocea. „Nu-mi plasă de nimic. Vreau doar să mă întind, chiar acum. Du-mă! cameră, Pat. Acum".

Auzind-o, Peter s-a îndreptat imediat către cele două femei şi le-a spus cev pe un ton mânios. Pat l-a privit lung, cu o privire pătrunzătoare. Apoi, fără să mai spună nimic, a condus-o afară pe prietena ei, ţinând-o de braţ.

Roberta Linn, care cânta la Cal-Neva împreună cu Frank Sinatra şi Budd Greco, îşi aminteşte: „Ţin minte că părul ei a fost ciufulit tot timpul, iar uneo: şi-l ţinea strâns sub eşarfă. Era foarte tristă şi părea absentă. A participat 1. spectacolele lui Sinatra în fiecare seară: el cânta în sala principală, iar ea state în spate, cu un aer foarte nefericit. Ce păcat, mă gândeam, că fata asta avea u ce-şi putea dori, însă de fapt nu avea nimic. Era foarte greu s-o vezi în starea aia

Jim Whiting, prietenul lui Sinatra, îşi aminteşte: „Jilly [Rizzo, alt prieten bin al lui Sinatra] mi-a zis că Marilyn a avut un fel de reacţie negativă la alcool e; a stat la Cal-Neva. Mie mi s-a părut că vorbea despre o intoxicaţie cu alcool. Ave probleme şi cu stomacul, iar pastilele combinate cu băutura bănuiesc că i-a făcut rău".

Totuşi, era vorba de ceva mai mult, nu doar despre pastile şi „pileală Marilyn începuse să-şi injecteze singură o combinaţie de fenobarbital, nembut. şi Seconal, pe care o numea „injecţie cu vitamine". Joe Langford confirmă: „l ziua când şi-a deschis poşeta şi a

scos seringile, stăteam lângă dl Sinatra şi Pa: Kennedy Lawford. Marilyn a fost foarte relaxată. Căuta altceva, aşa că le-a see şi le-a pus pe masă. Lui Sinatra i-a pierit culoarea din obraji, devenise alb o hârtia: «Marilyn! Iisuse Hristoase! Pentru ce sunt seringile astea?» Ea i-a răspure «A, sunt pentru injecţiile mele cu vitamine». Avea o atitudine foarte nonşalanta Pat părea că mai are un pic şi leşină. «Of, Doamne, Marilyn», a spus ea. «OI Doamne!» Apoi Marilyn a răspuns: «E în regulă, Pat. Ştiu ce fac.»".

„[Marilyn] a tot căutat în geantă până când, în sfârşit, a găsit ceea ce căuta un ac. Toţi stăteam în jurul ei cu gura căscată, iar ea a deschis o cutie de pastile şi a luat una. Apoi a dat o gaură mică la unul dintre capetele capsulei şi a înghiţit-o. «În felul ăsta, ajunge mai repede în sânge». S-a întors către Pat şi i-a zis: «Vezi? Ţi-am spus că ştiu ce fac.»".

Mai târziu, în aceeaşi seară, după spectacolul lui Sinatra din sala de specta cole de la Cal-Neva, soţii Lawford şi prietenii lor au băut câteva cocktailtiii Marilyn a băut un singur pahar. Apoi s-a scuzat, spunând că nu se simte bine şi vrea să se odihnească în camera ei. Mai târziu, Pat a trecut pe la ea ca să vacla ce face. După cum povestea mai târziu, Pat a bătut la uşa lui Marilyn de mai multe ori, până când Marilyn a răspuns, împleticindu-se şi căzând înapoi în pai I-a zis că-i era greaţă. Pat s-a speriat şi a întrebat-o pe Marilyn dacă-şi făcuse < „injecţie cu vitamine". La un moment dat, lui Marilyn i s-a făcut foarte rău. Păi spune că a îngenuncheat lângă ea şi i-a ţinut părul pe spate, cât Marilyn i vomitat în toaletă. Apoi a ajutat-o să se schimbe, pentru că bluza albă pe ea; o purtase Marilyn se pătase de vomă. Marilyn a rugat-o pe Pat să arunce bhi.

Într-unul din coşurile de gunoi de pe proprietate, spunându-i că „cineva o să verifice gunoiul din cameră, mai târziu".

Fireşte, s-a dovedit un weekend foarte dificil pentru toţi cei care veniseră la Cal-Neva, îngreunat şi mai mult de agenţii FBI, prezenţi din cauza lui Sam Giancana. Pentru că Sinatra apreciase greşit situaţia, au apărut o mulţime de scenarii imaginare din poveştile care au circulat, majoritatea neadevărate, despre acele două zile din iulie 1962. Dacă-l pui pe Sinatra într-o cameră cu un Kennedy, un mafiot şi o vedetă de cinema, oare te poţi aştepta la altceva decât zvonuri, bârfe şi insinuări?

Dacă mai adaugi şi FBI-ul, cu teoriile sale pe care le-a prezentat în dosare ca „fapte", se naşte o reţetă sigură pentru confuzie. De fapt, pasionaţii de viaţa lui Marilyn Monroe se referă la aceste câteva zile ca fiind „weekendul pierdut", din cauză că au existat multe poveşti contradictorii despre el.

Iată ce ştim: Marilyn Monroe a fost foarte bolnavă, atât emoţional, cât şi fizic, pe tot parcursul şederii la Cal-Neva. De câte ori era lăsată singură, chiar şi pentru un sfert de oră, mai înghiţea nişte pastile, mai făcea încă o „injecţie cu vitamine" şi se simţea şi mai rău. La un moment dat, în timpul weekendului, Pat Kennedy Lawford a căutat în poşeta lui Marilyn şi a aruncat toate seringile. „E foarte bolnavă", i-a spus ea lui Peter. Asta era un eufemism. Pentru că, între 1 iulie şi 9 august, Marilyn avusese programate 27 de întâlniri cu psihiatrul ei, Greenson, şi 13 întâlniri cu internistul, Engelberg.

„Frank Sinatra nu ştia ce să creadă", spune valetul lui, George Jacobs. „Era foarte supărat. Da, o iubea pe Marilyn. Însă întrecuse măsura. Dacă murea la Cal-Neva, în timp ce el era acolo? Ar fi fost îngrozitor. Aşa că, în secunda în care s-a săturat, mi-a zis: «Ia-o de aici şi scapă de ea imediat». Asta a fost tot. A trebuit să facem ce ni s-a spus, să o dăm afară de acolo. Bineînţeles că ne-a părut rău. Femeia era bolnavă. Însă, indiferent cât de milos era, şi Sinatra avea o limită, iar Marilyn o depăşise. Nu voia ca Marilyn să moară la Cal-Neva, ăsta e adevărul".

Ken Rotcop, care era musafir la Cal-Neva, îşi aminteşte că a văzut-o pe Marilyn când pleca. „Tremura, avea frisoane, părea foarte, foarte bolnavă". Stacy Baron, alt oaspete din hotel, spune: „Mă aflam în hol şi l-am văzut pe Peter Lawford ţinând-o de o mână şi pe Pat ţinând-o de cealaltă mână. Practic, o duceau pe braţe afară. I-am recunoscut pe cei doi, dar nu am reuşit să-mi dau seama cine era femeia, pentru că ţinea capul plecat şi era ameţită. Când a ridicat capul, am avut un şoc. Era Marilyn Monroe. împietrisem de groază. Stăteam locului cu gura căscată şi am auzit-o pe Pat spunându-i lui Peter: «E numai vina ta, Peter, numai vina ta.» Iar Peter i-a răspuns: «Nu acum, Pat. Hristoase, nu acum.» I-am privit cum se îndepărtau şi mi-am zis: Oh, Doamne! Marilyn Monroe arată ca moartea".

„Poate".

După ce s-a întors de la Cal-Neva, la 29 iulie 1962, Marilyn Monroe a petrecut atât de mult timp singură, în următoarele două zile, în spatele zidurilor modestei case din Brentwood, încât monitorizarea stării ei psihice a fost aproa] imposibilă. Se pare că doar Eunice Murray şi doctorii ei, Greenson şi Engelber au ştiut cu adevărat ce se întâmplă cu ea şi nu s-au arătat tocmai deschişi t prietenii ei. „După weekendul la Cal-Neva, Pat era foarte îngrijorată pentru Marilyn", spune o prietenă a lui Pat Kennedy Lawford. După ce s-au întors di Nevada, Pat a încercat s-o sune pe Marilyn, dar nu a reuşit să vorbească cu e; Până la urmă, l-a rugat pe Peter să-i facă un serviciu. Pat reuşise să păstreze bluz pe care o pătase Marilyn la Reno şi considera că era un pretext bun să i-o de înapoi şi să şi vadă ce se întâmplă cu prietena ei. Peter a trecut pe la Marilyn, i; Pat a spus mai târziu că i s-a părut că „era mai mult decât bine dispusă". Pat v simţise uşurată. În acea seară, Pat a sunat-o pe Marilyn, care, în sfârşit, a răspun Părea absentă şi deprimată, la doar câteva ore de la vizita plăcută a lui Peter.

În timpul conversaţiei lor, Pat a întrebat-o pe Marilyn ce făcuse în acea / Marilyn i-a răspuns că se întâlnise cu doctorul (nu a spus care dintre ei) şi, susţinut ea, singura persoană cu care mai vorbise în acea zi fusese Eunice Murra Lui Pat, care ştia că soţul ei petrecuse aproape o oră în casa lui Marilyn, is părut foarte ciudat faptul că Marilyn omisese această informaţie. Peter îi spuse: că a stat destulă vreme cu ea, cât să aibă timp să bea un cocktail la piscină, chiar i se păruse că Marilyn era într-o „dispoziţie glumeaţă". Însă Marilyn nu pomenit că Peter ar fi trecut pe la ea în ziua respectivă. Pat a luat-o la întrebai pe Marilyn, explicându-i că ştia că Peter fusese la ea să-i dea bluza înapoi, însă a fost şocată de faptul că Marilyn nu dorea să vorbească despre vizita lui Petei

Deşi Marilyn s-a scuzat că nu i-a spus lui Pat de vizita lui Peter, pe Pat – interesa mai mult motivul pentru care ea se hotărâse să-i ascundă asta. Penin că a obligat-o, Marilyn i-a explicat că nu dorea ca Pat să se simtă geloasă din cau/ i vizitei lui Peter. Explicaţia asta a înfuriat-o pe Pat şi i-a şi zis-o. Marilyn, care n 11 era obişnuită cu tonul tăios al lui Pat, a început să plângă şi să o asigure pe prietena ei că nu se întâmplase nimic între ea şi Peter. „N-am crezut nicio clipă că se întâmplă ceva", i-a spus Pat lui Marilyn, „şi nici acum nu cred, pentru

că nu se simte atras de tine, Marilyn". Pat a continuat: Peter nu o considera femeie, la mai degrabă un copil rănit. „I-a spus lui Marilyn că, după părerea ei, era o chest le bolnăvicioasă faptul că Marilyn credea că toţi bărbaţii din viaţa ei o doresc şi toa le femeile din viaţa ei sunt geloase pe ea", a spus o apropiată a lui Pat, mulţi am mai târziu. „Pat a zis că, după părerea ei, Marilyn se purta aşa pentru că nu avea niciun bărbat important în viaţa ei: nu avea tată, nu avea fraţi".

Din ceea ce povesteşte această sursă demnă de încredere, se pare că Pat i certat-o destul de rău pe Marilyn în seara aceea. Convorbirea s-a terminat brusi când a închis Pat. Din nefericire, această ceartă dintre cele două prietene nu avea să-şi găsească rezolvarea niciodată. Este posibil ca, din cauza acestei conversaţi1 Marilyn să fi simţit nevoia să-l caute pe un bărbat din trecutul ei, pe care în il alinta „Daddy" („tati").

„Într-o zi a sunat telefonul, în timp ce mama mea era plecată la magazin îşi aminteşte Nancy Jeffrey în interviul pe care l-a dat pentru această cartt „Daddy [Wayne Bolender] a răspuns. Era Marilyn. Voia să ştie cum îi mai merge, pentru că auzise că ea trecea printr-o perioadă grea. Ea i-a spus că se simte bine. Însă nu i-ar fi împărtăşit niciodată vreo problemă de-a ei. Părinţii mei aflau lucruri de la televizor şi se supărau foarte tare. Cred că, după părerea lor, nu ar fi trebuit să intre în lumea filmului, că viaţa ei putea să ia o altă turnură. Oricum, la un moment dat, în timpul conversaţiei, ştiu că l-a întrebat pe tata: «Daddy, te-am dezamăgit cu felul în care mi-am trăit viaţa?» Iar el a spus doar atât: «Norma Jeane, ţi-am promis în ziua nunţii tale că te voi iubi întotdeauna şi îmi voi ţine promisiunea până la moarte. Încă te iubesc, Norma Jeane.» Mi-a spus că asta i-a zis lui Marilyn".

Apoi Marilyn i-a spus lui Wayne Bolender adevăratul motiv al telefonului ei. L-a întrebat dacă mai are actele de pe vremea când stătea cu ei, care ar putea să o ajute să-i convingă pe Stanley Gifford sr. şi pe fiul lui, Stanley Gifford jr., că era rudă cu ei. Din nefericire, i-a explicat el, astfel de documente nu existau. De asemenea, s-a zis că a încercat s-o descurajeze să ia legătura din nou cu familia Gifford. Daddy credea că gestul ăsta nu i-ar aduce decât dezamăgire. Marilyn a încheiat conversaţia telefonică fără să fie prea afectată. A insistat că-i va căuta din nou pe cei doi. Data viitoare când o s-o facă, zicea ea, o vor

asculta. Vor crede ceea ce susţinea ea, şi anume că făcea parte din „familia lor".

Deşi Stanley Gifford jr. crede şi în ziua de astăzi că nu este rudă cu Marilyn Monroe, nu se ştie ce s-ar fi întâmplat dacă el şi tatăl lui ar fi petrecut cu ea cinci minute. Chiar dacă ei nu credeau că sunt rude, ar fi putut să o ia pe Marilyn sub aripa lor. Este foarte posibil ca şi ei să fi văzut în ea ceea ce văzuseră mulţi: o femeie care-şi dorea ceea ce alţii aveau deja, adică un cămin. Marilyn a încheiat conversaţia cu „Daddy" pe un ton optimist. „Poate de asta am nevoie: poate, dacă o să-l găsesc pe fratele meu, toate se vor schimba".

Aşa cum se întâmplase de atâtea ori până atunci, speranţele de fericire şi viitor ale lui Marilyn Monroe se agăţau de un singur cuvânt: poate.

Căderea cortinei

Acum şi-a găsit pacea şi se odihneşte şi Dumnezeu s-o binecuvânteze şi să o ajute mereu. Eu… i-am administrat tratamente specifice credinţei aproape un an… Mi-am dorit să fie fericită şi bucuroasă…

Gladys Baker Eley despre moartea fiicei ei, Marilyn Monroe, dintr-o scrisoare nepublicată până acum, datată aproximativ 1962

4 august, 1962. Deşi nu se ştie care era starea de spirit a lui Marilyn Monroe în această zi, ea avea toate motivele să fie măcar un pic mai fericită. Cu câteva zile în urmă, la 1 august, semnase un contract de 1 milion de dolari pentru două filme la studiourile Fox. Mai mult, avocatul ei, Mickey Rudin, rezolvase problemele cu studioul pentru filmul Something's Got to Give. Filmul era din no pe rol, iar filmările aveau să reînceapă în octombrie.1

În ciuda minunatelor perspective ce se deschideau înaintea ei, cele mai mult relatări arată că sâmbăta aceea nu a fost o zi bună pentru Marilyn Monroe Trecea prin nişte minime şi maxime emoţionale extreme, iar când se afla în asth de stări, nimeni nu reuşea să-şi dea seama de motivele pentru care era atât de deprimată. Din cauză că majoritatea personajelor-cheie din această poveste's. contrazic, s-ar putea să fie imposibil să stabilim cine a venit şi a plecat din caz lui Monroe în acea zi şi la ce oră. Se ştie că, la un moment dat, dr Greenson fost chemat acolo de către Eunice Murray. Când a venit, a găsit-o pe

Marily deprimată şi sub efectul medicamentelor. În ziua precedentă, Marilyn obţinus* o reţetă (de la dr Engelberg) pentru 24 de pastile de nembutal; unii zic 25, ins. el susţine că au fost doar 24; se crede că Marilyn a luat mai multe pastile decn trebuia. La un moment dat, când Greenson era încă acasă la Marilyn, a suna Peter Lawford. Marilyn i-a zis că voia să vorbească cu Bobby, însă se ştie că Pete încerca să-i abată lui Marilyn gândul de la acest subiect.

„Da, cred că în ziua aceea era obsedată de Bobby", a spus Peter Lawford mult ani mai târziu. „Nu ştiu de ce. Din una a dat în alta, o obsesie a provocat ah, obsesie până când, după părerea mea, s-a afundat într-o melancolie profund pentru fraţii Kennedy". Lawford continuă cu următoarea remarcă: „Este posib ca fraţii Kennedy să fi fost motivul tristeţii sale adânci", spune el, „însă trebur să ştiţi despre Marilyn următorul lucru: înainte de ei, probabil a fost tristă dii cauza filmului Something's Got to Give, iar înainte de asta, poate din cauza lu' Joe [DiMaggio]. Sau poate toate trei în acelaşi timp. Nu avem cum să ne explicăm modificările stărilor ei psihice… motivele depresiilor ei puternice. Nu putea să dăm vina pe familia Kennedy. Ea este doar o parte dintr-o problemă mult mă complexă".

Marilyn auzise că Bobby era în acel weekend la San Francisco, unde trebui, să ţină un discurs, în lunea următoare, în faţa Asociaţiei Avocaţilor din California când a sunat-o pe Pat Kennedy Lawford, aceasta i-a spus că Bobby şi soţia sa Ethel, erau cazaţi la hotelul St. Francis din San Francisco. Însă, se pare că erai cazaţi la ferma lui John Bates, preşedintele Asociaţiei, la aproximativ 100th kilometri la sud de oraş. Nu se ştie dacă Pat încerca să-i distragă lui Marilyi

1 Desigur, Elizabeth Taylor tocmai fusese plătită cu un milion de dolari pentru u i singur film, Cleopatra, însă această sumă fusese una fără precedent în industrii Pentru că Marilyn primise doar 100.000 de dolari pentru Something's Got to Giv, noul contract era extraordinar şi, de asemenea, unul dintre cele mai valoroa contracte din industrie de până atunci. Dincolo de recompensa financiară contractul marca şi o victorie personală pentru Marilyn, şi anume faptul că reuşi; să se înţeleagă cu studioul Fox. În ciuda tuturor problemelor de pe platoul uitmului film, acest lucru sugerează că, în sfârşit, reprezentanţii studioului începi seră să-şi dea seama cât de valoroasă era Marilyn

pentru ei, indiferent d problemele financiare pe care le întâmpinaseră în timpul filmărilor.

atenţia de la familia Kennedy. Cei mai apropiaţi prieteni ai lui Marilyn, care ştiau despre obsesiile ei şi consecinţele lor, ştiau că este foarte important să i se distragă atenţia de la fraţii Kennedy ori de câte ori era posibil.

În jurul orei 19: 00, la 4 august, dr Ralph Greenson a plecat de acasă de la Marilyn, cerându-i lui Eunice să rămână peste noapte acolo, ca să supravegheze pacienta. Cam pe la aceeaşi oră, Peter a sunat-o pe Marilyn să o invite la o petrecere la ei acasă. Marilyn a refuzat, ceea ce nu era ceva neobişnuit pentru ea: se ştia că se încuie în camera ei în serile precum aceasta, când încerca să treacă peste una dintre numeroasele ei crize emoţionale. Marilyn şi-a adus telefonul în cameră şi a închis uşa. Se pare că Marilyn şi-a petrecut tot restul serii şi… restul vieţii singură în această cameră, distrugând astfel orice speranţă de a detalia cu precizie ce s-a întâmplat în noaptea aceea între cei patru pereţi.

Aşadar, cum şi-a petrecut Marilyn ultimele ore din viaţă? Ce scenariu este mai plauzibil? Fără îndoială, era din ce în ce mai afectată de medicamente. Indiferent că a fost vorba de cele prescrise de dr Engelberg sau de cele pe care le lua singură, cantitatea de somnifere ingerată de Marilyn în acea noapte a fost impresionantă.

Dacă le-a luat conştientă, înseamnă că intenţiona să se sinucidă sau era atât de dornică să se liniştească, încât a lăsat deoparte raţiunea şi şi-a pregătit o doză mai mare şi, probabil, a încercat o altă metodă de administrare. Probabil Marilyn, care-şi mai făcuse singură clisme şi înainte, a folosit această metodă ca să ia unele dintre capsulele de nembutal dizolvate. Totuşi, indiferent de modul în care aceste medicamente au intrat în organismul ei, starea de spirit a lui Marilyn a devenit în noaptea aceea din ce în ce mai precară.

Se pare că a continuat să dea telefoane, însă şi numărul telefoanelor este pus sub semnul întrebării. Afirmaţiile unora, că au vorbit cu Marilyn în acea noapte, sunt privite cu scepticism, mai ales că există posibilitatea ca ele să fie făcute din dorinţa de a lua parte la misterul evenimentelor care au urmat.

Peter a sunat din nou, mai târziu. De data aceasta şi-a dat seama

că Marilyn nu se simte bine. Conform spuselor sale, în timpul acestui telefon Marilyn i-ar fi zis: „Spune-i la revedere lui Pat. Spune-i la revedere preşedintelui şi la revedere şi ţie, pentru că eşti un tip aşa de drăguţ”. Evident, remarcă a fost deranjantă şi părea să indice faptul că voia să se sinucidă. Peter s-a speriat şi a sunat-o din nou pe Marilyn; linia era ocupată. I-a spus partenerului său de afaceri, Milton Ebbins, că era îngrijorat pentru ea. Ar fi vrut să dea o fugă până la ea, însă lui Ebbins îi era teamă că Marilyn luase din nou o supradoză şi nu voia să o găsească Peter, cumnatul preşedintelui. Ebbins l-a sunat pe Mickey Rudin, avocatul lui Marilyn, care a sunat la ea acasă la ora 21: 00. A vorbit cu Eunice, care i-a spus că Marilyn se simte bine, dar nu se ştie dacă Murray ar fi putut să confirme acest lucru (nici măcar dacă avea un interes s-o facă). Poveştile contradictorii despre moartea lui Marilyn se leagă de evenimentele petrecute după ora 21: 00. Cea mai întâlnită versiune este următoarea, iar evenimentele şi orele se bazează pe declaraţiile oficiale ale lui Eunice Murray şi dr Greenson.

În jurul orei 2 noaptea, Eunice Murray l-a sunat pe dr Greenson, speriată e uşa de la camera lui Marilyn era încuiată, iar ea nu putea să intre în dormito Greenson a apărut după 5 minute şi s-a dus la fereastra lui Marilyn. A văzut pe actriţă în pat, încremenită şi fără suflu. A spart geamul şi a intrat în camera Acolo şi-a dat seama că Marilyn murise, cu faţa în jos şi ţinând telefonul în mân dreaptă; pe noptieră se aflau numeroase recipiente cu medicamente.

Odată cu trecerea anilor, s-au născut multe teorii ale conspiraţiei. Unele spu că Marilyn a fost omorâtă de Bobby Kennedy sau de către cei angajaţi de Bobbş Altele îl implică pe Peter Lawford. În altele, vinovatul e FBI-ul. Sau dr Greensoii Sau Eunice Murray. Sau Mafia. Desigur, e foarte uşor să atribui o crimă uno oameni care au murit sau agenţiilor precum FBI-ul. Trebuie spus că misterul mori lui Marilyn avea să ajungă o obsesie pe viaţă pentru unii, iar teoriile conspiraţie i care s-au născut după aceea, au avut un scop important în viaţa acestor indivizi Certitudinea că Marilyn a căzut victimă unor planuri ticăloase aduce o alinat macabră celor care au resimţit pierderea cel mai adânc. Posibilitatea să fi mun din cauza unei mâini criminale sau faptul că detaliile acestei crime nu vor i cunoscute niciodată pe de-a-ntregul fac ca misterul să rămână nerezolvabil. Dac,

nu se cunoaşte felul în care Marilyn şi-a găsit sfârşitul, ceea ce o ţine în viaţă! i mod ciudat, este faptul că mai are multe de dezvăluit. De fapt, s-ar putea să îţi se termine niciodată controversele în ce priveşte circumstanţele morţii ei; fie e; vor sau nu să recunoască, unii dintre noi chiar îşi doresc asta.

Moartea lui Marilyn s-a petrecut în circumstanţe suspecte? Cu siguranţă. De exemplu, doctorii şi Eunice Murray au aşteptat două ore până să ia legătura ci autorităţile. De ce? Nimeni nu a răspuns vreodată satisfăcător la această întrebare. Mai mult, Eunice avea să declare ulterior că uşa lui Marilyn nu se încuia. Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că mărturia ei despre felul în can a găsit-o pe Marilyn nu se mai susţine. În stomacul lui Marilyn s-au găsit foam puţine urme de medicamente. De asemenea, intestinul ei subţire era uşor deco lorat. Oare aceste fapte sprijină teoria că… cineva… i-a făcut o clismă mortală Nu chiar. Marilyn era dependentă de medicamente. S-a dovedit medical ca stomacul unui dependent se obişnuieşte cu stupefiantele şi că acestea trec rapid în intestine. Mulţi dependenţi mor fără să aibă nicio urmă de stupefiante în stomac. De asemenea, stomacul gol nu exclude posibilitatea ca medicamentele să fi fost ingerate de-a lungul unei perioade de timp, iar cantitatea mare de somnifer găsită în ficatul lui Marilyn este o mărturie în acest sens. Dacă autopsia ar fi fost făcută cu mai multă atenţie, cine ştie la ce concluzii s-ar fi ajuns? în mod sigur, dacă ar fi murit astăzi, dat fiind avansul tehnologiei, moartea ei nu ar mai fi ascuns niciun mister.

Aşadar, întrebarea rămâne: sinucidere sau crimă? Toate teoriile despre moartea lui Marilyn au un numitor comun: femeia instabilă, vulnerabilă, de multe ori înfricoşată, care se afunda tot mai mult în tenebrele bolii ei mintale Stările de panică, de confuzie şi de disperare îi marcaseră aproape toată viaţa Dacă ar fi fost o femeie echilibrată, care n-ar fi luat în viaţa ei o supradoză, aturu da, am avea toate motivele să punem sub semnul întrebării circumstanţele în care a murit. Însă vorbim despre o femeie care, de-a lungul anilor, luase mai multe supradoze decât îşi puteau aminti cei din cercul ei de apropiaţi: uneori intenţionat, alteori din greşeală. Putea să moară de mai multe ori dacă nu ar fi fost lângă ea oameni ca Natasha Lytess, Arthur Miller, Susan Strasberg şi toţi ceilalţi care au găsit-o şi au resuscitat-o. De fapt,

a luat supradoză de două ori doar în luna de dinaintea morţii: o dată la Cal-Neva şi o dată acasă; a fost salvată în ambele ocazii. Însă în noaptea de 4 august nimeni nu i-a sărit în ajutor. Se poate ca singurul semn de întrebare real care planează asupra morţii lui Marilyn să fie următorul: a dorit să se sinucidă sau a fost o moarte accidentală? 1

S-a spus că planurile de viitor ale lui Marilyn erau atât de promiţătoare; încât este imposibil să-şi fi dorit să se sinucidă. Se spune că avea prea multe motive să trăiască. Însă ceea ce se întâmpla în capul ei avea prea puţin de-a face cu toţi aceşti factori. Când ne gândim la ultimele ei ore de viaţă, trebuie să avem în vedere creierul ei bolnav, nu doar avantajele ispititoare ale vieţii de vedetă de cinema.

Fericirea de zi cu zi a lui Marilyn nu era influenţată de dorinţa de a fi şi mai cunoscută, şi mai bogată şi cu mai mult succes ca până atunci. Este absurd să credem că dorinţa ei de viaţă a fost redeşteptată de faptul că putea să termine filmul Something's Got to Give sau de contractul de 1 milion de dolari semnat cu Fox. Dacă am face acest lucru, ar însemna că subestimăm duşmanul formidabil cu care avea de-a face: boala ei mintală. Dacă acceptăm acest adevăr nefericit, nu înseamnă că negăm tot ceea ce a fost această femeie de-a lungul vieţii ei, ci doar că suntem obligaţi să acceptăm că povestea lui Marilyn nu este doar despre strălucire şi celebritate. De fapt, s-ar putea ca povestea despre „Marilyn Monroe" nici măcar să nu existe.2

1 „La capul patului ei se aflau o mulţime de pastile de Seconal, medicament pe care eu nu i l-am prescris niciodată", spune dr Engelberg. „De asemenea, în ficat s-a găsit mult clorhidrat. Nu i-am prescris aşa ceva şi niciun doctor din SUA nu i-a dat aşa ceva. Proabil l-a cumpărat din Tijuana. „Cred că deja înnebunise", presupune dr Engelberg „şi s-a întâmplat ceva care a aruncat-o, dintr-odată, într-o stare de depresie profundă. Desigur, n-am idee despre ce era vorba. Oricum, orice-ar fi fost, Marilyn a reacţionat aşa cum ştia: a luat cât de multe pastile a putut, că doar se aflau la capul patului ei, şi le-a înghiţit. Deci, din acest punct de vedere, [moartea ei] a fost una intenţionată. Însă cred că s-a gândit mai bine şi de aceea l-a sunat pe Peter Lawford. Deci la început a vrut să se sinucidă, apoi s-a răzgândit, sunt sigur de asta. Dacă Peter ar fi venit la ea când l-a chemat, este posibil să mai fi trăit".

2 Deşi Marilyn avea câteva proiecte în perspectivă, realitatea este că la sfârşitul vieţii ei încă avea probleme financiare. Iată ce o avertiza avocatul ei, Mickey Rudin, într-o scrisoare din 25 iunie 1962: „Mă simt obligat să te atenţionez în legătură cu cheltuielile, pentru că în ritmul ăsta vei chelui cei 13.000 de dolari într-o perioadă foarte scurtă de timp, apoi vom fi obligaţi să facem un împrumut suplimentar". După cum spuneam mai devreme, Marilyn a avut întotdeauna probleme cu banii.

Aceasta este povestea unei fete pe nume Norma Jeane Mortensen. A trecut peste obstacole aparent insurmontabile şi a făcut faţă unui destin potrivnic. Şi –, creat o imagine şi chiar a devenit o femeie mai fascinantă decât ar fi crezu vreodată că este posibil. Şi, deşi simţea că înnebuneşte treptat, s-a străduit's. Ţină în viaţă această creaţie, dar nu pentru ea, ci pentru noi. Într-adevăr, Marilyi Monroe a existat. Chiar dacă femeia din interiorul ei se îndoia uneori de aces lucru, noi am ştiut asta mai bine decât ea. A cheltuit atât de mult din energi. şi voinţa ei, proiectând o imagine a unei frumuseţi imposibile şi a unei bucuri mai presus de fire! însă, pe măsură ce se apropia sfârşitul, persoana ei reală's. Îndepărtat din ce în ce mai mult de ideal, până când i s-a părut imposibil să se mai prefacă. Alegerea ei, oricât de îngrozitoare ar părea, a fost aceasta: recunoaşt în faţa tuturor că Marilyn Monroe a devenit o iluzie sau mori.

La 5 august 1962, Marilyn Monroe a dăruit lumii tot ce mai avea de dărui certitudinea că a fost şi va fi întotdeauna… a noastră.

ANEXE

După moartea lui Marilyn

„Dra Monroe suferea de multă vreme de o boală psihică. De multe ori şi-a exprimat dorinţa să renunţe, să se retragă şi chiar să moară. De mai multe ori, în trecut, când era dezamăgită sau deprimată, a încercat să se sinucidă cu somnifere, în acele ocazii, a cerut ajutor şi a fost salvată. Din informaţiile strânse despre seara de 4 august, după părerea noastră, s-a repetat acelaşi model comportamental, cu excepţia salvării".

Theodore J. Curphey

Morga din Los Angeles

August 1962

De bună seamă, repercusiunile morţii lui Marilyn Monroe asupra multora dintre personajele-cheie din viaţa ei aveau să fie foarte dureroase. Era foarte iubită de cei care făceau parte din cercul ei de apropiaţi. Din nefericire, sora ei vitregă, Berniece Miracle, a primit vestea morţii lui Marilyn la multe ore după ce aflaseră majoritatea concetăţenilor ei. Fusese în vacanţă şi condusese ore în iar maşina avea radioul stricat. Când a ajuns acasă şi a primit un telefon, a lecat imediat la Los Angeles. Deşi era copleşită de durere, a reuşit totuşi să rganizeze înmormântarea împreună cu fostul ei cumnat, Joe DiMaggio.

DiMaggio s-a hotărât să le interzică aproape tuturor celor din viaţa lui arilyn să participe la înmormântarea care a avut loc la 8 august 1962, la capela ortuară din Westwood Village. Credea cu tărie că fraţii Kennedy şi Frank inatra o dezamăgiseră pe Marilyn şi, într-un fel, chiar avuseseră un rol moartea ei. S-a dezlănţuit interzicându-le să vină la înmormântare: atât lor, cât i majorităţii prietenilor lui Marilyn din industria filmului. În această perioadă e doliu, DiMaggio nu avea idee cum ar fi trebuit să se poarte cu prietena şi publicistul lui Marilyn, Pat Newcomb, pentru că ştia că-i cunoscuse pe fraţii ennedy înainte s-o cunoască pe Marilyn şi încă avea legături cu familia lor. după cum povesteşte Gary Springer, DiMaggio l-a rugat pe tatăl lui, John pringer, să se ocupe de relaţia cu presa în timpul funeraliilor lui Marilyn.

Printre puţinii cărora li s-a permis să participe la slujba funerară s-au umărat: Pat Newcomb, Berniece Miracle, Inez Melson, Milton Rudin, Ralph oberts, Allan „Whitey" Snyder, Sydney Guilaroff, Joe DiMaggio jr. şi dr Ralph reenson împreună cu familia. În total, pe lista de invitaţi au fost 26 de nume. e Strasberg a fost cel care a citit elogiul, descriind „felul în care Marilyn strălucea: un amestec de nostalgie, strălucire şi dorinţă care o deosebea de toate; lumea şi îi făcea pe toţi să vrea să facă parte din ea".

Bineînţeles, sub pecetea morţii nimeni nu arată aşa cum arăta în timpul vieţi i în special o femeie atât de plină de viaţă precum fusese Marilyn. Şi totuşi, îi această ultimă scenă a fost îmbrăcată într-o rochie simplă din nailon verde, ia părul ei blond (de fapt, o perucă) era coafat aproape în acelaşi fel ca în neferi citul film Something's Got to Give.

George Jacobs, valetul lui Sinatra, spune că Frank Sinatra a fost foarte tul burat de moartea lui Marilyn. În mod surprinzător, i s-a

alăturat lui DiMaggi. când a venit vorba să caute vinovaţii. „Dl S. a început să-i bănuiască pe Lawfon şi pe cumnaţii săi că au omorât-o", îşi aminteşte Jacobs, „însă, dacă tot ajunses. acolo, ar fi putut să dea vina pe ei şi pentru o furtună, aşa că nu i-am dat pre; mare importanţă. Marilyn a fost o preferată a dl S. Adora cât de mult îl iubea Fără această iubire şi admiraţie pe care Marilyn i le arăta mereu, a fost foarte îndurerat. Vindecarea acelei răni l-a întărit şi l-a făcut să fie şi mai rece deca înainte".

Pat Kennedy Lawford a fost şi ea răvăşită de moartea lui Marilyn. A apăru împreună cu Peter la intrarea în capela din Westwood, însă nu au fost lăsaţi's «între. Chiar Eunice Murray, căruia nu-i plăceau majoritatea persoanelor di anturajul lui Marilyn, a insistat pe lângă Berniece Miracle să o primească pe Pa: la slujba de înmormântare. Însă Berniece nu prea avea multă cădere în privim a unei astfel de decizii, care era de competenţa lui Joe DiMaggio. I-a fost cu aţa mai greu lui Pat, mai ales pentru că ultima ei conversaţie cu prietena ei fusese, plină de mânie. Este vorba de conversaţia în care Marilyn i-a spus că se teme; că Pat ar fi putut să fie geloasă pe prietenia ei cu Peter Lawford.

Prietena lui Pat, Pat Brennan, spune: „Nu exagerez când spun că Pat nu a mai fost niciodată la fel. După ultimul weekend al lui Marilyn la Cal-Neva, a început să se schimbe. Cred că a văzut cu ochii ei ce efect distrugător avea stilul de via (a al soţului ei asupra unei persoane. Chiar dacă la unele dintre petreceri se distras, şi ea, chiar dacă, din când în când, bea şi ea, nu mai văzuse niciodată pe cineva cum fusese Marilyn la Cal-Neva. Acel weekend a fost începutul sfârşitului căsni clei ei cu Peter. După moartea lui Marilyn, s-a hotărât să divorţeze. Într-adevăr vremurile bune din Santa Monica au luat sfârşit odată cu dispariţia lui Marilyn

De fapt, soţii Lawford s-au hotărât să rămână împreună până la alegerile din 1964, când sperau ca JFK să fie reales, însă acesta a fost asasinat în 1963. I a puţină vreme după moartea fratelui ei, Pat a înaintat actele de divorţ. Cei de: au divorţat în 1966. Pat nu s-a mai recăsătorit niciodată. Peter a murit în 198! Pat, care a luptat împotriva alcoolismului mulţi ani după moartea lui Marilyi a lucrat la Centrul Naţional pentru Dependenţi. De asemenea, este membri a fondator al

Comitetul Naţional pentru Artele Literare. A murit la 82 de ani, i New York, din cauza unor complicaţii cauzate de o pneumonie. A lăsat în un patru copii şi zece nepoţi.

Nu vom şti niciodată ce a simţit preşedintele John F. Kennedy când a auzit vestea morţii lui Marilyn Monroe. Se pare că ea nu a însemnat prea mult pentru el, până la urmă. În mintea lui a fost probabil doar o aventură de o noapte. De fapt, conform registrelor Serviciilor Secrete de la Casa Albă, în noaptea de după moartea lui Marilyn, la 6 august 1962, una dintre amantele sale, Mary Meyer, i-a făcut o vizită la Casa Albă în timp ce Jackie şi copiii se aflau în drum spre Ravello, Italia, unde îşi petreceau vacanţa. Meyer a apărut la 19: 32. La 23: 28, Kennedy a chemat o maşină să o ia pe Mary Meyer de la poarta de sud a Casei Albe şi s-o conducă acasă.

Robert Kennedy şi-a continuat şi el viaţa şi cariera politică, fără să o menţioneze pe Marilyn în public. A fost asasinat în 1968.

Ida şi Wayne Bolender au auzit vestea teribilă a morţii lui Marilyn de la televizor, la fel ca restul Americii. „Ida s-a dus direct la biserică, ca să se roage pentru sufletul Normei Jeane", spune una dintre rudele sale. „Nu a încetat niciodată s-o iubească. În sufletul ei, va fi întotdeauna fetiţa pe care a crescut-o. Wayne a fost trist luni de zile. Pentru ei, a fost ca şi cum şi-au pierdut propriul copil, aşa a fost". Ida Bolender i-a supravieţuit lui Marilyn Monroe 10 ani. A murit în 1972. Wayne a mai trăit doi ani, până în 1974. Charles Casillo, respectatul biograf al lui Marilyn Monroe, ar trebui să aibă ultimul cuvânt:

„Deşi a murit de zeci de ani, Marilyn Monroe încă ne emoţionează, ne farmecă, ne umple de încântare şi ne inspiră. Când trăia, a dat naştere unei poveşti de dragoste cu lumea, iar prin moartea ei a dat naştere unui soi de necrofilie în masă. Da, ea a avut parte şi încă se bucură de celebritatea uimitoare după care unii încă tânjesc, dar dincolo de asta o caracteriza o drăgălăşenie incredibilă, care ne-a emoţionat, şi un suflet autentic, care strălucea. După ce s-a stins, încă îi simţim strălucirea… şi dorim să păstrăm un pic din lumina ei".

Viaţa lui Gladys după moartea lui Marilyn

La puţină vreme după moartea lui Marilyn, Inez Melson a primit o scrisoare de două pagini, scrisă de mână pe hârtie personalizată, de la Gladys Baker Eley, din sanatoriul din Rock Haven. O publicăm aici

pentru prima oară:

Draga mea prietenă d-na Melson;

Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul plin de bunăvoinţă şi amabil pe care l-aţi oferit mie, lui Berniece şi dragei Norma Jeane. Acum şi-a găsit pacea şi se odihneşte şi Dumnezeu s-o binecuvânteze şi să o ajute mereu. Aş vrea să ştiţi că i-am făcut (Normei) tratamente după credinţa Ştiinţei Creştine aproape un an… Mi-am dorit să fie fericită şi bucuroasă… Să vă binecuvânteze Dumnezeu pe dumneavoastră şi bunătatea dvs. Am parte de din ce în ce mai mult bine şi vă sunt într-adevăr recunoscătoare dvs şi lui Berniece şi celorlalţi. Fie ca dragostea lui Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă ajute să mergeţi mai departe. Dra Travis mi-a spus că veţi veni la mine în acest weekend, aşa că aştept cu nerăbdare să i văd.

Cu dragoste, Gladys

Când Gladys pomeneşte de tratamentele specifice Ştiinţei Creştine pe cai i le-a făcut lui Marilyn, nu se referă la faptul că se ruga cu fiica ei (n-a fost cazi niciodată), ci mai degrabă că se ruga pentru ea; sau, dacă folosim vocabulare sectei, o „trata". Bineînţeles, nu a participat la înmormântare.

În august 1962, când Berniece Miracle, cealaltă fiică a lui Gladys, s-a dus s-o viziteze la sanatoriul Rock Haven din La Crescenta, în California, dup înmormântarea lui Marilyn, a aflat cu mânhire că cea mai mare problemă a li Gladys rămăsese aceeaşi dintotdeauna: dorea să fie liberă. În timpul vizite Gladys se îmbrăcase în uniforma asistentei ei, inclusiv cu şosetele şi pantofii e Avea 62 de ani. Încă era frumoasă, cu ochii de un albastru ultramarin şi pare alb complet, pe care-l purta strâns într-un coc pe creştet. Avea osatura fină a fi Marilyn şi ar fi fost de o frumuseţe extraordinară, la bătrâneţe, dacă ar fi ave grijă de ea sau i-ar fi păsat. Nu se ştie care a fost reacţia ei la aflarea morţii h Marilyn, însă când a fost vizitată de Berniece şi alţi cunoscuţi nu părea supărata Mama Mirei Bradford este Ginger, prietena lui Gladys, pe care Marilyn, întâlnit-o ultima oară când a fost să-şi vadă mama la sanatoriu. „Am fost să văd pe mama după moartea lui Marilyn şi am văzut-o şi pe Gladys", spune ea „Se uita la televizor. Îmi amintesc că purta uniforma asistentei ei: alb, din ea până în picioare. M-am dus

la ea şi i-am zis: «Gladys, îmi pare aşa de rău dt Marilyn». Ea s-a uitat la mine cu o privire distantă şi mi-a zis: «Nu trebuia să-i, somnifere. I-am spus de multe ori că puteam s-o ajut să doarmă prin rugăciunik mele, însă ea nu m-a ascultat». Am fost foarte supărată. N-o întâlnisem niciodat; personal pe Marilyn Monroe, însă eram convinsă că merita mai mult din parte, mamei ei. Desigur, înţelegeam starea lui Gladys, pentru că şi mama mea era 1, fel de bolnavă. Însă am crezut că, totuşi, puteam s-o fac să înţeleagă. Aşa e, m-am aşezat în faţa ei şi am ţinut-o de mână. Îmi amintesc că mâinile ei erai foarte reci, foarte osoase. I-am zis: «Gladys, ştii că Marilyn te-a iubit foarte mult nu-i aşa?» A scuturat din cap: «Nu, nu cred că Marilyn m-a iubit vreodată». Nt eram pregătită să aud aşa ceva, n-am putut să-mi ascund surprinderea. I-am da drumul la mâini. Apoi am văzut în ochii ei o licărire de bunăvoinţă. Se întristaşi brusc şi mi-a zis: «Marilyn nu m-a iubit. Norma Jeane m-a iubit, şi eu am iubit-i pe ea. A fost o fată de treabă». Apoi a început să se uite din nou la televizor M-am ridicat şi am plecat, ca să pot plânge în voie. Mi-a frânt inima".

În testamentul ei, Marilyn i-a lăsat câte 5.000 de dolari pe lună mamei ei pentru tot restul vieţii, ca să plătească pentru cheltuielile de îngrijire. Din păcate Marilyn nu a murit bogată. Este greu să ne imaginăm unde au dispărut toţi bani ei, însă e sigur că nu se aflau în niciun cont bancar. Până la urmă, din proprietăţile ei s-au găsit banii necesari pentru Gladys, însă în 1962 mai rămăseser. doar vreo 4.000 de dolari, bani care nu erau suficienţi nici măcar penin îngrijirea lui Gladys pe o lună. Berniece a plecat din Los Angeles la sfârşitul lui august, ca să se întoarcă în Florida şi să demareze procesul de trecere a custodiei lui Gladys, de pe numele lui Inez Melson, pe numele său. Totuşi, va trece ceva timp până când Gladys avea să se mute în Florida. Apoi, imediat după împlinirea vârstei de 63 de ani, Gladys avea să facă imposibilul.

„Am avut un şoc", îşi aminteşte Mira Bradford. „M-am dus să o văd pe mama, iar la Rock Haven era haos. Poliţia era peste tot. Gladys legase cearşafurile, le agăţase de pervazul de la etajul trei şi sărise pe geam la parter. Reuşise cumva să sară gardul înalt care înconjura sanatoriul. Personalul nu şi-a dat seama decât a doua zi că dispăruse. Mă uimise dorinţa ei de a fi liberă. Poliţia a căutat-o în tot oraşul Los

Angeles. Au găsit-o la 25 de kilometri distanţă, dormind dusă în subsolul unei biserici. Era aşa de trist. Apoi a fost trimisă înapoi la Rock Haven. Am văzut-o acolo cam la o lună după aceea. Ochii ei erau reci ca oţelul. M-am gândit că se simţea rău. Mult mai rău. După aceea a fost transferată la Camarillo State Hospital, care avea condiţii mult mai precare decât cele de la Rock Haven. Suferinţa acestei femei m-a întristat teribil".

În 1967, Gladys a fost lăsată în sfârşit în grija lui Berniece, în Florida. În 1970, doctorii au considerat că este suficient de stabilă psihic ca să locuiască într-un azil de bătrâni aproape de casa lui Berniece.

În aprilie 1971, biograful lui Marilyn Monroe, James Haspiel, a vizitat-o pe Gladys. El povesteşte: „Eu şi soţia mea călătoream prin Gainesville, Florida. Am găsit telefonul lui Gladys în cartea de telefon şi am sunat-o. A răspuns. Evident, doream să mă întâlnesc cu ea. M-a întrebat dacă sunt adept al Ştiinţei Creştine. Am răspuns: «Nu, dar mă interesează să aflu mai multe despre asta». Am convins-o să-mi permită să o vizitez, iar ea a pus condiţia să-mi dea materiale despre Ştiinţa Creştină. Am mers la locuinţa ei împreună cu soţia şi cei doi fii ai mei. Gladys nu era slabă, era chiar grăsuţă. Ceea ce era uimitor la ea era că avea faţa lui Marilyn. Mai mult, avea râsul lui Marilyn. N-am putut să-i uit râsul.

În drum spre apartament, m-am hotărât să-i spun fiicei ei Norma Jeane, nu Marilyn. Aşa că, o oră şi jumătate, cât am stat acolo, i-am spus Norma Jeane. Dar ea i-a spus Marilyn. Era foarte pasionată de subiectul Ştiinţa Creştină. Înainte să plecăm, mi-a dat un teanc de pamflete. M-a rugat s-o mai sun şi asta am făcut. Mi-a fost foarte clar că Gladys nu fusese niciodată de acord cu profesia pe care şi-o alesese Marilyn. Îi spunea industria imaginilor mişcătoare. Mi-a spus că tot ceea ce făcea ea, ca membră a Ştiinţei Creştine, era «diametral opus muncii lui Marilyn în industria imaginilor mişcătoare». Mi-a spus că nu-şi dorise niciodată ca Marilyn să facă parte din această industrie sau, în cuvintele ei, «nu i-am spus ce să facă. Niciodată nu i-am zis nimic.»".

Gladys a trăit în continuare în Florida şi i-a făcut din când în când vizite fiicei sale Berniece, din proprie iniţiativă, mulţi ani după

aceea. Conducea o tricicletă prin oraş, cu un afiş legat de ghidon, pe care scria „Pericol". Abia prin 1977 a început să primească bani din moştenirea lui Marilyn Monroe.

Gladys Baker Eley a murit de insuficientă cardiacă, la 11 martie 1984, II Gainesville, după aproape 22 de ani de la decesul fiicei ei. Avea 83 de ani.

Perspectivă: Marilyn şi fraţii Kennedy

Şase luni. Atât, şase luni. Se pare că relaţia lui Marilyn Monroe cu fraţi Kennedy s-a întins pe doar 6 luni din cei 36 de ani cât a trăit. În ciuda unt perioade atât de scurte, s-au scris o mulţime de cărţi şi s-au făcut multe docţi mentale care au încercat să transforme această perioadă în mai mulţi ani şi, prii urmare, să-i transforme în protagoniştii unor poveşti romantice şi de spionaj a FBI. Cu toate acestea, noile cercetări stabilesc că aceste fapte nu sunt adevărate Bineînţeles, este posibil ca doi oameni să se strecoare şi să aibă în secret întâlnii despre care nimeni să nu ştie nimic. Însă acest lucru este destul de greu de realizat, când vorbim de persoane atât de cunoscute ca Marilyn Monroe şi d (oricare dintre fraţii Kennedy. Iată ce se ştie cu certitudine absolută, pornind d (la cercetările pe care le-am făcut pentru această carte:

Marilyn l-a cunoscut pe JFK la un dineu din anii '50. L-a întâlnit din nou, le Convenţia Partidului Democrat din 1960. Aceste două întâlniri au fost scurte şi formale.

A trecut un an şi jumătate.

Apoi a început perioada de şase luni:

Marilyn l-a întâlnit pe Bobby Kennedy la 2 februarie 1962, în casa lui Pat şi Peter Lawford.

L-a întâlnit pe JFK în martie 1962, la un dineu în New York. A avut relaţii intime cu JFK la 24 martie şi poate la 25 martie, în casa lui Bing Crosby.

A cântat la spectacolul organizat în cinstea aniversării lui JFK, la Madison Square Garden, în mai 1962.

L-a văzut pe Bobby la un dineu, în casa lui Pat şi Peter Lawford, în iunie 1962.

Asta e tot, pe lângă telefoanele pe care i le-a dat lui JFK (la care se pare că el nu a răspuns) şi lui Bobby (la care se pare că au răspuns

el şi secretara lui). Altceva nu se poate demonstra. Desigur, asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat şi altceva. Este posibil ca JFK şi Bobby să fi locuit în secret în casa ei de oaspeţi, dar nici acest lucru nu se poate proba sau infirma.

De-a lungul anilor, s-a spus şi s-a scris atât de mult despre aceste personaje pitoreşti, încât faptul că Marilyn a avut relaţii intime cu amândoi fraţii Kennedy a devenit un adevăr general acceptat. Cu toate acestea, un reporter l-a intervievat pe Peter Lawford în 1981, înainte ca toate legendele despre Marilyn şi fraţii Kennedy să se răspândească, iar acesta i-a zis: „Toate poveştile despre Marilyn, JFK şi Bobby sunt nişte prostii. Cred că poate Marilyn a avut – şi subliniez poate – una sau două întâlniri cu JFK. Dar nu a avut nicio întâlnire cu Bobby şi jur pe Dumnezeu că spun adevărul".

Însă, câţiva ani mai târziu, o fostă soţie a lui Peter a făcut anumite dezvăluiri şi a sporit confuzia. Ea a spus că Peter i-a mărturisit totul „când era un pic drogat". A doua zi, Peter era atât de zăpăcit pentru cu ce i-a zis când era drogat, încât a sunat-o şi a rugat-o să uite totul. Fusese drogat şi, după cum spunea el, „cine ştie despre ce vorbeam?" Desigur, ea nu a uitat. Cu toate acestea, probabil că nu e tocmai înţelept, când vine vorba de istorie, să iei drept literă de lege amintirile repovestite ale cuiva „un pic drogat".

Din nefericire, Peter Lawford, un om bun, chiar dacă avea probleme, despre care mulţi spuneau că nu şi-ar fi trădat un prieten, a fost citat de multe ori făcând declaraţii despre Marilyn şi fraţii Kennedy, la mulţi ani după moartea sa. Se pare că vorbea mereu despre ei, în ultimele luni de viaţă. Însă putem fi siguri că el a făcut acele declaraţii, în special fostelor soţii? „Dacă l-aţi fi cunoscut pe Peter aşa cum l-am cunoscut eu", mi-a spus Dean Martin pe vremea când scriam o carte despre Frank Sinatra, „aţi fi ştiut că Peter n-ar fi spus niciodată lucrurile acelea despre Marilyn şi fraţii Kennedy, mai ales dacă acele poveşti ar fi fost adevărate".

Bineînţeles, este simplu să ne dăm seama cum au reuşit Marilyn şi fraţii Kennedy să fie implicaţi în atâtea poveşti senzaţionale şi teribile. Întâlnirea acestor doi bărbaţi, puternici şi influenţi, cu una dintre cele mai cunoscute vedete de cinema din acea vreme a fost prea importantă ca să fie trecută cu vederea. Regimul Kennedy a fost

considerat o perioadă specială din istorie; i s-a spus Camelot, a fost perioada în care au preluat puterea bărbaţi idealişti, orientaţi către modificarea felului în care oamenii gândesc conducerea ţării. Cei doi fraţi erau donjuani cunoscuţi, însă la acea vreme nu s-a ştiut, pentru că înainte de Watergate presa era mai discretă cu cei aflaţi la guvernare. Michael Seisman, publicistul lui Marilyn, îşi aminteşte: „Mi-am petrecut mult timp cu reporterii, spunându-le: «Preşedintele? Poftim? Cred că glumiţi!», deşi ştiam că era adevărat. Mă pricepeam să-i aburesc şi în privinţa lui Marilyn: «Pastile? Ce pastile? Băutură? Sigur că nu! Marilyn bea doar la ocazii.»".

Totuşi, din când în când, caracterul lui JFK era sugerat în presă, iar zvonurile despre el şi Marilyn apăruseră încă din 1960. De exemplu, în iulie 1960, după ce a aflat că Marilyn îşi întrebase prietenii despre tacticile lui Kennedy, Art Buchwald scria: „Să fim clari în legătură cu Doctrina Monroe. Cine va fi următorul ei ambasador? Aceasta este una dintre multele probleme pe care preşedintele-ales Kennedy va trebui să le rezolve în ianuarie. N-o poţi lăsa pe Monroe în voia sorţii. Sunt prea mulţi oameni cu ochii pe ea, iar acum, după plecarea ambasadorului Miller, ar putea să plutească în voia ei". Iată ce ton aveau articolele scrise despre JFK şi Marilyn în 1960, când abia se văzuseră de două ori.

Unul dintre salturile importante către rangul de fascinaţie naţională al subiectului Marilyn Monroe şi fraţii Kennedy a avut loc în anii '70, odată cu publicarea biografiei amănunţite a lui Marilyn Monroe, semnată de Norman

Mailer, în care fraţii Kennedy erau implicaţi în moartea ei şi, pentru prima oară se făcea o legătură între Marilyn şi Bobby. Bineînţeles, zvonurile în legătură ci faptul că Marilyn ar fi fost omorâtă nu datează din anii '70. Michael Seisman, explicat astfel: „Zvonul că Marilyn a fost omorâtă a apărut imediat după moarte; ei. La cinci minute după ce au găsit cadavrul. Primul gând a fost: «Avem un fim aici?» Aşa e oraşul ăsta [Hollywood]. Însă, când am vorbit cu Mailer, mi-a spus că nu e mândru de teoria cu crima. Mailer a spus despre biografia lui Marilyn „Nu este una dintre cărţile mele cele mai bune sau dintre documentările cele mă reuşite. Privind în urmă, poate că nu ar fi trebuit să o dau la tipar". Mi-a zis e, „avea nevoie de bani" şi din acest

motiv a permis publicarea unor detalii despre Marilyn şi fraţii Kennedy pe care nu le coroborase şi care au trecut mai depart i ca fapte de netăgăduit. E greu să credem acest lucru despre talentatul câştigate al premiului Pulitzer, însă se pare că este adevărat. După publicarea cărţii lu' Mailer, a apărut o altă carte, semnată de Earl Wilson, editorialist monden renumit în care se dezvăluia pentru prima oară faptul că Marilyn şi JFK au avut reiaţi intime. Cartea lui Wilson a fost deschizătoare de drumuri, iar de atunci s-au seri multe altele, ale căror presupuneri sunt doar variaţii pe tema Kenned \ într-adevăr, poveştile despre Marilyn şi fraţii Kennedy circulă de mulţi ani.

De asemenea, după moartea lui Marilyn s-a scris despre înregistrări care a exista şi care implică anumite persoane în moartea ei. Dacă ar fi să credem to ce s-a publicat în ultimele decenii (s-au publicat cărţi întregi pornind de la aşa-zise înregistrări), biata Marilyn era ascultată de toată lumea, începâno Teamsters, FBI, CIA, Howard Hughes, fraţii Kennedy şi Mafia şi terminând cu studioul ei, 20th Century-Fox. Ar fi trebuit să aibă atâtea fire şi dispozitive de ascultare în casele în care a locuit, încât ar fi fost o minune dacă avea semnai radio sau TV bun. S-a spus că până şi robotul ei telefonic era urmărit. Desigin nu a fost singura urmărită. Peter şi Pat Lawford, fraţii Kennedy, Frank, Samm\ Dean... s-a spus că şi telefoanele lor ar fi fost ascultate, în urma acestea operaţiuni rezultând documentaţie audio care ar conţine o mulţime de secrete şocante. Se spune că există o înregistrare a unei conversaţii dintre Marilyn şi Bobby Kennedy, în timp ce au o ceartă violentă, cu câteva ore înainte de moartea ei, pornind de la un jurnal în care ea ar fi ţinut toate secretele de stat pe can fraţii Kennedy i le-ar fi dezvăluit. „Vreau jurnalul ăla, Marilyn. Acum, fir-ar al dracului! 1 Şi totuşi, au trecut 50 de ani fără să apară nici măcar una dintre aceK înregistrări.

Indiferent de numărul celor care susţin că au ascultat acele înregistrări (care sunt zeci!), ele pur şi simplu nu contează până când nu vor fi făcute publice. „S-distingeau vocea lui Marilyn şi cea a lui JFK", se spune că ar fi zis Peter Lawfot despre o înregistrare, „alături de cea a lui Marilyn şi RFK". „În ambele cazuri's distingeau sunetele înăbuşite făcute de arcurile patului şi ţipetele de extaz. 1 urma-urmei, Marilyn era o maestră a sexului". Trecând peste faptul că Lawfot n-ar fi

făcut niciodată astfel de comentarii, ca să nu mai vorbim că ideea unu ménage à trois între Marilyn şi fraţii Kennedy este absurdă, a sosit momentul să acceptăm adevărul: aceste înregistrări nu există.

Dosarele FBI despre Marilyn în octombrie 2006, conform legii accesului liber la informaţii, FBI a făcut publice câteva dintre dosarele sale despre Marilyn Monroe, la care se face referire în această carte. Unul dintre ele este de-a dreptul extraordinar şi are de-a face cu Marilyn Monroe şi Bobby Kennedy. Acest document de trei pagini, intitulat simplu „Robert F. Kennedy" şi menţionat în această carte în capitolul să fie Marilyn şi Bobby „ultima bârfă", nu a mai fost amintit până acum, în ciuda sutelor de articole, cărţi şi documentare despre moartea lui Marilyn Monroe. A fost scris de un „fost agent special" care nu-şi dă numele şi care, se pare, a lucrat pentru guvernatorul de atunci al Californiei, democratul Pat Brown, fiind trimis la Washington de Curtis Lynum, directorul filialei FBI din San Francisco. Cu toate că acest document seamănă cu restul documentelor FBI despre Marilyn şi fraţii Kennedy, în sensul că sursele sale nu pot fi verificate, iar acesta chiar menţionează că sursa este necunoscută şi informaţiile nu se pot demonstra, documentul a ajuns până la cei mai înalţi oficiali FBI, printre care Clyde Tolson, mâna dreaptă a lui J. Edgar Hoover, directorul FBI. Trecând peste caracterul său îndoielnic, documentul este interesant doar din cauza faptului că, deşi a fost ţinut confidenţial timp de decenii, a fost scris şi îndosariat la 19 octombrie 1964, deci cu mult timp înainte ca oamenii să înceapă să speculeze că fraţii Kennedy ar fi fost implicaţi în moartea lui Marilyn.

Aşa cum am amintit mai devreme, în acest raport se menţionează că Marilyn şi Bobby au trăit „o poveste de dragoste şi o aventură amoroasă" şi că Bobby a promis să divorţeze de Ethel şi să se însoare cu Marilyn. Însă, conform raportului, ea şi-a dat seama repede că minte. În acelaşi timp, tot conform raportului, „Marilyn a avut o relaţie lesbiană intermitentă cu [nume şters], în timp ce îşi continua relaţia cu Robert Kennedy" şi că „de câteva ori John F. Kennedy a avut relaţii cu actriţa [nume şters]". Mai mult, „în perioada în care Robert Kennedy avea aventura amoroasă cu Marilyn Monroe, la un moment dat a avut loc o orgie sexuală la care au participat şi alte persoane. S-a făcut o înregistrare secretă care se află în posesia unei agenţii de

detectivi particulari din Los Angeles. Detectivul vrea 3.000 de dolari în schimbul unei copii autentificate a înregistrării, în care toate vocile pot fi identificate". Raportul continuă cu menţionarea faptului că Marilyn a început să-l sune pe RFK „direct" ca să i se plângă de problemele ei cu studioul Fox şi ghinionistul film Something's Got to Give. Bobby „i-a spus să nu-şi facă griji în legătură cu contractul, pentru că va avea el grijă de asta". Mai târziu, au avut „un schimb de replici neplăcut", ea s-a supărat şi „a ameninţat că face publică relaţia lor". În raport se mai spune: „În ziua în care Marilyn a murit, Robert Kennedy era în oraş şi s-a cazat la hotelul Beverly Hills. Printr-o coincidenţă, acesta se află vizavi de casa în care tatăl său, Joseph Kennedy, trăist o vreme în concubinaj cu Gloria Swanson".

Documentul susţine că Peter Lawford a „aranjat" cu psihiatrul lui Marilyn dr Ralph Greenson (care, spune documentul, o trata ca „să scape de somnifere") să-i dea 60 de tablete de Seconal la ultima ei vizită, „o cantitate neobişnuită, dai fiind că se vedea des cu el". (Notă: adevărul este că în preziua morţii i s-a dat nembutal, nu Seconal; 24 de tablete, nu 60, de către dr Engelberg, nu dr Greenson) Se menţionează că „Peter Lawford ştia de la prietenii lui Marilyn că ea avuseşi mai multe tentative de suicid şi că era predispusă la tentative false de suicid, e, să stârnească mila celorlalţi".

În raport se menţionează că Pat Newcomb, publicistul lui Marilyn, şi menajera ei, Eunice Murray, au conspirat împreună cu Peter Lawford şi dr Greensoi „într-un plan care să imite un suicid". (în schimbul cooperării, Newcomb a fost trecută pe „statul de plată federal"). Raportul sugerează că aceştia i-aţi dat intenţionat lui Marilyn mijloacele să mimeze un suicid, asigurându-se, prii intermediul lui Eunice Murray, că pilulele aveau să se afle pe noptiera ei înainn să se ducă la culcare. Nu se ştie de ce credeau ei că ea ar fi dorit să se sinucid; în noaptea aceea, dar aluzia este că ei încercau să facă sau să zică ceva care să o determine măcar să se poarte ca şi cum ar fi avut de gând să se sinucidă, apo „[ea] să aştepte ca cineva s-o forţeze să vomite şi să-i ofere milă pentru tentative de suicid". Însă, de această dată, a fost lăsată să moară, în loc să fie salvată la timp, cum s-a întâmplat de multe ori în trecut. După ce fapta a fost comisă, RFI l-a sunat pe Peter Lawford „ca să afle dacă Marilyn murise". Se menţionează e; Joe

DiMaggio ştia exact ce se întâmplă, însă nu a putut să facă nimic să oprească mârşăvia; „se spune că Joe ar fi zis că „atunci când Robert Kennedy nu va mă fi procuror general, am să-l omor".

Fragmente şi variaţiuni diverse pe tema scenariului de mai sus au apărut de-a lungul anilor în mai multe cărţi şi articole din reviste care tratau subiectul morţi lui Marilyn, însă niciunul nu poate fi demonstrat. Este foarte interesant totuşi că ceea ce s-a zvonit prin surse de mâna a doua şi a fost povestit ulterior de cătn o mulţime de biografi se dovedeşte a fi material care se regăseşte în dosarele FBI Astfel, certitudinile celor care cred că RFK a fost implicat în moartea lui Marilyi; Monroe capătă mai mult sens.

Aşadar, ce înseamnă toate astea? Din nefericire, nu înseamnă prea mult Există câteva scenarii posibile în legătură cu motivul existenţei acestui rapori în dosarele FBI. Se ştie că lui J. Edgar Hoover nu-i plăcea deloc Bobby Kenned} şi, poate, a încercat să folosească acest raport ca să-l discrediteze, chir înainti de alegerile din 1968. Este normal să ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dac; raportul ar fi ieşit la suprafaţă în 1968. Este posibil să fi făcut rău doar din cauz, că era un document FBI. Dar nu se ştie cât de mult ar fi fost luat în serios, da fiind caracterul său zvonistic şi faptul că nu pomeneşte nicio sursă. Partea ce; mai ridicolă a acestui raport este faptul că se referă la protagonişti numindu după prenume; documentul pare a fi scris de o editorialistă mondenă de la Hollywood.

Dacă în 1965 FBI ar fi crezut cu adevărat că Robert Kennedy, Peter Lawford, Eunice Murray şi Pat Newcomb conspiraseră să o omoare pe Marilyn Monroe, nu ar fi fost acuzaţi de crimă? Acest lucru nu s-a întâmplat. Oare din cauză că FBI nu credea în propriile dosare? De asemenea, este foarte interesant ultimul document despre Marilyn Monroe făcut public de FBI, care se referă la o „casetă cu înregistrarea unei partide de sex", în care se susţine că apare Marilyn Monroe. Memoriul este intitulat „transport interstatal de material obscen". Se menţionează „[Şters]... în biroul său a rulat un film de inspiraţie franţuzească în care apar Marilyn Monroe, actriţa decedată, în mijlocul unor activităţi nefireşti împreună cu un bărbat necunoscut. [Şters] i-a informat că obţinuse acest film înainte ca Monroe să devină celebră şi că după aceea Joe DiMaggio a încercat să cumpere acest film cu 25.000

de dolari. Această informaţie nu trebuie pomenită în afara FBI".

În aprilie 2007, se presupune că cineva – al cărui nume nu apare nicăieri – ar fi cumpărat caseta de 15 minute (în care se spune că apare Marilyn făcând sex oral cu un bărbat neidentificat) contra sumei de 1, 5 milioane de dolari. Cumpărătorul anonim este citat de persoana care spune că a făcut afacerea, o femeie pe nume Keya Morgan, care se pare că făcea un documentar despre Marilyn, iar el spune că nu are de gând să facă publică înregistrarea, că a cumpărat-o doar ca să protejeze moştenirea lui Marilyn. Însă este mult mai probabil că nu este făcută publică din cauză că nu există. Prea se potrivesc toate amănuntele. Este posibil ca cineva să fi venit cu ideea să spună că înregistrarea din cel mai nou document FBI chiar există şi, de ce nu, tocmai a fost cumpărată? Care ar fi fost motivul să facă aşa ceva? Cine ştie? însă, nu a fost adusă nici măcar o urmă de dovadă care să confirme vânzarea, vânzătorul nu a fost identificat, iar chitanţa nu există. Cu toate acestea, ştirea a captat atenţia americanilor, demonstrând faptul că apetenţa publicului pentru poveşti despre Marilyn Monroe nu s-a stins niciodată. Ca în cazul altor înregistrări audio şi video în care se spune că Marilyn Monroe ar fi avut relaţii sexuale cu fraţii Kennedy, ar fi o premieră dacă această înregistrare ar apărea vreodată.

Stenogramele lui John Miner

John Miner, acum în vârstă de aproape 90 de ani, este fostul procuror adjunct din Los Angeles şi întemeietorul şi directorul departamentului medico-legal al instituţiei. El susţine că a ascultat ore întregi de înregistrări cu şedinţele de terapie ale lui Marilyn cu dr Ralph Greenson şi şi-a făcut însemnări în detaliu „aproape moţ a moţ", pe zeci de pagini, reconstruind fiecare declaraţie făcută de Marilyn în timpul acelor şedinţe. S-au scris cărţi întregi pornind de la aceste note, care conţin, între altele, comentarii amănunţite şi personale ale lui Marilyn despre întâmplările cu fraţii Kennedy, viaţa ei sexuală, aspiraţiile în carieră! mai departe. Am petrecut şase ore cu Miner şi am trecut peste toa; emnările lui scrise de mână.

„Sunteţi singura persoană care va afla vreodată cele mai intime gânduri a lui Marilyn Monroe", i-a spus ea lui Greenson, conform stenogramei lui Mint „Am încredere absolută în dvs şi nu mă tem că veţi spune cuiva ceea ce mărturisesc". Oare Marilyn ar fi vorbit în felul

ăsta? Ar fi fost nevoie să facă astl de menţiuni în faţa unui doctor la care mergea aproape în fiecare zi?

Miner spune: „Mi-am ţinut promisiunea făcută dr Greenson de a respec confidenţialitatea interviului cu mine şi conţinutul înregistrărilor cu el. Monroe, mi-am ţinut promisiunea în ciuda unor presiuni incredibile d partea reporterilor, scriitorilor şi detectivilor. Doar după ce [autorii] Doña Spoto, Marvin Bergman şi alţii l-au acuzat pe dr Greenson că este, într-un f< responsabil de moartea lui Marilyn Monroe am luat legătura cu văduvai Greenson, ca să o rog să mă elibereze cumva de promisiunea pe care o făcuse soţului ei. Ea doreşte să fac tot ceea ce este necesar ca să-l reabilitez şi mi îndeplinit dorinţa".

Explicaţia lui Miner că a reconstruit însemnările detaliate din memorie i; naştere unor întrebări. E nevoie de multă încredere ca să iei drept autentit atâtea citate reconstruite moţ a moţ din memorie. Aici, ne oferă un rezumat a afirmaţiilor pe care el susţine că le-a auzit în acele înregistrări:

„Ea povesteşte că a înregistrat asocierile libere (a spune ce-ţi trece prin cap este o tehnică necesară în terapia psihanalitică) acasă, pentru că nu a putut să o facă în şedinţele de terapie. Spera că o vor ajuta la tratament. Crede că descoperit un mijloc să înfrângă rezistenţa pacienţilor de a a face asocierile libei cerute de psihiatru, determinată de faptul că mintea se goleşte".

„Povesteşte despre planurile ei de a deveni actriţa cel mai bine plătită de la Hollywood, astfel încât să îşi poată permite tot ce-şi doreşte. Spune că şi-ar doi să joace într-o piesă de Shakespeare şi că-l va plăti pe Lee [Strasberg] să o înveţe să joace Shakespeare, în calitate de elev unic, timp de un an".

„Laurence Olivier, spune ea, a fost de acord să-i perfecţioneze cunoştinţele despre rolurile din piesele lui Shakespeare, după ce Strasberg termină ce are d'făcut, iar ea îi va plăti cât cere".

„Spune că-l va plăti pe dr Greenson, în calitate de pacient unic, până când va termina instructajul în Shakespeare".

„Spune că, atunci când va fi gata, va fi producătorul şi va juca în toate piesei lui Shakespeare, pe care le va transforma în filme sub titulatura Festival ei Shakespeare Marilyn Monroe".

„În privinţa celor care susţin că avea de gând să facă publică relaţia ei cu JFI Marilyn neagă aceste speculaţii; îşi exprimă respectul pentru preşedinte şi spun clar că nu l-ar face niciodată de râs".

„Comentariile ei neagă afirmaţiile celor care susţin că s-a sinucis din cauză că Robert Kennedy a fost cel care a pus capăt relaţiei lor, pentru că ea a pus capăt relaţiei".

„A afirmat cu tărie că voia să scape de Eunice Murray, menajera ei, iar pentru asta i-a cerut ajutorul dr Greenson".

„Marilyn spune că nu a avut niciodată un orgasm înainte să devină pacienta dr Greenson şi că el a vindecat-o de această infirmitate, fapt pentru care îi va fi întotdeauna recunoscătoare".

John Miner susţine că Marilyn a fost omorâtă cu o doză mortală de nembutal administrată în timpul unei clisme, care, conform lui Miner, a fost făcută de menajera lui Marilyn, Eunice Murray. Este ciudat că ea chiar spăla rufele când a venit poliţia, în mijlocul nopţii. Multă lume susţine că Eunice Murray îi făcea clisme lui Marilyn Monroe (de ce? Oare o femeie nu-şi face singură aşa ceva? Oare este necesar ca o menajeră să aibă o astfel de însărcinare?)

O întrebare şi mai importantă este: de ce ar fi explicat Marilyn Monroe trecutul şi viaţa privată a fiecărei persoane care apărea în lunga ei poveste, ca şi cum ea şi dr Greenson nu se cunoşteau? Doar mergea la cabinetul lui aproape în fiecare zi.

Se pare că John Miner, un om drăguţ şi simpatic, n-ar avea niciun motiv să mintă. Aşadar, este o problemă de alegere dacă un reporter simte că poate avea încredere în însemnările lui sau nu. De fapt, nimeni nu a auzit vreodată acele înregistrări, nici măcar soţia sau copiii lui Ralph Greenson. John Miner crede că Greenson, care a murit în 1979, a distrus toate înregistrările. Cu alte cuvinte, există o singură sursă pentru toate aceste informaţii şi, indiferent dacă îl credeţi sau nu, acesta este… John Miner.

Mulţumiri

Echipa care m-a susţinut în timpul anilor pe care i-am petrecut lucrând la o carte precum Marilyn IMonroe – secrete, glorie şi tragedie, în proiect s-au implicat mulţi oameni, de la I documentarişti şi anchetatori, editori de conţinut şi persoane care au verificat [informaţiile, la designed, publicişti şi chiar avocaţi. Colegii mei de la

Grand [Central Publishing mi-au înlesnit întotdeauna accesul la resursele disponibile, [indiferent cât de complexă era situaţia sau câţi oameni erau necesari ca să i realizez ceea ce doream. E imposibil să găseşti un mediu mai bun şi mai motivant I decât acela de care am avut norocul să beneficiez la Grand Central în ultimii 10 [ani din cariera mea. Pe scurt, a fost minunat. La fel ca celelalte cărţi ale mele, [şi aceasta a reprezentat un efort de echipă. Nimic nu s-ar fi întâmplat fără [ajutorul editorului meu de la Grand Central, Jamie Raab. În calitate de publicist [şi editor, nu are egal. Vreau să-i mulţumesc pentru răbdare şi pentru încrederea [pe care a avut-o în mine, când a sprijinit acest proiect, de-a lungul ultimilor doi [ani. A trebuit să facă mai multe concesii în ceea ce mă priveşte, pentru această [lucrare, şi a făcut-o bucuroasă. Oare ce-şi poate dori mai mult un autor? Le mulţumesc asistentelor lui Jamie, Sharon Krassney şi Sara Weiss. De asemenea, [aş dori să îi mulţumesc lui Frances Jalet-Miller pentru munca ei conştiincioasă [la această carte şi pentru că m-a ajutat să-i scriu povestea. Îi sunt foarte [recunoscător pentru ajutor şi abia aştept să lucrez din nou cu ea. Designul [interior al cărţii a fost realizat de Tom Whatley; coperta minunată a fost [concepută de Flamur Tonuzi, iar coordonarea de tipar a fost asigurată de (Antoinette Marotta. Le mulţumesc tuturor, şi lui Anne Twomey. Mulţumiri [speciale şi lui Bob Castillo, pentru munca sa în domeniul coordonării editoriale, (priceputului meu editor de conţinut, Roland Ottewell, şi corectorilor Richard Willett şi Lisa Nicholas.

Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie, a cincisprezecea carte semnată Ide mine, a fost, fără îndoială, cea mai provocatoare, în primul rând din cauză [că scrierea ei a durat mulţi ani. Am început lucrul la ea în 1995, când încă scriam [biografia lui Frank Sinatra, Sinatra: A Complete Life (Sinatra: o viaţă desăvârşită). lApoi, în 1998 şi 1999, când lucram la cartea Jackie, Ethel, Joan: Women of ilamekir (Jackie, Ethel, Joan: femeile din Camelot), am ţinut proiectul Monroe în [aşteptare. Ştiam că multe dintre interviurile pe care le luam despre Sinatra şi [familia Kennedy ar putea să fie folositoare şi într-o carte despre Marilyn Monroe. I Am avut norocul să mă inspir din aceste interviuri deoarece, în anii care au urmat, multe dintre sursele preţioase au dispărut. Cu toate acestea, cred că fiecare dintre surse

este bine reprezentată în aceste pagini.

De asemenea, în ultimii 20 de ani, am fost foarte norocos să lucrez cu acela detectiv particular şi documentarist-şef, Cathy Griffin. Spre norocul meu, Catl a lucrat mai demult la câteva cărţi despre Marilyn Monroe. Prin urmare, a. putut să mă bazez pe anii ei îndelungaţi de documentare, care, printre altei au produs interviuri foarte preţioase pe care le-a luat în trecut unor oameni ca între timp s-au stins.

Trebuie să-i mulţumesc şi agentului meu, Mitch Douglas. A fost şi este persoană foarte importantă în viaţa şi cariera mea, de mai bine de zece ani, îi mulţumesc pentru încurajările constante şi entuziaste. A mers un pic ni departe pentru mine, în special în cazul acestei cărţi.

Dorie Simmonds de la Dorie Simmonds Agency din Londra a fost un agei extraordinar pentru mine în Europa, în ultimii 10 ani, dar şi un prieten fidel de încredere. Îi mulţumesc pentru dăruirea ei – arătată atât mie, cât şi acest cărţi. Dorie face minuni pentru mine, zi de zi, şi nu ştiu cum mă suportă. Nu cu că un autor şi-ar dori un agent mai bun sau un prieten mai bun decât ea.

James Pinkston, editorul meu şi cel care verifică informaţiile, a lucrat cu min la ultimele cinci cărţi. Verifică tot ce scriu, cu mult înainte ca cei de la Gran Central să vadă manuscrisul – mulţumesc lui Dumnezeu! Nu-mi pot imagina i fel de carte am publica, dacă nu ar fi Jim şi pasiunea lui pentru exactitan Colaborarea cu el la cartea Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie a fost pentru mine o bucurie şi o onoare.

Adevăraţii experţi

De câte ori lucrez la o carte nouă, am norocul să întâlnesc oameni care şi-ai: dedicat viaţa pentru a înţelege mai bine subiectul de care mă ocup. Dacă un autor ca mine este suficient de norocos să se bazeze pe adevăraţii experţi din domeniu, atunci va scrie o carte mai bună şi, poate, completă. Din fericire, am avut norocul să mă pot baza pe unul dintre cei mai buni experţi în ceea ce repre zintă legenda Marilyn, după părerea mea: James Haspiel. Îi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-a acordat ca să lămurim unele dintre miturile despre Marilyn Haspiel nu a fost doar un mare admirator al vedetei, ci şi un bun prieten al ei De fapt, dacă ar trebui să recomand câteva dintre

cărţile care s-au scris despre Marilyn de-a lungul anilor, aş recomanda din suflet cele două cărţi ale lui Haspiel, Young Marilyn: Becoming the Legend (Tânăra Marilyn: naşterea legendei) şi Marilyn Monroe: The Ultimate Look at the Legend (Marilyn Monroe: privire asupra legendei). Aceste două cărţi sunt importante nu numai datorită caractere lui personal, ci şi din cauză că fotografiile lui James în copilărie, împreună eu Marilyn, aflată în floarea vârstei, sunt nepreţuite. Am fost inspirat de devotamentul lui James pentru Marilyn şi de felul în care a readus-o la viaţă i < cărţile sale. Fără îndoială, viziunea fiecărui autor despre un subiect este diferit; prin urmare nu ştiu ce părere va avea James despre „unghiul" în care o privev eu pe Marilyn, însă mie mi-a plăcut foarte mult abordarea lui. Dl Haspiel a fost intervievat la 17 martie 1998 şi în aprilie 2008.

De asemenea, trebuie să-i mulţumesc vechiului şi bunului meu prieten Charles Casillo. Charles este un alt admirator al lui Marilyn Monroe, care-i înţelege foarte bine personalitatea. Şi el a readus-o la viaţă într-o manieră unică, în cartea de ficţiune The Marilyn Diaries (Jurnalele lui Marilyn). Este o carte minunată, pe care o recomand. Aş dori să-i mulţumesc lui Charles că m-a lămurit în legătură cu multe aspecte din viaţa lui Marilyn. Ca să vă daţi seama de cât timp ne gândim noi doi la viaţa şi cariera ei, vă spun că Charles i-a luat un interviu stilistului lui Kennedy, Mickey Song, în urmă cu mai bine de zece ani; Song a fost cel care i-a aranjat părul lui Marilyn pentru apariţia la Madison Square Garden, în 1962, când i-a cântat La Mulţi Ani lui JFK. Uitasem complet de colaborarea cu el pe această temă, până când am găsit înregistrarea interviului, în timp ce mă documentam pentru această carte. În timp ce eu, se pare, am o memorie scurtă pentru astfel de lucruri (mulţumesc lui Dumnezeu că există reportofoane!), Charles nu este aşa. Îşi aminteşte aproape orice e legat Marilyn Monroe, iar pentru acest lucru îi mulţumesc. Datorită lui, cartea aceasta a ieşit mult mai bine.

Maryanne Reed mi-a permis să consult colecţia ei completă de articole despre Marilyn Monroe, majoritatea fiind extrase din dosarele ziarelor Hollywood Citizen-News şi Woman's Home Companion, ziare care acum nu mai apar. Îi sunt foarte recunoscător. Articolele respective au fost nepreţuite, datorită faptului că mi-au oferit multe

indicii şi conţineau şi notele şi interviurile nepublicate ale unor reporteri de la aceste ziare, care se ocupau de Marilyn în anii ’50. Am ascultat şi am folosit în această carte 35 de interviuri înregistrate, care nu au mai fost date publicităţii până acum, cu apropiaţi ai lui Marilyn, printre care se numără Jim Dougherty, Ida Bolender, Wayne Bolender şi actriţe precum Jane Russell, Betty Grable şi Lauren Bacall; toate aceste interviuri au fost transferate de d-na Reed pe casetă, ca să îmi uşureze munca.

Maryanne Reed deţine multe documente despre relaţia lui Inez Melson cu Gladys Baker şi Marilyn Monroe. Printre acestea se numără corespondenţa dintre Baker şi Melson şi interviuri rare publicate, cum ar fi cel cu Melson din The Listener (Londra), publicat la 30 august 1979. Achiziţionate cu ajutorul unei persoane private, acestea au devenit un element-cheie în documentarea pentru această carte. De asemenea, d-na Reed a obţinut de la o sursă privată înregistrările interviurilor luate lui Eleanor „Bebe” Goddard, care datează de prin ianuarie 1991. De asemenea, mi-a oferit documente despre Emmeline Snively, printre care şi un interviu rar cu ea publicat în Los Angeles Daily News la 4 februarie 1954. Colaborarea cu Maryanne a fost o adevărată plăcere şi îi voi fi recunoscător întotdeauna pentru toi ceea ce a făcut pentru mine în timpul lucrului la Marilyn Monroe.

Documentarea generală

De-a lungul anilor pe care i-am dedicat acestei cărţi, un mare număr de oameni s-au străduit din răsputeri să mă ajute; e vorba de sute de rude, jurnalişi mondeni, vedete, avocaţi, celebrităţi, directori din industria filmului şi foşi directori, parteneri şi prieteni, dar şi duşmani, colegi de clasă, profesori, vecini reporteri şi arhivari. Cu toate acestea, la începuturile acestui proiect, împreun; cu documentariştii şi detectivii mei ne-am pus următoarea întrebare: ce anume nu s-a spus despre Marilyn Monroe în cele aproximativ o sută de că-n care s-au scris despre ea? Ne-a luat ceva timp ca să răspundem la aceeaşi. Întrebare, iar de-a lungul anilor ne-am lovit de câteva starturi greşite, după cun ştie foarte bine editorul meu! însă relaţia dintre Marilyn şi mama ei, Glady Baker, a fost cea care a început să mă intereseze cel mai mult, pe măsură ce în continuam cercetările, şi mi-am dat seama că aceasta era povestea pe care-m doream cel mai tare s-o spun în

cartea mea, pentru că nu mai fusese spus. niciodată până atunci. Trebuie să-i mulţumesc lui Michael Stevens, minunaţii meu documentarist, care a descoperit majoritatea informaţiilor despre sanatoriu Rock Haven şi perioada în care Gladys Baker a fost internată acolo. A făcut e treabă grozavă pentru această carte. S-a dedicat memoriei d-nei Baker şi. susţinut-o cu adevărat în timpul documentării. împreună cu el, am pornit într-i călătorie uimitoare de căutare a faptelor şi îi mulţumesc din suflet pentru aceasta experienţă. Nu voi uita nicio clipă din ea. De asemenea, Michael a obţinut de la un colecţionar privat peste 25 de documente de la Rock Haven despre tratamentul primit de Gladys; majoritatea au fost de nepreţuit pentru mine.

De asemenea, trebuie să le mulţumesc tuturor celor de la Julien's Auctions datorită faptului că mi-au pus la dispoziţie multe dintre scrisorile şi însemnării, lui Gladys Baker, pe care le-am folosit în această carte şi, adaug cu mândrie, can au apărut pentru prima oară într-o biografie a lui Marilyn Monroe. De asemenea documentariştii mei au obţinut o comoară de informaţii, printre care se număra scrisori scrise de Gladys Baker, Berniece Baker, Bebe Goddard, Arthur Miller, Jo. DiMaggio, dr Ralph Greenson şi, bineînţeles, de Marilyn Monroe, de la următoarelt case de licitaţii: Bonham's, Butterfields, Christie's, Hunt Auctions şi Sotheby's.

De-a lungul anilor am lucrat cu mulţi detectivi şi documentarişti, dar nica unul dintre ei nu a fost la fel de consecvent ca Cathy Griffin. Cathy este şi un jurnalist foarte bun. Având un subiect atât de popular ca Marilyn, ar fi simpli să intervievezi din nou pe toţi cei care şi-au spus poveştile şi să speri că, din când în când, vei avea parte de o abordare nouă. Însă Cathy reuşeşte întotdeauna să găsească oamenii care au poveşti noi de spus, neauzite până atunci; este căzu' lui Charles Stanley Gifford Jr., cel despre care Marilyn credea că este fratele e vitreg. Gifford a vorbit pentru prima oară în aceste pagini şi îi mulţumesc penin interviul acordat în mai 2008. Nu ştiu cum reuşeşte Cathy să găsească oameni ca el, însă îi mulţumesc pentru asta. Această carte este al şaptelea proiect la cai lucrăm împreună. Îi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-a dat de-a lungi;

anilor, pentru tenacitate şi, mai presus de toate, pentru

prietenia ei. De asemenea, îi mulţumesc lui Jane Maxwell, un istoric foarte bun al culturii pop, care mi-a permis să consult toate însemnările şi dosarele sale despre Natasha Lytess. Ajutorul ei a fost de nepreţuit. De asemenea, mi-a dat voie să consult toate documentele rezultate din documentarea ei, folosind „Dosarele lui Milton Greene".

Aş dori să le mulţumesc şi lui Juliette Burgonde, Cloe Basiline, Maxime Rhiette, Suzalie Rose şi în special lui Mary Whitaker, care locuieşte la Londra şi care m-a ajutat în ceea ce priveşte documentarea din Marea Britanie.

Mulţumiri lui Samuel Elliot, care ne-a ajutat în privinţa istoricului familiei Bolender. A fost o poveste foarte complicată şi nu aş fi reuşit să-i dau de capăt fără dl Elliot.

Desigur, am văzut toate filmele lui Marilyn Monroe şi toate filmele TV şi miniserialele despre ea şi, bineînţeles, zeci de documentare. Dacă nu m-ar fi ajutat Nick Scotti, din Marea Britanie, nu aş fi avut acces la toate aceste surse documentare. Îi mulţumesc din suflet că mi-a făcut rost de ele. De asemenea, am parcurs (trebuie să menţionez că a durat luni de zile) colecţia vastă 20th Century-Fox aflată la UCLA, care conţine scrisori detaliate de la directori despre toate filmele făcute de Monroe la studio, documente legale şi legate de producţie şi rapoarte zilnice de la filmări. Aceste documente au fost importante în documentarea pentru toată cartea.

Mulţumesc şi personalului de la Arhivele Hans Tasiemka din Londra şi de la Biblioteca de Colecţii Speciale de la Universitatea California, din Los Angeles.

Ca întotdeauna, Marybeth Evans din Londra a făcut o treabă extraordinară la Biblioteca Centrală din Manchester, parcurgând sute de documente şi alegându-le exact pe cele de care aveam nevoie în această carte.

Îi mulţumesc şi lui Suzalie Rose, care s-a documentat pentru carte în bibliotecile din Paris. împreună cu Carl Mathers, s-a gândit foarte mult la Marilyn şi la noi moduri de a-i spune povestea.

De asemenea, trebuie să le mulţumesc minunaţilor oameni de la Photofest, pentru unele dintre fotografiile superbe din această carte. De fiecare dată când încep selecţia de fotografii cu care să-mi ilustrez cărţile, apelez întâi la Photofest. Întotdeauna mă ajută şi le mulţumesc.

Bernie Abramson, fotograful personal al preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, avea fotografii cu Marilyn împreună cu Peter Lawford, Pat Kennedy Lawford şi Frank Sinatra, făcute de el, pe care nu le mai văzusem niciodată. Îi sunt foarte recunoscător că şi-a dat acceptul să le publicăm în această carte, în premieră, într-o biografie a lui Marilyn Monroe.

Vreau să le mulţumesc tuturor celor pasionaţi de la Biblioteca Margaret Herrick din cadrul Academiei de Artă şi Ştiinţă a Filmului (Academy of Motion Picture Arts and Sciences, AMPAS) pentru ajutorul oferit pentru cărţile mele. Trebuie să-i mulţumesc lui James Pinkston pentru timpul pe care mi l-a dedicat la Biblioteca AMPAS.

De asemenea, îi datorez mulţumiri lui I) onald Spoto, autorul celebrei biografii a lui Marilyn Monroe, Marilyn Monroe: biografia, pentru că a donat Bibliotecii

Margaret Herrick de la AMPAS toate înregistrările interviurilor luate de el penin carte. Generoasa lui donaţie mi-a permis să reconstruiesc contextul istoric şi să obţi: citate de la publicistul lui Marilyn Monroe, Patricia Newcomb, şi de la alte surs 1 care între timp au decedat sau la care nu aveam cum să ajung. De asemenea, trebui-să-i mulţumesc lui Maurice Zolotow, care a scris prima biografie amănunţită a lu' Marilyn, Marilyn Monroe, publicată în 1960, înainte de moartea ei. Zolotow păstrat multe dintre dosarele sale într-o colecţie de la Universitatea Texas, ia documentarea sa impecabilă s-a dovedit vitală pentru a mea. Ca notă de subsol m-a emoţionat întotdeauna ultimul pasaj din cartea lui Zolotow despre Marilyi El scria: „Acum, la 34 de ani, Monroe are tot ce şi-a dorit… [însă] marea ei realizai a fost construirea personală şi impunerea voinţei şi visului ei în toată lumea. Aşadar, dintr-un anumit punct de vedere, viaţa ei este desăvârşită pentru că spiriti ei s-a format şi s-a desăvârşit pe sine. Indiferent de evenimentele neprevăzute cai vor apărea în viitor, acestea nu o vor putea schimba – pe ea şi ceea ce a deven i: Şi, cu siguranţă, vor fi multe schimbări şi surprize în viitor; vor fi, după cum spun Hait Crane, «praguri noi, oameni noi». În sufletul ei există o febră a cuceririi cai nu-i va da pace… sufletul ei nu va avea odihnă, nu va tăcea".

Aş fi neglijent dacă nu aş menţiona cealaltă biografie importantă

a li Marilyn Monroe, cea a lui Anthony Summer: Zeiţa. Este una dintre primele căi: la care trebuie să apeleze biografii dacă încearcă să o înţeleagă pe dra Monrex

Numeroase alte organizaţii şi instituţii mi-au oferit articole, documente, în tei viuri audio, stenograme şi alte materiale care fie au fost folosite ca atarei Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie, fie m-au ajutat să reconstruiesc cor textul. Prin urmare, aş dori să le mulţumesc următoarelor instituţii: Academia Americană de Arte Dramatice; Biblioteca Institutului de Film American; biroul Associated Press (New York); Biblioteca Bancroft (Universitatea Berkeley din California); Colecţia Dramatică Billy Rose, din Biblioteca de Arte Dramatice de la Centrul Lincoln, din New York; arhivele ziarului Boston Herald; Biblioteca din Beverly Hills; Universitatea California din Los Angeles; Corbis-Gamma/Liason Colecţia Ernest Lehman de la USC; Biblioteca Publică Centrală din Glendale Colecţia Hedda Hopper de la Biblioteca Margaret Herrick, de la AMPAS, dia Beverly Hills; Biblioteca Centrului Lincoln de Arte Dramatice; Colecţia Kobal ziarul Los Angeles Times; Biblioteca Publică din Los Angeles; Colecţia Loucila Parsons de la Universitatea din Sudul Californiei; Biblioteca Margaret Herrk I (AMPAS); Muzeul Radiodifuziunii din New York; arhivele fostului stud a Metro-Goldwyn-Mayer, care acum face parte din Turner Entertainment Group din Los Angeles; Muzeul Filmului; Arhivele Naţionale de la Bibliotei. Congresului; Arhivele Municipale din New York City; ziarul New York Daily Nev ziarul New York Post; ziarul New York Times; Occidental Collège (din Eagle Roci California); Biblioteca Publică din Philadelphia; ziarele Philadelphia Inquirer Philadelphia Daily News; arhivele şi biblioteca Time-Life din New York; Coleci. Universală de la Universitatea din Sudul Californiei; Universitatea din Sud Californiei şi, în sfârşit, Rex Features.

Surse şi alte note în toate cărţile mele folosesc documente provenite direct de la sursă, lucru pe care îl consider a fi foarte important pentru majoritatea cititorilor. De asemenea, de obicei prezint sutele de cărţi, periodice, reviste şi articole din ziare pe care le-am consultat eu şi documentariştii mei. După o analiză atentă, mi-am dat seama că enumerarea unor astfel de surse nu este decât un exerciţiu de dactilografiere pentru toţi cei implicaţi. Într-adevăr, în cei

25 de ani în care am scris cărţi despre personalităţi, am întâlnit foarte puţini oameni care au dat atenţie unor astfel de documente. Prin urmare, în ceea ce priveşte această carte, a cincisprezecea pe care am scris-o, m-am hotărât să mă lipsesc de obişnuita redare pagină după pagină a documentelor provenite din surse indirecte, fie chiar şi doar din raţiuni de economisire a spaţiului şi timpului. În câteva cazuri, voi menţiona documentele provenite din surse indirecte în notele care urmează şi consider că acest lucru este important pentru ca documentarea mea să fie înţeleasă. Totuşi, în general, îi pot asigura pe cititorii mei că am consultat multe cărţi despre Marilyn Monroe, fraţii Kennedy, Frank Sinatra şi alţii, ca parte a documentării mele, pe lângă zeci de articole din ziare şi reviste.

De asemenea, când scrii despre o personalitate atât de populară şi de îndrăgită precum Marilyn Monroe, te vei lovi fără îndoială de multe surse care deţin informaţii preţioase şi care nu doresc să fie numite în text. E o chestiune rezonabilă. De-a lungul carierei mele, am înţeles că ţine de alegerea sa dacă o persoană doreşte să-şi pună în pericol o relaţie importantă, de lungă durată, cu o vedetă sau cu familia unei persoane celebre doar de dragul cărţii mele. Cu toate acestea, apreciez ajutorul multora dintre apropiaţii lui Marilyn care, de-a lungul anilor, şi-au dedicat o parte din timpul lor pentru acest proiect. Voi respecta dorinţa celor care vor să rămână anonimi şi, ca întotdeauna, cei care pot fi identificaţi sunt numiţi în aceste note.

Notele care urmează şi mulţumirile pentru surse nu sunt, în niciun caz, cuprinzătoare. Am încercat doar să ofer cititorului o privire generală asupra documentării pentru această carte.

Partea I: Începuturile

Aici m-am bazat în mare parte pe un interviu cu Nancy Jeffrey, singura fată adoptată de Ida şi Wayne Bolender care mai trăieşte; interviul a avut loc la 21 mai 2008. Îi mulţumesc din suflet pentru încredere şi destăinuiri.

De asemenea, aş dori să-i mulţumesc lui Louise Adams pentru perspectiva ei asupra vieţilor lui Gladys Baker şi Ida Bolender. Lui Rose Anne Cooper, care a lucrat la sanatoriul Rock Haven din La Crescenta, California, şi care a fost foarte săritoare şi şi-a petrecut mult timp împreună cu mine, în 2007 şi 2008, mai mul; decât ar dori să-şi

amintească. Rose avea şi fotografii cu Rock Haven, care s-au dovedit cruciale pentru mine, ca să înţeleg condiţiile de acolo. Îi datorez multe mulţumiri atât d-nei Adams, cât şi d-nei Cooper, pe care le-am intervievat la 1 februarie 2007, 10 aprilie 2007, 15 iunie 2007 şi 3 ianuarie 2008.

Trebuie să-i mulţumesc în mod special lui Mary Thomas-Strong, a care mamă a fost foarte bună prietenă cu Ida Bolender. I-am luat interviuri la 1 aprilii 2008, 3 aprilie 2008 şi 10 aprilie 2008. De asemenea, mi-a pus la dispoziţie cuti întregi cu documente de nepreţuit pentru documentarea mea şi înţelegere, relaţiei complexe dintre Ida, Gladys Baker şi Norma Jeane. Printre acestea se numără scrisori schimbate de mama ei şi Ida Bolender şi Legenda lui Marilyn Monroe, o sursă rară de informaţii pe film, din 1964, de la David L. Wolpe Productions, Inc. În acest documentar există singurul interviu televizat cu Ici. şi Wayne Bolender (conform informaţiilor mele). Dna Thomas-Strong mi-a oferi şi dosarele medicale ale lui Delia M. Monroe de la Norwalk State Hospital printre care se numără şi certificatul ei de deces (nr. 4081). Mai mult, mi-a oferi şi o copie a documentarului Marilyn: Dincolo de legendă.

Mulţumiri speciale şi pentru familia lui Bea Thomas, care o cunoştea pe Grao Goddard. Dna Thomas a fost intervievată în ianuarie 1990 de Elvin Summei pentru a reconstrui istoricul familiei. Am obţinut istoricul respectiv dintr-o surs, privată.

Mulţumiri şi lui Esther Thompson, a cărei mamă, Ruth, a lucrat cu Gract McKee la Consolidated Studios. Dna Thompson şi cu mine am petrecut mult. ore împreună, reconstituind anumite evenimente special pentru această carte şi îi mulţumesc pentru interviurile pe care i le-am luat pe 2 iulie 2007 s 1 februarie 2008.

Albert, tatăl lui Mary Robin Alexander, a fost un prieten apropiat al lui George şi Maud Atkinson. Îi mulţumesc că mi-a împărtăşit amintirile tatălui ei despre familia Atkinson şi Norma Jeane Mortensen, la 2 iulie 2007 şi 11 augus; 2007.

Mama lui Dia Nanouris a fost asistent de editor de film la Columbia şi a lucra; cu Grace Goddard. Mi-a oferit o perspectivă de nepreţuit, în interviul de p. 15 decembrie 2007.

De asemenea, mama lui Eleanor Ray o cunoştea pe Grace

Goddard, iar d-na Ray a petrecut multe ore cu documentariştii mei, în faza de cercetare pentru această carte. I-am luat un interviu la 1 februarie 2008. Mi-a oferit, de asemene; detalii despre sinuciderea lui Grace Goddard, care se regăsesc în dosare nr. 53 – 087308 din California.

Mulţumiri lui Elliot Ross, care ne-a făcut rost de la orfelinatul din Los Angèle de dosarele care aveau legătură cu „Norma Jeane Baker", inclusiv corespondent din 1937 legată de Grace Goddard, Ida Bolender şi directoarea orfelinatului, Sul Dewey. De asemenea, fratele vitreg al Magdei Bernard, Tony, se afla la orfelin, în aceeaşi perioadă cu Norma Jeane, iar d-na Bernard mi-a oferit o sumă de informaţii şi detalii când i-am luat interviurile, la 2 mai 2008 şi pe 13 aprilie 2008.

Pentru multe secţiuni din această carte, m-am bazat şi pe corespondenţa dintre Norma Jeane şi sora ei vitregă, Berniece, care a devenit publică prin licitaţii, de-a lungul anilor.

Ethel, mătuşa lui Marybeth Miller-Donovan, a fost cea mai bună prietenă a Anei Lower. În interviul din 11 martie 2008, mi-a oferit multe informaţii şi o perspectivă interesantă în ceea ce priveşte perioada petrecută de Norma Jeane cu mătuşa ei.

De asemenea, am făcut trimiteri la corespondenţa intimă dintre membrii familiei Bolender, pe care am obţinut-o dintr-o sursă privată. Am făcut referire şi la numeroasele notiţe şi stenograme ale lui Ben Hecht, autorul real al autobiografiei lui Marilyn, Marilyn: povestea mea. Toate însemnările lui Hecht şi alte documente care au legătură cu această carte se găsesc în colecţia sa personală de la Biblioteca Newberry din Chicago.

I-am luat un interviu lui James Dougherty, primul soţ al Normei Jeane, în mai 1999, şi am folosit fragmente din interviul respectiv în această carte. De asemenea, am folosit interviul pe care Jane Wilkie i l-a luat domnului Dougherty pentru articolul „Marilyn Monroe a fost soţia mea", publicat în Photoplay, în martie 1953. Mai mult, am folosit şi memoriile domnului Dougherty din 1976, Fericirea secretă a lui Marilyn Monroe. De asemenea, am folosit şi articolul Barbarei Berch Jamison, publicat în New York Times la 12 iulie 1953, intitulat Trup şi suflet: un portret al lui Marilyn Monroe care demonstrează de ce domnii o preferă pe această blondă.

De asemenea, am folosit: Petiţia de divorţ Delia Monroe Graves vs. Lyle Arthur Graves, Curtea Superioară din Los Angeles, petiţia nr. D-10379; Gifford vs. Gifford, Curtea Superioară din startul California, petiţia de divorţ nr. D-24788. Petiţia de divorţ Baker vs. Baker, Curtea Superioară din Los Angeles, petiţia nr. D-10379; Mortensen vs. Baker, Los Angeles, dosarul nr. 053720; Gladys Baker/Edward Mortensen, Comisia de Sănătate din California, Biroul de statistică, nr. de înregistrare 13794; certificatul de deces al lui Tilford Marion Hogan, Comisia de Sănătate din Missouri, dosarul cu nr. 17075; Reclamanta Norma Jean Dougherty vs. James Edward Dougherty, pârât, nr. 31146, Curtea districtuală judiciară nr. 8 din statul Nevada, districtul Clark, 5 iulie 1946.

Partea a N-a: Perioada de tranziţie

Charles Stanley Gifford Jr., fiul lui Charles Stanley Gifford (despre care Gladys Baker spunea că este tatăl lui Norma Jeane) mi-a oferit un ajutor nepreţuit pentru detaliile referitoare la anii de tinereţe. L-am intervievat la 9 mai 2008.

Alexander Howell, strănepotul lui Chester Howell, m-a ajutat să reconstruiesc nunta Normei Jeane cu James Dougherty. L-am intervievat la 10 iunie 2007.

Martin Evans a fost un prieten foarte bun al lui James Dougherty. Amintirile sale au fost foarte importante pentru înţelegerea căsniciei lui Dougherty cu Norma Jeane şi îi mulţumesc pentru interviurile din 20 mai 2007, 30 iulie 2007 şi 11 aprilie 2008.

Florence, mama Annei DeCarlo, lucra la Radioplane pe vremea când Norma Jeane a fost angajată acolo. I-am luat un interviu la 22 mai 2007, iai amintirile ei au fost foarte importante pentru documentarea mea.

De asemenea, am folosit ca sursă de inspiraţie minunata carte scrisă de Mona Rae şi Berniece Miracle, Sora mea, Marilyn, în această secţiune din carte şi în, alte secţiuni.

Am beneficiat de un număr de surse care aveau relaţii la Agnews Stan Hospital din San José, California; au cerut să rămână anonime; bineînţeles, h respect dorinţa. De asemenea, am obţinut dintr-o sursă privată dosartn medical a lui Gladys Baker de la acel spital.

Mack, tatăl lui John Leonard, a fost prieten cu Gladys Baker şi a avut tu rol-cheie în refacerea traseului lui Gladys când şi-a căutat copiii. I-an intervievat pe Leonard şi pe soţia lui, Marcia, la 11 şi 20 noiembrie 2007.

Trebuie să le mulţumesc surselor din familia Cohen, care au vrut să rămân; anonime, dar mi-au dat informaţii despre perioada în care Gladys Baker a lucra; pentru Margaret şi John Cohen. De asemenea, aceste surse mi-au oferit corespondenţa dintre Gladys Baker şi soţii Cohen, de care pomenesc în partea a treia a acestei cărţi.

Prietenul lui Marilyn, Michael Shaw, m-a ajutat să reconstruiesc anumite evenimente din această parte a cărţii şi îi mulţumesc pentru cooperarea plină de entuziasm. Cathy Griffin i-a luat un interviu, la 17 aprilie 2008.

De asemenea, am pomenit de Misterul lui Marilyn Monroe, articol scris dt Maurice Zolotow pentru American Weekly, la 23 octombrie 1955.

Partea a III-a: Marilyn

Norman Brokaw, apreciatul agent de divertisment, mi-a furnizat detalii pl care le-am folosit aici şi în alte părţi ale cărţii. El dă rareori interviuri şi nu a vorbit niciodată despre Marilyn Monroe şi despre unchiul său, Johnny Hyde. Prin urmare, îi mulţumesc pentru încredere. Aportul său este de nepreţuit. Catin Griffin i-a luat interviuri, la 14 şi 16 mai 2008.

Marvin, tatăl lui Beverly Kramer, conducea restaurantul the Pacific Seas din Los Angeles, la care mergeau Grace şi Doc Goddard. Îi mulţumesc pente; amintiri şi pentru fotografiile de familie pe care mi le-a arătat în timpi interviului din 11 mai 2007.

Tatăl Dianei Herbert, F. Hugh Herbert, a scris scenariul filmului Scudda-Ho, Scudda-Hay!; Diana ne-a ajutat foarte mult cu detalii pe care le-am folosit ai şi în alte părţi ale cărţii, oferite lui Cathy Griffin în interviurile din 10 şi 15 aprilie 2008.

Helena Albert, elevă a Natashei Lytess, a povestit multe detalii despre relaţia dintre Natasha şi Marilyn, pe care le-am folosit aici şi în alte părţi ale cărţii. Susan Martinson, elevă şi prietenă cu Lytess, a fost şi ea un element-cheie aici şi în alte părţi ale cărţii. Am intervievat-o pe d-na Albert la 15 iunie 2007, iar pe d-na Martinson la 4 ianuarie 2008.

Dna Martinson a fost intervievată şi de Marybeth Evans, la 15 mai 2008. De asemenea, am folosit interviul lui Jane Wilkie cu d-na Lytess. Mai mult (şi, poate, crucial) m-am bazat mult pe manuscrisul nepublicat al memoriilor lui Natashei Lytess, care se găseşte doar la Universitatea Texas; însă, o copie a fost cumpărată de o persoană privată, care mi-a permis să-l studiez îndeaproape pentru această carte.

Bill Davis lucra la Agenţia William Morris cu Johnny Hyde, iar contribuţia lui a fost crucială în ceea ce-l priveşte pe Hyde şi povestea lui de dragoste cu Marilyn Monroe. Dl Davis a fost intervievat de Marybeth Evans la 1 decembrie 2007, iar de mine, la 11 martie 2008.

Marybeth Hughes a avut o relaţie cu Johnny Hyde, iar contribuţia ei a fost foarte importantă în această secvenţă a cărţii şi în altele. Îi mulţumesc pentru încredere şi pentru interviul din 28 februarie 2008.

Susan Reimer este nepoata lui Charles Stanley Gifford. Ne-a fost de mare ajutor în compilarea informaţiilor de aici şi din alte secţiuni ale cărţii. I-am luat un interviu, la 12 ianuarie 2008.

Am folosit şi lucrarea Scenarist: viaţa şi epoca lui Nunnally Johnson de Tom Ştempel.

Partea a TV-a: Celebritatea

Jerry Eidelman, fost prieten cu Marilyn Monroe, a fost deosebit de binevoitor în a ne împărtăşi amintirile sale, în interviurile pe care i le-am luat, la 1 august şi 13 septembrie 2007 şi la 10 ianuarie 2008.

Rupert Allan a fost unul dintre cei mai apropiaţi confidenţi ai lui Marilyn. Am avut ocazia să mă întâlnesc cu el de mai multe ori: la 13 martie 1985, apoi în 1988 şi 1989. Am folosit interviurile cu el în cartea mea despre Grace Kelly şi Prinţul Rainier, A fost odată, pentru că a fost consilier general al statului Monaco la Los Angeles şi prieten apropiat al lui Grace Kelly. De asemenea, i-am folosit declaraţiile în Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie. În primul rând, am folosit stenogramele interviurilor lui Bruce Ebner cu Rupert Allan ca bază pentru majoritatea cercetărilor făcute pentru această carte. I-am luat un interviu telefonic lui Allan, care în vara lui 1992 era bolnav, dar dornic să ajute, ca întotdeauna.

Îi mulţumesc lui John Gilmore pentru interviul pe care i l-a dat

lui Cath\ Griffin la 10 aprilie 2008. El a fost un alt prieten al lui Marilyn şi a avut o contribuţie importantă la această carte.

Îi mulţumesc, din nou, lui Norman Brokaw pentru anecdotele sale despre prietenul său Joe DiMaggio, pe care le-am folosit aici.

De asemenea, am intervievat două femei care au lucrat la Homestead Lodge pe vremea când Gladys Baker era angajată la acest stabiliment din Eagle Rock California. Ambele surse mi-au cerut să rămână sub protecţia anonimatului şi le respect dorinţa. Cu toate acestea, ele ştiu cine sunt şi cât de mult le apreciez cooperarea la această carte.

Partea a V-a: Vremuri grele

Mulţumirile mele lui Wesley Miller, care în tinereţe a lucrat ca asistent de avocat la firma Wright, Wright, Green & Wright, care o reprezenta pe Marilyr în anii ’50. M-a ajutat foarte mult în timpul interviurilor din 2 şi 20 martie 2008 De asemenea, îi mulţumesc pentru prietenie.

Poliţiştii care au cooperat cu mine la această parte din carte au cerut să rămână anonimi. Le mulţumesc foarte mult pentru bunăvoinţă şi amintiri.

În adolescenţă, Marvina Williams a lucrat ca infirmieră la sanatoriul Rock Haven din La Crescenta. I-am luat interviuri la 11 şi 12 decembrie 2007 şi la 12 ianuarie 2008, trecând în revistă amintirile despre perioada petrecută de Gladys la sanatoriu. Îi mulţumesc pentru efort şi pentru fotografii.

Îi mulţumesc lui Stanley Rubin, producătorul filmului Fluviul fără întoarcere. pentru interviul acordat lui Cathy Griffin la 24 aprilie 2008, o ocazie extrem de rară.

Mulţumiri speciale minunatei Jane Russell pentru interviul acordat lui Cathv Griffin la 20 aprilie 2008. De asemenea, am folosit şi apariţia d-nei Russell la Tiu Sally Jessy Raphael Show din 15 aprilie 1992, precum şi cartea ei de memorii Jane Russell: căile, şi ocolurile mele.

L-am intervievat pe inimitabilul Joey Bishop la 5 mai 1997.

Am intervievat-o pe minunata doamnă Esther Williams la 16 mai 1997.

Stacy Edwards a fost prieten apropiat a lui Joe DiMaggio şi nu

cred că partea aceasta a cărţii ar fi putut să fie scrisă fără ajutorul lui. Îi mulţumesc foarte mul: pentru interviurile pe care mi le-a acordat la 11 aprilie 2007, 1 iunie 2007, 1. iulie 2007 şi 1 martie 2008. Pentru Joe DiMaggio, am folosit şi următoarele: Joi & Marilyn de Roger Kahn; Unde-ai dispărut, Joe DiMaggio? de Maury Allen. Şi Joe & Marilyn: Povestea de dragoste extremă din L.A. de Maurice Zolotow.

Intervenţiile lui Sydney Guilaroff sunt extrase din numeroasele interviul luate de Cathy Griffin în 1995. Am folosit şi autobiografia lui, scrisă împreună cu d-na Griffin, Gloria încoronării: gândurile confidentului favorit al Hollywood-ului publicată în 1996. Cele 5 decenii petrecute de Guilaroff în industria filmului's.

prietenia sa cu cele mai cunoscute nume din perioada de glorie a Hollywood-ului i-au transformat autobiografia în cea mai aşteptată lucrare de acest gen. Cathy l-a cunoscut în 1993, când l-a intervievat pentru un documentar A8 tE despre Elizabeth Taylor. Cathy mi-a permis să consult însemnările ei şi transcrierile după interviurile cu Guilaroff, pe care le-am folosit aici şi în alte părţi ale cărţii.

Marybeth Cooke a lucrat pentru avocatul lui Marilyn, Jerry Geisler, şi m-a ajutat în anumite părţi din carte. Îi mulţumesc pentru timpul acordat, la 1 noiembrie şi 12 decembrie 2007 şi la 11 aprilie 2008.

Documentele cu privire la povestea cu Razia de la uşa greşită (The Wrong Door Raid), printre care se numără şi interviul meu cu Hal Schaeffer (din 1 noiembrie 1996), pentru cartea mea Sinatra: o viaţă desăvârşită, sunt folosite şi pentru cartea Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie. Interviurile mele cu prietenul lui Frank, Jimmy Whiting, au avut loc la 2 aprilie 1995 şi 4 mai 1996. L-am intervievat şi pe Joe Dougherty, care lucra la City Detective and Guard Services, la 11 ianuarie 2008. De asemenea, am avut acces la interviurile înregistrate luate de Cathy Griffin detectivului particular Fred Otash, care a decedat, pentru documentaţia despre Raidul la uşa greşită şi reportajul din revista Confidenţial din februarie 1957 şi multe documente judiciare care au legătură cu acest caz. De asemenea, am consultat însemnări şi alte documente nepublicate din dosarul ziarului Lo. s Angeles Examiner cu privire la „raid" şi la audierile ulterioare.

Am folosit şi „Cazul ciudat al lui Marilyn Monroe vs. Armata

SUA", semnat de Robert C. Jennings în Los Angeles Magazine, în august 1966. În sfârşit, am folosit şi numeroase rapoarte schimbate între şefii de la Famous Artists Agency, care se găsesc în Arhiva Charles K. Feldman de la Institutul American de Film din Los Angeles şi alte documente ale lui Feldman, printre care şi multe dintre agendele sale.

Partea a VI-a: Vocile

Ţin să precizez că am avut deosebita plăcere să-i iau un interviu lui Arthur Miller în 1987, când se afla în turneul de promovare a cărţii sale de memorii, Timebends. Mi s-a părut un om îngrozitor de dificil şi foarte introvertit, în ciuda faptului că memoriile sale sunt foarte sincere. Ba chiar, în acel moment mi-am pus întrebarea dacă şi-a scris chiar el memoriile! Desigur, el le scrisese, însă nu am putea fi siguri niciodată de acest lucru dacă ne-am lua doar după aerul său evaziv, în special când venea vorba despre căsnicia lui cu Marilyn Monroe. Însă m-am inspirat din acel interviu pentru această carte. Desigur, privind înapoi, a fost o onoare pentru mine să-i iau un interviu unei astfel de personalităţi literare.

De asemenea, am apelat la colecţia Arthur Miller de la Universitatea Texas, pe care am considerat-o foarte relevantă, în principal pentru piesele sale de teatru, printre care Calvarul şi După cădere. De asemenea, colecţia Joseph Raugh de la Biblioteca Congresului din Washington DC s-a dovedit de nepreţuit pentru confirmarea anumitor detalii din căsnicia Monroe-Miller. Am consultat şi colecţia John Huston de la AMPAS din Beverly Hills.

Am folosit şi „Activităţile antiamericane din California – Comitetul senatorial din California cu privire la activităţile antiamericane, al treilea, al patrulea şi al cincilea raport" (Sacramento, California, 1947), care se află la Biblioteca Margaret Herrick de la AMPAS.

Am parcurs documentele personale şi dosarele editorialistului Sidney Skolsky şi dosarele aparţinând Production Code Administration, care se află la Biblioteca Margaret Herrick.

Îi mulţumesc lui Mable Whittington, care a lucrat la Parkside House din Londra, pentru amintirile ei despre Marilyn şi Arthur Miller, pe care mi le-a împărtăşit, la 12 martie 2008.

Lui Susan Strasberg i-am luat un interviu în iunie 1997. Am

folosit şi memoriile ei, Dulce-amar şi Marilyn şi cu mine: surori, rivale, prietene. Ce femeie încântătoare! Multă lume îi duce dorul.

De asemenea, am folosit dosarele legale ale lui Lee Strasberg de la studioul 20th Century-Fox. Edward Lovitz a fost prieten cu Arthur Miller şi am petrecut multe ceasuri împreună cu el, povestind despre căsnicia lui Miller cu Marilyn, la 1 septembrie 2007 şi 15 septembrie 2007. Îi mulţumesc pentru ajutor.

I-am luat un interviu încântătoarei Mitzi Gaynor în ianuarie 1997, pentru biografia lui Sinatra. L-am intervievat pe Billy Wilder în februarie 1997; un tip încântător, care m-a ajutat mult.

Cathy Griffin i-a luat interviuri lui Jeanne Martin (soţia lui Dean) la 22 octombrie 1998 şi în 1999 şi 2001; fragmente din interviurile respective apar în această carte.

I-am luat un interviu lui Tony Curtis, în ianuarie 2000, şi îi mulţumesc mult pentru ajutor.

Mulţumirile mele Melissei Steinberg pentru ajutorul pe care mi l-a dat în această parte a cărţii şi pentru interviul din 11 mai 2007.

De asemenea, am folosit documentarul din 1988, Cum ne amintim de Marilyn, povestit de Lee Remick şi regizat de Andrew Soit.

Cathy Griffin i-a luat un interviu lui Diahann Carroll la 21 aprilie 2008. (I-am luat un interviu d-nei Carroll la 24 iulie 1975 – este unul dintre primele mele interviuri, după ce m-am mutat la Los Angeles şi am devenit reporter. Nici măcar nu aveam carnet de conducere, însă aveam reportofon! Nu am avut niciodată ocazia să-i mulţumesc pentru că i-a acordat unui tânăr reporter un astfel de interviu important, aşa că o să o fac acum: mulţumesc mult, d-nă Carroll, pentru că aţi fost atât de bună cu mine, în 1975.)

Partea a VII-a: Moarte lentă în ceea ce-i priveşte pe dr Ralph Greenson, dr Milton Wexler şi dr Marianne Kris:

Cathy Griffin i-a luat interviuri văduvei lui Greenson la 4 şi 24 iunie 1991. Am folosit direct şi indirect ambele interviuri în cartea de faţă.

De asemenea, am folosit Teoria şi practica psihanalizei de dr Ralph Greenson şi Despre dragoste şi viaţa trăită bine: prelegerile publice şi psihanalitice ale dr Ralph Greenson de dr Ralph Greenson, ca şi multe dintre documentele şi scrisorile doctorului, disponibile în

colecţia Greenson, la biblioteca UCLA. Printre obiectele din colecţie se numără biografia completă şi nepublicată a doctorului Greenson, „Tatăl meu, doctorul", care s-a dovedit de nepreţuit în cercetările mele. De asemenea, am folosit „Probleme speciale în psihoterapia celor bogaţi şi celebri", datată 18 august 1978, de asemenea în colecţia de la UCLA.

Câţiva dintre cei mai respectaţi psihiatri din California, care fie au lucrat cu dr Greenson, fie au avut de-a face cu el de-a lungul anilor, au fost intervievaţi pentru această carte şi au cerut să fie citaţi sub protecţia anonimatului. Mai mult, am avut două surse independente şi de nepreţuit în familia Greenson, care au cerut şi ele să rămână anonime.

În plus, am obţinut prin bunăvoinţa unui cumpărător anonim peste 50 de scrisori semnate de dr Greenson, care nu se află în colecţia de la UCLA.

De asemenea, foarte folositoare în ceea ce-l priveşte pe Greenson a fost lucrarea lui Douglas Kirsner „Asociaţii legate: o privire în interiorul institutelor psihanalitice". De asemenea, am folosit „Interviu cu Leo Rangell, MD", din Los Angeles Psychoanalytic Bulletin, o ediţie specială în onoarea lui Leo Rangell, MD, iarna 1988.

Declaraţia dr Greenson în ceea ce priveşte moştenirea lui Marilyn Monroe a fost crucială pentru documentarea mea şi se găseşte în colecţia de la UCLA.

De asemenea, importantă pentru documentarea mea a fost şi colecţia Anna Freud de la Biblioteca Congresului din Washington, DC. Aici am găsit multe din scrisorile pe care Freud i le-a scris prietenului ei Greenson, ca răspuns la scrisorile acestuia. Aceste scrisori, care nu se găsesc în colecţia Greenson de la UCLA, se găsesc în colecţia Freud de la Biblioteca Congresului.

I-am luat un interviu dr Milton Wexler în 1999. Iată motivul pentru care l-am căutat: este menţionat în treacăt la pagina 107 din cartea lui Eunice Murray, Marilyn: ultimele luni. Într-adevăr, în cartea respectivă este numit simplu „un anume dr Wexler [care răspundea] la cerinţele pacienţilor dr Greenson". Conform lui Murray, Greenson se afla în Elveţia în săptămâna de dinaintea zilei de naştere a lui Marilyn, când lui Marilyn i s-a făcut rău. Wexler a fost chemat. „Când a venit la

Marilyn", scrie Murray (prin intermediul autoarei reale, Rose Shade), „s-a uitat o singură dată la gama formidabilă de somnifere de pe noptiera ei şi le-a băgat pe toate în geanta lui neagră. Trebuie să i se fi părut un arsenal periculos". Acestea sunt cele mai multe cuvinte care s-au publicat vreodată despre dr Wexler (care nu are nici măcar prenume!), deci mi s-a părut ciudat. În 1994, când am început să lucrez la Sinatra: o viaţă desăvârşită, am angajat un detectiv particular ca să dea ţie urma acestui misterios dr Wexler. N-a reuşit. Apoi, cinci ani mai târziu, am încercat din nou, când mă documentam pentru cartea Jackie, Ethel, Joan: femeile din Camelot. De data asta, insistenţa a meritat, dar, din nefericire, trecuse termenuldimită pentru cartea respectivă, în sfârşit, abia în această carte, Marilyn Monroe – secrete, glorie şi tragedie, scopul participării dr Wexler la tratamentul administrat de dr Greenson şi la diagnosticul pus lui Marilyn Monroe poate fi plasat în contextul potrivit.

De asemenea, l-am intervievat pe dr Hyman Engelberg, doctorul lui Marilyn Monroe, în 1996 pentru cartea Sinatra: o viaţă desăvârşită şi, în 2000, pentru cartea Jackie, Ethel, Joan. Am folosit fragmente din aceste interviuri şi în această carte. Mai mult, am făcut rost, cu ajutorul unei surse, de însemnări, corespondenţă şi alte documente despre colaborarea lui cu dr Greenson.

De asemenea, am folosit explicaţiile sale din „Raportul către procurorul districtual cu privire la moartea lui Marilyn Monroe, semnat de Ronald H. Carroll, procuror districtual adjunct; Alan B. Tomich, detectiv".

Am consultat „Omagiu lui Marianne Kris" de Edward A. Gargen, articol din New York Times şi „In Memoriam: Marianne Kris" de Henry Nunberg, articol din Studiu psihanalitic al copilului, vol I. Am folosit necrologul dr Kris din ziarul New York Times, din 25 noiembrie 1980. În plus, am citit câteva scrisori adresate di Kris de dr Greenson, în care sunt menţionate părerile lui despre tratamentul aplicat lui Marilyn Monroe şi tratamentul în sine.

Barbara Miller mi-a povestit amintirile ei în legătură cu relaţia dintre di Marianne Kris şi Marilyn, în interviurile din 29 martie 2007 şi 11 august 2007. Apreciez foarte mult ajutorul ei şi al familiei ei minunate.

I-am luat două interviuri lui Peter Lawford, în octombrie 1981, când lucram pentru o revistă din Los Angeles, SOUL. Era o publicaţie de divertisment a celor de culoare, iar Lawford înregistra în acea vreme vocea pentru un clip publicitai destinat serialului de comedie The Jeffersons. Într-adevăr, este imposibil de imaginat felul în care se intersectează vieţile unui reporter şi ale unei celebrităţi, în oraşul ăsta! Deşi am petrecut doar două după-amiezi cu Petet, maxim 10 ore, şi am schimbat două numere de telefon, Lawford mi s-a părui a fi un tip fermecător şi erudit. De asemenea, n-am dat niciodată crezare citatele i care i-au fost atribuite, după moarte, în ceea ce-i priveşte pe Marilyn Monroe şi pe fraţii Kennedy. În timpul interviurilor cu Sammy Davis Jr. şi Dean Martin destinate biografiei lui Frank Sinatra, la care lucram, am aflat că amândurora li se părea foarte dificil să şi-l imagineze pe Peter implicându-i pe fraţii Kenned\ în moartea lui Marilyn, mai ales dacă acest lucru ar fi fost adevărat (şi nu este aşa cum am explicat mai sus). Pur şi simplu, nu-i stătea în fire să facă astfel eh comentarii, în ciuda felului în care a fost caracterizat, după moarte. De fapt într-un ultim interviu pe care l-a dat pentru ziarul Los Angeles Times, la 29 septembrie 1984, s-a exprimat foarte clar şi a spus că, chiar dacă toate zvonuri h ar fi fost adevărate (subliniind că nu erau!), în mod sigur nu el le-ar fi confirmai Anumiţi reporteri foarte buni şi foarte respectaţi au decis că, în acel intervie Lawford îi acoperea, pur şi simplu, pe fraţii Kennedy. Desigur, fiecare reporte are dreptul să aibă păreri. Eu aleg să-l cred pe dl Lawford pe cuvânt: să cred e a spus când trăia, nu ceea ce s-a spus că ar fi declarat, după ce a murit şi nu mai putea să-şi confirme sau să-şi infirme spusele. Sper ca în această carte să pot să-i fac dreptate relaţiei adevărate care a existat între el şi Marilyn şi el şi fraţii Kennedy, dar şi relaţiei dintre soţia sa, Pat, şi Marilyn. Încă o părere, dacă se poate: Peter Lawford a fost un individ excepţional. Mi-a plăcut mult. Îmi pare bine că m-am bucurat de compania lui, chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp.

Remarca lui Peter în ceea ce priveşte cuvintele lui Marilyn, înainte de a muri „spune-i la revedere… preşedintelui…" etc. face parte din declaraţia lui oficială făcută poliţiei din Los Angeles, în timpul investigaţiilor cu privire la moartea lui Marilyn, datată 16 octombrie 1975.

Pat Brennan a cunoscut-o pe Pat Kennedy Lawford în 1954 şi au rămas prietene în anii ’60 şi ’70. Sunt foarte recunoscător pentru orele pe care mi le-a dedicat, ocazii cu care am vorbit despre Pat şi Marilyn: 12, 15 şi 28 aprilie 2007 şi 1 iunie 2007. Prietenia lor mă fascina de mulţi ani şi nu a fost tratată niciodată aşa cum se cuvine într-o biografie a lui Marilyn Monroe. Doar datorită lui Pat Brennan am putut să scriu despre relaţia respectivă aşa cum am făcut-o. Această femeie minunată a murit subit în primăvara lui 2008. Într-adevăr, n-am fost nicicând mai întristat de moartea cuiva care a avut de-a face cu cărţile mele. Sper că acum se află „undeva sus” şi se bucură de felul în care ea, Pat şi Marilyn au fost portretizate în această carte.

Lui Diane Stevens, asistenta lui John Springer, i-am luat primul interviu pentru cartea despre Elizabeth Taylor, la 2 octombrie 2006, pentru că Springer se ocupa de publicitatea lui Taylor. Pentru că şeful ei se ocupa şi de Marilyn Monroe, i-am luat alte interviuri la 15 aprilie 2007, 1 august 2007 şi 11 septembrie 2007, pentru Marilyn Monroe. Îi mulţumesc mult fiului lui John Springer, Gary, pentru timpul pe care mi l-a dedicat în cazul celor două cărţi. Cathy Griffin i-a luat interviuri la 11 aprilie 2006 şi 1 mai 2008. De asemenea, multe mulţumiri lui Rose Marie Armocida, secretara personală a lui John Springer. Cathy Griffin a intervievat-o la 1 iunie 2006.

Am avut ocazia să-i iau un interviu lui Yves Montând în primăvara lui 1989, când mă aflam la Paris. A vorbit deschis despre relaţia lui cu Marilyn Monroe, iar la vremea respectivă colabora cu un scriitor pentru memoriile sale (care au fost publicate cu titlul Vezi, nu am uitat). Era un individ fermecător şi accesibil şi mă bucur că am putut să mă inspir din acel interviu pentru cartea aceasta.

Îi mulţumesc prietenului meu Bruce Ebner pentru transcrierile interviurilor sale cu Allan „Whitey” Snyder, prietenul bun şi machiorul lui Marilyn, şi cu Ralph Roberts, prietenul şi maseurul lui Marilyn. Aceste transcrieri s-au dovedit foarte preţioase în documentarea pentru această parte a cărţii şi pentru alte părţi (Roberts a fost intervievat la 2 martie 1992.) Am folosit şi reportajul din New York World-Telegram cu privire la şederea lui Marilyn la Payne Whitney, din 10 februarie 1961.

Scrisoarea lui Marilyn către dr Ralph Greenson despre şederea

ei la Payne Whitney se găseşte în colecţia Ralph Greenson de la biblioteca UCLA.

Scrisoarea lui Marilyn către soţii Strasberg, scrisă la Payne Whitney, a fost tipărită în formă prescurtată în Daily Mirror, la 5 august 1981. În această carte am folosit versiunea integrală.

„Dublura" lui Marilyn, Evelyn Moriarty, a fost intervievată de Cathy Griffin la 2 mai 1997 şi 1 iunie 2007.

Notele de la Jack Entratter către personalul său de la hotelul Sands se află în arhiva hotelului Sands, de la Universitatea Nevada din Las Vegas. În această arhivă există multe însemnări între departamente (unele dintre ele au fost folosite în această carte), articole din ziare, fotografii, negative, broşuri, comunicate de presă, casete audio, ştiri din ziare, transcrieri de interviuri şi corespondenţă, păstrate în 49 de cutii. Documentele au fost donate bibliotecii James R. Dickinson de la Universitatea Nevada din Las Vegas în decembrie 1980, de către hotelul Sands, prin intermediul biroului lui Al Guzman, director de publicitate. Colecţia este formată în principal din dosarele lui Al Freeman director de publicitate la hotelul Sands din 1952 până la moartea sa, în 1972 la 48 de ani. Mulţumirile mele lui Peter Michel, directorul colecţiilor speciale de la biblioteca Dickinson, pentru ajutorul oferit cu aceste documente.

Mulţumiri speciale lui Joseph D'Orazio, prieten apropiat al lui Fran! Sinatra, Hank Sanicola şi Emmanuel „Manie" Sachs. M-am împrietenit cu Joseph: în timpul celor 5 ani de documentare pentru biografia lui Sinatra şi ne-am întâlnit din nou, când a trebuit să apelez la el pentru această carte. Îi mulţumesc pentru orele lungi de interviuri, la 22 mai, 1 iunie şi 15 iulie 2007 şi la 10 ianuarie 2008. „Joey Boy" este un tip unic.

Michael Seisman, unul dintre publiciştii lui Marilyn, a fost intervievat de două ori de Cathy Griffin, la 2 octombrie 1998 şi la 22 mai 2008. Eu i-am luat un interviu soţiei sale, actriţa Carol Lynley, la 9 iunie 1997. L-am intervievat la telefon pe Douglas Kirkland la 23 mai 2008, ca să contrapuncteze declaraţiile lui Michael Seisman.

I-am luat un interviu lui Maureen Stapleton în noiembrie 1995.

Aşa cum am spus mai înainte, l-am intervievat pe Sammy Davis jr. de mai multe ori pentru revista SOUL. în calitate de fost redactor-şef

al revistei, am avut ocazia să-i iau interviuri în 1976, 1980, 1984 şi 1989. Dl Davis era un tip bun şi generos şi îi simţim lipsa foarte mult. De asemenea, am folosit autobiografiile sale Da, pot! Hollywood într-o valiză şi De ce eu?

I-am luat un interviu lui Mickey Rudin la 31 octombrie 1992, apoi l-am intervievat din nou la 1 iulie 1995, pentru cartea mea despre Frank Sinatra, i; u comentariile sale despre Marilyn sunt incluse aici. Pe vremuri, Rudin era o forţe A spune despre el că te intimida este un eufemism. Cu toate acestea, sul exteriorul dur se afla un om foarte sensibil şi bun.

Richard Kollmar, soţul lui Dorothy Kilgallen, a donat 70 dintre albumele soţie, sale Bibliotecii de Arte ale Spectacolului de la Centrul Lincoln din New Yorl Acestea sunt pline de articole, reportaje, însemnări nepublicate şi alte document pe care le-a strâns de-a lungul vieţii, printre care şi ciornele articolelor sale despre Marilyn Monroe. Le-am studiat cu atenţie, ca parte din documentarea mea.

Însemnările personale şi documentele nepublicate ale Heddei Hopper se află la biblioteca Margaret Herrick Library de la AMPAS. Am folosit multe dintre documentele ei în această carte, în special pe cele care au legătură cu poveştile de dragoste ale lui Marilyn. Însemnările nepublicate s-au dovedit a fi cele mai utile. Orice biograf ar fi recunoscător pentru aşa ceva, deci trebuie să le mulţumesc prietenilor mei de la biblioteca Margaret Herrick pentru că mi-au pus documentele la dispoziţie şi moştenitorilor Heddei Hopper pentru că au avut inspiraţia să le doneze.

De asemenea, am avut acces la colecţia completă de imagini a revistelor Photoplay şi Look din anii ’50, mulţumită unei persoane generoase care doreşte să rămână anonimă; această colecţie de imagini s-a dovedit a fi de nepreţuit în documentarea mea. De asemenea, îi mulţumesc acestei persoane pentru că mi-a oferit sute de însemnări şi transcrieri aparţinând Louellei Parsons, despre Marilyn Monroe şi Joe DiMaggio.

De-a lungul anilor am cunoscut mulţi avocaţi care au lucrat cu avocatul de încredere al lui Marilyn, Aaron Frosch, şi le-am luat interviuri aproape tuturor, strict pentru a construi un context al evenimentelor. Din cauza naturii sensibile a serviciilor pe care dl

Frosch le îndeplinea pentru Marilyn, aceste surse nu doresc să fie făcute publice în aceste pagini şi nici măcar să fie citate în carte, în cazul celor care au lucrat cu Frosch, le respect dorinţa şi le mulţumesc pentru timpul pe care mi l-au dedicat. Ei ştiu cine sunt şi că mulţumirile mele se îndreaptă către ei.

Partea a VIII-a: Fraţii Kennedy

Am folosit câteva documente FBI pentru această parte a cărţii, care au fost făcute publice, conform legii accesului liber la informaţii. Mulţumirile mele lui Tommy di Bella, pentru că mi le-a pus la dispoziţie.

Socotind şi documentele cele mai recente care au fost făcute publice de FBI şi pe care le-am folosit în documentarea pentru această carte, în momentul de faţă există 97 de pagini care au fost declasificate, în legătură cu Marilyn Monroe: 31 de documente, în dosarul principal şi 66 de documente într-un dosar anex, începând cu relatarea FBI despre încercarea lui Marilyn de a obţine viza şi ceea ce se întâmplase în cei doi ani precedenţi.

Aşa cum am amintit în această carte, majoritatea documentelor FBI despre Marilyn sunt de reţinut doar datorită valorii senzaţionale. Însă, din când în când, apare şi câte un amănunt interesant. De exemplu, în documentul datat 21 februarie 1962, este povestită călătoria lui Marilyn la Toluca, în Mexic. Se menţionează că intrarea ei în ţară „se pare că a fost aranjată de Frank Sinatra, prin intermediul fostului preşedinte Miguel Alemán". În continuare, raportul susţine că Marilyn a fost însoţită de „un impresar, o coafeză şi un designer de interioare. Aceasta a fost identificată ca fiind Eunice Churchill, designer de interioare cu jumătate de normă, [care], se spune, este şi asistenta dr Wexiey, psihiatrul lui Monroe". Este vorba, în mod evident, de Eunice Murray şi dr Wexler, însă, caracteristic pentru FBI în privinţa lui Monroe, numele nu sunt corecte. (Trebuie să menţionez că Churchill nu este nici măcar numele de fată al lui Eunice; numele ei de fată era Joemdt.) De asemenea, aceasta este singura menţiune despre Wexler în dosarele FBI, el fiind psihiatrul la care a apelat dr Greenson pentru a doua opinie în ceea ce priveşte boala lui Marilyn: schizofrenie paranoidă cronică. Acest document sugerează că Eunice Murray ţinea legătura cu cineva care era informator FBI (sau poate chiar Murray era

informatorul, cine poate şti?) şi continuă: „conform lui Churchill, Monroe a fost foarte afectată de căsătoria lui Arthur Miller din 20 februarie 1962 şi se simte «un sex-simbol negat». Churchill spune că Marilyn are «multe convingeri radicale moştenite de la Miller». Se spune că Monroe a petrecut o perioadă cu Robert Kennedy în casa lui Peter Lawford din Hollywood. Se pare că Monroe l-a provocat pe Kennedy în legătură cu câteva subiecte pe care i le propusese Miller". Observaţi că FBI spune că Arthur Miller i-a sugerat lui Marilyn cum să-i vorbească lui Kennedy. Dacă acest lucru este adevărat, probabil i-a spus şi lui ceea ce le-a spus şi altora, aşa cum se explică în text, şi anume că a avut o „întâlnire" cu RFK.

De asemenea, în documentul datat 21 februarie 1962, se menţionează că Eunice spune că dr Wexiey (din nou, fără îndoială, e vorba de Wexler) „nu i-a plăcut ce se întâmpla între Monroe şi [nume şters] şi a spus că Monroe trebuie să se vadă imediat cu alte persoane". Oare numele şters nu era cel al dr Greenson? Probabil dr Wexler nu era de acord cu modul în care Greenson îşi sufoca pacienta, chiar dacă fusese ideea lui, într-o anumită măsură, ca Marilyn să petreacă atât de mult timp în casa lui Greenson? Este o ipoteză interesantă, însă nu vom şti sigur niciodată, din cauză că numele a fost şters. Se pare că Eunice i-a mai spus informatorului FBI: „Monroe este foarte vulnerabilă acum, din cauză că au respins-o Arthur Miller, Joe DiMaggio şi Frank Sinatra". În continuare se menţionează că Marilyn l-a rugat pe Sinatra „să vină şi să o consoleze", când era în Mexic, iar el a refuzat. Cine ştie dacă e adevărat sau nu? încă o însemnare de un cinism indiscutabil despre documentele FBI: la 23 octombrie 1964, la doi ani de la moartea ei, FBI încă strângea informaţii despre Marilyn. O însemnare cu data respectivă conţine următoarea istorioară clasică: „În timpul relaţiei intime dintre Robert F. Kennedy şi Marilyn Monroe, la un moment dat a avut loc o orgie sexuală la care au fost invitate alte câteva persoane. În secret, s-au făcut înregistrări [sic], iar acestea se află în posesia unui detectiv particular din Los Angeles. Detectivul vrea suma de 60.000 de dolari în schimbul unei copii autentice a înregistrării, în care toate vocile se pot identifica".

Bineînţeles, această înregistrare încă nu a apărut.

De asemenea, am consultat dosarul lui Sam Giancana de la

Departamentul de Justiţie, pe care l-am obţinut conform legii accesului liber la informaţii, şi dosarele cu transcrierile înregistrărilor făcute de FBI şi de Departamentul de Justiţie în cazul lui John F. Kennedy şi al fratelui său Bobby Kennedy.

Vreau să-i mulţumesc lui Bernie Abramson, fotograf pe care l-am menţionat mai sus, care le-a făcut nenumărate fotografii lui Peter Lawford, Frank Sinatra şi preşedintelui Kennedy. A petrecut mult timp cu mine şi Stephen Gregory la 9 mai 2008; îi mulţumesc pentru amabilitate şi pentru mulţimea de amintiri şi de fotografii.

Îi mulţumesc în mod special lui Matthew Fox pentru amintirile sale despre fraţii Kennedy şi familia Lawford. I-am luat un interviu la 8 ianuarie 2008.

Îi datorez recunoştinţa mea regretatului Don Dandero, fotograf AP care lucra la Cal-Neva în perioada când Marilyn se vedea cu Sinatra. M-a ajutat foarte mult cu indicii şi idei. Îi mulţumesc şi fiicei sale, Debbie.

I-am luat un interviu lui Walter Bernstein în martie 2000.

I-am luat un interviu lui Joan Braden în aprilie 1999.

În martie 2007, la Şcoala de Comunicaţii Annenberg, am avut plăcerea să-l cunosc pe Ed Guthman, venerabilul jurnalist de investigaţii şi profesor la USC, în timpul unei seri omagiale dedicate realizărilor sale şi pensionării care avea să urmeze în curând. Guthman a fost secretarul de presă al lui Robert Kennedy. În mijlocul agitaţiei din seara cu pricina, am avut ocazia să-i pun câteva întrebări despre Marilyn şi RFK. „Ştiu că nu au avut niciun fel de relaţie", mi-a spus el. „N-am nici cea mai mică îndoială. Am fost acolo, am văzut ce se întâmpla. Şi vă spun: nu au avut nicio relaţie". Tom Brokaw m-a întrerupt şi mi-a spus pe un ton sarcastic: „O singură întrebare despre Marilyn Monroe şi RFK i se permite jurnalistului care este suficient de norocos să se afle aici, în seara asta". Celelalte comentarii ale lui Guthman se regăsesc în textul cărţii.

Îi mulţumesc lui Edward Barnes pentru amintirile sale despre Marilyn, în casa soţilor Lawford, pe care mi le-a împărtăşit la 4 ianuarie 2008 şi 28 ianuarie 2008.

I-am luat un interviu lui Henry Weinstein în mai 2000 şi îi mulţumesc pentru timpul acordat.

I-am luat interviuri lui Milt Ebbins la 6 august 1992 şi la 1 iulie 2000. Milt a fost un om excepţional şi a avut un simţ extraordinar al detaliului. Cred că povestirea lui despre seara în care a pregătit-o pe Marilyn pentru apariţia la petrecerea în onoarea lui JFK, pe care am introdus-o în carte, este un exemplu clasic al povestirilor lui Ebbins. Milton, un tip cu totul deosebit, este regretat de multă lume. A fost partenerul lui Peter Lawford la compania sa de producţie şi un foarte bun prieten al acestuia. De asemenea, şi el era de acord cu faptul că majoritatea lucrurilor atribuite prietenului său de-a lungul anilor nu au niciun sens, date fiind temperamentul şi personalitatea lui Lawford. Am folosit şi interviul pe care Ebbins i l-a acordat lui Donald Spoto, care se regăseşte în arhiva sa personală de la biblioteca Margaret Herrick. Mai mult, am folosit şi interviul dat de Joseph Naar lui Spoto.

Senatorul George Smathers a fost intervievat de Cathy Griffin la 14 septembrie 1998 şi la 1 octombrie 1998.

Celebrul animator Andy Williams a fost intervievat de Cathy Griffin la 4 mai 2007. Sunt onorat să includ în cartea mea, în premieră, amintirile sale despre cel mai bun prieten al său, Bobby Kennedy.

I-am luat un interviu telefonic lui Peter Levathes la 3 februarie 2000.

I-am luat un interviu Nunziatei Lisi la 12 iunie 1999 şi îi mulţumesc pentru timpul acordat. Povestirile ei au fost un element-cheie în această carte şi în cartea Jackie, Ethel, Joan: femeile din Camelot.

Partea a IX-a: Sfârşituri triste în privinţa lui Dean Martin: recunosc că, practic, l-am urmărit pe dl Martin în vara anului 1994, când am aflat că lua masa în mod regulat în restaurantul La Famiglia, un restaurant italian din Beverly Hills. Pur şi simplu trebuia să-i iau un interviu, nu numai pentru că scriam o carte despre prietenul său Sinatra, ci şi pentru că eram un mare admirator al său. După o săptămână de vizite la restaurant, în care nu l-am văzut, a apărut în sfârşit în seara zilei de 23 iunie 1994. L-am privit cum mânca singur într-un colţ; părea foarte trist şi singur. După ce a terminat masa, m-am apropiat şi l-am întrebat dacă o să-i pot lua un interviu, într-o zi. După ce am glumit un pic cu el în legătură cu faptul că amândoi eram americani de origine italiană, a fost de acord să-mi acorde un interviu

în seara următoare. Am revenit şi s-a ţinut de cuvânt, mi-a acordat interviul. Sincer vorbind, a fost un interviu cam ciudat şi cam incoerent. Nu mai era el însuşi: puţin chercelit, puţin bolnav şi, în mod clar, în declin. Trecând peste asta. a fost o încântare pentru mine să petrec câteva ore cu dl Martin şi, în mod clar, a avut şi momentele sale foarte amuzante. Am folosit aici câteva dintre remarcile sale despre Marilyn Monroe şi filmul Something's Got to Give. „În acea vreme, eram un pic supărat pe ea", mi-a spus Martin când a venit vorba despre nenumăratele ei absenţe de pe platoul acelui film. „Singura persoană care mă făcea să aştept atâta timp era Sinatra. Nu-mi plăcea deloc să aştept. Nici acum nu-mi place. Însă acum, privind înapoi, o înţeleg pe Marilyn. Era un copil bun care, probabil, s-ar fi descurcat mult mai bine în viaţă dacă se mărita cu un tip oarecare din suburbii şi trăiau fericiţi până la adânci bătrâneţi, înconjuraţi de copii. Poate că a fost prea originală, prea cinstită ca să supravieţuiască în această industrie". Dino a fost un tip de mare clasă. Cred că-i ducem dorul cu toţii.

Intervenţiile lui Michael Shaw sunt extrase din interviul luat de Cathy Griffin la 17 aprilie 2008.

L-am intervievat pe Mort Viner la 11 martie 1996 şi la 2 iulie 2002.

Împreună cu Cathy Griffin, i-am luat un interviu lui John Miner la 22 mai 1991. Eu l-am intervievat din nou la 12 mai 1998 şi 2 iunie 1999.

Cathy Griffin i-a luat un interviu Robertei Linn la 5 mai 2008.

I-am luat un interviu lui Stacy Baron la 5 iunie 2007.

Cathy i-a luat un interviu lui Janet Leigh la 1 iulie 1991, iar marea majoritate a interviului a fost folosită pentru reconstruirea fundalului evenimentelor.

L-am intervievat pe Frank Mankiewicz la 27 august 1998 şi 5 octombrie 1998. Cathy i-a luat un interviu lui Chris, fiul lui Frank, în mai 1999. Probabil, prezintă interes pentru cititor faptul că Frank Mankiewicz a dat nouă interviuri pentru Proiectul de istorie orală Robert F. Kennedy (RFK Oral History Project): RFK nr. 1: 6/26/1969; RFK nr. 2: 7/10/1969; RFK nr. 3: 8/12/1969; RFK nr. 4: 9/30/1969; RFK nr. 5: 10/2/1969; RFK nr. 6: 11/6/1969; RFK nr. 7: 11/25/1969; RFK nr. 8: 12/4/1969 şi RFK nr. 9: 12/16/1969. Interviurile sunt

extraordinare şi se găsesc la Muzeul şi biblioteca prezidenţială John F. Kennedy, din Washington.

De asemenea, le-am luat interviuri următorilor agenţi de la Serviciile Secrete, aflaţi în serviciul preşedintelui John F. Kennedy; Anthony Sherman, la 29 septembrie 1998; Larry Newman, la 1 octombrie 1998 şi 13 octombrie 1998 şi Joseph Paolella, la 12 septembrie 1998.

I-am luat un interviu Arlenei Dahl, la 5 octombrie 2002.

Aş vrea să menţionez că în momentul în care s-a aflat că lucram la cartea de faţă, multe persoane au luat legătura cu mine şi cu documentariştii mei, ca să-mi povestească amintirile lor legate de Marilyn Monroe. A fost imposibil să cuprind toate povestirile lor în acest volum, din raţiuni de spaţiu tipografic. Îmi pare rău că şi-au dedicat timpul cu atâta dăruire şi nu au apărut în text. Prin urmare, vreau să le mulţumesc tuturor celor care au participat la acest proiect, indiferent dacă au apărut sau nu în text. Cine ştie, poate că poveştile lor vor apărea în ediţia de buzunar.

I-am luat un interviu lui James Wright, şoferul lui Sinatra, la 16 aprilie 1997; l-am intervievat pe stilistul lui Kennedy, Michael Song, de două ori: împreună cu Cathy Griffin, la 24 aprilie 1997 şi împreună cu Charles Casillo la 16 iulie 1998. De asemenea, Cathy i-a luat singură un interviu, la 17 august 1991. Cathy i-a luat un interviu lui Jess Morgan, director artistic, la 2 mai 1997; la 15 aprilie 1997 i-a intervievat pe talentatul Tony Martin şi pe frumoasa Cyd Charisse; pe detectivul particular Fred Otash, la 29 august 2001; pe Danny Cahn la 28 aprilie 2008 şi pe minunata Ruta Lee la 19 mai 2008. I-am luat şi eu un interviu lui Cyd Charisse la 1 iunie 2007, despre rolul ei în filmul Something's Got to Give. Vărul lui Jackie Bouvier Kennedy, John Davis, a fost intervievat în martie 2008. Din aceste surse nu s-a folosit niciun citat în această carte, însă am folosit poveştile lor ca să reconstruiesc contextul istoric şi le mulţumesc tuturor pentru timpul acordat.

Cathy Griffin doreşte să le mulţumească următoarelor persoane pentru că i-au uşurat munca la acest proiect: Greg Shriner (de la fan club-ul „Marilyn Remembered"), Harrison Held, Kathleen I lughes, Harlan Boll, Jayne Meadows, Larry Billman, Scott Former, Tanya Somova, senatorului William J. Raggio, Dave Spencer, John Morris,

Joshua Greene şi filialei FBI din Nevada.

În sfârşit, James Pinkston doreşte să le mulţumească următoarelor persoane pentru ajutorul acordat la această carte: Linda Harris Mehr, directorul bibliotecii Margaret Herrick de la AMPAS şi personalului din subordinea ei, inclusiv lui Susan Oka, şi lui Jan şi Ray Boyle (adică lui Jan Shepard şi Dirk London); lui Armando Muñoz, de la Video West; lui Robert T. Crane; Lisei şi lui Chris Bombright; Ron Parish; Meg Woodell Gregory; Hart Henson; David Streets, directorul galeriei Celebrity Vault; Marian Silverman; Gabriel Rotello; Cherry Vanilla; Hotch şi Nita Rippere; Robert Schear; Joe Harvey; Hamilton Powell; Maude Schuyler Clay; Elizabeth Bowman Woolverton; Sandra Shafton şi lui Richard şi Robert DuPont.

Mulţumiri din partea autorului

Aş dori să-i mulţumesc lui Stephen Gregory pentru contribuţia sa nepreţuită la această carte. De mulţi ani, este unul dintre cei mai importanţi membri ai echipei mele, iar felul în care pătrunde în mintea umană nu a încetat să mă uimească. Talentul său de povestitor şi scriitor a făcut ca sfaturile pe care mi le-a dat, în timp ce am lucrat la această carte, dar şi la altele, să fie de nepreţuit. Îi mulţumesc din suflet că îmi reaminteşte mereu că scopul meu este să le arăt în primul rând înţelegere tuturor celor care apar în cărţile mele. Mă simt onorat să îl am coleg şi sunt mândru că este prietenul meu.

De asemenea, îi mulţumesc lui Jonathan Hahn. Pe lângă faptul că este un scriitor de excepţie şi editorul meu, este şi cel mai bun prieten al meu. Îi mulţumesc pentru anii în care m-a sprijinit în tot ceea ce am făcut, atât pe plan personal, cât şi profesional. Am avut o colaborare de excepţie şi sunt sigur că vor veni vremuri şi mai bune. Aş dori să-i mulţumesc şi soţiei sale, Alysia Garrison, care-mi este, de asemenea, bună prietenă de mulţi ani.

Aşa cum am mai spus, de multe ori, fără o echipă fidelă de reprezentanţi, autorul riscă să se trezească scriind cărţi pe care nu le citeşte nimeni. Prin urmare, le mulţumesc tuturor celor de la „USA Te-am JRT", care fac ordine în haosul din biroul meu: avocaţilor Joel Loquvam şi James M. Leonard; contabilului Michael Horowitz de la firma Horowitz, McMahon and Zarem din cadrul Southern California, Inc. şi lui Felinda deYoung, care lucrează tot la Horowitz.

Îi mulţumesc lui Jeff Hare, vicepreşedinte la Dreamworks, pentru prietenia pe care mi-a acordat-o. Pot să contez pe Jeff că-mi citeşte cărţile şi îi mulţumesc pentru asta.

Le mulţumesc prietenilor mei Brian Evan Newman, George Solomon, Frank Bruno şi Jeff Cook. De asemenea, aş vrea să-i mulţumesc în mod special lui Andy Hirsch, pentru contribuţia pe care a avut-o în viaţa mea. Înseamnă mult pentru mine să fiu binecuvântat cu atât de mulţi prieteni, printre care i-aş aminti şi pe: Al Kramer, Richard Tyler Jordan, Steve Ivory, Hazel şi Rob Kragulac, Bruce Rheins şi Dawn Westlake, Manuel Gallegos, Lisa Reiner, Matthew Barasch, Steve Ridgeway, Andy Skurow, Billy Barnes, Scherrie Payne, Lynda Laurence, Barbara Ormsby, John Passantino, Linda DeStefano, dl şi d-na Joseph Tumolo, Daniel Tumolo, Charles Casillo, John Carlino, David Spiro, dl şi d-na Adolph Steinlen, David şi Frances Snyder, Abby şi Maddy Snyder, Maribeth şi Don Rothell, Mary Álvarez, Andy Steinlen, Jared Murphy, Mark Bringelson, Hope Levy, Tom Lavagnino şi micul Sam, Michelle Caruso, Leslie Miller, Roman D'Angelo, Yvette Jarecki, Scott Allen, Phil Filomowicz, Jonathan Fousek, Master Aaron Lawrence de la Quest Martial Arts, dar şi Nolan Blackford, Erik Rodriquez, Brandon Visco, Magda Vamos şi Daniel şi Erika Feser.

Mai există doi oameni care au însemnat foarte mult pentru mine, în ultimii ani: G.C. şi B.P. Se recunosc şi ştiu ce influenţă au avut asupra vieţii mele. Amândoi se bucură de loialitatea mea. De asemenea, aş vrea să le mulţumesc lui D.B. şi V.B. pentru bunătatea lor.

Mă simt binecuvântat că am o familie care mă sprijină în tot ceea ce fac. Le mulţumesc următorilor: Roslyn şi Bill Barnett şi copiilor lor Jessica şi Zachary, lui Rocco şi Rosemaria Taraborrelli şi copiilor lor Rocco şi Vincent şi Arnold Taraborrelli. Îi mulţumesc din suflet tatălui meu, Rocco, un model pentru mine. M-a încurajat mereu.

Mamei mele, Rose Marie, i-ar fi plăcut această carte, aşa cum i-a plăcut cam tot ce am scris. A fost cel mai mare susţinător al meu, iar eu am fost cel mai mare susţinător al ei. Ne lipseşte foarte mult.

În sfârşit, trebuie să le mulţumesc cititorilor care mi-au fost fideli de-a lungul carierei mele. Aşa cum am mai spus, motivul pentru care scriu cărţi despre oameni ca Marilyn Monroe este să provoc un schimb de idei despre modul în care alţii şi-au trăit viaţa, în speranţa

că vom învăţa din greşelile lor. N-am visat niciodată că voi ajunge cunoscut la nivel internaţional. Mă simt îndatorat fiecărui cititor care m-a susţinut de-a lungul carierei.

Primesc foarte multe scrisori de la cititori cărora le-au plăcut cărţile mele, dar şi de la cei care au avut controverse cu anumite aspecte din cărţile mele. Le sunt recunoscător tuturor celor care-şi fac timp pentru cărţile mele.

Vă mulţumesc foarte mult.

J. Randy Taraborrelli, iarna 2008

Filmografia lui Marilyn Monroe

The Shocking Miss Pilgrim (1947)

Betty Grable, Dick Haymes, Anne Revere

Contextul: Boston şi veselii ani ’90, când Grable înregistrează o victorie pentru drepturile femeilor, când învaţă să dactilografieze.

Film color. Monroe joacă rolul unei telefoniste (nu apare în distribuţie).

Durată: 85 minute.

20th Century-Fox

Producător: William Perlberg

Regizor/Scenarist: George Seaton

Operator imagine: Leon Shamroy

Dangerous Years (1947)

Billy Halop, Scotty Beckett, Marilyn Monroe (chelneriţa)

Şase foşti copii-minune joacă rolurile unor delincvenţi juvenili în acest film despre exploatare, film cu buget redus. Se pare că ei nu vor să fie reabilitaţi, dar nouă nu ne pasă. Marilyn are un rol mic, de chelneriţa la Gopher Hole, o cârciumă cu tonomat unde-şi fac veacul cei şase.

Durată: 62 minute.

20th Century-Fox

Producător: Sol M. Wurtzel

Regizor: Arthur Pierson

Scenarist: Arnold Belgard

Operator imagine: Benjamin Kline

Scudda-Hoo! Scudda-Hay! (1948)

June Haver, Lon McCallister, Marilyn Monroe (fata din canoe)

June Haver se ia la întrecere cu catâri premiaţi ca să obţină atenţia fermierului Lon

McCallister, în zona rurală din Indiana. Pelicula este filmată color. Marilyn apare în două cadre.

Durată: 98 minute.

20th Century-Fox

Producător: Walter Morosco

Regizor/Scenarist: F. Hugh Herbert

Operator imagine: Ernest Palmer

Green Grass of Wyoming (1948)

Peggy Cummins, Robert Arthur, Marilyn Monroe (figurantă, în scena dansului) A doua continuare a îndrăgitei poveşti a lui Mary O'Hara My Friend Flicka (Prietenul meu Flicka): un băiat, o fată şi un armăsar alb, filmaţi în decorul rural pitoresc din Wyoming.

Charles G. Clark a fost nominalizat la Oscar pentru imaginea în tehnică Tehnicolor. Durată: 88 minute. 20th Century-Fox

Producător: Robert Bassler Regizor: Louis King Scenarist: Martin Berkeley Operator imagine: Charles G. Clark

Piaza rea (Ladies of the Chorus) (1948)

Adele Jergens, Marilyn Monroe (Peggy Martin)

Frumoasa blondă Adele Jergens este o fostă regină de varieteu, care speră ca fata ei (Monroe) să nu facă aceleaşi greşeli. Marilyn este impresionantă în primul ei rol principal şi cântă două cântece.

Durata: 61 minute.

Columbia Pictures Corp.

Producător: Harry A. Romm

Regizor: Rick Karison

Scenarişti: Joseph Carole şi Harry Sauber

Operator imagine: Frank Redman

Love Happy (1950)

Harpo Marx, Groucho Marx, Marilyn Monroe (corista)

În mare parte opera lui Harpo Marx (el a scris povestea care se află la baza filmului), acest film este considerat cântecul de lebădă cinematografic al legendarilor fraţi Marx. Un film cu buget mic, despre o trupă de teatru săracă, care încearcă să realizeze un spectacol pe Broadway. Detectivul Groucho este naratorul, iar comicăria lui

caracteristică ţine în frâu povestea, cât el încearcă să rezolve furtul unui diamant aparţinând familiei Romanov. Durata: 85 minute. United Artists

Producători: Lester Cowan, Mary Pickford (ca fondator al UA) Regizor: David Miller

Scenarişti: Ben Hecht, Frank Tashlin (subiect: Harpo Marx) Operator imagine: William C. Meilor

A Ticket to Tomahawk (1950)

Dan Dailey, Anne Baxter, Marilyn Monroe (Clara)

Cursa între un tren şi o diligentă va determina câştigătorul drepturilor de transport pe ruta Tomahawk din Colorado. Acţiune comică şi pitorească, pe fundalul

Munţilor Stâncoşi, lângă Durango. Marilyn are un rol episodic, este una dintre dansatoarele d-nei Adelaide.

Durata: 90 minute.

20th Century-Fox

Producător: Robert Bassler

Regizor/Scenarist: Richard Sale

Coscenarist: Mary Loos

Operator imagine: Harry Jackson

Jungla de asfalt (The Asphalt Jungle) (1950)

Sterling Hayward, Louis Calhern, Marilyn Monroe (Angela Phinlay)

Un grup de hoţi profesionişti pun la cale un mare furt de bijuterii; acesta decurge conform planului, însă la sfârşitul filmului toţi hoţii fie mor, fie sunt prinşi de poliţie.

Povestea este spusă din perspectiva hoţilor. Marilyn joacă un rol episodic, amanta unui avocat bătrân şi escroc (Calhern). Filmul a fost nominalizat la 4 Oscaruri, printre care pentru scenariu, regie şi imagine.

Durata: 112 minute.

Metro-Goldwyn-Mayer

Producător: Arthur Homblow jr.

Regizor/Coscenarist: John Huston

Coscenarist: Ben Maddow

Operator imagine: Harold Rosson

The Fireball (1950)

Mickey Rooney, Pat O'Brien, Marilyn Monroe (Polly)

Mickey Rooney, în vârstă de 30 de ani, joacă rolul unui adolescent care a fugit de la orfelinat; el încearcă să devină celebru ca patinator pe patine cu rotile, într-o întrecere sportivă, foarte populară la începuturile televiziunii. Părintele O'Hara (O'Brien) încearcă să-l salveze de sine însuşi, aşa cum părintele Flanagan a încercat să-l salveze pe Whitey Marsh, în Oraşul băieţilor (Boys' Town), cu 15 ani în urmă. Durata: 84 minute. 20th Century-Fox Producător: Bert Friedlob Regizor/Coscenarist: Tay Garnett Coscenarist: Horace McCoy Operator imagine: Lester White

Totul despre Eva (All About Eve) (1950)

Bette Davis, Anne Baxter, Marilyn Monroe (Claudia Casswell) o actriţă care joacă roluri de ingenuă, o fire uneltitoare şi fără scrupule, îşi face loc în cercul de apropiaţi al unei celebrităţi în vârstă de pe Broadway şi lasă în urma ei vieţi şi relaţii distruse, pe măsură ce încearcă să ajungă în vârful piramidei celebrităţii. Marilyn joacă foarte bine în două scene originale şi a primit laude din partea criticilor pentru acestea. Filmul este considerat de mulţi critici drept cel mai bun film despre teatru din toate timpurile, iar de către Institutul American de Film (printre alţii), drept unul dintre cele mai bune filme din toate timpurile. Scenariul conţine câteva replici memorabile, printre care avertismentul lui Davis către publicul ei captiv, „puneţi-vă centurile de siguranţă".

Nominalizat la 14 premii Oscar, a câştigat şase, printre care: pentru cel mai bun film, pentru cel mai bun regizor, pentru cel mai bun scenariu.

Durata: 138 minute.

20th Century-Fox

Producător: Darryl F. Zanuck

Regizor/Scenarist: Joseph L. Mankiewicz

Operator imagine: Milton Krasner

Right Cross (1950)

June Allyson, Dick Powell, Ricardo Montalban, Marilyn Monroe (Dusky LeDoux) Poveştile de dragoste latino-americane rămân suspendate pe fundalul istoriei unu luptător din Chicago (Montalban)

care încearcă să-şi continue cariera de pugilist după ce o rană la mână l-a împiedicat să mai practice sportul. Allyson îl susţine, da i asta nu înseamnă că se şi culcă cu el. Marilyn joacă rolul unei chelneriţe care are i relaţie scurtă cu Powell, cel mai bun prieten al lui Montalban. Un film cam plictisitor salvat de costurile mari de producţie. Durata: 90 minute. Metro-Goldwyn-Mayer Producător: Armand Deutsch Regizor: John Struges Scenarist: Charles Schnee Operator imagine: Norbert Brodine

Home Town Story (1951)

Jeffrey Lynn, Donald Crisp, Marilyn Monroe (Iris Martin)

După ce pierde alegerile, Jeffrey Lynn preia controlul asupra ziarului local şi lansează o campanie dură la adresa celui pe care-l consideră responsabil pentru înfrângerea sa, Donald Crisp, cel care conduce cea mai importantă afacere din oraş. Filmul a fost făcut pe platourile MCM către departamentul de relaţii cu publicul de la General Motors, care a respins rezultatul final ca fiind necorespunzător. Metro nu a considerat că merită să reînnoiască drepturile de autor ale filmului, iar acesta a rămas proprietate publică până când l-au redescoperit admiratorii lui Marilyn. Ea are o apariţie de două minute, ca recepţioneră la sediul ziarului. Durata: 61 minute. Metro-Goldwyn-Mayer Producător/Scenarist/Regizor: Arthur Pierson Operator imagine: Lucien Andriot

As Young as You Feel (1951)

Monty Wooley, Thelma Ritter, David Wayne, Constance Bennett, Marilyn Monroe (Harriet)

Un muncitor de 65 de ani (Wooley), obligat să se pensioneze, îl întruchipează pe directorul companiei şi salvează firma de la faliment, dovedindu-şi valoarea şi salvându-şi slujba.

Distribuţia de calitate face ca filmul să fie credibil, iar Marilyn joacă un rol minor.

de funcţionară. Admiratorii lui Marilyn ştiu că ea şi Arthur Miller s-au întâlnit pentru prima oară pe platourile de filmare ale acestei producţii.

Durata: 77 minute.

20th Century-Fox

Producător: Lamar Trotti

Regizor: Harmon Jones

Scenarist: Lamar Trotti (subiect de Paddy Chayevsky) Operator imagine: Joe McDonald

Love Nest (1951)

William Lundigan, June Haver, Marilyn Monroe (Roberta „Bobbie" Stevens)

O comedie romantică postbelică, cam fără sex şi cu puţine scene de comedie, cu fostul soldat Lundigan şi Haver pe post de tineri căsătoriţi şi proaspeţi proprietari ai unei clădiri vechi din cărămidă din New York. Rolul lui Marilyn, chiriaşă şi fostă

WAC, este caracterizat într-o cronică drept o „apariţie episodică mai lungă a unei persoane celebre", atenţia fiind centrată pe scena în care iese de la duş, acoperită doar cu un prosop.

Durata: 84 minute.

20th Century-Fox

Producător: Jules Buck

Regizor: Joseph Newman

Scenarist: I.A.L. Diamond

Operator imagine: Lloyd Ahern

Let's Make It Legal (1951)

Claudette Colbert, MacDonald Carey, Zachary Scott, Robert Wagner, Marilyn Monroe (Joyce Mannering)

După 20 de ani de căsnicie, Miriam şi Hugh Halsworth (Colbert şi Catey) se află în pragul divorţului, când un fost pretendent al ei (Zachary Scott) apare în oraş. Contribuţia lui Marilyn este mai degrabă decorativă, pentru că în majoritatea timpului apare în costum de baie. Iată ce a scris un critic despre această comedie romantică: „[Durata] pare exagerată chiar şi la o oră şi un sfert". Este greu de crezut că aici dra Colbert a dat tot ce avea mai bun, după ce în anul precedent se retrăsese din filmul Totul despre Eva (din rolul lui Margo Channing), din motive medicale, oferindu-i lui Bette Davis un rol de excepţie. Durata: 77 minute. 20th Century-Fox Producător: F. Hugh Herbert Regizor: Richard Sale

Scenarişti: I.A.L. Diamond şi F. Hugh Herbert Operator imagine: Lucien Ballard

Ciocnire în noapte (Clash by Night) (1952)

Barbara Stanwyck, Paul Douglas, Robert Ryan, Marilyn Monroe (Peggy) După o perioadă dură la New York, Mae Doyle (Stanwyck) se întoarce în oraşul natal, un orăşel de pe coasta Californiei, ca să locuiască cu fratele ei, care este pescar. Ea este curtată de proprietarul bărcii, Jerry (Douglas), se mărită cu el, are un copil, apoi începe să-şi înşele soţul cu Earl (Robert Ryan), un tip violent. Toate astea se întâmplă chiar sub nasul soţului ei. Monore este muncitoare la fabrica de conserve, este căsătorită cu fratele lui Mae şi amândouă arată grozav în costumele de baie, însă nu aduce nimic în plus în întâmplările din această melodramă. Durata: 105 minute.

RKO Pictures – (A Wald-Krasna Production)

Producător: Harriet Parsons Regizor: Fritz Lang

Scenarist: Alfred Hayes (pe baza unei piese de teatru de Clifford Odets) Operator imagine: Nicholas Musuraca

Examenul vieţii (We re Not Married) (1952)

Ginger Rogers, Fred Allen, Eve Arden, Paul Douglas, David Wayne, Marilyn Monroe (Annabel Jones Norris)

Cinci cupluri sunt anunţate că, din cauza faptului că dreptul de practică al judecătorului de pace încă nu a ajuns în oraş, căsătoriile încheiate de ei nu sunt valide. Reacţia fiecărui cuplu la aflarea veştii este diferită, iar soluţia aleasă de Monroe şi Wayne este cea mai comică: Annabel câştigase deja concursul Miss Mississippi, dar mai participă încă o dată, în noile circumstanţe, şid câştigă din nou. Acesta este primul dintre cele două filme în care Monroe joacă roluri aşa-zis episodice. Durata: 85 minute. 20th Century-Fox

Producător/Scenarist: Nunnally Johnson Regizor: Edmund Goulding Operator imagine: Leo Tolver

Nu e nevoie să baţi la uşă (Don’t Bother to Knock) (1952)

Richard Widmark, Marilyn Monroe (Nell Forbes)

Marilyn renunţă la rolurile secundare şi devine protagonistă în acest film tulburător şi melodramatic. Joacă rolul unei dădace cu tendinţe de sinucidere şi poate chiar criminale, ale cărei avansuri către un pilot rănit în război (Widmark) au consecinţe neaşteptate, aproape mortale. Cu ajutorul acestui film, directorii studioului au pus la încercare calităţile dramatice ale lui Monroe, care s-au dovedit valoroase. Durata: 76 minute. 20th Century-Fox Producător: Julian

Blaustein Regizor: Roy Ward Baker Scenarist: Daniel Taradash Operator imagine: Lucien Ballard

Afaceri necurate (Monkey Business) (1952)

Cary Grant, Ginger Rogers, Charles Coburn, Marilyn Monroe (dra Lois Laurel) Un cimpanzeu de laborator aruncă din greşeală elixirul tinereţii în apa potabilă şi creează o fântână a tinereţii. După ce bea din apa fermecată, cercetătorul, interpretat de Grant, şi soţia sa, interpretată de Rogers, se întorc în anii adolescenţei, iar rezultatele sunt previzibile – o comedie trăsnită; nu durează mult, iar distracţia devine obositoare. Marilyn joacă rolul secretarei lui Charles Coburn şi se ţine tare pe poziţii, în timp ce-i respinge acestuia avansurile stângace. Durata: 97 minute. 20th Century-Fox Producător: Sol C. Siegel Regizor: Howard Hawks

Scenarişti: Ben Hecht, Charles Lederer, I.A.L. Diamond Operator imagine: Milton Krasner

Casa plină (O. Henry's Full House) (1952)

Charles Laughton, David Wayne, Marilyn Monroe (femeia care face trotuarul), Farley Granger, Jeanne Crain, Anne Baxter, Richard Widmark

Cinci povestiri scurte create de maestrul genului, cu sfârşit ironic, tehnică pe care O. Henry a perfecţionat-o şi a devenit semnătura lui. Fiecare scurtmetraj are, pe lângă distribuţie, un scenarist şi un regizor distinct; fiecare povestire este prezentată de viitorul câştigător al premiului Nobel, John Steinbeck. Mai întâi, în „Poliţistul şi imnul", Soapy (Laughton) este un vagabond de oraş care doarme în parc când e cald afară. Dar, când vine iarna, alege o celulă de închisoare încălzită. Mai întâi, însă, trebuie să fie arestat. Câteva furturi minore nu-l duc nicăieri: furtul unei umbrele, cerşitul la un restaurant pentru mâncare, spargerea unui geam. Încearcă să jignească o femeie care face trotuarul (Monroe), însă nici acest lucru nu rezolvă nimic. În sfârşit, intră într-o biserică, are o revelaţie, se căieşte şi se hotărăşte să-şi găsească o slujbă şi să intre în rândul lumii. Dar, vai! Totul se duce de râpă când un poliţist îl arestează pentru vagabondaj; este judecat şi trimis la închisoare pentru 90 de zile. Durata: fiecare episod 19 minute; durată totală: 119 minute. 20th Century-Fox Producător: Andrew Hakim Regizor: Henry Koster Scenarist: Lamar Trotti

Operatori imagine: Lloyd Ahern, Lucien Ballard, Milton R. Krasner, Joseph MacDonald

Niagara (1953)

Joseph Cotten, Marilyn Monroe (Rose Loomis)

Un soţ îndrăgostit şi încornorat, care suferă de şoc post-traumatic după Războiul din Coreea, şi superba sa soţie adulterină se află la cascada Niagara, însă din motive foarte diferite: el vrea să-şi salveze căsnicia distrusă, iar ea se întâlneşte cu amantul ei ca să pună la cale uciderea soţului. Parcă simţi prezenţa lui Alfred Hitchcock, pe măsură ce adulterul şi crima se desfăşoară pe fundalul grandios al zgomotoasei cascade. Lucrurile nu se termină cu bine: Loomis (Cotten) descoperă ce i se pregătea şi se răzbună pe Rose (Monroe) şi pe iubitul ei, pe care-l aruncă în apele cascadei. Apoi se duce după Rose, o urmăreşte cu insistenţă, o găseşte într-o clopotniţă din zonă şi o sugrumă. Filmul a fost foarte scump, beneficiind de filmare la cascadă, peliculă color şi sunet stereo. Acesta este primul film cu buget mare al lui Monroe, în care joacă bine. A avut mare priză la public. Este primul dintre cele trei filme făcute de Marilyn în 1953. Durata: 89 minute. 20th Century-Fox Producător: Charles Brackett Regizor: Henry Hathaway

Scenarişti: Charles Brackett, Walter Reisch, Richard Breen Operator imagine: Joseph MacDonald

J. Randy TARABORRELLI +

Domnii preferă blondele (Gentlemen Prefer Blondes) (1953)

Jane Russell, Marilyn Monroe (Lorelei Lee)

O producţie grandioasă, cu buget mare, după muzicalul de pe Broadway în care a jucat Carol Channing. În film, Jane Russell este prima în distribuţie şi a primit un salariu de 400.000 de dolari, în timp ce partenera ei, Marilyn, a primit doar 11 250 de dolari. Când cineva i-a spus că nu ea este protagonista filmului, ci Jane Russel, Marilyn i-a răspuns cu o logică perfectă: „Poate că nu sunt, însă eu sunt blonda din film”. Povestea e clasică: după câteva întâmplări îngrozitoare, printre care şi o ciocnire cu jandarmii, două coriste simpatice şi aflate în postura unor vânătoare de zestre („We re Just Two Little Girls from Little Rock” / „Suntem două fetiţe din Little Rock”) îşi fac un nume şi-şi găsesc fericirea în Oraşul Luminilor. Studioul a investit mult în acest

succes asigurat, împrumutat de pe Broadway; tema muzicală a fost compusă de Jule Styne şi Leo Robins, costumele au fost create de Travilla, iar scenografia a fost asigurată de Jack Cole şi o armată de cântăreţi şi dansatori talentaţi; tehnica de filmare a fost color, în Tehnicolor.

Directorul studioului, Darryl Zanuck, a cerut ca numărul de final, „Diamonds Are a Girl's Best Friend" („Diamantele sunt cele mai bune prietene ale femeii") să fie refilmat în Cinema-Scope, cu sunet stereofonic, iar rezultatul a fost folosit de Fox ca să demonstreze tehnica perfecţionată de studio. Celelalte studiouri au fost impresionate şi au început să folosească filmarea pe ecran lat. Durata: 91 minute. 20th Century-Fox Producător: Sol C. Siegel Regizor: Howard Hawks

Scenarişti: Charles Lederer, Joseph Fields (pe baza piesei de teatru a Anitei Loos) Operator imagine: Harry J. Wild

Cum să te măriţi cu un milionar (How to Marry a Millionaire) (1953)

Betty Grable, Marilyn Monroe (Pola), Lauren Bacall încă de la începuturi, studioul a reluat tema tinerelor frumoase şi sărace, care pleacă de acasă la oraş să caute bărbaţi bogaţi şi să-şi găsească fericirea. Aceste căutătoare de bărbaţi şi-au câştigat renumele de „vânătoare de zestre", iar Warner Bros. a produs o serie de muzicaluri foarte apreciate, la începutul anilor '30, folosind numele şi tema respectivă. Însă studioul 20th Century-Fox a folosit şi a valorificat povestea deja familiară, transformând-o într-un succes de casă. Este prima peliculă filmată în totalitate în tehnica Cinema-Scope, însă alt film de la Fox, filmat tot în Cinema-Scope, celebra epopee religioasă Roba, a apărut primul în cimeatografe, lăudându-se cu faptul că a fost prima peliculă filmată în totalitate cu ajutorul tehnicii noi. Alfred Newman, directorul muzical al studioului din ultimii 20 de ani, dorea ca publicul să ştie că filmul este un eveniment, iar orchestra simfonică a studioului a fost aranjată în studioul de sunet astfel încât să imite sunetul dintr-un amfiteatru, şi a interpretat compoziţia proprie a lui Newman, „Street Scene" („Scenă de stradă") Piesa a durat 8 minute, iar după nota finală, Newman s-a întors către camera de filmat şi s-a înclinat adânc, moment în care a început să curgă distribuţia, iar tema

muzicală a filmului a apărut pe coloana sonoră. Povestea împărţită în trei i-a oferit fiecăreia dintre cele trei vedete un timp egal de apariţie pe ecran, iar rezultatele au fost satisfăcătoare. Durata: 96 minute. 20th Century-Fox

Producător/Scenarist: Nunnally Johnson Regizor: Jean Negulesco Operator imagine: Joe MacDonald

Fluviul fără întoarcere (River of No Return) (1954)

Robert Mitchum, Marilyn Monroe (Kay)

Din întâmplare sau datorită destinului, o femeie frumoasă, un nevinovat ieşit din închisoare de curând şi fiul lui se trezesc în mijlocul unei aventuri western, filmată în Cinema-Scope, în Munţii Stâncoşi din Canada şi pe platoul de filmare. Epoca: vremea goanei după aur din California. După părerea lui Monroe, acest film minunat pe ecran lat a fost cel mai prost film din cariera ei: „un film western de categoria Z". Probabil că părerea ei proastă despre film a avut mai mult de-a face cu problemele de la filmări şi cu regizorul, decât cu produsul final. În ciuda problemelor provocate de filmarea în munţi şi a cerinţelor scenariului, printre care se număra şi o răsturnare a bărcii în apele învolburate ale râului, Marilyn rămâne o apariţie inedită: udă leoarcă, năucă şi fără suflare. Durata: 91 minute. 20th Century-Fox Producător: Stanley Rubin Regizor: Otto Preminger Scenarist: Frank Fenton Operator imagine: Joseph Lashelle

Spectacolul – cea mai bună afacere (There's No Business Like Show Business) (1954)

Ethel Merman, Dan Dailey, Marilyn Monroe (Victoria Hoffman/ Vicky Parker) Nu s-a precupeţit niciun efort în acest muzical strălucitor şi grandios, iar studioul a creat un rol special pentru Marilyn, ca poliţă de asigurare împotriva unui eventual eşec la casele de bilete (ea a fost de acord să apară în film doar dacă studioul îi cumpăra drepturile pentru filmul Şapte ani de căsnicie). Cartea de cântece Irving Berlin este folosită ca să spună povestea familiei Donahue, artişti de vodevil în perioada interbelică. Aparatul de filmat Cinema-Scope surprinde toate cele 17 numere de vodevil, printre care şi cântecul din titlu şi „Alexander's Ragtime Band"; Marilyn cântă bine în numărul ei solo, „Heat Wave". Nominalizări la Oscar: Lamar Trotti (povestea originală), Alfred Newman şi Lionel Newman (tema

principală dintr-un muzical) şi Charles LeMaire şi Travilla pentru costume, într-un film color. Durata: 117 minute. 20th Century-Fox Producător: Sol C. Siegel

Regizor: Walter Lang

Scenarişti: Henry and Phoebe Ephron; subiect original, Lamar Trotti Operator imagine: Leon Shamroy

Şapte ani de căsnicie (The Seven Year Itch) (1955)

Tom Ewell, Marilyn Monroe (fata)

Richard Sherman, editor de carte din Manhattan, în vârstă de 38 de ani, îi trimite pe fiul şi soţia sa pe coasta statului Maine, în timpul verii, ca să-i ferească de căldura din oraş. O superbă prezentatoare de televiziune de 22 de ani (Marilyn) subînchiriază un apartament exact deasupra apartamentului în care locuieşte el. Nu i se spune niciodată pe nume, iar în distribuţie apare ca „Fata". Dacă aceasta a fost o modalitate prin care dramaturgul, George Axelrod, a încercat să păstreze o distanţă emoţională între cei doi, ea funcţionează doar până la un punct. Deşi Richard nu reuşeşte să o cucerească pe Fată, îşi imaginează că face dragoste cu ea, ceea ced umple de ruşine. Cu toate acestea, continuă să se pregătească pentru marea scenă a seducerii: halatul de casă, şampania la rece, fulgi de cartofi şi un disc de Rahmaninov la pick-up; toate pregătirile lui au un efect ridicol, pentru că Fata nu se lasă sedusă. Marilyn, deasupra aerisirii de la metrou, cu rochia ridicată de curent, este una dintre cele mai cunoscute imagini din filme din toate timpurile. Peliculă color Deluxe, în tehnică Cinema-Scope. Durata: 105 minute. 20th Century-Fox Producător: Charles K. Feldman Regizor: Billy Wilder Scenarişti: Billy Wilder, George Axelrod Operator imagine: Milton Krasner

Staţia de autobuz (Bus Stop) (1956)

Marilyn Monroe (Chérie), Don Murray (Bo)

Un fermier voinic de 22 de ani din Montana pleacă la Phoenix să participe la câteva concursuri de rodeo, iar în timpul şederii acolo o cunoaşte pe Chérie, „îngerul" său, o cântăreaţă care are probleme cu vocea, despre care se ştie că făcea din când în când câte o şmecherie ca să-şi asigure banii de chirie. Ea este scârbită de comportamentul grosolan al lui Bo şi de încercările lui de a o cuceri, iar asta îl întărâtă. O răpeşte pe Chérie şi o duce în Montana. Furtuna de zăpadă forţează

autobuzul să aştepte să treacă vremea rea, într-o staţie de autobuz. Chérie este cucerită de sentimentele lui Bo şi îi acceptă cererea în căsătorie. Rolul emoţionant al lui Marilyn i-a adus unele dintre cele mai bune cronici din carieră. Murray a primit pentru rolul său nominalizarea pentru premiul Oscar pentru cel mai bun rol secundar masculin. Durata: 96 minute. Producător: Buddy Adler Regizor: Joshua Logan

Scenarist: George Axelrod (pe baza unei piese de teatru de William Inge) Operator imagine: Milton Krasner

Prinţul şi dansatoarea (The Prince and the Showgirl) (1957)

Laurence Olivier, Marilyn Monroe (Elsie)

Cel mai bun actor din lume şi zeiţa frumuseţii se întâlnesc să aducă pe ecran piesa de teatru a lui Terence Rattigan, Prinţul adormit; Olivier reia rolul de pe scenă, iar Monroe joacă rolul încercat de soţia lui Olivier din acea vreme Vivien Leigh. Marele Duce Charles din Carpathia (Olivier) se află într-o vizită de stat la Londra, ca să participe la ceremonia de încoronare a Regelui George al V-lea al Marii Britanii, la 22 iunie 1911. În singura seară în care nu are îndatoriri oficiale, se duce la clubul Coconut Girl şi o invită pe frumoasa Elsie Marina la un dineu la ambasadă, însă presupusul dineu este pentru două persoane. Începe jocul seducerii, iar rezultatul este clar de la început; însă ceea ce transformă această comedie romantică într-un film bun este felul în care se ajunge la rezultatul respectiv. Marilyn n-a arătat niciodată mai bine şi mai simpatică decât în acest film. Durata: 117 minute. Warner/Marilyn Monroe Productions Producător/Regizor: Laurence Oliver Scenarist: Terence Rattigan Operator imagine: Jack Cardiff

Unora le place jazzul (Some Like It Hot) (1959)

Marilyn Monroe (Sugar Kane), Tony Curtis, Jack Lemmon, Joe E. Brown Acest film, a doua colaborare a lui Marilyn cu regizorul/scenaristul Billy Wilder, după Şapte ani de căsnicie, a fost scris să devină cel mai bun sau unul dintre cele mai bune filme de comedie şi să aibă una dintre cele mai cunoscute replici de film („Nimeni nu e perfect"). Billy Wilder s-a hotărât să lucreze cu Marilyn în ciuda legendarelor probleme pe care ea recunoscuse că le provoacă pe platou, pentru că ştia că era perfectă pentru rol, iar apariţia ei în film va asigura succesul de casă al peliculei (Marilyn avea să câştige 2,

4 milioane de dolari, când filmul a rulat pentru prima oară, mulţumită unui aranjament financiar profitabil cu studioul). Este povestea a doi muzicieni din epoca jazzului, în prezent şomeri, care, după ce au asistat la Masacrul de ziua Sf. Valentin, se deghizează în femei şi intră într-o formaţie de fete. Contextul este stabilit chiar înainte s-o vedem pe Marilyn, care îşi face apariţia în minutul 24 al filmului. Dar ce apariţie! Tot restul vieţii, Billy Wilder avea să-şi amintească problemele pe care Marilyn le-a provocat pe platou, însă a iertat-o de fiecare dată din cauza propriilor nesiguranţe şi lipsei de încredere. A spus că ar lua-o din nou de la capăt, cu Marilyn. Filmul a primit nominalizări la Oscar pentru şase categorii: costume, scenariu, regie, imagine, scenografie şi cel mai bun actor (Lemmon) şi a câştigat Oscarul pentru costumele duoului Orry-Kelly. Durata: 122 minute. United Artists/Mirisch

Coproducător/Coscenarist/Regizor: Billy Wilder Coscenarist: I.A.L. Diamond Operator imagine: Charles Lang Jr.

Să ne iubim (Let's Make Love) (1960)

Marilyn Monroe (Amanda Dell), Yves Montând

Marilyn revenea în studiourile Fox după o absenţă de patru ani; deşi revenirea ei nu a fost aplaudată de unii dintre directorii de la Fox, care ştiau prea bine ce haos era să faci un film cu Monroe, avem de-a face cu un muzical încântător, subapreciat la vremea respectivă, în care Marilyn este în cea mai bună formă ca actriţă de comedie: cântă piesele lui Cole Porter şi dansează după coregrafia creată pentru ea de Jack Cole. În rolul Amandei, apare într-o piesă care nu se joacă pe Broadway şi care ia în râs slăbiciunile vedetelor: Callas, Cliburn, Elvis şi Jean-Marc Clement, un industriaş miliardar de origine franceză care locuieşte în Manhattan (Montând). Clement se preface a fi actor şi dă o probă pentru rolul Clement; câştigă rolul. În mod inevitabil, după câteva bâlbâieli, Jean-Marc şi Amanda îndeplinesc promisiunea făcută în titlu. Peliculă color Deluxe, în tehnică Cinema-Scope. Nominalizare la Oscar pentru cea mai bună temă muzicală dintr-un muzical. Durata: 118 minute. Producător: Jerry Wald Regizor: George Cukor Scenarist: Norman Krasna Operator imagine: Daniel L. Fapp

Inadaptaţii (The Misfits) (1961)

Clark Gable, Marilyn Monroe (Rosalyn Taber), Montgomery Clift

Rosalyn, care este actriţă, se află la Reno ca să obţină divorţul şi îl întâlneşte pe Gay Langland, un fost cowboy chipeş, de care se îndrăgosteşte. În aridul deşert Nevada trăiesc mustangi sălbatici, care sunt prinşi de Gay şi de alţi doi cowboy duri. Aceste imagini sunt la fel de greu de urmărit pe cât este de aflat şi scopul lor, până când aflăm că mustangii sunt vânduţi la un abator şi transformaţi în hrană pentru câini. Când Rose află care este soarta lor se înfurie, iar pasiunea ei pentru animale le aduce mustangilor libertatea şi reîntoarcerea în sălbăticie. Criticul de film Leslie Halliwell scria: „este un film sobru, pretenţios, neatrăgător, care de multe ori se opreşte ca să-şi plângă de milă". La lansare a fost considerat un eşec, însă, între timp, a ajuns un film-cult, din cauza morţii timpurii a celor trei protagonişti. Durata: 124 minute. United Artists/Seven Arts Producător: Frank E. Taylor Regizor: John Huston Scenarist: Arthur Miller Operator imagine: Russell Metty

Something's Got to Give (1962)

Marilyn Monroe (Ellen), Dean Martin

Reluare după comedia din 1940 Nevasta mea preferată, cu Irene Dunne şi Cary Grant, cele 37 de minute de filmare din acest film, recuperate din 8 cutii de film neprelucrai dintr-un depozit al studioului 20th Century-Fox, au fost incluse în documentarul TV din 2001 Marilyn Monroe: ultimele zile. Pentru acest rol, Marilyn a slăbit 8 kilograme, amintind de silueta pe care o avusese cu un deceniu înainte, când se afla în floarea vârstei. Cei pasionaţi de film nu consideră că acest film face parte dii filmografia lui Marilyn Monroe, pentru că nu a fost terminat şi nu a rulat în cinematografe. Însă, daiorită importanţei lui în moştenirea lui Monroe şi faptul că, probabil, a jucat un rol în moartea ei, m-am simţit obligat să-l trec în filmografie. Filmul a fost refăcut în 1963 cu Doris Day şi James Garner, sub titlul Dragă, mişcă-te mai încolo. 20th Century-Fox

Producători: Gene Allen, Henry T. Weinstein Regizor: George Cukor